

MAHAMAHOPADHYAYA
DR U.V. SWAMINATHA IYER LIBRARY,
TIRUVANMIYUR-41: MADRAS-41

கணபதி துணை.

எட்டுத்தொகையுள் எட்டாவதாகிய

புறநா.இ.று மூலமும் உரையும்.

சுரப்பளிப்பு

இவை

உத்தமதானபுரம்

மஹாமஹோபாத்தியாய

வே. சாமிநாதையரால்

பலபிரதிபுரங்களைக்கொண்டு பரிசோதித்து

நூதனமாக எழுதிய பலவகை ஆராய்ச்சிக் குறிப்புக்களுடன்

சென்னை

கமர்ஷியல் அச்சுக்கூடத்திற்

பதிப்பிக்கப்பெற்றன.

இரண்டாம் பதிப்பு.

தாந்தபிஸ்ர பங்குனிமீ

1923.

Copyright registered.]

[விலை ரூ. 5—10—0.

MAHAMAHOPADHYAYA,
Dr. U. V. SWAMINATHAIYAR LIBRARY.
TIRUVANMIYUR, MADRAS-41

இப்புத்தகத்தில் அடங்கியவை.

	பக்கம்.
க. இப்பதிப்பில் எடுத்துக்காட்டிய நூற்பெயர்கள் முதலியவற்றின் முதற்குறிப்பகராதி	V
உ. இரண்டாம் பதிப்பின் முகவுரை	VII
ங. முதற்பதிப்பின் முகவுரை	1 - 13
ச. பாடினோர் வரலாறு	14 - 56
ரு. பாடப்பட்டோர் வரலாறு	57 - 77
சு. விசேடக் குறிப்பு	78 - 87
எ. சிறந்த பாடல்களும், பாடற்பகுதிகளும்	88
அ. புறநானூறு மூலமும் உரையும்	க - ருஙஎ
கூ. பாட்டு முதற்குறிப்பகராதி	ருஙஅ - ருசங
கௌ. திணைகளும் துறைகளும்	ருசச
கக. அரும்பதமுதலியவற்றின் அகராதி	ருசரு - கூகஅ
கஉ. பிழையும் திருத்தமும்	கூககூ - கூஉௌ

உ

இப்பதிப்பில் எடுத்துக்காட்டிய * நூற்பெயர்கள்
முதலியவற்றின் முதற்குறிப்பகராதி.

அகநா - அகநானாறு.
அடியார் - அடியார்க்குநல்லார் ; அடியார்க்கு நல்லாருரை.
அணி - அணியிலக்கணம்.
அம்பிகாபதி - அம்பிகாபதி கோவை.
அரும்பத - அரும்பதவுரை ; அரும்பதவுரையாசிரியர்.
அநெறி - அநெறிச்சாரம்.
ஆசார - ஆசாரக்கோவை.
ஆணைக்கா - திருவாணைக்காப்புராணம்.
இ. வி - இலக்கணவிளக்கம்.
இலிங்க - இலிங்கபுராணம்.
இளம் - இளம்பூரணம் ; இளம்பூரணர்.
இறை - இறையனாகப்பொருள்.
இன்ன - இன்றாற்பது.
இனியது - இனியதுநாற்பது.
ஐங்குறு - ஐங்குறுநூறு.
ஐ. எழு - ஐந்தினை யெழுபது.
கடவுள் - கடவுள்வாழ்த்து.
கந்த - கந்தபுராணம்.
கம்ப - கம்பராமாயணம்.
கலை-கல்லாடம் ; கல்லாடர் ; கல்லாடருரை.
கல்லா - கல்லாடம்.
க. றை - கலித்துறை.
கலி - கலித்தொகை.
கலிங்க - கலிங்கத்துப்பரணி.
களவழி - களவழிநாற்பது.
காஞ்சிப் - காஞ்சிப்புராணம்.
கார் - கார்நாற்பது.
குண்டல - குண்டலகேசி.
குறள் - திருக்குறள். *

குறிஞ்சி - குறிஞ்சிப்பாட்டு.
குறந - குறந்தொகை.
கூடம் - கூடம்புராணம்.
கூவப் - திருக்கூவப்புராணம்.
சிதம்பரமும்மணி - சிதம்பரமும்மணிக் கோவை.
சிலப் - சிலப்பதிகாரம்.
சிறுபஞ்ச - சிறுபஞ்சமூலம்.
சிறுபாண் - சிறுபாணாறுப்படை.
சிகாத்தி, சிகாத்திப் - சிகாத்திப்புராணம்.
சீவக - சீவகசிந்தாமணி.
சந்தர - சந்தரமூர்த்தி நாயனார்.
சூ - சூததிரம்.
சூடா, சூடாமணி - சூடாமணிநிகண்டு.
சூளா - சூளாமணி.
சே, சேனா - சேனாவரையம் ; சேனாவரையர்.
தக்க - தக்கயாகப்பரணி.
தகடூர் - தகடூர் யாத்திரை.
தண்டி - தண்டியலங்காரம்.
தணிகை - திருத்தணிகைப் புராணம்.
தணிகையாறு - திருத்தணிகையாற்றுப்படை.
தஞ்சை - தஞ்சைவாணன் கோவை.
திணைமாலே - திணைமாலே நூற்றைம்பது.
தியாக - தியாகராசலீலை.
திரி - திரிகடுகம்.
திருச்சிற் - திருச்சிற்றம்பலக் கோவையார்.
திருநா - திருநாவுக்கரசநாயனார்.
திருவள் - திருவள்ளுவமாலே.
திருவா - திருவாசகம்.

* நூலுறுப்புக்களின் முதற்குறிப்புக்கள் விரிவஞ்சி விடுக்கப்பட்டன.

vi நூல்கள் முதலியவற்றின் முதற்குறிப்பகராதி

திருவால - திருவாலவாயுடையார் திரு
வினையாடற்புராணம்.

திருவானைக்கா - திருவானைக்காப்புரா
ணம்.

திருவிளை - திருவிளையாடல்.

திவ் - திவ்யப்பிரபந்தம்.

தே - தேவாரம்.

தொல் - தொல்காப்பியம். [ருரை.

ந-நச்சினூர்க்கினியர்; நச்சினூர்க்கினிய
நம்பி-நாற்கவிராசநம்பியகப் பொருள்.

நள - நளவெண்பா.

நத் - நற்றிணை.

நன் - நன்னூல்.

நாலடி - நாலடியார்.

நான்மணி - நான்மணிக்கடிகை.

நீதிநெறி - நீதிநெறி விளக்கம்.

நெடுநல - நெடுநலவாடை.

நைடீத - நைடீதம்.

ப, பக் - பக்கம்.

பட்டின, பட்டினப் - பட்டினப்பாலை.

பதிற் - பதிற்றுப்பத்து.

பரி - பரிபாடல்.

பரிமேல் - பரிமேலழகர்; பரிமேலழக
ருரை.

பழ - பழமொழி.

பாக, பாகவத - பாகவதப்புராணம்.

பிங்கலம் - பிங்கலநிகண்டு.

பி - ம் - பிரதிபேதம்.

பிரயோக - பிரயோக விவேகம்;
யோக விவேகநூலுடையார்.

புறநா, புறம் - புறநானூறு.

பு. வெ-புறப்பொருள் வெண்பா.

பெரிய - பெரியப்புராணம்.

பெருங் - பெருங்கதை. [உ

பெரும்பாண் - பெரும்பாண

பேர்-பேராசிரியர்; பேராசிரியரு

பொருந - பொருநராற்றுப்படை

மணி - மணிமேகலை.

மதுரை - மதுரைக்காஞ்சி.

மயிலை - மயிலைநாதருரை.

மலைபடு - மலைபடுகடாம்.

மாறன் - மாறனலங்காரம்.

மு - முற்றும்.

முத் - முத்தொள்ளாயிரம்.

முதுமொழிக் - முதுமொழிக்கா

முருகு - திருமுருகாற்றுப்படை

முல்லை - முல்லைப்பாட்டு.

மேருமந்தர - மேருமந்தரப்புராண

மேற் - மேற்கோள்.

யா. கா - யாப்பருங்கலக்காரிண

யா. வி - யாப்பருங்கல விருத்தி

வாயுசங் - வாயுசங்கிதை.

வி - விசேடவுரை; விருத்தியுரை

விநாயக - விநாயகப்புராணம்.

வில்லி - வில்லிபுத்தூராழ்வார்.

வீர - வீரசோழியம்.

இரண்டாம் பதிப்பின் முகவுரை.

திருச்சிற்றம்பலம்.

தேவாரம்.

“ஆட்டுவித்தா லாரொருவ ராடா தாரே
யடக்குவித்தா லாரொருவ ரடங்கா தாரே
ஓட்டுவித்தா லாரொருவ ரோடா தாரே
யுருகுவித்தா லாரொருவ ருருகா தாரே
பாட்டுவித்தா லாரொருவர் பாடா தாரே
பணிவித்தா லாரொருவர் பணியா தாரே
காட்டுவித்தா லாரொருவர் காணு தாரே
காண்பாரார் கண்ணுதலாய் காட்டாக் காலே.”

இந்தூலின் இயல்பும், உரையின் இயல்பும் பின்னேயுள்ள முகவுரையால் ஒருவாறு விளங்கும். இதன்மூலமும் உரைமுதலிய 17வும் முதன்முறை பதிப்பிக்கப்பெற்று ஏறக்குறைய இப்போது 10 - வருஷங்களாகின்றன. அதன்பின் எனக்குக்கிடைத்த நகயெழுத்துப்பிரதிகள் வருமாறு :

- ௧) கோயிற்பட்டிக்குப் பக்கத்துள்ள மந்தித்தோப்பு ஸ்ரீ சங்கரபாரதி சுவாமிகளின் ஆதீனகர்த்தர் மஹந்து ஸ்ரீமத் சங்கரசுப் பிரமணிய தத்த சுவாமிகள் பிரதி-க
- ௨) திருநெல்வேலி ம-நா-நா-ஸ்ரீ கவிராஜ ஈசுவரமூர்த்திப்பிள்ளையவர்கள் பிரதி-க
- ௩) அரியூர் ஸ்ரீ ஏஸ். சாமிநாதைய ரவர்கள் பிரதி-க
- ௪) மதுரைத்தமிழ்ச்சங்கத்துப் பிரதி-க
- ௫) யாழ்ப்பாணத்து வண்ணைநகர் ம-நா-நா-ஸ்ரீ சுவாமிநாத பண்டித ரவர்கள் பிரதி-க.

இவைவெல்லாம் பழைய பிரதிகளே. இவற்றுள் முதன்முன்று பிரதிகள் மூலமட்டுமுள்ளவை; மற்றவை உரையுமுள்ளவை.

இவற்றுள் ஒருபிரதியின் தொடக்கத்தில் 'அறநிலை' என்று வரையப் பெற்றிருந்தது. அப்படியே பொருள்நிலை, இன்பநிலை என்ற பகுதிகள் எந்த எந்தப்பாடலிலிருந்து தொடங்குமோவென்று தேடிப்பார்த்ததில் ஒரு பிரதியிலும் கிடைக்கவில்லை. ஆனாலும் இந்நூல் அறநிலை, பொருள்நிலை, இன்பநிலை என்னும் மூன்று பகுதிகளாகப் பகுக்கப் பெற்றிருக்க வேண்டுமென்பது இதனால் ஊகித்தறியப்படுகின்றது.

இந்தப்பிரதிகளாலும் அப்பாற் செய்து வந்த பழைய இலக்கண இலக்கிய ஆராய்ச்சிகளாலும் பழைய உரைகளிற் கண்ட மேற்கோட்காட்சிகளாலும் புறத்திரட்டென்னுந் தொகைநூலாலும் இந்நூல் மூலமும் உரைமுதலியனவும் அடைந்திருத்தங்கள் பல. ஆனாலும், உசுஎ, உசுஅ-ஆம் பாடல்களும், உசுசு-ஆம் பாடல்முதலியவற்றிற்குரிய உரையும் ஒருபிரதியிலுங் கிடைக்கவில்லை. உசுசு-ஆம் பாடலுக்கு மேற்பட்டவற்றுள், சில பாடல்களின் முதற்பாகங்களும் சிலவற்றின் இறுதிகளும் இடையிடையே விடப்பட்டிருந்த தொடர் மொழிகள் பலவும், சொற்கள் பலவும் இப்போது தெரியவந்தன. வேறு வேறிடங்களிற் கலந்திருந்த அடிகள் உரியவிடங்களிற்சேர்க்கப் பெற்றும் குழறுபடையாக விருந்த பகுதிகளுட் சில செப்பஞ்செய்யப் பெற்றும் முக்கியமான இடங்களில் அவை விளக்கப்பெற்றுமுள்ளன. இப்படியே பாடினோர் பாடப்பட்டோர் பெயர்களுட்சிலவும் திணை துறை முதலியவற்றின் பெயர்களுட்சிலவும் திருத்தமுற்றன. இதன் மூலங்களோடு சொல்லாலும் பொருளாலும் ஒத்திருக்கும் இந்நூற் பகுதிகளும் பிறநூற்பகுதிகளும், இந்நூற்செய்யுட்களின் முழுப்பாக மேனும் ஒவ்வொரு பகுதியேனும் மேற்கோளாக வந்துள்ள இடங்களும், பழைய உரையால் விளங்காதவற்றிற்குக் குறிப்புரையும், உரையில்லாதபாடல்களெல்லாம் பதவுரையெழுதுவதற்குரிய திருத்தமுறாமலிருந்தமையின் அவற்றின் அடிகளுட்சிலவற்றிற்கு மட்டும் அறிந்த அளவு குறிப்புரையும், மூலத்திலும் உரையிலும் கண்ட பிரதிபேதங்களும் ஆராய்ச்சியெய்வோர்களுக்கு மிக உபயோகமாக இருக்குமென்றெண்ணி மூலமுள்ள பக்கங்களில் அங்கங்கே அடிக்குறிப்பாகச் சேர்க்கப்பெற்றுள்ளன.

முதற்பதிப்பில் முன்னும்பின்னும் தனித்தனியே பதிப்பிக்கப் பெற்றிருந்த பலவகை அகராதிகளும், ராப்பகதூர். வி. வெங்கைய ரவர்கள் முதலியோர் எழுதியனுப்பிய விசேடக்குறிப்புக்களும் ஒன்று பட்டு 'அரும்பதமுதலியவற்றின் அகராதி' என்னும் பெயருடன் இப்

பதிப்பில்வெளிவந்துள்ளன ; அல்லாமல், சில அரும்பதங்கள், தொடர்மொழிகள், புலவர்பெயர்கள், தலைவர்பெயர்கள், அரியவிஷயங்கள் முதலியனவும் நூதனமாக இவ்வகராதியிற் சேர்க்கப்பெற்றுள்ளன. மூலத்திலும் உரையிலுங்கண்ட அளவைப்பெயர்கள் முதலியவற்றைத் தெரிந்தவற்றைத் தொகுத்து வகைப்படுத்திய பகுதியொன்று விசேடக்குறிப்பு' என்ற பெயருடன் இதிற்காட்டப்பட்டுள்ளது.

இதிற்கொடுத்துள்ள பிரதிபேதங்களுள்ளே சிலசிலவற்றிற்கு மட்டும் பொருள்புலப்படும்; பலவற்றிற்குப்புலப்படா. அவைபிழைகளாகவே இருத்தலும்கூடும் ; ஆனாலும், வேறுபிரதிகள் கிடைப்பின் அவற்றோடு ஒப்புநோக்கி உண்மையான உருவங்களை அறிந்துகொள்ளுவதற்கு அனுகூலமாக இருக்குமென்றெண்ணியே பிரதிகளிற்காணப்பட்டபலவகையான பிரதிபேதங்களும் உள்ளபடியே அங்கங்கே காட்டப்பட்டிருக்கின்றன. ஒற்றுப்புள்ளி முதலியவற்றை நீக்கி அவற்றைப் படித்தல் நலம்.

தாம்பாடிய செய்யுட்களிலுள்ள தொடர்மொழிச்சிறப்பாற் சில புலவர்களுக்குப் பெயர்வந்திருத்தல் கூடுமென்று தோற்றினும் இந்நூலிலாவது வேறுநூலிலாவது அப்பாடல்கள் அகப்படாமையின், துணிந்துகாரணம் எழுதக்கூடவில்லை.

சில சுவடிகளில் ஈகார ஐகார வுயிரீற்றின்பின் டகரம் வரையப் பெற்றிருந்தமையின், அம்மொழிகள் அவ்வாறே உரிய இடங்களிற் பதிப்பிக்கப் பெற்றுள்ளன.

இந்நூற்பகுதிகள் சில சிவஞானபாடியத்தில் மேற்கோள்களாக எடுத்துக்காட்டப்பட்டுள்ளன ; அவை வருமாறு :

(க) “கறைமிட நணியலு மணிந்தன் நக்கறை” —சு-ஆம் சூ. ௨-ஆம் அதி.

(௨௨) “தூங்கு கையா னேங்கு நடைய” ௫-ஆம் சூ. ௧-ஆம் அதி.

(௧௨௪) “நாளன்று போகி” ௨-ஆம் சூ. ௪-ஆம் அதி.

(௩௯௫) “நீர்க்கோழி கூப்பெயர்க் குந்து” ௮-ஆம் சூ. ௧ - ஆம் அதி.

இந்நூல் ௪௧, ௭௮, ௧௫௧-ஆம் பாடல்களின் உரைகளில் மேற்கோளாக வந்துள்ள “ஏவ லினையர் தாய் வயிறு கரிப்ப” என்பதுவேறு பல உரைகளில் “புலைய நெறிந்த பூசற் நண்ணுமை” என்பதனோடு

சேர்ந்துவழங்கக்காணப்பட்டீம், இன்னதூலில் இன்னபாடலிலுள்ள தென்று இதுகாறும் புலப்படாமலிருந்தது. ஆனாலும், சமீபத்திற் கிடைத்த ஒரு பழஞ்சுவடியில் சிறிது பாடபேதமுற்ற இவ்வடியை யுடைய பாடலொன்று பின்னுள்ளவாறு காணப்பட்டது:

“நிரையிர் செல்லு மோவென நேர்ந்து
புலையெனெறிந்த பூசற் தண்ணுமை
ஏவ ல்ளையர் தாய்வயிறு கரிக்கு
பின்னா வருஞ்சர மென்ப
வென்னோ தோழியவர் சென்ற வாமே”

இஃது அந்த தூலின் கண்ணதோ தெரியவில்லை.

ஏறக்குறைய ௪௨-வருஷங்களுக்கு முன்பு சீவகசிந்தாமணியை யான் ஆராய்ந்து வருகையில் திருவாவதிதூறையாதீனகர்த்தர்களாக வீற்றிருந்தவர்களும் என்னுடைய தமிழாசிரியருமான ஸ்ரீ. சுப்பிரமணியதேசிகரவர்கள் ஆதினபுத்தகசாலையிலிருந்து அளித்த ஏட்டுப்பிரதிகளுள் மிகப்பழையனவும் பெயரெழுதப்படாதனவுமான மூன்று சுவடிகள் இருந்தன; அவற்றில் முதலுமில்லை; இறுதியுமில்லை; பக்கங்கள் மிகச்சிதைந்தும் தேய்ந்துபோயுமிருந்தன. அந்தக்காலம் பத்துப்பாட்டு இன்னவை எட்டித்தொகை இன்னவை என்று தெரியாதகாலம். சிலவருடங்களுக்குப்பின்பு சீவகசிந்தாமணியைப் பதிப்பித்துவருகையில் விளங்காத மேற்கோள்களுக்குரிய இடத்தைத் தேடிவரும்பொழுது அந்தச் சுவடிகளுள் ஒன்றை ஒருநாள் பிரித்துப்பார்த்தேன். அப்போது, “கொற்றறைக் குற்றில்” என்னுந் தொடர்மொழி காணப்பட்டது. சீவகசிந்தாமணி, கனகமாலை யாரிலம்பகம் ௩௦௯-ஆம் செய்யுளின் உரையில் இத்தொடர்மொழியை நச்சினூக்கினியர் மேற்கோளாகக் கொடுத்திருத்தலால், இஃது ஏதோ ஒருபழையதூலாக இருக்கவேண்டுமென்றுமட்டும் தெரிய வந்தது. பிறகு படித்துப்பார்க்கையிற் பாட்டுமுரையுங் காணப்பட்டன. அப்பால் அந்தப் பாடலின்எண்ணைக் கவனிக்கையில் கூடு என்று தெரிந்தது. நூற்றினை முதலியவற்றின் மூலமட்டும் அடங்கிய கையெழுத்துப் பிரதி வேறு இருந்தமையால் அவற்றுள் ஒவ்வொன்றையும் சோதித்துக்கொண்டு வரும்போது இது புறநானூற்று உரையென்று தெரிந்தது. அப்போது உண்டானமகிழ்ச்சிக்கு எல்லையில்லை. மற்ற இரண்டு அபூர்த்தியான சுவடிகளுள் ஒன்று பரிபாடலுரை மற்றொன்று பத்தப்பாட்டுரை என்று பின்பு தெரியவந்தது. இந்த

மூன்று ஆள்களும் பதிப்பிக்கப்பெற்று நிறைவேறி வெளியானமையால், 'கை கப்பிரமணிய தேசிகரவர்களுடைய ஹஸ்தனிசேஷமும் பேரன்புடைமையும் அடிக்கடி ஞாபகத்துக்கு வருகின்றன.

இந்தால் முதற்பதிப்பு வெளியானகாலத்தின் நிலைமைக்கும் இப்போதைய நிலைமைக்கும் எத்தனையோ மாறுபாடுகள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. அக்காலத்தில் எனக்கு ஊக்கமளித்துக்கொண்டு வந்த அன்பர்களும் அபிமானிகளும் பலர் ; அதனை நினைக்கும் போது,

“என்றினி மதுரை காண்பே மெப்பகல் சவுந்தரேசன்
நன்றிருவடிகள் காண்பேர் தாயையெஞ் ஞான்று காண்பேம்
வென்றிவேற் நருமவேந்தர் வேந்தனை யெந்நாட் காண்பே
மொன்றுயிர்த் துணையாஞ் சங்கத் துறவையெப்பொழுது காண்பேம்”

“இனித்தமி முனிமையாவர்க் கெடுத்திசைத் திடுவம்”

(சீகாஸத்தி. நக்கீர. எ அ ; ௮௦)

என்பவையும்,

“பனியார் சிலசொற் பகர்ந்தே மகிழ்விப்போய்
கனியா ரினிமை கலந்தே சுவைகள்
நனியார் தமிழி னயந்தெரிய வல்லா
ரனியா ருணைப்போ லினியா ரினியாரே”

என்பதும் அடிக்கடி ஞாபகத்துக்கு வருகின்றன.

இந்தக்காலத்தில் நூற்பரிசோதனை விஷயத்தில் எனக்குச் சிறிதும் பொருட்கவலை உண்டாகாதபடி பல வருடகளாக உபகரித்து வரும் ஸ்ரீ ஸேதுஸமஸ்தானத் தலைவர்களும், மதுரைத்தமிழ்ச் சங்கத்து அக்கிராசனாதிபதிகளும், சென்னைச்சட்டநிருபணசபை யங்கத்தினர்களுமாகிய இரணியகர்ப்பயாஜி ரவிகுலதிலக முத்துவிஜயரகுநாதராஜாராஜேசுவர ஸேதுபதி மஹாராஜா அவர்களுடையபேருதவி தமிழகத்தால் மிகப்பாராட்டற்பாலது.

இப்பதிப்புவிஷயத்தில் ஒப்புநோக்குதல், பரிசோதித்தல் முதலிய அரிய உதவிகளைச் செய்துவந்த சென்னை இராசதர்னிக்கலாசாலைத் தமிழ்ப்பண்டிதர், பிரஹ்மஸ்ரீ இ. வை. அகந்தராமையரவர்களுக்கும், மயிலாப்பூர்.பி. எஸ். ஹைஸ்கூல் முதல் தமிழ்ப்பண்டிதர், சிரஞ்

சீவி ம. வே. துரைசாமி ஐயருக்கும், இராமகிருஷ்ண மிஷன் தைஸ் கூல் தமிழ்ப்பண்டிதர், சிரஞ்சீவி கோ. சேஷாத்நிரீஐயருக்கும் எனது நன்றியைச் செலுத்துகிறேன்.

இப்பதிப்பிற் காணப்படும் பிழைகள் என்னுடைய மறதிமுதலியவற்றால் நேர்ந்தனவென்றெண்ணி விடுவதென பொறுத்துக் கொள்ளவேண்டுமென்பது எனது வேண்டுகோள்.

சொல்லினிமை பொருளினிமைகளில் மிகச்சிறந்ததும் அடியார்க்குநல்லார் முதலிய உரையாசிரியர்களால் நன்கு பாராட்டப்பெற்றதும் மிக்க வியப்பைத்தருவதும் உதயனென்னும் தலைவனுடைய சரித்திரத்தை விரித்துக் கூறுவதுமான பெருங்கதையென்னுநாலிற் கிடைத்தவரையில் மூலமும் நூதனமாக எழுதப்பெற்ற குறிப்புரையும் பதிப்பிக்கப்பெற்று ச - வருடங்களுக்கு மேலாகியும் சில இடையிடிகளால் அப்பதிப்புக்கு அங்கமான சிலபகுதிகளை எழுதுவதற்கு இதுவரை இயலவில்லை. இனி, எல்லாம்வல்ல இறைவனுடைய திருவருளை முன்னிட்டு அந்தப் பகுதிகளை யெழுதி நிறைவேற்றி அந்நூலை வெளிப்படுத்த எண்ணியிருக்கிறேன்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருவாசகம்.

“கூறு நாவே முதலாகக் கூறுங் கரண மெல்லாநீ
தேறும் வகைநீ திகைப்புநீ தீமை நன்மை முழுதானீ
வேறோர் பரிசுந் கொன்றில்லை மெய்மை யுன்னை விரித்துரைக்கிறீ
“தேறும் வகையென் சிவலோகா திகைத்தாற் தேற்றவேண்டாவோ.”

“தியாகராஜ விலாஸம்”
திருவேட்டைசுவரம்பேட்டை.
28—3—1923.

இங்ஙனம்,
வே. சாமிநாதையன்.

முதற்பதிப்பின் முகவுரை.

புறநானூற்றென்பது, அமிழ்திற் சிறந்த தமிழ்மொழியதனை ஒன் பான் சுவைபுணர்த் தன்பால் வளர்த்தருள் நச்சும் பெருமை * முச்சங்கத்துள் கடைச்சங்கப் புலவர்கள் அருளிச்செய்த எட்டுத் தொகையுள் ஒன்று; † எட்டுத்தொகையாவன நற்றிணை, குறுந்தொகை, ஐங்குறுநூறு, பதிற்றுப்பத்து, பரிபாடல், கலித்தொகை, அகநானூறு, புறநானூறு என்பன. இதனை அடியில்வரும் வெண்பாவாலுணர்க :—

“ நற்றிணை நல்ல குறுந்தொகை யைங்குறுநூறு
ரோத்த பதிற்றுப்பத் தோங்கு பரிபாடல்
கற்றறிந்தார் சொல்லுங் கலியோடகம்புறமென்
றித்தறித்த வெட்டுத் தொகை.”

இவற்றுள் ஒவ்வொன்றும் பலராற்செய்யப்பட்டித் தொழில் அளவு பாட்டு பொருளுென்பனவற்றுள் ஒவ்வொன்றால் தொகுக்கப் பட்டமையின், இவை தொகையென்று பெயர்பெற்றனவென்பர்.

இவற்றுள்,

க. நற்றிணை:—இது, கடவுள்வாழ்த்துச்செய்யுள்முதலிய ௪௦௧ அகவற்பாக்களையுடையது; இப்பாக்களுள், முதற்செய்யுளாகிய கடவுள்வாழ்த்துப் பாரதம்பாடிய பேருந்தேவனாராலும், மற்றை நானூறுபாக்களும் கபிலர்முதல் ஆலங்குடிவங்கனாரியுதியாகவுள்ள புலவர் பலராலும் இயற்றப்பட்டன; பொருளின்பகுதியாகிய அகம் புறமென்னுமிரண்டனாள் அகத்தின்பகுதிகளையே பொருளாகவுடையது. மேற்கூறிய அகவற்பாக்கள், ஒன்பதடிச்சிறுமையும் பன்னிரண்டடிப்பெருமையுமுள்ளவைகள். இத்தொகை தொகுப்பித்தோன், பன்னுதேந்த பாண்டியன்மாறன்வழுதி. இதற்கு உரை கிடைத்திலது.

உ. குறுந்தொகை:—இது கடவுள்வாழ்த்துச்செய்யுள்முதலிய ௪௦௨ - அகவற்பாக்களையுடையது. இவற்றுள், முதற்பாவாகிய கடவுள்வாழ்த்துப் பாரதம்பாடிய பேருந்தேவனாராலும் மற்றை ௪௦௧

* முச்சங்கத்தின் வரலாறுகளை இறையனாரகப்பொருளுரையிலும் சிலப்பதிகாரவுரையிலும் காண்க.

† இவை எட்டும் அச்சிடப்பெற்றுள்ளன.

பாக்கள் சிப்புத்தோளார்முதல் அம்முவனூறுதியாகவுள்ள புலவர் இருதூற்றைவராலும் இயற்றப்பட்டுள்ளன ; அகத்தின்பகுதிகளையே பொருளாகவுடையது. மேற்கூறிய அகவற்பாக்கள் நாலடிச் சிற்றெல்லையும் எட்டடிப் பேரெல்லையும் உள்ளவைகள். இத்தொகை முடித்தான் பூரிக்கோ. இஃது அளவால் தொகுக்கப்பட்டதென்பர். இத்தொகையின் பாக்களுள் இருபதுபாக்களொழிந்த மற்றைப் பாக்களுக்குப் பேராசிரியர் பொருளெழுதினாரென்றும் அவரெழுதா தொழிந்த இருபதுபாக்களுக்கும் நச்சினர்க்கினியர் பொருளெழுதினாரென்றும் பின்னுள்ள பாடல்கள் உணர்த்துகின்றன :

“ பாரத்தொல் காப்பியமும் பத்துப்பாட் டுங்கலியு
மாரக் குறுந்தொகையு னேஞ்ஞாங்குள் - சாரத்
திருத்தகு மாமுனிசெய் சிந்தா மணியும்
விருத்திநச்சி னார்க்கினிய மே”

“ நல்லறி வுடைய தொல்பே ராசான்
கல்வியுங் காட்சியுங் காசினி யறியப்
பொருடெரி குறுந்தொகை யிருபது பாட்டிற்
கிதுபொரு ளென்றவ னெழுதா தொழிய
விதுபொரு ளென்றதற் கேற்ப வுரைத்தும்.”

(இவை நச்சினர்க்கினியருரைச் சிறப்புப்பாயிரம்.)

“பேராசிரியரும் ‘யானே யிண்டை யோனே’ என்னுங் குறுந்தொகைச் செய்யுளில் மீனெறிதூண்டிலென்பதனை ஏனையுலமமென்றார்” என்று தொல்காப்பியம், அகத்திணையியல் சசு - ஆம் சூத்திரவுரையில் நச்சினர்க்கினியர் எழுதியிருத்தலாலும் இத்தொகைக்குப் பேராசியர் பொருளெழுதினாரென்பது ஊகித்தறியப்படுகின்றது. அவ்வுரை கிடைத்திலது.

ந. ஐங்குறுநூறு:—இஃது அகத்தின் பகுதியாகிய மருதமுதலிய ஐந்திணைகளையும் நூறுநூறு அகவற்பாக்களால் விளக்குவது ; சொற்சுவை பொருட்சுவைகளிற் சிறந்தது; பொருள்களின் இயற்கையழகையும் தமிழ்ப்பாஷையின் இனிமையையும் நன்கு தெரிவிப்பது. சிவபெருமானுடைய துதியாகிய கடவுள்வாழ்த்துச் செய்யுள்முதலிய ௫௦௧ - அகவற்பாக்கையுடையது ; இப்பாக்களுள் கடவுள்வாழ்த்துப் பாரதம்பாடிய பெருந்தேவனாலும், மருதத்திணையைக்குறித்த முதல்தூறு ஓரம்போகியாராலும், நெய்தற்றிணையைக்குறித்த இரண்டாநூறு அம்முவனாலும், குறிஞ்சித்திணையைக்குறித்த மூன்றாநூறு கபிலராலும், பாலேத்திணையைக்குறித்த

நான்காநூறு ஓதலாந்தையாராலும், முல்லைத்திணையைக்குறித்த ஐந்தாநூறு பேயனாராலும் இயற்றப்பட்டுள்ளன. இதனை அடியில் வரும் வெண்பாவாலுணர்க :—

“மருதமோ ரம்போகி நெய்தலம் மூவன்
கருதுங் குறிஞ்சி கபிலன் - கருதிய
பாலையோத லாந்தை பனிமுல்லை பேயனே
நாலையோ தைக்குறு நூறு.”

இதிலுள்ள பாக்கள் ௩ - அடிச் சிற்றெல்லையையும் ௬ - அடிப் பேரெல்லையையும் உடையவை. இத்தொகை தொகுத்தார் புலத் துறைமுற்றிய கூடலூர்கிழார்; தொகுப்பித்தான் யானைக்கட்சேய் மாந்தரஞ்சேர லிரும்பொறை.

ச. பதிற்றுப்பத்து:—முடியுடை வேந்தர்களாகிய சேரர் பதின் மர்களமீது சங்கப்புலவர் பதின்மர்கள் இயற்றியது. இத்தொகை யால் முற்காலத்திருந்த சேரர்பலருடைய வள்ளன்மையும் வீரமும் தமிழ்நாட்டின் பண்டைக்கால நிலைமையும் பின்னுமுள்ள வரலாறு கள் பலவும் நன்குபுலப்படும். இஃது, ஒவ்வொருபுலவர் பப்பத்தா கச்செய்த நூறுபாட்டுக்களையுடையது. இதனாலேயே இத்தொகை பத்துப்பகுதியாகப் பகுக்கப்பட்டுப் பதிற்றுப்பத்தென்னும் பெயர் பெற்றது. கடவுள்வாழ்த்தும் முதற்பத்தும் பத்தாம்பத்தும் அவற் றின் உரையும் இப்பொழுது பலவிடத்துப் பிரதிகளிலுங் காணப்பட வில்லை. முதற்பத்தையோ பத்தாம்பத்தையோ சார்ந்த இந்நூற் பாடல் கள் சில தோல்காப்பிய உரைகளாலும் புறத்திரட்டாலும் தெரிய வந்தன. எஞ்சியவற்றுள்,

இரண்டாம்பத்து, இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதனைக் குமட் டோக் கண்ணனாப்பாடி உம்பற்காட்டு ஐஞ்ஞாறார் பிரமதாயம்பெற்று முப்பத்தெட்டியாண்டு தென்னாட்டிள்வருவதனிற் பாகமும்பெற்றது;

மூன்றாம்பத்து, இமயவரம்பன்றம்பி பல்யானைச்செல்கெழு குடவேனைப் பாலைக்கொளதமனாப்பாடிச் சுவர்க்கம்பெற்றது;

நாலாம்பத்து, களங்காய்க்கண்ணி நாள்முடிச்சேரலைக் காப்பி யாற்றுக் காப்பியனாப்பாடி நாற்பதுநூறுபிரம்பொன் பரிசிலும் அவன் ஆள்வதிற் பாகமும் பெற்றது;

ஐந்தாம்பத்து, கடல்பிறக் கோட்டிய செங்குடவேனைப் பரணர் பாடி உம்பற்காட்டு வாரியையும் அவன்மகன் குடவேன்சேரலையும் பரிசில்பெற்றது;

ஆரம்பத்து, ஆனோட்பாட்ச்சேரலாதனைக் காக்கைபாடினியார் கச்சேள்ளையாட்பாடி ஒன்பதுகாப்பொன்னும் தூரூயிரங்காணமும்பெற்று அவன்பக்கத்து இருத்தல்கொண்டது;

ஏழாம்பத்து, செல்வக்கங்கோவாழியாதனைக் கபிலாட்பாடி தூரூயிரங்காணமும் அவன் ஒரு பெரியமலைமீதேறிக் கண்டுகொடுத்தநாடும் பரிசில்பெற்றது;

எட்டாம்பத்து, தகரேழிந்தபெருஞ்சேரலரும்பொறையை அரிசில்கிழாட்பாடி ஒன்பதுதூரூயிரங்காணம் பரிசில்பெற்றது;

ஒன்பதாம்பத்து, குடக்கோ இளஞ்சேரலரும்பொறையைப் பெருங்குதன்மார்கிழாட்பாடிமுப்பத்திராயிரம் காணமுதலியனபெற்றது.

இந்நூலிலுள்ள பாக்களினுடைய அடிகளின் சிறுமை பெருமை புலப்படவில்லை. இத்தொகையைத் தொகுத்தோரும் தொகுப்பித்தோரும் இன்னுள்ளனரென்றும் தெரியவில்லை. இதற்கு அரும்பதவுரை ஒன்றுண்டு.

நு. பரிபாடல்:—மதுரை, வையை, திருமருதந்துறை, திருப்பரங்குன்றம், திருமாலிருஞ்சோலைமலையென்பவற்றின் பண்டைக்கால நிலைமைகளையும், அக்கால நாகரிக முறையையும், வைதிக ஒழுக்கங்களையும், தெய்வவழிபாட்டு முறையையும் பிறவழக்கங்களையும், தமிழ்நாட்டின் வரலாறுகள் சிலவற்றையும் செவ்வனே தெரிவிக்கும் ஒருதொகைதூல்; ஒருவகைப் பாவின்பெயராகிய பரிபாடலென்பது அப்பாவாலாகிய நூலுக்காயிற்று. இஃது, எழுபதுபாட்டுக்களையுடையதென்றும், அவ்வெழுபதுள் அ - பாட்டுக்கள் திருமாலுக்கும் ஈக - குமரவேளுக்கும் க - காடிகிழாளுக்கும் உசு - வையையாற்றிற்கும் ச - மதுரைக்குமாகப் பகுக்கப்பட்டுள்ளனவென்றும் அடியில் வரும் வெண்பா விளக்குகின்றது:—

“திருமாற் கிருநான்கு செவ்வேட்கு முப்பத்
தொருபாட்டுக் *காடுகாட் கொன்று - மருவியிய
வையையிரு பத்தாறு மாமதுரை நான்கென்ப
செய்யபரி பாடற் நிறம்.”

அவ்வெழுபது பாடல்களுள் இப்பொழுது கிடைத்தவை இருபத்துநான்கு முழுப்பாடல்களும், சில உறுப்புக்களுமே. மற்றவை பிரதிகளிற் காணப்படவில்லை. இயற்றிய ஆசிரியர்களின்பெயரும் இசைவகுத்தோர் பெயரும் அவ்வப்பாட்டுக்களின் பின்னர் எழுதப்

* 'கார்கோட்கு' என்றும் பிரதிபேதமுண்டு.

பட்டுள்ளன. இந்நூலிலுள்ள பாக்களினுடைய அடிகளின் சிற்
றெல்லை ௨௫-அடியென்றும் பேரெல்லை ௪௦௦-அடியென்றும் தெரி
கிறது. இந்நூலைத் தொகுத்தோரும் தொகுப்பித்தோரும் இன்னா
ரின்றாரென்று புலப்படவில்லை. இத்தொகை பாட்டால் தொகுக்கப்
பட்டது. இதற்குப் பரிமேலழகர் இயற்றிய உரையொன்றுள்ளது.

சு. **கலித்தொகை:**—இது கடவுள்வாழ்த்துச் செய்யுள்முதலிய
நூற்றைம்பது கலிப்பாக்களையுடையது; அகத்தின்பகுதியாகிய பாலை
குறிஞ்சி மருதம் முல்லை நெய்தலென்னும் ஐந்திணைக்குமுரிய முதற்
பொருள் கருப்பொருள் உரிப்பொருள்களை இனிதுவிளக்கி அகப்
பொருட்பகுதிகளை விரித்துக்கூறுவது. சொல்லினிமை பொருளினி
மையில் மிகச்சிறந்தது. இதிலுள்ள பகுதிகளுள், முதலாவதாகிய
பாலை பெருங்கங்கோவினாலும், இரண்டாவதாகிய குறிஞ்சி கபில
ராலும் மூன்றாவதாகிய மருதம் மருதனினநாகனாலும், நான்காவ
தாகியமுல்லை நல்லுருத்திரனாலும், ஐந்தாவதாகிய நெய்தல் மதுரை
யாசிரியர் நல்லந்துவனாலும் இயற்றப்பட்டன; இவ்வைந்தினையும்
தொகுத்தார் மேற்கூறிய நல்லந்துவனார். இந்நூலிலுள்ள பாக்களினு
டைய அடிகளின் சிறுமைபெருமையும் விளங்கவில்லை. இதற்கு
நச்சினார்க்கினியர் உரைசெய்திருக்கின்றனர். இது குறுங்கலித்
தொகை யென்றும், கலியென்றும் கூறப்படும். இத்தொகை பாட்டாற்
றெடுக்கப்பட்டது.

எ. **அகநானூறு:**—இது கடவுள்வாழ்த்துச் செய்யுள்முதலிய
௪௦௧- அகவற்பாக்களையுடையது; இவற்றுள், பாரதம்பாடிய பெருங்
தேவனரால் முதற்செய்யுளாகிய கடவுள்வாழ்த்தும் மாமுலனார்முதல்
உலோச்சனாரினுதியாகவுள்ள புலவர் பலரால் மற்றைநூலும் இயற்
றப்பட்டுள்ளன; அகத்தின்பகுதிகளையே பொருளாகவுடையது. மேற்
கூறிய அகவற்பாக்கள் பதின்மூன்றடிச்சிறுமையும் முப்பத்தேழுடிப்
பெருமையுமுள்ளவைகள். இவற்றுள் கடவுள்வாழ்த்தொழிந்த நூ
லானு பாக்களில் முதல் ௧௨௦ - பாக்கள் களிற்றியானைநிரையென
வும் அவற்றின்பின்புள்ள ௧௮௦ - பாக்கள் மணியிடைபவளமெனவும்
மற்றை நூறுபாக்கள் நித்திலக்கோவையெனவும் கூறப்படும். இத்
தொகை தொகுத்தான், மதுரைஉப்புரிசுடிகிழார் மகனவான் உருத்
திரசன்மன். தொகுப்பித்தான் பாண்டியன் உக்கிரப்பெருவழுதி.
இத்தொகை அகமெனவும் அகப்பாட்டெனவும் நெடுந்தொகையென
வும் கூறப்படும். இது பொருளாற்றெடுக்கப்பட்டது.

புறநானூற்றின் வரலாற்றிற்கு அங்கமாக நற்றிணைமுதலிய ஏழு தொகைகளின் வரலாறுகள் இதுவரையில் எழுதப்பட்டன.

அ. புறநானூறு:—இது கடவுள்வாழ்த்துச் செய்யுள்முதலிய ௪௦௦-அகவற்பாக்களையுடையது. அப்பாக்களுள் முதற்செய்யுளாகிய கடவுள்வாழ்த்துப் பாரதம்பாடிய பெருந்தேவனாலும் மற்றை ங்கு-பாக்களும் முரஞ்சீயூர் முடிநாகராயர்முதல் கோவூர்க்கீழாரிமுதியாகவுள்ள புலவர் பலராலும் இயற்றப்பட்டுள்ளன. இதனைத் தொகுத்தோரும் தொகுப்பித்தோரும் இன்னொன்றொன்று விளங்கவில்லை. இந்நூலிலுள்ள பாக்களினுடைய அடிகளின் சிறுமைபெருமையும் தெரியவில்லை. இது புறப்பாட்டெனவும் புறமெனவும் வழங்கும். இது பொருளாற்றொகுக்கப்பட்டது. இங்கே பொருளென்றது, அகம் புறமென்னுமிரண்டனாள் புறத்தை.

அகமாவது ஒத்த அன்பினராகிய தலைவனும்தலைவியும் தம்முட்கூடுகின்றகாலத்துப்பிறந்து அக்கூட்டத்தின்பின்பு அவ்விருவராலும் ஒருவருக்கொருவர் தத்தமக்குப்புலகை இவ்வாறிருந்ததெனக் கூறப் படாததாய் எப்பொழுதும் உள்ளத்துணர்வாலேயே அனுபவிக்கப்படும் இன்பம்; இன்பம்பற்றி அகத்தேநிகழும் ஒழுக்கத்தை அகமென்றது ஆகுபெயர்; அகம்-உள்.

புறமாவது மேற்கூறிய ஒத்த அன்புடையாராலேயே யன்றி எல்லாராலும் அனுபவித்துணரப்பட்டு இஃது இவ்வாறிருந்ததெனப் பிறர்க்குக்கூறப்படும் பொருள்; அஃது அறனும், பொருளும்; அறனும் பொருளும்பற்றிப் புறத்தேநிகழு மொழுக்கத்தைப் புறமென்றது ஆகுபெயர்; புறம் - வெளி.

இந்நூல், மேற்கூறிய புறத்தின் பகுதியாகிய வெட்சிமுதலிய திணைகளுக்குரிய துறைப்பொருளமைந்த ௪௦௦-பாக்களையுடையதின், புறநானூறென்று பெயர்பெற்றது. வெட்சி முதலிய திணைகளாவன:—வெட்சி, கரந்தை, வஞ்சி, காஞ்சி, நொச்சி, உழிஞை, தும்பை, வாகை, பாடாண், பொதுவியல், கைக்கிளை, பெருந்திணை யென்பன. திணை-ஒழுக்கம். துறை-மக்களும் விலங்குகள்முதலியனவும் சென்று நீருண்ணும் துறைபோலப் பலவகைப்பட்டபொருளும் ஒருவகைப்பட்டு இயங்குதற்குரியவழி.

*

*

*

*

இந்நூலால், பண்டைக்காலத்து இத்தமிழ்நாட்டிலிருந்த சோ சோழபாண்டியர்களாகிய முடியுடைவேந்தர், சிற்றரசர், அமைச்சர்,

சேனைத்தலைவர், வீரர் முதலிய பலருடைய சரித்திரங்களும், கடையெழுவுள்ளல்களின் சரித்திரங்களும், கடைச்சங்கப்புவர் பலருடைய வரலாறுகளும், அக்காலத்துள்ளாருடைய நடைமுதலியனவும் இன்னும் பற்பலவும் நன்கு புலப்படும். இர்தூற் செய்யுட்களாற்பாடப்பட்டவர்கள் ஒருகாலத்தாரல்லர் ; ஒரு குலத்தாரல்லர் ; ஒரு சாதியாரல்லர் ; ஓரிடத்தாரும்ல்லர். பாடிபவர்களும் இத்தன்மையரே. இவர்களில் அந்தணர் சிலர் ; அரசர் பலர் ; வணிகர் பலர் ; வேளாளர் பலர் ; பெண்பாலாருமுள்ளர்.

முன்னு ளிடையே யிந்நா டாண்ட
காவலர் பல்லோர் பாவலர் பல்லோர்
மாசரி தத்தை யாசற விளக்கிச்
சொற்சுவை பொருட்சுவை துவன்றியெஞ் ஞான்று
மொப்புமை யில்லாத் திப்பிய நடையுடைத்
திறப்பா டமைந்தவிப் புறப்பாட் டிக்கள்
தெய்வ வணக்கஞ் செய்யுமி னென்பவும்
அறத்தின் பகுதியை உறத்தெரிப் பனவும்
பாவ வழியை நீவனன் றென்பவும்
இம்மைப் பயனெடு மறுமைப் பயனைச்
செம்மையின் வகுத்துத் தெரிவிப் பனவும்
அந்தண ரியல்பைத் தந்துரைப் பனவும்
அரச நீதியை யுரைசெய் வனவும்
வணிக ரியல்பைத் துணிவுறுப் பனவும்
வேளாண் மாக்களின் றுளாண் மையினை
யியம்பு வனவும் வயம்புரி போர்க்கு
முந்துறு மரசரைச் சந்துசெய் வனவும்
ஒற்றுமைப் பயனைச் சொற்றிடு வனவும்
வீரச் சிறப்பை யாரத் தெரிப்பவும்
இல்லற மாகிய நல்லற முரைப்பவும்
துறவற மதனைத் திறவிதிற் றெரிப்பவு
மிடித்துன் பத்தை யெடுத்துரைப் பனவும்
வண்மையுந் தண்மையு முண்மையுந் துண்மையு
மென்னு மிவற்றைப் பன்னு வனவும்
அளியையு மொளியையுந் தெளிவுறுப் பனவுந்
தம்மைப் புரந்தோர் தாமாயந் திடவே
புலவர்கள் புலம்பி யலமர றெரிப்பவு
நட்பின் பயனை நன்குயம் புறவுந்
கல்விப் பயனைக் கட்டுரைப் பனவும்

முதற்பதிப்பின் முடிவுரை.

நீர்நிலை பெருக்கென நிகழ்த்து வனவு
 மானத் தன்னைத் தான் குரைப்பவும்
 இளமையும் பாக்கையும் வளமையு நிலையா
 என்றே யிசைத்து நன்றேய்ப் பனவும்
 அருளுடை மையினை மருளறத் தெரிப்பவும்
 தாமறிந் தொழுகென் றுரனுற விதிப்பவும்
 அவாவின் கேடே தவாவின் பென்பவும்
 இனியவை கூற னன்னில நென்பவும்
 உழவின் பெருமையை யழகுற வுரைப்பவு
 நன்றி யறிக வென்றிசைப் பனவுந்
 கொடுங்கோன் மையினை விடுங்கோ னென்பவுந்
 தவத்தின் பெருமையைத் தவப்பகர் வனவு
 மடியெனும் பிணியைக் கடிமி னென்பவுந்
 கொலையெனும் பகையைத் தொலையி னென்பவு
 நல்லோர்ப் புணர்ந்து புல்லோர்த் தணந்து
 தாழ்வொன் றின்றி வாழ்மி னென்பவுந்
 சுற்றம் புரக்கு நற்றிற முரைப்பவுந்
 கற்பின் நிறத்தைக் கற்பிப் பனவு
 மக்கட் பேற்றின் மாண்புரைப் பனவுந்
 கணவனை யிழந்த மணமலி கூந்தலார்
 தீப்பாய் செய்தி தெரிவிப் பனவுந்
 கைம்மை விரத வெம்மை விரிப்பவும்
 இன்னும், பற்பல பன்னு, வனவுமாய்ச்
 செப்புந ரெவர்க்கு மெய்ப்பிடை வைப்பாய்
 அரும்பெறன் மரபிற் பெரும்பயன் றருமே

என்று ஒருவாறு பொதுப்படத் தொகுத்துக் கூறுவதன்றி இன்ன பாடல் இத்தன்மையது இன்னபாடல் இத்தன்மையதென்று தனித் தனியே எடுத்துக்காட்டி இவற்றின் அருமை பெருமைகளைச் சீராட்டிப் பாராட்டுதற்கு ஒருசிறிதும் வல்லேனல்லேன்.

இவை நூலாசிரியர் பலருடைய உள்ளத்தையும் உரையாசிரியர் பலருடைய உள்ளத்தையும் தம்வயமாக்கி அவற்றைத் தமக்கு முழுமணிப் பீடிகையாகக்கொண்டு வீற்றிருந்தனவென்பதை, அவரவராளிச்செய்த நூல்களும் உரைகளும் இவற்றின் சொன்னடை பொருணடைகளை இடையிடையே பெரும்பாலும் தழுவி யிருத்தலே நன்கு புலப்படுத்தும்.

இந்நூற்குக்கிடைத்தவுரை பதப்பொருளை இனிது விளக்கி உரிய இடங்களிற் சொற்களை முடித்துக்காட்டி இலக்கணக்குறிப்பையும்

திணைதுறைகளையும் ஆங்காங்குள்ள பழமொழிகளையும் அணியையும் சொன்னயம் பொருணயங்களையும் நன்குபுலப்படுத்துவது ; இதில் இக்காலத்து வழங்காதசொற்கள் பலவுள்ளன. அன்றியும், இதன் இடையிடையே சிற்சிலவாக்கியங்கள் அவ்வவ்விடத்திற்குப் பொருத்தமில்லாதனவாகக் காணப்பட்டன. அவற்றைச் செவ்வைசெய்து கொள்வதற்கு இப்பொழுது தக்கசாதனம் கிடையாமையாலும் இனி நல்லபிரதிகள் கிடைப்பின் அவற்றைக்கொண்டு செவ்வைசெய்து கொள்ளலாமென்றும் அவற்றை மாற்றாமற் பிரதிகளிலிருந்தவாறே பதிப்பித்தேன். இவ்வுரை, இந்நூலின் முதலிருநூற்றாய்பத்தாயு பாடல்களுக்குமட்டிமே கிடைத்தது ; மேலுள்ளபாடல்களுக்கு ஒரு பிரதியிலும் கிடைத்திலது ; ௨௪௨ - ஆம் பாடலுக்கு மேற்பட்டிள்ள வற்றினுரை இடையிடையே சிதைந்து மாறியிருக்கிறது. இவ்வுரையாசிரியர் இன்னொன்று தெரியவில்லை. இவர் சிலபாடல்களின் விசேடவுரையிலெழுதும் மறுப்புக்கள், இந்நூற்குப் பழையவுரை ஒன்றுஉண்டென்பதைக் குறிப்பிக்கின்றன. அவ்வுரை இப்பொழுது கிடைக்கவில்லை.

உரையிலலாத மூலங்கள் எழுத்துஞ் சொல்லும் மிகுந்தும் குறைந்தும் பிறழ்ந்தும் திரிந்தும் பலவாறு வேறுபட்டிருந்ததன்றி, இவற்றுள் சிலபாடல்களின்பின் தீர்ணயெழுதப்படாமலும் சிலவற்றின்பின் துறையெழுதப்படாமலும் சிலவற்றின்பின் இரண்டிமெழுதப்படாமலும் சிலவற்றின்பின் பாடினோர்பெயர்சிதைந்தும் சிலவற்றின்பின் பாடப்பட்டோர்பெயர் சிதைந்தும் சிலவற்றின்பின் இருவார்பெயருமே சிதைந்தும் சிலபாடல்கள் இரண்டிடத்து எழுதப்பட்டி இரண்டெண்களையேற்றும் வேறுவேறிடத்தில் இருத்தற்குரிய இரண்டி பாடல்கள்ஒருங்கெழுதப்பட்டி ஒரெண்ணையேற்றும் சில முதற்பாகங்குறைந்தும் சில இடைப்பாகங்குறைந்தும் சில கடைப்பாகங்குறைந்தும் சில முற்றுமின்றியும் ஒருபாடலின் அடிகளுள் ஒன்றும் பலவும் வேறுபாடல்களின் அடிகளோடிகலந்தும் ஓரடியே ஒரு பாட்டிட்டு சிலவிடத்து வரப்பெற்றும் பொருளுண்மைகாணாதவண்ணம் இன்னும் பலவகைப்பட மாறியும் கையெழுத்துப் பிரதிகளிலிருந்தன. இவற்றைப் பரிசோதித்து வருகையில், இந்நூலிலிருந்து வேறு நூல்களினுடைய பழையவுரைகளின் இடையிடையேஉரையாசிரியர்களால் பூர்த்தியாகவும் சிறிதுசிறிதாகவும் எடுத்துக்காட்டப் பட்டிருந்த உதாரணங்கள், சிற்சிலபாடல்களிலுள்ள வழுக்களை நீக்கிச் செவ்வைசெய்துகொண்டு பொருளுண்மைகாணுதற்கும், சிற்

சில பாடல்களிற் குறைந்தபாகங்களை நிரப்பிக்கொள்ளுதற்கும், பிறழ்ந்துகிடக்கும் சிலபாடல்களை ஒழுங்குபடுத்தி வரையறை செய்துகொள்ளுதற்கும் பெருந்துணையாகவிருந்தன.

* * * *

பாடல்களிலும், அவற்றின்பின்னர்த் திணைதுறைகளையும் பாடப் பட்டோர் பாடினோர்களையும் தனித்தனியே தெரிவிக்கும் வாக்கியங்களிலும், உரைகளிலும், பிரதிகளிற் சொற்கள் சிதைந்தவிடத்தைப் புலப்படுத்தற்கு(.....)இவ்வொற்றைப்புள்ளி நிரைகள் அமைக்கப் பட்டிள்ளன. பிரதிபேதங்களும் எடுத்துக்காட்டப்பட்டிருக்கின்றன.

உரைகிடையாதவிடத்து ஒருவகையாலும் பொருள்காணாத விதம்சிதைவுற்றிருந்தமூலங்கள் ஏட்டிப்பிரதியிலிருந்தபடியே புள்ளி யிடுதல் முதலியனவின்றிப் பதிப்பிக்கப்பட்டன.

இந்நூற்கு இலக்கணம் அகத்தியமும் தொல்காப்பியமுமேயென்பதும் இதில் ஒவ்வொருபாட்டின்பின்னும் எழுதப்பட்டுள்ள திணையும் துறையும் அவ்வப்பாட்டிற்கு ஏற்றனவல்லவென்பதும் கச்சி னார்க்கினியர் கருத்து; அவர்கருத்து அன்னதாதல், 'தத்தம் புது நூல்வழிகளால் புறநானூற்றிற்குத் துறைகூறினாரேனும் அகத்திய மும் தொல்காப்பியமுமே தோகைகளுக்கு நூலாகலின் அவர் சூத் திரப்பொருளாகத் துறைகூறவேண்டுமென்றறி' என்று தொல் காப்பியப் புறத்திணையியலில் "கொடுப்போ ரேத்தி" என்னும் சூத் திரவுரையில் அவரொழுதியிருத்தலாலும் மேற்கூறிய புறத்திணையிய லுரையில் இந்நூற்பாட்டுக்களுட் சிலவற்றை வேறு திணைதுறை களுக்கு உதாரணமாகக்காட்டி அவர் மறுத்தலாலும் துணியப்படும்.

பாடினோரும் பாடப்பட்டோருமாகிய இருவகையார் பெயர் களுட் சிலபெயர், கையெழுத்துப் பிரதிகளிற் பலவகைப்பட்ட விசேடணத்தோடுகூடியும் கூடாமலும்வேறுவேறிடத்துவேறுவேறு விதமாக எழுதப்பட்டுமிருந்தன; அவை இன்னபெயரின் பரியா யங்களெனத்தெரிந்தும் அவற்றை ஒரேவிதமாகத் திருத்திவிடாமல் ஏனைத்தொகைகளிலும் மற்றைநூல்களிலும் உரைகளிலும் வழங் கும் பழையவழக்கத்தைத் தெரிவித்தற்கு அவை பிரதிகளில் இருந்த வாறே பதிப்பிக்கப்பட்டன. அவற்றுள் ஒன்றற்கு உதாரணம்:—

க. மாந்தராஞ்சேரலிரும்பொறை

உ. சேரமான்மாந்தராஞ்சேரலிரும்பொறை

ங. யானைக்கட்சேய்மாந்தராஞ்சேரலிரும்பொறையார்

ச. சேரமான்யானைக்கட்சேய்மாந்தரஞ்சேரவிரும்பொறை

ரு. கோச்சேரமான் யானைக்கட்சேய்மாந்தரஞ் சேரவிரும்பொறை.

மேற்கூறிய இருவகையோருடைய பெயர்களிற் சிலபெயர்களுக்கும் காரணம் புலப்படுகின்றது; பலவற்றிற்குப் புலப்படவில்லை.

இத்தமிழ்நாட்டின் பழைய சரித்திரங்களைத் தெரிந்துகொள்ளுதலிலும் தெரிவித்தலிலுமே பெரும்பாலும் காலங்கழித்து உழைத்து வரும் உபகாரிகளாகிய விவேகிகள், இந்நூலை நன்கு ஆராய்ச்சிசெய்வார்களாயின், பலருடைய வரலாறுகள் முதலியன தெரிந்துகொள்ளுதல்கூடும்.

இந்நூலுரையாசிரியர் மேற்கோளாக எடுத்துக்காட்டிய நூல்கள்:—

இலக்கணம்	தொல்காப்பியம்.
இலக்கியம்	க. கலித்தொகை.
					உ. துறுந்தொகை.
					ந. சீவகசிந்தாமணி.
					ச. பெரும்பாணாற்றுப்படை.
	*		*		* . *
	*		*		* *

இந்நூலை அச்சிட்டவருகையில், சிலாசாதனமுதலியவற்றில் அறிதற்குரிய சிலவற்றைத் தெரிந்து கொள்ளுதற்பொருட்டு ம-நா-ந-ஸ்ரீ ராவ்பகதூர் வி. வெங்கையாவர்களையும், ம-நா-ந-ஸ்ரீ வி. கனகசபைப்பிள்ளையவர்களையும் எழுதிவினாவினேன். அதற்கு அவர்கள் அன்புடன் * விடையனுப்பினார்கள்.

* * * * *

இதனைப் பதிப்பிக்குங்காலத்து ஒப்புநோக்குதலமுதலிய பேருதவிகளை மிகுந்த ஊக்கத்துடன் செய்துவந்த திருவல்லிக்கேணி ஸ்ரீமூத். வை. மு. சடகோபராமானுஜாசாரியருடைய அன்புடைமை ஒருபொழுதும் மறக்கற்பாலதன்று.

இந்நூற் பரிசோதனைக்கும் எனக்கும் எத்தனையோ தூரமென்பதைச் சொல்லவேண்டிவதிவ்லை; ஆதலின், இப்பதிப்பிற்காணப்படும் பிழைகளையும் அவற்றின் திருத்தங்களையும் விவேகிகள் தயைசெய்து தெரிவிப்பார்களாயின், அன்புடன் சிரமேற்கொண்டு அந்நன்றியை எழுமையும் பாராட்டுவேன்.

* அவர்கள் அனுப்பிய விடைகள் இப்பதிப்பில் அரும்பதமுதலியவற்றின் அகராதியில் உரிய இடங்களில் அடிக்குறிப்பாகச் சேர்க்கப்பெற்றுள்ளன.

கிடைத்த கையெழுத்துப்பிரதிகள்:—

புறநானூற்று மூலப்பிரதிகள்

பிரதிக்குரியவர்கள்.	பிரதியை உதவிசெய்தவர்கள்.	மூலம் வரையறை.
திருவாவடுதலை ஆதினத்து ஸ்ரீலஸ்ரீ சுப்பிரமணியதேசிகரவர்கள் திருத்தணிகைச் சரவணப்பெருமானையரவர்கள்.	பிரதிக்குரியவர்களே.	க-சூ00.
யாழ்ப்பாணத்து நல்லூர், ததாசிவப்பிள்ளையவர்கள். திரு. த. கனகசுந்தரம்பிள்ளையவர்கள்.	யாழ்ப்பாணம், ராவ்பகதூர் சி. வை. தாமோதரம் பிள்ளையவர்கள்.	க-சூ00.
யாழ்ப்பாணத்து நல்லூர், ததாசிவப்பிள்ளையவர்கள். திரு. த. கனகசுந்தரம்பிள்ளையவர்கள்.	சென்னை, பா. வாகுதேவமுதலியா ரவர்கள்.	உள்ள-நடனக.
யாழ்ப்பாணம், வி. கனகசுப்பிள்ளையவர்கள்.	பிரதிக்குரியவர்களே.	க-நடனக.
திருமயிலை வித்துவான், சண்முகம்பிள்ளையவர்கள்.	திருவனந்தபுரம், பி. சுந்தரம்பிள்ளையவர்கள்.	நட-நடனக.

புறநானூற்று உரைப்பிரதிகள்

திருவாவடுதலையாதினத்து ஸ்ரீலஸ்ரீ சுப்பிரமணியதேசிகரவர்கள் கள்.	பிரதிக்குரியவர்களே.	க-உசூ0.
ஷெ. ஆதினத்து ஸ்ரீலஸ்ரீ அம்பலவாணதேசிகரவர்கள் ஆழ்வார்திருநகரி, தாயவலந்தீர்த்தகவிராய ரவர்கள்.	பிரதிக்குரியவர்களே.	க-க0௭.
மிதிபட்டடி, அழகைச் சிற்றம்பலக்கவிராய ரவர்கள்.	ஸ்ரீ வைகுண்டம், ஈ. சுப்பராயமுதலியா ரவர்கள்.	க-உசூக.
	பிரதிக்குரியவர்களது பரம்ப ரையோராகிய அழகிய சிற்றம்பலக்கவி ராயரவர்கள்.	க-உசூக. த-த௭க.

பிரதிக்குரியவர்கள்.	பிரதியை உதவிசெய்தவர்கள்.	பாடல் வரையறை.
திருநெல்வேலியைச்சார்ந்த வண்ணார்பேட்டை, திருப்பாற்கடனுதகவிராய ரவர்கள்.	யாழ்ப்பாணம், ராவ்பகதூர் சி. வை. தாமோதரம் பிள்ளையவர்கள்.	க-உசு0.
தென்காசி, சுப்பையாப்பிள்ளையவர் கள்.	மேலகரம், தீரிகூடராசுப்பக்கவ ராயரவர்கள்.	க-சஅ. க-டு௭. எ-சஅ.
„ [பதவுரை சிதிலம்]	„	
„ „	„	
தூத்துக்குடி, குமாரசாமிப்பிள்ளையவர் கள்.	ஆறுமுகமங்கலம், ஏ. சுந்தரமூர்த்தியாபிள்ளை யவர்கள்.	க-உகசு. க-தகசு.
„	„	

ஆக மூலப்பிரதிகள் - ௫ ; உரைப்பிரதிகள் - ௧௧.

இந்நூலை எழுதுங்காலத்தும் ஒப்புநோக்கிப் பரிசோதிக்குங் காலத்தும் பதிப்பிக்குங்காலத்தும் உடனிருந்து அன்புடன் உதவி செய்தோர்:—

திருமானூர், ம-ந-ந-ஸ்ரீ அ. கிருஷ்ணையர் அவர்கள்,
மணலூர், „ ம. வீ. இராமானுஜாசாரியர் அவர்கள்,
ஸ்ரீலங்கை, ஸ்ரீலங்கை சோக்கலிங்கத்தம்பிரானவர்கள்,
திருப்பெருந்தறை, பொன்னுசாமிப்பிள்ளையவர்கள்.

—:o:—

இந்நூலை அச்சிற் பதிப்பித்தற்குப் பொருளுதவி செய்தோர்:—

ம-ந-ந-ஸ்ரீ கே. சுந்தரராமையரவர்கள்,

சிறுவயல் ஜமீன்தாரவர்களாகிய

„ முத்துராமலிங்கத்தேவரவர்கள்,

„ அ. இராமநாதசெட்டியார் அவர்கள்.

ஒன்றுக்கும்பற்றாத கிறியேனை இம்முயற்சியிற் புகுத்தி நடத்தி நிறைவேற்றியருளிய எல்லாம்வல்ல எம்பிரானது திருவருளை அன வரதமும் சிந்தித்து வந்திக்கின்றேன்.

இக்கணம்,

செப்டம்பர் 1894.

உ. வே. சாமிநாதையன்.

பாடினோர் வரலாறு.

(* எண்கள் பாட்டினெண்கள்.)

அடைநெடுங்கல்வியார் :—எளிதில் அடைந்த மிக்க கல்வியையுடையாரென் பது இப்பெயரின் பொருள் ; பாண்பாட்டு, மகட்பாற்காஞ்செயென்னுந் துறைகள் இவரால் அழகுபெறப் பாடப்பெற்றுள்ளன. இவரால் பாடப் பட்டவர்கள் பெயரும், இவர்காலத்தவர் இன்னாரென்பதும் விளங்கவில்லை.

அண்டர்மகன் குறுவழுதி :—தொகை நூல்களில் குறுவழுதியாரென்று ஒரு பெயர் காணப்படுகின்றது. இவ்வருபெயரினரும் ஒருவரோ வேறோ தெரியவில்லை. அண்டர்மகன் குறுவழுதி இயற்றியனவாக; புறச்செய்யுள் ஒன்றும், குறுந்தொகைச் செய்யுளொன்றும், குறுவழுதியென்பார் இயற்றியனவாக அகநானூற்றுச் செய்யுள் இரண்டும் உள்ளன. இவரால் பாடப்பட்டவர் பெயர்முதலியன விளங்கவில்லை. இவர் வாக்கில் வந்துள்ள “கல்வியென்னும் வல்லான் சிறுஅன்” (புறநா. ௩௪௬) என்பது பாராட்டற்பாலது.

அரிசீல்கிழார் :—கொள்ளிடத்தின் வடபால் அரியிலூர் அல்லது அரியில் என்று வழங்கும் ஒருநின் பெயர் அரிசில என்பதன் மருஉவாகக் கருதப்படுகின்றது ; சகர யகரங்கள் தம்முள் மயங்குதல் இயல்பு ; “அரிசிற் கரை” என்று மைஸூர் ஸம்ஸ்தானத்திலும் ஓர் ஊர் உள்ளது. கிழார் - உரியவர். கிழாரென்பது வேளாளர்க்கேயுரிய சிறப்புப்பெயராக இருந்த தென்று தெரிதலின், இவர் வேளாண்மரபினராகக் கருதப்படுகிறார். இஃது, “ஊரும் பேரும்”. (தொல். மரபு. எசு) என்னும் சூத்திரத்தின் உரையிற் காட்டிய பெயர்களாலும், திருத்தொண்டர்புராண வரலாற்றின் ௨-ஆம் செய்யுளில் எடுத்துக்காட்டிய பெயர்களாலும் அறியலாகும். கடையெழுமுவள்ளுகளுள் ஒருவனாகிய பேகனைப் பாடியிருத்தலின் இவர் அவன் காலத்தினராக நினைக்கப்படுகின்றார் ; அவனால் துறக்கப்பட்ட கண்ணகி யென்பவளை அவனோடு சேர்த்தலவேண்டி அவனைப் பாடினர் ; இந்தக் கண்ணகி சிலப்பதிகாரத்திற் கூறப்பட்ட கண்ணகியல்லள். அதியமான் தகடீர்பொருதுவீழ்ந்த எழினியின் பிரிவாற்றாதுவருந்திப் புலம்பினர் ; பதிற்றுப்பத்தில் எட்டாம்பத்தைப் பாடித் தகடீரெறிந்த பெருஞ்சேலிரும்பொறையிடம் ஒன்பது நூறுயிரங்காணம் பரிசில்பெற்று அவன் பால் அமைச்சுத்தொழில்பூண்டு விளங்கியவர். தகடீர்யாத்திரை

* பாடினோர் சம்பந்தமான புறநானூற்றுச் செய்யுளெண்கள் அரும்பத முதலியவற்றின் அகராதியில் உரிய இடங்களிற் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன.

யென்னும் தூலில் இவராற்பாடப்பட்ட பாடல்களும் சில உள்ளனவென்பது, தொல்காப்பியப் புறத்திணையியலில் அ, கட - ஆம் குத்திர முதலியவற்றிற்கு நச்சினர்க்கினியரெழுதிய உரையால்விளங்குகின்றது. திருவள்ளுவ மாலைபிலுள்ள “பரந்தபொருளெல்லாம்” என்னும் கட-ஆம் செய்யுள் இவரியதீரியதாகக் கூறப்பட்டிருத்தலின், திருவள்ளுவர் காலத்தினராகிய கடைச்சங்கப் புலவர் நாற்பத்தொன்பதின்மருள் ஒருவராக இவரைச் சொல்லுவதற்கிடமுண்டு. சிலபிரதிகளில் இவர்பெயர் அரியல்குமாரென்றும் அழிசில்குமாரென்றும் காணப்படுகின்றது. இந்நூலுள் இவராற்பாடப்பெற்ற குதிரைமறம், தானைமறம், பெய்க்காஞ்சி, மகட்பாந் காஞ்சி என்னுந்துறைகள் அறிந்து இன்புறப்பாலன. பதிற்றுப்பத்து, அ - ஆம்பத்தின் இறுதியில் அமைந்திருக்கும் “பாடிப்பெற்றபரிசில்; தானும் கோயிலாரும் புறம்போந்து நின்று கோயிலிலுள்ள வெல்லாம் கொண்மினென்று காணம்ஒன்பது தூறுயிரத்தொடு அரசுகட்டிற் கொடுப்ப அவர் யான் இரப்ப இதனைஆள்கவென்று அமைச்சப்பூண்டார்” என்னும் வாக்கியத்தால் இவருடைய குணவிசேடங்களும் மேம்பாடும் விளங்கும்; (கோயிலார் - பட்டத்தேவி; காணம் - ஒருவகைப் பொற்காசு; அரசுகட்டில் - சிங்காதனம்; அமைச்ச - மந்திரி வேலை.) மேற்கூறிய சேரவரசனும் உக்கிரப்பெருவழுதியும் பேகனென்னும் வள்ளலும் அதியமான் தகையர் பொருதுவீழ்ந்த எழினியும் இவர்காலத்தவர். இவருடனிருந்த புலவர்: கபிலர், பரணர், பெருங்குன்றார்கிழார், பொன்முடியார்முதலியோர்.

அள்ளூர் நன்முல்லையார் :—அள்ளுரென்பது பாண்டிநாட்டில் மருதநிலத்தின் கண்ண தோளூர்; இது, “கொற்றச் செழியன், பிண்ட நெல்லி னள்ளுரன்னவென் னெண்டொடி” (அகநா. சசு) என்னும் இவர் பாடலால் விளங்குகின்றது; “கிள்ளை, வளைவாய்க் கொண்ட வேப்ப வொண்பழம், புதுநா ணுழைப்பா னுதிமாண் வள்ளுகிர்ப், பொலங்கல வொருகா செய்கும்” என்னுமுலமையும், “அரும்பனி யச்சிரந்தீர்க்கும், மருந்து பிதி தில்லையவர் மணந்த மார்பே”, “அவநமக், கண்ணையு மத்தனு மல்லரோ” (குறுந். சுள, சுஅ, கூட) என்பனவும் இவருடைய துணுமாண்புலமை முதலியவற்றைத் தெரிவியாநிற்கும்; இவர்பெயர் அள்ளூர் நன்முல்லை யெனவும் வழங்கும்.

ஆடுதுறை மாசாத்தனார் :—காவிரி நதியின் தென்பாலொன்றும் வடபாலொன்றும் வடவெள்ளாற்றங்கரையி லொன்றுமாக மூன்றுர்கள் ஆடுதுறை யென்னும் பெயரினவாக உள்ளன; இம்மூன்றனுள் முன்னுள்ள இரண்டும் தேவாரம் பெற்றனவும் பின்னது புராணவரலாறுள்ளது மான சிவஸ்தலங்கள்; இவைமுறையே தென்குரம் காடுதுறை, வடகுரம் காடுதுறை (புனவழங்கும்; ஆடுதுறை) பின்னுள்ளது ஏழுதுறைகளு

னொன்று. தெய்வப்பெயரை மக்கட்கிட்டு வழங்குதல் மரபாதலின் ஐயனாருடைய திருநாமமாகிய மாசாத்தன ரென்பது இவருக்குப் பெயராக அமைந்ததுபோலும் ; சோழன் குளமுற்றத்துத் தஞ்சிய கிள்ளி வளவனைப்பாடியவராதலால், இவர் சோழ நாட்டினரென்றே கொள்வது தக்கது. அவன் இறந்தபொழுது பிரிவாற்றமல் வருந்திப் பாடியவராகத் தெரிதலால் அவன் இறந்தபின்பும் இவர் இருந்தாரென்பதும் அவனைப் பாடிய ஆலத்தூர்கிழார் முதலிய புலவர் ஒன்பதின்மரும் இவர்காலத்தினர் என்பதும் தெரிகின்றன ; “பகைவர்களையும் அவர்கள் சேனைகளையும் கொன்று உன்பசியை எளிதில் ஒழிக்கும் இந்தவளவனைக் கைக்கொண்டாயே ! இனி உன் பசியைத் தீர்க்கும் ஆற்றலுடையார் யாவர் ? உனக்கே நீ தீங்கை விளைவித்துக்கொண்டமையின் நீ மிக்க பேதைமையையுடையாய்” (புறநா. ௨௨௭) என்று கூற்றத்தை நோக்கி இவர் கூறினமை மிகப்பாராட்டற்பாலது.

ஆலத்தூரிகிழார்:—ஆலங்குடி யென்னும் பெயருள்ள ஊர்கள் பல இருத்தலின் இவர் ஊர் இன்னதென்று விளங்கவில்லை. தொகை நூல்களில் ஏழுபாடல்களும் திருவள்ளுவமாலையில் ஒன்றும் ஆக எட்டுச் செய்யுட்கள் இவர் செய்தனவாக இப்பொழுது காணப்படுகின்றன.

ஆலத்தூர்கிழார்:—நன்றியறிவும், அரசர்களை இடித்துக் கூறும் மனவலியும், குறிப்பறிந்தளிக்கும் உபகாரிகளின் இயல்பை வெளிப்படுத்தும் அன்புடைமையும், போர்செய்யும் முறைமையை விளக்கும்இயல்பும், பொருள்களின் இயற்கைநலனைப் புலப்படுத்தும் நுண்ணறிவும் உடையவர். “நெடுங்காற்கணந்து ளாளறி வுறிஇ, யாறுசெல் வம்பலர் படைதலை பெயர்க்கும்” (குறுந். ௩௫௫) எனக் கணந்துட் பறவையின் தன்மையை இவர் தெரிவித்திருத்தல் காண்க. இவர் செய்தனவாகத் தொகைநூல்களில் எ-செய்யுட்கள் காணப்படுகின்றன. இவராத் பாடப்பட்டோர் சோழன் குளமுற்றத்துத்தஞ்சிய கிள்ளிவளவனும், சோழன் நலங்கிள்ளியும்.

ஆலியார்:—ஆலி-ஒருர். இது சோழநாட்டின் உள்ளாடுகளுள் ஒன்றாகிய ஆலி நாடுன்பதன் தலைநகர். திருமங்கையாழ்வார் அவதரித்த தலமென்பர். இவ்வூரின்ராதலால் இவர் இப்பெயர்பெற்றார் போலும் ; இவ்வூர்ப்பெயர் திருவல்லியெனவழங்காநிற்கும். தன்னுடைய தலைவன் தனக்குச் சிறந்த உணவையளிக்கின்றானேயன்றி, போர்செய்தற்கு நீ முந்திச்செல்லென்று ஏவுகின்றானல்லென்று ஒரு வீரன் சொல்லியதாக இவர் இயற்றிய பாடலின் பொருள் அறிந்து இன்புறப்பாலது. இதனால், இவர் வீரர் குடியிற்பிறந்தவராகவும் கருதப்படுகிறார் ; புறநா. ௨௬௮. இப்பெயர் சிலபிரதிகளில் ஆலியார் என்றும், ஆனியாரென்றும் காணப்படுகிறது.

ஆலூர்கிழார்:—ஆலூரென்னும் பெயருள்ள ஊர்கள் தமிழ் நாட்டிற் பல இருத்தலின் இந்த ஆலூர் இன்ன இடத்திலுள்ளதென்று தெரிந்துகொள்ளக்

கூடலில்லை ; ஆனாலும், மருதலித்தின்வளம் இவர்பாடலில் கூறப்பெற்றிருத்தலின், இது சோழநாட்டிற் காவிரியிந்தென்கரையிலுள்ள ஆலூராக இருக்கலாமென்று ஊகிக்கப்படுகின்றது. கள்ளியின் முள்ளிற்குக் காணியின், பதனழிந்த கொம்புகளை இவர் உவமை கூறியிருத்தல் முதலியன அறிந்து இன்புறப்பாஸுன் ; இப்பெயர் ஆலூரழகியாரென்றும் சில பிரதிகளில் காணப்படுகின்றது.

ஆலூர்முலங்கிழார் :—இப்பெயர் இவருக்கு நாண்மீனில் வந்தது போலும் ; மூலம் - ஒரு நகஷத்திரம். இவருடையபாடல்களுள் அடியில் எடுத்தனக்காட்டிய கருத்தமைந்த பகுதிகள் மிகச்சிறந்தவை :—

- க. சென்கோலினனாகிய ஓராசனதுநாடி சுவர்க்கத்தினும் சிறந்தது ;
- உ. வேந்தே ! நீ இன்சொல்லையும் பிறர்வந்து காணுதற்கு எளியதாகிய சமயத்தையும் உடையயாவை ;
- ங. பலநாள் தேகம் உலரக் காத்திருந்து பெருஞ்செல்வரிடத்துப் பெற்ற யானைமுதலிய பெரும்பரிசில்களைக் காட்டிலும் ஒருவன் அன்புடனளிக்கும் உணவைக் காலையிற் பனம்பட்டையில் உண்ணல் மிகச் சிறந்தது ;
- ச. அரச ! கைபிலுள்ளதைக் கொடுத்தலும் இல்லாததை இல்லை யென்றலும் உலகியற்கை ; அந்நனமின்றிப் பரிசிலரை அலைக்கழித்தல் உனக்கு நன்மன்று ; நான் செல்வேன் :

இவற்றால் இவருடைய குணவிசேடங்கள் புலனாகின்றன. இன்னும் பரம்பரைத்தொழிலை வழுவின்றிச் செய்தபோதறும் ஓரந்தணனுடைய இயல்பையும், தன் வீராக்குமுன்னே போரில் முற்படும் ஓராசனது இயற்கையையும் யானையின்மேலன்றி ஏனையிடங்களில் தன் வேலையெறியாத ஒருவீரனியல்பையும் இவர் பாராட்டியிருத்தலும், ஒருபகாரி இறந்தபின்பு அவன் வீட்டைநோக்கி, 'கணவனையிழந்தாழித்த தலையையுடைய கழிகலமகடேவைப்போல்கின்றாய்' என்று இரங்கிக்கூறியதும் யாவருடைய உள்ளத்தையும் கனியச்செய்யாமலிரா. இவர் செய்தனவாகத் தொகைதூல்களில் ௧௦ - செய்யுட்கள் காணப்படுகின்றன (அகநா. ௨; புறநா. ௮.) இவராம் பாடப்பெற்றோர் : சோண்டிப் பூஞ்சாற்றார்ப் பார்ப்பான் கௌணியன் விண்ணந்தாயன், சோழன்குளமுற்றத்துத்துஞ்சிய கிள்ளிவளவன், பாண்டியன் இலவந்திகைப் பள்ளித்துஞ்சிய நன்மாதன், பாண்டியன் கீரஞ்சாத்தன், மல்லிகிழான்காரியாதி முதலியோர். இவர்காலத்திருந்த புலவர் : சோழன்குளமுற்றத்துத்துஞ்சிய கிள்ளிவளவன் முதலிய தலைவர் நால்வரைப் பாடிய பதின்முவராவார்.

இடைக்காடனார் :—இடைக்காடென்னு முரினுள்ளாராதலின், இவர் இப்பெயர்பெற்றார். இவர் கபிலருடைய தோழர் ; மறப்பபுலவர்களிடத்தும்

அன்புடையவர்; கவிசெய்யுமாற்றலில் மிக்கோர்; இவை, “முன்ன
மோர் னானான் மாட மதுரையின் முழுதுணர்ந்தோன், பின்னமில் கபி
லன் றோழன் பெயரிடைக் காட னென்போ, னின்னியல் வாணர்க்
கெல்லா மிதவியோன் கவியான் மிக்கோன்”, “எனையந் தாதி சொன்ன
வன் கபிலன் றோழன்” (திருவால. ௨௦:௧, ௧௧) என்பவற்றாலறியலாகும்.
“கடுகைத் துளைத்தேழ் கடலைப் புகட்டிக், குறுகத் தறித்த குறள்”
என்று திருக்குறளினியல்பைப் புலப்படுத்திப் பாடியிருத்தலால், இவர்
பெரும்பொருளைச் சிறுகவியில் அடக்கும் இயல்பினரென்பதும் சுருங்கச்
சொல்லென்னுமழகில் மிக்கவிரும்பமுடையரென்பதும் புலனாகின்
றன. “அரசு ! மலையினின் நிழிந்து ஆறுகள் கடலை நோக்குவதுபோலப்
புலவர்கள் நின்னையே நோக்கினர் ; நீ பகைவேந்தருடைய மண்களையோக்
கினே” (சஉ) என இந்நூலுள்ளும் வேறு வகையாக ஏனைத் தொகைதூல்
களிலும் இவர்கூறியிருக்குமுடிவமைவகைகள் மதிக்கற்பாலன. இவருடைய
செய்யுட்களை உற்று நோக்குமிடத்துப் பெரும்பான்மையாக முல்லைத்
‘திணை, மழை, இடைச்சாதி என்பவற்றினியல்புகளும் சிறுபான்மையாக
மருதத்திணை வளமும் அமைந்திருப்பது விளங்கும். சிலபாடல்கள்
இடைக்காடநுசீழறியென்று பழைய உரைகளிற் காணப்படுகின்றன ;
இதனால் ஊசீழறியெனப் பெயரிய நூலொன்று இவரால் செய்யப்
பட்டிருந்ததென்று தெரிகின்றது ; ஊசி - எழுத்தாணி. இவர், ஒரு
பாண்டியன்மீது சிலபாடல்களைப் பாடிக்கொண்டு சென்று அவனைக்
கண்டு தெரிவித்தபொழுது அவன் அவற்றை மதியாதிருந்தமைகண்டு
மனம்நொந்து உடனே ஆலவாயடிக்கையடைந்து குறையிரந்து நிகழ்ந்த
தனை விண்ணப்பித்து வடபாற்சென்று ஓரிடத்திருப்ப, அவரும் சங்கப்
புலவர்களும் இவர்பின்சென்று இவருடனிருந்தாரென்றும் இந்நிகழ்ச்சி
யையறிந்த பாண்டியன் மனங்கலங்கி இவரையடைந்து குறையிரந்து
இவர் மனவருத்தத்தைத் தீர்த்தானென்றும் இருவகைத் திருவிளையாடல்
களிலும் ஒரு சரித்திரம் வழங்குகின்றது; “திருத்திய செல்வ மதுரைச்
செழியன்முன் சென்றடியே, னருந்தமிழ் பாடினன் நள்ளின னே
யென் நவன்செல்லவே, கரும்பன சொல்லி யுடன்வட பாலிடைக்
காடனுக்காப், பரிந்துபின் போன சொக்கே பரதேசி பயகரனே” (திரு
விளையாடற்பயகரமாகை, ௨௦), “கூறுமிடைக் காடனியற் கவிதை
பாடிக் கொடுகாண மன்னிகழ்ந்து தள்ள நொந்தே, வீறுயரா லயத்தனுகிப்
பொருணி சொல்லுன் மெல்லியென மறைபுகலு மிகழ்ந்த துன்னை, மாறக
லுன் மேலியைமற் நிலையென் மேத்தி வரைந்தேக யானுமே குகிலென்
மேகி, யேறியசக் கத்தொடிருந் தழைப்பப் போந்தா னிடத்தைவட திரு
வால வாயென் றார்கள்” (கடம்பவனபுராணம், இல்லாசங்கிரக அத்தி
யாயம், ௨௦) என்பவற்றாலும் இவ்வரலாறு அறியப்படும். இவரால்
பாடப்பட்டோன் சோழன் குளமுற்றத்துத்துஞ்சிய கிள்ளிவளவன்.

இடைக்கீதுனூர்க்கிழார் :—இவர்க்கு இப்பெயர் ஊரான் வந்தது. செடுஞ் செழியனென்பான் தன்னுடைய மிக்க இளமைப்பருவத்தில், சோனாட்டுள்ள தலையாலங்காடென்னுமூரில் முடிமன்னர்களாகிய சேரசோழர் இருவரையும் ஐம்பெருவேளிரையும் பொருதுவென்ற பெருவிறலும் அவனுடைய அடக்கமும் பிறவிசேட குணங்களும் இந்நூலுள் இவ்வாக்கில் நன்கு அறியலாகும். இவராத் பாடப்பட்டோன், அப்பாண்டியன். இவர்காலத்துப் புலவர் அவனைப்பாடிய கல்லாடனார் முதலியோராவர்.

இரும்பிடர்த்தலையார் :—இவர் சோழன்கரிகாலனுடைய அம்மான் ; அவனுக்குப்பெருந்தணையாயிருந்தவர் ; இதனை, “சுடப்பட்டு யிருந்த சோழன்மகனும், பிடர்த்தலைப் பேராளைப்பெற்றே - கடைக்காற், செயிறது செக்கோல் செலீஇயினன்” என்னும் பழமொழி வெண்பாவாலும் அதன் பழைய உரையாலுமுணர்க. யானைப்பிடரை இரும்பிடர்த்தலை யென்று சிறப்பித்தமைபற்றி இவர் இப்பெயர்பெற்றார்போலும் (புறநா. ந. : கக.) இவருடைய இயற்பெயர் விளக்கவில்லை. தலைவன், இரவலருடைய குறிப்பறிந்து கொடுக்கும் உண்மைநலமுதலியன இவராத் பாராட்டப் பெற்றுள்ளன ; இவராத் பாடப்பட்டோன் பாண்டியன் கருங்கையொள்வாட்பெரும்பெயர்வழுதி.

உலோச்சுனர் :—இவ்வாக்கில் எருமைமமென்னுந்ததை விளக்கக் கூறப் பெற்றுள்ளது ; இவராத் பாடப்பட்டோன் சோழன் இராசசூயம் வேட்ட பெருந்தகிள்ளி.

உறையூர் இளம்பொன்வாணிகனார் :—இவர் வணிகர் ; ஒரு வீரனுடைய கொடைச்சிறப்பும் போரில் இறந்தபின்பு அவனுக்காகநட்ட வீரக்கல்லின் கோலமும் அவனை இழந்தமையாத் பாணர்கள் படுத்துன்பமும் இவ்வாக்கில் நன்கு அறியலாகும்.

உறையூர் ஏண்சீசேரி முடமோசியார் :—இவர் அந்தணர் ; சேரமான் அந்து வஞ்சேரலிரும்பொதையால ஆதரிக்கப் பெற்றவர் ; இவை முறையே “ஊரும்பேரும்” (தொல். மரபு. எசு- பேர்) என்பதன் விசேடவுரையாலும், “சேரமான் அந்துவஞ்சேரலிரும்பொதையோடு வேண்மாடத்திலிருந்து” என்பதனாலும் பெறப்படு கின்றன ; போர்க்களத்திற் பகைவர் சேனையைப் பிளந்துகொண்டு வள்ளீரர்க்கிடையே தந்தலைமை தோன்றச்செல்லும் சோழன்களிறிற்குக் கடலைக்கிழித்துச்செல்லும் நாவாயையும், விண்மீன்களுக்கு இடையே விளங்கும் திங்களையும் இவர் உவமை கூறியிருப்பது இவருடைய ஆற்றலைப் புலப்படுத்துகின்றது (புறநா. கக.) ஆய் என்னும் வள்ளலுடைய கொடைச்சிறப்பும் வீரச்சிறப்பு முதலியனவும் இவராத் பலபடியாகப் புனைந்து பாராட்டப் பெற்றுள்ளன ; இதீ பற்றியே, “திருந்தமொழி மோசி பாடிய ஆயும்” (கடுஅ) எனப் பெருஞ்சித்திரனார் என்னும் புலவர் இவரைப்பாராட்டியுள்ளார் ; இதிலுள்ள

‘இந்த மோழி’ என்னும் அடைமொழி இவருடைய சிறந்த புகழை உயர்த்தியிருக்கின்றது; இவரார் பாடப்பெற்றோர் சோழன் முடி சூழ்ந்த கோப் பெரும்கிள்ளியும், ஆயுமாவார்; ஆய் இறந்த பின்பும் இருத்தவர் இவர், இவர்பெயர் மோசி ஏணிச்சேரி முடமோசியாரெனவும் வழங்கும்; இவரவாக்கில், “ஆய் கோயில், சுவைக்கினி தாகிய கொய்யுடையழிசில், பிரர்க்கி வின்றித் தம்வயி ரறத்தி, புரைசா லோற்கு புக மொரீஇய, முரைசகெழு செல்வர் நகூர்போலாதே”, “ஆய் மழை கீழ்பொதியில், ஆடுமகள் குறுகி னல்லது, பீடுகெழு மன்னர் குறுகலோ வரிதே”, “ஆய் நின்னாட், டுளம்பிடி பெருருகல் பத்தி னும்மோ”, “அண்டரன்னுள் தம் பாடின கொல்லோ, களிற்றுமிக அடையவிக் கலின் பெறுகாடே”, “முன்னுள்ளோனைப் பின்னுள்ளினேனே, ஆழ் கென்னுள் ளம் போழ்கென்னுவே, பாழூர்க் கிணற்சிற் தூகவென் செவியே”, “வட திசை யதவே வானரே யிமையம், தென்றிசை யாஅய் குழயின் ருயிற், பிறழ்வது மன்னோலிம் மலர்தலை புலகே”, “இம்மைச் செய்தது மறுமுகக் காமெனும், அறவிலை வணிகன் ஆயலன்”, “வந்தன நென்கை.....நின்னைக் காண்டல் வேண்டிய வளவை”, “கழறெழு யாஅ யன்முரன் போல, வண்மைய முடையையோருயிறு, கொன்வழங்குதியால் விசம்பினுனே”, “பெருமழை கடம்பார் தாஅன் கியானு, மொருநின் னுள்ளி வந்தனெ னதனாம், புலவர் புக்கி லாகி நிலவரை, நிலீஇய ரத்தை நீயே யொன்றே, நின்னின் று வறுவி தாகிய அலகத்து, நிலவன் மாரோ புலவா துன்னிப், பெரிய வோதினுஞ் சிறிய வுணராப், பீடின்று பெருகிய திருவிற், பாடின மன்னரைப் பாடன்மா ரொமரே” (புறநா. கஉஎ - அ, கஉ௦ - கஉ௫, கஉ௭ - ௫) என்னும் பகுதிகள் அறிந்த இன்புறம் பாலன்.

உறையூர்மருத்துவனீறுமோதாஹர்.— இவர் மருத்துவனீறுமோதாஹரெனவும் வழங்கப்பெறுவர்; மருத்துவர் - மருத்து தூலில் வல்லவீர்; வைத்தியர். தாமோதாஹரென்பது தெய்வத்தால வந்த பெயர்; இதனால், இவர் குடும்பத்தினர் திருமாலின் அடியவராகக்கருதப்படுகின்றனர். இவர் மருத்துதூலில் வல்லாராதல், “சீந்திரீர்க் கண்டக் தெறிசுக்குத் தேனளாய், மோந்தபின் யார்க்குத் தலைக்குத்தில் - காந்தி, மலைக்குத்து மால்பாளை வள்ளுவர்முப் பாலாம், தலைக்குத்துத், தீர்வுசாத் தற்கு” (திருவள். கக) என்னும் வெண்பாவால் விளங்குகின்றது; இவர் செய்தனவாக சு - பாடல்கள் கிடைக்கின்றன (அகநா. உ; திருவள். க; புறநா. ௩). இவரார் பாடப்பட்டோர்: சோழன் குராப்பள்ளித்துஞ்சிய பெருந்திருமாவளவன், பிட்டங் கொற்றனென்பார், இவர் வாக்கிற் பாலை நிலத்தினியல்பும் ஏற்ற உவமை யணிகளும் காணப்படுகின்றன; “முந்நீர் நிலத்தினியல்பும் ஏற்ற உவமை யணிகளும் காணப்படுகின்றன; “முந்நீர் நரப்பட் டுயிற்சுடர்போலச், செம்மீ னிமைக்கு மாக்விசம்பு”, “கழியுப்பு முகத்து கன்னாடு மடுக்கு, மாரைச் சாகா டாழ்ச்சி போக்கு, முரணுடை னோன்பகட் டன்ன வெங்கோன்”, “உலைக்கல் லன்ன வல்லா ளன்” என்பன இத்தனாவன் இவர் வாக்கிற் சிறந்த பகுதிகள்.

அந்த மூலக்கூறு, அரசாங்கம் பட்டத்தெரிக்கலும் உடன்தான்
 பட்டம் பெற்றது. இதற்குச் செலியவற்றதும் ஆண்பாவர் பெண்பாவர்
 கருத்துரிய பெயராகச் சிலசாசனமுதலியவற்றிற் காணப்படுகின்றது ;
 "முதலியை மகளிர்க்கு முதுக னுமென" (பெருங். க. ௩௧ : ௧௧௮)
 எனவருதலுங்காண்க ; இவர், உறையூர் அரசாபால் அத்தொழிலை உடை
 யவராக இருந்தார்போலும் ; இவரால் பாடப்பட்டோன் சோழன்
 நலன்கின்னி ; இவர்காலத்துப்பலவர் அவனைப்பாடிய ஆலத்தூர் கிழாரும்
 கோலூர் கிழாரும் ; "சேற்றுவளர் தாமரை பயந்த வொண்கேழ், தூற்றித்
 துலரி விரைகண் டன்ன, வேற்றுமை யில்லா விழுத்திணைப் பிறத்து, வீத்
 திருந்தோர்" எனச் சிறந்த குடியிற் பிறந்தவருக்குத் தாமரைப் பூக்களை
 யும், "தேய்த லுண்மையும் பெருக லுண்மையும், மாய்த லுண்மையும்
 பிறத்த லுண்மையும், அறியா தோரையு மறியக் காட்டித், திங்கட் புத்
 தே டிரிதரு முலகம்" என வளர்தல் முதலியவற்றையடைந்த பொருள்
 குறைதல முதலியவற்றையடையுமென்பதற்குத் திங்கையும் உவமைகூறி
 யிருத்தலும், அருளுக்கொடையும் வெற்றிக்கும் அவையின்மை தோல்விக்
 குக்காரணமென்பது புலப்பட, "அருள வல்ல யாகுமதி யருளிலர்,
 கொடாமை வல்ல ராகுக, கொடாத துப்பினின் பகையெதிர் தோரே"
 (௨௭) என விளக்கி யிருத்தலும் நன்கு மதிக்கற்பாலன ; "அறலும்
 பொருளு மின்பமு மூன்றும், ஆற்றம் டெருமரின் செலவும், ஆற்றமை
 நிற் போற்று மையே", "கொடியோர்த தெறுதலுரு செவ்வியோர்க் களித்
 தலு, மொடியாமுறையின் மடிவிலையாகி, நலதனனலுந் தியதன்றீமையு,
 மிலலை யென்போர்க் கினனு கிலியர்", "நகைப்புற னுகநின்சுற்றம், இசைப்
 புற னுக நீ யோம்பிய பொருளே", "களிறுகவு ளுதித்த வெறிகற் போல
 *வொளித்த துப்பினை" (௨௮ - ௩௦) என்பவை இவருடைய பாடல்களிற்
 சிறந்த பகுதிகள். இவர் செய்தனவாக ௬ - செய்யுட்கள் உள்ளன
 (குறுந். ௧ ; புறநா. ௫.)

உறையூர்முதுகூத்தனார் :—இப்பெயர் முதுகூற்றனாரெனவும் சில பிரதிகளிற்
 காணப்படுகின்றது. "வென்றறி முரசின் விற்றபோர்ச் சோழ, ரின்கடுந்
 கள்ளினுற்றதை" என இவரே கூறியிருத்தலால் தம்முடைய ஊரில் இவர்
 அன்புடையரென்பதும் அவ்வூர் அரசராகிய சோழரால் நன்கு மதிக்கப்
 பெற்றவரென்பதும் வெளியாகின்றன ; "உள்ளது, தவச்சிறிதாயினுந்
 மிகப்பல ரென்னு, ணீனெனும் பந்த றுண்முறை யூட்டி, மிற்பொலி மகடே"
 (௩௩௧) எனக் கற்புடைமங்கையினியல்பையும், "தேவிற் சிறந்த திருவள்
 றுவுர்குதள்வெண், பாவிற் சிறநதிடுமுப பாலபகாரர் - நாவிற, குயலில்லை
 சொற்சுவை யோர்விலலை மற்றஞ், செயலில்லை யென்னுந் திரு" எனத்
 திருக்குறளின் சிறப்பையும் பாராட்டியிருத்தல் மதிக்கற்பாலது ; இவர்
 வளக்கிற்பெரும்பாலும் காணப்படுவது பாலைநிலத்தினியல்பு ; இவர் செட்

தனவாக சு-பாடல்கள் தெரிகின்றன (அகநா. ௨; குறுந். ௨; திருவள்.
க; புறநா. க.)

ஊன்போதி பசுங்குடையார் :—இவரால் பாடப்பட்டோர் சேரமான் பாமு
நூற்றெய்த இளஞ்சேட்சென்னி, சோழன் செருப்பாழி யெய்த இளஞ்
சேட்சென்னி, சோழன் நெய்தலங்கானலினஞ் சேட்சென்னி யென்டார் ;
இவ்வுராகளுக்குத் தருமங்களைக்கற்பிக்கும்முறை மிக அழகு வாய்ந்தது;
இராமர் இராவணனுயி ரோடிருக்கையில் தம்பால் அடைக்கலம்புகுந்த
வீடணனுக்கு இலங்காராச்சிய மளித்ததை யுட்கொண்டு, “ஒன்றா, ராரெயி
லவர்கட் டாகவு நுமதெனப், பாண்கட னிறுக்கும் வள்ளியோய்” (௨௦௩)
எனக்கூறியிருத்தலையும், மிக்கவறுமையுற்ற கிணைப்பொருந்நெருவன்
தன் உறவினரோடு சென்றகாலத்தில் ஒருபகாரி அவர்களுடைய நிலை
மைக்கு எத்தனையோ மடங்கு மேற்பட்டுள்ளனவாகிய அணிகலங்களைக்
கொணர்வித்து அவர்களிடையே சொரிவித்தபொழுது, அவர்கள் அணியு
முறையறியாமல் தடுமாற்றமுற்று விரைந்து சென்று அவற்றை அணிந்து
கொண்டதற்கு இராவணன் வெளவிச்சென்ற சீதை தான் சென்றவழியை
இராமன நிந்துகொள்ளாதற்கு அடையாளமாகத் துகிலால் முடிந்து வீழ்த்
திய அணிகலங்களைக் கண்ட வானரங்கள் தனித்தனியே விரைந்தெடுத்து
அவற்றை அணிந்துகொள்ளுந் தடுமாற்றத்தையுபவித்து, “எமக்கென
வகுத்த வல்ல மிகப்பல, மேம்படு சிறப்பி னருங்கல வெறுக்கை, தாங்காது
பொழிதற் தோனே யதுகண், டிலம்பா நுழந்தவென் னிரும்பே ரொக்கல்,
விரற்செறி மரபின செவித்தொடக் குநருஞ், செவித்தொடர் மரபின
விரற்செறிக்கு நுநரும், அரைக்கமை மரபின மிடற்றியாக் குநரும், மிடற்
றமை மரபின வரைக் கியாக் குநருந், கடுந்தே ரிராம னுடன்புணர் சீதை
யை, வலித்தகை யரக்கன் வெளவிய ஞான்மை, நிலஞ்சேர் மதரணி
கண்ட குரங்கின், செம்முகப் பெருங்கினை யிழைப்பொலிந் தாஅந், கறுஅ
வருகை யினிதுபெற் றிகுமோ” (௩௭௮) எனப் பாடியிருத்தலையும் நோக்
குக்கையில், இராமசரித்திரம் இவருடைய ஞாபகத்திலிருந்து வந்ததென்ப
தும், வறுமையினியல்பை விளக்கக்கூறுதலில் இவ்வல்லுநரென்பதும்
விளங்குகின்றன.

எருக்காட்டோர் தாயங்கண்ணலார் :—எருக்காட்டுரென்பது திருவாநூர்கீழ்த்
தென்மேற்கில் மூன்றுநாழிகைவழித் தூரத்திலுள்ளதென்பர்; கண்ண
னென்பது க்ருஷ்ணனென்னும் தெய்வப்பெயரின் சிதைவுபோலும்;
“கண்ணனென்பது கரியோனென்னும் பொருள் தோர் பாகதச்சிதைவு”
(திருக்கோவையார். ௬௩. ௮௦.) என்பது ஈண்டறியற்பாலது; “செறு
விற ளுத்த சேயிதழ்த் தாமரை, யறுதொழி லந்தண ரம்புரிந் தெடுத்த,
தீயொடு விளங்கு நாடன்” என அந்தணரின் வேள்வித்தீயைப் பாராட்
டிக்கூறியிருத்தலால் இவர் அந்தணராகக்கருதப்படுகிறார்; அக்காலத்
திருந்த அரசரால் இவருக்கு இவ்வூர் பிரமதாய மாகக் கிடைத்ததென்று

தெரிசிறது. தாயம் - உரிமை. இவராற்பாடப்பட்டோன் சோழன்ருள முற்றத்துத்துஞ்சிய கிள்ளிவளவன்; இவர்காலத்துப் புலவர்கள் அவனைப் பாடிய ஆலத்தூர் கிழார்முதலியோர்; தாயங்கண்ணனாரென்று ஒருபுலவர் பெயர் தொகைநூல்களில் காணப்படுகின்றது; அவரும் இவரும் ஒருவரோ வேறோ தெரியவில்லை. இந்நூலிலன்றி, இவர் செய்தனவாக அகநானூற்றில் ௩௦- செய்யுட்கள் உண்டு.

எருமைவேளியனார்.—எருமைவேளியென்பது ஓநூர். இவராற்குதிரைமற மென்னுந்துறை மிகச் செவ்விதாகப் பாடப்பெற்றுள்ளது. இவரியற்றிய பாடல்கள் - ௩ (அகநா. க; புறநா. உ.)

ஐயாதிச்சீறுவெண்டேரையார்.—யாக்கைநிலையாமையை அறிவித்தல் வாயிலாக விரைந்து அறஞ்செய்கவென்று இவர் அறிவுறுத்துந்தன்மை அறிதற்பாலது; சிறுவெண்டேரையாரென்று இந்நூலுள் ஒருவர்பெயர் காணப்படுகின்றது. அவரும் இவரும் ஒருவரோ வேறோ விளங்கவில்லை.

ஐயூர்முடவனார்.—இவருக்கு முடவனாரென்னும்பெயர் சிணையால்வந்ததுபோலும்; இப்பெயர் ஐயூர்கிழாரெனவும், உறைபூர் முடவனாரெனவும் சில பிரதிகளிலுள்ளது. இவர் நடந்துசெல்லுதற்கு இயலாத முடவராதலின், தாமான் தோன்றிக்கோணையடைந்து வண்டியிழுத்தற்குப் பகடுவேண்டுமென்றுபாடி, அவன் பகடுகளும் பலபசுநிரைகளும் ஊர்தியுங் கொடுக்கப் பெற்றவாழ்ந்தவர்; இறந்தோருடம்பைத் தாழியாக்கவித்தவனுடென்பதும் வீரச்சிறப்பும் கொடைச்சிறப்பும் இவர்பாடல்களிற்காணப்படுகின்றன. இவராற்பாடப்பட்டோர்: ஆதனெழினி, தாமான் தோன்றிக்கோன், சோழன்ருளமுற்றத்துத்துஞ்சிய கிள்ளிவளவன், பாண்டியன் கூடகாரத்துத் துஞ்சிய மாறன்வழுதியென்பார். “அறவ ரறவன் மறவர் மறவன், மள்ளர் மள்ளன் றொல்லோர் மருகன், இசையிற் கொண்டான்” என்பது இவர் தாமான் தோன்றிக்கோணைப்பாராட்டிய பகுதி. இவர் செய்தனவாக, ௧௦ - செய்யுட்கள் தொகைநூல்களிற்காணப்படுகின்றன (அகநா. க; குறுந், ௩; நற். உ; புறநா. ச.)

ஐயூர்முலங்கிழார்.—இவருக்கு இப்பெயர் மூலமென்னும் நாண்மீனில் வந்தது போலும்; இவர்பாடலில் வேங்கைமார்பனென்னும் தலைவனும் பாதுகாக்கப்பட்டுள்ள கானப்பேரென்னுமூரில் அமைந்திருந்த அரணின் அமைதி கூறப்பெற்றுள்ளது; இவராற்பாடப்பட்டோன் கானப்பேரெயில்கடந்த உக்கிரப்பெருவழுதி. இவர்காலத்துப்புலவர் அவ்வழுதியைப்பாடியவர்களும் அவன் காலத்திருந்தவர்களுமாவார்.

எக்கூர்மாசாத்தனார்.—இவர்செய்யுளில் கணவனையிழந்தமகளிர் புல்லரிசித் கூழை அகாலத்திலுண்டு கைம்மைநோன்பு நோற்றிருத்தல் கூறப்பெற்றுள்ளது. இப்பெயர் எக்கூர்மாசாத்தனாரென்றும் சிலபிரதிகளில் காணப்படுகின்றது.

பாடினார் வரலாறு

ஒருவராகாந்தியார்:—இவர்செய்யுளில் ஒருமறக்குழைகளின் கீர்ச்செயல் செய்து தம் பாராட்டப்பெற்றுள்ளது. இவர் செய்தனவாகக் கெட்ட பாடல்கள் - க (அகநா. ௩; குறுந். ௫; புறநா. ௬)

ஒருசிறைப்பெரியார்:—இவர் நாஞ்சில்மலையின்வளத்தையும் அதன் தலைவரது இயல்பையும் பாராட்டியிருத்தல் அறிந்து இன்புறப்பாலது. இவர் பெயர் 'ஒருசிறைப்பெரியார்', 'ஒருசிறைப்பெரியார்' 'என்று சில பிரதிகளிற் காணப்படுகின்றது. இவரார் பாடப்பட்டோன் நாஞ்சில்வன் ஒருவனென்பான். இவர் இயற்றிய பாடல்கள் - ௩ (குறுந். ௧; நற். ௧; புறநா. ௬)

ஒருஉத்தரார்:—இவர்செய்யுளில், ஒருவீரன் பகைவர் சேனையைத் தனியே நின்று தடுக்கும் மறச்செயலாகிய எருமைமறம் விளக்கப்பெற்றுள்ளது.

ஒல்லையூர்த்த பூதப்பாண்டியன்:—தென்னாட்டிலுள்ள பூதப்பாண்டியென்னுமோரூர்ப்பண்டைக்காலத்தில் இவன்பெயரால் அமைக்கப்பெற்றது போலும். போர்க்களத்தில் இவன் கூறிய வஞ்சினவகைகள் அறியப்படலான ; போரில் வல்லவன்; செய்யுள் செய்தலிலும் திறமையுடையோன் ; இதனை இவன்பாடிய பாடல் புலப்படுத்தும் ; இவன்பெயர் பூதப்பாண்டியனெனவும் வழங்கும் ; இவன் நட்பினர்: மையலென்னும் ஊரிலுள்ள மாவன், எயிலென்னுமூரிலுள்ளானாகிய ஆந்தை, அந்துவஞ்சாத்தன், ஆதனழிசி, இயக்கனென்னுமிவர்கள். இவன் மனைவி, இவன் இறந்தவுடனே தீயிற்பாய்ந்து இறந்தான். இவன் இயற்றிய பாடல்கள் - ௪ (அகநா. ௧; புறநா. ௩)

ஓரம்போகியார்:—இப்பெயர் ஓரம்போதியாரென்றும், ஓரேர்போகியாரென்றும் சிலபிரதிகளிலுள்ளது. இவர் ஐங்குறுநூற்றில் மருதத்தைப் பொருளாகவுடைய முதலாம் துறு இயற்றியஆசிரியர் ; மருதத்திணையில் மிகப்பயிற்றவர் ; அதன் வளங்களை விளக்கப்பாடுதலில் மிக்க ஆற்றலுடையவர் ; தமிழ் நாட்டரசர் மூவராலும் பிற உபகாரிகளாலும் நன்கு மதிக்கப்பெற்றவர் ; இவைகா இவரியற்றிய செய்யுட்களால் நன்கு புலனாகின்றன. எட்டுத்தொகையில் இவர் இயற்றியனவாக ௧௦௮ - செய்யுட்கள் தெரிகின்றன (ஐங்குறு. மருதம் - ௧௦௦ ; நற். ௨ ; குறுந். ௪ ; அகநா. ௧ ; புறநா. ௬) இவற்றுள், ௧௦௬ - செய்யுட்கள் மருதத்திணையின்வளத்தையே புலப்படுத்தவன. இவரார்பாடப்பட்டோர் சேரமான் ஆதனெழினி, சோழன் கடுமான்னென்றி, பாண்டியன், விராஅன், மத்தி என்னும் இவர்கள். இவர்பாடலில்வந்துள்ள ஊர்கள் : ஆழார், இருப்பை, கழார், தேனூரென்பன ; நதிகள் : காவிரி, வையை யென்பன விழவு : இத்திரவிழவு ; விரதம் : தைநீராடல்.

ஓசோகுழவீ:—வினமுற்றி மீளுத்தலைமகன் தலைமகனைக் காண்டற்கு விரையும் தன்னெஞ்சிற்கு ஈரச்செவ்வியில் விதைவிதைத்ததற்பொருட்டுக் கொல்லு

பையடைதற்கு விரையும் ஓரேருழவனை உவமை கூறிய சிறப்பால் இவர் இப்பெயர் பெற்றனர் ; “ஆடமை புரையும் வனப்பிற் பனைத்தோட், போரமர்க்கண்ணி யிருந்த ஓரே, நெடுஞ்சே னுரிடை யதவே நெஞ்சே, யீரம்பட்ட செவ்விப் பைம்புனத், தோரே நுழவன் போலப், பெருவிதப் புற்றன்றா னோகோயானே” (குறுந். கடக) என்பதனாலுணர்க. இவருடைய இயற்பெயர் தெரியவில்லை. தம்முடைய செய்யுளில் இல்லாததை வெறுத்துக் கூறுதலின், இவர் தமவரத்தில் விருப்புடையாரென்று சொல்ல இடமுண்டு.

ஔவையார் :—இவர் அதியமான் நெடுமானஞ்சியிடம் அமுதமயமாகிய நெல்லிக்கனிபெற்று அவனைப்புகழ்ந்தார். இவர் அக்கனியைப்பெற்றமை இன்னால் கூக - ஆம் பாட்டினாலும், “பூங்கமல வாலிகுழ்புள்வேனாழ்ப் பூதகீயு, மாங்குவரும் பாற்பெண்ணை யாற்றினையு - மீக்கே, மறப்பித் தாய் வாழதிகா வன்சுற்றி னாவையறுப்பித்தாயாமலகற் தந்து” என்னும் வெண்பாவாலும், ௧00-ஆம் திருக்குறளுக்குப் பரிமேலழகர், ‘இனிய கனிகளென்றது ஔவையுண்ட நெல்லிக்கனிபோல் அமிழ்தாவனவற்றை’ என்று எழுதிய விசேடவுரையாலும் வெளியாகின்றது. இவரார்பாடப் பட்டோர்: அதியமான் நெடுமானஞ்சி, தொண்டைமான், அதியமான் மகன் பொகுட்டெழினி, நாஞ்சில்வள்ளுவன், சேரமான்மாவெண்கோ, பாண்டியன் கானப்பேரெயில்கடந்த உக்கிரப்பெருவழுதி, சோழன் இராச குயம்பேட்ட பெருநற்கிள்ளியென்பார். புறநானூற்றிலன்றி இவரியற்றிய பாடல்கள் நற்றிணையிலும், குறுந்தொகையிலும், அகநானூற்றிலும், தொல் காப்பியஉரையிலும், யாப்பருங்கலவிருத்தியுரை முதலியவற்றிலும் காணப் படுகின்றன. ஆத்திசூடி, கொன்றைவேந்தன், மூதுரை, நல்வழி, அசுதிக் கோவை முதலியன இவரியற்றிய நூல்களென்பர். இவர் அவ்வச்சமயத் துச் செய்தனவாகவுள்ள தனிப்பாடல்கள் மிகப்பல. பகைவுரை நோக்கிக் கூற வார்போல, அதியமானெடுமானஞ்சியின் குணங்களை இவர்பாராட் டிக் கூறியிருக்கும் பகுதிகளும் அவனான் தூதனுப்பப்பட்டுச் சென்றபொழுது தன் மேம்பாட்டைப் புலப்படுத்தும்பொருட்டுத் தொண்டைமான் தன் படைக்கலக்கொட்டிலைக் காட்டக்கண்டு அப்படைக்கலங்களைப் புகழ்வார்போல அதியமானது போர்த்திறத்தை வெளிப்படுத்தியிருக்கும் பகுதியும் மிக்க விம்மித்ததை விளைவிக்கும். அதியமான் கோவலாரெறித்ததனைப் பரணர் பாடியதையும் (புறநா. ௯௬) மூவேந்தரும் சேனைகளுடன் பாரியை வெல்லக்கருதி அவன் நகரைச்சூழ்ந்து புகல்போக்கின்றித் தடுத்த போது பறவைகளால் நெற்கதிரைப் புறத்திருந்து வருவித்து உள்ககரத் தாரைப் பசியால் வருந்தாதபடி பாதுகாத்தளித்த கபிலர் செய்தியையும் (அகநா. ௩௦௩) பிரிவாற்றாது வருந்திய வெள்ளிவிதியாரென்னும் புலமைவாய்ந்த பெண்பாலாருடைய தன்பயிடுதியையும் (அகநா. ௧௪௭) புலப்படுத்தியிருத்தல் இவர் புலவரிடத்துப் பேரன்புடையாராயிருத்தலை

விளக்குகின்றது; பழையனூர்க்காரிக்காகச்சென்று ஆடொன்று கேட்ட போது சேரன் இவருடைய மேம்பாட்டை நினைந்து, பொன்னால் ஓர் ஆடு செய்வித்து அளிக்க, இவர் அதனைப் பெற்று மனமகிழ்ந்து, “சேரா! உன்னுடைய பொன்னாடு (உன் நாடு பொன் நாடு)” என்று கூறினாரென்றும் அதனால் மலைநாடு இதுகாறும் சிறப்புற்று விளங்குகின்றதென்றும் ஒரு செய்தி வழங்குகிறது. தம்முடைய கூற்றுகவன்றிப் பாடிபிரத்தற்குரிய விதவிதவியவர்களின் கூற்றுக்களாகவும் இவர்பாடியபாடல்கள் இந்நூலிலும் பிறநூல்களிலும் காணப்படும். ஆராய்வோர், அதனைக்கொண்டு இவரை விதவிதவியவர்களாக நினைந்துவிரைந்து முடிவுசெய்து பதிந்து விடுதல் மரபன்று; அங்ஙனம் பாடுதல் கவிமதமெனக்கொள்ளுதல்முறை; பிறபுலவர்கள் பாடல்களிலும் இம்முறை காணப்படும்; ஆராய்ந்து தெளிக; தொகைநூல்களில் இவர் பெயர் ஒளவை யெனவும் வழங்கும்.

கடலுண்மாய்ந்த இளம்பெருவழகி:—இவர் பாண்டியர் குடியிற் பிறந்தவர்; வழுதியாரென்றபெயரே இதனைப் புலப்படுத்தும். பரிபாடலில் திருமாலுக்குரிய கரு - ஆம் பாடலையியற்றிய இளம்பெருவழுதியாரென்பவரும் இவரும் ஒருவராகவே கருதப்படுகின்றனர்; பரோபகாரச் செய்தி கூறல் முதலியகருத்துக்களில் இருவர்பாடல்களும் ஒத்திருத்தலும் பெயரொற்றுமையும் பிறவும் இங்ஙனம் கருதுவதற்கு இடனாகின்றன. இளம்பிராயத்திலேயே பேரறிவினராக இருந்ததுபற்றி இவர் இப்பெயரை அடைந்தனர்போலும்; ஒரு பெரியார்க்குச் சிறுப்பெரியார் என முற்காலத்திற் பெயர் வழங்கப்பெற்றிருத்தலும் இக்கருத்தை வலியுறுத்தும். ‘கடலுண்மாய்ந்த’ என்னுமடை, இறந்தபின்பு இவருடையபெயரின் முன்னர் அமைக்கப்பெற்றதென்பது சொல்லாமலே விளங்கும்; ‘துஞ்சிய’ என்பதுபோல. சோலைமலையிலுள்ள திருமலைப் பாடியிருத்தல்பற்றிச் சமயத்தால் இவர் வைணவராகக் கருதப்பெறுகின்றனர். இவர்பாடிய “உண்டாலம்” என்னும் இந்நூற்பாடல் சொல்லாலும் பொருளாலும் மிக இனிமை வாய்ந்தது. இவருடைய ஏனை வரலாறுகள் பரிபாடற் பதிப்பிற் பாடினோர் வரலாற்றிற் காணலாகும்.

கண்ணகனார்:—இவர் காலத்தவர் கோப்பெருஞ்சோழன், பிசிராந்தையார், பொத்தியார் முதலியோர்; பரிபாடலில் செவ்வேன்மேலதாகிய உக-ஆம் செய்யுளுக்கு இசைவகுத்தவர் இவரே. இதனால், இவரை முருகக்கடவுளின் அடியவராகக் கருதுவதற்கிடமுண்டு. “என்றுஞ் சான்றோர் சான்றோர் பால ராப, சாலார் சாலார் பாலரா குபவே” என்பது இவர் வாக்கிற் சிறந்த பகுதி.

கணியன் பூங்குன்றன்:—கணியன் - சோதிடம்வல்லோன்; “விளைவெல்லாம் கண்ணி யுரைப்பான் கணி” (பு.வே. அ: ௨௦); பூங்குன்றமென்பது சிறு நாடொன்றின் தலைநகர் (நாலடி. ௧௨௮, ௨௧௨.) இவருக்கு இப்பெயர்

தொழிலாலும் இடத்தாலும் வந்ததுபோலும். இப்பெயர் கணிபுள்ளுள் மன ரெனவும் வழங்கும். இவரார் பாடப்பெற்றதும் அரிய பொருள்க ளமைந்ததுமாண் 'யாதுமூரே' (புறநா. ௧௯௨) என்னுஞ் செய்யுள் பழக் குந்தோறும் நினைக்குந்தோறும் எவருக்கும் மிக்க இன்பத்தை விளைவித் தும் இயல்புவாய்ந்தது. நற்றிணையிலும் இவரியற்றிய பாடலொன்று உண்டு:

சுதையங்கண்ணனார் :—இவருடைய பாட்டில், மயானத்தினியல்பும் அதன் தொன்மையும் விளங்கக் கூறப்பெற்றுள்ளன ; “நெஞ்சமர் காதல ரழுத கண்ணீ, ரென்புபடு சடலை வெண்ணீ ரவிப்ப, வெல்லார் புறனுந் தான்கண் டிலகத்து, மன்பதைக் கெல்லார் தானாய்த், தன்புறம் காண் போர்க் காண்பறி யாதே” (புறநா. ௩௫௬: ௫-௬) என்பதைப் பார்க்க ; “முன்புறம் தான்காணு மிவ்வுலகை மிவ்வுலகிற், மன்புறம் கண்டறி வார் தாமில்லை - அன்பின், அழுதார்க ணீர்விடுத்த வாறுமிக் கூகை, கழுதார்க் திரவழங்கும் காடு” (பு. வெ. ௧௦: ௬) என்னும் காடு வாழ்த்து மேற்கூறிய பகுதியை ஒத்து விளங்குதல் காண்க.

கபிலர் :—கபிலரென்னும் பெயருள்ள முனிவர் சிலருண்டு ; அவருள், எந்த முனிவருடைய பெயர் இவருக்கு இடப்பட்டதோ அது விளங்கவில்லை. இவர்பிறந்தவர் பாண்டிநாட்டிலுள்ள திருவாதவூர் ; இது, “நீதி மா மதாகநீழ * னெட்டிலை யிருப்பை யென்றோர், காதல் கூர் பனுவல் பாடுங் கபிலனார் பிறந்த மூதார், சோதிசேர் வகுள் நீழற் சிலம்பொலி துலங்கக் காட்டும், வேதநா யகனார்வாழும் வியன்றிரு வாத ஐரால்” (திருவால. ௨௭: ௪) என்பதனால் வெளியாகின்றது. இவர் அந்தணவருணத்தினர் ; “யானே, பரிசிலன் மன்னு மந்தணன்”, “யானே, தந்தை தோழ னிவரென் மகளி, ரந்தணன் புலவன் கொண் டெவ் தனனே” (புறநா. ௨௦௦, ௨௦௧) எனத் தம்மைப்புலப்படுத்தற்காக இவர் கூறியசெய்யுட்களும், “புலனமிக் கற்ற வந்தணுளன்” (புறநா. ௧௨௬) என மாறேக்கத்து நப்பசலையார் இவரைப்பாராட்டிக்கூறியசெய்யு ளும் இதனைப்புலப்படுத்தும். வேள்பாரியினுடைய உயிரண்பரும் அவனு டைய அவைக்களத்துப்புலவருமாக இவர் விளங்கினார். தன் மகளிரை மணஞ்செய்துகோடற்குத் தாம்விரும்பியபடி அவன் கொடாததுபற்றிச் சினந்து தமிழ்நாட்டு மூவேந்தரும் பெரும்போர்செய்ய நினைந்து நால் வகைச்சேனைகளோடும் அவன்மலையைச்சூழ்ந்தகாலையில் அவர்களைச் சிறி தும் மதியாது அவனுடைய அருமைக்குணங்களைப்புலப்படுத்திப் பாடினர் ;

* “நெட்டிலை யிருப்பை வட்ட வொண்டூ, வாடா தாயிற் றீடுடைப் பிடி யின், கோடேய்க் கும்மே வாடினோ பைந்தலைப், பரதர் மனைதொறு முணங் ற, செந்தலை யிறவின் சீரேய்க் கும்மே”.—இச்செய்யுள் தமிழ் நாவலர் ஈரிதையிற்கண்டது.

புலகுடையசெய்யுட்கள் இத்தாலித் திருமுறையுள் புகுந்தன; இவர்
 தீவிரமுது மனமுருகிப் பலசெய்தார். தலைவன் தலைவியரை
 கழைத்துச்சென்று மணஞ்செய்துகொண்டான். பழையபாட்டுகள், விச்சித்
 தோன்றல்பவர்களைவேண்டி மறுத்தமைத்தன. அங்குள்ளவருநதப் பின்பு
 அம்மகளிரைப்பார்ப்பார்க்குவாழ்க்கைப்படுத்தியிருக்கலாம்முடைய நட
 புக்கடனைக்கழித்தனர். ஆரியவாசனப்பிரகாரத்திற் தலைமுறித்தற்குக்
 குறிஞ்சிப்பாட்டை இயற்றினர். ஐங்குறுநாற்பது குறிஞ்சியைப்பொரு
 ளாகவுடையமூன்றும் துறையுற்றியவர் இவரே. பதினாறுபதில் ௭-ஆம்
 பத்தைப் பாடிச் சேரமான் செல்வக்கடுங்கோழியா தலைமீது துறையிங்
 காணலும் அவன் ஒருமலைமீதேறிக்கண்மின்னுதல் தரும் பரிசிலாகப்
 பெற்றனர். பதினெண் கீழ்க்கணக்கினுள்ளொருபு இவனுநாற்பதும்
 கவித்தொகையில் இரண்டாவதாகிய குறிஞ்சியினுள் கவிப்பாக்களும்
 இவரியற்றியனவே. இவர் குறிஞ்சித்திணையிற் வியப்பின் தவரென்றும்
 அதன் வளங்களை விளங்கப்பாடுதலில் மிக்க ஆற்றலுடையவ ரென்றும்
 இவரியற்றிய செய்யுட்கள் புலப்படுத்தும்; இவருடையசெய்யுட்கள்
 மிக்க இனிமையையுடையன; பழையவுரைகளில் உதாரணமாகக்காட்டப்
 படும் 'கபிலாதுபாட்டு' என்னும் தொடர்மொழியே இதனை வலியுறுத்
 தும்; இவராளிச்செய்தனவாக ௨௭௮-பாடல்கள் இப்பொழுது கிடைக்
 கின்றன. (நற். ௨௦; துறந். ௨௬; கலி. ௨௬; ஐங்குறு. ௧௦௦; பதிற்.
 ௧௦; அகநா. ௧௬; புறநா. ௩௦; குறிஞ். ௧; "கெட்டியிருப்பை" என்
 பது-௧; திருவள. ௧; இன்னு நாற்பது, ௪௧.) பன்னிருபாட்டியலில் இவர்
 செய்தனவாகச் சில சூத்திரங்கள் காணப்படுதலின் பாட்டியலொன்று
 இவர் செய்திருப்பதாகவுந் தெரிகிறது. இவருடையவாக்கில் விநாயகக்
 கடவுள், முருகக்கடவுள், சிவபெருமான், பலதேவர், திருமால் இவர்க
 ளுடையதுதிகள் வந்திருக்கின்றன. இதனால், இவர் சமயக் கோட்பாட்டிற்
 பாரதம்பாடிய பெருந்தேவனுரைப்போன்றவராக எண்ணப்படுகிறார்.
 எட்டுத்தொகை, பத்துப்பாட்டு, பதினெண்கீழ்க்கணக்கு என்னும் முத்
 தொகுதிதூல்களிலும் இவருடையபாடல்களும் தூல்களும் கலந்திருத்
 தல் இவரது பெருமையை விளக்குகின்றது. "அரசவைபணிய வறம்
 புரிந்து வயங்கிய, மறம்புரி கொள்கை வயங்குசெந் நாலி, னுவலகூராக்
 கலையி னெஞ்சி, னனவிற்ப் பாடிய ரல்லிசைக், கபிலன்" (பதிற். ௮௫)
 எனப் பெருங்குறையார் கீழாரும், "வெறுத்த கேள்வி விளங்குபுகழ்க் கபி
 லன்" (புறநா. ௫௩) எனப் பொருந்தி லிளங்கீரானும், "புலனழுக்கற்ற
 வந்தனா, விரந்தசென் மாக்கட் கினியிட் னின்றிப், பரந்திசை சிந்தப்
 பாடினன்", "பொய்யா நாவிற் கபிலன்" (புறநா. ௧௨௬, ௧௭௪) என மா
 ரேக்கத்து நப்பசலையாந்ம் பாடியவற்றைப்பார்க்கையில் இவருடைய
 மனம் வாக்குத் காயத்தினிற் தாய்மையும் அறம்புரி கொள்கையும் பெரும்
 புலமையும் அன்புடைமையும் நட்பின் பெருமையும் நன்குவிளங்குகின்றன.

இவரது பாடப்பட்டோர்: அருதை, இருக்கோவேன், ஓரி, சோமான் சென். வக்கங்கோவாழியாதன், சோமான் மாந்தாஞ்சேலிரும் பொறை, நன்னி. மலையமான் திருமுடிக்காரி, மலையன், விச்சிக்கோன், வேள்பாரி, வைபா விக்கோப் பெரும்பெகனென்பவர்கள். கொல்லிமலை, பதம்புநாடு, பதம்பு மலை, முள்ளூர்மலை, முள்ளூர்க்கானமென்பவைகள் இவராத் பாராட்டப் பெற்றிருத்தலின், அவைகள் இவர்காலத்தில் விளக்கமுற்றிருந்தனவென்றும் இவர் பழகிய இடங்களென்றும் தெரிகின்றன. நட்பு, வண்மை, நன்றிமறவாமை யென்பவைகளை இவருடைய செய்யுட்களிற் பரக்கக் காணலாகும். பழையலிலக்கணஉரைகளில் வந்துள்ள 'கபிலபரணர்' என்பதனால், பாணரென்பவருக்கும் "பின்னமில் கபிலன் ரோழன் பெயரிடைக் காட னென்போன்" (திருவால. ௨௦ : ௧) என்னும் திரு விருத்தத்தால், இடைக்காடருக்கும் சிமந்தநட்பினராக இவர் எண்ணப் படுகிறார். இவர் வேறு; தொகை நூல்களிற் காணப்படும் தொல்காபில ரென்பவர் வேறு. வீரசோழியம், தொகைப்படலம், சு - ஆம் கட்டளைக் கலித்துறைபுரையால், பரணருடன் இவர் வாதுசெய்தனரென்பது விவரி யாகின்றது. கக - ஆம் திருமுறையில் வந்துள்ள முத்தநாயனார் திரு விரட்டை மணிமாலை, சிவபெருமான் திருவிரட்டைமணிமாலை, சிவ பெருமான் திருவந்தாதி யென்னும் பிரபந்தங்கள் மூன்றையும் அருளிச் செய்த கபிலதேவநாயனாரென்பவர் இவரேயென்றுமொரியோர் கூறுவர். மேற்கூறிய திருவினையாடற்புராணத்தில், இடைக்காடன்பிணக்குத்தீர்த்த திருவினையாடல், கக - ஆம் திருவிருத்தத்தில், "எனையந்தாதி சொன்னவன் கபிலன்" எனச் சிவபெருமான் கட்டளையிட்டருளியதாக வந்திருத்தல் காண்க. 'முதலிற் கூறுஞ்சினையறிகளவி' என்னும் தொல்காப்பியச் சூத் திரத்துக்கு இளம்பூரணரும் சேனாவரையரும் எழுதிய உரையால் கபில ராத் செய்யப்பெற்றுக் கபிலமேன்னும் பெயரியதொரு நூலிருந்ததாகத் தெரிகிறது.

கயமனார்:—உப்பங்கழியில் மலர்ந்த கருநெய்தற்பூ நீர் பெருகுந்தோறும் கயத் தில் முழுகும் மகளிருடைய கண்களை யொத்துத்தோன்றுமென்று, "யா யாகியனோ" (குறுந். ௬) என்னுஞ்செய்யுளில் இவர் மொழிந்திருத்த லின், இவர்க்கு இப்பெயர் அமைக்கப்பெற்றதுபோலும்; கயம் - நீர் நிறைந்த பள்ளம். இந்நூலுள் போரிலிறந்த மகனுடைய பிரிவாற்றாது வருந்தும் நற்றயினியல்பைப் புலப்படுத்தி, "என்மகன், வளனுஞ்செம் மலு மெமக்கென நாளு, மானது புகழு மன்னை, யாங்கா குவன்கொ ளளிய டானே" (உருச) எனக் கண்டோர் கூறியதாக இவர் பாடியிருக் கும் கயம் படிப்பவர் மனத்தைக் கனிவிக்கும்; வேறு தொகை நூல்களி லுள் இவருடைய பாடல்கள் பலகாணப்படுகின்றன (அகநா. குறுந். நற்.)

குழலாதனார்:—இவர் சோழன் கரிகாற்பெருவளத்தரளிமந்த பின்பு அனல் திரிவாற்றாது வருந்தாத வாபிலாக அவனுடைய குணவிசேடல்

களையும் அரிய செயல்களையும் அவனுரிமைகளிற் அருங்கலமுதலிய வற்றைக் களைந்தனையும் கூறிபிருக்கின்றனர்.

கருவூர்க்கதப்பிள்ளை:—இவருடையணர் கருவூர். இவராத் பாடப்பட்டோன் பாண்டியனுடையவீரனும் கந்தனென்னும் பெயரினனுமாகிய நாஞ்சில்வன் ஞவனென்பான். இவர்பாடலால் அவனுடைய வண்மையும் வீரமும் நாஞ்சில்மலையின்வளனும் புலனாகின்றன; “துப்பெதிர் தோர்க்கே யுள்ளாச் செய்மைய, னட்பெதிர் தோர்க்கே யங்கை நன்மையன்” என்பது இவர் அவனைப் பாராட்டியபகுதி. இவர்செய்த பாடல்கள் - ஈ (குறுந். உ; புறநா. க.) கருவூர்க் கந்தப்பிள்ளையெனவும் இப்பெயர் காணப்படுகின்றது; பண்டைக்காலத்தும் தெய்வப்பெயரை மனிதர்க்கு இட்டுவழங்குதல் மரபாகத்தெரிதலாலும், மீளக்கீகந்தன், மீளப்பெருங்கந்தனென்று வேறுதொகைதூல்களிற் புலவர்கள் பெயர்காணப்படுதலாலும் இப்பாடமும் பொருத்தமுடையதென்றே தோற்றுகிறது.

கருவூர்க்கதப்பிள்ளைசாத்தனார்:—இப்பெயர் கருவூர்க்கந்தப்பிள்ளைசாத்தனாரெனவும் காணப்படுகின்றது. இவருடையணர் கருவூர். சாத்தனாரென்பது இவரது இயற்பெயர். ‘கதப்பிள்ளை’ என்பவர் இவருடைய தந்தை. சேரன் சேனாதிபதியும் குதிரைமலைத்தலைவனுமாகிய பிட்டன்கொற்றனைநோக்கி, “பாடுபெவன்ப பரிசிலர் நானும், ஈயா மன்னர் நாண, வீயாது பரந்தரின் வசையில் வான்புகழே” (கசுஅ) என்று பாடியுள்ளார்; இப்பாடலிற் குதிரைமலையிலுள்ள குறவர்களின் இயலபு நன்கு கூறப்பெற்றுள்ளது; ஏனைத்தொகைதூல்களிலும் இவர் செய்யுட்கள் உள்ளன (அகநா. க; குறுந். க; நற். க.)

கருவூர்ப்பெருஞ்சதுக்கத்துப்பூதநாதனார்:—சதுக்கம்-நான்குதெருக்கள் கூடுமிடம்; அங்கேயுள்ள தெய்வமாகிய ஒருபூதத்தின் பெயர் இவர்க்கு எய்தியதுபோலும்; கருவூர்த் சதுக்கப்பூதமொன்றிருந்தமை, “சதுக்கப்பூதரை வஞ்சியுட் டந்து, மதுக்கொள் வேள்வி வேட்டோ னியினும்” (சீலப். உஅ : கசுஎ - அ) என்பதனால் அறியலாகும்; வஞ்சி - கருவூர். முசுருந்தனுக்குத் துணையாக இந்திரனால் அனுப்பப்பட்ட பூதமொன்று காவிரிப்பூம்பட்டினத்திற் சதுக்கத்திலிருந்து அந்நகரைப்பாதுகாத்து வந்ததாகச் சீலப்பதிக்காரமுதலியவற்றால் தெரியவருகின்றது. துறவுபூண்டிருந்த கோப்பெருஞ் சோழனைநோக்கி மனமுருகிப்பாடியவர்களுள் இவரொருவர்.

கல்லாடனார்:—கல்லாடமென்னுமுரினுள்ளவராதலின் இவர் இப்பெயர் பெற்றார்போலும்; “கல்லாடத்துக் கலந்தினிதருளி” (நீருவா. கீர்த்தி.) என்பதை நோக்குக. தொல்காப்பியத்திற்கு இவர் ஒருரை செய்தாரென்று கூறுவர். “ஒல்காப் பெருமை தொல்காப்பியத்திற் குரையிடை யிட்ட விரகர்கல் லாடர்” என்னும் ஆன்றோர் வாக்காலுணர்க. இவருடைய பா

டல்களில் பகைவருடைய நீர்நிலையைக் கெடுத்தல் கடிமரந்தடிதல் அவர் முரசைக் கைக்கொள்ளல் முதலிய தலைவர்களின் வீரச் செயல்களும் பகைவரிமர்த்தபின் அவருடைய மனைவிமார் கைம்மை நோன்பு நோற்றிருத்தலும் கூறப்பெற்றுள்ளன. இவர் கிணைப்பொருளுகத் தம்மைக் காட்டி அவன் செயல்களை முறையே சொல்லிச் செல்லும் மறக்களவழி ஏர்க்கள வருவகமென்னுந் துறைகளும் மிக்க நயப்பாடுடையன. பகைவரைக் கொன்றவிடத்து அவருடைய பெண்டிர் தம் இளம்புதல்வரைப் பாதுகாத்தற் பொருட்டுத் தாம் இறந்துபடாமல் இலைகளைத் தின்று உயிர் வாழ்கின் மமையைப் புலப்படுத்தற்கு “அறுமருப் பெழிந்கலை புலிப்பாற் பட்டெனச், சிறுமறி தழீஇய தெறிநடை மடப்பிணை, பூளைநீடிய வெருவரு பறந்தலை, வேளை வெண்டுக்கறிக்கும்” (உங) என இவர் கூறியிருத்தல் யாருடையமனத்தையும் கனியச்செய்யும். கக-ஆம் திருமுறையிலுள்ள திருக்கண்ணப்பதேவர் திருமறமென்னும் நூலொன்று இவர் செய்ததாகக் கூறுவர். பண்ணீரு பாட்டியலில் இவர் செய்தனவாகச் சில சூத்திரங்கள் காணப்படுகின்றனவாதலால் இவராம் செய்யப்பட்ட பாட்டியலொன்றுள்ளதென்று தெரிகிறது. இலக்கணவுரைகளில் கல்லாட மாழலரேன்று ஒரு தொடர்மொழி காணப்படுதலால் மாழலரென்னும் புலவரோடு இவர் நட்புடையவரென்று சொல்லலாம். இவரியற்றிய பாடல்கள்-கக (அகநா. எ; குறுந். உ; திருவர். க; திருக்கண்ணப்பர். க; புறநா. ௩.) இவராம் பாடப்பெற்றோர் : அம்பர்கிழானருவந்தை, பாண்டியன் தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியன், புல்லி, பொறையாற்றுக்கிழானென்பார்.

கழாத்தலையார்:—கழாத்தலை - ஓநூர், இவர், சேரமான் குடக்கோடுநெடுஞ்சேரலாதனும் சோழன் வேற் பஃமடைக்கைப் பெருநற்கிள்ளியும் போர்ப் புறத்துப்பொருது வீழ்ந்து இறந்தது கண்டு மனம்வருந்திப் பாடினர்; இருங்கோவேளின் முன்னோரில் ஒருவன் இவரை இகழ்ந்தமையால் அவனது நகரமாகிய அரையமென்பது அழிவுற்றதென்று கபிலர் பாடியிருத்தலின், இவர் மேம்பாடு விளங்குகின்றது (உ௦உ); இதனால், இவர் கபிலருக்குக் காலத்தால் முற்பட்டவரென்று தெரிகிறது. இவர் கூறும் உவமைகள் மிக அழகுவாய்ந்தவை. இவரம்பாடப்பட்டோர் மேற் கூறிய அரசரும் சேரமான் பெருஞ்சேரலாதனுமாவர்.

கழைநீர்யானையார்:—இவர் மிக்கதெரியமும் கம்பீரமுமுடையவர். “எயென விரத்த விழிந்தன் மதனெதி, நீயே நென்றலதனினு யிழிந்தன்று, கொள்ளெனக் கொடுத்த லுயர்ந்தன் மதனெதிர் கொள்ளே நென்ற லதனினு முயர்ந்தன்று” என்பது இவருடைய வாக்கிற் சிறந்த பகுதி. இவராம் பாடப்பட்டோன் வல்லிலோரி.

களளில்ஆத்திரையனார்:—களளில் - ஓநூர்; இது தொண்டைநாட்டிலுள்ள தும் தேவாரம் பெற்றதுமான ஒரு சிவஸ்தலம். ஆத்திரையன் - அத்திரி

பாடினார் இவ்வாறு.

குலத்திற் பிறந்தவன்; இவர்க்கு இப்பெயர் குடிப்பெயர்; இதனால் இவர் அந்தணராகக் கருதப்படுகிறார்; குறுந்தோகையில் இவர் பூட்டில் வந்துள்ள 'கள்ளில்' என்பது இவர் பெயர்க்காரண மென்பதற்குப் பொருத்தமின்று. நன்றியறிவுமுதலிய உத்தமகுணத்தினர். இவராத் பாடப்பட்டோர்; வேங்கடமலைக்குரிய தலைவனாகிய ஆதலுங்கனும், ஆதியருமனும், முதியனுமாவர். இவர் செய்த பாடல்கள் - ௩ (குறுந். ௧; புறநா. உ.)

காக்கைபாடினியார் நச்செள்ளையார் :—இவர் பெண்பாலார். ஆடுகோட்டிப் பேரெலாதென்னும் அரசன்மீது பதீற்றுப்பீத்தன் ஆறம்பத்தைப்பாடி, அணிகலனுக்கென்று ஒன்பதுதுலாம் பொன்னும், நூறுபிரம் பொற்காசும் பரிசுபெற்றவர்; நச்செள்ளையாரென்பது இவரது இயற்பெயரென்றும் குறுந்தோகையில், "திண்டேர் கள்ளி கானத் தண்டர், பலலா பயந்த நெய்யிற்றெண்டி, முழுதுடன் விளைந்தவெண்ணெல் வெஞ்சோ ரெருகலத் தேந்தினுஞ் சிறிதென் றேழி, பெருந்தோ ணெகிழ்த்த செல்வற்கு, விருந்துவரக் கரைந்த காக்கைய பூபலியே" என்னும் உக0-ஆம் பாட்டில், காக்கை கரைந்தமையைப் பாராட்டிக்கூறிய அருமைப் பற்றிக் காக்கைபாடினியாரென்ற சிறப்புப்பெயரைப் பிற்காலத்தில் ஆன்றோரால் இவர்பெற்றனரென்றும் தெரிகின்றன; பாடினி-பாடுபவன், செள்ளையென்பது பெண்பாலார்க்கு இயற்பெயராகப் பண்டைக்காலத்து வழங்கிவந்தது போலும்; பதீற்-க-ம் பத்தின்பதிகத்தில் மையூர்கிழானுடைய மனைவியின் பெயர் அந்துவஞ்செள்ளையென்று வந்திருத்தல்காண்க. மறக்குடி மக்கையின் இயல்பைவிளக்கி இவர்பாடிய "படுமகள் கிடக்கை காணாடி, யின்ற ஞான்றினும் டெரிதுவந் தனனே" என்னும் உளஅ-ஆம் புறப்பாட்டும் அப்பாடல் ஒக்கூர்மாசாத்தியார் என்னும் பெண்பாலாருடைய பாக்களின் வரிசையிற் சேர்க்கப் பெற்றிருத்தலும் இவர் பெண்பாலாராதலை வலியுறுத்தும்; 'ந' என்பது சிறப்புப் பொருளைத் தருவதோரிடைச்சொல், 'கலனணிக' என்று அரசன் பொற்காசு முதலியன கொடுத்தானென்றது ஈண்டு அறியற்பாலது. இப்பெயர் சில பிரதிகளில் காக்கைபாடினியார் நச்செள்ளை யாரெனவும் காணப்படுகின்றது.

காரிகிழார் :—இவர் வேளாளர்; இவருக்கு இப்பெயர் ஊரான் வந்தது; காரியென்பது தொண்டை நாட்டிலுள்ளதோரூர்; இப்பொழுது இராமகிரி யென்று வழங்கப்படுகின்றது; "பணியிய ரத்தைநின் குடையே முனிவர், முக்கட் செல்வர் நகர்வலஞ் செயற்கே" என்று அரசனை நோக்கிக் கூறியதனால், இவர் பரமசிவனை வழிபடுபவரென்று தெரிகின்றது; இவருடைய செவியறிவுதூஉவை உற்றுநோக்குகையில் வைதிக வொழுக்கிற் சிறந்தவராகக் கருதப்படுகின்றனர்; இவருடைய சிவநெய்ததையும் பெயரையும் பார்க்கும்பொழுது, பெரியபுராணத்துக் கூறப்படும் காரிகையனார், திருவாலவாயுடையார் திருவிளையாடற்புராணத்திற், இடி-

ஆம் திருவிளையாடலில் வந்துள்ள காரியாரென்பவர்களுடைய ஞாபகம் வருகின்றது. இவராம் பாடப்பட்டோன் பாண்டியன் பல்யாகசாலி முதலுமியிப் பெருவழுதி.

பாவட்டினார் :—இப்பெயர் கானட்டனாரெனவும் வழங்கும் ; இவர் பாடலில் வந்துள்ள 'வசையுநிற்ரு மிசையுநிற்ரு' என்பது முதலிய அரிய வாக்கியங்கள் அறிந்து கோடும்பாலன் ; இவர் செய்த பாடல்கள் - ௨ (அகநா. ௧ ; புறநா. ௧.) இவராம் பாடப்பட்டோன் அந்துவன்கோன்.

பாவட்டினோர் :—இவர் சோழன் போர்வைக்கோப் பெருந்திணைப்பின் செவிலித்தாயென்று தெரிகிறது. காவற்பெண்டு - செவிலித்தாய். இவர் பெயர் காதற்பெண்டு எனவும்காணப்படுகின்றது ; தம் மகன் போர்செய்தற்குச்சென்றானென்னும்பகுதி இவர் வீரக்குடியிற் பித்தவரென்பதைப் புலப்படுத்துகின்றது.

காவிரிப்பூம்பட்டினத்துக்காரிக்கண்ணனார் :—இப்பெயர் காரிக்கண்ணனாரெனவும் வழங்கும் ; இவர்க்கு இப்பெயர் உறுப்பான் வந்ததபோலும் ; 'காரி-கரிக்குருவி ; இவர் வணிகர் ; இதனை "ஊரும்பேரும்" (தொல். மாபு. கு. ௭௪ - போர்) என்பதன் விசேடவுரையாலுணர்க ; இவர் வாக்கிற் காவிரி கடலொடு கலக்கும் சங்கமுகத்தறை கூறப்பெற்றுள்ளது (அகநா. ௧௨௩.) பாண்டியனுக்குத் திருமாலையும் அப் பாண்டியனும் சோழனும் ஒருங்கிருந்தபொழுது அவர்க்குக் கண்ணன் பலதேவரிருவரையும் உவமை கூறியிருத்தலின், இவர் திருமாலடியவராகக் கருதப்படுகின்றனர். மேற்கூறிய அரசர்க்கு ஒற்றுமையுடன் வாழவேண்டுமென்று இவர் கூறும் பகுதியும் பிறவும் மிக்க இன்பத்தைத் தருவன. அயனே திருவன் ஞவராகவந்து திருக்குறளைத் தந்தானென்றதனால், அந்துலின்பால் இவர்க்குள்ள நன்மதிப்பு வெளியாகும். இவராம் பாடப்பட்டோர் சோழன் குராப்பள்ளித்துஞ்சிய பெருந்திருமாவளவன், பாண்டியன் இலவந்திகைப் பள்ளித்துஞ்சிய நன்மாமன், பாண்டியன் வெள்ளியம்பலத்துத் துஞ்சிய பெருவழுதி, பிட்டல்கொற்றனென்பார். இவரியற்றிய பாடல்கள் - ௬ (அகநா. ௨ ; குறுந். ௧ ; நீருவள். ௧ ; புறநா. ௫.)

குட்டுவன்கோனார் :—குட்டுவன் - குட்டநாட்டிலுள்ளவன் ; கோனாரென்பது இவரது இயற்பெயர். கோனாரென்னும் பெயருள்ளபுலவர் சிலிருத்தலின் இவர் பெயர்க்குத் தேயப்பெயரை அடைமொழியாக்கினர் போலும் ; சிறந்தபுகாரியாகிய ஆய்அண்டிரன் தன் உரிமை மகளிரோடு தேவலோகத்தையடைந்தமையால் புலவர்கள் மிக்க பசியையுடையவர்களாய் அயல்காடு செல்லுகின்றார்களென்று வருந்திக் கூறியிருத்தலின் இவர் அவனிந்தபின்பும் இருந்தவரென்று தெரிகின்றது.

குடபுலவியனார் :—பேர்க்களத்தின் இயல்பைப் பாடுதலில் இவர் மிக்க ஆற்றலையுடையவர் ; சினவாதபடி அரசனுக்கு இவர் தருமங்களைக் கூறு

பாடினோர் வாழ்வு.

பின்பு யாரும் கற்றுக்கொடற்குரியதே. “வண்டுகொடுத்தோருயிர் கொடுத்தோரே” என்பது இவர் வாக்கு. இவரால் பாடப்பட்டார் : பான்மையன் செஞ்செழியன் ; இவர்காழுத்துப்புலவர் : அவனாப்பாடிய கல்லாடர் முதலியோர்.

கூடவாயிற் கீர்த்தனார்:—கூடவாயிலென்பது சோழநாட்டினுள்ளதும் சோழர் களின் தலைநகராகவிருந்ததும் தேவாரம்பெற்ற சிவஸ்தலமுமான ஓரூர் ; “தண்கூட வாயி லன்னோள்”, “கொற்றச் சோழர் குடந்தை வைத்த, நாடுநாடு நிதியினுஞ் செறிய, வருங்கடிப் படுக்குவர்” (அகநா. ௪௪, ௬௦), “தேர்வன் சோழர் குடந்தை வாயில்” (நற். ௩௭௬) என்பவற்றால் அவ்வூரின் பெருமையை இவர் புலப்படுத்தியிருக்கின்றனர் ; புலவர்கள் தம்மூர்ப்பெயர் முதலியவற்றை ஒருவகையாகத் தம்முடையபாடல்களில் தெரிவித்தல் மரபு; ஒல்லையூர்கிழான்மகன் பெருஞ்சாத்தனியந்தியின்பு அவனுடையவண்மையைப் பாராட்டியும் இரவலர்வருந்துதலை ஒருவகையாகப் புலப்படுத்தியும் இவர்பாடிய செய்யுள் படிப்பவருள்ளத்தை உருகச்செய்யும்; இன்னும் சேரனுடைய தொண்டி, பாண்டியரின் கூடனகர், கொற்கைத்துறை, சோழரின் உறைபூரென்பவை இவர் பாடலிற் பாராட்டப் பெற்றிருத்தலின், மேற்கூறிய பெருஞ்சாத்தனியன் திச் சேரர்முதலிய முடிமன்னர் மூவராலும் நன்னனனும் இவர் ஆதரிக்கப் பெற்றவரென்று தெரிகின்றது ; பெரும்பாலும் இவர் பாடல்களில் வந்துள்ளது பாலைத்திணை ; இவரியற்றியபாடல்கள் - ௧௮ (அகநா. ௧௦; குறுந். ௩; நற். ௪; புறநா. ௬.)

குண்டுகட்பாலியாதன்:—குண்டுகண் - ஆழமானகண் ; பாலி - ஓரூர் ; இவர்க்கு இப்பெயர் கணையாலும் இடத்தாலும் வந்தது ; பகைவர் தருந்திறைப் பொருள்களை அரசர் இரவலர்க்குக் கொடுத்துவிடும் வழக்கம் பண்டைக்காலத்திலுண்டென்பது இவர்பாடலாலும் தெரியவருகின்றது; சேரமான் சிக்கதப்ள்ளித்துஞ்சிய செல்வக் கடுங்கோவாழியாதனுடைய வண்மையைப் பாராட்டி, “என்றிழைமையி னிழித்து நோக்கான், நன் பெருமையின் மகவுநோக்கிக், குன்றுமழந்த களிமென்கோ, கொய்யுணைய மாவென்கோ, மன்றுநிறைய நிரையென்கோ, மனைக்களமரொடுகளென்கோ, ஆங்கவை, கனவெனமருள வல்லேனவி, னல்கியோனே” (௩௮௭) என இவர் கூறியிருக்கு மருமை மிகப்பாராட்டப் பாலது ; இவர் பாடிய பாடல்கள் - ௨ (நற். ௧; புறநா. ௬.)

குளம்பாதாயனார்:—இவர் பாடலில் வணியல் களைந்த மகளிர்க்கைகளுக்குப் பட்டை நீங்கியமூங்கில் உவமைசூதப்பெற்றுள்ளது.

குறமகன் இளவையினி:—இவர்க்கு, இப்பெயர் சாதியால்வந்தது; குறவர் தலைமகனுடைய ஏறைக்கோனை, “எம்மோன்” (௧௮௭) என்று இவர் சொல்லியிருத்தலும் இதனை வலியுறுத்தும் ; “தமர்தத் தப்பி வந்து

தோன் மல்லும், பிற்கை யறவு தானு னுதலும், படைப்பழி தாரா வும்
தின னாகலும், வேந்துடை யவையத் தோங்குபு நடத்தலும்,.....
ஏழைக்குத் தருமே” என அச்செய்யுளில் இவர் விதந்திருக்கும் அவ
னுடைய அருமைக்குணங்கள் அறிதற்பாலன.

குறுங்கோழியூர் கிழார்.—இவர் வேளாளர்; சேனையை இவர்வருணித்தல்மிக
அழகிது; இவரார்பாடப்பட்டோன் யானைக்கட்சேய் மாந்தரஞ்சேரலிரும்
பொறையென்னுஞ்சேரவரசன்; போரிற் பாண்டியன் தலையாலங்கானத்துச்
செருவென்ற நெடுஞ்செழியனும் பிணிபுண்டு அவன் அப்பால அப்பிணிப்
பைத் தானே நீக்கிக்கொண்டெடுத்து சிங்காதனத்திலேறிய வரலாறும்,
அச்சேரனுடையவீரமும், செங்கோன்முறைமையும் இவரால நன்குசூறப்
பெற்றுள்ளன; இவர்பெயர் குறுங்கோளியூர்கிழாரெனவும் வழங்கும் ;
இவர் பாடல்களுட் சிறந்தபகுதிகளின் கருத்துக்கள்வருமாறு :—

- (க) அரசு ! ஐம்பூதங்களை அளந்தறிந்தாலும் அறியலாகும்; உன்னுடைய
அறிவுமுதலியன அளந்தறிதற்கரியன ;
- (உ) சோற்றைஆக்குநதீயாலும் வெயிலாறுமுண்டாகும் வெம்மையை
யன்றி உன்குடைநிழலில் வாழ்வோர்க்கு வேறு வெம்மையில்லை;
- (ங) இந்திரவில்லையன்றி வேறுகொலைவில்லையும் கலப்படையையன்றிவேறு
படைக்கலம்களையும் உன்நாட்டார் அறிபார் ;
- (ச) வயாவற்ற மகளிர் விரும்பியுணபாரேயன்றிப் பகைவர் நின்மண்ணை
ஒருபொழுதும் நுகரார் ;
- (ரு) உன்னைப்பாடியநா வேறொருவரையும் பாடாதபடி கொடுக்கும்
வண்மையை உடையாய் நீ ;
- (ஈ) எல்லாவகையாலும் உன்னாடு தேவருலகம் போல்வது.

குன்றார்கிழார் மகனார்.—இவர் வேளாளர்; நீர் நிறைந்த வயல்களினிடையே
யுள்ள ஓருரின் மதிலுக்குக் கடலினிடையேயுள்ள புறமுலாந்தகப்பலை
உவமை கூறியிருக்கின்றனர். இவரார்பாடப்பட்டோன் போந்தையென்
னும் நகரின் தலைவனான நெடுவேளாத நென்பான்.

கூகைக்கோழியார்.—மயானத்தின் இயல்பைக் கூறுகையிற் பழைய மரங்
களின் பொந்திற் பிறர் திடுக்கிடும்படி சுட்டுக்குவியென்று ஒலித்துக்
கொண்டிருக்கும் கூகைக கோழிகள் நீங்காதது அஃதென்பதைப் புலப்
படுத்தி, “முதுமரப் பொந்திற் கதமென வியம்புந், கூகைக் கோழி
யானோத், தாழிய பெருங்காடு” (நகச) என்றமையின், இவர்க்கு இப்
பெயர் இடப்பட்டதென்று தெரிகின்றது.

கூடலார்கிழார்.—இவர் மலைநாட்டின்கண்ணதாகிய கூடலாரை இருப்பிட
மகம் உடையவர்; வேளாண்மரபினர்; இவருடைய பாடல்களமிக்க இன்
சுவையுடைய தருபவை; ஒரு விண்மீன் வீழ்ச்சியைக்கண்டு கோச்சேர

மான் பாணக்கட் சேய்மார்தரஞ்சேரவீரம்போகதவென்று மரசன் இன்னநாளி லிறப்பானென்று முதலில் நினைத்திருந்த அங்வாமே அவன் இறந்ததகண்டு ஒருவாற்றும் பிரிவாற்றது வருத்தினாரென்று, “ஆடியலழற்குட்டத்த” (உஉக) என்னும் பாடலாலும் அத்தன்பின்னுள்ள வாக்கியங்களாலும் தெரிதலால், இவர் கணிதத்திலும் வல்லவராகக் கருதப் படுகிறார்; இவர் மேற்கூறிய அரசனால் மிக ஆதரிக்கப்பெற்றவர்; அவன் வேண்டுகோளால் ஐங்குறுநூறு தொகுத்தவர் இவரே; ‘புலத்துறைமுற் றிய கூடலூர்கிழார்’ (ஐங்குறுநூற்றின் இயகிவாக்கியத்தன்னது) என ஆன்றோரார் சிறப்பித்துக் கூறப்பெற்றிருத்தலின், இவருடைய பெரும் புலமை நன்கு வெளியாகின்றது; இவர் காலத்தப்புலவர்கள் குறங் கோழியூர் கிழார், பொருநதிவிளங்கீரனாரென்பவர்கள். “முதுமொழிக் காஞ்சிய இயற்றிய மதுரைக்கூடலார் கிழாரென்பவரேயு; இவர் வேறு. இவரியற்றிய பாடல்கள் - ச (குறுந். ௩; புறநா. க.)

கோடைபாடிய பெரும்பூதனார்:—பெரும்பூதனாரென்பது இவரது இயற் பெயர்; கோடைமலையையோ கோடைக்காலத்தையோ நன்கு பாடிய இவருடைய ஆற்றலுடைமையைக் கண்டு ‘கோடைபாடிய’ என்னும் அடைமொழியை இவர்பெயர்க்கு முன்பு ஆன்றோர் அமைத்தார்போலும்; “முருகு மெய்ப்பட்ட புலைத்தி போலத், தாவுபு தெறிக்குமான்” (உருக) என்பது இவர் பாடலிற் காணப்படுதலால், முருகக்கடவுளின் ஆவேசம் கொண்டு மகளிர் ஆடும் வழக்கம் பண்டைக்காலத்தில் உண்டென்று தெரிகின்றது.

கோதமனார்:—இவர்பெயர் கௌதமனாரெனவும், பாலைக் கௌதமனாரெனவும் வழங்கும்; இவர் அந்தணர். பதிற்றுப்பத்தில் ௩ - ஆம்பத்தைப் பாடி இவர் இமயவரம்பன் தம்பி பல்யானைச் செல்கெழுகுட்டுவனாற் சவர்க்கம் பெற்றார்; இதனை, “பல்யானைச் செல்கெழு குட்டுவனைப் பாலைக் கௌத மனார் பாடினார் பத்துப்பாட்டு...பாடிப்பெற்ற பரிசில்: ‘நீர் வேண்டியது கொண்மின்’ என, ‘யானும் என்பார்ப்பனியும் சவர்க்கம்புகவேண்டும்’ என, பார்ப்பாரிற் பெரியோரைக் கேட்டுப் பெருவேள்வி வேட்பிக்கப் பத் தாம்பெரு வேள்வியிற் பார்ப்பானையும் பாப்பனியையும் காராராயினார்” (பதிற். ௩-ஆம்பத்தின் இறுதிக்கட்டுரை) என்பதனாலும், “பாடாண்டிணையே” (தொல். புறத்திணை. கு. உரு-ந.) என்பதன் விசேடவுரையாலும், “சேரன் குட்டுவன்புகழைச்செய்யுளாகத் தொடுத்த கௌதமனென்னும் பெரிய புலவன், ‘யானும் என்சற்றமும் துறக்கம்புகும்படி பொருந்திய அறங்களை முடித்துத் துறக்கத்தைத்தா’ என்றற்கு, அவன்சொற்குறை தீர்ப்பான் பொருட்டு உவரது யாகங்களை நடத்தி, ‘நீவேண்டிய துறக்கத் தின் கண் நீவொழ்வாயாக’ என்றான்; ஆதலால்புனைந்து இப்பெற்றியா ரென்று புகழவேண்டுதலில்லை; இயற்கையாகக்கொடுக்கும் சிலத்தார் தம் மனவினாற் கொடுக்கவல்லதனைத் தாமே அறிந்துகொடுப்பார்” (புழ. ௩௧௬-

பழையவுரை) என்பதனாலுமுணர்க. “ ஒருதா மாகிய பெருமையோரும், தம்புகழ் நிறீஇத் தாமாய்ந் தனரே”, “அறவோன் மகனே மறவோர் செம்மால்”, “நின்னுற்றம் பிறரறியாது, பிறர்கூறிய மொழிதெரியா, ஞாயிற்றெல்லை யாள்வினைக்குதவி, யிரவி னெல்லை வருவது நாடி”, “உழவொழி பெரும்பக டழிதின் றுக்கு”, “அவிழ்வேண்டுநர்க் கிடையருளி” என்பவை இவ்வாக்கிற் சிறந்தபகுதிகள்.

கோப்பெருஞ்சோழன்:—“செய்குவன்கொல்லோ நல்வினை யெனவே, யைய மறஅர் கசுமண்டு காட்சி, நீங்கா நெஞ்சத்துத் துணியில் லோரே”, “பிசுரோ நென்பவென் னுயிரோம் புநனே, செல்வக் காலை நிற்ப்பு, மல்லத் காலை நில்லன்” என்பவை இத்தாலுள் இவன் பாடல்களிற் சிறந்த பகுதிகள். இவனும் பாடப்பட்டோர் பிசுரந்தையார். இவனியற்றிய பாடல்கள் - எ (துறந். ச; புறநா. உகச - சு.) இவனுடைய பிறவரலாற்றைப் பாடப்பட்டோர் வரிசையிற் காண்க.

கோலூர்கீழார்:—இவர் வேளாண்மரபினர்; சோழபரம்பரையோரால் ஆதரிக்கப் பெற்றவர்; நன்றியறிவுள்ளவர்; பிறருடைய சேற்றத்தைத் தணித்தலிற் கண்ணுக்கருத்துமாக யிருந்துவாழ்ந்தவர்; யாரும் மன ஒற்றுமையுடன் இருக்க வேண்டுமென்பது இவரது கொள்கை. கனூதால், சோதிடதூல், இசைதூ லென்பவற்றில் வல்லுநர்; உவமை கூறுதலிலும் உபகாரிகளின் குணங்களைப் பாராட்டுதலிலும் வீரச்செயல்களை விளக்குதலிலும் மிக்க ஆற்றல் வாய்ந்தவர்; அஞ்சாதநெஞ்சினர். இவை இவருடைய பாடற்பகுதிகளால் நன்குவிளங்கும். சோழர்களுள், நலங்கிள்ளி யென்பவன் ஒருகாலத்தில் ஆயுரையும் ஒருகாலத்தில் உறையுரையு முற்றி யிருந்தபொழுது அவ்வக்காலத்தில் அடைத்துக்கொண்டு அந்நகரங்களுக்குள்ளே அஞ்சியிருந்த நெடுங்கிள்ளியைநோக்கி, வெளியேவந்து போர் செய்தல், ஒற்றுமையுடன் வாழ்தல் இந்த இரண்டனுள் ஒன்றைச்செய்து கொள்ளக் வென்று இடித்துக்கூறிய பகுதியும் (சச - டு), நலங்கிள்ளி யிடத்திருந்து உறையூர்க்குவந்த இளந்தத்த நென்னும் புலவனை ஒற்று வந்தானென்று நெடுங்கிள்ளி கொல்லத் தொடங்கிய விடத்து அப்புலவனை உய்வித்தற் பொருட்டுப் பொதுவாகப் புலவர்களினியல்பை விதந்து கூறிய பகுதியும் (சஎ), மலையமான் மக்களைக் கிள்ளிவளவன் யானைக்கு இடத் துணிந்தபொழுது அவர்களை உய்விக்கவும் அவனுடைய மனத்தைக் கனிவிக்கவுமெண்ணிச் சிறுவர்களினியல்பை எடுத்துக் கூறிய பகுதியும் (சசு) இவருடைய ஆற்றலையும் அருமைக்குணங்களையும் புலப்படுத்தும். “சிறப்புடை மரபிற் பொருளு யின்பமு, மறத்து வழிப்படுஉந் தோற்றம் போல, விருகுடை பின்பட வோங்கிய வொருகுடை”, “போரெனின் புகழும் புரையு கழன் மறவர்”, “ஊன்சோற்றமலை பாண்கடும் பருத்துஞ், செம்மந் தம்மநின் வெம்முனை யிருக்கை”, “காலனுங் காலம் பார்த்தும் பாராது, வேலிண்டு தானை விழுமியோர் தொலைய, வேண்டிடத் தடேம் வெல்

போர் வேந்தே", "மையல கொண்ட வேமயி லிருக்கையர், புதல்வர் பூங்கண் முத்தி மனையோட, கெவ்வங் கரக்கும் பைதன் மாக்களொடு, பெருங்கலக் குற்றன்றும் றுனே காற்றோ, டெரிநிகழ்ந் தன்ன செல விற, சேருமிகு வளவறம் சினையோர் நாடே", "உடும்பிரித் தன்ன வென்பெழு மருங்கிடு, கடும்பின் கடும்பி களைபுநர்க் கானாது, சில் செவித் தாகிய கேளவி நொநது நொந்து", "மென்மையின் மகளிர்க்கு வணங்கி வன்மையி, டைவர்ப் பிணிக்கும் பீடுகெழு நெடுந்தகை, புனிதுதிர் குழுவிக் கிலிற்றுமுலை போலக், சுரந்தகாவிரி மாங்கொன் மலிநீர், மன்பதை புரங்கு நன்னாட்டுப் பொருநன்", "யானை, நெடு நகர் வரைப்பிற் படுமுழா வோர்க்கு, முறந்தை யோனே குறுகில், பிறன் கடை மறப்ப நலகுவன் செலினே", "தைத்தித் திங்கட டைக்கடாப் போலக் கொளக் கொளக் குறைபடாக் கூழுடை வியனக், சிறிது பறிவது சிறிது பறியா, திருமருந்து விளைக்கு நன்னாட்டுப் பொருநன்", "சிறந்த வராப் போலும் வறன்", "வெய்துண்ட வியர்ப்பல்லது, செய்தொழிலான் வியர்ப்பறியாமை யீத்தோ நெந்தை" என்பவை இவருடைய பாடல் களுட் சிறந்த பகுதிகள். இவ்வாற் பாடப்பட்டோரும் இவர் காலத்தவ ரும்: சோழன் நலங்கிள்ளி, சோழன் குளமுற்றத்துத்துஞ்சிய கிள்ளிவள வன், காரியாற்றுத்துஞ்சிய நெடுங்கிள்ளி, சோழன் குராப்பள்ளித்துஞ்சிய கிள்ளிவளவன், சிறுகுழிகிழான் பண்ணென்போரும் அவர்களைப்பாடிய புலவர்களுமாவர். இவரியற்றிய பாடல்கள்-கடி (குறுந். க; திருவள். க; நற். க; புறநா. கடு)

கோலுட்டு எறிச்சி லார் மாடலன் மதுரைக்குமாரன்:—வஞ்சப் புகழ்ச்சி யணி இவர்பாடல்களில் மிக நன்றாக அமைந்துள்ளது; திருவள்ளுவ மாலை யில் இவர்க்குரியதாக ஒருபாடல் காணப்படுகின்றது. இவ்வாற் பாடப்பட்டோர்: சேரமான் குட்டுவன்கோதை, சோழன் இலவந்திகைப்பள்ளித்துஞ் சிய நலங்கிள்ளிசேட்சென்னி, ஏனாதிதிருக்கிள்ளி, ஈர்த்துர்கிழான் தோயன் மாறன், சோழன் குராப்பள்ளித்துஞ்சிய பெருந்திருமாவளவன், சோழிய ஏனாதிதிருக்குட்டுவனென்போர்.

கங்கவருணரென்னும் நாகரியர்:—இவர்பாடிய பெருங்காஞ்சித்துறை இனிய பொருள்வாய்ந்தது. இவர்பாடல் யாக்கைநிலையாமைமுதலியவற் கை வற்புறுத்திக்கூறும்; இவ்வாற்பாடப்பட்டோன் தந்தமாமன்.

சாத்தந்தையார்:—இவர், பதினெண்கீழ்க்கணக்கிலுள்ளொன்றாகிய திணை மொழியைப்பதென்னும் நூலாசிரியரான கண்ணகிசேந்தனருடைய தந்தையார். மற்போரியலு இவர் பாடலிற் காணப்படுகின்றது. இவ்வாற் பாடப்பட்டோன் சோழன் போர்வைக்கோப்பெருந்திண்கிள்ளி.

சிறுவெண்டேரையார்.—ஐயாதிச சிறுவெண்டேரையாரென்றும் இவர்பெயர் காணப்படுகின்றது..

சோழன் கண்ணக்காலிநம்போறை:—இவன் சோழன் செங்களுனோடு போர்செய்து பிடிக்கப்பட்டுக் குடவாயிற்கோட்டத்துச் சிறையிற்கிடத்து தண்ணீர் தாவென்று கேட்டு உடனே பெருது பின்பு பெற்று அதனை மானத்தால் உண்ணுது கைக்கொண்டிருந்து, “குழவி யிறப்பினும்” என்னும் பாடலைப் பாடித் தன்கருத்தைப் புலப்படுத்தி அப்பால் தஞ்சினான்.

சோழன்கோட்டம்பலத்துத்துஞ்சியமாக்கோதை:—இவன், தன் மனைவி யிறந்தபொழுது பிரிவாற்றாது “யாங்குப் பெரிதாயினும்” என்னும் பாடலைப் பாடினான்.

சோனாட்டு முகையலார்ச் சிறுகருத்தும்பியார்:—முகையலார்ச் சிறுகருத்தும்பியாரென்றும் பிரதிபேதமுண்டு. திாவன்னாவ மாலையில் ௧௭-ஆம் ஓசையுளாகிய “உள்ளுதலுள்ளி” என்னும் வெண்பா இவரால் இயற்றப் பெற்றது. இவரால் பாடப்பட்டோன் வல்லார் கிழான்பண்ணன்.

சோழன் குளமுற்றத்துத்துஞ்சியகிள்ளிவளவன்:—தன்னாட்டில் வேளாண்மைத் தொழிலிற் சிறந்துவிளங்கிய பண்ணளென்பவனுடைய அரிய குணங்களை இவன் பாராட்டிப்பாடினான். இவனது மற்ற வரலாற்றைப் பாடப்பட்டோர் பெயர் வரிசையிற் காண்க.

சோழன் நல்லுருத்திரன்:—இப்பெயர் சோழன் நல்லுத்திரனெனவும், நல்லுத்திரனெனவும், உருத்திரனெனவும் பிரதிகளில் வேறுபட்டுள்ளது. இவன் முயற்சியுடையோரிடத்து மிக்கவிரும்பும் முயற்சி யில்லாரிடத்து மிக்க வெறுப்புமுடையானென்று இவன்பாடியபாடல் தெரிவிக்கின்றது; கலித்தொகையில் முல்லைக்கலி இவன்பாடியது.

சோழன் நலங்கிள்ளி:—இவன் பகைவரை அஞ்சாது வெல்லும் ஆற்றலுடையவனென்றும் பொதுமக்களிரைச் சிறிதும் விரும்பாதவனென்றும் இரப்போர்க்கு எவற்றையும் வரையாதுகொடுக்கும் வள்ளலென்றும் செங்கோலை உடையவனென்றும் இவன்பாடியபாடல்கள் தெரிவிக்கின்றன. இவனுடைய மற்ற வரலாற்றைப் பாடப்பட்டோர் பெயர்வரிசையிற் காண்க.

தன்காற் பூட்கொல்லனார்:—தன்கால் - பாண்டி நாட்டிலுள்ளதோறும்; திருத்தன்காலென இக்காலத்துவழங்கும்; இது திருமாலின் தூற்றெட்டுத்திருப்பதிகளின் ஒன்று. பூண் கொல்லனார் - ஆபரணஞ்செய்யுந் தட்டார்; இவர்க்கு இப்பெயர் ஊராலும் தொழிலாலும் வந்தது. இப்பெயர், தன்கால் தாட்கோவலனெனவும், தன்கால் பூட்கோவலனார் எனவும் காணப்படுகின்றது. இவர்பாடலில் இல்லறவொழுக்கம் நன்கு கூறப் பெற்றுள்ளது.

தாமபிள்ளை கண்ணனார்:—காஞ்சிபுரத்தின் பக்கத்தில் தாமலென்று ஒருருள் னது; இவர் அத்தனார்; அரசரோடு செருக்கிய பழக்கமுடையவர்;

தெரியுமிக்கவர். இவராற்பாடப்பட்டோன் சோழன் கலங்கிள்ளிதம்பிமா வளத்தான்.

தாயக்கண்ணியார்:—கைம்மை நோன்பு இவர் பாடலிற் கூறப்பெற்றுள்ளது.

குறுந்தொகையிலும் நற்றிணையிலும் இவர் பாடல்கள் காணப்படும்.

திருத்தாமனார்:—இவராற்பாடப்பட்டோன் சேரமான்வஞ்சன்.

தம்பிசோகினனார்:—தம்பி - ஒருவகைவண்டு; சொகினம் - நிமித்தம். தம்பியை நோக்கிச் செய்திகூறிய சிறப்பால் இவர் இப்பெயர்பெற்றார் போலும்; தம்பி சேர்கோனாரென்றும் பிரதிபதமுண்டு; இவருடைய பாடல்கள் குறுந்தொகையிலும் நற்றிணையிலும் காணப்படுகின்றன.

துறையூர் ஓடைகீழார்:—இவர் வேளாளர்; இவர் வறுமையால் மிக்க துன்பமுற்றவரென்று தெரிகிறது. இப்பெயர் துறையூர் அரிசில் கிழாரெனவும் பிரதிகளிலுள்ளது. இவராற்பாடப்பட்டோன் ஆய் என்னும் வள்ளல்.

தொடித்தலைவிழுத்தண்டினார்:—தாம் கூறும் முதுமைப்பருவ வருணனையில், 'தொடித்தலை' என்னுமடையைத் தண்டிக்குக்கூறிய சிறப்பால், இவர் இப்பெயர்பெற்றார்; தொடி - புண். இவராற்பாடப்பட்டோன் ஒல்லை யூர்கிழான்மகன் பெருஞ்சாத்தன். திருவள்ளுவமாலையில் இவர் பாடல் ஒன்றுள்ளது.

தொண்டைமான் இளந்திரையன்:—இவன் காஞ்சிநகரத்திருந்த ஓரசன்; பாடுதலில்வல்லவன்; கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணனார்பாடிய பெரும்பாணாற்றுப்படைத்தலைவன் இவனே; இவன்பெயர்க்காரணத்தைப் பெரும்பாணாற்றுப்படை ௩௭-ஆம் அடியின் விசேடவுரையாலுணர்க. இவன் காலத்துப் புலவர் மேற்கூறிய உருத்திரங்கண்ணனாரும் நக்கண்ணையாருமாவர்.

நரிவேருத்தலையார்:—இவர், யாதுகாரணத்தாலோ தம்முடம்பு வேறுபட்டிருந்து சேரமான் கருளுரேறிய ஒள்வாட்கோப்பெருஞ்சேரலிரும் பொழுதையக் கண்டநாளில் அவ்வேறுபாடு நீங்கித் தம்முடம்பெற்றனர். இதனை, புறநானூற்றின் ௫ - ஆம் பாட்டின் பின்புள்ள வாக்கியத்தாலும், "புதுமை பெருமை" (தொல். மெய். கு. ௭ - பேர்) என்பதன் விசேடவுரையாலுணர்க. இவராற்பாடப்பட்டோன்: மேற்கூறிய சேரமான் கருளுரேறிய ஒள்வாட்கோப் பெருஞ் சேரலிரும் பொறை. இவரியற்றியபாடல்கள் குறுந்தொகையிலும் திருவள்ளுவமாலையிலுமுள்ளன.

நல்லிறையனார்:—இவர் வாக்கிற் காலிரி சிறப்பிக்கப்பெற்றுள்ளது. இவராற்பாடப்பட்டோன் சோழன் குளமுற்றத்துத்துஞ்சிய கிள்ளிவளவன். இறையனார் வேறு; இவர்வேறு.

நன்னுகனார்:—ஆறுகளில் தருமவோடமுண்டென்று இவர்பாடலால் தெரிகின்றது. இவராற்பாடப்பட்டோன் கரும்பனூர்கிழான். பரிபாடலில் இரண்டாம்பாட்டுக்கு இசைவகுத்தவர் இவரே.

நேட்டிமையார் :—இவர்க்கு இப்பெயர் உறுப்பால் வந்தது; நெடுமை இமையார். இவரார்பாடப்பட்டோன் பாண்டியன் பல்யாகசாலை முதலுமிப்பெருவழுதி. அப்பாண்டியன் பகைவருடைய மதிலையழித்து ஊரைப் பாழ்படுத்தினமையும், குதிரைகளைச் செலுத்தி அவர்வயல்களை அழித்தமையும், யானைகளால் அவர் குளங்களைக் கலக்கினமையும், அவன்செய்த தருமயுத்தமும் இவர்பாடல்களிற் கூறப்பெற்றுள்ளன.

நெடுங்கழத்துப்பராணர் :—போர்க்குச்செல்வோர் வெள்ளுடை உடுத்திச் கொண்டு செல்லவேண்டுமென்பது இவர் பாடலால் தெரிகின்றது. இவர்க்கு இப்பெயர் உறுப்பால்வந்ததுபோலும்.

நெடும்பல்லியத்தனார் :—நெடிய பலவாத்தியங்களை உடைமையின், இவருக்கு இப்பெயர்வந்தது; இவரார்பாடப்பட்டோன் பாண்டியன் பல்யாகசாலை முதலுமிப்பெருவழுதி.

நொச்சி நியமங்கிழார் :—நொச்சிநியமம் - ஓர்; இக்காலத்து நொச்சியமென்றுவழங்கப்படுகிறது. இவர் வேளாண்மரபினர்; இவர்பாடல்கள் அகநானூற்றிலும், நற்றிணையிலும் காணப்படுகின்றன. நொச்சி நீயக் கிழாரென்றுஇவர்பெயர் சிலபிரதிகளில் உள்ளது.

பக்குடுக்கை நன்கணியார் :—நன்கணியாரென்பது இவரது இயற்பெயர்; கணி - சோதிடவல்லவன்; உலகத்தை வெறுத்த ஞானியாதலால், இவர் பையையே உடையாகக் கொண்டிருந்தனரென்றும் அதுபற்றியே 'பக்குடுக்கை' என்னுமடை இவர் பெயர்க்குமுன் கொடுக்கப்பட்டதென்றுத் தெரிகின்றன; பக்கு - பை (ஐங்குறு. உஎக.) இவர் ஞானியென்பது இவரது செய்யுளாலறியலாகும்.

பராணர் :—இவர் கபிலர்பால் மிக்க நேயமுடையவா. இது கபிலரானரென்றும் தொடரால் விளங்கும். இவர் பதிற்றுப்பத்தில் ஐந்தாம்பத்துப் பாடிக்கடல்பிறக்கோட்டிய கோச்செந் குட்டுவனிடம் உம்பற்காட்டுவாரியையும், அவன்மகன் குட்டுவன் சேரையும் பரிசிலாகப்பெற்றனர்; இதனை மேற்கூறிய பகுதியின் இறுதிக்கட்டுரையாலுணர்க. இவரார்பாடப்பட்டோர்: சோழன் உருவப்போற்றேரிஞ்சேட்சென்னி, சேரமான் குடக்கோ நெடுஞ்சேரலாதன், சோழன் வேற்போற்றடக்கைப் பெருநகரின், வையாவிக்கோப்பெரும்பெகன், சேரமான் கடலோட்டிய வேல்கெழுக்குட்டுவனென்பார். "அமரர்ப்பேணியும்" என்னும் ஞானவையாருடைய பாட்டினால், அதியமான் நெடுமானஞ்சியை இவர் புகழ்ந்திருப்பதாகத் தெரிகின்றது. திருவள்ளுவமாலையிலுள்ள 'மாலுங்குறளாய்' என்னும் அரிய வெண்பா இவரியற்றியதாகத் தெரிதலின் உக்கிரப் பெருவழுதியாரும் மற்றப்புலவர்களும் இருந்தகாலத்தவரென்று இவர் எண்ணப்படுகிறார். இன்னும் இவரியற்றியபாடல்கள் நற்றிணையிலும், குறுந்தொகையிலுமுண்டு; கக - ஆம் திருமுறையில் உள்ளதான சிவபெரு

மாள் திருவந்தாதிபென்னும் பிரபத்ததின் ஆசிரியராகிய பரணதேவ நாயனாரென்பவர் இவரென்று சொல்லுவர்; இவர் வேறு ; வன்பரணர் வேறு. இரண்டு திருவிளையாடற் புராணங்களிலும் இவர் புகழப்பட்டிருக்கிறார்.

பாண்டாங்கண்ணனார்:—இவராற்பாடப்பட்டோன் சோழன் இராசசூயம் வேட்ட பெருநங்கிள்ளி.

பாண்டியன் அறிவுடைநம்பி:—இவர் அரசர் ; புதல்வர்களாலுண்டாகு மின் பமானது இம்மையின்பம் எல்லாவற்றிலும் சிறந்ததென்பதை இவர், “படைப்புப் பலபடைத்து” என்னும் பாடலால் நன்குவிளக்கியிருக்கின்றனர் ; இவர் காலத்துப் புலவர் பிராரந்தையார்.

பாண்டியன் ஆரியப்படைகடந்த நெடுஞ்சேழியன்:—இவன் கற்றோர்பால் மிக்க ‘மதிப்புடையவனென்றும் கற்றலையே பெரும்பயனாக எண்ணியவனென்றும் இவன்பாடியபாடல் விளக்கும் ; சீலப்பதிகாரக் கதா நாயகனாகிய கோவலனைக் கொல்வித்தவன் இவனே. இதனை அந்நூல் மதுரைக்காண்டத்தின் இறுதிக்கட்டுரையாலுணர்க.

பாண்டியன் தலையாலங்கானத்துச்சேருவேன்றநெடுஞ்சேழியன்:—இவன் பகைவரைவெல்லுதலிற் சிறந்தவனென்பதும் குடிகளைப்பாதுகாத்தலில் வன்மையுடையோனென்பதும் புலவர்களால் மதிக்கப்படுதலில் மிக்க நாட்டமுடையோனென்பதும் இரப்போர்க்கு வேண்டியவற்றைக் கொடுத்தலையுடையோனென்பதும் இவன்பாடியபாட்டால் விளங்குகின்றன. இவன் பாடப்பட்டவருள்ளு மொருவனாவன் ; இவன் வரலாற்றை அவர் வரிசையிற்காண்க.

பாரதம்பாடிய பெருந்தேவனார்:—இவர் தொண்டைநாட்டினர் ; தமிழில் பாரதகதையை உரையிடையிட்ட பாட்டுடைச்செய்யுளாக இயற்றிய ஆசிரியர் ; அந்நூற் செய்யுட்கள் நோல்காப்பியப் பொருளதிகாரம் நச்சினர்க்கினியத்திலும் யாப்பருங்கலவிருத்திமுதலியவற்றிலும் காணப்படும். நற்றிணை, ஐங்குறுநூறு, அகநானூறு, புறநானூறு என்பவற்றிலுள்ள கடவுள்வாழ்த்துக்களும், திருவள்ளுவமாலையிலுள்ள, ‘எப்பொருளும் யாரும்’ என்னும் வெண்பாவும் இவராலேயே செய்யப்பட்டுள்ளன. இவருடைய மஹா வரலாறுகளை ஐங்குறுநூற்றிற் பாடினோர் வரலாற்றிற்காண்க.

பாரிமகளிர்:—இவர்கள் பாரியென்னும் வள்ளலுடைய மகளிர் ; இவர்களுள் ஒருத்தி, மழையில்லாத வறட்காலத்தில் இரந்துவந்த ஒருபாணையுடன் பித்தற்குச் சோறுபெருமைபாற் பொன்னைஉலையிற் பெய்து சோறுக்கிக் கொடுத்தாளென்று “மாரியொன்றின்றி வறந்திருத்த காலத்துப், பாரி மடமகள் பாண்மகற்கு - நீருலையுட், பொன்றத்து கொண்டு புணராக நல்கினாளென்று குமுன்றிலே வில்” (பழமொழி, ௧௭௭) என்னும்வெண்

பாவால் விளங்குகின்றது. இவர்கள் தமதுதந்தையிந்தபின்பு அவன் பிரிவாற்றாது வருத்திப் புலம்பிப்பாடினர் ; அப்பாடல்கள் படிப்பவர் மனத்தைக்கலக்கச்செய்யுமென்பது எழுதாமலேவிளங்கும். பின்பு, தமது தந்தையின் தோழராகிய கபிலரால் பார்ப்பார்க்கு மணஞ்செய்துகொடுக்கப்பட்டார்கள்.

பாலைபாடியபெருங்கடுங்கோ:—இவர் சேரநன் ஒருவர் ; பாடப்பட்டோருள்ளும் ஒருவராவர் ; இப்பெயர் சேரமான் பாலைபாடிய பெருங்கடுங்கோ வெனவும் வழங்கும். பெருங்கடுங்கோவென்பது இவரது இயற்பெயர். பாலைத் திணையினியல்பை நன்றாக விளக்கிப்பாடுதலில் மிக்க ஆற்றல் வாய்ந்தவராதலின், பாலைபாடியவென்னுமடைமொழி இவரதுபெயர்க்கு முன் சார்த்தப்பெற்றது ; இதனை ஏனைத்தொகைகளிற் காண்க (அகநா. குறுந். நற்.) “வருபடை தாங்கிய இளந்தா ரகல, மருங்கடனிதுமான் வயவ ரெறிய, வடம்புந் தோன்றா வுயிர்கெட்டன்றோ,...சேண் விளங்கு நல்லிசை நிரீஇ, நாளில் புலவர் வாயுளானே” என ஒரு வீரனது ஆற்றலை இவர் பாராட்டியிருத்தல கருதத்தக்கது. இவருடைய பிழவரலாறுகள் பாடப்பட்டோர்பெயர் வரிசையில் அறியலாகும்.

பிரேரந்தையார்:—இவர் பாண்டிநாட்டிலுள்ள பிசிரென்னுமூரிலுள்ளார் ; கோப்பெருஞ்சோழனுடைய உயிர்த்தோழர் ; அவன் துறந்து உயிரிந்தது கேட்டுத் தாமும் உடன் உயிரிந்தார் ; “பிசிரோ னென்பவென் னுயிரோம் புறனே” (உகடு) என்னும் அவன்வாய்மொழியாலும், “கோப்பெருஞ் சோழனுக்கும் பிசிராந்தையார்க்கும்போல உணர்ச்சியொப்பின், அதுவே உடனுயிர் நீங்குமுரிமைத் தாய் நட்பினைப்பயக்கும்” (குறள். எஅடு - பர்மேல்), “இதற்குக் கோப்பெருஞ்சோழன் துறத்துழிப் பிசிராந்தையாரும் பொத்தியாரும்போல்வார் துறந்தாரென்றுகூறும் புறச்செய்யுட்கள் உதாரணம்” (தொல். கம்பு. கு. ௩௨ - ௩) என்பவற்றாலும் இவை அறியலாகும். இவருடைய பாடல் மிக்க இன்பம் பயக்கும். இவர் கரை திரை மூப்புத்துன்பங்களின்றி வாழ்ந்தவர் ; அதன்காரணத்தை, “யாண்டு பலவாக” என்னுமிவர்பாடல் புலப்படுத்தும். இவர்பெயர் இரும்பிசிராந்தையாரெனவும் வழங்கும் ; இவராற்பாடப்பட்டோர் : கோப்பெருஞ் சோழன், பாண்டியன் அறிவுடைநம்பி.

பிரமனார்:—நிலையாமையை இவர் நன்குஅறிந்தவர் ; அதனை அறிவுறுத்தலிலும் வல்லவர் ; “பொதுமை சுட்டிய மூவருலகமும், பொதுமையின்றி யான் டுகி னோர்க்கும், மாண்ட வன்றே யாண்டுகள்” என்பதனால் விளங்கும்.

புல்லாற்றார் எயிற்றியனார்:—இவர், இம்மை மறுமைப்பயன்களை நன்கறிந்தவர். கோப்பெருஞ்சோழன் தன்மக்களோடு போர்செய்தற்கு எழுந்த பொழுது பாடித் தடுத்த அரியபாடலே இதனை விளக்கும் ; புல்லாற்றார் எயிற்றியாரெனவும் பிரதிபேதமுண்டு ; இவராற்பாடப்பட்டோன் மிகச்சிறிய கோப்பெருஞ்சோழன்.

புறத்திணைநன்னுகனார்:—புறத்திணைத்துறைகளை நன்கு பாடுதல்பற்றி இப் பெயர் இவருக்கு அமைந்ததுபோலும். பெருமாவிலங்கை, பாரிபறம்பிற் கூனியென்பவை இவர்வாக்கிற் பாராட்டப் பெற்றுள்ளன ; “இல்லோர் சொன்மலை”, “நிரயத் தன்னவென் வறன்களைந் தன்னே, யிரவி னானே யீத்தோ னெந்தை, யன்றை ஞான்றினு டின்றி னூங்கு, மிரப்பச் சிந்தி யேன்...நிறைக்குளப்புதலின் மகிழ்ந்தனென்”, “மண்ணுணப் புகழ்வேட்டு நீர்நாண நெய்வழங்கிப், புரந்தோ னெந்தை...யாண்டு நிற்கவெள்ளி” என் பவை இவர் உபகாரிகளைப் பாராட்டிய அருமைப்பகுதிகள். இவர்பெயர் நன்னுகனாரெனவும், நன்னாதுரெனவும் சிலபிரதிகளில் வழங்கும். இவ ராற் பாடப்பட்டோர் ஓய்மானநல்லியக்கோடன், ஓய்மான நல்லியாதன், ஓய்மான வில்லியாதன், கரும்பனூர்கிழானென்பார்.

பூங்கனாத்தீரையார்:—“மீனாண் கொக்கின் றாலி யன்ன, வானரைக் கூந் தன் முதியோள் சிறுவன், களிமெறிந்து பட்டன னென்னு முவக்க, யீன்ற ஞான்றினும் பெரிதே” என மறக்குடியிற் பிறந்த முதுமகளினி யல்பை இவர் தெரிவித்திருத்தல் அறிதற்பாலது. குறுந்தோகையிலும் இவர் செய்யுட்களுண்டு.

பூதபாண்டியன்தேவ் பெருங்கோப்பெண்டு:—பெருங்கோப்பெண்டு - பட் டத்துத் தேவியார். இவர் தம்கணவனாகிய பூதபாண்டியன் இறந்த பொழுது அவன் பிரிவாற்றாது வருந்தி, மந்தைமகளிர்போல யான் இனி உயிரோடினேன், “பல்சரன் றீரே” என்னும் அரியபாடலைப் பாடித் தியிற்பாய்ந்தார். இவர் காலத்துப்புலவர் மதுரைப் பேராலவாயார். பூதப் பாண்டி என்று ஓர் ஊர் பாண்டிநாட்டி லுள்ளது.

பெருங்குன்றார்கிழார்:—இவர் வேளாண்மரபினர். இவர் பதிற்றுப்பத்தில் கூ - ஆம் பத்தைப்பாடிச் சேரமான் குடக்கோஇளஞ்சேரலிரும்பொறையிடம் முப்பத்திராயிரம் காணமுதலிய பரிசில்பெற்றனர். இதனை, அப்பத் தின் பதிகத்தாலுணர்க. வையாலிக்கோப் பெரும்பேகளுத்தறக்கப்பட்ட கண்ணகியென்பவளை அவனுடன் சேர்த்தற்கு அவனைப்பாடி அதனையே பரிசிலாகக்கூறினர். இவராற்பாடப்பட்டோர் வையாலிக்கோப் பெரும்பே கன், சேரமான் குடக்கோச்சேரலிரும்பொறை, குடக்கோ இளஞ்சேரலி ரும்பொறை, சோழன் உருவப்பஃமேரிளஞ்சேட்சென்னி யென்பார். இன் னும் இவரியற்றிய செய்யுட்கள் அகநானூற்றிலும் குறுந்தோகையிலும் நற்றிணையிலுமுண்டு. பன்னிரு பாட்டியலில் இவர் இயற்றியனவாகச் சில குத்திரங்கள் இருத்தலின் பாட்டியல்களியற்றிய புலவருள் இவரும் ஒருவரென்று கருதப்படுகிறார். ஈண்டுக்கூறிய கண்ணகி சிலப்பதிகாரத் திற்கு உட்பெற்ற கண்ணகியல்லன். இறையனாரகப் பொருளுரையிலும் இவர்பெயர் வந்துள்ளது. இவர் காலத்துப்புலவர்கள்:—சிறுமேதாவி யார், சேந்தம்பூதனார், அறிவுடையனார், இளந்திருமாதனார், மதுரை

யாசிரியனல்லாதுவனார், மருதனின் நாகனார், கணக்காயனார்மகனார் நக்
கிரனார், பரணர்முதலியோர்.

பெருங்கோழிநாய்கன்மகள் நக்கண்ணையார்:—இவராத் பாடப்பட்டோன்
சோழன் போர்வைக்கோப்பெருநற்கிள்ளி. அவனைத்தானாகவிரும்பி அவன்
வெற்றியைப் பாராட்டி இவர்பாடிய பாடல்கள் மதிக்கற்பாலன; ‘பெருங்
கோழிநாய்கன்மகள் ஒருவன் ஒத்த அன்பினும் காமமுறாதவழியும் குணச்
சிறப்பின்றித் தானே காமமுற்றக்கூறியது’ (தொல். புறத்திணை. சூ.
உஅ - ந) என்பதும் இதனை வலியுறுத்தும்.

பெருஞ்சீத்திரனார்:—அன்பில்லாதவர்கள் எவ்வளவு செல்வமுடையவர்
களாக இருப்பினும் அவர்களை இவர் மதிப்பவரல்லர் (ககஉ, உ௦௭ - அ);
ஊக்கமுதலிய இயல்புவாய்ந்தவர் (ககக); குமணனுடையவன்மையைப்
புலப்படுத்துதல் முகமாகக்கடைபெழுவுள்ளவர்களின் வரலாறுகள் சிறு
பாணுற்றுப்படையிற் போலச் சுருக்கமாகக் கூறப்பெற்றுள்ளன (கருஅ);
தம்முடைய தாய், குழந்தைகள், மனைவி, சுற்றத்தார் ஆகிய இவர்கள்
பசியால் வருந்துவதை இவர் குமணனுக்குக் கூறும்பகுதிகள் கன்னெஞ்
சையும் கரையச்செய்யும் (கருக); பசியால்வருந்துங் குழந்தைகளுக்கு
அத்துன்பத்தைப் போக்கடித்தற் பொருட்டு, அவ்வப்பொழுது தம்
மனைவி செய்யுமுபாயங்களை இவர்கூறும் பகுதிகளும் (கக௦), குமண
னளித்த பரிசிலை அம்மனைவியிடங்கொடுத்து, “நீ இனிக்குவலை யின்றி
வாழ்” என்று கூறுவனவும் (கக௩) அறிதற்பாலன; செய்யுளிலுள்ள
பொருளமைதிகளை நோக்கியே இவர்க்குஇப்பெயரை இட்டனர் போலும்;
சித்திரம் - ஆச்சரியம். இவராத் பாடப்பட்டோன் குமணன்; இகழப்
பட்டோர்: அதியமானெடுமானஞ்சி, இளவெளிமா னென்பார். “உயர்ந்
தேந்துமருப்பிற் கொல்களிறு பெறிலுந், தவிர்ந்துவிடு பரிசில் கொள்ள
லெனுவந்து நீ, யின்புற விடுதி யாயிற் சிறிது, குன்றியுங் கொள்வல் கூர்
வேற்குமண” (கருக), “வண்மையிற் றெடுத்தவென் னயந்தனை கேண்
மதி, வல்லினும் வல்லே னாயினும் வல்லே, யென்னளந் தறிந்தனை நோக்
காதுசிறந்த, நின்னளந்தறிமதி பெரும” (ககக), “இரவலர் புரவலை நீயு
மல்லை, புரவல ரிரவலர்க் கிலலையு மல்லர்” (ககஉ), “அருகிற் கண்டு
மறியார் போல, வகனகவாரா முகனழி பரிசி, றுளி லாளர் வேளா ரல்
லர்” (உ௦௭), “காணு தீத்த விப்பொருட் கியானோர், வாணிகப் பரிசில
னல்லேன் பேணித், தினையனைத் தாயினு மினிதவர், துணையள வறிந்து
நல்கினர் விடினே” (உ௦அ), “புலிபார்த் தொற்றிய களிற்றிரை
பிழைப்பி, னெலிபார்த்தொற்றா தாகும்” (உ௩௭) என்பவை இவ்
ருடைய பாடல்களிற்சிறந்த பகுதிகள்.

பெருந்தலைச்சாத்தனார்:—சாத்தலரென்பது, தெய்வத்தான் வந்த இவரது
இயற்பெயர்; குமணனது தலையை இவர் பாதுகாத்ததுபற்றியோ உறுப்

பாடி இப்பெயர் முன் இவ்வடைமொழி சார்த்தப்பெற்றது போலும். தஞ்சை மூலத்தொழுவரென்பவருடைய புதல்வரிவர் (அகநா, ௨௨௪); நன்னி யின் தம்பியாகிய இளங்கண்டரக்கோவும் இளவிச்சிக்கோவும் சேர்த் திருந்தபொழுது சென்று இளவிச்சிக்கோவை மதியாமல் இளங்கண்டரக் கோவை மட்டுந்தழுவி, அதற்குக் காரணமும் கூறினர் (கருக); தம்பியால் காடு கொள்ளப்பட்டிக் காடு பற்றியிருந்த குமணனைக்கண்டு “தம்முடைய வறுமைத் துன்பத்தைக்கூறித் (கக௪) தன் தலைதுணித்தற்கு அவன்வான் கொடுப்ப அதனைக்கொண்டு சென்று இளங்குமணனுக்குக் காட்டி அவன் மனத்திலிருந்த மாறுபாட்டைப் போக்கினர் (ககரு); இவராம் பாடப் பட்டோரும் இவர்காலத்தவரும் இளங்கண்டரக்கோ, இளவிச்சிக்கோ, குமணன், இளங்குமணன், கடியநெடுவேட்டுவன், மூவனென்பார்; “என்னிலை யறிந்தனை யாயி னிறநிலைத், தொடுத்தும் கொள்ளாதமைய லென்”, “இன்மை தீர்க்கும் குழப்பிறந் தோயே” (கக௪), “மன்னா வுலகத்து மன்னுதல குறித்தோர், தம்புகழ் நிறீஇத் தாமாய்ந் தனரே”, “பாடுபெறு பரிசிலன் வாடினன் பெயர்தலென், னாடிழந் ததனினு நனி யின் னாதென, வாடந் தனனே தலையெனக் கீய” (ககரு), “முற்றிய திரு வின் மூவ ராயினும், பெட்டின் றீதல் யாம்வேண் டலமே”, “கடல்வயிற் குழீஇய வண்ணலம் கொண்மூ, நீரின்று பெயரா வாங்குத் தேரோ, டொ ளிறுமருப் பேரதிய செம்மற, களிநின்று பெயரல பரிசிலர் கடும்பே” (௨௦ரு), “வறுவியேன் பெயர்கோ வாண்மேம் படு” (௨௦௬), “குமரிப் படை தழுவிய கூற்றுவினை யாடவர், தமர்பிற ரறியா வமர்மயங் கழு வம்” (௨௧௪) என்பவை இவர்காக்கிற் சிறந்த பகுதிகள். இன்னும் இவர்பாடல்கள் அகநானூற்றிலும், நற்றிணையிலும், திருவள்ளுவமாலையிலும், யாப்பருங் கலவிநத்தியிலும் காணப்படுகின்றன.

பெரும்பதுமனார்:—உயர்ந்த கருத்தமைந்த செய்யுள் செய்தலில் வல்லவர்; “ஆலமரத்தின் பழங்களை நேற்று உண்டேமென்று நினையாமல் மீட்டும் அம்மரத்தின்பார் செலுதுலைத் தவிரா, புள்ளினங்கள்; இரவலரும் அத்தன்மையரே; தம்மை ஆதரிப்போர் செலவமே இவர் செல்வம்; அவர் வறுமையே இவர் வறுமை” என்பது இவர் பாடலின் (கக௬) பொருள். குறுந்தொகையிலும், நற்றிணையிலும் இவர் பாடல்கள் உள்ளன.

பேழ்முகள் இளவேயினி:—பேய்முகள் - தேவராட்டி; பூசாரிச்சி; பேயி னது ஆவேசமுற்றவள். இந்தவகையார் இக்காலத்தும் அங்கங்கே உள் ளார். இப்பாட்டின் விசேடவுரையால், பேயே ஒருமகள்வடிவங்கொண்டு பாடியதாக இந்நூலின் பழைய உரையாசிரியர் கருதியதாகத்தெரிகிறது. எயினி - எயினக்குலத்திற் பிறந்த மக்கை. வஞ்சிக்கரின் வளமும் தலை வன் கொடையும் இவர்பாடல்கள்கூறப் பெற்றுள்ளன. இவராம் பாடப் பெற்றோன் சேரமான் பாடிபாடிய பெருங்கடுங்கோ.

பேரேசியர் முறுவலார்:—முறுவலாரென்பது இவரது இயற்பெயர்; பேரேயில் - சோழநாட்டிற் காவிரியின் தென்பாறுள்ளதோரூர்; அது தேவாரம் பெற்ற ஒரு சிவஸ்தலம்; இவர்க்கு இப்பெயர் ஊராலும் உறுப்பாலும் வந்த பெயர் போதும். அன்றிப்பெரிய மும்மதிக்கினைத் தமது முறுவலா லெரித்த பரமசிவனுடைய திருநாமம் இவர்க்கு இடப்பட்டதென்று கொள்ளினும் பொருத்தம்; முறுவல் - புன்னகை. நம்பி நெடுஞ் செழியனென்பான், இம்மையில் தானடைதற்குரிய இன்பக்கிளையெல்லாமடைந் தானென்றும் செய்யவேண்டிய நக்காரியக்கிளையெல்லாம் வழுவின்றிச் செய்தானென்றும் இவர் அவனைப்பாராட்டியிருக்கும் பகுதிகள் அறிபற் பாலன. இவர் செய்புள் குறுந்தோகையி லுமுண்டு.

பொத்தியார்:—இவர்கோப்பெருஞ்சோழனுடைய உயிர்த்தோழர்; இவருடைய ஊர் உறையூர்; அவன் வடக்கிருத்தற்குச் செல்லும்பொழுது உடன் சென்று அங்கே பிரார்த்தையார் வரக்கண்டு வியந்து (உ௧௭), “நீர் பிள்ளையைப்பெற்ற பின்பு ஈங்குவாரும்” (உ௨௨) என்று அவன் சொல் லக் கேட்டு மீண்டுவந்து உறையூர் புருந்து அவனுடைய பிரிவாற்றாமல் வருந்திச் (உ௨௦) சிலநாளிருந்து, புதல்வன் பிறந்தபின் சென்று அவன் நடுக்கண்டு வருந்தி ‘எனக்கு இடர்தா’ என்றுகேட்டு அவன் இடங் கொடுக்கப்பெற்று வியப்புற்று அவனைப்பாடித் (உ௨௧ - ௩) தாமும் வடக்கிருந்து உயிர் நீத்தனர். அவன் பிரிவாற்றாமையால் இவர் அடைந்த வருத்தங்களும் அவனுடைய அருமைக்குணங்களும் இவருடைய செய் யுட்களால் விளங்கும். “கோப்பெருஞ்சோழன் துறந்துழிப் பிரார்த்தை யாரும் பொத்தியாரும் போல்வார் துறந்தாரென்றாகுதும் புறச்செய்யுட் கள் உதாரணம்” (தொல். கற்பு. சூ. ௩௨ - ௩) என்பது இச்சரிதத் தைத்தெரிவிக்கின்றது. இவரார்பாடப்பட்டோர்: கோப்பெருஞ்சோழன், பிரார்த்தையாரென்பார்.

பொய்கையார்:—இவருடைய ஊர் மலைநாட்டிலுள்ள தொண்டியென்பது (ச௮); இவரார் பாடப்பட்டோன் சேரமான் கோக்கோதைமார்பன்; சேரமான் கணைக்காலிரும் பொறையின் அவைக்களத்துப் புலவராகவிளங் கியவர்; இவர் முவன் என்பவனை அச்சேரமான் வென்று அவனைப்பல்லிப் பிடுங்கித் தன்னுடைய தொண்டி நகரத்துக்கோட்டை வாயிற்கதலிலே அழுத்திவைத்த செய்தி இவர் பாடலில் வந்துள்ளது (நற். க௮). அச் சேரமானைப்போரில் சோழன்செங்குணவென்று சிறையில்வைத்துவிட்ட பொழுது சோழன்மீது களவழிநாற்பதென்னும் துறப்பாடி அச்சேர மானை மீட்ட பேரருளாளர்; “களவழிக்கவிதை பொய்கையுரை செய்ய வுதியன் கால்வழித்தனையை வெட்டியர சிட்டபரிசும்” (கலிங்க.), “இன் னருளின், மெதக்க பொய்கை கவிகொண்டு வில்லவினப்பாதத்தனைவிட்ட டகர்த்தியனும்” (விக்கிரமசோழனுலா), “பொறையனைப்பொய்கைக்கவித்

பாடிஞர் வரலாறு.

குக் கொடுத்தக் களவழிப்பாக்கொண்டோனும்” (தலோத்துங்கச் சோழனுலா), “பொய்கை களவழி நாற்பதுக்கு, வில்லவன் காற்றினையை கிட்டகோன்” (இராசராச சோழனுலா) என இச்செய்தி நூல்களில் கூறப்பெற்றிருத்தல் காண்க. இவர்பாடியனவாகியாப்பருங்கல விருத்தியிற் சிலவெண்பாக்களும், பன்னிருபாட்டியலிற் சிலகுத்திரங்களும் காணப்படுகின்றன. இவரே பொய்கையாழ்வாரென்பது சிலருடைய கொள்கை; ஆழ்வார்கள் மறந்தும் புறந்தொழாத பெரியாரென்பது ஸ்ரீவைஷ்ணவ சித்தாந்தமாதலால் அவர் வேறு, இவர்வேறென்று கொள்வதே மரபு.

பொருந்திலிளங்கீரனார் :—“செறுத்த செய்யுள் செய்செந்நாவின், வெறுத்த வேள்வி விளங்குபுகழ்க் கபிலன்” எனக்கபிலருடைய கல்வி கேள்விகளை இவர் புகழ்ந்திருத்தலால் இவருடைய நற்குணம் வெளியாகின்றது (ரு௩); இவரார் பாடப்பெற்றேன் சேரன்மாந்தரஞ் சேரலிரும்பொறை.

பொன்முடியார் :—இவர், சேரமான் தகடுரெறிந்த பெருஞ் சேரலிரும்பொறையின்காலத்தவர்; தகடுரியாத்திரை யென்னும் நூலில் இவரார் செய்யப்பட்ட சில செய்யுட்களுமுள்ளன (தொல். புறத்திணை. ௫. அ, கஉ - ந. பார்க்க.) இவருடனிருந்த புலவர் : அரிசில்கிழார். இவராற்பட்டோன் அதியமான் ரெடுமானஞ்சி. திருவள்ளுவமாலையிலும் இவர் செய்ததாக அழகிய செய்யுளொன்று காணப்படுகின்றது. மறக்குடியிற் பிறந்த முதியவள் கூற்றாக இவர்கூறிய “ஈன்று புறந்தருத லென்றலைக் கடனே, சான்றோ ளுக்குத் தறதைக்குக் கடனே, வேல் வழத்துக் கொடுத்தல் கொல்லற்குக் கடனே, நன்னடை நல்கல் வேந்தற்குக் கடனே, யொளிறுவா ளருஞ்சம முருக்கிக், களிமெறிந்து பெயர்தல் காளைக்குக் கடனே” (௩௧௨) என்னும் பாடலால், ஒவ்வொருவருக்கு முரிய கடப்பாடுகள் இவையென்பது விளங்கும் ; இவர் கூறுமுவமை மிக்க இனிமைவாய்ந்தது ; “சிந்துரரசனுடையதும் உழுத்தஞ்சக்கையையுண்டதும் அலங்காரமில்லாததுமான குதிரை, பகைவருடைய சேனையைக் கடலில் அலைகளைப்பிளந்து செல்லும் தோணியைப்போல விரைந்து அஞ்சாமல செல்லாநின்றது. பெருஞ்செல்வத்தையுடைய அரசரின் ரெய்விரவிய கவளத்தையுண்டனவும் மிக்க அலங்காரமுள்ளனவுமான குதிரைகள் முருகன் கோயிலில் கலந்தொடாத மகளிரைப் போலப் போரில் சும்மாநிற்கின்றன” (௨௯௬) என்பதனால் விளங்கும்.

மதுரை அளக்கர் ஞாழலார் மகனார் மள்ளனார் :—அளக்கர் ஞாழலென்பது ஓர். பாண்டிய அரசரால் முதலில் இவர் பாதுகாக்கப் பெற்றவர் ; சக்கிரன் வானத்தில் தென்பாற்காணப்படிந் மழை குறையுமென்று இவரறிந்தவர் (௩௮௮: க - உ; ௧௫ - சு.) இவராற்பாடப்பட்டோன் சிறுகுடி கிழான் பண்ணென்பவன். ஏனைத்தொகைகளிலும் (அகநா. குறுந். நற்.) இவருடைய பாடல்கள் காணப்படுகின்றன. இப்பெயர் ‘அளக்கர்

ஞாழார்' என்று பிரதிகளிற் காணப்பட்டதும் அது பிழைபென்று நோந்து
கிண்டது.

மதுரை அணுவ வானிகன் னுளவேட்டனார் :—இவர் ஆடைவிற்கும் வணிகர் ; அறுவை - ஆடை. “அரவுதை புற்றத் தத்தே எனும், புரவலர் புன்க
ணைக்கா திரவலர்க், கருகா திபும் வன்மை, புரைசா னெடுத்தை போம்பு
முரே” (நடக) என்பது இவருடைய பாடப்பகுதி ; ஏனைத் தொகை
களிலும் (அகநா. குறுந். நற்.) திருவள்ளுவமாலையிலும் இவர்பாடல்
கள் காணப்படுகின்றன.

மதுரை இளங்கண்ணிக் கௌசிகனார் :—கௌசிகனாரென்பது இவரது
இயற்பெயர் ; ஒருமுனிவர் பெயர் இவர்க்கு இடப்பட்டது. பகை
வர் செய்மையிலிருந்தே அஞ்சுதற்குரிய ஒளி தன்பால் அமையப்பெற்ற
தலைவனுக்கு நல்லபாம்பு தற்கும் புற்றையும் கொல்லேறு திரிந்துலாவும்
மன்றத்தையும் இவர் உவமைகூறியிருத்தல் அறிதற்பாலது.

மதுரை ஓலைக்கடைக் கண்ணம்புதூந்தாராயத்தனார் :—ஓலை - ஓலையால்
இயற்றப்பட்டகுடை ; தாழை முதலியவற்றின் ஓலைமுகம். இதனால்,
இவர் வியாபாரஞ்செய்பவரென்று தெரிகிறது ; இவர்பாடிய மகட்பார்
காஞ்சி இன்சுவையுடையது.

மதுரை கீகணக்காயனார் :—கணக்காயர் - ஒதுவிப்பார் ; “கணக்காயரில்
லாத ஆரும்” (திரு. கடு.) இதனால், இவருடையதொழில் இன்னதென்று
விளங்கும் ; திருவருளார் கிடைத்த சங்கப்பலகையில் முதலில் ஏறி வீத்
திருத்தவரும். நல்லிசைப் புலவர்களின் நோயகமாக விளங்கியவரு
மான நக்கீரனுருடைய அருமைத்தந்தையாரிவர். இதனாலேயே இவ
ருடைய தவப்பயனும் கல்விப்பெருமையும் கங்குவிளங்கும் ; பகை
வருடைய பெருஞ்சேனையைத் தனியேநின்று தடுக்கும் ஒரு வீரனை,
“பெருங்கடற் காழி யனையன்”, “தொன்மை சுட்டிய வன்மை
யோன்” என்று இவர் பாராட்டினர்.

மதுரைக் கணக்காயனாரிமகனார் நக்கீரனார் :—இவருள் மதுரை ; மதுரைக்
கணக்காயனாரென்பது இவர்தந்தையார் பெயர். குலம் ஒருவகை வேதியர்
குலமென்பது சிலர்கொள்கை. கடைச்சங்ககாலத்திற் சங்கப்பலகையில்
முதலிடத்தை முதலில் ஏற்றவர் இவரே ; கோங்கொற்றானுருடையதந்தை
யார் ; இன்னுலிற் பாண்டியன் இலவந்திகைப்பள்ளித் தஞ்சை கன்மரனுக்
குச் சிவபிரான், பலதேவர், மாயோன், முருகவேனென்பவர்களை உவமை
யாக்கி இவர்பாடிய பூவைநிலையும் (ஞக), பொதுவாகப்பாடிய பொருள்
மொழிக்காஞ்சியும் (கஅக) மிக அழகுறவாய்த்தவை. திருமுருகாந்நூப்படை
யும், நெடுநல்வாடைமும் இவரிடத்தியதூல்கள். நக்கீரர் நாலுலாந்ப
தென்னும் தாலொன்று இவரியற்றியதாஃ வாய்ப்புங்கலவிதத்தி் முத
லியவற்றால் தெரிகின்றது. இவையனாகப்பொருளுக்கு முதலாக கன்

டவரிவரே. இவர்செய்தனவாகச் சிலதனிப் பாடல்கள் வழங்குகின்றன. இவரியற்றியதாகத் திருக்காளத்தி 'ஞானப்பூங்கோதை ஸகலநாந்மம் ஒன்று தஞ்சாவூர் அரண்மனைப் புத்தகசாலையிலுள்ளதென்பர். அதனால், இவர் வடமொழியிலும் மிக்கபயிற்சிபுள்ளவரென்று தெரிகின்றது. இவருடைய மாணக்கர் இவர் புதல்வரான கொற்றனாரென்பவரே. இன்னும், கக-ஆம் திருமுறையிற்காணப்படும் கைலைபாதி காளத்தி பாதியந்தாதிமுதலிய 80 பிரபந்தங்களின் ஆசிரியரிவரேயென்பர். மதுரைப்பட்டிமண்டபம் (வித்தியாமண்டபம்) புருந்து வடமொழியேசிறப்புடையதென்றும் தென் மொழிஇழிந்ததென்றும் கூறிய குயக்கொண்டானென்பவனை இமக்கப் பாடி, சிலர்வேண்ட அவனைப் பிழைக்கவும் பாடிய ஆற்றல்வாய்ந்தவர். இவருடையவரலாறு இவரியற்றிய பிரபந்தங்களாலும், தனிப்பாடல்களாலும், திருப்புகழாலும், கல்லாடமுதலியவற்றாலும், தொல்காப்பியவுரைகளாலும், இறையனாரகப் பொருளுரையாலும், திருவாலவாயுடையார் திருவினையாடற்புராணம், திருவினையாடல், திருப்பரங்கிரிப்புராணம், சீகாளத்திப்புராணம் முதலியவற்றாலும் நன்குவிளங்கும். இவருடைய திருவுருவம், திருப்பரங்குன்றத்தில் ஸ்ரீமுத்துக்குமாரக்கடவுளின் பக்கத்தே எழுந்தருளியிருக்கின்றது; திருவிழாக்காலத்தில் அதற்குப் புறப்பாடுண்டு. மதுரை மேலைமாசிலீதியின் மேல் சிதகில் நக்கீரர் கோயிலென்று ஒரு கோயில் பெரிதாகவுள்ளது; அது சுங்கத்தாரீ கோயிலெனவும் வழங்கும். இவர் வரலாறு இன்னும் விரிப்பிற் பெருகும்.

மதுரைக் கள்ளிற்கடையத்தன் வெண்ணுகனார் :—வெண்ணுகனாரென்பது இவரதுஇயற்பெயர்; இவர்பாடிய வல்லாண்முல்லைத்துறை மிக்கபொருட் சிறப்புடையது. அகநானூற்றில் ஒருசெய்யுள் இவர்பாடியதாகவுள்ளது.

மதுரைக் கூலவாணிகன் சீத்தலைச் சாத்தனார் :—இவர் கூலவியாபாரி; கூலம் - நெல் முதலியவை ; பாண்டியன் சித்திரமாடத்துத்துஞ்சிய நன்மாறனை நோக்கி, “வல்லை மன்ற நீரயந் தளித்த, தேற்றாய் பெரும பொய்யே யென்றும், காய்சினந் தவிராது கடலூர் பெழுதரு, ஞாயி றனையையின் பகைவர்க்குத், திங்க ளனையை யெம்ம னோர்க்கே” (ருக) என அவனுடைய இயல்புகளைச் சுருக்கிக் கூறியவர். பத்தினிக் கடவுளாகிய கண்ணகியின் வரலாற்றையும் அவள் மேம்பாட்டையும் சேரன் செங்குட்டுவனுக்கு அறிவுறுத்தி அவனைக்கொண்டு அவளுக்குக் கோயில் கட்டுவித்த நித்திய பூசைமுதலியன நடக்கும்படி செய்தவர். அவ்வாசனுக்குக் கண்ணகியின் வரலாற்றைக் கூறியபொழுது அவனோடு கேட்டுக் கொண்டிருந்தவரும் துறவுபூண்டவருமாகிய ஞானங்கோவடிகள் அவளுடைய சரித்திரத்தைப் பொருட்டொடர்நிலைச் செய்யுளாகச் செய்தற்கு வேட்கையுடையும் வண்ணம் செய்தவரும் இவர் ; இதனைச் சீலப்பதி காரத்தின் பதிகத்தாலும், அந்தாற் காட்சிக் காதையாலுமுணர்க. மணி

மேகலை நூலாசிரியர் இவரே; “சேத்தலைச்சாத்தனார்” செய்யப்பட்ட மணி மேகலை” (தொல். செய். சூ. ௨௪௧-பேர்.) ஏனத்தொகை நூல்களிலும் (நற். குறுத். அகநா.) திருவள்ளுவமாலையிலும் இவரால் செய்யப் பட்டுள்ள பாக்களுண்டு; இவர்பெயர், மதுரைச் சேத்தலைச் சாத்தனாரெனவும், சேத்தலைச்சாத்தனாரெனவும், சாத்தனாரெனவும் வழங்கும்; “தண்டமிழ்ச்சாத்தன்” (பதிகம், ௧௦) என்றும், “தண்டமிழாசான் சாத்தன்” (௨௫:௬௬) என்றும், “நன்னூற்புலவன்” (௨௫:௧௦௬) என்றும் சிலப்பதிகாரத்தா இவர் சிறப்பிக்கப்பட்டிருக்கின்றனர். சங்கத்தில் அரங்கேற்ற வித்தம்பொருட்டு வரும் நூல்களிற் பிழைகள் காணப்படுந் தோறும் ஆக்கியோர்களைக் குற்றங்கூறுதற்குத் துணியாராய், ‘இந்தப் பிழைகளைக் கேட்கும்படி கேரிட்டதே’ என்று இவர் மனம் வருந்தித் தமது தலையைக் குத்திக்கொள்வாரென்றும், அதனால் தலை புண்பட்டுச் சீயோடிருந்தமையின், சேத்தலைச் சாத்தனாரென்பது இவர்க்குப் பெயராயிற்றென்று கூறி, “வள்ளுவர் முப்பாலாம், மலைக்குத்துத் தீர்வுசாத்தற்கு” என்று மருத்துவன் றுமோதரானார் திருக்குறளைச் சிறப்பித்துக்கூறிய செய்யுளை ஆதாரமாகக்காட்டுவர் ஒருசாரார்; “சேத்தலைச் சாத்தன், கொடும்புறமருதியவன்பன்: சினைப்பெயரொடு தொடர்ந்துவரு முதம்பெயர்” (தொல். பெயர், சூ. ௨௦ - இளம்) என்பது இக்கருத்தை வலியுறுத்தும். சிலப்பதிகாரத்தை இவர் கேட்டனரெனச் சிலப்பதிகாரப் பதிகத்திறுதியிலும், மணி மேகலையைச் சிலப்பதிகார நூலாசிரியர் கேட்டனரென அந்தாற்பதிகத்திறுதியிலும் கூறியிருத்தலால், இளங்கோவடிகளும், இவரும் ஒருகாலத்தினரென்பது அறியப்படுகின்றது. சேத்தலையென்னும் ஓர் ஊரிலுள்ள ஐயனார் பெயராகிய சேத்தலைச் சாத்தனாரென்பது இவரது இயற்பெயரென்பது ஒரு சாரார் கொள்கை; உண்மை விளங்கவில்லை.

மதுரைத் தமிழ்க்கூத்தனர்:—ஆரியக்கூத்து முதலியவற்றைப்போலத் தமிழ் மொழிக்கேயுரிய கூத்தாற் பெயர்பெற்றவரிவர். இவர்க்குக் கடுவன் மள்ளனார், நாகன்றேவனாரென இருபுதல்வருளர் (அகநா. ௭௦, ௧௬௪, ௩௫௪.) இவர்பாட்டில் வந்துள்ள உவமையும் தலைவன் தலைவிகளும் குரிய இல்லறமுறையும் அறிந்து இன்புறம்பாலன.

மதுரைநக்கீரர்:—நிலையாமையை இவர் எடுத்துக்காட்டியிருக்குமுறை மிக அழகிது (௩௬௫.) இவர், தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற பாண்டியன் செஞ்செழியனால் ஆதரிக்கப் பெற்றவர். கபிலர்க்கும் வேள் பாரிக்கும் காலத்தாற் பிற்பட்டவர் (அகநா. ௩௬, ௭௮.)

மதுரைப் படைமங்கமன்னியார்:—எயினனென்னும் ஒருபகாரியும் அவனது ஊராகிய வாகையென்பதும் இவரால் பாராட்டப் பெற்றுள்ளன.

மதுரைப்புத்தனின் நாகனார்:—தன்னுடைய தறுகண்மையார் பகைவருடைய சேனையை அஞ்சுவித்த வேறுபடுத்தும் ஒருகீரனுக்குக் குடத்திலுள்ள

புரட்சிக்கு வசனங்கள்

**இவர் உலகம் கூறி
விரும்பினான்.**

மதுரை பேரரசலவாயார்:—சொக்கநாதக் கடவுள், ஒருபுலவராக வந்து சங்கப்புலவருடைய வழக்கை விடுவித்தபொழுது முதலில் அவர் பெயராக அமைந்திருந்த இப்பெயர் (திருவால. சுரு: ௧௩ - ௧), பின்பு அவர்களுள் ஒருவராகிய இவர்க்கு இடப்பட்டு வழங்கலாயிற்று; ஒல்லையூர் தந்த பூதப்பாண்டியன் காலத்தினர் இவர். அவனிமந்தபின்பு தானுயிரத் தற்குத் தீயிற்பாயும் அவன் மனைவியின் நிலைமையைப் பார்த்த இவர் கூறியபாடல் யாருடைய மனத்தையும் நெகிழ்விக்கும் (உசௌ.) இன்னும் இவர் செய்த பாடல்கள் ஏனைத்தொகைகளிலுமுண்டு (அகநா. நந்.)

மதுரை மருதனின் நாகனார்:—இவராத் பாடப்பட்டோன், பாண்டியன் இலவந்திகைப் பள்ளித்துஞ்சிய நன்மாமன்; இவர் பாடலில், திரிபுரவிசயம், திருச்சேந்தூரில் முருகக்கடவுளெழுந்தருளிய துறைக்கணுள்ள மணற் குவிபல்கள் பாராட்டப்பெற்றுள்ளன. இவையுரைகப்பொருளுக்கு நல்லுரையியற்றியவர்களுள் இவருமொருவர்; “உருத்திரசன்மன்...எல்லாரும் முகையே உரைப்பக்கேட்டு வாளாவிருந்து மதுரை மருதனினராகருருரைத்த விடத்து ஒரோவழிக் கண்ணீர்வார்த்து மெய்ம்மயிர் நிறத்தி... இருந்தான்” (குறை. முதற்குத்திரவுரை) என்பதனால், அவ்வுரையின் பெருமை விளங்கும். இவர் பாடல்கள் ஏனைத்தொகைகளிலும் (அகநா. குறுந். நந்.) காணப்படுகின்றன.

மதுரை வேளாசாரி:—வேள் - யாகஞ்செய்யுத்தொழிலின் பெயராகிய வேட்டலென்பதன் முதனிலை; ஆசான் - ஆசிரியன். ஒரு வேந்தனிடமிருந்து மற்றொரு வேந்தன்பால் அந்தணன் துதுசெல்லுதற்குரியனென்பது இவர் பாடலால் தெரியவருகின்றது.

மருதனின் நாகனார்:—இப்பெயர் மருதினின் நாகனாரெனவும் பிரதிகளிற்காணப்படுகின்றது. இவராத் பாடப்பட்டோர் பாண்டியன் கூடகாரத்துத்துஞ்சிய மாமன் வழுதி, நாஞ்சில் வள்ளுவனென்பார். மருதக்கலியைப் பாடியவர் இவரே; “மருதனின் நாகன் மருதம்” என்பதனுணர்க. இவர்பாடல்கள் ஏனைத்தொகைகளிலும் காணப்படுகின்றன (அகநா. குறுந். நந்.)

மாங்குடிசீமார்:—இவராத் பாடப்பட்டோர் தலையாலக் கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியன், வாட்டாற்றெழினியாத் னென்பார். இவர்பாடலொன்றில் எவ்விதெனும் வேளினுடைய மிழலைகூற்றத்தையும் பழையவேளர்களுக்கூரிய முத்தத்துக் கூற்றத்தையும் மேற்கூறியசெழியன் கைப்பற்றினமை கூறப்பெற்றுள்ளது (உச.) இவர்பாடல்கள் ஏனைத் தொகைகளிலும் வந்துள்ளன. (குறுந். நந்.)

மாதி மாதித்தனார்:—இத்தால் கௌ-ஆம் செய்யுளியற்றிய ஆசிரியர் பெயராகச் செ பிரதிகளிற்காணப்படுகின்றது.

மார்க்கண்டேயனார்:—ஒரு முனிவர் பெயராகிய இஃது இவர்க்கு இடப் பட்டது. இவரியத்திய னாலைத் தலைப்பாவோத்தென்பர் (தொல். புறத் திணை. கு. ௨௦ - ௩.) மார்க்கண்டேயனார்காஞ்சி வென்று ஒரு னத் பெயரும் ஒருசெய்யுளும் வழங்கும் (யா. வி ; யா. ௧௭ - ௨௭.)

மாநீபித்தியார்:—இவர் பெண்பாலாரென்று தெரிந்தது. பெருஞ்செல்வத்தை அகர்த்த ஒருதலைவன் அச்செல்வத்தைவெறுத்தது தறவுபூண்டு கடிபவிர தங்கொண்டு னோற்றிருத்தல் இவர் பாடல்களிற் கூறப்பெற்றுள்ளது.

மாறேக்கத்துநப்பச்சையார்:—மாறேக்கம் - கொற்கையைச் சூழ்த்தொரு காடு; ௩ - செத்புப்பொருளைத் தருவதோரிடைச்சொல். பச்சை-கணவனைப் பிரித்த மகளிருடைய கெத்தி முதலியவற்றில் உண்டாவதாகிய வேறு பட்டநிதம்; “மணியிடை பொன்னின் மாமைசாயவெ, னணிகலஞ் சிதைக்கு மாப்பச்சை” (நற். ௩௦௪) எனப்பச்சையின் இயல்பை விளக்கக்கூறியிருத் தலின், இவர் இப்பெயர்பெற்றார். சோழன் குளமுத்தத்தத்தஞ்சிய இள்ளிவளவனுடைய போர்வென்றியையும் அவன்கொடை முதலியவற் றையும் செத்பித்துப் பாடியுள்ளார். அவன் இடத்தபொழுது இவர் பாடிய பாடல் படிப்பவர் மனத்தை உருக்கும். மலையமான் திருமுடிச் சாரியும் அவன்மகன் சோழியவேனாதி திருக்கண்ணனும் கபிலரும் இவ ராத் பாராட்டப்பெற்றோராவார். இவர் பெண்பாலாரென்று தெரிந்தது. ௩௭, ௩௯, ௧௨௬, ௧௭௪, ௨௨௬, ௨௮௦, ௩௮௩. இவரியத்தியதாக நற் றிணையில் ஒருசெய்யுள் காணப்படுகின்றது.

முரஞ்சீயூர் முடிநாகராயர்:—இப்பெயரினரொருவர் தலைச்சங்கத்தி லிருக் தனரென்று இறையனாகப்பொருளின் முதற் குத்திரவுரையால் தெரி கின்றது. இவராத்பாடப்பட்டோன் சேரமான் பெருஞ்சோற்றதியஞ் சேரலாதன்.

மோசீகீரனார்:—இவராத்பாடப்பட்டோர்: சேரமான் தகீரெறிந்த பெருஞ் சேரலிரும்பொறை, கொண்கானங்கிழானென்பார். இவர் பெயர் மோச கீரனாரெனவும் வழங்கும்; “நெல்லு முயிரன்மே நீரு முயிரன்மே, மன்ன னுயிர்த்தே மலர்தலை யுலக, மதனல், யானுயிரென்ப தறிகை, வேன்மிரு தானை வேந்தற்குக் கடனே” என்பது இவருடைய பாடல்களுளொன்று.

மோசீசாத்தனார்:—இவர்செய்யுளிற் களவேள்வி ஒருவகையாக விளக்கக் கூறப்பெற்றுள்ளது.

வடமநெத்தத்தனார்:—இவராத்பாடப்பட்டோன் காலை கிழவனாகனென்பான். இவர்பெயர் வடநெடுந்தத்தனாரெனவும், வடமநெடுந்தச்சனாரெனவும் சில, பிரதிகளிற் காணப்படுகின்றது.

வடமவண்ணக்கன் தாமோதரனார்:—வண்ணக்கன்-நாணயபரிசோதகன்; இப்பொருள் நிலகேசியுரையிற் கண்டது. நோட்டக்காரனென்னும்

பெயர் இப்பொருளில் இக்காலத்து வழங்கப்படுகின்றது. தாமோதரனா ரென்பது கடவுள்பெயரால்வந்த இவரது இயற்பெயர். இவ்வடதிசையி லிருந்து வந்தவராக எண்ணப்படுகிறார். இவரார்பாடப்பட்டோன் பிட டங்கொற்றென்பான்.

வடமவண்ணக்கன் பெருஞ்சாத்தனார்:—இவராத பாடப்பட்டோன் தேர் வண்மலையன். அவனைகோக்கி, இவர் “உழுத னோன்பக டழிதின் றுக்கு, கல்லமிழ் தாகநீ, நயந்துண்ணு நறவே” என்கிறார்; அழி - வைக்கோல். இப்பெயர் வடவண்ணக்கன் பெருஞ்சாத்தனாரெனவும் வழங்கும்.

வடமவண்ணக்கன் பேரிசாத்தனார்:—“தென்கடன், முழங்குதிரை முழ வின் பாணியிற் பைபயப், பழம்புண் னுறுநரிற் பரவையி னாலும்” (நற். ௩.௭௮) எனக் கடலையினொலிக்கு முழவினொலியை உவமங்கூறிய சிறப்பால் இவர் பெயர்க்குமுன் ‘பேரி’ என்னும் அடைகொடுக்கப்பட் டது போலும். இவராத் பாடப்பட்டோன் பாண்டியன் இலவந் திகைப் பள்ளித்துஞ்சிய நன்மாதென்பான். அவனைகோக்கி, நீயும் நின் புதல்வரும் அவர்பெறும்புதல்வரும் நீடுவாழ்கவென்று கூறும்பகுதி மிக்க நயமுடையது: “நிண்ணோ ரன்னநின் புதல்வ ரென்று, மொன்னார் வாட வருங்கலர் தந்துதும், பொன்னுடை நெடுநகர் நிறைய வைத்தநின், முன் னோர் போல்கவர் பெருங்கண் ணோட்டம், யாண்டு நாளும் பெருகி யீண்டு திரைப், பெருங்கட லீரினு மக்கடன் மணலினு, நீண்டியர் வானத் துறையினு நன்று, மிவர்பெறும் புதல்வர்க் காண்டொறு நீயும், புகன்ற செல்வமொடு புகழினிது விளங்கி, நீடுவாழிய நெடுந்தகை” என்பது. இவர்பாடல்கள், ஏனைத்தொகைகளிலுங் காணப்படுகின்றன (அகநா. குறுந். நற்.)

வடமோதங்கிழார்:—இவருடைய பாடலிற் பகைவர் கைப்பற்றிச்சென்ற நிரையை மீட்டுவந்த வீரனொருவன் தன் உயிர்விட்டசிறப்பும் அவனுக்காக நடப்பட்ட வீரக்கல்லில் அவன் தெய்வமரிக வாழ்ந்ததும் கூறப்பெற் றுள்ளன. இவர்பாடியதாக அகநானூற்றில் ஒரு செய்யுள் காணப்படு கின்றது.

வண்பாணர்:—பாணர், நெடுங்கழுத்துப் பரணரென வேறு இருபுலவருளரா தலின், இவர் பெயர்க்குமுன் வன்மையென்னும்அடைமொழி கொடுக்கப் பட்டது. இவருடையசெய்யுளிலுள்ள பொருணயம் மிகச் சிறந்தது. இவரார்பாடப்பட்டோர், கண்டிரக்கோப்பெருநள்ளி, வல்லிலோரி யென் பார். நள்ளியை கோக்கி நீ முற்ற அளித்தலாக், இனி எம்முடையநா ஏனைஅரசரைத் துதித்தலையறியாதென்பர்: “பரிசின்முற்றணிப்ப, பீடின் மன்னர்ப் புகழ்ச்சி வேண்டிச், செய்யா கூறிக் கிளத்த, செய்யா தாகின் தெஞ் சிறசென் நாவே” (கச௮.) பெருஞ் செல்வத்தையுடைந்தவையால், எம்மவர் ஆடல்பாடல்களை அடியோடே மறந்தனரென்பதைப் புலப்படு

த்தி, “மாலைமருதம் பண்ணிக்காலை, கைவழி மருங்கிற் செவ்வழிபண்ணி, வாவெம் மறந்தன ரதநீ, புரவுக்கடன் பூண்ட வண்மையானே” எனவும், “பசியா ராகன் மாறுகொல் விசிபிணிக், கூடுகொ ளின்னியம் கறக்க, வாடலு மொல்லார்தம் பாடலு மறந்தே” எனவுன்கூறுவர் (கசக, கருக); நள்ளி தன்னை இன்னொன்று புலப்படுத்தாமல் உணவு முதலியவற்றை அன்புடனளித்துச்சென்ற அருமையைக் கூறிய கருடு - ஆம் செய்யுள் அறிஞரும் கொடையாளிகளும் எப்பொழுதும் படித்து இன்புற்றபாலது. வல்லிலோரியின் வில்வண்மையைப் புலப்படுத்தற்கு, “வேழம் வீழ்த்த விழுத்தொடைப் பகழி, பேழ்வா யுழுவையைப் பெரும்பிற் துறீஇப், புழற் றலைப் புசர்க்கலை யுருட்டி யுரற்றலை, கேழற் பன்றி வீழ வயல, தாழற் புற்றத் துடும்பிற் செற்றும், வல்லில் வேட்டம் வலம்பரித் திருந்தோன்” (கருஉ) என இவர்கூறிய அருமை துணுகி அறிதற்பாலது. இவர்கெய்த தாக நற்றிணையில் ஒருசெய்யுள் காணப்படுகின்றது.

வான்மீகியார்:— ஒருமுனிவர் பெயராகிய இப்பெயர் மரபுபற்றி இவர்க்கு இடப்பட்டதுபோலும். இவர் கூறிய துறவறத்தின் பெருமை அறிதற்பா லது; “வையமுந் தவமுந் தாக்கிற் தவத்துக், கையலியனைத்துமாற்றது” என்பதனாலறிக. இவர்பெயர் வான்மீகையாரெனவும் வழங்கும். முதற் சங்கத்திருந்த புலவருள் வான்மீகனாரென்று ஒருவருள்ளு; அவர் வேறு; இவர்வேறு.

விரிச்சீயூர் நன்னுகுளர்:— தம்முடையதலைவன் போர்செய்தற்குத் தம்மி னும் முந்திச்செல்லுதலை விளக்கிக் கூறியிருத்தலின், இவர் ஒருவீரராக எண்ணப்படுகிறார்; அன்றி ஒருவீரன் கூற்றைக் கொண்டு கூறியதுமாம்.

விரியூர் நக்கனார்:— சிவபிரானுடைய திருநாமமாகிய நக்கனாரென்பது இவ ருக்கு இடப்பட்டதுபோலும். இப்பெயர் விரியூகநக்கனாரெனவும் விரியூ ரங்கனெனவும் பிரதிகளிற் காணப்படுகின்றது. இவர் தம்முடைய தலை வனது வேற்படையைப் பலபடப்பாராட்டிக் கூறியிருக்கின்றனர்.

வீராவேளியனார்:— வீராவேளியென்பது ஒருர். இவர், “முன்றின் முஞ் னையொடு முசுண்டை பம்பிப், பந்தர் வேண்டாப் பலர்துங்கு நீழல்” எனத் தம்முடைய தலைவனதுவிட்டு முன்றிலையும், “வேந்துதரு விழுக் கூழ் பரிசிலர்க் கென்று, மருகா தீயும் வண்மை, யுரைசா னெடுத்தகை” என அவன் கொடை விசேடத்தையும் கூறுவர்.

வேண்ணிக் குயத்தியார்:— வெண்ணியென்பது ஒருர். குயத்தி - குயச் சாதியிற் பிறந்த மாது. இவராத் பாடப்பட்டோன் சோழன் கரிகாற்பெரு வளவன். இப்பெயர் வெண்ணிற் குயத்தியாரெனவுந் காணப்படுகின்றது.

வேள்ளெருக்கிலையார்:— இவராத் பாடப்பட்டோன் வேள்எவ்வி. அவனிறந்த பின்பும் இவரிருந்து புலம்பினர். இறந்த அவனுக்கு அவன் மனைவி சிறிய இடத்திற் பிண்டம்வைத்தலைக்கண்டு கூறுதல் வாயிலாக, “பிடி

யடி யன்ன சிறுவழி மெழுகித், தன்னமர் காதலி புன்மேல் வைத்த, வின் சிறு பிண்டம் யாக்குண் டனன்கொ, லுலகுபுகத் திறத்த வாயிற், புலரோ ணென்டன் மரீஇ யோனே" என்று அவன் பெருங்கொடையைப் புலப்படுத்தினர்.

வேள்ளைக்குடிநாகனார் :— வெள்ளைக்குடி யென்பது ஓரூர். இவர் தம்முடைய பழைய நிலங்களுக்குரிய வரிப்பணத்தைச் செலுத்துதற்கு ஆற்றாத வராகிச் சோழன் குளமுற்றத்துத் தஞ்சைய கிள்ளி வளவனுக்குச் செவியறிவுறுத்தி அச்செய்களை *முற்றாட்டாகப்பெற்றனர். “முறைவேண்டு பொழுதிற் பதனெளி யோரீண், நெைவேண்டு பொழுதிற் பெயல்பெற் றோரே,” “நின் வின்பொரு வியன்குடை, வெயின்மறைக் கொண்டன்றோ வன்றே வருந்திய, குடிமறைப் பதுவே கூர்வோல் வளவ”, “கொதும லாளர் பொதுமொழி கொள்ளாது, பகரிபுறந தருநர் பார மோம்பிக், குடிபுறந் தருகுவை யாயினின், னடிபுறந தருகுவ ரடங்கா தோரே” என்பவை இவர் பாடலிலுள்ள சிறந்த பகுதிகள் (௩௫); இன்னும் இவர்வாக்காக நற்றிணையில் இரண்டு பாடல்கள் உள்ளன.

வேள்ளைமாளர் :—இவர் பாடிய ஏறாண்மூலத்துறை யிக்க பொருள்கய முடையது.

வெறிபாடிய காமக்கண்ணியாரீ :—இவர் பெண்பாலார். காமக்கண்ணியென்பது காஞ்சிநகரத்திற் கோயில்கொண்டெழுந்தருளிய அம்பிகையின் திருநாமம் (காமாக்கி.) வெறியென்பது தெய்வமேறப்பெற்று ஒருத்தியாடுதல். இது வெறியாட்டமெனவும் வழங்கும்; இதனியல்பை நன்றாக விளக்கிப் பாடியிருத்தலால், ‘வெறிபாடிய’ என்னும் அடைமொழி இவர் பெயர்க்குமுன் சேர்க்கப்பெற்றது (அகநா. ௨௨, ௧௨; நற்றி. ௨௬௮.) இவர் பெயர் வெறியாடிய காமக்கண்ணியாரெனவும் பிரதிகளிற் காணப்படுகின்றது. இவர் இத்நூலிற் பாடிய செருவிடைவீழ்தல், குதிரைமறமென்னும் துறைப்பாடல்கள் அறிதற்பாலன.

வேம்பற்றூரீக் குமாறார் :—வேம்பற்றூரென்பது மதுரைக்குக் கிழக்கேயுள்ள தோரூர். வேம்பத்தூரென இக்காலத்துவழங்கும்; இன்னும் சூலசேகர சதுர்வேதிமங்கலமென்றும் இதனுக்கு ஒருபெயருண்டென்று சிலாசாசனத்தாற்றொகிிறது. கடைச்சங்கப் புலவர்காலத்தொடங்கி இன்றுவரை அந்தணர்களே தமிழ்ப்புலவர்களாக இவ்வுலகில் விளங்கியிருத்தல் கண் கூடாதலாலும், பெயராலும் இவர் அந்தணராகக் கருதப்படுகிறார்.

ஆச்சியர் பெயரில்லாத பாட்டுக்கள் :—௨௪௪, ௨௫௬ - ஏ, ௨௬௩, ௨௬௪ - ௮, ௨௬௪, ௩௦௪, ௩௨௩, ௩௨௪ - ௮, ௩௩௩, ௩௩௬ - ௪௦, ௩௫௫, ௩௬௬.

பாடப்பட்டோர் வரலாறு.

அதிதை:—இவன் பரிசிலர்க்கு யானைகொடுக்கும் கொடையாளிகளுள் ஒருவன்; போர்செய்தலில் வல்லவன்; இவன் ஊர் மதுரை; இவற்றை, “இன் கடுங் கள்ளி னஃதை களிற்றொடு, நன்கல னீயு நாண்மகி ழிருக்கை” (அகநா. எஃ), “பாவடி யானை பரிசிலர்க் கருகாச், சீர்கெழு நோன்ற ளகுதை”, “மணநாறு மார்பின் மறப்போ ரகுதை, குண்டீரீர் வரைப்பிற் கூடல்” (உநந, நசுஎ) என்பவற்றாலுணர்க. இவனைப் புகழ்ந்தபுலவர்: வெள்ளெருக்கிலையார், கபிலர். அகுதை, அஃதையென்னுமிரண்டும் பிரதிகளிலுள்ளன.

அதியமான் தகடீர் பொருதுயீழ்ந்த எழினி:—இவன் ஓரசன்; போரில் வல்லவன்; சிறந்த கொடையாளிகளுள் ஒருவன்; செங்கோலையுடைய வன்; இவன் யுத்தத்தில் இறந்தபொழுது பிரிவாற்றுவருந்தி யமானை நோக்கி, “நோயுழந்து வையு வுலகினு மிகநனி, நீயிழந் தனையே யறனில் கூற்றம், வாழ்தலின் வருஉம் வயல்வள னறியான், வீழ்குடி யுழவன் வித்துண் டாஅந், கொருவ னொருயி ருண்ணு யாயி, னேரார் பல்லுயிப்பருகி, யார்குவை மன்னோவவ னமரடு களத்தே” என்று அரிசில்கிழார் கூறிய பாட்டே இவன் இத்தன்மையனான நன்குபுலப்படுத்தும்; அதியமான் தகடுமேறிந்துவீழ்ந்த எழினியென்றும் பிரதிபேதமுண்டு.

அதியமான் நெடுமானஞ்சி:—இவன் கடையெழுவள்ளுக்களிலொருவன்; யுத் தத்திற் பேர்பெற்றவீரன்; ஒருவகைவீரர்களாகிய மழுவர்களுக்குத் தலை வன்; ஒருகாலத்தில், உண்டோர்க்கு நெடுங்காலம் சீலத்திருத்தலைச் செய் யும் கருநெல்லிப் பழத்தைப்பெற்று அதனை ஓளவைக்குக்கொடுத்துப் புகழ் பெற்றவன்; காஞ்சிநகரத்திருந்த தொண்டைமானென்னுமரசனிடம் ஓளவையைத் தூதுவிடுத்தோன்; சேரமானுடைய உறவினன்; பனை மாலைமையுடையவன்; வெட்சிப்பூவையும் வேங்கைப்பூவையுமணிவோன்; சேரன், சோழன், திதியன், எருமைபூரன், இருங்கோவேண்மான், பாண்டியன், பொருநன் என்னும் அரசரெழுவர்க்குரிய ஏழிலாஞ்சையும் நாயும் அரசவரிமையுமுடையோன்; மேற்கூறிய அரசர் எழுவரோடு பகைத்து மேற்சென்று அவரைப் போரில்வென்றோன்; பரண்புகழ்ந்தபாடுமபடி கோவலாரையும் வென்றான். இவனுடைய ஊர் தகடீர்; இவன்மலை குதிரைமலை; இவன்மகன் பொருட்டெழினி; இவன் முன்னோர், தேவர் களைப்போற்றி வழிபட்டு விண்ணுலகிலிருந்து கரும்பை இவ்வுலகிற் கொ ணர்ந்தனர். அவர்களுக்கு வரக்கொடுக்கும்பொருட்டித் தேவர்கள்வந்து, தங்கியதொரு சோலை இவனுரிலிருந்தது. இவன்பெயர் அதிகமான் நெடு மானஞ்சி யெனவும், நெடுமானஞ்சியெனவும், அஞ்சியெனவும், எழினி யெனவும்(கடுஅ) வழங்கும். இவன் சேரமான் பெருஞ்சேரலிரும்பொறை

யால் வெற்றப்பட்டானென்று பதிற்றுப்பத்துள் எட்டாம் பத்தினால் விளக்குகின்றது. 'ஒருவன்மேற்சென்றுழி ஒருவன் எதிர்செல்லாது தன்மதிப்புறத்துவருந்துணையும் இருப்பின் அஃது உழிஞையினடங்கும் ; அது சேரமான் செல்வுழித் தகரேடை அதியமானிருந்ததாம்' (தொல்-புறத்திணை. கு. ஏ - ந.) என்றதனால் இவனுடைய வரலாற்றின் ஒரு பகுதி அறியப்படுகின்றது. இவனைப் பாடியவர்கள் : ஔவையார், பரணர், பெருஞ்சித்திரனார், பொன்முடியார்.

அதியமான் நெடுமானஞ்சீமகன் பொதுட்டேழிள்:—இவன் கொடையும் இன்பச்சிறப்பும் வென்றிச்சிறப்புமுடையோன் ; இவன்பெயர் அதியமான் மகன் பொருட்டெழினியெனவும் வழங்கும் ; இவனைப்பாடியவர் ஔவையார்.

அந்துவஞ்சாத்தன்:—இப்பெயர்க்கு அந்துவன்மகனாகிய சாத்தனெனப் பொருள்கொள்க. இவன் ஒல்லையூர்த்தந்த பூதப்பாண்டியனுடைய நண்பருள் ஒருவன் ; "உரைசா லந்துவஞ் சாத்தனும்" (எக.)

அந்துவன்கீரன்:—இதற்கு அந்துவன் மகனாகிய கீரனென்பதுபொருள். இவனுக்குக் கொடையைச் செவியறிவுறுத்திப் பாடியபுலவர் காவட்டனார்.

அம்பர்கிழா அன்அருவந்தை:—இவனைப்பாடியபுலவர்கல்லாடனார்; ௩௮௫-ஆம் செய்யுளின் ௬-௧௦ஆம் அடிகளின் குறிப்பார் பிறவரலாறுகளை உணர்க.

அவியன்:—ஒருபகாரி ; இவனைப்பாடியவர் மாறேக்கத்து நப்சகியார்.

ஆதனழிச்சீ:—ஒல்லையூர்த்தந்த பூதப்பாண்டியனுடைய நண்பருள் ஒருவன் ; 'ஆதனழிச்சியும்' (எக.)

ஆதனுங்கன் :—இவன் கொடையாளிகளுள் ஒருவன் ; வேங்கடமலையின் தலைவன் ; இவனைப்பாடியபுலவர் கள்ளில் ஆத்திரையனார். இவன் அருமைபெருமையை இப்புலவர்பாடிய பாடல்கள் நன்கு புலப்படுத்தும்.

ஆந்தை:—இவன் ஒல்லையூர்த்தந்தபூதப்பாண்டியனுடைய நண்பருள் ஒருவன் ; இவனுடையணர் எயிலென்பது ; 'மன்னெயி லாந்தையும்' (எக.)

ஆழர் மல்லன்:—மூக்காவனாட்டு ஆழர்மல்லனென்னும் பெயரைப்பார்க்க.

ஆய்:—இவன், இருவகைவேளாளரில் உழுவித்தண்போர்வகையினன் ; அரசராம் கொடுக்கப்படும் வேளென்னும்உரிமையடைந்தோன் ; கடையெழு வள்ளல்களில் ஒருவன் (௧௫௮); சிறந்தவீரன் (௧௨௮); பொதியின்மலைத் தலைவன் (௧௩௨); அதனருகேயுள்ள ஆய்குடி யென்பது இவனுடைய ஊர் ; ஆய் அண்டிரனென்றும், அண்டிரனென்றும் இவன்பெயர் வழங்கும் ; பாணர்க்கும் இரவலர்க்கும் யானைகளையும் பிறவற்றையும் மிகுதியாகக் கொடுத்தோன் (௧௩௫); சுரபுண்ணைப்பூமாலை யை உடையவன் ; கொங்கு நாட்டாரோடு போர்செய்த அவர்களைப் புறக்காட்டியோடச் செய்தோன் ; யாதொருபயனிலுக்கருதாது இரவலர்க்குக்கொடுத்த மகிழ்வித்தலையே கடனாகவுடையோன் ; இவனுடைய நற்குண நற்செய்கைகள்வரவும் மன

முருகிப் புலவர்கள் இவனைப் பாடியபாட்டுக்களால் (கௌ - ௩௬, உசௌ - ௪௧, ௩௪௪ - ௩) நன்குபுலப்படும் ; இன்னும், பாம்பு பெற்றுக்கொடுத்த நீலஉடையினை ஆலின்மீதெழுந்தருளிய தலைவனுக்கு [பரமசிவனுக்கு] இவன்கொடுத்தனன் ; இதனை, “நீல நாக நல்கிய கலிங்க, மாலமர் செல்வம் கமர்த்தனன் கொடுத்த, சாவந் தாங்கிய சாந்துபுலந்தினிதோ, னார்வ் நன்மொழி யாயும்” (௬௬ - ௬)என்னும் சீறுபாணாற்றுப்படையா லுணர்க. இவனைப் பாடியபுலவர்கள் : உழைபூர் ஏணிச்சேரிமுட மோசியார், துழைபூர் ஓடைகிழார், குட்டுவன் கீரனார். இவர்களுள் இவன்இறந்தபின்பும் இருந்தோர் : துழைபூர் ஓடைகிழாரொழிந்த மற்றை யோர்.

இயக்கன்:—இவன் ஒல்லையூர்த்தத் பூதப்பாண்டியனுடைய நண்பருள் ஒரு வன்; “ வெஞ்சினவியக்கனும் ” (௭௧.)

இருங்கோவேள்:—இவன் கொடையாளிகளுள் ஒருவன்; வடபக்கத்தில் ஒரு முனிவருடைய ஓமகுண்டத்திற்குள்நித் துவராபதியை [துவராசமுத் திரம்] ஆண்டு நாற்பத்தொன்பதுதலைமுறை தொன்றுபட்டுவந்த வேளிக் கருள் ஒருவன்; ஒருபெரியோர் தவஞ்செய்துகொண் டிருக்கையில் அவர் க்கு இடைபூறுசெய்யவந்த புலியொன்றை அவர் கட்டினாயின்படி கொன் றமையால் இவனுக்குப் புலிகடிமாலென்று ஒருபெயருண்டாயிற்றென்பர்; இவற்றை, “நீயே, வடபான் முனிவன் நடவிலுட் டோன்றிச், செம்பு புனைந் தியற்றிய சேனெனும் புரிசை, யுவரா லீகைத் துவரை யாண்டு, நாற்பத் தொன்பது வழிமுறை வந்த, வேளிருள் வேளே”, “ஒலியம் கண்ணிப் புலிகடி மாஅல்” என்பவற்றாலுணர்க. வேள்பாரி இறந்த பின்பு அவன் புதல்வியரை அழைத்துவந்து மணஞ்செய்து கொள்ளும்படி கபிலர் புகழ்ந்துவேண்ட, அதற்கு உடம்படாது மறுத்தமையால், இவன் அவரால் வெறுக்கப்பட்டான்.

இளங்கண்டரக்கோ:—இவன் கண்டரக்கோவின் தம்பி; இவனும் இளவிச்சிங் கோவும் ஒருங்கிருந்தபொழுது அங்குவந்த பெருந்தலைச்சாத்தனார் இவனை மட்டும் தழுவ, அவன் இவ்வாறுசெய்தது என்னையென, அவர் இவன் மேம்பாட்டைப் புகழ்ந்தும் அவனை அவமதித்தும் பாடினர்.

இளங்குமணன்:—இவன் குமணன் தம்பி ; இவன், தன்தமையனும் சிறந்த கொடையாளியுமாகிய குமணன்பாற் பகைமையுற்று அவன் நாட்டைக் கைக்கொண்டு, காட்டிழம்புருந்து ஒளித்திருந்த அவனைக் கொல்லவிரைந்து பின்பு பெருந்தலைச்சாத்தனரால் அப்பகைமை யொழிந்து வாழ்ந்தான்.

இளந்தத்தன்:—இவன் ஒருபுலவன்; சோழன் கலங்கிள்ளியிடத்திருந்து உறை யூர் புருத்தபொழுது, ஒற்றுவந்தானென்று காரியாற்றத்துஞ்சிய நெடுங் கிள்ளியால் எண்ணப்பட்டி, அவன் கொல்லைப்புருத்தவிடத்திற் கோலூர் கிழாராற் பாடி விடுவிக்கப்பட்டான்.

இளவீச்சீக்கோ:—இவன் விச்சிக்கோவின் தம்பி; இவனைப்பற்றியவரலாற்றை ‘இளங்கண்மரக்கோ’ என்பதில் காண்க. இவன்பெயர் இளவச்சிரக்கோ வெணவும் வழங்கும்; இவன் காலத்துப்புலவர் பெருந்தலைச்சாத்தனார்.

இளவேளிமான்:—இவன் வெளிமானுடைய தம்பி; உலோபகுணமுடையவன்; கல்விமான்கள்பால் அன்பில்லாதவன். அவனிமந்தபின்பு பெருஞ்சித்திரனார்வந்து, ‘பரிசில்கொடு’ என்றுகேட்பச், சிறிது கொடுத்தமையின் அவரால் அவமதித்துப் பாடப்பெற்றான்; இவன்காலத்துப்புலவர்: பெருஞ்சித்திரனார்; ககஉ, ௨௦௭, ௨௩௭.

சரீந்தூர்கிழான் தோயன்மாறன்:—இவன் சிறிது செல்வமுடையவனும்தான் பரிசிலர்க்கு இல்லையென்னுது கொடுப்போன்; தன் அரசனுக்குவந்த துன்பங்களைத்தாங்கிப் பகைவரைவெல்லும் வீரமுடையோன்; இவனைப் பாடியபுலவர்: கோனாட்டு எறிச்சிலூர் மாடலன் மதுரைக்குமரனார்; சரந்தூர் கிழான்கோயமானெனவும் பிரதிபேதமுண்டு.

எயினன்:—ஒருபகாரி; இவனதுணர் வாகையென்பது; இவனைப் பாராட்டிய புலவர்: மதுரைப் படைமங்கமன்னியார்.

எவ்வ:—வேளெவ்வியென்னும் பெயரைப்பார்க்க.

எழின்:—இவன் கடையெழுமள்ளல்களிலொருவன்; கூவிலங்கண்ணியையுடையோன்; குதிரமைலை இவனுடையது; கருஅ.

ஏறைக்கோன்:—இவன் குறவர்கள்தலைவன்; கார்த்தட்டூமாலையை அணிவோன்; மலைநாட்டை ஆள்வோன்; நற்குணநற்செய்கையை உடையவன்; இவனைப் பாடியவர்: குறமகள் இளவெயினியென்பார்.

ஏனாதி நிருக்கீள்ளி:—இவன் கொடையும் வீரமுமுடையோன்; இவனைப் பாடிய புலவர்: கோனாட்டு எறிச்சிலூர் மாடலன் மதுரைக்குமரனார்; ஏனாதியென்பது அரசனும் கொடுக்கப்படும் பட்டப்பெயர்; தோல்காப்பியப் புறத்திணையியல் அ-ஆம் சூத்திர (ந) உரையிற்காண்க.

ஒல்லையூர்கிழான்மகன் பெருஞ்சாத்தன்:—இவன் வீராக்கும் பாணர்க்கும் விறலியர்க்கும் பெருதவிபுரிந்தோன்; வலியவீரன்; இவன் இமந்தபின்பு பிரிவாற்றாது பாடிய புலவர்: குடவாயிற்கேர்த்தனார்; தொடித்தலைவீழுத் தண்டினார். இவன்பெயர் சாத்தனெனவும் வழங்கும்.

ஓய்மான் நல்லியக்கோடன்:—இவன், ஓய்மானாட்டு நல்லியக்கோடனெனவும் வழங்கப்படுவான். இவன் ஒருசிறந்தரசன்; சீறுபாணுற்றுப்படைத் தலைவன்; இவன்காலத்தில் இவனைப்போன்ற பெருங்கொடையாளிகள் யாரும் இலரென்று தெரிகிறது. பேகன்முதலிய ஏழுவள்ளல்களுக்கும் இவன் காலத்தார் பிந்தியவன்; இவை, அப்பாட்டிலுள்ள “வஞ்சியும் வறிதே”, “மதுரையும் வறிதே”, “உறந்தையும் வறிதே” என்பவற்றிலும் அதன் அச - ஆம் அடிமுதலியவற்றிலும் விளங்கும். இவன் பரம்

பரையில் ஓய்மானல்லியாதன் ஓய்மான்வில்லியாதனென்ற இரண்டு உப காரிகள் இருந்து விளங்கினார்களென்று இந்நூலால் தெரிகின்றது. இவனைப்பாடிய நல்லிசைப்புலவர்கள்: கல்லூரத்தத்தனாரும், புறத் திணைநன்னகைரென்பவருமாவர். கிடக்கிலென்னுமூரும் திருத்திணைமசு வரமும் (திண்டிவனம்) ஓய்மானாட்டில் உள்ளனவென்று தென்னிந்திய சிலாசரிசனத்தின் ௩-ஆம் தொகுதி, ௨-ஆம் பகுதி, ௨௦௧-ஆம் பக்கத்தி லுள்ள சாஸனத்தால் தெரிகின்றது; கிடக்கில் (சீறுபாண். ௧௬௦) என் பதுதிண்டிவனத்ததைச்சார்ந்த ஊர்களுளொன்று; இக்காலத்துக் கிடக்கா லெனவழங்கும்; யாப்பருங்கலவுநுத்தியின் மேற்கோளாகிய “கிடக் கிற் கிடக்கில்” என்னும்வெண்பாவில் வந்துள்ள கிடக்கிலென்னுமூர் இதுவே. இவ்வூர் சிதைந்த அகழியும் இடிந்தகோட்டையும் இன்றும் காணப்படுகின்றன. இவனுடைய ஊர்களுள் ஒன்றாகிய மாவிலக்கை (௧௪௬) புனனாட்டுக்கு வடக்குள்ள அருவாராடி, அருவாவடதலை நாடென்ற இரண்டும் சேர்ந்த இடமென்றுகூறுவர். அவ்வூர் சீறுபாணா ற்றாலும் இவனதென்று தெரிகின்றது. இவனுடைய மற்றஊர்களுள் எயிற்பட்டினம், வேலூர், ஆழ்வரென்பவை தொண்டைநாட்டிலுள்ள இரு பத்துநான்கு கோட்டங்களுள் மூன்று கோட்டங்களுக்குத் தலைகரங் களாகவுள்ளவை. வேலூர் உப்புவேலூரென்று இக்காலத்து வழங்கு கின்றதென்பர். “உறுபுலித் துப்பினோவியர் பெருமகன்” (சீறுபாண். ௧௨௨) என்றதனால், இவன் ஓவியர்துடியிற்றிமந்தவனென்று எண்ணப் படுகிறான். ஓவியர்குடி நாகர்வகுப்பினுள் ஒரு பிரிவென்பர். இவன்பெயர் ஏறுமாராட்டு நல்லியக்கோடெனனவும் வழங்கும்.

ஓய்மான்வில்லியாதன்:—இவன் இலக்கையென்னுமூர்க்குத்தலைவன்; இவ் விலக்கை மேற்கூறிய மாவிலக்கையென்னுமூரென்பதும், இவன் மேற் கூறிய ஓய்மான்நல்லியக்கோடன் பரம்பரையைச் சார்ந்தோனென்பதும் ஊகித்தறியப்படுகின்றன. இவனைப்பாடிய புலவர்: புறத்திணை நன்னகை ரார்; ௩௪௬.

கடியநெடுவேடுவன்:—இவன் கொடையாளிகளுளொருவன்; வேடர்கள் தலைவன்; தன்னைச்சார்ந்தவர்களுக்கு உதவிபுரிந்து பகைவார்களை அழிக் கும் வன்மையுடையவன்; கொடையென்னும் மலைக்குத்தலைவன்; இவ னைப்பாடியவர் பெருந்தலைச்சாத்தனார்.

கண்டரக்கோப்பெருநள்ளி:—இவன் கடையெழு வள்ளல்களிலொருவன்; தோட்டியென்னும் மலைக்கும் அதனைச்சார்ந்த மலைநாட்டிற்கும் காட்டு நாட்டிற்கும் தலைவன்; “கரவாது, நடடோ ருவப்ப நடைப்பரி கார, முட் டாது கொடுத்த முனைவிளங்கு தடக்கைத், துளிமழை பொழியும் வளி தஞ்சு நெடுங்கோட்டு, களிமலை நாட னள்ளியும்” (௧௦௩-௭) எனச் சீறு பாணாற்றுப்பகடையிலும் இவனைப் புகழ்ந்து கூறினர்; இவன் பெயர் கண்டித்கோப்பெருநள்ளி யெனவும், நள்ளியெனவும், கண்டித்கோப்பெரு

நத்தின்னியெனவும் பிரதிகளிற் காணப்படும். இவனைப்பாடிய புலவர்: வன்பரணர், பெருந்தலைச்சாத்தனார்.

கண்ணகி:—இவன், வையாலிக்கோப் பெரும்பேகனுக்குரியவன்; ஒருகாலத்து அவனும் றுறக்கப்பட்டுப் பிரிவாற்றாதுவருந்திக்கடிலர், பரணர், அரிசில் கிழார், 'பெருங்குன் றார்கிழாரென்பவர்கள் தன்னை அவனோடு சேர்த்து வைத்தற்கு அவனைப்பாடிவேண்டும்படி பெருமையுற்றவன்; "கண்ணகி காரணமாக வையாலிக்கோப் பெரும்பேகனைப் பரணர்பாடிய கைக்கிளை வகைப் பாடாண்பாட்டு" (தொல். புறத்திணை. கு. ௩௫ - ௩) என்பதனாலும் இது விளங்குகின்றது. இவன், சீலப்பதிகாரத்துக் கூறப்பட்டுள்ள கண்ணகியல்லன்.

கந்தன்:—இது நான்குசிற்பொருளெனது இயற்பெயர்; ௩-௮௦.

கபிலர்:—இவர்வரலாற்றைப் பாடினோர் பெயர் வரிசையிற் காண்க.

கரிகால்வளவன்:—இவன்வரலாற்றைச் சோழன் கரிகாற்பெருவளத்தானென்னும் பெயரிற் காண்க.

கரும்பனூர்கிழான்:—இவன் வேங்கடமலையைச்சார்ந்த நாடடையுடையவன்; இவனைப்பாடியவர்: நன்னாகனார், புறத்திணை நன்னாகனார்.

காரியாற்றுத்துஞ்சிய நெடுங்கிள்ளி:—இவன் சோழபரம்பரையைச் சார்ந்தோன்; உறையூரிலிருந்தோன்; சோழன் நலங்கிள்ளிகுடப் பதைவன்; இவன்பெயர் நெடுங்கிள்ளியெனவும் வழங்கும்; இவனைப்பாடியவர் கோலர்கிழார். 'இளந்தத்தன்' என்னும் புலவர் இவன்காலத்தவரே. 'காரியாற்றுத்துஞ்சிய' என்பதற்குக் காரியாமென்னுமிடத்தில் இறந்த என்பது பொருள்.

காணப்பேரோயில்கடந்த உக்கிரப்பெருவழி:—இவன், சோமான் மாவென்கோ, சோழன் இராசசூயம்பேட்டபெரும்கிள்ளி பெண்பவர்களுடைய நண்பன்; கடைச்சங்கமிரீஇய பாண்டியர் காற்பத்தொன்பதின்மறன் ஒருவன்; இதனை இதையுரைகப்பொருளுரையாலும் சீலப்பதிகார வரலாறுமுணர்க. இவன் முன்னிலையில் திருக்குறள் அங்கேதெரப்பட்டது; அக்குறளுக்கு இவன்கொடுத்த "நான்மறையின் மெய்ப்பொருளை" என்னும் வெண்பாவே இதற்குத் தக்க சான்றாகும்; எட்டித்தொகையுள் அகநானூறு தொகுப்பித்தோன் இவனே. "புலவனாவிறந்த" என்னும் புறப்பாட்டால், வேங்கைமாரியென்னும் பகைவனைவென்று அகநானூறுபுள்ளியிலிருந்த பலசிறந்தர்களைப்போல "காணப்பேரோயில்கடந்த" என்பது பொருள் என்று விளங்குகின்றது; இவன்பெயர் பாண்டியன் உக்கிரப்பெருவழியெனவும், உக்கிரப்பெருவழி பெண்பவன் பாண்டியன் காணப்பெற்றதிக் உக்கிரப்பெருவழியெனவும் வழங்கும். இவனைப்பாடிய புலவர்: ஐயர்மூலக்கிழார், துணைப்பெயர்;

தமணன்:—இவன் மிக்ககொடையாளி; முதுமென்னும் மலைக்குத்தலைவன் ; இவன்காலம் கடையெழுவுள்ளவர்களின் பிற்காலம். தன் தம்பியால் காடு கொள்ளப்பட்டிக் காடுபற்றியிருந்தபொழுது பெருந்தலைச்சாத்தனாரிப்பத் தனதுதலை கொடுத்தற்கு வாணக்கொடுத்தோன். இவன் கொடைவிசேட முதலியவற்றை, இந்நூல், கடுஅ - கசுரு-ஆம் பாடல்கள் நன்குபுலப் படுத்தும். இவனைப் பாடியபுலவர்: பெருஞ்சித்திரனார், பெருந்தலைச் சாத்தனார்.

கொண்கானங்கீழான்:—இவன் கொடை வெற்றி இரண்டு முடையோன்; கொண்கானமென்னும் மலைக்குத்தலைவன் ; கொண்கானம் - கொண் ணம். இவனைப் பாடியபுலவர்: மோசிகீரனார்.

கோச்சோமான் யானைக்கட்சேய்மாந்தரஞ்சேரலிரும்பொறை:—இவன் செங்கோலையுடையவன்; யானையினதுபார்வைபோலும் பார்வையையுடையவன்; கொல்லிமலைக்குத்தலைவன் ; விளங்கிலென்னுமாரார்க்குப் பகைவரானவந்த துன்பத்தைத்தீர்த்தோன்; கபிலருடைய நண்பன்; கடற்கரையிலுள்ள தொண்டி யென்னுநகரத்தை ஆண்டோன்; ஒருகாலத்து, பாண்டியன் தலையாலங்கானத்துச் செருவென்றவெடுஞ்செழியனாழ்க்கட்டப்பட்டுப் பின்பு அதனை நீக்கிக்கொண்டு புகழ்பெற்றோன் ; சோழன் இராசசூயம்வேட்ட பெருநற்கிள்ளியொடு போர்செய்தான்; இவன் பெயர் யானைக்கட்சேய்மாந்தரஞ்சேரலிரும் பொறையெனவும், சேரமான்யானைக்கட்சேய்மாந்தரஞ்சேரலிரும்பொறை யெனவும், சேரன் மாந்தரஞ்சேரலிரும்பொறையெனவும் வழங்கும். எட்டுத் தொகையுள் ஒன்றாகிய ஐங்குறுநூறு தொகுப்பித்தோன் இவனே. இவனைப்பாடியபுலவர்: சூறம் கோழியூர்சிழார், பொருந்தில் இளங்கீரனார், கூடலூர்கிழார்; இவருள் இவன் இறந்த பின்பும் இருந்தவர்: கூடலூர்கிழார்.

கோப்பெருஞ்சேர்மூன்:—இவனுடைய இராசதானி உறையூர்; பிசிராந்தையார்க்கும் பொத்தியார்க்கும் உயிர் நண்பன்; இவன் தன்பிள்ளைகளிருவரோடு பகைமைகொண்டு போர்செய்தற்கு எழுந்தபொழுது புல்லாற்றார் எயிற்றியனாராற்சமாதானம் செய்யப்பட்டான். செய்யுள் செய்தலில்வல்லவன்; இவன், பின்பு எல்லாவற்றையுந்துறந்து வடக்கிருந்து, உடன் உயிர் நீத்தற்குவந்த பொத்தியாரை 'மகன்பிறந்தபின்வருக' எனக்கூறித் தான்உயிர்நீத்துக் கல்லாகியும் அவ்வாறுவந்த அவர்க்கு இடங்கொடுத்துப் புகழ்பெற்றுவிளங்கினான்; இவன்வடக்கிருத்ததைக்கேட்டு வந்தபிசிராந்தையாரும் உடன் உயிர்நீத்தனர்; இதனை, "புணர்ச்சி பழகுதல் வேண்டா" என்னுந் திருக்குறளுக்குப் பரிமேலழக ரெழுதிய விசேடவுரையாலும், "தோழிதாயே" (தொல். கம்பு. சூ. ௫௨ - ௩) என்பதனுரையாலும் முணர்க. இவன் இளஞ்சேரலிரும் பொறையால் வெல்லப்பட்டான் போலும் (பதிந். க - ஆம் பத்தின் பதிகம்.) இவனைப் பாடியபுலவர்:

பிரார்த்தையார், புல்லாற்றாரெயிறியனர், பொத்தியார், கருஜர்ப் பெருஞ்சதுக்கத்துட்டநாதனர் ; இவ்வரசனும் இப்புலவர்களும் அவ் வச்சமயத்துக்கூறிய பாடல்கள் மிக அற்புதமானவை.

சிறுதுட்டிழான் பண்ணன்:—இவன் சோழன்குளமுற்றத்துத்துஞ்சிய கிள்ளி வளவனுடைய நண்பருளொருவன்; சிறந்தகொடையாளி; “தனக்கென வாழாப் பிறர்க்குரி யாளன், பண்ணன் சிறுகுழப் படப்பை நுண்ணி லைப், புன்காழ் நெல்லிப் பைங்காய்” என அகநானூறு நுச - ஆம் பாட் டிலும் இவன்பாராட்டப்பட்டிருத்தல்காண்க. இவன்பெயர் பண்ண னெனவும் வழங்கும். இவனைப்பாடியவர்கள்: கோலூர்சிழார், சோழன்குள முற்றத்துத்துஞ்சிய கிள்ளிவளவன், மதுரை அளக்கர் ஞாமார்மகனார் மள்ளனார்.

சோமான் அந்துவந் சோலிரும்பொறை:—இவன்சோழன் முடித்தலைக் கோப் பெருநற்கிள்ளியின் பகைவன் ; உழைநூர் ஏனிச்சேரி முடமோசி யாருடைய நண்பன் ; கங.

சோமான் கடலோட்டிய வேல்கெழுதுட்டுவன்:—இவன் போரில்வல்லவன் ; இவனைப்பாடிய புலவர் பரணர். பதிற்றுப்பத்தில் ஐந்தாம்பத்தையேற்று அதனைப்பாடிய பரணர்க்கு உம்பற்சாட்டுவாரியையும் தன்மகன் குட்டுவன் சேரையும் பரிசில் கொடுத்தோனிவனே. இவன்கடலோட்டிய வரலாறு “கோடுநரல் பௌவந் கலங்க வேலிட், டுடைதிரைப் பரப்பிற் படுகட லோட் டிய, வெல்புகழ்க் குட்டுவன்” (பதிற். சசு), “மட்டவிழ் தெரியன் மறப் போர்க்குட்டுவன், பொருமுரண் பெறாது விலங்குசினஞ் சிறந்து, செருச செய் முன்பொடு முன்னீர் முற்றி, யோங்குதிரைப் பௌவந் நீங்க வோட் டிய, நீர்மா ணெஃகம்” (அகநா. உகஉ), “கொடும்போர் கடந்து நெடுங் கட லோட்டி” (சீலப். உஅ : ககக), “பொங்கிரும் பரப்பிற் கடல் பிறக்கோட்டி” (ஐடி. ஈப : கட்டுரை, கக) என்பவற்றாலும் அறிய லாகும். இவன் கடல்பிறக்கோட்டிய செங்குட்டுவனெனவும் வழங்கப் படுவன்.

சோமான் கடுங்கோவாழியாதன்:—இவன்சிறந்தவீரன் ; பதிற்றுப்பத்தில், கபிலர்பாடிய ஏழாம்பத்தைக்கேட்டு அவர்க்கு நூறுயிரம்காணமும், ஒரு மகையீதெறிக்கண்டநாடும் பரிசிலாகக் கொடுத்தனன். இதைப் பதிற்றுப் பத்தில் எ - ஆம் பத்தின் பதிகத்தாலுணர்க. இவனைப் பாடிய புலவர்: கபிலர்.

சோமான் கருவூரேறிய ஒள்வாட்கோப்பெருஞ்சோலிரும்பொறை:— இவனைக் கண்டபொழுது நரிவெருடத்தையார்க்குப் பழைய நல்லுடம்பு கிடைத்தது ; இவனைப்பாடிய புலவர் அவரே.

சோமான்குட்டுவன் கோதை:—இவன் இரவலர்க்கு வேண்டியவற்றைக் கொடுப்பவன் ; வீரன் ; குட்டுவன் - குட்டநாட்டரசன் ; குட்டநாடு -

மலைாட்டின் ஒருபகுதி.] இவனைப்பாடியபுலவர் கோளுட்டு எறிச்சிறார்
மாடலன் மதரைக்குமாரன்.

சோமான் குடக்கோச் சோலிநம்பொறை :—இவன்பெயர் குடக்கோ
இளஞ்சோலிநம்பொறைபெயரையும் வழங்கும்; பதிற்றுப்பத்தில், ஒன்ப
தாம்பத்திற்குத் தலைவன் இவனே ; இவனைப்பாடியபவர் பெருஞ்சுன்
னார்கிழார்.

சோமான்குடக்கோ நெடுஞ்சோலாதன் :—இவன் சோழன்வேற்பட்டைக்
கைப் பெருமன்னரெளியோடுபோர்செய்த இறந்தான். அக்காலத்து அக்
காலத்தில் இவனைப் பாடியபுலவர்கள் : கழாத்தலையார், பரணர்.

சோமான் குளமுற்றத்துத்துஞ்சிய கின்ளிவளவன் :—இவனைப்பாடிய புல
வர் கோலூர்கிழார். இவன்பெயர் குளமுற்றத்துத்துஞ்சிய கின்ளிவளவ
னெனவும் காணப்படுகின்றது; சோமானது குளமுற்றத்திலென்க.

சோமான்கோக்கோதைமார்பன் :—இவன் சிறந்தகொடையாளி ; இவன்
ககரம் தொண்டியென்பது ; இவனைப் பாடியபுலவர் பொய்கையார் ;
'கோதை மார்ப னுவகையிற் பெரிதே' (அகநா. ௩௪௬) என நக்கீரனாரா
லும் இவன் பாராட்டப்பெற்றவன்.

சோமான் சிக்கற்பள்ளித்துஞ்சிய செல்வக்கடுங்கோவாழியாதன் :—
இவன் சிறந்தகொடையாளி ; மிக்க வீரமுடையவன். இவனைப் பாடியபுல
வர் குண்டுக்கப்பாலியாதனார்.

சோமான்செல்வக்கடுங்கோ வாழியாதன் :—இவன் புலவர்பால் மிக்கசேய
முடையோன். இவனைப்பாடியபுலவர் கபிலர்.

சோமான்தகூரேறிந்த பெருஞ்சோலிநம்பொறை :—இவன், தன் முரக
கட்டிலின்மேல் அறியாமல் ஏறித்துயின்ற மோசிகோனாரைத் தன்பஞ்
செய்யாமல் அவர் எழுமளவும் கவரிகொண்டு வீசியதனால் அவரார்
புகழ்ந்து பாடப்பெற்றான். பதிற்றுப்பத்துள் எட்டாம்பத்திற்குத் தலை
வன் இவனே. அதுபாடிய அரிசில்கிழார்க்கு ஒன்பதுநூறியிரங்கானம்
பரிசில் கொடுத்தான் ; அதியமானுடைய தகூரேவென்றான். தகூர்
யாத்தீரையென்னுனால் இவன்காலத்துச் செய்யப்பட்டது போலும்.

சோமான்பாழாறுரேறிந்த நெய்தலங்கானல் னுஞ்சேட்சென்னி :—
இவன், அரசர்களுக்கு இன்றியமையாத குணங்கள்பலவும் நிறைந்தவன் ;
சோழபரம்பரையிற் பிறந்தவன். ஒருகாலத்துச் சோமானுடைய பாழா
றுரைவென்று கைக்கொண்டான். இதனாலேயே இவனுக்கு இப்பெயர்
வந்தது ; இரப்போரைப்பாதுகாத்தலையே விரதமாகவுடையவன் ; இவன்
பெயர் சோழன்கெய்தலங்கான லிளஞ்சேட்சென்னியெனவும் வழங்கும்.
சோமான் பாழாறுரென்பதற்குச் சோமானுடைய பாழாறுரென்று
பொருள்கொள்க. இவனைப்பாடியபுலவர் ஊன்பொதுசங்குடையார்.

சோமான் பாஸ்பாடிய பெருங்கடுங்கோ :—இவன் கொடையும் கீரமும் உடையோன் ; பாஸிலத்தைப்பாடுதலில் ஆற்றல் மிக்கவனாக இருந்தத பற்றி இவன் இப்பெயர்பெற்றான் ; இவன்பெயர் பாஸ்பாடிய பெருங்கடுங்கோவெனவும் காணப்படுகின்றது. இவனைப்பாடியவர் பேய்மகள் இளவெயினியென்பார்.

சோமான் பெருஞ்சேரலாதன் :— இவன், சோழன் கரிகாற்பெருவளத்தா னோடு போர்செய்து புறப்புண்ணுற்று நாணி வடக்கிருந்தான். இவனைப் பாடியவர்கள்: கழாத்தலையார், வெண்ணிக்குயத்தியார். இவன்பெயர் சோமான் பெருந்தோளாதனெனவும் வழங்கும்.

சோமான் பெருஞ்சேற்று உதியஞ்சேரலாதன்:—இவன், பாரதப்போரிற் பாண்டவர் துரியோதனையொன்றும் இருவகையார் சேனைக்கும் உண வளித்தான். இவ்வரலாற்றை, “ஒரைய ரீரைப் பதினம் நடன்மெழுந்த, போரிற் பெருஞ்சோறு போற்றது தானளித்த, சேரன் பொறையன் மலையன் நிதம்பாழிக், காட்செய் குழலாட வாடாமோ ஷசல், கடம்பெறிந்த வாபாடி யாடாமோ ஷசல்” என்னும் சிலப்பதிகார வாழ்த்துக்காதைச் செய்யுளும் நன்குபுலப்படுத்தும். இதனாலேயே இவன் இப்பெயர்பெற்றான். இவனைப்பாடியபுலவர் முரஞ்சிபூர் முடிநாகராயர்.

சோமான்மாந்தரஞ் சேரலிரும்பொறை:—கோச்சேரமான் யானைக்கட்சேய் மாந்தரஞ்சேரலிரும்பொறை யென்னும் பெயரைப்பார்க்க. மாந்தரன்-ஒரு சேரன் (பதிற். ௯௦) ; “இலமல ரன்ன வஞ்செந்நாலித், புலமீக் கூறும் புரையோ ரேத்தப், பலர்மேற் தோன்றிய கவிகை வள்ள னிறையருந் தானை வெலபோர் மாந்தரன், பொறையன்” (அகநா. ௧௪௨) ; அம்மாந்தரன் புதல்வனாதலின் இவனுக்கு இப்பெயர் வாய்ந்தது. இவன் காலத்துப் புலவர் வடமவண்ணக்கன் பெருஞ்சாத்தனார்.

சோமான் மாடுவெண்கோ:--இவன் காலத்தரசரும் இவன்பால் அன்புடைய வரும், பாண்டியன் காணப்பேரெயில்கடந்த உக்கிரப்பெருவழுதியும் சோழன் இராசகுமயவேட்ட பெருநற்கிள்ளியுமாவார். இவனைப்பாடியவர் ஞானையார்.

சோமான் யானைக்கட்சேய் மாந்தரஞ் சேரலிரும்பொறை:—[கோச்சேரமான் யானைக்கட்சேய் மாந்தரஞ் சேரஞ்சேரலிரும் பொறையென்னும் பெயரைப் பார்க்க.] இதனை ஒட்டுப்பெயரென்பர் (இ - வி. ௫. ௩௮ - உரை.) இவனைப்பாடிய புலவர் குறுங்கோழியூகிழார். இவனுடைய பிற வரலாறுகள் ஐங்குறுநூற்றிற் காணலாகும்.

சோமான்வஞ்சன்:—இவன் பரிசிலர்க்கு வேண்டியவற்றைக் கொடுப்பான்; இவனைப்பாடியபுலவர் திருத்தாமனார்.

சோழாட்டுப் பூஞ்சாற்றுநாற்புரப்பான்போனையின் விண்ணத்தாயன்:—
பூஞ்சாற்றுரென்பது முடிசொண்டானுத்தங்கையிலுள்ளது ; இவன்
அந்தண்திலகன் ; கென்னடின்னிய கோத்திரத்திற் பிறந்தோன் ; நுதல்
முதலிய அதுவகைத்தொழிலிலும் சிறந்து பார்ப்பனவாகை பெற்றோன் ;
மிக்க கொடையாளி ; இவனைப்பாடிய புலவர் ஆழார்முலக்கிழார். பூஞ்சிற்
றாரென்று சில பிரதிகளிற் காணப்படுகின்றது.

சோழநாட்டுப் பிடுவூர்க்கிழார்மகன் பொருநராத்தன்:—இவன் வேளாளரில்
உழுவித்துன்போன் ; முடிபடைவேந்தர்க்கு மகட்கொடைசேர்த்து உரி
யோன் (தொல். அகத்திணை. கு. ௩௦ - ௩.) இவனைப்பாடிய புலவர்
மதுரை கக்கீரர்.

சோழன் இராசசூயம்வேட்ட பெருநற்கீள்ளி:—இவன் புத்தத்தில் வல்ல
வன் ; தேர்வண்மலையொன்பவனைத் துணையாகக்கொண்டு சேரமான்
மாந்தரஞ் சேரலிரும்பொரையோடுபொருது அவனைவென்றான் ; சேர
மான் மாரிவெண்கோ, பாண்டியன் காண்டெரெயில்கடத்த உக்கிரப்பெரு
வழுதியென்பவர்களின் கண்பன். இவனைப்பாடியவர்கள் : பாண்டரங்
கண்ணனார், ஓளையையார், உலோச்சனார். இன்னும் இவன்காலத்துபுலவர்
வடமவண்ணக்கன் பெருஞ்சாத்தனார்.

சோழன் இலவந்திகைப்பள்ளிநீதுஞ்சீய நலங்கிள்ளி சேட்சென்னி:—
இவன் சிறந்தவீரன். இவனைப்பாடியபுலவர் சோழாட்டு எறிச்சிழார்
மாடலன் மதுரைக்குமாரனார். காலேகப்பள்ளியெனவும் பிரதிபேதமுண்டு.

சோழன் உருவப்பிழைநீசேட்சென்னி:—இவன் சோழன் கரிகாற்
பெருவளத்தான் தந்தை ; அழுந்துர் வேளிடமகட் கொண்டோன். இதனை,
“மன்னாபாங்கின்” (தொல். அகத்திணை. கு. ௩௦ - ௩) என்பதன்
உரையாலுணர்க ; “உருவப்பிழை நீசையோன்சிறுவன்” (௧௩௦) என்
றார் பொருநராற்றுப்பகையிலும் ; வீரத்திலும் கொடையிலும் சிறத்
தோன். இவன்பெயர் இளையோனெனவும் வழங்கும். இவனைப் பாடிய
புலவர்கள் : பரணர், பெருங்குன்றார்கிழார்.

சோழன்கரிகாற் பெருவளத்தான்:—இவன் சோழன் உருவப்பிழைநீசு
சேட்சென்னியின்புதலவன் (பொருந. ௧௩௦) ; நாங்கூர் வேளிடமகட்
கொண்டோன் (தொல். அகத்திணை. கு. ௩௦ - ௩) ; தம்முள்மது
பட்டுவந்து தன்னை இளையனென்றகழந்த முதியார் பொருட்டுத் தான்
முதியனாய் வந்து அவர்கள் வழக்கைத் தீர்த்தானென்றும், தான் கருவூரி
லிருக்கையில், கழுமலமென்று ஞரிலிருந்த யானையாற் கொண்டுவிடப்பட்டு
அரசாட்சிக்குரியனானினென்றும், இளமையில்வெருப்பாற்சுடப்பட்டு உயிர்
பிழைத்தானென்றும், இரும்பிடர்த்தயிப்பாரை அம்மாதிரி உடையனென்
தம் பழமொழி, உச, கட, கட்டு ஆம் வெண்பாக்களாலும் அவற்றின்

உலகனாலும் விளங்குகின்றன. பொருநராற்றுப்படைக்கும்பட்டினப் பாலைக்கும் தலைவன் இவனே. பட்டினப்பாலை கேடிக் கடியலூர் உருத் திரங்கண்ணனுக்குப் பதினாறுதூறியும் பொன் பரிசளித்தானென்று கலிங்கத்துப்பராணி, இராசபாரம்பரியம், உடையும்கொண்டுவளால் விளங்குகின்றது. “வெண்ணியென்னும் ஊர்ப்புறத்தேயுள்ள போர்க்களத்திற் சோமான் பெருஞ்சோலாதனோடு போர்செய்து அவனையும் அவனோடு வந்த ஒருபாண்டியனையும் அக்களத்தில் இவன்வென்றான்; இஃது “இரும்பனம் போந்தைத் தோடுக் கருஞ்சினை, யரவாய் வேம்பி னன்குழைத் தெரியலு, மோங்கிருஞ் சென்னி மேம்பட மிலைந்த, விருபெரு வேந்தரு மொருகளத் தலிய, வெண்ணித் தாங்கிய வெருவரு நோன்றாட், கண்ணூர் கண்ணிக் கரிகால் வளவன்” (கசா. ௩-௮) என்னும் பொருநராற்றுப்பாடையால் விளங்குகின்றது. மேற்கூறிய முடிமன்னரிருவரோடு பதினொரு வேளிரையும் அக்களத்தே வென்றானென்று, “காய்சின மொய்ப்பிற் பெரும்பெயர்க் கரிகா, லார்கலி கதலின் வெண்ணி வாயிற், சீர்கெழு மன்னர் மறலிய ஞாட்டி, னிமிழிசை முரசம் பொருகளத் தொழியப், பதினொரு வேளிரோடு வேந்தர்சாய, மொய்வலி யறுத்த ஞான்தைத், தொய்யா வழுந்து ரார்ப்பினும் பெரிதே” (அகநா. ௨௪௬) என்பதனால் தெரி கின்றது. இவன் காவிரிப்பூம்பட்டினத்திலிருந்து அரசாட்சி செய் தானென்பதும், ஒருகாலத்தில் இமயமலைவரையிற்சென்று இடை யிலுள்ள அரசர்களை வென்றானென்பதும் சிலப்பதிகாரம், கலிங்கத் துப்பராணி, பெரியபுராணம், காஞ்சிப்புராண முதலியவற்றால் தெரிந்தவரலாறுகள். இவன் வீரருட்சிறந்த வீரன். இவன்பெயர் சோழன் கரிகால்வளவனெனவும், கரிகாலனெனவும், கரிகாலனெனவும் (அகநா. ௧௨௫, ௨௪௬) வழங்கும். இவனைப்பாடியவர்கள்: கருங்குழலா தனார், வெண்ணிக்குயத்தியார். இவர்களுள் இவன் இறந்தபின்பும் இருந் தவர் கருங்குழலாதனார்.

சோழன் தூரப்பள்ளித்துஞ்சிய கள்ளவளவன்:—இவன், ஒரு சோனோடு பகைமைகொண்டு அவனது கருங்குழையழித்தான். இவனைப்பாடிய புலவர் கோலூர்சிறார்.

சோழன் தூரப்பள்ளித்துஞ்சிய பெருந்திருமாவளவன்:—இவன் பாண்டியன் வெள்ளியம்பலத்துத்துஞ்சிய பெருவழுதியோடு கட்டிடையவன். இவனைப்பாடியபுலவர்கள்: காவிரிப்பூம்பட்டினத்துக் காரிக்கண்ணனார், உறையூர் மருத்துவனாராமோதனார், கோனாட்டு எறிச்சிலூர் மாவளவன் முதலார்குமாரார்.

* இவ்வூர், சோழகாட்டில் கீடாமலைத்திற்கு மேற்கேயுள்ளது; தேவா சம்பெற்ற வெஸ்தலம்; கோவிலுண்ணியென வழங்கப்படுகின்றது.

சோழன் குளமுற்றத்துத்துஞ்சிய கிள்ளிவளவன்:—இவனது இராசதானி உறையூர் ; மிக்ககொடையும் வீரமும் உடையோன். செய்யுள்செய்தலில் வல்லவன். கருங்குரை முற்றுகைசெய்த சேனைவென்றவன். இவனைப் பாடியபுலவர்கள் : ஆலத்தூர்கிழார், மாறோக்கத்தாசப்பசுலையார், ஆலார் மூலக்கிழார், இடைக்காடனர், ஆடுதுறைமாசாத்தனர், ஐயர்முடவனர், கோலூர்கிழார், கல்லிறையனர், எடுக்காட்டித்தாயங்கண்ணனர், வெள்ளைக்குழகாக்கனர் ; இவரன், இவன் இரத்தபிண்டியிருந்து பிரிவாற்றாது வருந்தியவர்கள் : மாறோக்கத்தாசப்பசுலையார், ஐயர்முடவனர், ஆடுதுறை மாசாத்தனர்.

சோழன் செங்குணன்:—இவன் சேரமான் கணக்காலிரும்பொறையோடு போர்செய்து அவனைப்பிடித்துக்கட்டிச் சிறைப்பிடித்தான். பொய்கையார்பாடிய 'களவாடிநாற்புது' என்னும் தலின் தலைவன் இவனே. இவன்காலத்துப்புலவர் பொய்கையார் ; இப்புத்தகம் ௫௭௭ - ஆம் பக்கத்தின் அடிக்குறிப்பைப் பார்க்க.

சோழன் செருப்பாடியேறிந்த ஞானஞ்சேட்சேனன்:—இவன் மிக்க வீரமும் கொடையுமுடையோன் ; இவனைப்பாடியபுலவர் ஊன்பொதிபசங்குடையார்.

சோழன் நல்லுருத்திரன் :— இவன் கற்குண கற்செய்கையைபுடையோன் ; செய்யுள்செய்தலில் வல்லவன் ; இவன்பாடியபாடலால், சிறந்த கட்டிடையவர்பாற் பழகுதலில் இவன் மிக்ககிறப்பமுடையோனென்பது வெளி யாகின்றது. கலித்தொகையில் மல்கைக்கலியுற்றிய ஆசிரியன் இவனே. இவன்பெயர் சோழன் நல்லுத்தானெனவும் வழங்கும்.

சோழன் நலங்கிள்ளி:—இவன் கற்செய்தலில் வல்லவன் ; பாண்டியநாட்டி லிருந்த ஏழாண்களை அழித்துக் கைக்கொண்டு அவற்றில் தனது புலிக்கொடியை நாட்டினான் ; தன் தாயத்தாரோடுபகைத்து அவர்களிருந்த ஆலுரையும் உறையூரையும் முற்றுகைசெய்தான் ; மாவளத்தானென்பவனுக்குத் தமையன் ; இவனுக்குச் சேட்சென்னியென்றும் புட்பகையென்றும் தேர்வண்கிள்ளியென்றும் பெயருண்டு ; செங்குளையென்பவனோடு பகைமையுடையோன் ; முன்னர், போர்செய்து வெற்றிகொள்ளுதலையே பொருளாகக்கொண்டிருந்த இவன் உறையூர் முதுகண்ணன்சாத்தனர் சொல்லற் பின்பு அதனைத்தடுத்து அறஞ்செய்தலையே மேற்கொண்டான் ; இவனைப்பாடியபுலவர்கள் : உறையூர் முதுகண்ணன்சாத்தனர், கோலூர்கிழார், ஆலத்தூர்கிழார்.

சோழன் நலங்கிள்ளிதம்பி மகவளத்தான்:—இவனைப்பாடியபுலவர் தாமப் பல்கண்ணனர்.

சோழன் நெய்தலங்கான லிளஞ்சேட்சென்னி:—இவனைப்பாடியவர்: ஊன் பொதி பசுங்குடையார்; நெய்தலங்காலையெனவும் இப்பெயர் சில பிரதி களிற் காணப்படுகிறது.

சோழன்பொர்வைக்கோப்பெருநற்கிள்ளி:—இவன் தித்தனென்னுஞ் சோழனு டையமகன். அவனோடு பகைத்து நாடிழந்து வறுமையுற்றுப் புல்லரிசிக் கூழையுண்டிருந்தான்; முக்காவனாட்டு ஆழார்மல்லனைப் பொருதுகொன் றான். இவனைப்பாடியவர்கள்: சாத்தந்தையார், பெருங்கோழி நாய்கன் மகள் நக்கண்ணையார்.

சோழன் முடித்தலைக்கோப்பெருநற்கிள்ளி:—இவன் சோமான் அந்துவஞ்சோ லிரும்பொறையோடு பகைமையுடையன்; இவனைப்பாடியபுலவர் உறை யூர் ஏணிச்சேரிமுடமோசியார்.

சோழன் வேற்புறட்டைக்கோப்பெருநற்கிள்ளி:—இவன் சோமான் குடக்கோ டெடுஞ் சோலாதனோடு போர்செய்திமந்தான். அக்காலத்துஇவனைப்பாடிய புலவர்: கழாத்தலையார், பரணர்; இவன்பெயர் சோழன் வேற்புறட்டைக் கோப்பெருவிற்றிள்ளியெனவும் வழங்கும்.

சோழியனோதி திருக்குட்டுவன்:—இவன் மிக்க கொடையாளி; இவனைப் பாடியபுலவர் கோனாட்டு எறிச்சிலூர் மாடலன் மதுரைக்குமரனார்.

தந்துமாறன்:—மிக்க ஒழுக்கமுடையவன்; நிலையாமையை இவனுக்கு அறி வுறுத்தியபுலவர் சங்கவருணரென்றும் நாகரியர்.

தருமபுத்திரன்:—இவன் ஓராசன்; இவனைப்பாடியபுலவர் கோதமனார்.

தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியன்:—இவன் இளமைப் பருவத்தில் தலையாலங்கானத்தில் கோச்சோமான் யானைக்கட்சேய் மாந் தாஞ்சேரலிரும்பொறையோடு போர்செய்து அவனைச் சிறைப்படுத்திய தன் நிச் சோர் சோழன் திதியன் எழிளி எருமையூரன் இருங்கோவேண் மான் பொருநன் என்பவரையும் வென்றான்; வேள் எவ்விபின் பிழலைக் கூற்றத்தையும் பழைய வேளிருடைய முத்துற்றக்கூற்றத்தையும் கைக் கொண்டான்; மறக்காலேள்வியும் அறக்களவேள்வியும் செய்தான்; செய் புள் செய்தலில் வல்லவன்; புலவர்களிடத்து மிக்க அன்புள்ளவன்; உத் தமகுணங்கள் பலவுமுடையோன். மாங்குடிமருதனாரியற்றிய மதுரைக் காஞ்சீக்குத் தலைவன் இவனே. “நகுதக்கனரே” (எஉ) என்னுஞ் செய் புனை இயற்றியவனாதலால், இவன் கல்லிசைப்புலவர் வரிசையில் விளங் கியவனென்று தெரிகின்றது. “பல்யானை மன்னர் முருக்க” (யா. வி. மேற்) என்னும் பாடலும் இவன் வரலாற்றின் ஒருபகுதியைத் தெரிவிக்கும். இவன்பெயர் பரணடியன் தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ் செழியனெனவும், பாண்டியன் நெடுஞ்செழியனெனவும் வழங்கும். இவ னைப்பாடியபுலவர்கள்: குறங்கோழிபூர்மொர், குடபுலவினார், கல்லாட னார், மாங்குடிமொர், இடைக்குன்றர்மொர்.

தழும்பன்:—இவனைப்பாடியபுலவர் பாணர்.

தாமரன் தோன்றிக்கோன்.—இவன் தோன்றியென்றும் மலர்க்குத் தலைவன்; இவனைப்பாடியபுலவர் ஐயூர்முடவனார்.

தித்தன்:—இவன் உடைபூரிலிருந்த ஒரு சோழன்; “கொச்சி வேலித் தித்த னுத்தை” (அகநா. ௧௨௨); சோழன்பொர்வைக்கோப்பெருத்தெள்ளியின் தத்தை; அவனோடு மிக்க பகைமைகொண்டிருந்தான்.

தேர்வண்மலையன்:—இவன் சித்தவீரன்; சோழன் இராசசூயம்வேட்ட பெரு கத்தெள்ளிக்குத் துணையாய்நின்று சேரமான் மாந்தரஞ்சேரலிரும்பொறை யை வென்றான்; இவனைப்பாடியபுலவர் வடமவண்ணக்கன் பெருஞ் சாத்தனார்.

தொண்டைமான்:—இவன் காஞ்சிக்கரத்திருந்த ஓராசன்; அநியமான் செறி மாணஞ்சிகரமும் இவன்காலமும் ஒன்றே; இவன்காலத்தவர் ஓனாவை யார். இவன், தொண்டைமான் இளந்திரையனென்றும் வழங்கப்பெறுவன்; பெரும்பாணாற்றுப்படைக்குத் தலைவன் இவனே; இவனுடைய பிறப் பின்வரலாறு பத்துப்பாட்டுப் புத்தகம், ௧௫௩ - ஆம் பக்கத்தால் அநிய லாகும்; அதில் நாககன்னியென்றது, பீலிவீனையையே பெயர்ந்தும் (மணி. ௨௪ : ௫௭) அதற்குத்தக்க ஆதாரம் சாசனத்திலும் தால்களிலுமுள்ள தென்றும் சொல்லுகின்றனர்; இவன் முடியுடைமன்னர் மூவரோடு சேர்த்து எண்ணப்படும் பெருமைவாய்ந்தவனேனும், “மில்லும் வேலும்” (தொல். மரபு. ௫. ௮௩) என்பதனாலும், ‘மன்பெறு மரபி னேனோ ரென்ப்படுவார், அரசுபெறு மரபிற் குறுகில மன்னரெனக் கொள்க; அவை பெரும்பாணாற்றுள்ளும் பிறவற்றுள்ளுக்காணப்படும்’ எனப் பேராசிரியர் எழுதியிருத்தலால், இவனைக் குறுகிலமன்னரைப் பண்டையோர் கொண் டிருந்தனரென்று தெரிவின்றது. இப்பெயர் இளந்திரையனெனவும் நிரையனெனவும் தால்களில் வழங்கும். இவனியத்தியபாடல்களாக நூற் றிணையில் மூன்றாம் இந்நூலில் ஒன்றும் காணப் பிதலால், இவன் கல்லி சைப்புலவர்வரிசைவிற்சேர்த்தபெருமைவாய்ந்த எனன்றும் தெரிவின்றது. இளந்திரையனென ஒருதால் இவனாசெய்க்கப்பெற்றதென்று ஓசை யனுரகப் பொருளுரை, நன்னூலிம்மபிஸநாதருரை முதலியன தெரிவிக்கின்றன; கன்னால் மயிலநாதருரையில் (பக். ௨௪௫) நிரை யனார் செய்யப்பட்ட ஊர் நிரையனது ஊரென்று பொருள்செய் திருத்தலின், இப்பெயருள்ளனரொன்று பண்டைக்காலத்தில் இவனானோ பிறரானோ கிருமிக்கப்பெற்றிருத்ததாகத்தெரிந்றது. “கிணையில் பாண விறப்போர் தொண்டைய, பிணமழை தவழு மேற்றரு செங்கோட், கோக்குவென் னருவி வேங்கடத் தம்பர்” (அகநா. ௨௧௩), “பாடுகோ பாடுகோ பாடுகோ பாடுகோ, பாடீந் திருத்த புலவிரகான் பாடுகோ, ஞாயிற் றெனியான் மதிமிற்தே தொண்டையர், கோதீந்திருத்த குடை”, ‘வஞ்சி

வெளிய குருகெல்லாம் பஞ்சவ, னுன்மாடக் கூடலிற் கல்வலித,
சோழ னுறத்தைக் கரும்பினித தொன்மைமான், கச்சிவற் காக்கை
கரித", "ஆழி யிழைப்பப் பகல்போ மிரவெல்லாந், தோழி துணையாத்
தயர்திரும்-வாழி, நறுமாலை தாராய் திரையவோலு வென்னுஞ், செறு
மாலை சென்றடைந்த போத" (யா - வ். மேற்) என்பவற்றால், இவன்
பரம்பரையோருடைய பெருமைகள் கன்குபலப்படும்.

நம்பிநெடுஞ்செழியன்:—இவன் அரசர்களுக்கூரிய எல்லா இன்பங்களையும்
அனுபவித்தவன் ; பலவித நன்மைகளையுமுடையன். இவனைப்பாடியபுல
வர் பேரெயின்முதுவலார்.

நள்ளி:—இவன் கடையெழுவுள்ளார்களில் ஒருவன்; இரப்போர்க்கு இழை
யணி நெடுந்தேர் களிற்றொடு மீவோன் (அகநா. உ௨௭.) கண்ணகர் கோப்
பெருநள்ளியென்னும் பெயரைப்பார்க்க. பாண்டிகாட்டில் நள்ளியென
ஒருருள்ளது.

நன்னன்:—இவன் விச்சிக்கோலின்பரம்பரையில் முன்னுள்ளோன் ; பற்குன்
தக்கோட்டமுடையவன். இவன்மகன் நன்னன்மீது (மலைபடு. ௬௪)
இரணியமுட்டத்துப் பெருங்குன்றுர்ப் பெருங்கெளசிகுநர் மலைபடு
கடாம் பாடினார். "பெண்கொலை புரிந்த நன்னன்போல" (குறுந். உ௧௨)
என்றதனால் இவன் பெண்கொலை புரிந்தவனென்று தெரிகின்றது. ஆயி
றும் "குழியானைச் சுடர்ப்புணன்னன், பாழியன்ன", "நறவுமகி ழிரு
க்கை நன்னன் வேண்மான், வயலைவேலி வியலா ரன்ன" (அகநா. ௧௫,
௬௭) எனக் கூறியிருத்தலால் புகழுடையவனென்றே இவன் நிறைக்கப்
படுகிறான். இவனைப்பாராட்டியபுலவர் பெருந்தலைச்சாத்தனார்.

நாஞ்சில்வள்ளுவன்:—இவன் நாஞ்சின்மலையையுடையவன் ; சேரனிடத்தன்
புற்று அவனுக்குப் படைத்துணையாய் நின்றோன் ; பரிசிலர்க்குவேண்டிய
வற்றைக் கொடுப்போன் ; இவனைப்பாடியவர்கள் : ஞாவையார், ஒரு
சிறைப் பெரியனார், மருதனிளநாகனார், கருவூர்க்கதப்பிள்ளை.

நாலைகிழவன் நாகன்:—இவன் பாண்டியனுடையவீரன் ; மிக்ககொடையை
யுடையவன் ; இவனைப்பாடியபுலவர் வடமடுநெடுந்தத்தனார். இவன்
பெயர் நாலைகிழானாகனெனவும் வழங்கும்.

நெடுங்கிள்ளி:—இவன் சோழபரம்பரையைச்சார்ந்தோன் ; ஆஆரும் உறை
பூரும் இவனுடையவை; சோழன்லல்கிள்ளி இவற்றை முற்றியிருத்த
பொழுது கோட்டைவாயிலை அடைத்துக்கொண்டு உள்ளேயிருத்த இவன்
பின்பு கோலூர்கிழாரால் தேற்றப்பட்டான் ; காரியாற்றத்துஞ்சிய நெடுங்
கிள்ளியெனவும் இவனுக்குப்பெயருண்டு; இவனைப்பாடியபுலவர் : கோலூர்
கிழார்.

நெடுமாளந்தி:—அறிவமான் செடுமாளஞ்செபென்றும் பெயரைப்பார்க்க.

நெடுவேளாதன்:—இவனைப்பாடியபவர் குன்றுக்குழார்மகனார்.

பாதவர்:—தென்றிசைக்கட்குறுநிலமன்னர் ; “தென்பாதவர் மிட்சைய” என இன்றுலியும், “தென்பாதவர் போரோறே” (கசு) என மதுரைக் காஞ்சியிலும் கூறப்பட்டிருத்தல் காண்க.

பழையன்:— இவன் பாண்டமாட்டி ஊர்வா மோகூரிலிருந்த குறுநிலமன்னன் ; இதனை மதுரைக்காஞ்சியாலுணர்க. இவன் காலம்மாமாக ஒரு வேம்பினை வளர்த்துவந்தானென்று பகிர்ந்துப்பத்தால் தெரிகிறது (இஃதும் பத்தின்பதிசம்.) சோழநாட்டிற் போரென்னுமூர்க்குத் தலைவனுள் பழைய நெருவனிருந்தானென்றும் தெரிகிறது (அகநா. கஅக.)

பாண்டியன் அறிவுடைநம்பி:—இவன் சிதந்த அறிவுடைபோன் ; இவன் காலத்துப்பலவர் பிரசுரத்தைபார்.

பாண்டியன் ஓலவத்திகைப்பள்ளித்துஞ்சியநன்மாறன்:—இவன் தமிழ் நாட்டரசர் மூவரிலும் மேம்பட்டுவிளங்கினான். இவனைப்பாடியபவர்கள் ; மதுரை மருதனினாகனார், மதுரைக்கணக்காயனாமகனார் வக்கிரனார், காலி ரிப்பும்பட்டினத்துக்காரிக்கண்ணனார், ஆயூர்மூலங்கிழார், இடைக்காடனார், வடமவண்ணக்கன் பேரிசாத்தனார்.

பாண்டியன் கருங்கையொள்வாட் பெரும்பெயர்வழி:—இவன் மிக்கவீரமும்கொடையுமுடையோன். இவனைப்பாடியபலவர் இரும்பிடர்த்தலைபார்.

பாண்டியன் கானப்பேர்த்து உக்கிரப்பெருவழி:—இவனைப் பாடியபவர் ஞானையார். கானப்பேரெயில் கடத்த உக்கிரப்பெருவழுதி பென்றும் பெயரைப் பார்க்க.

பாண்டியன் கிரஞ்சாத்தன்:—இவன் வந்தோர்க்கு அன்புடன் உணவளிப்போன் ; சித்தவீரன் ; இவன்பெயர் பாண்டிக்குறிதரைச்சாக்கையவனெனவும் பிரதிகளிற் காணப்படுகின்றது. இவனைப்பாடியபவர் ஆயூர் மூலங்கிழார்.

பாண்டியன் கூடகாரத்துத்துஞ்சிய மாறன்வழி:—இவன் மிக்க வீரச்செல்வமுடையோன் ; வடநாட்டரசரைவென்று அடிப்படுத்தினான். இவனைப்பாடியபலவர் : ஐயூர்மூடவனார், மருதனினாகனார்.

பாண்டியன் சித்திரமாடத்துத்துஞ்சியநன்மாறன்:—இவன் தன்னைச்சேர்க்கோர்க்கு மிக்கவன்மையும் பகைவர்க்கு மிக்கதுன்பமும் புரிபவன் ; இவனைப்பாடியபவர் மதுரைக்கலவானிகள் சித்திரச்சாத்தனார்.

பாண்டியன் தலையாலங்கானத்துச் செருவேன்ற நெடுஞ்செழியன்:—இவன் வரலாற்றைத் தலையாலங்கானத்துச்செருவேன்ற செஞ்செழியனென்பதிற் காண்க.

பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன்:—இவனைப்பாடியபலவர் குடபுலிபுலர்.

பாண்டியன் பல்யாக்கசாலை முதுகுமீப்பெருவழி:—இவன் அலையாக்ககிளச் செய்தவன் ; பல பகைவர்க்கிடவும் அற்போராவ்வுென்று மறக்க

வேள்வி புரிந்தோன் ; பெரியவன்எஸ் ; சிவபெருமானிடத்த மிக்க பந்தி யுடையோன் ; இவனைப் பாடியபுலவர்கள் : காரிகிழார், கெட்டிமையார், செழும்பல்லியத்தனார் ; “பெருந்தோட் பல்பாகசாலை முதருமியிப் பெரு வழுதி” (தொல். கிளவி. கு. ௨௬ - சேனா. மேற்.)

பாண்டியன் வேள்ளியம்பலத்துத்துஞ்சிய பெருவழி :—இவன் சோழன் குராப்பள்ளித்துஞ்சிய பெருமாவளவனோடு கட்டியுடையன் ; இவன் காலத் தப்புலவர் காவிரிப்பூம்பட்டினத்துக் காரிக்கண்ணனார்.

பாரி :—இவன், கடைபெயுவள்ளல்களிலொருவன் ; முந்தாறு ஊரையுடைய பறம்பு நாட்டிற்கும் பறம்புமலைக்கும் தலைவன் ; முல்லைக்கொடிக்குத் தேர்கொடுத்தோன் ; இவர்கை, “சிறுவீ முல்லைக்குப் பெருந்தேர் கல்கிய, பிறங்குவெள் ளருவி வீழ்ஞ் சாரம், பறம்பிற் கோமான் பாரியும்” (அக-௬௧) என்னும் சிறுபாணாற்றுப்படையாலுணர்க. தன்னுடைய முந்தாறு ஊரையும், மந்தைப்பொருள்கள் எல்லாவற்றையும் பரிசிலர்க்குக்கொடுத்தோன் ; மிக்கபராக்ரீமமுடையவன். இவனை வெல்லக்கருதிய தமிழ்நாட்டுவேந்தர் மூவரும் போரில் வெல்லவொண்ணாமையின் வஞ்சித்துக்கொண்டனர். இவன் இறந்தபின்பு இவன்கண்பராகிய கபிலர் சென்று இவன்மகளிரை மணஞ்செய்துகொள்ளும்படி விச்சிக் கோளையும், இருங்கோவேளையும் வேண்டி, அவர் மறுப்ப, அம் மகளிரைப் பார்ப்பார்க்கு மணம்புரியித்தனர். இவனைப் பற்றி அவ்வச்சமயங்களிற் கபிலர் பாடியசெய்யுட்களை ஊன்றிப்படிப்பின் யாரும் மனமுருகாதினார். சைவசமயாசாரியருள் ஒருவராகிய ஸ்ரீ சுந்தரமூர்த்திநாயனார் “கொடுக்கி லாதானைப் பாரியெயன்று கூறினுங் கொடுப்பாரியை” என்று அருளிச்செய்திருத்தலின் இவன்காலம் அவர்காலத்துக்கு முந்தியதாகல்வேண்டும். இவன்மலைச்சாலை புலவர்பலராலும் புகழப்பட்டுள்ளது. “பலாஅம் பழுத்த” (பதிற். ௬௧) என்பதிலும் இவன் பாராட்டப்பெற்றுள்ளான். இவன்பெயர் வேள் பாரியெனவும் வழங்கும். இவனைப் பாடியவர் : கபிலர், இவன்மகளிர் முதலியோர். இவன் இறந்த பின்பும் இருந்தபுலவர் : புறத்திணைநன்னகனார், கபிலர் முதலியோர் ; ௧௦௫-௨௦, ௧௫௮, ௧௭௬, ௨௦௧, ௨௦௨, ௨௩௬.

பாரிமகளிர் :—இவர்கள் கபிலரார்பாடப்பட்டவர்கள்.

பிச்சிராத்தையார் :—இவரைப்பாடியவர் கண்ணகனார் ; ௨௧௮.

பிட்டன்கொற்றன் :—இவன் குதிரைமலைத்தலைவன். சோலையுடைய சேனாதிபதி. மிக்க கொடையாளிகளுள் ஒருவன். இவன்பெயர் பிட்டனெனவும் வழங்கும். இவனைப்பாடியபுலவர்கள் : கருவூர்த் கத்தப்பிள்ளைசாத்தனார், காவிரிப்பூம்பட்டினத்துக் காரிக்கண்ணனார், உறையூர் மருத்தவன் தாமோதரனார், வடமவண்ணக்கன் தாமோதரனார்.

புல்லி :—ஓருபகாரி ; வேங்கடமலை இவனுக்குரியது.

பூதப்பாண்டியன் நேவிபெருஞ்சோப்பெண்டு:—இவரைப்பாடியவர் மதுரைப் பேராலவாயார்.

பேசன்:—இவன் கடைபெழுவள்ளல்களில் ஒருவன். இவன் வரணத்தை வையாலிக்கோப் பெரும்பேகனென்பதின்காண்க.

பொதுட்டேழினி:—இவன், அதியமான் செழிமானஞ்சி பென்பவனுடைய மகன்; இவனைப்பாடிய புலவர் ஞானவையார்.

பொறையாற்றுதிழான்:—இவன் பொறையாதென்று மூருக்குரியவன்; மிக்க கொடையையுடையோன். இவனைப்பாடியவர் கல்லாடனார்.

மல்லிகிழான்காரியாதி:—இவன் குடகாட்டையுடையவன்; வருவோர்க்கு வேண்டியவற்றை மிக்க அன்புடன் அளிக்கும் கொடையையுடையான். இவனைப்பாடியவர் ஆடூர் புலங்கிழார்.

மலையமான்சோழியனோதி திருக்கண்ணன்:—இவன் மலையமானுடனென்ன கோவலார்க்கரசன்; முன்னார் மலையையுடையவன்; சோழநாசனக்குப்பெரு தவிபுரித்தோன்; இரவலர்க்கு வைப்புத்திரவியம்போனதவன். இவன் பெயர் மலையமான் சோழியனோதி திருக்கள்ளியெனவும் வழங்கும். இவனைப்பாடிய புலவர் மாறேக்கத்தவப்பசலையார்.

மலையமான் திருழடிக்காரி:—இவன் டெண்ணையாற்றக்கரையின்கண்ணுள்ள மலாடென்றவழங்கும் மலையமானுடைய அரண். கோவலார் இவனது இராசதானி. தமிழாட்டரசர் ௮ வர்களுள் ஒவ்வொருவருக்கும் ஒவ்வொரு சமயத்து யுத்தத்தில் உதவிபுரிந்தவன்; புலவர்க்குப் பரமோபகாரி; முன்னார் மலையையுடையான்; அகதணர்க்கு கிலங்கொடுத்தோன்; கடைபெழு வள்ளல்களிலொருவனென்று கூறப்படும் மலையனியனே. இவன்குதிரைக்குக் காரியென்றபெயர். மேற்கூறியவள்ளல்களிலொருவனுயி ஓரியென்பவனோடு போர்செய்தவன்; இதனை, “காரிக் குதிரைக்காரியொடு மலையத், வோரிக் குதிரை யோர்யும்” (கக௮ - கக) என்றும் சீருபாணாற்றுப்படை யாறுணர்க. இன்றும், “துஞ்சா முழைந் கோவற் கோபான், செடுத்தேர்க் காரி கொடுங்கா முன்முதைப், பெண்ணையம் பெரியாற்று துன்னநல் கடுக்கு, நெறியிருக் கதுப்பினென்பைதக்கு” (அகநா. ௩௮), “முரண் கொடுப்பிற் செவ்வென் மலையன், முன்னார்க் கானம்” (குறுத். ௩௧௨), “ஆரியர் துவன்றிய பெரிசை முன்னாற்ப், பலருடன் கழித்த வொன்வான் மலையன், தொருவேற் கோடியாக்கு” (நற். ௧௭௦) எனச் சான்றோர் இவனைப்பாராட்டியிருத்தல் காண்க. இவன்பெயர் மலையமானெனவும் காரியெனவும் மலையனெனவும் வழங்கும். இவனைப்பாடிய புலவர்கள் : கயிலார், மாறேக்கத்தவப்பசலையார்.

மலையமான் மக்கன்:—இவர்கள், தம்குலப்பகைவனுயி சோழன் குளமுற்றத் துத்துஞ்சிய இன்னிவனவன் தம்மையான்கு இடத்தொடங்கியபொழுது கோலங்கிழாராற்பாடி உய்விக்கப்பட்டார்கள்.

மாங்குடி மருதனார்:—இவர் மதுரைக்காஞ்சியென்னுநாலின் ஆசிரியர்; பான்டியன் தலையாலங்கானத்துசெருவென்ற நெடுஞ்செழியனா லுண்மதித்துப் பாடப்பட்டார். இவருடைய பிறவரலாறுகளைப் பத்துப்பாட்டில், பாடினோர் வரலாற்றிற் காண்க.

மாவளத்தான்:—இவன் சோழநல்லகிள்ளியின் தம்பி; தாமப்பலகண்ணனாரோடு வட்டாடியபொழுது, அவர்கைகரப்பத தான் வெகுண்டு வட்டிக் கொண்டெறிந்து, அவர் 'நீ சோழன்மகனல்ல' என்று சொல்ல நான் முரறுப் பின்பு அவராதிகழந்து பாடப்பெற்றான். இவனைப்பாடியவர் மேரகூறிய தாமப்பலகண்ணனார்.

முக்காவலுட்டு ஆழாமல்லன்:—இவன் மரடோரிற் சிறந்தவன்; உறையூரிலிருந்த சோழனாய் தத்தனமகன்; போவைக்கோப் பெருநகரிகளையாற் றொருது கொல்லப்பட்டவன். இவன்காலத்தவர் சாத்தநதையார்; ௮0 - ௮௨

முதியன்:—ஆதனுக்கனென்பவனது இயற்பெயர்; அப்பெயரைப் பார்க்க.

முவன்:—இவனொருசிறந்தரசன்; வரைந்து பரிசில்கொடாமையால் பெருந்தலைசாததனால இகழ்ந்து பாடப்பட்டான்.

முவேந்தர்:—சேரசோழபாண்டியர்; இவர்கள் வேள பாரியென்னும் வள்ளலை வஞ்சனையாற் கொன்றார்.

யாணக்கட்சேய் மாந்தரஞ்சேர லிரும்பொறை:—கோச்சேரமான் யாணக்கட்சேய்மாந்தரஞ் சேரலரும்பொறை யென்னும் பெயரைப் பார்க்க.

வடிம்பலம்பந்நீர்பாண்டியன்:—இவன் கடற்றெய்வத்திற்குப்பெரிய தொரு விழவுசெய்தான்; பஃறுளியாற்றை உண்டாக்கினான். இன்னும் இவன் பெருமையை மதுரைக்காஞ்சியாலும், சீலப்பத்காரத்தாலு முணாக.

வல்லார்க்குழான்பண்ணன்:—இவன் வல்லாரென்னு முரிதுள்ளவன்; பண்ணன்னென்றுமியற்பெயரையுடையான்; சிறந்தரசன். இவனைப்பாடியபுலவர் சோண்டி முகையலாச்சிறுநகுதமபியார்.

வல்வல்லோர்:—இவன் கடையெழு வள்ளல்களில் ஒருவன், கொல்லிமலைக்கும் அதைச்சாரந்த நாட்டிற்கும் தலைவன்; "காரிக குதிரைக காரியோடு மலைத், ஓரிக குதிரை யோரியும்" எனச் சிறுபாணாற்றுப்பொட்டிலும் இவனைப்புகழ்ந்து கூறினார். இவன்பெயர் ஆதனோரியெனவும் வழங்கும். இவனைப்பாடியபுலவர்கள்: வனபரணர், கழைநின்றுவாணியார்.

வாட்டாற்றெழினியாதன்:—இவன் சிறந்தகொடையாளி; வாட்டாறு என்னு முரிதுள்ளவன். இவனைப்பாடியபுலவர் மாறகுமுகிழார்.

வச்சிக்கோன்:—இவன் சிறந்தரசருளொருவன், பாரிமகளிரை மணஞ்செய்து கொள்ளும்படி கபிலரால் வேண்டியபாடப்பெற்றான். இவன் சேரமான்

குடக்கோ விருஞ்சேலிரும் பொறையால் வெல்லப்பட்டான் (பதிந். ௧-ஆம் பத்தின் பதிகம்பார்க்க.)

வேளிமான்:—இவன் சிற்றரசன் ; மிக்ககொடையாளி ; இவன்காலத்தவரும் இவனிதத்தின்பு பிரிவாற்றாதுவருத்திப்பாடியவரும் பெருஞ்சித்திரனார். **வேங்கைமார்பன்:**—இவன் கானப்பேரெயிலின் தலைவன் ; பாண்டியன் உக் கிரப்பெருவழுதியால் வெல்லப்பட்டான். இவன்காலத்துப்புலவர் ஐயூர் மூலங்கிழார்.

வேள்எவ்வ:—இவன், *வேளாளர் உழுவித்துண்போர்வகையினன் ; மிழலைக்கூற்றத்துத்தலைவன் ; மிகுந்தகொடையாளி ; தலையாலக்கானத்துச் செருவென் மபாண்டியன் கெடுஞ்செழியனால் வெல்லப்பட்டான் ; “ஓம்பாலிகை மாவே எவ்வ”, “எவ்வி தொல்குடி”, “போரூ தானே எவ்வ”, என இத்தாலிலும், “எவ்வி யிழந்த வறுமையாழ்ப் பாணர், பூவில் வருத்தலை போல” (௧௬) எனக் குறுந்தொகையிலும் சான்றோர் இவனைப் புகழ்ந்து கூறிவருத்தல் காண்க. கடற்கரைக்கணுள்ள நீயென்னு மூர் இவனுடையது (அகநா. ௩௬௬.) இவனைப்பாடியவர்கள் : மாங்குடிசுழார், கபிலர், வெள்ளெருக்கியார். இவருள், இவன் இத்தத்தின் வருத்திப் புலம்பியவர் வெள்ளெருக்கியார்.

வேள்பாரி:—இவன் கடையெழுவள்ளல்களிலொருவன் ; இவன் வரலாற்றைப் பாரி யென்னும் பெயரிட்காண்க.

வையாலிக்கோப்பெரும்பேகன் :—இவன், கடையெழுவள்ளல்களில் ஒருவன் ; மலைநாட்டையுடையவன் ; மயிற்றவைக்குப் போர்வை கொடுத்தான். இவனது ஊர் நல்லூரென்பது ; ஆலியர்குடியிற்பிறத்தவன். இதனை இவன்பெயராலும், சிறுபாணாற்றுப்படை யாழமுணர்க. தனக்குரியவளாகிய கண்ணகியென்பவனைத் துறந்ததனால், ‘இவனை அங்கேறித் துக்கொள்க’ என்று கபிலர்முதலிய புலவர்களால் இரந்துபாடப்பெற்றான் ; ‘கண்ணகிகாரணமாக வையாலிக்கோப் பெரும்பேகனைப் பரணர்பாடியதைக்கினைவகைப் பாடாண்பாட்டு’ (தொல். புறத்திணை. ௫. ௩௫ - ௩.) “கான மஞ்ஞைக்குக் கலிக்க நல்கிய, வருத்தி நல்கின்கி னாலியர் பெருமகன், பெருங்க னுடன் பேகலும்” (அரு-எ) என்றார் சிறுபாணாற்றுப்படையிலும், இவன்பெயர் பேகனெனவும்வழங்கும். இவனைப் பாடியபுலவர்கள் : பரணர், கபிலர், வன்பரணர், அரிசில்கிழார், பெருங்குன்றார்கிழார்.

* “வேளாளர் உழுவித்துண்போரும், உழுதுண்போருமென இருவகையினர். அவருள், உழுவித்துண்போர் மண்டிலமாககளும், தண்டத்தலைவருமாய்ச் சோழநாட்டுப்பிடவரும், அழுந்தரும், நாகசூரும், காவிரும், ஆலஞ்சேரியும், பெருஞ்சிக்கலும், வல்லமும், சிழாருமுதலியபதியிறோன்றி வேளெனவும், அரசெனவும் உரிமையெய்தினோரும், பாண்டியநாட்டுக் காலத்தியட்டமெய்தினோரும், குறுமுடிக்குடிப்பிறத்தோர் முதலியோருமாய் முடியுடையேந்திக்கு மகட்கொடைக்குரிய வேளாளராம்” தொல். அகத்திணை. ௫. ௩௦ - ௩.

விசேடக் குறிப்பு.

மூலத்திலும் உரையிலும் கண்டவை.

அளவுகள்:—உறை, நாழி, மா, வேலி.

ஆபரணவகை:— அருங்கலம், அருங்கலவெறுக்கை, ஐம்படைத்தாலி, கம்பியாகச்செய்ததூல், கிண்கிணி, குறுவளை, தாலி, தொடி, நெற்றிப்பட்டம், புலிப்பற்றாலி, பொலங்கலம், பொலங்காசு, பொலந்தாமரை, பொற்கம்பி, பொற்றளிர், பொற்றும்பை, பொன்னுழிஞை, மங்கலியகுத்திரம், முத்தாரம், முத்துவடம், முன்கைக் கடகம், யானையின்நெற்றிப்பட்டம், வள்ளித்தொடி, வளை, வளைந்தகடகம், வீரக்கழல் (வீரகண்டை), வீரவளை.

ஆயுதவகை:—அடார், அம்பறத்தூணி, அம்பு, அரம், அரிவாள், ஆயுதக் காம்பு, எஃகு, கண்ணுதைத்தகேடகம், கணிச்சிப்படை, கலப்பை, கழிப்பிணிப் பலகை, காழெஃகம், கிளிகழுகருவி (தட்டை), குந்தாலி, குறடு, கேடகம், கோடாலி, சக்கரம், சிறியிலையெஃகம், சேறுகுத்தி, தறிகை, துடுப்பு, நவியம், படைவாள், பூன்கட்டிய தண்டு, மழு, வாள், விசை, வேல், வேலுறை.

ஆறுகள்:—ஆன்பொருறை (பொருறை), கங்கை, காரியாறு, காவிரி, குமரி, பஃதுளி, பெண்ணை, வையை.

இடவகை:—அம்பலம், அரண்மனை, அரைமண்இஞ்சி, அரைமலை, அறச் சபை, ஆயுதக்கொட்டில, ஆலை, ஆற்றிடைக்குறை, ஆற்றின்கூடல், இடைகழி, இடைமதில், இளமரச்சோலை, இறைப்புரிசை, ஊர்ப்பொது, ஊருண் மரம், எயில், கட்டோ, கடைமடை, கடைமுகம், கரம்பை (பாழ்நிலம்), கருப்பம் பாத்தி, கருப்பாலை, கல்லணை, கல்வளை, கலிங்கு, கலாத்தவழி, கழனி, கள்ளிற்கடை, காட்டுவழி, காட்டுவாயில், காலை ஓலக்கம், காவற்காடு, குகை, குடம்பை, குதிரைப்பந்தி, குறியஅரண், குறுநெறி, கூடகாரம், கூற்றம், கொற்றறைக்குற்றில, கோட்டம்பலம், கோடியரடுப்பு, சதுக்கம், சபை, சித்திரமாடம், சில்குடிச்சீறூர், சிற்றரண், சிற்றூர், சிறுமனை, சுடலை, செண்டுவெளி, சேக்கை, சேனைகளின் வரவைப் பார்த்துக் கொண்டு இருத்தற்குரிய இருப்பு, தாதெருமறுகு, திண்ணை, தெரு, நாளோலக்கம், நெற்கதிர் வேய்நதவீடு, நெற்களம், பசுத்தொழு, படைக்கலக் கொட்டில், படைவீடு, பணிக்களரி, பாணசேரி, பாத்தி, பாழூர், பீலிவேய்ந்த குடம்பை, புக்கில், புல்லாலவேய்ந்தசிறுமனை, புலிபொறித்தகோட்டை, புற்று, புறங்காடு, புன்செய், புனம், பூலுகோலை, பெருங்குறும்பு, பொதியில்(அம்பலம்), முணற்குன்று, மதில், மதிற்குட்டு, மலைகாடு, மலைவழி, மாடம், முரம்புநிலம், முல்லைநிலம், முற்றம், முன்னூர்ப்பொதியில், யாகசாலை, யானைக்கூடம், வயல், வழி, வன்புலம், வாய்த்தலை, வாயில், வீட்டின்இறப்பு, விடுநிலம், வீடு, வீதி, வேண்மாடம், வேத்தவை, வேலி.

உடை வகை:—கலிங்கம், காழகஆடை, சிதார், சீரை, பூவடிவமைத்த ஆடை, தழைகளாலாகிய உடை, தழைகளாலும் பூக்களாலுமாகிய உடை, பழந்துணி, புதுக்காழ்ப்போர்வை, புதுமடி.

உணவுவகை:—அரிசி, அல்குபதம், அல்லியரிசி, அவல், அவிப்புழுக்கல், அவிழ், ஆட்டிழைச்சி, ஆமைப்புழுக்கு, ஆமையிழைச்சி, ஆரன்மீன்குட்டிழைச்சி, இல்லிகள், இலைக்கறி, இளநீர், உப்பிலாப்புழுக்கல், உலை, ஊன்சோறு, ஊன்மடி, ஊன்றுவை, கட்கலக்கல், கறிகள், கந்தாரம், கருளை, கள், களிகொள் சோறு, காடி, குய்யுடையடிசில், கூழ், சுட்டபனங்கிழைக்கு, சுடுகிழைக்கு, சோற்றுத்திரளை, துவை, நறுநெய், நனைக்கள், நிணப்புழுக்கு, நிணமூரி, நெய், நெய்ம்மிதிகவளம், நெற்கவளம், பழஞ்சோறு, பன நுகும்பு, பன்மபிசர், பாகு, பாசவல், பாதுலையில் வெந்ததும் தேனெடுகலத்ததுமான வரகரிசிச்சோறு, புல்லரிசி, புளிங்கறி, புளிக்கூழ், புளிமிதவை, புற்கை, பெருஞ்சோறு, பொரியல், மரையான்பாதுலையில் வெந்தசோறு, மான்வதைக்கருளை, மான்வதைப்புழுக்கல், மானிழைச்சி, முயலின் குட்டிழைச்சி, முயலினிணம், மோர், வரகின் சோறு, வராலிழைச்சி, வறை, விழுக்கு, விழுக்குநிணம், வீரபானம், வெந்தை, வேளையிலேவெவை, வேளைவெந்தை.

உலகவகை:—சூழலகம், கோலோகம், சுவர்க்கம், நரகம், வீரசுவர்க்கம்.

உலோகவகை:—இரும்பு, செம்பு, பொன், வெள்ளி.

உவமைகள்:—அரசனுக்கு உயிர் உவமை, அருவிக்குத் துணில், அருளுக்கு நீர், அழகிய இடத்திற்கு ஓவம், அழித்தற்குச் சீர், உபகாரியாகிய ஒருவனுக்கு அருஞ்சாத்தின்மரம், உசாவினது அகலத்திற்கு ஆகாயம், எருமைக்குக் குண்டிக்கல், எருமைக்கொம்பிற்குப் பயற்றுகின்றது, கந்தைத் துணிக்குப்பாசி வேர், கள்மயக்கத்திற்குத் தேளின் கடுப்பு, கலிங்கவடைக்குப் பாம்பின் தோல், கிணைப்பறைக்குக் களிற்றின் அடி, குடுமிக்கு மாண்பை, குதிரைவெகத்திற்குக் காற்றின் வேகம், சாயலுக்கு நீர், செந்நெலுக்கு வேங்கைப்பு, சேவற்கொழியின் நெற்றிச்சூட்டிற்கு முள்ளுமுருங்கப்பூ, சேனைக்குக்கடல், தடாரிப்பறைக்குத் திங்களும் யானைக்காற்சுவரம், தமிழ்நாட்டரசர்மூவர்க்கு முத்தி, தலைவனுக்குச் சூரியன், நண்பர்க்குக் கண், நரைக்கூந்தற்குக் கொக்கின் றாவி, நிணத்திற்கு நெய்விழுதம், மெழுகடையும், நிமிர்ந்த அவிழுக்குக் கொக்கின் நகம், நிரைக்கு விண்மீன், பகைவர்சேனையைத் தடுத்த நிற்றும் வீரனுக்குக் கடலைத்தடுத்த நிற்றும் கரை, பலவகைப் பூக்களாலாகிய மாலைக்கு இந்நிரலில், பன்றித்தலைக்கு உரல், பனையினடிக்கு முழா, பாசறைக்குக் கடல், புகழுக்குத்திங்கள், புகைக்கு இருளும் மங்குலும், புதல்வர் தலைக்கு முனிவர்தலை, பொறுமைக்குநிலம், மகளிர் நடைக்கு மயில்நடை, மணிக்கு முழவு, மதுப்பிழிந்தகோதுக்கு யானையுண்ட கவளக்கோது, மதுவிற்கு ஆனெய், முத்தாரத்திற்குப் பிறை, முயல்விழிக்கு நீர்க்கொப்புள், மேகத்தோற்றத்திற்கு வலை, யானைச்செவிக்கு முறம், யானைத்தாளுக்குப் பனை, வண்மைக்கு மாரி,

வலிக்குக்காற்று, வறுமைக்கு அரா, வறுமைத்துன்பத்திற்கு காகத்துன்பம், கீட்டிற்குக் கயம் (நீர்நிலை), வெள்ளைக்கூந்தலுக்கு விரித்ததால், வேலுக்குக் கெண்டை, வெள்வித்திக்குத் தாமரை.

ஊர்கள்:—அம்பர், அரிசில் (அரியலூர்), அரையம், அழும்பில், அள்ளூர், ஆடுதுறை, ஆமூர், ஆய்குடி, ஆலங்கானம், ஆலங்குடி, ஆலத்தூர், ஆலூர் இடைக்காடு, இடைக்குன்றூர், இலவந்திகைப்பள்ளி, ஈர்த்தூர் (ஈரத்தூர்), உறைபூர், உறைபூர் ஏணிச்சேரி, ஊனூர், எக்கூர், எயில், எருக்காட்டேர், எருமைவெளி, எறிச்சிலூர் (எறிச்சி), ஐயூர், ஒக்கூர், ஒல்லையூர், கபிலநகர், கரும்பனூர், கருஆர், கழனிவாயில், கர்ளில், காவிரிப்பூம்பட்டினம், காளப்பேர் (காளையார்கோயில்), குடவாயில், குராப்பள்ளி, குளமுத்தம், குறுக்கோழியூர், குன்றூர், கூடலூர், கோட்டம்பலம், கோவலூர், கோலூர், சிக்கப்பள்ளி, சிற்றரையம், சிறகுடி, செந்தில், செருப்பாழி (௩௭0), தகடேர், தங்கால், தலையாலங்கானம், தழும்பனூர், திருப்போர் (திருப்பூர், ௭௪), தவராபதி, துறைபூர், தொண்டி, மல்லூர், நாலே (நாலூர்), நெய்தலங்கானல் (நெய்தல் வாயில் அல்லது நெய்வாசலென்று காவிரிப்பூம்பட்டினத்துக் கருகே ஒருருள்ளது), நொச்சிநியமம், பாமுனூர், பிசர், பிடலூர், புல்லாந்தூர், பூஞ்சாத்தூர், பெருங்குன்றூர், பேரரையம், பொருந்தில், பொறையாறு, போந்தை, மதுரை, மல்லி (இப்பெயருள்ள ஊர்கள் பல), மாங்குடி, மாவிலங்கை (இலங்கை, பெருமாவிலங்கை), முகையலூர், முசுறி, முஞ்சியூர், முள்ளூர், மையல், வஞ்சி, வல்லூர், வாகை, வாட்டாறு, விரிச்சியூர், விரியூர், விளங்கில், வீரை, வெண்குடை, வெண்ணி, வெள்ளைக்குடி, வேம்பந்தூர்.

ஊர்தீவகை:—குதிரை, சகடம், தேர், யானை.

ஐதீவ்றயம்:—ஆலமரம், சடுகாடு, தூண், மலைஇவற்றில் தெய்வங்களுண் டென்றல்; மேல்கடல் பழையதென்பது.

கட்டிலவகை:—அரசுகட்டில், ஆயுதக்கட்டில், கால்கழிகட்டில், முரசு கட்டில்.

கதைகள்:—கீழ்க்கடல் சகரால் தோண்டப்பட்டது, சிபி புருவிற்காகத் தலையிலேறியது, சீதை ஆபரணங்களை முடிந்துவிழ்த்தியது, பாம்பிவன் மும்புரங்களை எரித்தது, பாண்டவர் நூற்றுமரோடு போர்புரிந்தது.

கூத்துவகை:—அல்லியக்கூத்து, குரவைக்கூத்து.

கூற்றங்கள்:—மிழலைக்கூற்றம், முத்தாற்றுக்கூற்றம் (முத்துளர்கூற்றம்).

கோயில்கள்:—இந்திரன்கோயில், சிவாலயம், முருகக்கடவுள் கோயில்.

சாதிக்கள்:—அந்தணர், அரசர், அளவர், இடையர், இயலார், உப்புலாணி கர், உமணர், உழவர், எயிற்றியர், கடம்பர், கடைசியர், கம்மியர், களமர், கிணை னார், கிணைமகள், குயவர், குறத்தியர், குறவர், குறும்பர், கூத்தர், கொல்லர், கோசர், தச்சர், தேர்ப்பாகர், தடியர், துணியர், பாதவர், பிழைவர், பாமணி,

பாணர், பாணிச்சி, புலையர், பூண்டெய்கொல்லர், பூவிலிப்பெண்டு, பொதுவிலை மகளிர், பொருகர், மடையர், மழுவர், மறத்தியர், மறவர், மோரியர், பவனர், யாழ்ப்புலவர், யானைப்பாகர், யானைவேட்டுவர், வடவடுகர், வண்ணாத்தி, வணிகர், வலைஞர், விலிப்பெண்டிர், வேடர்.

சீறுதேய்வங்கள்:—கள்ளி நீழற்கடவுள், கூளி, நடுகத்தெய்வம், பேய், பேய்ப்பெண்டிர், பேய்மகள், பேயாயம்.

தானியங்கள்:—அவரை, உழுந்து, எள், கடலை, குளசெல், கொள், செந்நெல், தினை, நெல், பயறு, மலைநெல், ஞாங்கிநெல், வரகு, வெண்சிறுகடுகு, வெண்ணெயல், வெள்ளை, வெள்ளைவரகு.

துவசுவகை:—இடபக்கொடி, கருடக்கொடி, துகிக்கொடி, நாட்கொடி, பனைக்கொடி, புலிக்கொடி, மயிர்க்கொடி, மீனக்கொடி, விசயக்கொடி (வெண்கொடி).

தேய்வவகை:—அருந்ததி, இந்திரன், இயக்கன், இராமன், உலகபாலர், கண்ணபிரான், காலன், சிவன், ஞாயிறு, திருமகள், திருமால், தாமக்கோன், பலராமர், பிதிரர், பிரமதேவர், முருகக்கடவுள், யமன், விண்ணின்கள்.

தோகைகள்:—அங்கம் - சு ; அக்கம் - ச ; அந்தணர் தொழில் - சு ; அரசர்மூவர் ; இலாஞ்சனை - எ ; உனா - ஈ ; உலகம் - ஊ ; உழாமையாறுள்ள வாசும் பயன்-ச ; ஊர் - ஊ00 ; எச்சம் - அ ; எயில - எ ; ஐம்படைத்தாலி ; கணம்-கஅ ; கழல் - உ ; காட்டுப்பசு - எ ; குழிகள் - ச ; திசை - ச ; திதி - கடு ; தீ - ஊ ; துரியோதனதுயர் - க00 ; நாட்டுப்பசு - எ ; நீர் - ஊ ; பாடற் றுறை - உக ; பாண்டவர் ஐவர் ; பூக்கள்-ச ; புதம் - டு ; பெருவேளிர் ஐவர் ; பொறி - டு ; மருந்து - உ ; முரசு - ஊ ; முர்த்திகள் - ஊ ; வருணம் - ச ; வள்ளல்கள் - எ ; வேதம் - ச ; வேள்வி - உக.

நாடுகள்:—காட்டுநாடு, காரிநாடு, கொங்குநாடு, கோனாடு, சோனாடு, பதம் புநாடு, பெண்ணைநாடு, மலைநாடு, மாறேக்கம், முக்காவனாடு, வேற்கடநாடு.

நார்வகை:—ஆத்திரார், நறைக்கொடிநார், மரலநார்.

நீர்நிலைவகை:—அருவி, ஆறு, உவர்க்குவல், ஊருண்கேணி, கயம், களா நிலக்கிணறு, கற்குவல், காட்டாறு, சிற்றாறு, சுளை, நிறைக்குளம், பொய்கை, மடு, வல்லுவர்க்குவல்.

நீர்மிதவை:—அம்பி (ஓடம்), அறத்துதையம்பி, கப்பல், கழித்தோணி, தெப்பம், தோணி, எவாய், மீன்படகு.

நீர்வாழ்வன:—அபிரமீன், ஆமை, ஆரன்மீன், இரூபீன், கயல், கவடி, கெடித்துமீன், கொழுமீன், கோட்டுமீன், சங்கு, சிப்பி, சிறுசின்மீன், சுறாமீன், கத்தை, கத்தினேற்றை, நீர்க்கொழி, நீர்நாய், துழைமீன், மலக்குமீன், முதலை, வரால், வாளை.

நூல்கள்:—அக்கங்கள், அருத்தநூல், தருமநூல், வேதங்கள்.

நோய்கள்:—நினைவாலுண்டாகும் நோய், பஞ்சிகளையாப்பண், புண்வழலை, மிடற்றுப் பசும்புண், வயாநோய்.

பண்கள்:—இரங்கற்பண், காஞ்சிப்பண், குறிஞ்சிப்பண், செவ்வழிப்பண், படுமலைப்பண், மருதப்பண், விளரிப்பண்.

பந்தர்:—கூவையிலைப்பந்தர், தழைப்பந்தர், பட்டஞ்செய்பந்தர்.

பரிசில்:—ஊர்ப்பரிசில், ஓடைப்பரிசில், யானைப்பரிசில் முதலியன.

பலி:—குருதிப்பலி, நாட்பலி.

பழவகை:—ஆலம்பழம், களங்கனி, துடரிப்பழம், நெல்லிக்கனி, பலாக்கனி, பனம்பழம், மாங்கனி, விளாங்கனி.

பழமொழி:—கிளியீடுவாய்த்தாற் போல்வது, கொண்டைமேற் காற் றக்கச்செல்லல்.

பறவைவகை:—அன்னப்பறவை, ஆந்தை, இதல, ஈசல் (செம்புற்றியல்), கழுக்கு (கழுநெஞ்சேவல்), காக்கை, காட்டுக்கோழி, கானக்காக்கை, கிளி, குயில், குருவி, குறும்பூழ், கொக்கு, கோட்டான், செவ்விராரை, தும்பி, தூக்கணங் குருவி, தேனீ, நாரை, பருந்து, புதா, புறவு, பூழ், பேராந்தை, பொருவல், மயில், மனைக்கோழி, மிளிறு, வானம்பாடி.

பாத்திரங்கள்:—உண்கலம், கட்டுகலம், கருங்கலன், கவிக்குந்தாழி, கண்ணி, குடம், குடை (உண்கலம்), குண்டிகை, கோய், சமைக்கும்பாளை, சாடி, சேறுபட்டதசம்பு, தாலம், தாழி. பனங்குடை, பாற்பாளை, பாளை, பொற்கலம், மண்டை, மதுக்குடம், மிடா, முதுமக்கட்டாழி, வட்டி, வெண்மண்டை, வெள்ளிக்கலம்.

பால்வகை :---கவரிமாவின் பால், பசுப்பால், மரையாவின்பால்.

பாவைவகை:—அல்லிப்பாவை, கண்மணிப்பாவை, கொல்லிப்பாவை, தெற்றிப்பாவை, மணற்பாவை, வண்டற்பாவை.

பிறபெயர்கள்:—அடிக்குமணி, அடப்படுக்கை, அமிழ்தம், அரக்கன், அரில், அழற்பள்ளிப்பாயல், அரக்கற்பு, ஆகுதி, ஆணி, ஆயுத இலக்கம், ஆயுதப்பிடி, ஆர்க்கால, ஆரநெருப்பு, ஆலம்பொந்து, ஆலம்பீழ், இந்திரவில், இராயசூயம், இலக்கம், ஈமவிளக்கு, உப்பு, உரல், உருளி, உருளை, உலக்கை, உலைக்கல், உள்ளிடுபடுக்கை, எண்ணெய், எந்திரம், எளிகொள்ளி, எழுத்தாங்கியதவு, ஏணி, ஏத்தம், ஏர், ஒடுங்காழ்ப்பட்டை, ஒத்தல் (தாளம்), ஒலைக்கடை, ஓமகுண்டம், கச்சு, கச்சை, கடகப்பெட்டி, கடல்முத்து, கடற்றூரம், கடிவாளம், கடுந்தெற்றுமுடை, கடைக்கொள்ளி, கண்ணாடி, கண்ணேணி, கணக்காயர், கண்ணயமரம், கதவு, கருங்கல், கப்பற்பாய், கரும்பிள்ளு, கரும்பி நெந்திரம், கவசம், கவரி, கழிப்பிணிப்பலகை, கற்பகச்சோலை, காம்பு, காமரம், காவற்பெண்டு, காவன்மரம், கிணைப்பறைக்கோல், கிளியீடு, குப்பி, குப்பை, குயவச்சக்கரம், குரல்வரம்பு, கூடு, கைகவிரும்பு, கொங்கர், கொளுத்து, கொற்றக்

குடை, கோல், சக்கரவாளசக்கரவர்த்திகள், சங்கிலி, சித்திரம், சிறகாடு, சிறுதுறு, சுவர், சுள்ளி, சுளகு, சூடு, சூரபன்மா, சூளை, செருப்பு, சேமவச்சு, தலையடுப்பு, தலையாட்டம் (உளை), தலம், தாளநிழல், திதை, திக்கடைகோல், தூண், தூண்டில், தேர்மோட்டு, தொடிமானுலக்கை, நடுகல், நரம்பு (தாதி), நல்வினை, நாய் (குதாடுகருவி), நாராசம், நிரைக்குளப்புதடி, நீலக்கஞ்சை, நுகம், நூலீழை, நெஞ்சுடு, நெஞ்சுடு, நெற்பொலி, நெற்போர், பட்டா, பட்டர், செய்பந்தர்க்கல், பட்டப்பை, படமடை, படுக்கை, பரிசம், பருக்கைக் கல், பறவைக்கூடு, பன்னாடை, பளிச்சை, பின்போழி, பா, பாண்ட, பாதகம், பாய், பாய்மரம், பின்படை, புலிநிகரவசம், புலிப்பொறி, புறச்சமயததோர், பூணூல், பொற்றைக்கல், மடல், மதது, மலைத்தாரம், மறுபிறப்பு, மார்பிற்செம்பொறி, மா ப்பாது, மிளகுநாடை, நீட்டாய, முட்டை, முரசு, குங்குமந்தடி, முருக்கமர இலக்கம், முருகன் யானை, முண்டடை, முனிவர், முதிற்பெண்டிர், மேழி, யாகபத்தினி, யாகம், யானைக்கம்பம், யானைத்தநத்தாற் செய்யப்பட்ட துலாக்கோல், யானைத்தநத்தப்பூண, யானைமணி, யூபததம்பம், வண்டிப்பார், வலை, வளைமுறி, வண்ணிததுடுப்பு, வார், வாழைபூ, விமானம், விளக்கு, வீரசசெல்வம், வேளையோர், வேலுதை.

பின்வருவனவற்றை மண்ணே அறிவிப்பவை:—உற்பாதம், தீயகனா, பழம்புள் போதல், பறவை நிமித்தம், புதுப்புறவருதல், உணவழகொளி.

புகைவகை:—சூளைப்புகை, துகிறபுகை, உதைப்புகை, நாடுசூடுபுகை, மீன்சூடுபுகை, யாகப்புகை.

புளிவகை:—கனாப்பழப்புளி, துடநிப்புழப்புளி, நாவற்பழப்புளி, நெல்விப்புழப்புளி, புளியம்பழப்புளி, மாங்குளிப்புளி.

பொருளாகாரியற்கைய மண்ணோ நித்திரந்தம:—இடி வெள்ளநித்தத்தென்றது, நிலத்திரகு நீர் முந்திய தென்றது, புலி இடையக்கத்தில் வீழ்ந்ததை உண்ணத்தென்றது, பூங்குடிக் கழை நீர் நீர்வாயுண்டென்றது, மலையில ஆவியுண்டாகுமென்றது, மழைநீர்ததுளி கடலிலெழுவதுபுததாகுமென்றது, யானை தன்மேலே ஒருவனென்ற கல்லக கயில அடக்கவைத்திருந்து பின்னர்க்காணும்பொழுது அதனையென்றது அவனைக் கொல்லுமென்றது, யானைப் போர்க்கு வேற்படையுரித்தென்றது, யானைமதம் மலையுடையதென்றது, யானை பிறைச்சினையப் புலிவிரும்புமென்றது, விலாககொளியில் மான் துயிலுமென்றது.

மாணிக்கரினவகை:—அரவீன்மணி, சப்பிமுதது, தெயக்கடன்றது, கீலமணி, பவழம், மலைப்பறத மணி, மாணிக்கம், யானைக்கொம்பின்முததம்.

மாநதலியன :—அதூரல், அல்லி, அலரி, அவரை, ஆசினிமரம், ஆத்தி, ஆம்பல், ஆம்பற்கிழங்கு, இரவமரம் (இரமரம்), இருப்பை, இருவாட்சி, இலந்தை, இலைப்பாசி, ஈந்து, ஈரப்பலா, உடை, உழைஞக்கொடி, உழுஞ்சில், உன்னம், ஊகம்புல், எருக்கு, எள், ஒடு, கடம்பு, கடலமுள்ளி, கண்டி, கரந்தை, கருநெய்தல், கரும்பு, கழற்கொடி, கழைக்கரும்பு, கள்ளி, களாச்செடி, காஞ்சி,

கிந்தன், அனாச்செடி, காளாம்பி, காளான், கீரை, குச்சுப்புல், குமிழ், குரலிக் கொடி, குருத்தமரம், குளநெல், குன்றி, கூதளம், கூவினை, கூவை, கொற்றனுழிஞ்ஞ, கொன்றை, கோங்கு, சந்தனம், சிறுகடுகு, சரபுன்னை, சுரைக்கொடி, செங்கழுநீர், செருந்தி, தகரமரம், தருப்பைப்புல், தாமரை, தாழை, தாழிச்செடி, தில்லைமரம், தினை, துடரி, தும்பை, தெங்கு, தெறுழங்கொடி, கரத்தப்புல், நரந்தம், நறம்புல், நாவல, நெட்டி, நெருஞ்சி, நெல்லி, நொச்சி, பன்னைக்கொடி, பருத்தி, பலா, பனை, பாகல், பாதிரி, பீர்க்கு, புளி, புளிமா, புன்னை, பூவாதுகாய்க்குமரம், மரல், மருதம், மலைமல்லிகை, மிளகுகொடி, முஞ்ஞை, முசுண்டை, முன்னருங்கை, முல்லைக்கொடி, முல்லைப்புதல், முன்னமரம், முங்கில், முங்கிலமுனை, வடகுன்றத்துச்சாந்தம், வயலைக்கொடி, வள்ளிக் கிழங்கு, வள்ளிக்கொடி, வள்ளைக்கொடி, வாகை, வாழை, விளாமரம், வெட்சி, வெண்காந்தன், வெண்சிறுகடுகு, வெண்ணெட்டி, வெள்ளரி, வெள்ளொருக்கு, வேங்கை, வேம்பு, வேல், வேளை.

மலைகள் :—இமயம், கண்டிரம், குடகமலை, குதிரைமலை, கொண்காளம், கொல்லி, கோடை, தோட்டிமலை, தோன்றிமலை, நாஞ்சிள்மலை, பறம்பு, பாயல், பூங்குன்றம், பொதியின்மலை, பொன்படுநெடுவரை, முதிரம், முள்ளூர்மலை, விச்சிமலை, வேங்கடம்.

மன்றவகை :—இரத்திமன்றம், டலாமன்றம், விளாமன்றம், வேப்பமன்றம்.

மாலைவகை—அடையாளமாலை, ஆத்திமாலை, ஒருகாழ்மாலை, கடன்முள்ளிப்பூமாலை, கண்ணி, காஞ்சிப்பூமாலை, காந்தப்பூமாலை, குடர்மாலை, கூவிளக்கண்ணி, சரபுன்னைப்பூமாலை, செம்பூங்கண்ணி, தழைமாலை, தளிர்மாலை, தளிரும்புழிஞையும் கலந்தமாலை, தும்பை மாலை, நரந்தப்பூமாலை, நூலரிமாலை, பகைமாலை, பல்காழ்மாலை, பனந்தோட்டில்வேங்கைப்பூக்களைவைத்துத்தொடுத்த மாலை, பனமாலை, பீலிக்கண்ணி, புறத்தினைமாலை, புன்னைமாலை, பூக்களுடன் இலைகளைவிரலிக்கோத்தமாலை, வஞ்சிமாலை, வளையமாலை, வேப்பமாலை.

முடிமண்ணர் :—சேரர், சோழர், பாண்டியர்.

முள்வகை :—இடுமுள், உடைமுள், கயன்முள், கழன்முள், கள்ளிமுள், நெருஞ்சிமுள், வேலமுள்.

யுத்தவகை :—அதப்போர், கன்னிப்போர், குதிரைப்போர், தேர்ப்போர், நீர்ப்போர், மற்போர், யானைப்போர், வாடபோர், விழவு மேம்பட்ட போர், விற்போர், வேற்போர்.

வழக்கங்கள் :—அரைத்தமண்ணல் மதிமைத்தல், அவலை வாயிலடக்கிக்கொண்டு நீந்துதற்கு மடுவிற்பாய்தல், ஆகுதிசெய்தல், ஆபரணங்களில் அருப்புத்தொழிலமைத்தல், ஆம்பலிலையால்மதுவையுண்ணல், ஆம்பற்கொடியை வளையாக அணிதல், ஆபுதகைளுக்கு நெய்ப்பூசிப் பீலியணிந்து மாலைசூட்டல், ஆதலைத்தல், இசைக்கேட்போர் தலையசைத்தல், இடந்தவர்க்குப் பிண்டோதகக்

கிரியைசெய்தல், இமர்தவருடம்பைச்சுடுதல், உடலைவெறுத்துத் துடிக்கவிரும்பி-
 னோர் வடக்கிருத்தல், உடன்கட்டையேறல், உடைப்பை மீளுடைத்தல், உப்-
 புமுதலிய பண்டங்களை வண்டியிலேற்றிக் கொண்டு போய் விற்றல், ஊர்காப்-
 பாளர் பறையறைந்துகொண்டு விாக்குடன் யாமத்தேறுதலுக்கு சென்றுணரக்-
 காத்தல், ஊர்ப்பொதுவிடத்திற் பரிசிலர்தங்கல், கடாவழித்தல், கடாவிடல், கடி-
 மார்த்தடித்தல், கழறகனியாற கூந்தல் வகித்தல், கள்ளியுண்டோர் புளிச்சுவை-
 கையிரும்பல், காம்பேடைல் (காடேவல்லெய்தல்), கனவேள்வியிற் கூழை-
 இடந்துழந்தடுதல், களைகளைதல், காலையில் மதுவை யுண்ணல், காவற்-
 குத் தீயிடல், குதிரையை இடவாய்வடவாய் செலுத்தல், குழத்தை-
 களுக்கு அம்புலிகாட்டல், கைக்மெனோன்பு நோற்றல், கோலாக்கடைத்து-
 ய்றகில் நெருப்பெடுத்தல், சூதாடுதல், சூடுதல், தயிர்கடைத்தல், தருப்பைப்-
 புன்மேல பிண்டம்வைத்தல், தருமவோடம்விடுதல், தாளித்தல், தாளியடித்-
 தல், தானைப்பாடல், தானியங்களைக்குத்தல், தீவேட்டல், உய்மைஇல்லாமக-
 னிர் கலந்தொடாமலிருத்தல், தெய்வஞ்வேசமுடைய மனிதர்ஆடுதல், தைத்தல்,
 ஸலவேளைபார்த்துப்புறப்படல், நாட்கடாவழித்தல், நாட்சோதளித்தல், நீரின-
 முழுகிமண்ணெடுத்தல், நீலமணியைஉச்சியிலதரித்தல், நெய்யை உலையாகவைத்-
 தல், நெல்உருத்துக் கடவுளைப்பரவுதல், நோயாலிரதஅரசுருடம்பைத் தருப்-
 பையிற்றிடத்தி வாளைப்பிளத்தல், பகைவரிடமிருந்து கவர்ந்தபசுக்களைப்பொது-
 விடத்தில் நிறுத்தல், பகைவருடைய அரணிந்தகொண்டபொருடாகளைப் டரிசிலர்க்-
 குக்கொடுத்தல், பன்னாடையாட்களனைவழித்தல், பனங்குருத்தில் வேங்கைப்-
 பூவைவைத்துத்தொடுத்தல், பாலில் உறையைததெறித்தல், பிணத்தைத்தாழி-
 யாட்கவித்துப்புதைத்தல், புதிதுண்ணல், புறத்திணைக்குரியபூக்கள பொன்றம்-
 செய்யப்படல், புறத்திணைக்குரியபூக்களைக்காலத்துநிற்பறித்தல் அலலதுவாங்கிக்-
 கோடல், பெண்டிர் பருத்திதுற்றல், பொதுவிடத்துள்ளவேட்பந்திரைச்சூடல்,
 போர்க்களத்தைத் தமதாக்கிக்கோடல், போககுசசெலவோர் கயத்தில் முழுகிச்-
 செல்லல், மணியை ஒப்பமிடல், மருந்திற்காக மரங்களிலிருந்து பாலெடுத்தல்,
 மழையின் பொருட்டுத் தெய்வத்திற்குப் பலிதுவுதல், மன்றத்தில் பாணர்
 முதலியோர் முழுவைக்கட்டுதல், யானைக்குப்பூணணிதல், யானையின்மீது கொடி-
 யெடுத்தல், யுத்தத்தில் இமைத்தவர் முதலியோரோடு போர்செய்யாமை,
 வஞ்சிபாடல், உயாவற்றமகளிர் மண்ணுண்ணல், வாயுழியிலையுண்டல், வீர-
 முரசு நீராட்டம், வெறியாடல், வேட்டையாடல், வேலுக்குப் பீலியணிதல்.

வாணிகம்:—உடைவாணிகம், ஓலைவாணிகம், காலியாபாரம், கூல-
 வாணிகம், பொன்வாணிகம்.

வாத்தியவகை:—அரிப்பறை, அணந்தப்பறை, ஆகுளிப்பறை, ஆம்பற-
 குழல், உயிக்கை, ஏற்றுத்தோல்முரசம், ஒருகட்பறை, ஒருகண்மாக்கினை, கண்-
 கிடுதும்பு, காலமுரசம், கிணை, சல்லிப்பறை, காக்காட்டுப்பறை, சிறுகிணை,
 சிறுபறை, சிறியாழ், செருப்பறை, தடாரிப்பறை, தண்ணுமை, நெய்தப்பறை,

பதலை, பலிபெறுமுரசம், பெருவங்கியம், பேரியாழ், போர்ப்பதை, மணப்பதை, மத்தளம், முரசம், முழவு, யாழ், வேயங்குழல்.

வாழ்த்துவகை:—ஆற்றுமணலினும் நின் ஆயுள்சிறக்க, கழனியில்விளை யும் நெல்லினும் நீவாழ்க, காவிரிமணலினும் நின் ஆயுள்சிறக்க, நின்தார்வாழ்க, நின்தாள்வாழ்க, நின்நாண்மீன் நிலைத்திருக்க, நன்பகடுவாழ்க, நின்புரவிவாழ்க, பொருநை மணலினும் நீவாழ்க, மழைத்துளியினும் பலநாள் நீவாழ்க, வாழ்க நின் கண்ணி, விண்மீனினும் உன்னுடைய நாள் பொலிக.

வலங்குடிதலியன:—அணில, ஆடு, ஆமான், ஆமை, ஆவேறு, ஆளி, இரலைமான், ஈர், உடும்பு, எய்ம்மான், எருது, எருமைக்கடா, எலி, எறும்பு, ஐந்தலைநாகம், கடமானேறு, கடுவன், கலைமான், கவரிமா, கழுதை, கறையான், காட்டுப்பசு, காட்டுப்பூனை, குதிரை, குரங்கு, குமாற்பசு, குறுநரி, கேழற்பன்றி, சிங்கம், சீலைப்பேன், செம்மறியாடு, செம்முகக்குரங்கு, தேள், நரி, நாய், பசு, பல்லி, பன்றி, பாம்பு, பார்வைப்பிணை, புலி, புள்ளிமான், பேன், மகதி (துய்த் தலைமந்தி), மரையா, முசுக்கலை, முயல், முள்ளம்பன்றி, யாளி, யானை, வீட்டெலி, வெண்ணரி, வெருக்குவிடை, வெள்ளாடு.

வழாவகை:—கடந்தெய்வவிழா, சிறுசோற்றவிழா, யுத்தவிழா, வதுவை விழா.

வேலியகை:—இடுமுள்வேலி, கழன்முள்வேலி, நெல்லவேலி, பருத்தி வேலி, மலைவேலி, முல்லைவேலி, முள்வேலி.

வேள்வ:—அறக்களவேள்வி, சோமயாகமுதலியன, மறக்களவேள்வி.

உறாபிலம்மட்டும் கண்டவை.

அலங்காரங்கள்:—இரப்பஇழிந்தவுவமை, ஒட்டணி, தலைப்பெயலு வமை, தற்குறிப்பேற்றம், நுவலாநுவற்சி, பழித்தது போலப் புகழ்தல்.

இடைச்சொற்கள்:—அத்தை, அம்ம, ஆங்க, ஆங்கு, ஆல, இசின், இயர், உம், என, ஏ, ஒன்றோ, ஓ, ஓர், ஓரும், கண், கொல், சின், தலை, தான், தில், திலை, பிற, மதி, மதியத்தை, மற்றும், மன், மா, மாதோ, மார், மே, மோ, வாழி.

இலக்கணக்குறிப்பு:—அவ்வழிச்சாரியை, அன்மொழித்தொகை, ஆகு பெயர், ஆற்றலாற் சொலவருவித்தல், ஆனந்தப்பையுள், இகழ்ச்சிக்குறிப்பு, இசின் தன்மைக்கண்வருதல், இடத்துநிகழ் பொருளின்றொழில் இடத்துமே லேறி நிற்கல், இடவழுவமைதி, இயர் வியங்கோள் விசுதியென்பது, இரங்கற் குறிப்புமொழி, இருபெயரொட்டுப் பண்புத்தொகை, உன்டென்பது பொது வினை அன்மனல், உம் உறதாதல், எச்சவும்மை, ஒருசொன்மைப்பாடு, ஒருமைச்சொல் பன்மைக்கேற்பநிற்கல், ஒன்றோ எண்ணிடைச்சொல்லென்பது, கடைக்குறை, கருவி கருத்தாவாய்நிற்கல், காரணக்குறி இடுகுறியாய் நிற்கல், காரியவாசகம், காலமயக்கம், குறிப்புமொழி, கூட்டியுரைத்தல், சாரியை

தோற்றம் வேண்டாத் தொகுதிக்கண் வருதல், சிதப்பும்மை, சின்னென்று
 நடைச்சொல்லால் முன்னிலை வினையெச்சொல் அசைக்கப்பட்டுநீதல், சினை
 வினை முதல் வினையொடுமுடிதல், செய்யுள்சேர்க்கி அகரம் விரிக்கப்படல்,
 சொல்வருவித்தல், தம்மைப் பிரிப்போற்கூறல், தன்வினை பிரவினைப்பொருளில்
 வருதல், திசைச்சொல், தில்லென்பது விழைவின்கண்வருதல், தில்லவென்பது
 விழைவின்கண் வருதல், படர்க்கைப்பெயர் முன்னிலைக் கூண்வருதல், பட்
 கைப்பெயரும் முன்னிலைப்பெயரும் விரவி முன்னிலை வினையையேற்றல், பண்
 புத் தொகைப் புறத்துப்பிறந்த அன்மொழித் தொகை, பண்டொட்டு, பன்மை
 யொருமை வழுவமைதி, பிறவினை தன்வினையாய் நீத்தல், பொரன்பன்மையாயி
 றும் சொல்லின் ஒருமைநோக்கி ஒருமையால் முடித்தல், மதியும் அத்தையும்
 விரவிமுன்னிலையில் வருதல், மார் வினையெச்சவிஞ்சியாய் வாறல், மாறிக்கூட்டு
 தல், மாறுஆலுருபின் பொருளில் வருதல், முதற்சேற்ற அடையுத்தையுருபெயர்
 முன்மொழிநிலையல், முன்னிலையகை, மேயும் மோடும் முன்னிலையகைகளாய்
 வருதல், வியங்கோட் பொருளில் நிற்குஞ்சொற்கா, வியப்பிள்கட்டுறம்பு,
 வினைக்குறிப்பு ஆக்கம் பெற்றுவருதல், வினையெச்சக் குறிப்பு, வினையெச்சத்
 திரிபு, வினையெச்சமுடிபு, வினையெச்சமுற்று, வினையெச்ச வினைக்குறிப்பு
 முற்று, வெளிப்படை, வேற்றுமையுருபு மயக்கம், வேற்று வினைப்பொருள்களைப்
 பொதுவினையாற் பன்மைபற்றி ஒரு வினையால் முடித்தல்.

**இந்நூலிலுள்ள சிறந்த பாடல்களையும்
சிறந்த பாடற்பகுதிகளையும் காட்டும்
எண்கள் வருமாறு —**

(க)	(கூஎ) கக - ச	(கஅ0 - கூஎ)
(உ) க - அ; கஎ - உ0	(கூஅ) க - ச; கக-ந	(ககக)
(ங) கச; உச - கூ	(கூக) (ந) - கூ	(உ0ந - எ)
(நீ) நீ - அ	(எ0) கூ - எ	(உ0அ) கூ - கூ
(கூ)	(எக - ச)	(உகச)
(அ) ச - க0	(அச) க - உ	(உகநீ) அ - கூ
(கூ) க - கூ	(அஎ)	(உகஅ)
(க0)	(அகூ) (ந) - கூ	(உஉ0 - உஉஎ)
(கஉ) ந - (நீ)	(கூ0 - கநீ)	(உந0) க0 - ககூ
(கஅ) கந - ந0	(க0க)	(உநச - (நீ))
(உ0) எ - உ0	(க0கூ - எ)	(உநஎ)
(உஉ) நக - கூ	(க0கூ - க0)	(உநகூ)
(உகூ) கஉ - (நீ)	(ககஉ)	(உசஉ - ந)
(உஎ)	(கககூ) (நீ) - எ	(உநீக - உ)
(உஅ) க - கூ; கநீ - எ	(கஉக - ச)	(உகக)
(உகூ) கக - உ; உந - கூ	(கஉநீ) எ - அ	(உஎநீ - கூ)
(ந0) அ - க0	(கஉஎ) எ - க0	உஎஅ - கூ
(நக) க - ச; கூ	(கஉஅ) (நீ) - எ	உகசூ ந - ச
(நச) க - எ; ககூ - உச	(கந0 - நச)	உகூ
(நநீ) கநீ - கூ; உநீ-கூ;	(கநகூ) உ0 - உஉ	(நகஉ)
நக - ச	(கநகூ) (நீ) - கநீ	(நஉ0) க - உ
(நகூ) க - உ	(கச0)	(நஉச) கந - ச
(நஅ) (நீ) - கஅ	(கசக) க0 - கநீ	(நஉகூ) (நீ) - கூ
(நகூ)	(கசஉ)	(நநஎ) கூ - எ
(ச0) கூ - கக	(கசஅ - (நீ0))	(நநகூ)
(சக) கஉ - கூ	(கநீக) க0 - கஉ	நகூஎ ச - (நீ)
(சஉ - ந)	(கநீஉ) க - கூ	நஎநீ கஎ - உக
(சச) க0 - ககூ	(கநீந) எ - கஉ	நஎகூ கநீ
(சநீ - (நகூ))	(கநீநீ) ச - கூ	நஅகூ உந - எ
(நீஎ) க0 - கக	(கநீகூ - சச)	நஅகூ உ0 - உநீ
(நீஅ)	(ககூநீ) க0 - கஉ	நஅஎ ககூ - உஎ
(நீகூ) ந - எ	(ககூஎ)	நகூ0 ச - கூ
(கூ0) எ - கூ	(கஎ0) கச - எ	நகூச
(கூஉ) கந - (நீ)	(கஎக - ந)	நகூநீ உகூ - நக
(கூச) கூ - எ	(கஎநீ)	நகூஎ கஉ - அ
(கூநீ) கூ - கஉ	(கஎஎ) கநீ - எ	(ச00) ககூ - எ

எட்டுத்தொகையுள்

ஒன்றாகிய

புறநானூறு

மூலமும் உரையும்.

(க.) கண்ணி கார்நறுங் கொன்றை காமர்
வண்ண மார்பிற் றுருங் கொன்றை
பூர்தி வால்வெள் ளேறே சிறந்த
சீர்கெழு கொடியு மவ்வே றென்ப

இ கறைமிட றணியலு மணிந்தன் றக்கறை.

பெருந்தன்
கண்ணி மலை

க. கண்ணி - ஆடவா தலையிற் சூடுதற்குரிய மாலை ; "பெருந்தன் கண்ணி மலைநத சென்னியன்" (முருகு. ௪௪); கார்நறுங் கொன்றை; "காரிநூர் மலர்க்கொன்றை தாங்கு கடவுள்", "கார்க்கொன்றை மாலை கலத்ததன் டோ" (தேவாரம்) ; கொன்றைமாலை சிவபெருமானது அடைபுணர்மாலை யென்பர் ; சீவக. ௨௦௮ - ந.

உ. தார் - மார்பிலணியுமாலை ; "மாற்பொடு விளங்க வொருகை, தா ரொடு பொலிய வொருகை" (முருகு. ௧௧௨ - ௩) ; "பொலந்தார் மார்பி னெடியோன்" (மதுரை. ௬௧) ; "புனைதார்ப் பொலிநத வன்புபடு மார்பின்" மலைபடு. ௫௬.

க - உ. "கார்விரி கொன்றைப் பொன்னேர் புதுமலர்த், தாரன் மாலை யன் மலைநத கண்ணியன்" அகநா. கடவுள்.

ந. "ஒன்றானுங் குறைவில்லை பூர்திவெள் ளேற" (தே) ; "வால் வெண் சுண்ணம்" (மணி. ௪: ௧௮) ; "வால் வெண்டோடு - இனிய வென்னிய தே டெனினுமமையும் ; "வூர்திவால்வெள்ளேறே" என்றாகலின்" சிலப், ௧௬; ௩௫ - அடியார்.

க - ந. "கண்ணி... ஏறே பென்புழிக் கொன்றையையும் ஏத்தையும் இடைவந்த சொற்கள் விசேஷத்த வந்தன" தோல். எச்ச. ௫. ௫௧, ௫௨.

ந - ச. புறநா. ௫௬: க - உ.

இ. "இயங்கலு மியங்கு மயங்கலு மயங்கும்" (சிலப். ௨. ௨. ௧௧௧); "சுழலத்து சுழலுமென்து மென்தும்" (சிலப். ௨. ௨. ௧௧௨); "தவபெருங்குழலு

புறநானூறு மூலமும் உரையும்.

**மறைநனி லந்தனர் தவலவும் படுமே
பெண்ணுரு வொருதிற னாகின் நவ்வுருத்
தன்னு ளடக்கிக் காக்கினும் காக்கும்
பிறைநுதல் வண்ண மாகின் நப்பிறை
கர பதினெண் கணனு மேத்தவும் படுமே
யெல்லா வுயிர்க்கு மேம மாகிய
கீரற வறியாக் கரகத்துத்**

நீங்கலு நீங்கார்" (மணி. ௩: ௧௧௧ - ௩ ; ௮: ௫௭) ; "முரிமுரிந்த வென் பதனை, 'அணியலு மணிந்தன்று' எனறும்போலக்கொள்க" (சீவக. ௨௩௧௦ - ௩) ; "கறைமிட மணியலு மணிநதன்மென்புழிக் கறை மிடற்றை அழகு பெறுதலையுஞ் செய்ததனை ... முழுதும் காரியவாசகமாயே நின்றவாறு காண்க" (தொல். வேற்றுமைமயங்கு. சூ. ௨௬ - ௩) ; வேற்றுமைக் கண் தகரம் மிகாமைக்கு இவ்வழி மேற்கொள் ; (நன் - மபிலை. சூ. ௧௮௨ ; நன்-வி. சூ. ௧௮௩ ; இ-வி. சூ. ௧௦௨-௨௭) ; "விடமும்வந தீசன் கோல மிடற் தினி னீலவண்ண, வடிவுபெற் மணியதாகி வயங்கிற்றுப் பெரிதமென்றாலு, கொ டியரும் பெருமையோரைக் கூழன்வெங் கோதுநீங்கி, யொடியவறு கலம்பெற் றாய்த் துரைப்பதெ னுலகி னம்மா" (பாகவதம், ௮: ௧௨௧௧௨௩௩. ௨௪) ; "அணியலுமணிந்தன்று, ஒருபொருட் பன்மொழி" (நன்-மபிலை. சூ. ௩௬௭) ; "கறைமறுவெனப்படுதலு: "விண்ணினார் புகழதற்கொத்த விழுமியோ னெற்றி ட்போழ்த்த, கண்ணினுன் கண்டந தன்மேற் கறையையார் கறையன் மென்பார்" குண்டல.

சு. நவிலல் - கூறியடிப்படலு; "நாவிடை நன்னா னன்கன நவிறி" மணி. ௧௩: ௨௪.

க. புறநா. ௫௫ : ௪ - ௫; "பிறைநெற்றி போடுற்ற முக்கண்ணி னார்", "பிறை தாங்கு நெற்றியார்", "பிறைசேர் நுதலிடைக் கண்ணமர்ந தவனே" தே.

க௦. பதினெண்கணன்: "ஒன்பதிற் திரட்டி யுயர்நிலை பெறீஇயார்" முருகு. ௧௪௮.

க - க௦. பிறை தொழுதேத்தப்படுதல்: "தொழுதுகாண் பிறையிற் றோன்றி" (குறுந். ௧௭௮); "ஒள்ளிழை மகளி ருயர்பிறை தொழுதும், புல் லென் மாலை" (அகநா. ௨௩௬); "குழவித் திங்க ளிமையவ ரேத்த, வழுகொடு முடித்த வருமைத்த" (சீலப். ௨: ௩௮-௬); "அப்பிறை, பதினெண் கணனு மேத்தவும் படுமே யென்றார் புறப்பாட்டினும்" ஐடி. ௨: ௩௮ - ௬, அடியார்.

க௨. "கரகம் கவிழ்த்த காவிரிப் பாவை" மணி. பதி. ௧௨.

க௩. ௨. ஆரெயப்பாவில் ஈந்தயலடி முச்சீர்த்தாய் வந்ததற்கு இவ் விழை மேற்கொள்; தொல். செய். சூ. ௧௮ - பேர்.

தாழ்சடைப் பொலிந்த வருந்தவத் தோற்கே.

கடவுள்வாழ்த்து.

பாரதம்பாடிய பெருந்தேவனார் பாடியது.

இதன்போருள்.—திருமுடிமேற் சூடப்படுங்கண்ணி, கார்காலத்தமலரும் நறிய கொன்றைப்பூ; அழகிய நிறத்தையுடைய திருமார்பின் மாலையும், அக்கொன்றைப்பூ; ஏறப்படுவது தாய வெளிய ஆளேறு; மிக்க பெருமை பொருந்திய கொடியும், அவ்வாறே நெய்று சொல்லுவர்; நஞ்சினதுகறப்பு, திருமிடற்றை அழகு செய்தலும் செய்தது. அக்கறப்பு, தான் மறவாயும் வானோரை உய்யக்கொண்டமையினை, வேதனைப்படயிலும் அருதணராத புகழ்வும்படும்; பெணவழவு ஒருபககமாயிற்று; ஆய அவ்வழவுதான், தன்னுள்ளையொடுக்கி மறைக்கிலும் மறைக்கப்படும்; பிசா, 1 திருமுதற்கு அழகாயது; அப்பிறைதான், பெரியோர் புகழ்நால், பதினெண்கணங்களாலும் புகழ்வும்படும்; எவ்வகைப்பட்ட உயிர்களுக்கும் காலகாலிய, நீர் தொலைவறியாக்குண்டிலகயானும் தாழ்ந்த திருசசடையானும் சிறந்த செயதற்கரிய தவத்தையுடையோனுக்கு.—என வராறு.

தன்னுடக்கிக் கரகநிறுங்காக்குமொபதற்கு அவ்வழவுதான் எல்லாப் பொருளையும் தன்னுள்ளையுடக்கி அவ்விறைவு கூடாநிலை மறையினுமறையுமொன்று உரைப்பினுமையும.

நீரறவறியாக்கரகம் - கவகையென்பாருமுார்.

அக்கறை, அவ்வுரு, அப்பிறை என்றின்ற எழுவாய்க்குது நவலவும்படும், கரக்கினுங்கரகக்கும், ஏத்தவும்படும் என்றின்ற பயனிலைகளை நீரலெகொடுக்க. இவ்வெழுவாய்க்களையும், பிறவற்றையும் அருந்தவத்தோற்கென்னும் நான்காவதனோடு முடிக்க.

ஏமமாகிய அருந்தவத்தோன்றை; * ஏமமாகிய நீரெனினும் அமையும்.

அணியலுமணிந்ததன்மொபது, † “உண்ணலு முண்ணேன” என்பது போல நின்றது.

பதினெண்கணங்களாவார்: தேவரும் அசுரரும் முனிவரும் கிள்ளாரும் கிம்புருடரும் கருடரும் இயக்கரும் இரக்கதரும் கடற்குறவரும் சித்தரும் சாரணரும் வித்தியாதாரும் நாகரும் பூதமும் வேதாரமும் தாராகணமும் ஆகாசவாசிகளும் போகபூமியோருமெனவ்வா; ‡ பிறவாறுமுரைப்பர்.

இப்பெரியோனை மனமொழி மெய்காரன் வணங்க அறமுதலநான்கும் பயக்குமென்பது கருத்தாகக்கொள்க. (க)

கங. அருந்தவத்தோன்: “நற்றவனைப் புறநாவ நானினுனை”, “நற்றவனை நான்மறைகளாயினுனை”, “நற்றவாவுளை நான்மறக்கினுஞ் சொல்லுநா நமச்சிவாயவே”, “நற்றவன் காண்”, “மாதொர் கூறுடை நற்றவனை” (தே); “அருந்தவன் திசயித்து” திருவால. கூக: கூ.

* ‘ஏமமாகிய நீர்’ என்றது “நீரின மமைபாதுலகு” (குறள், ௨௦) என்பது கருதி.

† கலி. ௨௩. ‡ முருகு. கசுஅ - ந; பிங்கலம். கூ௨.

(பிரதிபேதம்.)—1 ‘திருமுதலது’

(உ.) மண்டிணிந்த நிலனும்

நிலனேந்திய விசம்பும்

விசம்புதைவரு வளியும்

வளித்தலைஇய தயுந

நு தீமூரணிய நீருமென்றாங்

கைம்பெரும் பூதத் தியற்கை போலப்

போற்றார்ப் பொறுத்தலுஞ் சூழ்ச்சிய தகலமும்

வலியுந் தெறலு மளியு முடையோய்

நின்கடற் பிறந்த ஞாயிறு பெயர்த்துநின்

க0 வெண்டலைப் புணரிந் குடகடற் குளிக்கும்

யாணர் வைப்பி னன்னாட்சிப் பொருந

வான வரம்பனை நீயோ பெரும

வலங்குளைப் புரவி யைவரொடு சினைஇ

க. "மண்கெழு ஞாலம்" (பதிற். சுசு: கஉ); "மண்டிணிஞாலமான் லோன்" (சீலப். உசு: சுஉ); "மண்டிணி ஞாலத்து வாழ்வோர்க்கு" மணி. கக: சுரு.

க - ஈ. "மண்டிணிந்த...வளியும் என்பது எண்" தோல். இடை. எ - பேர். ந.

க - ரு. "அல்லது உம் நேர்மையற்சீர் இதுதிககண நிற்கல் பெரும் பான்மையெனப்படும்; மண்டிணிந்த...நீரும்" (தோல். செய். 3. உசு - பேர்); "மண்டிணிந்த...நீருமென நற்குக்கண் வருதல் பெரும்பான்மை யாதலின் இதுதிலிலாவெனப் பொருள் கூறலாகாமையுணர்கு" (தோல். செய். ரு. உசு-ந); "மண்டிணிந்த...நீரும்: இவ்வஞ்சியடியிதுதி நேர்மையற் சீர் சிறுபான்மை வந்தது" யா - வி. 3. கரு - உரை.

உ-எ. "விசம்பின, மூசசி" தோல். உவம. ரு. சு-பேர். மேற்.

ச - ரு. "வளித்தலைஇய...நீருமென்ற அங்கென நாதீரடிக்கு இரு சீரும் மூசசீரும் பொருந்தி ஆசிரியம் வந்தது." தோல். செய். ரு. ககரு. ந.

ச - அ. "வளியிகின் வலியுமில்லை" புறநா. ரு: க.

4 - அ. "வளியிடைத் தீயெழுந் தன்ன திறலினர்" முருகு. கஎ0-எக.

க0. "வெண்டலைப் புணரிந் மாஞ்ஞாம் பலைப்" (புறநா. ரு: கச); "வெண்டலைப் புணரிந் விளிம்பு நூழ் போத" சீலப். உசு: அக.

கஉ. "கானக நாடனை நீயோ பெரும" (புறநா. ரு: க); "வானவரம்ப னெனப் பேரினிது விளக்கி" பதிற். சு - ஆம்பத்துப்பதிகம்.

கக. "ஐவர், குறிப்பினால் தொகைப்பொருள் அறியவந்தது" (நன் - மயிலை. ரு. உசுஅ); "ஐவரென்னுந் தொகைக்குறிப்புச்சொற்பாண்டவரைக் குறிப்பாலுணர்த்திற்று" (நன். வி. ரு. உசுக்); "ஐவரென்னுந் தொகைச் சொல் அமகன்முதலிய ஐவரையும் குறிப்பான் விளக்கியவாறு காண்க" (இ-வி. ரு. கஎ0 - உரை); "அலங்குளை...சினைஇயென்பது தருமன், வீமன், அருச்சுனன், நகுலன், சகதேவனென்பன கொண்டது" நன்-வி. ரு. கச0.

(பு - ம்.)—1 'நிகையோர்'

முத்தி விளக்கிற் றஞ்சம்

பொற்கோட் டிமயமும் பொதியமும் போன்றே*.

திணை - பாடாண்டிணை; துறை - செவியறிவுறா உ; வாழ்த்தியலுமாம்.

† சேரமான் பெருஞ்சோற்றுதியஞ்சேரலாதனை முரஞ்சியூர் முடி நாகராயர் பாடியது.

இ - ள். — அணுச்செறிந்த நிலனும், அந்நிலத்தின் ஒங்கிய ஆகாயமும், அவ்வாகாயத்தைத் தடவியரும் காற்றும், அக்காற்றின் கணை தலைப்பட்ட தீயும், அத்தீயோடு மாறுபட்ட நீருமென ஐவகைப்பட்ட பெரிய பூதத்தினது தன்மைபோலப் பகைவர் பிழைசெய்தால் அப்பிழையைப் பொறுத்தலும், அப்பிழை பொறுக்குமாவல்லவாயின் அவரை அழித்தற்கு உசாவும் உசாவினது அகலமும், அவரை அழித்தற்கேற்ற மனவலியும் சதுரங்கவலியும், அவ்வாற்றல அவரை அழித்தலும், அவர் வழிபட்டால் அவர்க்குச் செய்யும் அருளுமுடையோய்! நினது கடற்கட்டோன்றிய ஞாயிறு பின்னும் நினது வெளிய தலைபொருந்திய திரையையுடைய மேலகடற்கண்ணே மூழ்கும் புதுவருவாய் இடையறாத ஊர்களுையுடைய நல்ல நாட்டிற்கு வேந்தே! வானவரம்ப! பெரும! நீ, அசைந்த தலையாட்டமணிந்த குதிரையையுடைய பாண்டவரை ஒருளே சினந்து நிர்த்தைத் தம்மிடத்தேகொண்ட பொற்பூதகம்பையையுடைய துரியோதன் முதலாகிய நூற்றுவரும் பொருது

உச. இமயம் பொற்கோட்டதென்பது : “பொன்படு நெடுங்கோட் டிமயம்” (புறநா. ௪௬: ௧௪-௧௬; நற். ௪௬: ௧௬); “பொன்னுடை நெடுங்கோட் டிமயம்” (புறநா. ௪௬: ௨௪); இவ்விவரம் பொருளடையடுத்த மொழிக்கு இவ்வடி மேற்கோள; நன் - மயிலை. கு. ௪௦௦; நன். வி. ௪௪௦௧; இ - வி. ௪௪. ௧௨ - உரை.

உ௦ - உச. இமயம் போலத் துளக்கமின்றி நெடுங்காலம் நிற்பாயாக வெள்ளை மரபு; “மின்னுமிழ் வைரக் கோட்டு விளக்கொளியிய மென்னும், பொன்னெடுங் குன்றம் போலப் பூமிமே னிலவி வைய, நின்னடி நிழலின் வைக நேரியஞ் செல்வ னாகி, மன்னவாய் திருவோ டென்று வாழ்த்தினெய் யேற்றி னரே” தீவக. ௨௪௧௭.

* இச்செய்யுள், ‘பாலபுரிபுரினும் பகலிருளினும்.....நடுக்கின்றி நிலிய ரோ’ என்பதனான செவியறிவுறா உவும், ‘இமயம் போன்று.....நடுக்கின்றி நிலிய ரோ’ என்பதனான வாழ்த்தியலுமாயிற்று; இது, “பகை நிலத்தரசர்க்குப் பயந்தவாறு கூறிப் பின்னர்த் திரியாச சுற்றமொடு விளங்கி நடுக்கின்றி நிற்பாயென அச்சம்தோன்றக் கூறி ஒம்படுத்தலின், ஒம்படைவாழ்த்தாயிற்று” என்பர்; தொல். புறத்திணை. கு. ௪௬ - ந.

† இதன் ௬ - ஆம் அடியால் பாட்டுடைத்தலைவன் பெயர்க்காரணம் புலப்பட்டவாறு அறிதற்பாலது! “நாடுகண் ணகற்றிய வுதியஞ்சேரற், பாடிச் சென்ற பரிசிலர் போல, வுலவினி வாழிய தோழி”, “கொடைக்கட னேன்ற கோடா நெஞ்சி, னுதியஞ் சேரல னட்டில போல, வெலி யெழுந்த”, “முதியுள் பெணிய வுதியஞ்சேரல், பெருஞ்சேரல் கொடுத்த ஞானகந்தி” (அகநா. ௬௫, ௧௬௮, ௨௨௨) என்பவற்றால் இத்தலைவன் குணங்கள் விளங்கும்.

போர்க்களத்தின்கட் படுத்துணையும் பெருஞ்சோறாகிய மிகக் உணவை இரு படைக்கும் வரையாது வழங்கினோம்! பால தன் இனிமையொழிந்த புளிப்பினும், ஞாயிறு தன் விளக்கமொழிந்த இருளினும், ஞானகுவேதத்தினது ஒழுக்கம் வேறபடினும், வேறபாடிவலாத நுழ்ச்சியையுடைய * மந்திரச் சுற்றத்தோடு ஒழியாது செங்கோலம் விளங்கித் தளக்கமிட நிற்பாயாக; அரைமலையின்கட் சிறிய தலைபையுடைய மறிசொழையாகிய பெரிய கண்ணையுடைய மான் பிண்கள் அந்திக்காலத்தே அந்தணர் செய்தற்கரிய கடனாகிய ஆவுதியைப் பண்ணும் முததியாகிய விளக்கக் கண்ணை துலியும் பொற்சிகரங்கையுடைய இமயமலையும் பொதியி னமலையும் போர் உடையது. —எ-று.

குளிக்குவாடென இயையும்; குளிகுறாடென இடத்துநிசுழ்பொருளி றெழில் இடத்துமேல ஏறிநின்றது. நீயோ: ஓ, அசைவே; அறி, இதனை வினவாக்கி, ஞாயிறு குளிக்குமே பதனை முதற்குக், ஞான உம்பலென பதனை அவ்வினாவிற்குப் பொருளாகக் கூப்பாநுழைமா.

முத்தியாவன: ஆகவன்யம், காருகபதகியம், தெறிசையாகி.

ஆங்கும், அததையும் அசைவே. ஞானமபயம்: ஞானம், முன்னை விளக்கிநின்றது.

நிலைதலைகொண்டவென்பதற்கு நிலைகோடல்காணமாகத் தலைக்கட குடியவெனினுமமையும்.

போற்றாப்பொறுத்தல் முதலிய குணங்கொண்டோய், பொருந், வரையாதுகொடுத்தோய், வானவரம்ப, பெரும, நீ. புரிபுறம்இருளினும் கிரியினும் இமயமும்பொதியமும்போறுநடுக்கிநிதிசுற்றமொய் விளங்கி நிற்பாயாகவெனக்கூட்டி வினைமுடிவுசெய்த.

போற்றாப்பொறுத்தல் முதலாகிய குணங்களை அபியடைவாற்குறு கின்றாராதலின், பூதங்களின் அடைவு கூறாவினா.

இதனான்சொல்லியது, 1 தற்கடற்பிறந்தஞாயிறு தளக்கதருளிக்குறட னாதலாற் செலவமுடையயாகவென்று வாழத்தவேண்டுமெனியின், நீடுவாழ்கவென வாழத்தியவாறுயிற்று. (உ)

* கம்ப. அயோததி. மந்திர. எக.

(பி - ம்.)— 1 'வானவரம்பனாதலாற் செலவமுடையயாகவென்று வாழத்தவேண்டுமெனியின், நீடுவாழ்கவென வாழத்தியவாறுயிற்று'

(ம.) உவவுமதி யுருவி னேனகல வெண்குடை மணி. 22

நிலவுக்கடல் வரைப்பின் மண்ணக நிழற்றி

வேம முரசு மிழுமென முழங்க

நேமி யுய்த்த நேன நெஞ்சிற

நுறவிநா னிகைக் கவுரியர் மருக

உ. தொல். செய. கு. கச, ருச/- போர். ந; வச, ஷ, கூ - மேற்.

, ௧௯௪, ✓

அ புறநானூறு முழுவும் உரையும்.

செயிர்தீர் கற்பிற் சேயிழை கணவ

1 பொன்னோடைப் புகரணிநுதற்

றுன்னருந்திறம் கமழ்கடாஅத்

தெயிறுபடை யாக வெயிற்கத விடாஅக்

க0 கயிறுபிணிக் கொண்ட சவீழ்மணி மருங்கிற்

பெருங்கை யானையிரும் பிடர்த்தலை யிருந்து

மருந்தில் கூற்றத் தருந்தொழில்² சாயாக்

கருங்கை யொள்வாட் பெரும்பெயர் வழிதி

நிலம்பெயரினு நின்சொற்பெயரல்

சு. பெண்பாலாரை ஆண்பாலாரோடு சேர்த்து வாழ்த்துதலும் மரபாதலின், இங்ஙனம் கூறினார்; “ஒடுங்கீ ரோதிக் கொடுங்குழை கணவ”, “ஆன்றோள்கணவ”, “பாவையன்ன நல்லோர் கணவன்”, “புரையோள்கணவ” (பதிற். ௧௪, ௫௫, ௬௧, ௭0); “மங்கையர் கணவ” (முருகு. ௨௬௪); “மலர்போன் மழைக்கண் மங்கையர் கணவன்” (மலைபடு. ௫௮); “மக்களுட் பெண்பால் பாடுதல் சிறப்பின், ‘செயிர்தீர்...கணவ’ என்றும்போலச் சிறப்பான்மை ஆணமக்களோடு படுத்தும்பாடு” தோல். புறத்திணை. ௫. ௨௬ - ந.

அ. “துன் எருங் கடாஅம் டோல” (புறநா. ௬௪ : ௪); கடாம் மணமுள்ளது: “மிருகிற்றுக்குங் கமழ் கடாஅத்து”, “வரிநிமி றுர்க்கும் வாய்புரு கடாஅத்து” (புறநா. ௨௨, ௬௩); “கடுஞ்சினத்த கமழ்கடாஅத்து” மதுரை. ௪௪.

எ - கக. “பொன்னோடை... யானை என் அடுக்கி வருவனவும் ஒட்டி ஒரு சொல்லாகாமையுமுணர்க” தோல். எசச. ௫. ௧௬ - ந.

க௨. “மருந்தில் கணிச்சி” (புறநா. ௪௨ : ௨௩); “நின்ற கருமத்த தலலாத கூற்ற” (அறநெறி. ௧௧௧); “மாற்றருங் கூறநஞ் சாற்றிப் பெருமையும்” (தோல். புறத்திணை. . ௨); “மாற்றே னெனவந்த காலனை” (திருச்சிற். ௧௫0); “மாற்றருங் கூற்றம்” மணி. ௨௫; ௪௬.

ஈ - க௨. “எயிறுபடையாக...சாயா என் மாட்டாய் ஒட்டி நின்றது, ‘கயிறு பிணிக்கொண்ட’ என்பதனோடும் ஒட்டினும் போலநின்ற ஒற்றித்தது, இன்னோசை பெய்தற்கு” (தோல். புணர். ௫. ௬ - ந); “பொன்னோடை...சாயாவென்றும்போல வருவனவெல்லாம் அணுகிவந்த மாட்டென்னுமுறப்பு” மது. எசச. ௫. ௧௩ - ந.

க0 - க௩. “மணியிலாக் குஞ்சரம் வேந்தர்த லின்ன” இன்னு. ௧௪.

க௪. “நிலம்புடை பெயர்வ தாயினும்” (புறநா. ௬௪ : ௫); “நிலந்திறம் பெயருங் காலையினும், இளந்த சொன்னி பொய்ப்பறியலையே” (பதிற். ௬௬ : ௬ - ௭); “காதலர், நிலம்புடை பெயர்வ தாயினும் கூறிய, சொம்புடை பெயர்தலோ விலவே” (நற். ௨௮௧); “இம்மு அலகி

(பி - ம்).— 1 ‘பொன்னி னோடை’ 2 ‘சாவாக்’

கடு பொலங்கழற்காற் புலர்சாந்தின்

வினங்ககன்ற வியன்மார்ப

ஆரில்ல வுயவரிய

நீரில்ல நீனிடைய

பார்வ விருக்கைக் கவிகண் ணேக்கிற

உ0 செந்தொடை பிழையா வன்க ணுடவ

ரம்புவிட வீழ்த்தோர் வம்பப் பதுக்கைத்

திருந்துசிறை வளைவாய்ப் பருந்திருந் துயவு

முன்ன மரத்த துன்னருங் கவலை

நின்னசை வேட்கையி னிரவலர் 1 வருவரது

நீருள்கடியு மாங்கதிராபா, லம்முன்று முடிந்த நாள் - சம்மி, னாழா மயங்கி யுறழினு மென்றும், பிறழா பெரியோவாயா சொல்லு" பு - வெ. அ: கரு.

கசு. இவ்வடி ஒருபொருட்பணமொழிக்கு மேற்காண; நன் - மயிலை. கு. நுகள்.

கக. பார்வல - பார்த்தல்; "பார்வற் பாசகை" (பதிற். அச: ௫); "பருந்துபறக் கலலாப் பாவற் பாசகை" மதுரை. உகக.

உக. "வெண்ணுணைமப்பிள் விசைமீட வீழ்த்தோர், முண்ணுவாம் பறியா வவலிடு பதுக்கை", "விவலிட வீழ்த்தோர் பதுக்கை", "பெருவி லம்மி னேவ லாடவ, ராளழித் துயர்த்த வஞ்சுவரு பதுக்கை", "கொடுவிற் காவலர் கணையிடத்தொலைத்தோர்படுகனத் துயர்த்த மயிரத்தலைப்பதுக்கை" அகநா. க0க, க0௭, உக௫, உகக.

உ௩. உள்ளம் - போர் செயதற்குச் செலவோர் சிமித்தம் பார்த்தற் குரிய ஒரு வகை மரம்; "புங்காணா நசாய" (பதிற். 10) என்பதும், 'தன்னொடு பொரக் கருதுவா சிமித்தம் பார்த்ததழி அவாகுடு வென்றியிள மையிற் கிரிந்து காட்ட' என்றும் அதன் உரையும், "புங்கா னுண்ணத்துப் பகைவன்" (பெ. ௬க) என்பதும், "அவாருந் தானைத் தொடுகழலான் றப்பெதிர்கது, முன்னர் வணங்கார் முணமுருவக - மானரு, நீடெ லாந் தாங்கி யிகலவிநதார் நீயுரின, கோடெலா முராவ குமை" (பு - வெ. க0: ச) என்பதும் இங்கே அறியற்பாலன. உள்ளம்-இலவமரமொளபது மலை நாட்டு வழக்கு.

உ0-உ௩. "இலைமாண் பகழிச சீலமா னிரீஇய, வன்பி லாடவ ரலைத் தலிற் பலருடன், வம்பலர் தொலைந்த வருஞ் சாக கவலை, யழலபோற் செவிய சேவ லாட்டி, சிழலொடு கதிகு நின்மப்பு முதுரரி, பசுநன் கொளலி மாங்கி வெய் தம்முத், தேர்திகழ வறும்புலக துழைஇ நீர்நயந்து, பதுக்கை நீழ லொதுக்கிடம் பெறாஅ, வஞ்சுவரு கவலை" நற். நுருஉ.

உச. "நீர்நசை வேட்கையின்" மணி. உ௩: ககஉ. ச வி.

(பி - ம்.)—1 'வருவதை'

புறநானூறு மூலமும் உரையும்.

உரு முன்ன முகத்தி னுணர்ந்தவ
ரின்மை தீர்த்தல் வன்மை யானே.

நீனையும் * துறையும் அவை.

↑ பாண்டியன்கருங்கையொள்வாட்பெரும்பெயர்வழதியை இரும்
பிடர்த்தலையார் பாடியது.

இ - ள். — உவாநானின் மதியிளகு வடிவுபோலும் வடிவினையுடைய
உயர்ந்த வெண்கொற்றக்குடை நிலைபெறாத கடலெலைக்கண் நிலத்தை
நிழற்செய்ய, காவலாகிய வீரமுரசும் இழுமெனமுழங்கும் ஓசையையுடைத்
தாய் முழங்க, சக்கரத்தைச்செலுத்திய ஈரமுடைய நெஞ்சினையும் ஒழியாத
வன்மைபையுமுடைய பாண்டியர் மரபினுள்ளாய்! குற்றமற்ற கம்பினை
யுடைய சேயிழைக்குத்தலைவ! பொன்னுனியன்ற பட்டத்தையுடைய புக
ரணிந்த மத்தகத்தினையும், அணுகுதற்கரிய வலியையும், மணநாறும் மத்
தினையுமுடைய, கொம்பு படைக்கலமாகக் கொண்டு பகைவர் மதிலின்கட்
கதவைக்குத்திக் கயிற்றாற்பிணித்தலைச்செய்த கவிமுதற் மணியையணிந்த பக்
கத்தையும் பெருங்கையையுமுடைய யானையினது பெரிய கழுத்திடத்தே
யிருந்து பரிகாரயிலலாதசூற்றத்தினது பொறுத்தற்கரிய கொலைத்தொழி
லுக்கு இனியாத வலியுக்கொடு கண்ணே ஓளரிய வாஸினையுடைய பெரும்
பெயர்வழுதி! நிலம் பிறழினும் நினது ஆணையாகிய சொற் பிறழாதொழி
யலவேண்டும்; பொன்னுற் செய்யப்பட்ட வீரகமழலுபுனைந்த காலினையும்
பூசிப்புலந்த சந்தனத்தையுடைத்தாகிய குறுக்ககன்ற பரந்த மாப்பினையு
முடையோய! ஊரிலலாதனவும், பொறுத்தற்கரிய உயங்குத்தையுடையனவும்,
நீரிலலாதனவும், நீண்ட வழியுடையவாகிய, வம்பலரை நலியச் செய்யுமக்
கண்ணே பார்த்திருக்குயிருப்பினையும், கையாற கலிக்கப்பட்ட கண்ணுற்
குறித்துப்பார்க்கும் பார்வையையும், செவ்விய தொடைபிழையாத தழகண்
மையையுமுடைய மறவாதாம் அம்பை விடுதலாற பட்டோரது உடனமுடிய
புதிய கக்குகவயின்மேலே நிருந்திய சிறகினையும் உரைத்த வாயினையுமுடைய
பருந்திருந்து வருகதும் உன்னமரத்தினையுடையவாகிய அணுகுதற்கரிய
கவர்த்த வழியிள் கண்ணே சின்பால நச்சியவிருப்பத்தால இரப்போர் வருகு
வர்; அங்கனம் வருவது, அவர் மனக்குறிப்பை அவர் முகத்தானறிந்து
அவருடைய வறுமையைத் தீர்த்தலைவல்ல தன்மையான். — ஈ - று.

துதலையும் திறலையும் கடாத்தையும் மருங்கையும் பெருங்கையையு
முடைய யானைப் பிடர்த்தலையிருந்து எயிறுபடையாக எயிற்கதவிடாக் கூற்

உரு. “முன்ன, முகம் போல முன்னுணர்ப்பதில்” (நான்மணி. ௫௦);
“அடுத்தது காட்டும் பளிங்குபோல லெஞ்சன், கடுத்தது காட்டு முகம்”,
“முகத்தின் முதுக்குறைந்த துண்டோ அவப்பிணை, காயினுந் தான்முந்
ததும்” குறள். ௭௦௬, ௭௦௭.

* ‘நிலம் பெயரினு நின்சொற பெயரல்’ என்றதனால், இது செவியறி
புறவுவாயிற்று.
இ - ள். — அடியாற் புலவரதுபெயர்க்காரணமும், தலைவரும் அடியாற்
புலவரிடையே தலைவனது பெயர்க் காரணமும் விளங்கியவாறாக.

தத்தருத்தொழில் சாயாப் பெரும்பெயர்வழுதியென மாறிக்கூட்டுக; 1 கா
லாலதில் கையாலுக்குதலன்றி எழிறபடையாக எயிற்கதவிடக்கவிடாத
பெருங்கையானென இயைத்திரைப்பினுமமைபும்; எயிற்கதவிடக்க
கயிறுபிணிக்கொண்டவென இயைத்துரைப்பாருமுளர்

ஊரில்ல உயவரிய நீரில லீளிடையவாகிய உன்னம் த்த கவலைபென
வும், பருந்திருந்துயவும் துருங்குவலை மேனவும் இயையும்.

மருக, கணவ, வழுதி, மாப, இரவலர் வருவர், அஃது அயர் இன்மை
தீர்த்தல்வன்மையான்; அதனா, சிபசொர பெயராதொழியல வேண்டு
மெனக் கூட்டி வினாமுடிவுசெய்க.

வாழ்த்தியலாதல விளங்க, வேண்டுகோள் மருசொல தத்துரைக்கப்
பட்டது. (ந)

(பி - ம்.)—1 'காலிடுதல.'

(சு.) வாள், வலந்தா மறுப்பட்டன

செவ்வானத்து வனப்புப்போன்றன

தாள், களங்கொளக் கழல்பறைத்தன

கொல்ல வேற்றின் மருப்புப்போன்றன

நு தோல், துவைத்தம்பிற் றுளாதோன்றுவ

நிலைக்கொராஅ விலக்கம்போன்றன

மாவே, யெறிபதத்தா னிடங்காட்டக்

கறுழ்பொருத செவ்வாயா

நெருத்துவவ்விய புளிபோன்றன

க0 1 களிற்று, கதவெறியாச் சிவந்தராஅய்

துதிமழுங்கிய வெண்கோட்டா

க - உ. நேரகை கூனயிலைததரு இவ்வ9 கள்மேற்கோள்;
தோல். செய். சூ. சஅ - போர், 15

ந. களத்தைத் தமதாகிக் கொள்ளுதலு: "மென்று களங்கொண்ட
வேல்வேந்தே" (பு-வே. சு: 1. ௭) என்பதனாலும், "தேவ மிகைந்த தாரினுள்
செங்களஞ் சிறந்ததே" என்பதற்கு "இத்துடையும் இவன்வெற்றியாதலின்
இவன் களமென்றார்" என்றும் குறிப்புகளாலும் விளங்கும்; (சீவக. ௨௭௧)
"பறைதாள் விளவு" (பெரும்பாண். ௬௫); இவ்வுடி பதினொருமுத்திரு
சேரடி வஞ்சிப்பாவிற்கு மேற்கோள்; யா - வி. ஒழிப்பல.

நு. துவையென்னும் உரிச்சொல் ஓசைப்பொருளிலவந்ததற்கு இவ்
வடிமேற்கோள்; நன் - மயிலே. சூ. ச௫௫; நன் - வி. சூ. ச௫௬. சீவக.

சு. "கம்பமொடுதுளங்கிய விலக்கம்" புறநா. ௨௬௦.

க0- கக. "கடிமதிற் கதவம் பாய்தலிற் றெடிபிளந்து, துதிமுக

(பி - ம்.)—1 'களிதே.'

னுயிருண்ணுங் கூற்றுப்போன்றன
 நீயே, யலங்குளைப் பரீஇயிவுளிப்
 பொலந்தேர்மிசைட் 1 பொலிவுதோன்றி
 கரு மாக்கட னிவந்தெழுதருள்
 செஞ்ஞாயிற்றுக் கண்ணைமாதோ }
 வணையை யாகன் மாறே
 தாயி றாவாக் குழவி போல
 வோவாது கூடரின் னுடற்றியோர் நடே.

திணை - வஞ்சி ; துறை - கொற்றவள்ளி.

* சோழன் உருவப்பெற்றோளஞ்சேட் சென்னியைப் பரணர்பாடியது.

இ-ள்.—வான், வெற்றியைத்தருதலாற் குருதிக்கறைபட்டன, செக்கர்
 வானத்தினது அழகையொத்தன ; கால புடைபெயர்ந்து போசெய்து களத்
 தைத் தயதாக்கிக்கொள்ளுதலால், வீரக்கழல அருட்புத்தொழில் படைந்தவை,

மூலமும், முன்னெவன் கோட்டுச், சிறுகண் யானை" அகநா. உச ; கக- ந.
 கஉ - கஉ. "கன்று...போன்றன" நிராபசை வஞ்சியடியிற் கூறிய
 வந்ததற்கு மேற்கோள் ; தோல். செய். ௫. சஅ - பேர். ௩

கந. புறநா. உ: கஉ.

கந - சு. வாழ்த்து வகையில் தேரடுத்து வந்ததற்கு இது மேற்கோள் ;
 தோல். புறத்திணை. ௫. நக - ந.

கரு - சு. "பலர்புகழ் ஞாயிறு கடற்கண் டாஅந், கோவற விமைக்குஞ்
 சென்னிளங் கவிரோளி" முருகு. உ-ந ; தோல். சிளவி. ௫. கஅ - பேர், மேற்.

கஎ. மு. புறநா. உ: உ: ௨௦; மாறு, மூன்றாம்வேற்றமைப்பொருட்கண்
 வருமென்பதற்கும் (தோல். இடை. ௫. உ-சே; இ - வி. ௫. உருக - உரை);
 காரணப்பொருளுணர்ந்தி நிற்குமென்பதற்கும் (தோல். இடை. ௫. உ-ந);
 ஆகலென்னும் வினைக்குறிப்புச்சொல் சாராநதரின்ற சொற்பொருளையே
 உணர்த்தி நிற்குமென்பதற்கும், முச்சீரடி இடைவந்ததற்கும் இது மேற்
 கோள்; தோல். இடை. ௫. ந உ - ந; ஸி. செய். ௫. எக - பேர்.

கஅ-க. "என்றோ ணீர்த்த குழவிபோல", "தாயி, றாவாக் குழவி போல"
 (புறநா. உரு: எ; ந. எக: கஉ-ரு); "குழவிகொள் வாரிற் குடிபுறந் தநது"
 (பதிற். சு - ஆம்பததிப்பதிகம்); "தாயிலாக் குழவிபோலச், சாதுயரெய்து
 இன்றேன்"(சீவக. கருஅக); "தாயி றாவாக் குழவிததுயர்", "தாயொழி குழவி
 போலக் கூடம்" (மணி. கந: கக; உரு: ககக); "ஓக்குகுடை நீழ் லுலகுது
 யின் மடியக், குழல்கொள பவரி னிகழா தோம்பி" பெருங். ச. க: ககந-ச.

கரு - சு. வஞ்சிப்பா மண்டில ஆசிரியத்தான் இற்றதற்கு மேற்கோள் ;
 தோல். செய். ௫. எக - பேர்.

* இதன் கஃ-ஆம் அடியாற் பாட்டுடைத்தலைவனது பெயர்க்காரணம்
 புலப்படுகின்றது.

(பி - ம்).— 1 'பொலிவொடு தோன்றி.'

கொல்லும் ஆனேற்றினது கோட்டையொத்தன ; பரிசைகள் ஒலித்துத்
தைத்த அம்புகளால் துனேதோன்றவன, நிலையிற்றப்பாத இலக்கத்தையொத்
தன ; குதிரைகள், எதிரியை எறியும் காலமுடையான் இடவாய் உலவாகிய
இடத்தைக்காட்ட முகக்கருவி பொரப்பட்ட செவ்வாய்புடைமையான்
மான்முதலாயினவற்றின் கழுத்தைக் கவ்வி உதிரம் *உவற்றியுண்ட புலியை
யொத்தன ; களிமுகள், கதவைமுறித்து வெகுண்டு உலாவி அனேதேயந்த
வெளிய கோட்டையுடைமையான் உயிரையுண்ணும் கூற்றை யொத்தன ;
நீதான், அசைந்த தலையாட்டமணிந்த கதையுடைய குலிரையாத பூட்டப்
பட்ட பொற்றேரின்மேலே பொலிவொடு தோன்றதலாற் கரிய கடலின்
கண்ணே ஒங்கியெழுநின்ற செய்ய ஞாயிற்றினது ஒளியையுடைய ; அத்
தன்மையைபாதலால், தாயில்லாத உணனுகழுமல்டோல ஒழிபாது கூப்பிடும்
நின்னைச் சின்பித்தவருடைய நாடு.—எ -று.

நாடென்றது, நாட்டுள்வாழ்வாரை. மாறென்பது, புதுப்பொருள் டடுவ
தோர் இடைச்சொல்.

கழல்பறித்தனவென்றோடு, வீரக்கழனிங்கியை வயென்று உரைப்பாரு
முள்.

வாளாகிய மறுப்பட்டவை யெனவும், கழலாகிய பகைநந்தையெனவும்
தோலாகிய துனேதோன்றவவெனவும் கொள்க.

துவைத்துத் தோன்றவவென இயையும்.

எறிபதத்தானென்பதற்கு † ஒத்தும் காட்டையானென்று உரைப்
பாருமுள்.

செஞ்ஞாயிற்றுக் கவினையென்ற துடியும் மன்னவாழ்க்கும், ஓவாது
கூஉரின் உடற்றியோர் நாடென ஒன்னர் நாட்டிப்பிங்குமோதலான், இது
கொற்றவன்னையாற்று. (ச)

* உவற்றி - ஊற்றி; “ஒணசெங் குருநியுவற்றியுண்டருகது, புலவுப்
புலி துறந்த கலவுக்கழி கடுமுடை” அகநா. .

† ஒத்துதல்- அழுத்தல்; “ஒத்துத் தாநதொக்கத்தத்தித், தத்தும் பரி
தன் றாளவைத் ததுவே” திருவால். உஅ: ௫௦ .

(ரு) எருமை யன்ன கருங்கல் வீனடதோ

ருனிற் பாக்கும் யானைய முன்பிற்

கானக நாடனை நீயோ பெரும

க. “மேதி யன்ன கல்” மலைபடு. ககக.

உ. “ஆபரத் தன்ன செலவிற்பல, யானை”, “ஆபரத் தன்ன யானை
யோன் குன்றே” பதிற். எள : கக - உ ; எஅ : க௧ .

ங. “வான வரம்பனை நீயோ பெரும” புறநா. உ : கஉ ; தோல்.
இடை. அ - பேர். மேம்.

க-ங. “எருமை...பெருமவென்பது, நரிவெருஉத்தலையார் தம்முடம்பு
பெற்று வியந்து கூறிய பாட்டாகலின், இது தன்கட்டோன்றிய ஆக்கம்

ரேயா ராகுனி னின்னென்று மொழிவ
 லருளு மன்பு நீக்கி நீங்கா
 நிரயக் கொள்பவரோ டொன்றாது காவல்
 குழனி கொள்பவரி னேம்புமதி
 யனிதோ தானேயது பெறலரும் குரைத்தே

திணை - பாடாண்டிணை ; துறை - சேவியறிவுறாஉ ; பொருண்
 மொழிக்காஞ்சியுமாம்.

சோமான் கருவூரேறிய ஒள்வாட்கோப்பெருஞ்சேரலிரும்பொறை
 யைக்கண்ட ஞான்று நின் உடம்பு பெறுவாயாகென அவனைச் சேன்று
 கண்டு தம்முடம்பு பெற்றுநின்ற நர்வெந்உத்தலையார் பாடியது.

இ - ள்.—எருமைபோலும் வடிவையுடைய கரிய கற்பொருந்திய
 இடந்தோறும் பெற்றம்போலப் பரக்கும் யானையையுடையவாய் வலியை
 யுடைய காட்டிற்குள்ளாகிய நாட்டினையுடையாய்! பெரும! நீ இங்கனம்
 பகைவரான் அணுகப்படாத இயலபாகிய பெருஞ்செல்வத்தையுடைய-யனாத
 லால், நினக்கு ஒருகாரியஞ் சொல்லுவேன்; அதனைக் கேட்பாயாக; அருளை
 யும் அன்பையுநீக்கிப் பாவஞ்செய்தாரை நீங்காத நாகத்தைத் தமக்கிடமாகக்
 கொள்பவரோடு பொருநதாது நீ காககப்படும் தேயத்தைக் குழுவியை
 வளர்ப்பாரைப்போலப் பாதகாப்பாயாக; அளிக்கத்தக்கதொன்று அக்கா
 வல்; அது பெறுதற்கரிது.—எ - று.

காவலென்றது, ஆகுபெயர். நாடனை: ஐகாரம், முன்னிலைகண்வந்தது.
 ஓவும், ஓரும்: அசைநிலை.

† அருளாவது—ஒன்றின் தயர்க்கண்டாம் காரணமின்றித் தோன்று
 மிரக்கம்.

புற்றி வியப்புப் பிறந்ததாயிற்று” தோல். மெய். சூ. எ - போர், **உ - ல**

சு-எ. புறநா. ச-ஆம் பாட்டின கஅ.சு ஆம் அடிகுருதிபபைப்பார்க்க;
 மக்கட்கணின் ற இளமைப்பெயர்க்கு இது மேற்கோள ; தோல். மரபு. சூ.
 ௩௩ - போர்.

அ. “அளிதோ...குரைத்தே இஃது இசைநிறை” (தோல். இடை.
 சூ. உசு/சே. போர். ந); “என்றிசினோர், பெறலரும் குரைத்து என்பன
 போலச் செய்யுண் முடிபு பெற்று சிந்தைன்றலே பொருத்த முடைத்து”
 (தோல். எச்ச. சூ. க - சே) ; குரையென்னும் அசைநிலையிடைச்சொல்
 வந்துள்ளதொடர்மொழிக்கு இது மேற்கோள; (நன் - மயிலை. சூ. சச௦ ;
 நன் - வி. சூ. சசக); “கண்ணிற் சொலிசெவியி னோக்கு மிறைமாட்சி,
 புண்ணியத்தின் பாலதே” (நீதிநெறி. உஅ) என்பது இங்கே அறியற்பாலது.

* “எருமை...குரைத்தே : இதனுள் நிரயம்கொள்புரொடொன்றாது
 காவலையோம்பென வேம்புந் கடுவும் போல வெய்தாகக் கூறி அவற்கு உறுதி
 புயுத்தலின், லாபுறமவாழத்தாயிற்று” என்பர் ; தோல். புறத்திணை. சூ.
 ௩௩ - ந.

† தோல். பொருளியல், சூ. ௩௩ - ந.

1 அன்பாவது:—தன்னுற் புரக்கப்படுவார்மேலுளதாகியகாதல்.

இனி, ஓகாரத்தைப்பிரித்து வினாக்கிக் கோப்பெருஞ்சேலிரும்பொதையைக்கண்டஞான்று நின்னுடம்புபெறுவாயெனத் தம்முடம்பு பெற்றமைதோன்ற, நீயோவென வினாவினாக்கியுரைப்பாருமா.

காவல குழவிகொள்பவரினும்பென்றமைபாற் செவியறிவூஉவும், அருளும் அன்புநீக்கி நீங்கா நியங்கொள்வரோடொன்றுதென நன்மையாற் பொருண்மொழிக்காஞ்சியுமாயிற்று. (௫)

* தோல். பொருளியல், ௩. ௫௩ - ௩.

(கா.) வடாஅது பணிபடு செவிவரை வடக்குந்
தெனாஅதுருகெழு குமரியின் நெறகும்
குணாஅது கரைபொரு தொடுகடற் குணக்குந்
குடாஅது தொன்றுமுதிர் பொவத்தின் குடக்குந்
நீ கீழது, முப்புண ரடுக்கிய முறைமுதற் கட்டி
னீர்நிலை நிவப்பின் கீழு மேல்
தானிலை யுலகத் தானு மாறு
துருவும் புகழு மாகி விரிசீர்த

க. கட்டளை ஒருஉமோனைக்கு இது மேலகா.

உ. “தெனாஅதுருகெழு குமரி மென்றுவ குறிப்பு வினைச்சொல் குறிப்பினுன்னறி வினையறியலாகாமையி, வினைக்குறிப்புமொழி” நன். மயிலை. சூ. ௨௬அ.

க - உ. “வடாஅது, தெனாஅது என்பனவும் ஏழாமவேறமைப் பொருண்மைக்கண் வரத் தவினக்குறிப்பு; பெயருமாம்”, “வடாஅது, தெனாஅதுதென்பன ஏழனுருபின் பொருளாப - உதன்” தோல். வினை. சூ. ௨௨ - சே. ௩.

ந. சகரராலதோண்டப்பட்டமையி, கீழகடலைத்தொடுகடலென்றார்.

ச. வேலகடல் பழையதாதலி, தொன்றுமுதிர் பொவமெனப்பட்டது.

க - ச. “தென்குமரி வடபெருங்கல, குணகுடகடலாவெலி” புறநா. கள : க - உ; மதுரை. ௭௦ - ௭௧.

எ. ஆனிலையுலகம் - கோலோகம். இதனியல் கப, சீவநுமோத்தரத்தள்ள கோபுரவியலாலும், “வினாகுநம் முலகம் மேலாம் வைகுந்த மதன். மேற் கந்தன், வளங்கெழு முலகம் வெறபின் மாதல கதனின் மேலாம், களங்கனி யனைய கண்ட னுலகதன் மேலாம் பாக்க, ருளங்கவர் வனப்பின் மேவுக் கோவின் தலக மாமே” (காசிகாண்டம், ௨ : ௨௧) என்னுஞ் செய்புனாது முணர்க.

அ. இவ்வடி, அகலக்கவியைக் கொண்டோர் பெறும் பயனுக்கு உதராமாசுக் காட்டப்பட்டது; (இ - வி. சூ. ௧௪௦-௨௧); சூதி, விபங்கோன்.

1 தெரிகோன் னுமன்ன போல வொருதிறம்
 2 பற்ற லிலியரோ நிற்பிறஞ் சிறக்க
 செய்வினைக் கெதிர்ந்த தெவ்வர் தேர்த்துக்
 கடற்படை குளிப்ப மண்டி யடர்ப்புகர்ச்
 சிறுகண் யானை செவ்விதி 3 னேவிப்
 பாசவற் படப்பை யாரெயில் பலதந்
 4 தவ்வெயிற் கொண்ட செய்வுறு நன்கலம்
 பரிசின் மாக்கட்கு வரிசையி னல்கிப்
 5 பணியிய ரத்தைநின் குடையே முனிவர்
 முக்கட் செவ்வர் நகர்வலஞ் செயற்கே
 யிறைஞ்சுக பெருமநின் சென்னி சிறந்த
 6 20 நான்மறை 5 முனிவ ரோந்து கையெதிரே

கக. “வாணனும்” சீவக. 200.

கஉ. “கடற்படை குளிப்பமண்டி” என்பது, பின்னின்றமொழி முன்னே மாற்றப்பட்டதற்கு மேற்கோள் ; தோல். எச்ச. ௫. கஉ. ந.

கக - உ. “விரிகடல வியனானையொடு, முருகுமழப் பகைத்தலைச் சென்று” மதுரை. ௧௮௦ - அக.

கக. “வரிசையறிதலோ வரிதே” (புறநா. ௧௨௧. ௩); “வரிசையறிதலும் வரையாது கொடுத்தலும்” சிறுபாண். ௨௧௭.

கரு - சு. “ஆண்டுநீர்ப் பெற்ற தார மீண்டுவர், கொள்ளாப் பாடற் கெளிதினி னீயும்” (பதிற். ௪௮ : ௫ - சு); “அங்கட் கிணையன் றுடியன் விதலிபாண், வெங்கடகு வீசும் விலையாகும் - செங்கட், செருச்சிலையா மன்னர் செருமுனையிற் சிறி, வரிசையையாற் நந்த வளம்” (பு - வெ. க: ௧௬); “கலந்தோ ருவப்ப வெயிற்பல கடைஇ, மறங்கலங்கத் தலைச்சென்று, வாளுழந்ததன் னாவாழத்தி, நாரீண்டிய கலகவர்க்குத், தேரோடு மாசிதந்” (மதுரை. ௨௨௦ - ௨௪); “பலர்புரந் கண்டவ ருந்கலந தரீஇப், புலவோர்க்குச் சரக்குமவ னீகை மாறியும்” மலைபடு. ௭௧ - ௨.

கக - சு. “விதலவோ மன்னர் மன்னெயின் முருக்கி, நயவர் பாணர் புன்கண் டிர்த்தபின்” சிறுபாண். ௨௪௮ - அ.

க௭ - அ. “நிலவுக்கதிர் முடித்த நீரிருஞ் சென்னி, யுலகுபொதி புருவத் துயர்கதோன் சேவடி, மறஞ்சேர் வஞ்சி மாலை யொடுபுனை, திறைஞ்சாச் சென்னி யிறைஞ்சிவலந் கொண்டு” சீலப். ௨௬ : ௫௪ - ௭.

க௭ - ௨௦. இவ்வடிகள், செவியுரைவாழத்திற்கு மேற்கோள்; தோல். செய். ௫. ௧௧௪ - பேர்.

கக - ௨௦. “பார்ப்பார்க் கலலது பணிபறி யலையே” (பதிற். ௬௩ : ௧); “முனிவர்.....வாழ்கெனப் பரவிப் பாணியை விரித்து நிற்ப” கந்த, குரளரசிருக்கை. ௧௬.

(பி - ம்.)— 1 ‘தெரிகோற்சமன்’ 2 ‘பற்றிலியரோ’ / ‘ஏள’ / ‘பணி இயரத்தை’ 5 ‘முதல்வர்’

வாடுக 1 விறைவரின் கண்ணி யொன்றார்
நாடுசெய் கமழ்புகை யெறித்த லானே
2 செவிய ரத்தைரின் வெகுளி வாலிழை
மங்கையர் துனிதத வாண்முகத தெதிரே
உரு ஆங்க, வென்றி யெல்லாம் வென்றகத தடக்கிய
தண்டா வீகைத் தகைமாண் குடியி
தண்கதிர் மதியம் போலவுந் தெறுசுட
ரொண்கதிர் ஞாயிறு போலவு
3 மன்னிய பெருமரீ நிலமிசை யானே.

திணையும் துறையுமவை, துறை வாழ்த்தியலுமாம்.

† பாண்டியன் பல்யாகசாலே மதுகுருப்பி பெவலுதியைக் காரி
கிழார் பாடியது.

இ - ள்.—வடக்கில் கலு ணது பனிதருகிய நேடிய இமம் மீ லிவடக
கும், தெற்கின்கண்ணது உட்குருகும்பொருட் பாக னியாதற் தெதரும்,
கீழ்க்கண்ணது கரையையொருநி ருக்க லா தாண்டப் பட சாகரத்

உஉ. “ஊர்சுடு விளக்கத் தழுவுளிக் கமப க, ள்கா னே மேவலை”,
“ஏம நன்னு டொளாளொரி டட்டினே” (புறநா. ௨ - ௬, ௧ ௧௩); “யாண்டு
தலைப்பெயர வேண்டு புலத்தெறுத்த, முடி யெட் டட்டி னு டு நுநு சீதந
மொடு”, “பசும்பிசி ரொளாளாழாடிய மருங்கு”, “ஊர்நில வுநததெழு
துரைஇப், போர்சுடு கமழ்புகை மாநிர் மடாட” (புறநா. ௧ - ௧ - ௨;
உரு: எ; எக: ௬ - ௧௦); “பாடுகெட டெ ரிபாப” மதுரை. ௧௨௩.

உ௩. அதனத் எ ஹமிடைச்சொல், மு னியை யலையாய வரு
மென்பதற்கு இவ்வடி மேற்கோள்; நோல். இவ் ட. . ௧௭ - போர்; ௫-வி.
சூ. உஎ௬ - உரை.

௨௫. வென்று அகத்த-கலு: புறநா. எஎ: ௧௦ - ௧௩.

௨௬. “தண்டாககரிப்பு” மணி. : ௧௨௦.

௨௭. இது, யகரவீரமுலியநகோற்கு (மறக்கோள்; நோல். உயி.
சூ. அ - இளம். நன் - மயிலை. சூ. ௩௩ எ; நன் - வ. ௩. ௩ ௨; ௫ - வி.
சூ. ௨௩௬. உரை.

* ௩. “இதனுள் இயாபாகிய குணங்கூற் அ நறோடு செவியுடையும்
கூறினான், செவியுடை மப்பொருள் சிறப்புடைத்தெய்த அவள்கருகி வாயுதல்
வேண்டி” நோல். புறத்திணை. ௩. - ந. ; செவ். கு. ௨௨௩

† பாட்டுடைத்தலைவன் பெயரின் ஒருகுறி இப்பாட்டின் உக-ஆம்
அடியில் அமைந்திருத்தல காரணம்.

(பி - ம்).— 1 ‘இயவுணின்’ 2 ‘சொலிவத்தை’ 3 ‘மன்னுக’

நகர்வலஞ்செயற்குப் பணியியரெனவீடும், ஏத்தகை பெய்திர் இதைஞ்சக வென அறமும், புகையெறித்தலான் காடுகவெனப் பொருளும், முகத்தெய்திர் தணிகவென இன்பமும் கூறியவாறாயிற்று.

இஃது, இவ்வாறு செய்கவென அரசியல்கூறலிற் * செவியறிவுறா உவும், மதியமும் ஞாயிறம்போல மன்னுகவென்றமையான் வாழ்த்தியது மாயிற்று. (க)

* ஒருவுதலை ஒருஉதலெனவும் ஒருஉவெனவும் கூறமாறபேரல் உறவும் உறாஉதலெனவும் உறாஉவெனவும் கூறப்படுமென்றர் ; நோல், புறத்தினை. சூ. ௩௩ - ந்.

(எ.) களிறு கடைஇயதாட்

கழுவரீஇய திருந்தடிக்

1 கண்ணொபொருது கவிவண்கையாற்

கண்ணொளிர்வருஉந் கவின்காபத்து

௩ மாமறுத்த மலர்மார்பிற்

நோல்பெயரிய வெறுழ்முன்பி

னெல்லையு மிரவு 2 மெண்ணாய் பகைவ

நூர்எடு வ்னக்கத் தழுவிளிக் கம்பலைக்

கொள்ளை மேவலை யாகவி னல்ல

க0 வில்லவா குபவா வியறேர் வளவ

தண்புலில் பாரந்த பூசன் மண்மறுத்து

மீனீற் செறுக்கும் யாணர்ப்

பயன்றிகழ் வைப்பிற்றிற் றகன்றலை நாடே.*

தினை - வஞ்சி; துறை - கொற்றவள்ளை; மழபுலவஞ்சியுமாகம்.

சோழன் கரிகாற்பெருவளந்தானைக் கருங்குலாதலர் பாடியது.

இ - ள்.—களிற்றைச் செலுத்திய தானையும், வீரக்கழுவரிஞ்சிய இலக் கணத்தாற்றிருத்திய அடியினையும், அம்பொடு 3 பொருது இடக்கவிந்த

க. மு. பதிற். எ0 : க.

௩. மாவென்பது இடத்தால திருவை விரக்கியதென்பதற்கு இடமேற் கோள்; நன்-மயிலை. சூ.௩௮௧;நன்-வி. ௩. ௩௬0; இ-வி. சூ. ௩௨௦-உரை.

க. எழற் முன்பு, ஒருபொருட் பன்மொழி.

கஉ. செறுக்கும் - அடைக்கும் ; "செறுத்தோ றடைப்பினுஞ் செம் புனலோ டோர்" நாலடி. உஉஉ.

* இப்பாட்டினை வஞ்சித்திணைக்குரிய எரிபாத்தெடுத்தலென்றுத் துறைக்கு உதாரணமாகக் காட்டினர்; நோல், புறத்தினை. சூ. ௮ - ந்.

(பி - ம்)— 1 'கண்ணகால் பொருது' 2 'என்னாய்' 3 'பொருது'.

வள்ளிய கையுடனே கண்ணிற்கு விளங்கும் அழகியையுடைய வில்லையும், திருமகள் பிறர்மாற்பை மறத்தற்கு ஏதுவாகிய பரந்த மார்பினையும், யானையைப்பெயர்த்த மிக்கவலியினையுமுடைய, பகலுமிரவுமென்னுது பகைவரது ஊரைச்சுடுகின்ற தீயினது ஒளியின்கண்ணே தம்சுற்றத்தை அழைத்தலுடனே அழுகின்ற கூவுதலையுடைய ஆரவாரத்தோடுகூடிய கொள்ளையை விரும்புதலுடைய; ஆதலான், நல்ல பொருள்கள இல்லையாகுவனவால்; இயற்றப்பட்ட தேரையுடையவளவ, குளிர்ந்த நீர் பரந்த ஓசையையுடைய உடைப்புக்களை மணமறுத்தலான் மீனாலடைக்கும் புதுவருவாயினையுடைய பயன் விளங்கும் ஊர்களையுடைய மாற்றரது அகன்ற இடத்தையுடைய நாடுகள். — எ - று.

திருநதடியென்பதற்குப் * பிறக்கிடாத அடியெனினும் அமையும்.

களைப்பொரு தென்றது, அதனொழிமருவுதலை.

தானையும், அடியையும், கையுடனே சாபத்தையும், மாபையும், முன்பையுமுடைய வளவ ! நீ கொள்ளைமேவலையாதலின், யாணரையும் வைப்பினையுமுடைய பிறர்நாடு, நல்ல இல்லவாகுபவென்கூட்டுக. நாடு நல்ல இல்லவாகுபவென இடத்திற்கழபொருளின்றொழில், இடத்தமேலேறி நின்றது.

இனித் தாளாலும் அடியாலும் கையாலும் சாபத்தாலும் மார்பாலும் முன்பாலும் கொள்ளைமேவலையாகலினென ஆலுருபு விரித்துரைப்பினு மமையும்.

இது, பிறரகன்றலைநாடு நல்ல இல்லவாகுபவென்றமையிற் கொற்றவன்னையும், ஊர்ச்சுடு விளக்கத் தழுவிலிக் கம்பலையென்றமையின் மழபுலவஞ்சியமாயிற்று. (எ).

* பிறக்கு - பின்; "நசை பிறக்கொழிய" புறநா, கரு: கரு.

(அ.) வையந் காவலர் வழிமொழிந் தொழுதப்

போகம் வேண்டிப் பொதுச்சொற் பொறுஅ

திடஞ்சிறி தென்னு மூக்கந் தூர்ப்ப

வொடுங்கா வுள்ளத் தோம்பா வீகைக்

ரு கடந்தடி தானைச் சேரலாதனை

க. "தொன்றுபட்டு வழிமொழிய" புறநா. கள: ச.

உ. "பொதுமொழி பிறர்க்கின்றி முழுதானஞ் செலவர்க்கு" (கலி: சுஅ); "அரசன் போகம் வேண்டிப் பொதுச சொற்பொறாலும்" (நெடுநல். அவதாரிகை); "கொடியு முரசும் கொற்றவெண குடையும், பிற்கொளப பொறுஅன் றுனேகொண்டு" சிதம்பாழம்மணி. உரு.

ச.. "ஓம்பா தீய மாற்ற லென்கோ" (புறநா. உஉ: ஈஉ); "ஓம்பா வீகையின் வண்முகிற் சார்து" பதிற். சஉ: கஉ.

யாங்கன மொத்தியோ வீங்குசெலன் மண்டிலம்

பொழுதென வரைதி புறக்கொடுத் திறத்தி

மாறி வருதி மலைமறைத் தொளித்தி

கா. இ.

யகலிரு விசம்பி னானும்

க0 பகல் விளங் குதியாற் பல்கதிர் விரித்தே.*

க. யாகனம் : “நீங்குகென்றியான் யாகனா மொழிகோ” (அகநா. கூ0 : அ) ; “டாங்கனம் வந்தனை” (மணி. ௫ : சக) ; ஒக்குமெனக் கூறு மல் ஒவ்வாதெனக்கூறலும் உவமையாமென்பதற்கு இவ்வடி மேற்கோள் ; தொல். உவம. ௫. ௩௩ - பேர்.

எ. “மலர்ந்த ஞாலம் புலம்புபுறக் கொடுப்ப” (அகநா. ச : ௫) ; “அழிகுநர் புறக்கொடை” பு - வே. வஞ்சி. ௨0 - கொளு.

க0. புறநா. ௩௭௪ : கஎ - ௮.

* மு. “ஒரீஇக கூறலும்” (தொல். உவம. ௫. ௩௫ - இளம்) என்பதற்கு மேற்கோள் ; “வையங் காவலர்...பல்கதிர் விரித்தேயென்னும் பாட்டினுள், ‘கடந்தடு தானைச் சேரலாதனை’ என்றானதுனை உவமத்திற்கு வந்த அடையினைப் பொருட்கு மறுத்துக் கொள்ளவைத்தானென்பது. என்னை? வெஞ்சுடர் வழியென்னுநதுனை உவமத்திற்குரிய அடையினைப் பொருட்கு மறுத்துக் கொள்ளவைத்தானென்பது. இனிப், ‘பொழு தெனவரைதி’ என்பது தொடங்கிப் பாட்டு முடிகாறும் பொருட்குரிய அடையினை உவமத்திற்கு மறுத்துக் கொள்ளவைத்தானென்பது. என்னை? வெஞ்சுடர் வழித்தோன்றிய அரசனைத் தண்டனரோடுமியப்பான் ‘பொருளே யுவமஞ் செய்தார் மொழியினும்’ என்றதனும்பொருளினே உவமையாகக்கூறுது உள்ளுறையுவமம் போலக் கொள்ளவைத்துப் பின் னர் உவமத்திற்கு அடையாயவற்றுள், ‘வையங்காவலர் வழிமொழிந் தொழுக’ என்றான். வழிமொழிதலென்பது வேற்றரசர்க்குத் தம் தன்மையெனவேறின்றித் தன்னகப்படுத்தலு; ஆகலால் தத்தம்மொளியொடுபடுத்து ஒழிந்தகோளுஞ்செலலத் தானுஞ் செலலும் மதியமென்று எதிர்மறத்துக் குற்றங்கூறும் குறிப்புப்படனவத்தானென்பது. ‘போகம் வேண்டிப் பொதுச்சொற்பொறுஅது’ எனவே இன்பதுகாவு முற்றுச் சிறப்பிலலாக் கட்டுரை யெய்தானெனவும் அவனோடு உவமிக்கொற மதியமாயின் இருபத் தெழுவர்மகளிரோடு போகவதுத்துச சிறப்பிலலாத் கட்டுரைபுணையுமென்று எதிர்மறத்துக் கொள்ள வைத்தான். சிறப்பினமையென்பது, எல்லார்க்கும் ஒத்தவாற்றான் அறஞ்செய்யாது உரோகினிமேற் கழிபெருங்காதலெனப்படுதல் போலவன. ‘இடஞ் சிறிதென்னு மூக்கந்தரப்ப’ எனவே, எஞ் ஞான்றும் தன்னெல்லைக்கண்ணே வரும் மதிமண்டிலமென்று எதிர் மறுத் துக்கொள்ளப்படும். ‘ஒடுங்காவுள்ளம்’ எனவே, மதியம் தேய்ந்தொடுங்கு மென்பது கொள்ளப்படும்; ‘ஓம்பாவீகை’ எனவே, ஈடோறும் ஓரோவோர் கலையாகப் பல்லுயிர்க்கும் இன்பம் பயக்குமாற்றால் தருவதல்லது தானுடைய தெல்லாம் ஒருகாலே கொடாது மதியமெனப்படும். ‘கடந்தடுதானை’ என வே, மதிக்குத்தானையாகிய தாரகையெல்லாம் பகைக்கதிராகிய பருநிமண்டி லத்துக்குத் தோற்குமென்றானும். இவ்வாற்றான் உவமான அடையெல்லாம்

தலை - பாடாண்டினை; துறை - இயன்மொழி; புவநிலையுமா? கோழாநீர்கடுங்கோ வாழியாதனைக் கபிலர் பாடியது.

இ - ள்.—உலகத்தைக்காக்குமரசர் வழிபாடு சொல்லிநடக்க துகரும் இன்பத்தைவிரும்பிப் பூமி பிறவேந்தருக்கும் பொதுவென்னும் வார்த்தைக்குப்பொறுது தன்னாடு இடஞ்சிறிதென்னும் * மேற்கோள்செலுத்த மடியாத உள்ளத்தையும் பொருளைப் பாதுகாவாது வழங்கும்வண்மையையும் வஞ்சியாது எதிர் நின்று கொலவும் படையையுமுடைய சேரலாதனை எவ்வாறெப்பை? மிக்க செலவையுடைய மண்டிலமே, நீ பகற் பொழுதை நினக்கெனக் கூறுபடுப்பை; திங்கள் மண்டிலத்திற்கு முதுகிட நிப் போதி; தெற்கும் வடக்குமாகிய இடங்களிலு மாறிமாறி வருவை; மலையின் கண்ணே வெளிப்படாது கரப்பை; அகன்ற பெரிய ஆகாயத்தின் கண்ணும் பகற் பொழுது விளங்குவை, பல கிரணங்களையும் பரப்பி.—எ-று.

மாறிவருதியென்பதற்கு இராசிதோறும் மாறிவருதியெனினுமமையும். வீங்குசெலன்மண்டிலமே, வரைதி; இறத்தி; வருதி; ஒளித்தி; நீ விசும்பினுனும் பகலவிளங்குதி; இக்குறைபாடெல்லாமுடைய நீ சேரலானை யாங்கன மொத்தியோவெனக்கூட்டி வினைமுடிவுசெய்க.

ஒழுகவென்னுமெச்சம், துகருமென ஒருசொல்வருவித்து அதனோடு கூட்டி முடிக்கப்பட்டது; ஒழுகவும் போகதுகரவும்வேண்டி யெனினு மமையும். வேண்டி, பொறுது, தூர்ப் எனநின்ற வினையெசசக்கள ஒழிங் காவென்னும் பெயரச்ச மறையோடு முடிந்தன.

இனி, 'பகலவிளங்கலை' என்னும் பாடத்திற்குத் திங்கண்மண்டில மாக்கி, 'மாறிவருதி' என்பதற்குத் தேய்ந்தும் வளர்ந்தும் வருதியெனவும் பிறவும் அதற்கேற்பவரைப்ப. (அ)

ராதிர்மறுத்தகொள்ளப்படடன. இனிப, பொருட்குரிய அடையும் அவ்வாறே எதிர்மறுத்துக்கொள்ளப்படுமென்றவாறு 'விலங்குசெலன்மண்டிலம்' எனவே, கடையாயினர் கதியிற்செலலு மதியமென்று பாட்டுடைத் தலைவன் தலையாயினர் கதியிற்செலலுமென்றான். 'பொழுதென வரைதி' எனவே, தோடோறும் நாழிகை வேறுபட்டு எறித்தியென்றதனான் இவன் பொழுது செய்யானெனவும், 'புறக்கொடுத்திதத்தி' எனவே, தோற்றோர்போன்று ஒளி மழுங்கிச் செலகின்றயெனவும், 'விளங்கித் தோன்ற' என்பதனால் [தோடர்கின்ற] சுடர்போல விளங்கிப் பிறர் தோற்றோடக்காயும் இவனெனவும், 'மாறி வருதி' எனவே, திக்கடோறுமாறிப் பிறத்தியென்பதனான் இவன் நிலைபெற்று நெனவும், 'மலைமறைந்தொளித்தி' எனவே மலைசார்ந்தவழித் தோன்றயென்பதனான் இவன் தன்னாடு மலைக்கூறுமெனவும், 'அகலிருவிசும்பினுனும்' எனவே, இவன் இவ்வுலகத்து நிலைபெறுடையனெனவும், 'பகல்விளங்காய்' எனவே, இவன் இருபொழுதும் விளங்குமெனவும் கொள்ளப்படும். முற்பகுதியும் பிற்பகுதியும் வேறுபட வருதலின் இது வேறுபட வசத்தாயிற்று" நொல். உவம. கு. ௩௨ - பேர்.

மேற்கோள்-பிரதிஞ்கு

புறநா. ௨௭ : ௧௧ - ௪ ; "மாப்தலும் பிறத்தலும் வளர்ந்த வீந்தலும், தேய்தலு முடைமையைத் திங்கள் செய்யுமா? (வேக. ௨.௧௩௨);

“உலகினர் செல்வந்த லுரைப்பொரு ளிரண்டுங் கோட, லிலகு வெண் மதியங் காட்ட வென்று மோர் தகைத் தாய்ச்சேறல, லிலகுதஞ் செல்லி மெங்கள் விழுப்பொரு ளாயவண்ண, லலகிலசெஞ் சோதிப் பின்ன லணி மதி யுணர்த்த வாழ்வார்” (கூவப். நைமிசா. ௧௪); “அகன்மதி வளர்ந்து தேய்ந்தத் தச்சக போகத்தன்மை, நகலுறக்காட்ட” தியாக. நைமிச. ௧௬.

(கூ.) ஆவு மானியற் பார்ப்பன மாக்களும்
பெண்டிரும் பிணியுடை யிரும் பேணித்
தென்புல வாழ்நர்க் கருங்கட னிறுக்கும்
பொன்போற் புதல்வர்ப் பெறாஅ தீரு
நு மெம்மம்பு கடிவிடுது தும்மரண் சேர்மினென
வறத்தாறு துவலும் பூட்கை மறத்திற்

க. சிறிதும் தீங்குசெய்யத்தகாத சாதிபாகலிள், டசமுந்கூறப்பட்டது;
“ஆவுமாவுங் கொணங்கழி சென்றே” மணி. ௪: ௨௫.

க - உ. தோல். விளி. ௩. அ - பேர் - மேற, “ஆவு மானியற்...
பிணியுடையிரும்” என்றும் போலும் அணமைவளியும் இதனாகொள்க”
நெ. நெ. ௪௪. ௧௨ - ந.

ச. “பொன்போற் புதல்வனோ டொன்றே தோ னே” ஐங்குறு.
௨௬௫ : ச.

நு. “எம்மம்பு...சேர்மினெ பத வினாவு” நன்-மாபிலை. சூ. சருக;
நன் - வி. சூ. சருக.

க - நு. “மண்டமர் மேலகொடு வந்தன மிளனே, தண்டக நாட்டுறை
தாபதர் நோயோர், பெண்டிரு தும்மர னேகுதிர் பெட்டென், மெண்டுகை
யார்ப்பவிசைப்பதைசாற்றி” (காஞ்சிப். நாம. ௨௧); “ஆவும்...சேர்மினெனத்
திணைவிராய்வத முன்னிலை வினேகோடல என்றும் பெறுதமெனின், —அந்
நிகரண செய்யுண்முடிபென்பபெயும், அவற்றை அதிகாரப்புறனடையாற்
கொள்க” (தோல். கிளவி. சூ. சரு - சே); “ஆவுமானியற்பார்ப்பனமாக்க
களுமென எண்ணி ‘தும்மரண் சேர்மின’ என முன்னிலைவினேகோடல் செய்
யுண்முடிபென்பது அதிகாரப்புறனடையாதகொள்க” (நெ. நெ. நெ. சரு -
ந); “ஆவுமானியற் பார்ப்பனமாக்களும்...சேர்மின் என ளகரவீற்ற உயர்
திணைப்பெயர் அணமைக்கண இயலபாயிற்ற” இ - வி. சூ. ௨௦௭ - உரை.

க - கூ. தோல். புறநானூறு ௨ - ௩.

கூ.. “அறத்தின் மண்டிய மறப்போர் வேந்தர்” (புறநா. ௧௨: ௭);
“சொல்லுதல யார்க்கு மெளிய வரியவாஞ், சொல்லிய வண்ணஞ் செயல்”

கொல்களிற்று மீயிசைக் கொடிவிசம்பு நிழற்று

மெங்கோ வாழிய குடுமி தங்கோச்

செந்நீர்ப் பசும்பொன் வயிரியர்க் கீத்த

க0 முந்நீர் விழவி னெடியோ

(குறள். சுசுசு), என்பதும், 'சிறப்புடை அரசியலாவன : மடிந்த உள்ளத்தோ னையும் மகப்பெறுதோனையும் மயிர்குலைந்தோனையும் அடிபிறக்கிட்டோனையும் பெண்பெயரோனையும் படையிழந்தோனையும் ஒத்தபடையெடாதோனையும் பிறவும் இத்தன்மையுடையோரையும் கொல்லாது விடுதலும் கூறிப் பொருதலும் முதலியனவாம்' (தொல். புறத்திணை. கு. க0 - ந.) என்பதும் இங்கே அறியற்பாலன.

க - சு. "இருபெருவேந்தர் பொருவது கருதியக்கால ஒருவர், ஒருவர் நாட்டுவாழும் அந்தணரும் ஆவும் முதலியன தீங்கு செய்யத்தகாத சாதிகளை ஆண்டு நின்று அகற்றல் வேண்டிப் போதருகவெனப்புகதலும், அங்ஙனம் போதருதற்கு அறிவிலலாத ஆவினைக் களவினலு தாமே கொண்டுவந்து பாதுகாத்தலும் தீதெனப்படாது அறமேயாமென்றற்கு 'ஆதந் தோம்பல்' என்றான்; அஃது, 'ஆவும்...மறத்திற' என்ச்சான்றோர் கூறியவாற்றனுணர்க; மன்னுயிர்காக்கும் அன்புடை வேந்தற்கு மறத்துறையினும் அறமே நிகழுமென்றற்கு, 'மேவற்றாகும்' என்றான்" (தொல். புறத்திணை. கு. உ - ந; இ - வி. கு. சு0உ - உரை) என்பதும், "நன்பால் பசுவே துறந்தார் பெண்டிர் பாலர் பார்ப்பா, ரென்பாரை யோம்பே னெனி யானவ னாகுவென்றான்" (சீவக. சுசுந்) என்பதும் இங்கே அறியத்தக்கவை.

எ. மீயிசை : "ஓங்குயர் சமந்தத் துச்சி மீயிசை" (மணி. கக : உஉ); யானை மேற் கொடி : "மலையுழி யானை வான்றோய் வெல்கொடி, வரைமிசை யருலியின் வயின்வயி னுடங்க" பதிற். சுசு : க - உ.

சு. செந்நீர்ப் பசும் பொன்—நாலவகைப் பொன்னுட் கிளிச்சிதை யென்பது ; "செந்நீர்ப் பசும்பொன் புனைந்த பாவை" மதுரை. சுக0.

க0. முன்னொருகாலத்தில் மதுரையை அழித்தற்கு வந்த கடலைக்கிர குமார பாண்டிய னென்பவன், ஸ்ரீ சோமசுந்தரக் கடவுள், அருளிய வேலையெறிநது வற்றச்செய்து, அக்கடல தன்னுடைய காலின் வடிம்பை யலம்பும் படி உயர்ந்து நின்றமையால், அவனுக்குக் கடல வடிம்பலம்பநின்ற பாண்டியனென்பது பெயராயிற்று; இதனைத் திருகாலவாயுடையார் திருவிளையாடம்புராணத்தில் உக - ஆவதிலுள்ள சு - ஆம் விருத்தமுதலியவற்றனுணர்க; "அடிபிறந்தன்ன வரசர்க் குணர்த்தி, வடிவேலெறிந்த வான்பகை பொறுது, பண்டுகியாற்றுடன் பன்மலையடுக்கத்தக, குமரிக்கோடுங் கொடுங்கடல்கொள்ள" (சீலப். கக : கஎ - உ0), "ஆழிவடிம்பலம்பநின்றனும்" (நள. சுயம். கந்), "கடல்வடிம்பலம்ப நின்ற கைதவன்" (வில்லி. பாரதம், கடு - ஆம் போர். கஅ) எனவும் வருபவை இதனை வலியுறுத்தும். நெடியோன் : "பொலந்தார் மார்பி னெடியோ னும்பல்" (மதுரை. சுசு); "உரைசால் சிறப்பி னெடியோ னன்ன, வரைசூதம்" சீலப். உஉ : சு0-சுக.

னன்னீர்ப் பஹுளி மணலினும் பலவே.

திணையும் துறையும் அவை.

பாண்டியன் பல்யாகசாலை மதுகுடும்பெருவழ்தியை நெட்டிமை யார் பாடியது.

இ - ள்:—ஆவும், ஆனின தியல்பையுடைய அந்தணரும், மகளிரும், நோயுடையீரும், பாதுகாத்துத் தெள்ளிசைக்கண்வாழ்வோராகிய நங்கூடி யிலிறத்தோர்க்குச் செய்தற்கிய பிண்டாதகக்கிரியையையப்பண்ணும் பொன்போலும் பிள்ளைகளைப் பெறுதிரும், எம்முடைய அம்பை விரையச் செலுத்தக்கடவேம்; நீர் துமக்கணாகிய இடத்தை அடையுமென்று அற நெறியைச்சொல்லும் மேற்கோளினையும் அதற்கேற்ற மரத்தினையுமுடைய, கொல்யானைமேலே எடுக்கப்பட்ட கொடிகள் ஆகாயத்தை சிழந்தெய்யும் எம்முடைய வேந்தனாகியகுடுமி வாழ்வானாக; தம்முடைய கோவாகிய சிவந்தநீர்மையையுடைய போக்கற்ற பசிமபொன்றாக கூத்தர்க்கு வழங்கிய முந்நீர்க்கடற்றெய்வத்திற்கெடுத்தவிழாவினையுடைய லெடியோனாவுளதாக் கப்பட்ட நல்ல நீரையுடைய பஹுளியொழுகுமாற்றின்மணலினும் பல காலம்.—எ - று.

எங்கோவாகிய குடுமி, பஹுளியாற்றின்மணலினும் பலகாலம் வாழிய வெனக்கூட்டுக.

கொடி விசம்பு சிழற்றுமென்பது, சினைவினைப்பாற்பட்டு எங்கோவென் னும் முதலொடுமுடிந்தது; கொடியால் விசம்பு சிழற்றுமென்றுரைப்பினு மமையும்; மீமிசைக்கொடி விசம்புசிழந்தும் களிதறினையுமொன்றாகிவிட்டு வாருமுளர். தங்கோச் செந்நீர்ப் பசும்பொருளைப் பதற்குத் தமதரசாட்சியி னது செவ்விவ நீர்மையாதசெய்த பசும்பொருள்வந்தாருமுளர்.

முந்நீர்க்கண் வடிம்பலம்பசின்றுவென்ற வியப்பால், நெடியோனென்று ரென்ப. யாற்றுநீரும் ஊற்றுநீரும் மறைநீருமுடைமையால், கடற்கு முந்நீ

கக. பஹுளியாறு : சிலப். கக : கக.

அ - கக. ஓராசகை வாழ்த்துகையில் அவரை அவர்க்குரிய ஆற்றமண லினும் வாழகவென்றல் மரபாகவிள, இவ்வனம் கூறினார்; (புறநா. ௪௩ : ௨௧ - ௩௩); “மண்ணுள் வேந்தே சிவ்வா னுட்கர், தண்ணுள் பொருளை மண லினுஞ் சிறக்க” சிலப், ௨௮ : ௧௨௮ - ௧.

* இச்செய்யுள், பொருளினதுய்த்த பேராண்பக்கத்திற்கும், இயன் மொழிவாழ்த்திற்கும் (தொல். புறத்திணை. ௨. எ, ௨௯ - இளம்) உதாரண மாக முறையே காட்டப்பட்டுள்ளது.

† “முந்நீர் - கடல்; ஆகுபெயர்; ஆற்றுநீர் ஊற்றுநீர் மேனீரென இவையென்பார்க்கு அறநன்று; ஆற்றுநீர் மேனீராதலானும் இவ்விரண்டியில் வழி ஊற்றுநீரும் இன்றாமாதலானும் இவற்றை முந்நீரென்றல் பொருநகிய தன்று; முதியநீரெனின், ‘நெடுங்கடலுந் தன்னீர்மை குன்றும்’ என்பதனால் அதவும் மேனீர்இனி அமையாமையின் ஆகாது; ஆனால் முந்நீர்க்குப்பொருள் யாதோ வெனின் முச்செய்கையையுடையநீர் முந்நீரென்பது; முச்செய்கை

(பி - ம்.)— 1 ‘உயர்ந்தோனல்’

உகா புறநானூறு மூலமும் உரையும்.

ரொன்றுபெயராயிற்று; அன்றி, முன்னீரென்றேதி, *நிலத்திற்குமுன்னாகிய நீரொன்றுமுரைப்ப.

பிணியுடையீரும் புதல்வர்ப்பெறதீருமென்னும் முன்னிலைப்பெயரோடு ஆவும் பார்ப்புணமாக்களும்பெண்டிருமென்றும் படர்க்கைப்பெயர்கள் விராய் வந்து, நும்மாணசேர்மினெனவும் முன்னிலைவினையான்முடிதல், “புசெய்யுண் மருங்கினும் வழக்கியன் மருங்கினும்” என்னும் அதிகாரப்புறநடை யாத் கொள்ளப்படும். (க)

யாவள மண்ணைப்படைத்தலும் மண்ணையழித்தலும் மண்ணைக்காததலும்” சிலப். கள: “முநீரின்” - அடியார்; பெரும்பாண். ௪௪௧; சீவக. ௫-௩.

* இவ்வாறு கூறியது பூதங்களின் தோற்ற முறைபற்றி.

† தோல். எச்ச. ௫௩௭.

(க௦.) வழிபடு வோரை வல்லறி தீயே

பிறர்பழி கூறுவோர் மொழிதே றலையே

நீமெய் கண்ட தீமை காணி

நெப்ப நாடி யத்தக வொறுத்தி

௫ வந்தடி பொருந்தி முந்தை நிற்பிற

றண்டமூர் தணிதிநீ பண்டையிற் பெரிதே

யமிழ்தட் டானாக் கமழ்குய் யடிசில்

வருநர்க்கு வரையா வசையில் வாழ்க்கை

முகளிர் மலைத்த லல்லது மள்ளர்

மலைத்தல் போகிய சிலைத்தார் மார்ப

செய்திரங் காவினைச் சேண்விளங் கும்புகழ்

ர - . ‘தண்டமாவது, அவ்வொழுக்க வெறியினும், வழக்குவெறியினும் வழிஇயினரை அந்நெறி நிறுத்தம்பொருட்டு உப்பாநாடி அதற்குத் தகவொறுத்தல்’ குறள், பரிமேல். உரைப்பாயிரம்.

௫ - க. “அஞ்சினர்க்களித்தலும்” சிறுபாண். உக௦.

அ. வாழ்க்கை: ஐங்குறுநூற்றின் முதற்பத்தால் விளங்கும்.

க - க௦. “சிலைத்தா கல மலைக்குந் நூரெனிற், றுமறி குவர்தமக் குறுதி யாமவ, றொழுவுநறு தினிதோர் வழுவின்று மலைத்தோர், வாழக் கண்டது மிலமே” (புறநா. கக: ௧௪ - ௭); “வணங்குசிலை பொருதின் மணங்கமழ்கல, மகளிாக கலலது மலைப்பறி யலையே” (பதிற். கூங: ௪ - ௫); “இனையோர்க்கு மலர்ந்த மார்பினை” (சிறுபாண். உக௨ - ௩) என்பதற்கும், “சோலைமயிலார்க்குனை வெம்முலைகமஞ்சங், கோலவரைமார்பு” (சீவக: ௨௮ - ௩) என்பதற்கும் இவ்வடிகள் மேற்கோள்; “மள்ளர்... மார்ப: இது தாருத்தது” தோல். புறத்திணை. ௫. ௩௧ - ௩.

கக. செய்திரங்காவினைச் செய்து பின் னிரங்காவினையொடு” (அக்நா. உக௮ : ௧௩); “எற்றென்றிரங்குவ செய்யற்க” (குறள். கூடுடு);

நெய்தலங் கான னெடியோ

யெய்தவர் தனம்யா மேத்துகம் பலவே.

திணையும் துறையும் அவை.

சோழன் 1 நெய்தலங்கானல் ஞாந்சேட்சேவியை ஊன்பொதி பசுங்குடையார் பாடியது.

இ - ள்.—சின்னை வழிபட்டொடுக்குவோரை லீலையவழிகை ; பிற ருடைய குற்றஞ்சொல்லுவாரது மார்த்தையைத் தெய்வாய் ; நீ மெய்யாக மனத்தானூராய்ந்து அறுதியிடப்பட்ட கொடுமைய ஓருட பாடகாணின், அதனை நீயிதாற்குத்தக ஆராய்ந்து அத்தீமைக்குத்தகத் தண்டஞ்செய்வை; வந்து நிர்ப்பாதத்தையடைந்து முன்னேநீநீப்பாராய், அடாபிழைசெய்வதற்கு முன் நீ செய்யுமுறளிலும் அள்ளுபெரிதாக அடையசெய்யுந் தண்டமும் தணிவை ; அமிழ்த்ததைத் தனசுவையால் வெப்பி உண்ண அண்ண அமை யாத மணங்கமழும் தாமிர்ப்பையுடைய அடிசிலை விருதினார்க்கு யிசுதிசுவை படாமல் வழங்கும் பழிநீர்த மனவாழ்க்கையைப்புகைய பெணடா முயக் கத்தால் மாறுபடுத்தலலது வீரர்போராட் மாறப்படுத்தொழிந்த இத்திர விற்போலும் மாலையையுடைய மார்பு, ஒரு தொழிலைச் செய்து பிள பிழைக் கச்செய்தேமென்று கருதாத செய்கையையும் செய்மைக்கண்ணே விரங்கும் புகழினையுமுடைய நெய்தலங்கானலெனலும் உரையுடைய நெடியோய், அணுகவந்தேய்யாம் ; நீய் பலகுணங்களையும் புரையுமோக.—எ - று.

வழிபடுவோரை வல்லறிதியெனதது,* அறிவி அவர்களுக்கு அருள் செய்வையென்பதாம்.

பெரிதென்பது வினையெச்சசகுதிப்பாகலின், ஆகவே ஒருசொல் ஒரு வித்துரைக்கப்பட்டது. பண்டையிற்பெரிது தணிதியெனப்பதற்கு நீ பண்டு செய்த கோபத்திலும் பெரிதாகத் தணிதியெனப்பட்டுமெய்யும், அடப் பட்டமையாத அமிழ்துபோலும் அடிசிலென உரைப்பிறுமனமும்.

நெடியோய், பல ஏத்துவேமாக எய்தவந்தானெனக் கூட்டுக. (க0)

“கற்றாழுந் றோன்ற கழிவிரக்கம்” (நான்மணி. ௧0); “செய்திரங்காவின் யென இரங்கல இசையெயன்றிப் பொருளது கழிவாகிய குறிப்புமுண ர்த்திற்று” (தொல், உரி. ௩. கூட - சே); “இரங்கல, இசையெயன்றி ஒரு பொருளது கழிவாந் பிறந்த வருத்தமாகிய குறிப்பும் உணர்த்தும்; “செய திரங்கா...புகழ், எனவரும்” (ஷெ ஷெ ஷெ கூட - ௪); “செய்து.....புக ழென இரங்கலென்னுமுரிச்சொல்.....ஒருபொருளதுகழிவாந் பிறந்த வருத்த மாகிய குறிப்புப் பொருளுணர்த்தலும் பொருளதும்” (இ - வி. ௩. ௨௮௬ - உரை). சேணவின்ன கும்புகழ்: “வின்பொருட்புகழ்” (புறநா. ௧௧: ௬); “கெடாது நிலையார் நின் சேணவின்ன்கு வல்லிசை” மதுரை. ௨௦௬.

* ‘அறிதி’ என்றதற்கு இங்கே எழுதிய உரைப்பாம், “ஒருவாண் மறைப்ப நீயோவந் தேனென்றாய்” (கம்ப. வீராத. ௪௬); “என்னென்ற டென்ககட் கிறை” (நள. காப்பு) என்பவற்றிலுள்ள ‘ஏனென்றாய்’, ‘என னென்றாய்’ என்பவற்றிற்கு இன்னவாறு பொருள் செய்யவேண்டுமென் பதை நன்கு புலப்படுத்துகின்றது.

(பி - ம்.)—1 ‘நெய்தலங்காலை’

உஅ புறநானூறு மூலமும் உரையும்.

(கக.) அரிமயிர்த் திரண்முன்கை

வாலிழை மடமங்கையர்

வரிமணற் புனைபாவைக்குக்

குலவுச்சினைப் பூக்கொய்து

ரு தண்பொருளைப் புனல்பாயும்

விண்பொருபுகழ் விறல்வஞ்சிப்

பாடல்சான்ற விறல்வேந்தனும்மே

வெப்புடைய வரண்கடந்து

துப்புறுவர் புறம்பெற்றிசினே

க௦ புறம்பெற்ற வயவேந்தன்

மறம்பாடிய பாடினியும்மே

யேருடைய விழுக்கழஞ்சிற

சீருடைய விழைபெற்றிசினே

யிழைபெற்ற பாடினிக்குக்

கரு குரல்புணர்சீர்க் கொனை வல்பாண் மகனும்மே, எனவாங்

கொள்ளுமல் புரிந்த தாமரை

க. அரியென்பது ஐம்மன்பொருளில் வருமென்பதற்கு இவ்வடிமேற்
கோள்; தொல். உரி. சூ. சு௦ - சே; ரு. ருஅ - டு; இ - வ். சூ. உக௦-உரை.

ரு. பொருளை - சேரூட்டிலுள்ளதொருநீர். இது, பண்டைக்காலத்
தில் வஞ்சிகரத்தின் புறமதிலே அலைத்தொழுகியது; "தண்ணுள் பொருளை"
(சீலப். உஅ; கஉக) என்பதன் அடிக்குறிப்பைப்பார்க்க.

உ - ரு. "மணற், செய்வுறு பாவைக்குக் கொய்ப்புத் தைஇத், தண்கய
மாடுமகளிர்" புறநா. உச௩ : க - ன.

சு. பொருவென்பது, பயவுவமைபற்றி வருமென்பதற்கு இவ்வடிமேற்
கோள்; தொல். உவம. சூ. கசு - பேர்; இ - வ். ரு. சுசஉ - உரை.

எ-சு. சின்னென்பது பால்காட்டுமெழுத்தோடடுத்து வருமென்பதற்கு
மேற்கோள்; தொல். இடை. ௧. உசு - பேர்.

கக - ன. தொல். எசச. ரு. ரு௩ - பேர். மேற்.

கக. "அழல்புரிந்த வடர்தாமரை" புறநா. உசு : க,

கக - எ. பாடினி இழைபெறுதல் பாணன் பொற்றாமரை பெறுதல்;
(புறநா. கஉ : க; உசு : க - ரு; சுசு : சு - உக; கஉசு : க - ன; னகசு : சு -
கரு; னகசு : க - ன.); "எரியகைத் தன்ன வேடி றுமரை, சுரியிரும் பித்தை
பொலியச் சூட்டி, தூலின் வலவா நுணங்கரின் மாலே, வாலொளி முத்த
மொடு பாடினி யணிய" (பொருந். கருசு - சுஉ); "தலைவன் றுமரை மலைய
விறலியர், சீர்கெழு சிறப்பின் விளங்கிழை யணிய" மலைபடு. ருசுக - எ௦.

கச - எ. "இழைபெற்ற...பெற்றிசினே; இஃது, ஈற்றயலடி முச்சீர்த்
தாவிவந்து செந்துக்கியற்றுக இற்றவஞ்சிப்பா" தொல். செய். சூ. எக-பேர்.

வெள்ளி நாராற் பூப்பெற் றிசினே *

தினை - பாடாண்டினை ; துறை - பரிசில்கடாநிலை.

சேரமான் பாடாண்டியபெருங்கடுங்கோவைப் 1 பேயமகர் ஞானவெளி பாடியது.

இ - ள்.—ஐய மயிரையுடைய துண்ட மு கையினையும் தூய ஆபரண தையமுடைய பேதைமகளிரா ணைடலிழைத்த சிறுநீரக்டெய்த பாலைக்கு வளைந்த கோட்டுப்பூவைப்பறித்துக் குரிரைத் துபொருந்தத்தது நீரினகட பாயரது விடையாடும வாளைமுட்டிய புகழ்நையும் வெளியையுமுடைய கருவூரின் கட பாடுதற்கமைந்த வெறியையுடைய அரசனும், பகை தெறும் வெம்மையையுடைய அரனை அழித்தது வலியோடு எதிராதவருடைய புறக்கொடையைப் பெற்றான் , அப்புறக்கொடையடைபெற்ற வலிய அரசனது வரத்தைப்பாடிய பாடினியும், தோற்றப் பொலிவுடைய சிறந்த பல கழஞ்சாற் செய்யப்பட்ட காமையையுடைய அனிகலத்தைப்பெற்றான் ; அவ்வனிகலத்தைப்பெற்ற விநலிக்கு முத்தர் மாகிய குரிலிலே வந்து பொருந்தும் அளவையுடைய பாட்டைலல்ல டானனும், விநலிய தழலின கண்ணே ஆக்கப்பட்ட பொற்றாமரையாகிய வெள்ளி நாராற்றெடுத்த பூவைப் பெற்றான்.—எ - று.

பாடினி இழைபெற்றா ; பாண பூப்பெற்றா , யாள் அதபெறு கின்றிலேலெ டை பரிசில்கடாநிலையாபிறது ; இனி, இவா பேயாயிருக்கக் கடபுலனையதோ வடிவுகொண்டுபாடினொருத்தியை யவும், 'இக்களத்து ளைதோராயாவரும் பரிசில பெற்றார்களா ; ஈனநிறி டினை எடுத்த பட்டோ ரிலலாண்மயாள், எங்கு உணவாகிய தசை பெற்றிலே ' என்பத தான் பேய மகளானமை தோறட பரிசில்கடாபிடுன்னெனவுங் கூறுவாருமுளா.

'பாடினிகு...பாணமகள்' என்பது, அதுவெ றுறுபுகெடக் குகர்வந தது; உயாதினையாகலிள். †பாடினிபா—லுக்கேறபக் கொனைவல பாணமக் ணெனினுமமையும். எனவும், ஆகுகும்; அச்சநிலை. பெற்றிசின மூன்றும், படாககைக் கணவந்தன். (கக)

கடு-எ. எ ளவும் ஆங்கும் அசைநிலையாயின வென்பதற்கு மேற்கோள்; தோல். இடை. து. சள - போ.

* மு. 'மகிழ்செய்தறகட காமம் உறவினும்சிறந்ததேயெனினும் இவள குறிப்பு ஆராயந்தறியாமையின யானது பெற்றலேலெ டாக குறிப்பெச்சம் வருவித்துரைக்க; 'அரிமயாதிரண்டமுடிகள்' என்பனும் புறப்பாட்டிற்குறிப் புப்போய்' குறள். கடுகூ - பரிமேல.

† "பாடினி, பாடின பாணிக்கேறப்" பொருந. சா - அ.

(பி. ம்.)—1 'பேயமகன் இளவின்'

(கஉ.) பாணர் தாமரை மலையவும் புலவர்
பூததல் யானையொடு புனைதேர் பண்ணவு
மறனோ மற்றிது விறன்மாண் குடுமி.
யின்னா வாகப் பிறர்மண்கொண்
டு டினிய செய்திசின் னூர்வலர் முகத்தே *.

தீனை - அது ; துறை - ஓயன்மொழி.

பாண்டியன் பல்யாகசாலை மதுகுடுமிப் பெருவழதியை நெட்டிமை
யார் பாடியது.

இ - ள்.—பாணர் பொற்றாமரைப்பூவைச் சூடவும், புலவர் பட்டம்
பொலிந்த மத்தகத்தையுடைய யானையுடனே அலங்கரிக்கப்பட்ட தேரினை
ஏறுதற்கேற்ப அமைக்கவும், அறனோ இவ்வாறுசெய்தல் ? வென்றிமாட்
சிமைப்பட்டகுடுமி, வேற்றரசருடைய சிலத்தை அவர்க்கின்னுவாகக்கொண்டு
நின்னுடைய பரிசிலரிடத்து இனியவற்றைச்செய்வை.—எ - று.

குடுமி, பிறர்மண் இன்னுவாகக்கொண்டு, மலையவும் பண்ணவும் நிள்
ஆர்வலர் முகத்து இவியசெய்வை; இது நினக்கு அறனோ ? சொல்லுவா
யாகவெனக் கூட்டி வினைமுடிவுசெய்க.

மற்று, அசைநிலை.

இது, பழித்ததுபோலப் புகழ்ந்ததாகக்கொள்க. (கஉ)

க. இஃதூல் கக - ஆம் பாட்டின் கக-ஈ ஆம் அடிகளின் குறிப்பைப்
பார்க்க.

௩ - ௫. “அறனோ...முகத்தே...இவை சொல்லுவான் குறிப்பினும்
பொருளறிய வந்தன” நன் - மயிலை. கு. ௨௬௬; நன் - வ. 19. ௨௬௬.

* இச்செய்யுள், கொடுத்தலெய்திய கொடைமைக்கு மேற்கோளாகக்
காட்டப்பட்டது; தோல். புறத்திணை. கு. ௭ - இளம்.

(க௩.) இவனியா ரென்குவை யாயி னிவனே
புலிநிறக் கவசம் பூம்பொறி சிதைய
வெய்களை கிழித்த பகட்டெழின் மார்பின்
மறலி யன்ன களிற்றுமிசை யோனே

க. “இவன்யார்...இவனெயென்னும் புறப்பாட்டினுட் சேரனை முன்
னிலையாக்கி முடமோசியார் கூறுகின்ற காலத்து இவனென்பது முன்னிலைப்
படர்க்கையாய் நின்றது” (தோல். எச்ச. கு. ௬௭-சே, ந); “இவன்யார்...
இவனே யென்னும் புறப்பாட்டினுள் இவனென்பது முன்னிலைப் படர்க்கை
யாய் நின்றலும் இன்னொருன்னபிரவும் இப்புறனடையானே அமைத்துக்
‘கொள்க’ இ - வி. கு. ௩௭௨ - உரை.

உ. “புலிப்பொறிப்போர்வை நீக்கி” சீவக, ௨௬௬.

௩. எழில்-எழுச்சி; “நுண்மா னுழைபுல மில்லா னெழில்” துறள், ௪௦௭.

டு களிதே, முநீர் வழங்கு நாவாய் போலவும்
பன்மீ ஞப்பட் டிங்கள் போலவுஞ்
சுறவினத் தன்ன வானோர் மொய்ப்ப
மரீஇயோ ரறியாது மைந்துபட் டன்றே
நோயில னாகிப் பெயர்கடு லம்ம

க0 பழன மஞ்ஞை யுகுத்த பீலி
கழனி யுழவர் சூட்டொடு தொகுக்குங்
கொழுவின் விளைந்த கள்ளின்
விழுநீர் வேலி நாடுகிழ வோனே. ;

திணை - பாடாண்டிணை ; துறை - வாழ்த்தியல்.

சோழன்முடித்தலைக்கோப்பெருநற் றுள்ளி கருவுரிடஞ்செல்லானைக்
கண்டு சேரமான்நுதுவஞ்சேரலிநம்பொறையொடு வேண்மாடத்துமே
லிருந்து உறையூர் ஏணிச்சேரிமடமோசியார் பாடியது.

இ - ள்.— இவன் யாரென்று வினவுவாயாயின், இவன்முன், புலியி
னது தோலாற் செய்யப்பட்ட மெய்புகுகருவிபொலிந்த கொழுத்தற எய்த
அம்புகள்போழப்பட்ட பறந்துயர்ந்த மாபிணையுடைய கூடறம் போன்ற
காரிற்றின்மேலோன் ; இக்களிற்றுதான், கடலின்கண்ணே இயங்கும் மரக
கலத்தையொப்பவும் பலநீரினது நடுவேசெல்லும் மதியத்தை யொப்பவும்
சுறவினினத்தையொத்த வாண்மறவர் முதத் தன்னமருவிப்பாகையறியாது
மதம்பட்டது ; இவன் கோயின்றிப் பெயர்வானாக ; வாயிடத்து மயிலு
திர்த்த பீலியை ஆண்டுள்ள உழவர் நெற்கூட்டுடனே திரட்டுந் கொழுவிய
மீனையும் விளைந்த கள்ளையுமுடைய மிககநீராகிய வேலியையுடைய நாட்டை
யுடையோன்.—எ - று.

காரிற்றுமிசையோனாகிய இவன், யாரென்குலையாயின், நாடுகிழவோன் ;
இவன்களிறு மதம்பட்டது ; அதனால், இவன் கோயின்றிப்பெயர்கவெனக்
கூட்டி வினை முடிவுசெய்க.

டு. களிற்றிற்கு நாவாயுவமை : “நடுகிட லிருங்கூடத்து, வரி
புடைத்த கலம்போலக, களிற்றுசென்று காணகந்தாவம்” (புறநா. ௩௩௩:௧-௩) ;
“வீங்கு றோன்கயிறு...கடாஅயானையும்” (மதுரை. ௩௪௪௪ - ௪௩௩) ; “நீயா
னடுங்க...காலவேகக் களிமயக்குந்தென” மணி. ௪: ௨௬ - ௪௪.

சு. புறநா. ௩௬௬ : ௨டு - ஏ ; பதிற். ௬0 : ௧௭ - ௮.

எ. “எறிசுறவினையவர்”, “கோட்டுநீர் குழாத்திப் பள்ளாண்டி
னார்” (சீவக. ௧௪௪௬, ௨௩௨௩) ; பலபொருளோடு பலபொருள்கள உவ
மையாய் வந்ததற்கு இவ்வடி மேற்கோள் ; இ - வ். (௩. ௬௩௬ - உரை.

கக. சூடு - நெல்லரி ; “சூடு கோடாகப் பிறக்கி” பொருந். ௨௪௩.

க0 - கக. “கழனி யுழவர் தண்ணுமையிசைப்பிற், பழன மஞ்ஞை
மழைசெத் தாலும்” பதிற். ௬0: ௪௧ - ௨.

களிற்றுக்கு நாவாயோடு உவமை எதிர்ப்படையைக் கிழித்தோடலும், திங்களோடு உவமை வாரோர் சூழத் தன் தலைமைதோன்றச் செல்லுதலு மாகக்கொள்க.

தில் - வீழைவின் கண் நின்றது.

௨ பெருந்திள்ளி களிறுகையிகந்து பகையகத்துப் புருந்தமையார் அவற்குத் திங்குறுமென்று அஞ்சி வாழ்த்தினமையால், இது வாழ்த்திய லாயிற்று ; இவற்குத் திங்குறிந் நமக்குத்திங்குறுமென்னுங்கருத்தால் நோயிலகைப் பெயர்கவென்றாயிள், வாழ்த்தியலாகாது ; துறையுடையானது பாட்டெனவுணர்க. (க௩)

(கசு.) கடுங்கண்ண கொல்களிற்றாற்

காப்புடைய வெழுமுருக்கிப்

பொன்னியற் புனைதோட்டியான்

முன்புதூர்த்து சமந்தாங்கவும்

௩ பாருடைத்த குண்டகழி

நீரழுவ நிவப்புக்குறித்து

நிமிர்பரிய மாதாங்கவு

மாவஞ் சேர்ந்த புறத்தை தேர்மிசைச்

சாப நோன்றான் வடுக்கொள வழங்கவும்

௧௦ பரிசிலர்க் கருங்கல நல்கவுங் குரிசில்

வலிய வாகுநின் ருடோய் தடக்கை

புலவுநாற்றத்த பைந்தடி

பூநாற் றத்த புகைகொளிஇ யூன்றுவை

! கறிசோ றுண்டு வருந்துதொழி லல்லது

க. “கடுஞ்சினத்த கொல்களியும்” (புறநா. ௩௩: எ); “கடுஞ்சினத்த களிம” மதுரை. க௭௯.

௩. “விளங்குபொன் னெறிந்த நலங்கிளர் பலகை” (புறநா. ௧௩: க௨); “மின்னுந் தமனியமும் வெற்றிரும்பு மொன்றாகப், பொன்னென் பெயர் படைத்தாற் போலுமே” பெரும்பொருள்விளக்கம்.

அ - கூ. இது, பட்டையடுத்ததற்கு மேற்கோள்; தோல். புறத்திணை. சூ. ௩௧ - ௩.

௧௦ - ௧௧. இவ்வடிகள், ஆக்கக்கொளி காரணம் பெற்று வந்தமைக்கு மேற்கோள் ; தோல். கிளவி. சூ. ௨௨ - ௨௩.

௧௩ - ௪. “மற்ற, ஊன்றுவை கறிசோறுண்டு வருந்துமென வந்ததா லெனின், அதுபாடமறிந்து திருத்திக்கொள்க” (தோல். கிளவி. சூ. ௪௪ - இளம்); “அஃதேல, ஊன்றுவை...அல்லது” என்புழி உண்டென்பது ஒன்

கடு பிதிதுதொழி லறியா வாகவி னன்று
மெல்லிய பெரும தாமே நல்லவர்க்
காரணம் காகியு மார்பிற் பொருநர்க்
கிருநிலத் தன்ன நோன்மைச்
செருமிகு சேளய்நிற பாடுநர் கைபே *

திணை - அது ; துறை - இயன்மொழி.

சோமான்செல்வக்கடுங்கோவாடியாதன் கபிலர்கைப்பற்றி 'மெல்லியவாமால்நங்கை' எனக் கபிலர் பாடியது.

இ - ள்.—வன்கணமையையுடையகொலையானையாலே காவலையுடைய
†கணையமரத்தை முறித்து இரும் ஈற்செய்யப்பட்ட அழகுசெய்த அங்குசத்
தால மூன்னர்க்கடாவி அதுசெய்யும் வினையைப் பிளவேண்டுமளவிலேபிடிக்க
வும், வலிய நிலத்தைக் குந்தாலியால இடித்துச்செய்த குழிந்த கிடங்கின்
கண நீர்ப்பரப்பினது ஆழமாகிய உயாச்சியைக் கருதி அத ஈகடசெல்லாமல்
மிகைத்த செலவினையுடைய குதிரையைக் குசைதாங்கி வேண்டுமளவிலே
பிடிக்கவும், அம்பரத்தூணிபொருந்திய முதுகையுடையபாயத்தேர்மேலே
நின்ற விலலினது வலியநாணுறிறந்தவுட்பொருந்தும்படி அம்பைச்செலுத்
தவும், பரிசிலர்க்குப் பெறுதற்கரிய அணிகலன்களை அளிக்கவும், தலைவ! வலிய
வாகும் நின் முழந்தானைப் பொருந்திய பெரியகைகா; புலாளுமறத்தை
யுடையவாகிய செவ்விதட்டியைப் பூநாற்றத்தாகிய புகையைக் கொளுத்தி
அமைத்த ஊனையும் துவையையும் கழிப்பையும் சோற்றையும் உண்டு வருக
துஞ் செயலல்லது வேறுசெயலறியாவாகலான், அவைதாம் பெரிதும் மெல்
லியவாயின்; பெரும! பெண்டாக—கு ஆற்றத்தற்கரிய வருத்தமாகிய மார்பினை
யும் பொருவார்க்குத் துளக்கப்படாமையிற் பெரியநிலம்போன்ற வலியினையு

மறக்க உரியவினையாகலின் வழுவாம் மறவெனின, உண்டலெ பது உண்பன
தின்பனவென்ப பிரித்துக்கூறும்வழிச் சிறப்புவினையாம்; பசிப்பினிதீர துக
ரப்படும பொருளெல்லாம் உணவென்பபொருளாகலிற் பொதுவினையுமாம்; அத
னுள் அது வருவனவென்பது” (ஹெ ஹெ ஹெ சௌ-சே; இ - வ. ௫. ௩௧௬ -
உரை); “ஊன்துவை...அல்லதென்புழி துகரப்படும பொருள் எல்லாவற்றிற்
கும் உண்டறொழில் வந்தவாறுகாண்க” (தொல். கிளவி. ௩. சௌ - ந);
உண்டல் பொதுவினையென்பதற்கு மேற்கோள்; ஹெ ஹெ ஹெ சஉ.பேர்);
பலபொருள் விரவின, சிறப்பினால் ஓர் மறக்கேற்றவினை கொண்டதென்ப
தற்கு மேற்கோள்; நன் - மயிலே. ௫. ௪௪௭.

கக. “செருமிகு சேளயொ டுற்ற குளே” அகநா. உசுசு: ௨௧.

* “கடுங்கணன் கொல்களிறுல ளளனும் புறப்பாட்டுட் படைக்கலன்
கூறியவதனாற் காத்தலகூறியவாறு ககாண்க” தொல். புறத்திணை. கு. ௨௦ -
ந; ஹெ ஹெ கு. கசு - இளம்.

† கணையமரம் -கதவின் உட்புறத்தே குறுக்காகப்போடப்படும்மரம்;
“முழுவிறம் கணையம்” சிலப். கடு ; உகடு.

மூடைய போரின்கண்ணே மிக்க சேயையொப்பாய்! நின்னைப்பாடுவாருடைய கைகள்,—எ -று.

கொளீஇயென்னுமெசகம், அமைத்தவென்றும் ஒருசொல்வருவித்தி முடிக்கப்பட்டது; கொளுத்தவெனத்திரித்து, அவ்வென ஒருசுட்டு வரு வித்து அதனொழுப்பினும் அமையும்.

உண்டென்பது, பொதுவினையானேனும் சரியொழிந்தவற்றிற்கெல லாம் சேறலின், பன்மைபற்றி அமைத்துக்கொள்ளப்படும்; ஊன் துவை கறியொடுகூடிய சோறதை உண்டென உரைப்பினும் அமையும்; இதனைப் பொதுவினையென்றாற்பாருமுளா.

சூரிசில, பெரும, சேளய், வலியவாகும் நின்கை; நிற்பாடுநர்கைதாம் மெல்லியவாகுமெனக்கூட்டுக.

இனி, மாதாங்கவுமென்பதற்கு அகழியைக் கடக்கப்பாய்தற்குக் குதி ரைக் குசையைத்தாங்கி எடுத்துவிடவுமென நரைப்பாருமுளர்.

பாடுநரெனத் தம்மைப்படர்க்கையாகக்கூறினார்.

தம்கையின் மெனமையது இயலபு கூறுவார், அரசன்கையின் வலிய இயலபுக்கூறினமையான், இஃது இயன்மொழியாயிற்று. (கசு)

(கரு.) கடிந்தேர் குழித்த னெள்ள லாங்கண்

1 வெள்வாய்க் கழுதைப் புலலினம் பூட்டிப்

பாழ்செய் தனையவர் நனந்தலை நல்லெயில்

புள்ளின மிமிழும் புகழ்சால் வினையயல்

௩ வெள்ளனைக் கலிமான் கவிஞளம் புகளத்

க. மு. அகநா. ௩௨௬ : ச; கடியென்னுமுரிசுசொல் விரைவுப் பொருளைபுணர்த்து மென்பதற்கு மேற்கோள்; தோல். உரி. ௩. ௮௩ - ந; ௩ - வி. சூ. ௨௮௨ - உரை.

க - ௩. பகைவா மதிலையழித்துக் கழுதையேரால் உழுது வெள்ளை வரகும் கொள்ளும் வித்துதல் மாபு; “வெள்ளையக் கழுதை..... வைகலுழவ” (புறநா. ௩௨௨ : சு - கக); “எழுந்தழி மாடத் திடலொலா னாறிக், கழுதையோர் கையொளிர்வே லகோலா - வழுத்தநயின, வெள்வரகு கொள்வித் திடினும் விளியாதாற, காவிரவ தாராள கதம்” (பு - வெ. சு : ௨௬); “வடதிலை மன்னா மாரெயின் முருககிக், கவடி வித்திய கழுதையே ருழவன்” (சீலப். ௨௭. ௨௨௩ - சு); “இடி ததுவெளி செய்துநக ரெங்கணு துழைந்தாறு, கடுத்தமட வார்வயி நலைத்தன ரிரங்கக, கொடுத்திடு வளங்கள் பல கொள்ளுகொடு மண்ணி, செடுத்தவரு வெள்வரகு கொள்ளுட னிறை த்த” (காஞ்சிப். நாடு. ௨௮); இவ்வழிகளை மக்கடபாடாணடினைக்குரிய துறையாகிய மண்ணுமங்கலத்திற்கு உதாரணமாகக் காட்டுவர்; தோல். புறத்திணை. சூ. ௩௬ - ந.

௩ - ௩. புறநா. ௧௬ : க - ச.

(பி - ம்.)—1 ‘பேழ்வாய்’

தேர்வழங் கினைநின் றெவ்வர் தேளத்துத்

துளங்கியலாற பணையெருத்திற்

பாவடியாற் செறனோக்கி

னொளிறுமருப்பிற் களிற்வா

க௦ காப்புடைய கயம்படியினை

யன்ன சீற்றத தனையை யாகவின்

விளங்குபொன் னெறிந்த லவங்கிளா பலகையொடு

நிழல்படு கெடுவே லேகதி யொன்னு

ரொண்படைக கடுந்தா முன்புதலைக் கொண்மார்

கரு நசைதர வந்தோர் நசைபிறக கொழிய

வசைபட வாழ்த்தோர் பலர்கொல புரையி

னறபனுவ னுலவேத்த

தருளுசீர்ததிப் பெருங்கண்ணுறை

நெய்ம்மலி யாவுகி பொங்கப் பன்மாண்

உ௦ வீயாச் சிறப்பின வேள்வி முறறி

பூப நட்ட வியன்களம் பலகொல

யாபல கொல்லோ பெரும வாருறறு

விசிபிணிக கொண்ட மண்களை முழவிந்

பாடினி பாடும் வஞ்சிக்கு

அ - க௦. புறநா. க௦ : ௬ ; உ௦ : க - உ.

க௨. புறநா. க௦ : ௩.

க௦. கொண்மார் : ௩௫. க௦.

கரு. 'பிறககு' என்பது அசைநிலையாக வருமென்பதற்கு மேற்கோள் ;
தொல். இடை. ந. ௩௦ - பேர் ; ௪௩ - ௦டி. ௨. ௩ - ௩ ; ௩ - ௩. கு.
உ௦௦ - உரை.

க௦. கண்ணுறை : புறநா. க௦ : ௩ ; க௦ : ௦.

க - உ௦. "கடுந்தோஎயில என் எயிலுழித்தவாறு கூறி, 'வீயாச்
சிறப்பின நாட்டி' என்ன ஒருவாற்றாள் மண்ணியவாறு கூறியவாறு
காண்க" தொல். புறத்திணை. ந. ௩௦ - ௩.

உ௦. "காழிலாவறுபத்துநாள் கெடுவகலையா லும், வாழிவென்றுவென்
றலைகடலவரைப்பெலா பாட்டுங், கேழிலவாகைய மதலையுங் கிளாமறை முறை
யான், வேழவியாற்றிய பூபமும் விநதநன் வணிகம்" காஞ்சிப். நகரேறறுப்.
க௦.

கரு - உ௦. சிறப்பினா அஃறிணைமுடிபேற்றதற்கு மேற்கோள் ;
நன்-மயிலை. கு. ௩௦௦ ; நன்-வ. கு. ௩௦௦ ; ௩ - ௩. கு. உ௦௦-உரை.

உ௦. புறநா. ௩௦ : க௦.

சு புறநானூறு மூலமும் உரையும்.

உரு நாடல் சான்ற மைந்தினோய் நினக்கே.

திணையுந் துறையும் அவை.

* பாண்டியன் பல்யாகசாலே முதுதடுமீப் பெருவழதியைநெட்டிமை
மார் பாடியது.

இ - ள்.—விரைந்த தேர் குழித்த தெருவின் கண்ணே வெளிய வாயை
டைய கழுதையாகிய புல்லிய நிரையைப் பூட்டி உழுது பாழ்படுத்தினை
யுறாடைய அகலிய இடத்தையுடைய நல்ல அரண்களை ; புள்ளினக்க
ளாலிக்கும் புகழ்மைநத வினைகழனிக்கண்ணே வெளிய தலையாட்டமணிநத
னஞ்செருக்கிய குதிரையினுடைய கவிந்த ஞாம்புகள் தாவத் தேரைச்
சலுத்தினை நின்னுடைய பகைவர் தேயத்துக்கண் ; அசைநதத் தன்மை
யாடு பெரியகழுத்தினையும் பரந்த அடியோடு வெகுட்சிபொருந்திய பார்வை
யினையும் விளக்கிய கோட்டினையுமுடைய களிற்றை அப்பகைவருடையன
பாகிய காவலையுடைய வாலிக்கட் படிவித்தனை ; அப்பெற்றிப்பட்ட சிவ ;
துடனே அதற்கேற்ற செய்கையையுடைய ; ஆதலான் விளக்கிய இரும்பாற்
செய்யப்பட்ட ஆணியும்பட்டமும் அமைநத அழகுமிக்க பலகையுடனே
மீழலுண்டாகிய நெடிய வேலை எடுத்துப் பகைவர் ஒள்ளிய படைக்கலங்களை
யுடைய நினது விரைநத தூசிப்படையின்வலியைக் கெடுத்தல்வேண்டித் தம்
ஆசைகொடுவர வந்தோர் அவ்வாசை பின் ஒழிய வசையுண்டாக உயிர்
வாழ்ந்தோர் பலரோ ? குற்றமில்லாத நல்ல தருமநூலினும் நாலவகைப்பட்ட
வேதத்தினுஞ் சொல்லப்பட்ட எய்தற்கரிய மிக்க புகழையுடைய சமீதையும்
பொரியும் முதலாகிய பெரிய கண்ணுறையோடு நெய்மிக்க புகை மேன்
மேற்கிளரப் பலமாட்சிமைப்பட்ட கெடாத தலைமையையுடைய யாகங்களை
முடித்துத் தூணடப்பட்ட சூகூர் வேள்விசசாலேகள் பலவோ ? இவற்றள்,
யாவையோ பல ? பெரும ! வார்பொருந்தி வலித்துக்கட்டுதலைப் பொருந்திய
மார்ச்சனை செறிநத தண்ணுமையையுடைய விதவிபாடும் மேற்செலவிற்கு
ஏற்ப, ஆராய்தலமைந்த வலியையுடையோய் ! நினக்கு.—எ - று.

பூட்டி என்னும் வினையெச்சத்திற்கு உழுதென்னுஞ்சொல் தருதுரைக்
கப்பட்டது. நற்பனுவலாகிய நாலவேதமென்பாருமுளர். நற்பனுவலுநால
வேதத்து வேள்வியென இயையும்.

பெரும, மைந்தினோய், பாழ்செய்தனை ; தேர்வழங்கினை ; கயம்படி
யினை ; ஆகலின், நினக்கு ஒன்றாகிய வசைபடவாழ்ந்தோர் பலர்கொல் ?
பூபுமநட்ட வியன்களும் பலகொல் ? இவற்றள், யா பலகொல்லோடுவெனக்
கூட்டி வினைமுடிவுசெய்க.

விளங்குபொன்னைநதவென்பதற்குக் கண்ணுடிகைத்த வெ னி னு ம்
அமையும். தார் முன்பு தலைக்கொணமாடுவதற்குத் தாரை வலியால்
தலைப்படவெனினும் அமையும்.

புரையுநற்பனுவலென்பது உம்பாடம்.

யாபலவென இவ்விரண்டின்பெருமையும் கூறியவாறு.

இவை எப்பொழுதுஞ்செய்தல இயலபெனக்கூறினமையின், இஃது
இயன்மொழியாயிற்று. (கரு)

* இப்பாடமும் ௨௦ - ௨௧ ஆம் அடிகளால் தலைவனுடைய பெயர்க்
காரணம் புலப்படுகின்றது.

(௧௬.) வினைமாட்சிய விரைபுரவியொடு

மழையுருவின தோல்பரப்பி

முனைமுருங்கத் தலைச்சென்றவர்

வினைவயல் கவர்பூட்டி

௫ மனைமரம் விறகாகக்

கடிதுறைநீர்க் கனிறுபடஇ

யெல்லுப்பட விட்ட சுடுதீ விளக்கஞ்

செல்சுடர் ஞாபிறறுச் செக்கரிற் றேன்றப்

புலங்கெட விறுக்கும் வரம்பி றுனைத

௧௦ துணைவேண்டாச் செருவென்றிப்

புலவுவாட் புலர்சாந்தின்

முருகற் சீறறத் துருகெழு குருசின்

மயங்குவள்ளை மலராம்பற்

பனிப்பகன்றைக் கனிப்பாகற

௧௫ கரும்பல்லது காடறியாப்

பெருந்தண்பணை பாழாக

வேம நன்னா டொள்ளெரி பூட்டினை

உ. கேடகத்திற்கு மேகம உரும: (புறநா. ௧௭: ௧); "மன்ன, ரெயிலுர் பஃறேல போலசு, சென் மழை" (நற். ௧: ௧௦ - ௧௨); "மழை யென மருளு மாயிரும் பஃறேல" (பத்ற். ௨: ௨); "மழைமருள் பஃ றேல" மலைபடு. ௭௭.

ச. புறநா. ௫௭: ௩.

௬. புறநா. ௧௫: ௮ - ௧௦.

௧௦. "கூடொரு வரையும் வேண்டாக் கொற்றவ" கம்ப. வாலி வதை. ௮௧.

௧௧ - ௧௦. "மன்ன, ருலப்ப வழிபட டொருதி நுஞ் செலவற, தொகற் பால போழ்தே தொகும்" (பழ. ௧௨௦); "ஊக முண்ணிருதி யொன் றிய நற்குழ்ச்சி, யாக்க மவன்க ணகலாவா — வீக, ௭௧ படா வென்றி நலமிகு தாராற், ககப்படா விலலை யரண" பு - வெ. : .

௧௨. மு. பொருந. ௧௩௬. "முருதி என்ன திறத்து" அகநா. ௧௫௮.

௧௪. பகன்றை - சிவதை; குறிஞ்சி. ௮௪; ஐங்குறு. ௪௫௬; கலி. ௭௩.

௧௫ - ௬. 'கரும்பலாற் காடொன் றிலலாக கழனி" சீவக. ௨௬௦௨.

௧௬ - ௭. புறநா. ௬: ௨௧ - ௨; ௭: ௧ - ௮; "இழிபறியாப் பெருங் தண்பணை, குருஉக்கொடிய வெரிமேய, நாடெனும் பேர் காடாக... பாழாயின சின் பகைவர் தேளம்" மதுரை. ௧௫௪ - ௭௬.

கூடி புறநானூறு மூலமும் உரையும்.

நாம நல்லமர் செய்ய

வோராங்கு மலைந்தன பெருமரின் களிதே.*

தீணை - வஞ்சி ; துறை - மழபுலவஞ்சி.

சோழன் இராசசூயம்வேட்டபெருநற்கீள்ளியப் பாண்டரங்கண்ணலூர் பாடியது.

இ - ள்.—போரிற்கு நன்மையையுடையவாகிய விரைந்த குதிரையுடனே முகிலபோலுரித்தையுடைய பரிசையைப் பரப்பி, முனையிடங்கலங்க மேற்சென்று, அவரது நெலவ்ளைகழனியைக் கொள்ளையூட்டி, முனையிடத்து மரமே விதகாகக் காவற்பொய்கைகளின் நீரிலே களிற்றைப் படிவித்து, விளக்கமுண்டாகஇடப்பட்ட நாடுசுடுநெருப்பினது ஒளிதான் வடுகின்ற கதிரையுடைய ஞாயிற்றினது செக்கர்நிறம்போலத் தோன்ற இடமில்லையாகச் சென்றுவிடும் எலையிலலாத படையினையும், துணைப்படைவேண்டாததோர் வெற்றியினையும், புலாளுதும் வானினையும், பூசிப்புலர்ந்த சாநதினையும், முருகனது வெகுட்சிபோலும் வெகுட்சியினையுமுடைய உட்குப்பொருந்திய தலைவ! ஒன்றோடொன்றுகலந்த வள்ளையையும் மலர்ந்த ஆம்பலையும் குளிர்ச்சியையுடைய பகன்றையையும் பழத்தையுடைய பாகலையுமுடைத்தாகிய கரும்புலலது பிறிதுகாடறிபாத பெரிய மருதம் பாழாகக் காவலையுடைய நல்ல நாடடை ஒளியிய தீயை ஊட்டி அஞ்சத்தக்க நல்ல டோரைசு செய்ய நின்கருத்திற்கேற்ப ஒரு பெற்றிப்படப்பொருதன, பெரும! நின்னுடைய களிறுகள்.—எ - று.

தோலபரப்பியென்பது முதலாகிய வினையெச்சங்களை இறுக்குமென்னும் பெயரொச்சவினையொடு முடித்து, அதனைத் தானையென்னும் பெயரோடு முடிக்க. பாகற்றண்பணையென இயையும். எலலுப்படஇட்ட சுடுதீயென்ற, தனைத் தானைக்கு அடையாககு.

கவர்பூட்டியென்பதற்கு விரும்பிக் கொள்ளையூட்டியெனவும், புலங்கெடவென்பதற்கு நாடறியவெனவும், புலவுவாளென்பதற்குப் புலாலுடையவாளெனவும் உரைப்பினும் அமையும்.

குருசில, பெரும, நீ அமர்செய்ய, நின்களிறு ஓராங்குமலைந்தனவென வினைமுடிவுசெய்க.

பாகல - பலாவென்று உரைப்பாருமுளர்.

ஏமநன்னொடொள்ளெரியூட்டியென்றதனால், இது மழபுலவஞ்சியாயிற்று. (ககா)

* இப்பாட்டினை, எரிபரந்தெடுத்ததென்னும் துறைக்கு உதாரணமாகக் காட்டுவாதுதொல். புறத்தீணை. கு. எ - ளாம்; ஷெ ஷெ கு. அ - ந.

(௧௭.) தென்குமரி வடபெருங்கற்

குணகுடகட லாவெல்லே

குன்றுமலை கரமிநா

டொன்றுபட்டு வழிமொழியக்

௫ கொடிதுகடிந்து கோறிருத்திப்

படுவதுண்டு பகலாற்றி

யினிதுருண்ட சுடர்நேமி

முழுதாண்டோர் வழிகாவல

குலையிறைஞ்சிய 1 கோட்டாழை

௧௮ யகல்வயன் மலைவேலி

நிலவுமணல் வியன்கானற

றெண்கழிமிசைச் சுடர்ப்பூவிற்

றண்டொண்டியோ ரடுபொருந

மாப்பயம்பின் பொறைபோற்றுது

௧௯ நீடுகுழி யகப்பட்ட

பீடுடைய வெறுழ்முன்பிற்

கோடுமுற்றிய கொல்களிறு

நிலைகலங்கக் குழிகொன்று

கிளைபுகலத் தலைக்கூடியாங்கு

௨௦ நீபட்ட வருமுன்பிற்

௧. செய்யுளில் இனயிலலாத் இ-பபெயா அடையடுத்த வந்ததற்கு மேற்கோள்: நன் - மபிலை. ௧. ௪௦௦.

௧ - ௪. தென்குமரி வ - பெருங்கல, குணகுடகட லாவெல்லே, தொன் றுமொழிந்து தொழில் கேட்பு" மதுரை. ௭௦ - ௭௨.

௧௧. "நிலவெககர்" (பொருந. ௨௧௩); "நிலாவி னிலங்கு மணன்மலி மறுகு" (அகநா. ௨௦௦.) நிலவுமணல் வியன்கானலொபது வஞ்சியடிககுமேற் கோள்; தொல். செய. ௫. ௧௪ - போர்; ந.

௧௦ - ௧௧. இயறநீர் தூங்கிவந்ததொபதற்கு மேற்கோள்; தொல். செய. ௫. ௨௬ - போர்; ந.

௧௩. தொண்டி - இங்கே சேரநாட்டிற் கடங்கரைகண்ணதொரு பட் டினம்.

௧௪ - ௧௬. "அருங்கலை கலியக குதரக குழிகொன்று, பெருங்கையானே பிடிபுக்காவது" பட்டின. ௨௨௩ - ௪.

(பி - ம்.)— 1 'காய்த்தாழை'

பெருந்தளர்ச்சி பலருவப்ப

பிழிதசென்று மலர்தாயத்துப்

பலர்நாப்பன் மீக்கூறலி

னுண்டாகிய வயர்மண்ணுஞ்

உரு சென்றுபட்ட விழுக்கலனும்

பெறல்கூடு மிவனெஞ் சுறப்பெறி நெனவு

மேந்துகொடி யிறைப்புரிசை

வீங்குசிறை வியலருப்ப

மிழந்துவைகுது மினிநாமிவ

௩௦ னுடன்றுநோக்கினன் பெரிதெனவும்

வேற்றரசு பணிதொடங்குநின்

னற்றலொடு புகழேத்திக்

காண்கு வந்திசிற பெரும வீண்டிய

மழையென மருளும் பஃரேன் மலையெனத்

௩௧ தேனிறை கொள்ளு மிரும்பல் யானை

யுடலுந ருட்க வீங்கிக் கடலென

வானீர்க் கூக்குந் தானை யானது

கடுவொடுங் கெயிற்ற வரவுத்தலை பணிப்ப

விடியென முழங்கு முரசின்

௪௦ வரையா வீகைக் குடவர் கோவே.

தினை - வாகை ; துறை - அரசவாகை ; இயன்மொழியுமாம்.

பாண்டியன் தலையாலங்கானத்துச் செருவேன்றநெஞ்சேழியனற்
பிணியிருந்த யானைக்கட்சேய் மாந்தரஞ்சோலிரும்பொறை வலிதிற்
போய்க்கட்டிலெய்தினுனக் 1 குறுங்கொழியூர்க்குழார் பாடியது.

இ - ள்.—தெ ளறிசைக்கட் க ளனியும் வடதிசைக்கண் இமமும்
தேத்திசைக் கண்ணும் மேற்றிசைக்கண்ணுங் கடலும் எலலைபாக நடுவுபட்ட

௩௩. செயல்க ளுமவின்முற்று வினைகொண்டுமுடிந்ததற்கு மேற
கோள்; தோல். வினா. ௩. ஏ - ந.

௩௪. புறநா. கரு: உ - ஆம் அடிக்குறிப்பைப் பார்க்க; 'தோல்' என்
பது பரிசை என்னும் பொருளில் வந்ததற்கு மேற்கோள்; சிலப். ௫ :
அக - அடியார்.

௩௫ - ஏ. "படுநீர்ப் புணரியிற் பாரத பாடி" முல்லை. உஅ.

௩௬ - கூ. பாம்பு இடிக்கு அஞ்சுதல: புறநா. உகக: க-ச. "விரிநிறநா
கம் விடருள தேனு, முருமின கடுஞ்சுளஞ் சேணின்னு முட்கும" நாலடி. க௬ச.

௪௦. "ஓம்பாவிகையின்" பதிற். சஉ.

(பீ - ம்.)—1 'குறுங்கொளியூர்'

நிலத்தைக் குன்றும் மலையும் காடும் நாடும் என இவற்றையுடையோர் ஒரு பெற்றிப்பட்டு வழிபாடு கூறத் தீத்தொழிலைப்போக்கிக் கோலைச் செவவிட தாக்கி ஆற்றலொன்றாகிய இறையை உண்டு நடுவுநிலைமையைச்செய்து தடையின்றாக உருண் ஓளியையுடைய சுககரத்தால நிலமுழுதையும் ஆண்டோது மரபைக் காத்தவனே! குலைதாழ்ந்த கோட்புக்க தெங்கினையும் அகன்ற கழினியையும் மலையாகிய வேலியையும் நிலாப்போன்ற மண்டையுடைய அகன்ற கடற்கரையையும் தெளிந்த கழியிடத்துத் தீப்போலும் பூவினையுமுடைய குளிர்ந்த தொண்டியிலுள்ளோருடைய அடுபொருள்! யானை படுக்குக்குழிமேற்பாவின பாவைத் தன்மனச்செருக்கார் பாதுகாவாது ஆழத்தால் நெடியகுழியினை கண்ணை அகப்படட பெருமையையுடையதாகிய மிகவலியையுடைய கொம்புமுதிரந்த கொல்லுங்கனிந்து அதன் நிலைசரியக் குழியைத் தூர்த்துத் தன்னினமவிரும்பத் தன்னினத்திலே சென்ற பொருந்திறுமபோலப் பொறுத்தற்கரிய வலியாற டகையைமதியாது நீயற்ற பெரியதளர்ச்சி நீங்கப் பிறிதொரு நூழ்ச்சியாற போயப் பலரும்கிழப் பரந்த உரிமையையுடைய இடத்தின நின்சுமந்ததார் பலாககுநடுவே உயர்த்துச் சொல்லப்படுதலால், நீ செழியனாற்பிணிப்பண்பதற்கு முன்பு நின்னலழிக் கப்பட்டுப் பின்பு தம்மரசுவெளவாது நிவரவுபாத்திருந்த அரசர் நமதாய் இவனாகொள்ளப்பட்டு உண்டு அடிப்பட்டுப்போந்த மேம்பட்ட நிலமும் இவனாறமென்றுற்ற சீரிய அணிகலமும் கிடைத்தலுண்டாம், இவனது நெஞ்சு நமக்கு உரித்தாகப்பெற்றென நினேந்தும், நீ வரவுபார்த்திராது தம்மரசுவெளவிய டகைவா எடுத்தகொடியையுடைய உயர்ந்த மதிலையும் மிகக் காடும் அகழும் முதலாய காவலையுடைய அகலிய அரணினையும் நாம் இனி இழந்துதங்குவோம், இவன் நம்மை வெருண்டுடாத்தான் மிகவென நினேந்தும் பகைவேந்தர் ஏவல் செய்யத்தொடங்குதற்குக் காரணமாகிய நினது வலியுடைய புகழை வாழத்திக் காண்பேனாகநதேன் ; பெரும்! திரண்ட முகிலெனக் கருதி மயங்கும் பலடரிசைப் படையினையும், மலை யென்றுகருதித் தேனினந்தங்கும் டெரிய பல பாணியினையும், மாறுபடுவோர் அஞ்சும்படி பெருத்தலாற் கடலெனக்கருதி மேகம் நீரழகக்க மேற கொள்ளும் படையினையும் அமையாது நஞ்சுசுரக்கும் பலலினையுடையவாகிய பாம்பின் தலை நடுகும்பரிசு இடிமொழிகருத் முழங்கும் முரசினையும், எல்லார்க்கும் எப்பொருளும் வரைபாதுகொடுக்கும் வணமையையுமுடைய குட நாட்டார்வேந்தே !—எ - று.

காவல்! பொருள்! டெரும்! கோவே! ஏத்திக் காண்கு வந்தேனெனக் கூட்டி வினைமுடிவசெய்க.

குன்றொற்றது, சிதறுமலைகளை ; அன்றி, மன்னருளநென்று நெய்தனில மாக்கி ஏனை மூன்றோடுங் கூட்டி, நானிலத்தோருமென்று உரைப்பாருமுளர்.

அடுபொருள்வென்றது, வேந்தற்கு வெளிப்படையாயநின்றது.

தளர்ச்சி பென்பதன் பின் நீங்கவென ஒருசொல் தந்தது.

‘அருமுன்பிற்...பிறிது சென்று’ என்பதற்கு முன்போலே தளர்ச்சி பிறிதாகப் பலருவப்பசு சென்றெனினும் அமையும்; அன்றி முன்பின் தளர்ச்சி பிறிதாகச் சென்றென்று உரைப்பாருமுளர்.

ஆனது முழங்கும் முரசென்க.

(கள)

கஅ.) முழங்கு முந்நீர் முழுவதும் வளைஇப்

பரந்து பட்ட விவன்ஞாலம்

தாளிற் றந்து தம்புகழ் நிரீஇ

யொருதா மாகிய வரவோ ரும்ப

ரு லொன்றுபத் தடுக்கிய கோடிகடை யிரீஇய

பெருமைத் தாகநின் னாயு டானே

நீர்த்தாழ்ந்த குறுங்காஞ்சிப்

பூக்கதூஉ மினவானே

நண்ணூற் பருவராற்

க0 ¹ குருஉக்கெழிற்ற குண்டகழி

வானுட்கும் வடிநீண்மதின்

மல்லன்முதூர் வயவேந்தே

செல்லு முலகத்துச் செல்வம் வேண்டினு

ஞாலங் காவலர் தோள்வலி முருக்கி

கரு யொருநீ யாகல் வேண்டினுஞ் சிறந்த

நல்லிசை நிறுத்தல் வேண்டினு மறறதன்

றகுதி கேளினி மிகுதி யாள

நீரின் றமையா யாக்கைக் கெல்லா

முண்டி கொடுத்தோ ருயிர்கொடுத் தோரே

க. 'முழங்கு' என்பது ஒலத்தமற்றழுந் தபண்பையுணர்த்துதற்கு மேறாள்; நன் - மயிலே. ⁴⁵ சருஅ; நன் - வி. கு. சருக.

ரு. "பலவெள்ள மீககூறவுலக மாண்ட வுயர்ந்தோர் மருக" (மதுரை. - ச); "அடையடுப் பறிபா வருவி யாம்ப, லாயி வெள்ள லுழி, வாழித் வாழிய பலவே" பதிற். கூரு: கக - உக.

க0. கெழுறு: "இன்கெழுறு சொரிந்த, வகன்பெரு வடடி", "காககை, நக்கழி யினக்கெழுறுருந் துறைவார்" ஐங்குறு. சஎ, ககஎ.

கக. வடி - திருத்தம்; "வடித்தேர்த்தானே" மணி. கரு: கூஉ.

கச - ரு. "வாரசான்ற கூந்தல வம்புயர னுவகலு, நீர்சான் றுயரவே ல்லுயருஞ் - சீர்சான்ற, தாவாக குடியயரத் தாங்கருஞ்சீர்க் கோவுயரு, ாவா தரைக்கு முலகு" சீறுபஞ்ச. சக.

கக. புறநா. ரு0: கச - ரு.

கஅ. "நீரின் றமையா துலகு" குறள். உ0.

கஅ - கூ. "மண்டணி ஞாலத்து வாழ்வோர்க் கெல்லா, முண்டி கொ தோ ருயிர்கொடுத் தோரே" மணி. கக: கரு - கூ.

(பி - ம்.)—1 'குருஉக்கெழிற்றக்குண்டகழி'

18 - 23. கல்லாடம், 12 - மேற். ப. 92

நிலத்தையும் ஒருவழிக்கூட்டினவர்கள் இவ்வுலகத்து உடம்பையும் உயிரையும் படைத்தவராவர்; நெலமுதலாயவற்றை வித்தி மழையைப்பார்த்திருக்கும் புலைய நிலம் இடமகன்ற நிலத்தையுடைத்தாயினும் அது பொருந்தியானும் அரசனது முயற்சிக்குப் பயன்படாது; ஆதலால், கொலலும்போரையுடைய செழிய! இதனைக் கடைப்பிடித்து விரைந்து நிலங்குழித்தவிடத்தே நீர்நிலையிக்கும்பரிசு தனைத்தோர், தாளுசெலலுமுலகத்துச செலவுமுதலாகிய மூன்றினையும் இவ்வுலகத்துத் தம்பேரோடுத் தோத்தோராவா; அந்நிரைத்தனையாதவர், இவ்வுலகத்துத் தம்பெயரைத் தனையாதோர்.—எ - ம.

இதனால், நீயும் நீர்நிலைபெருகத் தடகிவெணடுமென்பது கருத்தாகக் கொள்க.

மறறும், அம்மவும் : அசைநிலை.

உணவி எபிண்டம் உண்டிமுதறறுதலான, உண்டிகொடுத்தோர் உயிரை கொடுத்தோரென மாறிக் கூட்டுக.

தளளாதோர் இவட்டா ராத்தாராதலால், செழிய! இதன் இகழாது வலலேசெய்யென ஒருசொ வருவித்துரைப்பாருமுடா. தட்டோரென்பதற்குத் தம்பெயரைத் தனைத்தோரெனவும் அமையும்.

நீரும் நிலனும் புனரியோர் உடம்பும் உயிரும் படைத்தோரெனவே செலலுமுலகத்துச செலவுமும், வித்திதாளுக்கும் புன்பும் இவ்வயைறுக்கு உதவாதெனவே நீர்நிலைபெருகத்தட்டாலால் ாளோக்கடவண்டாத நல புலம் இறைவனுடகு உதவ ஞா நகாவலா தோவாலிமுருககுதலும், நிலனெனியருங்குந நீர்நிலைபெருகத் தட்டோர் இவட்டட்டோரெனவே நலவிசைநிறுத்தலும் கூறப்பட்டன.

நீர்நிலைபெருகத்தடகிவே * அறமுதலாம் மம் பயக்குமென்பதுகூறினமையான, இது முதுமொழி க்காஞ்சியாயிற்று. (க -)

* புறநா. ௮ : ௩ .

(கக.) இமிழ்கடல் வளைஇய வீண்டகன் கிடக்கைத்

தமிழ்தலை மயங்கிய தலையாலங் கானத்து

மன்னுயிர்ப் பன்மையுங் கூறறத் தொருமையு

நின்னொடு தூக்கிய வென்வேற் செழிய

க. 'இமிழ' என்பது புலத்தற ஒருநிறடனில் வந்தத்தற்கு மேற்கோள்; நன்- மயிலை. ௧. சருஅ; நன் - வ. ௧. சருக.

க - உ. "இமிழ்கடல்.....தலையாலங்கானத்து என்றவழித் தலையாலம் என ஆசிரிசவடியுள் இவ்வோ இயைய வெண்காவத்து" தோல். செய். ௧. ௩௦ - போர்; ந.

ச. பெயரெச்சத்திற்கு முடிபாகிய பெயரை இடைவருஞ்சொற்கள் விசேடித்து நின்றதற்கு மேற்கோள்; தோல். எச்ச. ௧. ருக் - ந.

௩ - ச. "எருமைக் கடுமபரி பூர்வா னுயித்தொகை, யொருபக் லெல்லையி னுணனு மென்ப, தாரிய வரசு ரமாக்களத் தமிழ், தூழி லாட்டிய ௧௮

‘ரு விரும்புவி வேட்டுவன் பொறியறிந்து மாட்டிய
பெருங்கல் லடாரும் போன்மென விரும்பி
முயங்கினே னல்லனோ யானே மயங்கிக்
குன்றத திறுத்த குரீஇயினம் போல
வம்புசென் றிறுத்த வரும்புண் யானைத்

கௌ தும்புடைத தடககை வாயெயீடு துமிந்து
நாஞ்சி லொப்ப நிலமிசைப புரள
வெறிநதுகளம் படுதத வேநதுவாள் வலதத
ரெந்தையொடு கிடநதோரெம புன்றலைப புதலவ
ரின்ன விறலு முளகொ னமக்கென !

சுரு மூத்திர பெண்டிர் கசிகழ நாணிக

கழல வேந்த ”, ‘சூரமுகங்கண் டெ ட வ ட வக ர டகாபி டா” சீலப்.
உ : உகரு - அ; ௨௭. ௦.

ரு - ௪. “தூயுணை கோழ லிய புண் , ட பொறி மாட்டிய
பெருங்கல் லடாரும் போன்மென விரும்பி
“புழைதொறு மாட்டிய விரும்பு நடாரம்” (மலபு க ௪); “கொல
புலிபடுககும் பெருங்கு ட டாராவக டா டபு க தடுதடம்” (சூரீம.
சமபுத்திலை. உசு); “ப ணைப ட த க காழ்ச்சுயரு - பதை
பதைத்து நடுக்கவாய, த லுண்ட ட ககாந துமி தத் தசவக ணவா லுனை
மடங்கத சிதாந்து வீழ, த லுண்ட ட ம ராம டபபு க கலலதரிள்
வீழத்திலிண்டு, தண்டோறு மாததொ ட டகு ட டை ராம மமாந தகை
சால குண்டம்” இலங்க. ௧௦௧ முதலா துவு. ௨.

அ - கூ. யானையி டமெல ததத அம்புக டங்கு ம டிய தகசிய குருவி
கள உமை; “யானை மே யானை டெந்த டாறு, க ட ணை கடுங்களை
மெயமமல தபப லெவலாயு, மெண்ணை கு ட ட ட குரீஇயினம் போன்
மனடெ” (காவழி. அ); “கலைமொயபபக கத தததது, குருவிசோ வரை
போன்ற குருசாம” (வேக. ௨௪௪); “கா ம டாக கு ட ததயானை குருவி
சோ கு ட மமொதத” மேநமந்தா. பல்லதவா. க.

கக. “உறலுறு கயழகடாத தொடுகிய பெய் டாழற, வறலுழ நாஞ
சிலபோன மருபுந டி டுருசே ” (கல். அ), “புடா ய ண மடவாய
நாஞ்சில” பெரும்பாண் ககக.

க - கஉ. “மெனவி, டாளை டெயாடு பொலிந்த லினைநில யானை, நீ
முர டடககை நிலமிசைப புரளக, க ட டு க மபடுத, ” நெநல். கசுஅ-௭க.

கச. ‘இன்ன’ எனபது உவமவு ட டாக டததமகு மேமகோ ; நன்-
மபிலை. கு. ௩௬௬.

கரு. மூத்திர பெண்டிர் - மதக்குடிமகளிர் ; “மூத்திரபெண்டி ரோதை
யிற பெயர்” (சீலப். ரு : ௭௩); “கற டா டி மண்டோனறாக காலததே
வாளோடு, முற்றோன்றி மூத்த குடி” பு - வெ. ௨ : கச.

சுத

புறநாணுறு முழையும் உரைபும்.

கூற்றுக் கண்ணோடிய வெருவரு பறந்தலை
யெழுவர் ஈல்வலக் கடந்தோய்நின்
கழுஉன்எங் காரங் கவைஇய மார்பே.

நீணை - வாகை; துறை - அரசவாகை.

அவனை அவர் பாடியது.

இ - ள்.—ஒலிக்குங் கடலாற் குழப்பட்ட அணுசெகிறத அகன்ற உல
கத்துக்கண் தமிழ்ப்படை கைகலந்த தலையாலங்காள் த்துக்கண் நிலைபெற்ற
உயிரது பன்மையையும் அவ்வுயிரைக்கொள்ளுந கூற்றினது ஒருமையையும்
நின்றுணை சீர்தூக்கிக்காட்டிய வென்றிவேலையுடைய செழிப்பு! பெரும்புலி
கூப்பிடுக்கும் வேட்டுவன் எந்திரமறிந்து கொளுத்திய பெரிய கலையுடைய
ஆடாரையும்போலுமென்று விரும்பிப் புலவனானலலனோ யான? கலங்கி
மலைக்கண்ணே தங்கிய குருவியினம் போல அமபுசென்றதுக்கைசை பொறுத

கட - சு. புறநா. உஎஅ; மறக்குடியம்களிரா, தமமுழைய தந்தை
முதலியவர்கள் போகக்களத்தில இறந்ததுகண்டு இன்புதல, “கன்னின்று
னெந்தை கணவன் களப்பட்டான், முன்னின்று மொய்யவிரதா ரெனையா-
பின்னினது, கைபோயக கணையுதைபக் காவலன் மேலோடி, யெய்போற்
கிடந்தானென் னோறு” (பு - வெ. அ: உஉ) என்பதனாலுமறியப்படும்.

கசு - சு. “இன்னவிறலும்.....பறந்தலை எனபுழி மூதிறபெணமா
இழவுபற்றி அழுதாராயிற் கூற்றுக்கண்ணோடாதாகலின் அவர் உவந்தனரென
பது பெற்றும்; அதனோ அஃது உவகைக்கலுழச்சியாமென்பது”
தோல். மெய். ௨. ௫ - போர்.

கஎ. புறநா. எசு : கட-௩; “கொயசுவற புரலிக கொடித்தேர்ச செ
ழிய, னுலங்காள் தக்கனதலை சிவப்பச, சேரல செம்பியன் சிவங்கெழு திதி
யன், போர்வல வியாணப் பொலம்பு னெழின், ராரி நறவி னெருமை பூரன்,
நேருகம் முகலத்திப் புலாந்த சாநி, நிருங்கோ வேணமா வியதோப பொரு
நனென், நெழுவா நலவல மடங்க வொருபகல, முரைசொடு வெணகுடையகப்
படுத துரைசெலக, கொன்று”, “காலிய னெடுந்தோக் கைவண செழிய, னுலங்
காள் த் தமாகடந துயாத்த, வேலினும் பல ஹழ மின்னி”, “தென்னர் கோமா,
னெழுவுறழ் திணிதோ வியதோச செழிய, னேரா வெழுவ ரடிப்படக்கடந்த,
வாலங் காள் த் தார்ப்பினும் பெரிது” (அகநா. ௩௩, ௧௭௫, ௨௦௧); “இருபெரு
வேந்தரோடு வேளிர் சாயப, பொருதவரைச செருவொன்று”, “ஆலங்காள்த்
தஞ்சுவரவிறுத், தாசுபட வமருழக்கி, முரசுகொண்டு களம்போட, வடு
திறலுயர் புகழுவேந்தே” மதுரை. ௫௫ - சு; கடஎ - ௩௦.

கஎ - அ. “பொனமா மௌலி புணந்தது பொய்யிலான் மறமா கை
கழ றுழும்வேலையி, னன்னமாற பிறழ்வு வறந நாயகன், சொன்னான்” கம்ப.
கிடங்கதா. அரசியல. உசு.

எ - கஅ. செய்யுட்கண் ‘கழுஉவிளங்காரங்கவைஇயமார்பே’ என
இதற்க்கண் இரண்டாவது தொக்கது ‘முயங்குணெனலனோ’ எனவரும்
முடிககுஞ் சொல்லோடு ஒட்டி ஒருசொல்லாகாதென்பதற்கு மேற்கோள்;
தோல். எச்ச. கு. கசு - ௩.

தற்கரிய புண்ணையுடைய யானையினது துணையையுடைய பெருங்கை வாயு
டனே துணிந்துவீழ்ந்து கலப்படையையொப்ப நிலத்தின்மேலே புள்ள வெட்
டிப்போர்க்களத்தின் கண்ணே வீழ்த்த ஏந்திய வாள்வெற்றியையுடையோராய்
எகதலைவனொடுகிடந்தார், எம்முடைய புல்லியதலையையுடையமைந்தர் ; இப்
பெற்றிப்பட்டவென்றியும் உளவோ நமக்கென்று சொல்லி முதிய மறக்குடி
யிற்பிறந்த பெண்டிர் இன்புறறு உவகையால் அழ, அதுகண்டு நாணிக
கூற்றம் இரங்கிய அஞ்சத்தக்க போர்க்களத்தி ாகண்ணே இருபெருவேந
தரும் ஐம்பெருவேளிருமாகிய எழுவரது கூலாவலியை வென்றோம் ! நினது
கழுவிவிளங்கின முத்தாரம் ஆகத்திட்ட மார்பை.—எ - மு.

தமிழ்தலையமங்கியவென்புழி, தலை, அச்சைநிலை ; இடமுமாம்.

செழிய ! கடந்தோய ! நின்மார்பை யான் விரும்பி முயங்கினேனல்ல
னோவெனக்கூட்டுக.

பெருங்கலலடாருமென்ற உம்மை, எமக்கு விரப்பஞ்செய்தலையன்றி
நின்பகைவர்களுவருத்தஞ்செய்தான், நின்மாறு கலலடாரும்போலுமென
எச்சுவம்மையாயிற்று ; சிறப்பும்மையுமாம்.

முதிற்பெண்டிர் கசிதலால் நாணிப்போவார் அழுதலாற் கண்ணேடிய
வெனவும் நிரனிறையாகக்கொடுக்க.

போர்முடிதலாற் போயில் கூறவை நாணியும் கண்ணேடியும் போ
யிற்றுப்போலக் கூறியது, * ஓராணி கருதினோறுது.

இனி, அம்புதைத்தயானையை வெட்டிப்படுத்தல மறத்திற்பிழி
பென்று பெண்டிர் இரங்கியமுதலின, கூற்றாக கலவி நாணிக்கண்ணேடிய
தென்று உரைப்பா நமுளா. (கக)

* ஓரணியென்றது தற்குறிப்பேற்றத்தலை.

(20.) இருமுந்நீர்க் குட்டமும்

வியன்ஞாலத் தகலமும்

வனிவழங்கு திசையும்

வறிதுநிலையு காயமும், என்றும்

நு கவையளந் தறியினு மளத்தற கரியை

யறிவு மீரமும் பெருங்க ணேட்டமுஞ்

சோறுபடுக்குந் தீயோடு

செஞ்ஞாயிறுத் தெறல்லலது

பிறிதுகெற வறியாரின் னிழல்வாழ் லோரே

க. புறநா. ௨௬: க: “கடற்குட்டம் போழ்வா கலவா”நான்மணி. ௧௮.

க - நு. புறநா. ௩௦: க - சு ; “நிலநீர் வனிவசும், பென்ற னான்றி,
எனப்பரியையே” பதிந். ௧௪.

சஅ புறநானூறு மூலமும் உரையும்.

க0 திருவி லல்லது கொலைவில் லறியார்
 நாஞ்சி லல்லது படைபு மறியார்
 திறனறி வயவரொடு தெவ்வா தேயவப்
 1 பிறர்மண் ணுண்ணுஞ் செம்மனின் னாட்டு
 வயவுறு மகளிர் வேட்டுணி னல்லது
 கரு பகைவ ருண்ண வரும்ண் ணினையே
 யம்புதுஞ்சங் கடியாணு
 லறந்துஞ்சுஞ் செங்கோலையே
 புதுப்புள் வரினும் பழம்புட் போகினும்
 1 விதுப்புற வறியா வேமக் காப்பினே

உ0 யனையை யாகன் மாறே

க0. திருவில் - இரத்தாவி ; “தொடசல வழுங்கத திருவிற் கோலி, யார்வலி யெழிலி சோர்தொடங் கி றே” (ஐங்குறு. சஅ); “திருவில் வீழந், தொருக்குலாய் நட்டிச் ச மிளிர்வ” (வக. கக0); “தருவி விட்டுத் திகழ்தரு மேனியார்” (சிலப். கரு : சருசு; மணி. ௨ : க0) “நாமவே னர பதி புலகங் காததாட, காமவேர காகனை கலந்த தலுது, தாமவேல வயவர்தந் தழலந் கொலபடை, நாமநீர் வலர்ப்பக நலிவ தில்லையே” துளா. நகர. கஅ.

கட. “டொருவார, மனைமுத துண்ணு மண்ணல யானே, வண டோர்த் தொண்டையா” குறுந். உக0.

கச. வயவு - வயா; கருபமுறற் மகளிர்க்கு நுகரப்படும் பொருள் மேற்செலலும் வேடகை; அதனால் அவாக புலகயுண்டமண்ணையுண்பர்; “மனைபுகையுண்ட கருமண ணிடத்து, பவா வாயிற் சலு காணுது” (கல்லா டம், ஏ); “வயாரோ யொயி ம னணின் நுகாத தேனசோ, முருகவிழ் துளவத் தண்டா முகுத்த மல்ல லோங்கு, திருமகா சேருமு னாஞ் சேர்நதிட வேண்டுமெனல், விருநு மருகை முர்போ யெய்துதல போனற தலறே” (கூர்ம. கண்ண வதரித்த. ௨ க); “பொருதடதோண மகன்பழகப் புகையுண்ட கருமணயும் .. உருந்தருந்தும் வயா டிறைத” (திருவாணக்கா. கோச்செங்குளர். காக) ‘வயா’ எனஹஞ்சொல் ‘வயவு’ எனத் திரிந்தது. இது வேட்கைப பெருக்கமாகிய குறிப்பையுடையாததுதற்கு மேற்கோள் ; தோல். உரி. கு. எடு - சே; ஷெ ௭௩, ௭௪. ந.

கஅ. “புதுப்புறவருதலும் பழம்புரபோதலும் பொழுதன்றிக் கூகை குழறலும் பொருண் புள்ளிகடடோனறய நிமித்தம்” தோல். புறத்திணை. நு. நக - ந.

கக. ‘விதிப்பு’ நடுக்கமாகிய குறிப்புணர்த்துமென்பதற்கு மேற் கோள்; தோல். உரி. கு. ௨0 - சே ; ஷெ ௭௩ ந. கஅ - ந ; இ - வி. கு. உஅக - உரை.

உ0. புறநா. ச : கள.

(பு - ம்.) - ‘விதிப்பு’

மன்னுயி ரெல்லா நின்னஞ் சும்மே.

திணையும் துறையும் அவை.

சேரமான் யானைக்கீட்சேய் மாந்தரஞ்சோலிரும்பொறையைக்
குறுங்கோழியூர்கீழார் பாடியது.

இ - ள்.—பெரிய கடலினது ஆழமும், அகன்ற உலகத்துப் பரப்பும், காற்றியகரு திசையும், வடிவியறி நிலைபெற்ற ஆகாயமும் என்று சொல்லப் படுமவற்றை வரையறுத்தறியிலும் வரையறுத்தற்கரியை, அறிவும் அன்பும் மிக்க கண்ணோட்டமும்; ஆகலால், சோற்றை ஆகும் நெருப்புடனே செஞ்ஞாயிற்றினது வெம்மையல்லது வேறவெம்மையறியார், நெருகுடைநிழற் கண்வாழ்வோர்; இந்திரலிலுலகு பகைவாது கொலைவிலையறியார்; கலப்பையல்லது வேறு படைக்கலமுமறியார்; போர்செய்யும் கூறுபாட்டையறியும் வீரருடனே பகைவர் மாய அம்மாற்றருடைய மண்ணைக் கொண்டுண்ணுந் தலைவ! நின்னுடைய நாட்டிற்குள் வேட்கைநோயுற்ற பெண்டிர் விரும்பி உண்ணினாலது பகைவருண்ப்புடாத பெறுதற்கரிய மண்ணையுடையை; அம்புதற்குந் காவலையுடைய அரணுடே; அநாதக்கும் செவ்விய கோலையுடையை; புதுப்புந் வரினும் பழையபுன் அவிடத்தைவிட்டுப் போகிலும் அவற்றால் நடுக்கமுறுதலறியாத சேமமாகிய காவலையுடையை; அத்தன்மையையுடையபாதலான், உலகத்து நிலைபெற்ற உயிரோலலாம், தத்தங்காதலால் நினக்கு ஏதம்வருங்கொடுப்பது அருசும்.—எ - று.

அறிவும் ஈழமங் கண்ணோட்டமுமென்பது சின்னவினடபாற்பட்டு அளத்தற்கரியையெனவும் முதலவினை கொண்டது. (உ௦)

உக. 1 வக. சுரு. ௭. ந - மேத.

கஅ - உக. புடபற்றி வந்ததற்கு மேற்கோள்; நொல். புறத்திணை. ௫. ௩௦ - இளம்.

* 1. “குடியோம்புதல வருமாறு:—‘இருமுநீர்.....அஞ்சும்மே’ எனவரும்” (நொல். புறத்திணை. ௫. ௧1 - இளம்); புர நிமிதத்தால பாடாண லாவற்குத் தோன்றிய பிங்குணடு அஞ்சி ழம்படைகூறியதற்கு மேற்கோள்; நொல். புறத்திணை. ௫. ௩௧ - ௩.

↑ இப்பொருள்பற்றியே வடமொழியிலும் ‘பூபுக’ என்று அரசனைக் கூறுவர்.

(உக.) புலவரை யிறந்த புகழ்சா ரோன்ற

னிலவரை யிறந்த குண்டிகண் ணகழி

வான்றோய் வன்ன புரிசை விசம்பின்

க. புலவரை - அறிவின எலலை; “புலவரை யிறந்தோய் போகுதல் பொறேஎன்” (சிலப். ௨௭: ௧௭௪); “புலவரை யிறந்த புகாரொலும் பூக் கொடி” மணி. ௩: ௧௦௬.

உ. “மண்ணுற வாழ்ந்த மணிரீர்க் கிடக்கின்” மதுரை. ௩௩௧.

மீன்பூத் தன்ன வருவ ஞாயிற்

ரு கதிர் துழை கல்லா மரம்பயில் கடிமினே

யருங்குறும் புதித்த கானப்பே ரெயில்

கருங்கைக் கொலலன் செந்தீ மாட்டிய

விரும்பு ணீரினு மீட்டற் கரிதென

வேங்கை மார்ப னிரங்க வைகலு

க0 மாடுகொளக் குழைந்த தும்பைப் புலவர்

பாடுதுறை முற்றிய கொற்ற வேந்தே

யிகழுந ரிசையொடு மாயப்

புகழொடு விளங்கிப் பூக்கரின் வேலே.

திணையும் துறையும் அவை.

* கானப்பேரொல்கடந்த உக்கிரப்பேருவழுதியை ஐயூர்முலங்
கிழார் பாடியது.

இ-ள.—ரி னைப்பாடுவோது அறிவினொல்லையக கடந்த புகழ்மனமந்த
தலைவ! நிலவெலலையக கடந்த டாதலத்தேயுற ஆழந்த இ-ததையுடைய
அகழியினையும் உயாசசியான் வானைப்பொருந்துவதுபோன்ற மதிலையும் அவ்
வானிடத்து மீனைப்பூத்ததாற்போல ம வடிவையுடைய நுட்டினையும் வெயிற
கதிர் துழையாத மரஞ்செறிந்த காவற்காட்டினையுமுடைத்தாய் அனைத்தற்கரிய
சிற்றரண்களாத சூழப்பட்ட கானப்பேரென்னும் அரண், வலிய ஃகைய
யுடைய கொலலனாற் செந்தீயின்கண்ணே மாட்டப்பட்ட இரும்புண்ட
நீரினும் மீட்டற்கரிதெனக் கருதி வேங்கைமார்பன் வருந்த நாடோறும்
வென்றிகொடாத தழைத்த தும்பையையுடைய, புலவா பாடப்படு துறை
களைமுடித்த வேற்றியினையுடைய வேந்தே! நினைமதியாத பகைவா தம்

ச. ஞாயில் - நட்டு; என்பது மதிலி ளமீதுள்ள ஒரு சிறறுறுப்பு;
ஏப்புழைக்கு நடுவாய் எய்துமறையும் சூடெ ளபா; சீவக. ௧00 - ந.

ரு. “வெயினுழை பறியாக் குயினுழை பொதும்பர்” பெரும்பாண். ௩௪௪;
மணி. ச; ரு. ௨௨௨

உ - சு. மதுரை. ௬௪௪ - எ; பதிற். ௨0: ௧௭ - சு.

எ. புறநா. ௩௬: ௬; “கருங்கைக்கொல்லர்” (சீலப். ரு. ௨௬) என்ப
தையும் அதனுரைகளையும் பார்க்க.

எ - அ. “கனலிரும் புண்ட நீரின விடாது” (பெருங். ௩. ௨௫ : ௭௧);
“இரும்புண்டநீர் மீளகிழை மென்னுழையிற, கரும்புண்ட சொனமீளகிழை
காணுதியால்” கம்ப. சடாயு. ௧0௪.

க௩. பிறந்திறந்து போயப் பெறுவது மிழப்பதும் புகழேல்” கம்ப.
மந்தரை. ௬௬.

* இப்பாட்டின ரு - சு ஆம் அடிகளில் கானப்பேரென்னும் பெயாக்
காரணம் வந்திருத்தல காண்க.

முடைய புசமுடனேபொன்ற வெற்றிப்புக்கமுடனே விளங்கிப் பொலிவதாக
நின்வேல்.—எ - து.

காணப்பேரெயில் மீட்டற்கரிதென வேங்கைமார்பனிரங்கப் பாடுதறை
முற்றிய கொற்றவேதே! நின்வேல் பூக்கவெனக்கூட்டி வினைமுடிவுசெய்க.

குழைத்தவென்பது, குழைத்தவென மெலிந்துநின்றது. (உக)

(உஉ.) தூங்குகையா னோங்குநடைய

வுறழ்மணியா னுயர்மருப்பின

பிறைறுதலாற் செறனோக்கின

பாவடியாற் பணையெருத்தின

ரு தேன்சிதைத்த வரைபோல

மிஞிரூர்க்குங் கமழ்கடாத

தயறுசோரு மிருஞ்சென்னிய

மைந்துமலிந்த மழுகளிறு

கந்துசேர்பு நிலைஇவழங்கப்

க0 பாஅனினு கதிர்சோரும்

வாணுறையும் மதிபோலு

மாலேவெண் குடைநிழலான்

க. மூன்றாம் வேற்றுமைவிரிய யக்கூறும் புத்திரத்தில் 'ஆன்னபிறவும்'
என்பதற்கு மேற்கோள்; தோல். வேற்றுமை. ௩. கக - செ.

உ. ஆன் ஓடுவாதற்கு மேற்கோள்; தோல். வேற்றுமை. ௩. கக - ந.

க - உ. "தூங்கு...மருப்பின என்பன போலவளவெல்லாம் ஆன் ஓடு
வாயின" (இ - வி. ௩. ௨00 - ௨௦1); "தூங்குகையா லோங்குநடைய,
வுறழ்மணியா னுயர்மருப்பின...இவை உடனிகழ்ச்சி; ஆ உருபோடும் இவ்
வாறே ஒட்டிக்கொள்க" நன்-மயிலை. ௩. ௨௦௭; நன் - வி. ௩. ௨௦௭.

சு. யானைமதம் மணமுடையதென்பதையும் அதில் வண்டுமொய்க்கு
மென்பதையும், "வரிவண் டார்க்கும் வாய்புகு கடாஅம்" (மணிக. ௩); "பூ
நாறு கடாஞ் செருக்கி" (மணிக. ௨௨); "புணர்மருப் பியானையின் புயல்
கொண் மும்மத, மணமகா கதுபென நாரும்" (வேக. ௧௯௨௧); "பாத்த
யானையிற் பதங்களிற் படுமத நாரக, காத்த வங்குச நிமிர்ந்திடக் காலபிடித்
தோடிபுழுத்த வேழிலைப் பாலையைப் பொடிப்பொடி யாகக,காதநி ரங்களிற்
மலத்தொடுந் தேய்த்ததோர் களிறு" (கம்ப.வரை. ௬); "விழிமலர்ப்பூ சனை
புஞ்றித் திருநெடுமால் பெறுமாழி பீளவாங்கி, வழியொழுகாச் சலந்தான்
மெய்க் குருதிபடி முடைநாற்ற மாறு மாற்றற், பொழிமதநீர் விளையெற்றி"
(காஞ்சிப். கடவுள். ௫) என்பவற்றுலக.

சு-க. "கமழ்கடாஅத், தளறுபட்ட நறுஞ்சென்னிய, வரைமருளு
முயர்தோனறல்". மதுரை. ௪௪ - ௪

- வாண்மருங்கிலோர் காப்புறங்க
வலங்குசெந்நெற் கதிர்வேய்ந்த
கரு வாங்கரும்பின் கொடிக்கூரை
சாறுகொண்ட களம்போல
வேறுவேறு பொலிவுதோன்றக்
குற்றஞ் வுலக்கையாற்
கனிச்சும்மைவியலாங்கட்
உ௦ பொலந்தோட்டுப் பைந்தும்பை
மிசையலங் குளைய பனைப்போழ் செரீஇச்
சினமாந்தர் வெறிக்குரவை
யோத நீரிற் பெயர்பு பொங்க
வாய்கா வாது பரந்து பட்ட
உரு வியன்பாசறைக் காப்பாள
வேந்துதந்த பணிதிறையாற்
சேர்ந்தவர் 1 கடும்பார்த்து
மோங்குகொல்லியோ ரடுபொருந்
வேழ நோக்கின் விறல்வெஞ் சேளய்
௩௦ வாழிய பெருமகின் வரம்பில் படைப்பே

கரு. “கொடி - ஒழுங்கு; ‘கொடிக்கூரை’ என்றார்” சீவக. க.ப. என்.

கசு. “சாறயர் காத்து விறுபெறத் தோன்றி” மருகு. உஅ. .

உ௦. புறநா. சுா: கரு; “செய்பொன்வாகை” மார். உஅ: சு௦.

உ௦ - உக. அரசர் தமக்குரிய அடையா பூவொடு புதத்தினைப் பூக்களையும் விரவித் தொடுப்பித்துத் தாம் குடிக்கொளுதலும், வீராக்குச் சூட்டுதலும்மரபு:—புறநா. எள : உ - ௩; சு௦௦ : ௩ - ௬; “குடைநிலை வஞ்சியும்.....வட்கா போகிய வான்பனற் தோட்டுடய, புடைகச சேனை பொலியச் சூட்டி” (சிலப்.உரு: கசு - ௭); “இளவரிக கடைநிலை யானொ டேர்பெறத், துளவிய அம்பையுரு சுழியசு டிணுன்” கம்ப. முதற்போர். ககரு.

உஅ. “கொல்லிப் பொருந்” (பதிற்.௭௩); “மூலாநர் மன்னன் கழறொ டிக் காரி,செலலா நலலிசை நிறுத்த வலவி,லோரிக் கொன்று சேரலற் கத்த, செவ்வோர்ப் பலவின் பயங்கெழு கொல்லி” (அகநா. உ௦௧); “கொல்லி யாண்ட குடவர் கோவே” (சிலப். உஅ) என்பவற்றாற் கொல்லமலை சேர பரம்பரையினர்க்குரித்தாதல காண்க.

௩௦. படைப்பு - செல்வம் ; புறநா. கஅஅ.

(பி - ம்.)— 1 ‘கடும்பருத்தம்’

நிற்பாடிய வலங்குச்செந்நாப்

பிறரிசை நுவலாமை

யோம்பா தீயு மாற்ற லெங்கோ

மாந்தரஞ் சேர் விரும்பொறை யோம்பிய நாடே

௩௫ புத்தே ஞலகத் தற்றெனக் கேட்டிவந்)

தினிது கண்டிசிற் பெரும முனிவிலே

வேறுபலத் திறுக்குத் தானையொடு

சோறுபட நடத்திநீ துஞ்சாய் மாநே.

தினையும் துறையும் அகல; துறை - பெயர்மொழியுமாம்.

* சோமாய்யாண்க்கட்சேஎய் மாந்தாஞ்சோலிநம்பொறையைக்
தறுங்கோழியூர்கிடார் பாடியது.

[illegible]

நகர்-2. புறநா. ௨ அ. ௧௪; “உசநமா டேவதேசத்தினி தெ டுறுதலை
பார்த்தம், பெருமானு முகம் பார்த்தது” (யாநா. ௨, பூதலத்தோர் தம்
மைப் பொருண்ணைபாற பாபாவாக, காத்திதுத தா டேவ டேவார் கண்”
(தண்டி. ௩. ௨௧ - டேவ) என்பதும், “இலக ௨ மெய்ய முறையாம
யீதல” (1 அடும் திருக்குறளின் ௨) பொருள் உட்கரும் இங்கே
அறியற்பாபவன்.

1954-55. "மீக்கூறு மய சிறிம்" (தற்ர. 1954) ள் பதம், 'மீக் கூறுதல்:—இவ் ன் காக்கிதா மாடு பசி பிணி பவகமுதலியவ்வறி யாவர்க்கும்—பெரி. ப் தருதல். தேருருவினம் ன் னெரொடல்' என்னும் அதன் உரையும் இங்கே அறிதரபால்.

* “கோசசோமம் யானைக்கட செழுமா த, ந்துச் சிறும்பொதை என்ற வழி அரசனென்பதொருசாதுயம், ிசுமாடுவெடெதா குடியும், செவ்வேளோக் கணையுடையானென்பதொருவழியும், சேயுடையதொரியதபயரும், மாந்தரஞ் சேரலிரும்பொதையென்பதொருச் சபப்பு பெயரும்” (குறள். நூற்று - பரிமேல்.) இச்செய்யுளின் டக, டச-ஆம் அடிகளில் தலைவர்பெயர் அமைக்கப்பெற்றுள்ளது.

(பி - ம்.)—1 'தேனாழித்த'

மெல்லிய கரும்பாற்கட்டப்பட்ட ஒழுங்குபட்ட கூரை, விழாவெடுத்திக் கொள்ளப்பட்ட இடம்போல வேறுவேறுகப் பொலிவுதோன்றக் குற்று அமையாத உலக்கையொலியுடனே மிக்க ஆரவாரத்தையுடைய அகன்ற விடத்துப் பொன்றாச் செய்யப்பட்ட இத்தையுடைய பசிய தும்பையுடனே மிசையே அசைந்த தலையினையுடைய பனந்தோட்டைச் செருகிச் சினத்தை யுடைய வீரர் வெறியாரும் குரவைக் கூத்தொலி ஒத்தையுடைய கடலொலி போலக் கிளர்ந்து பொங்கப் படைப்பெருமையார் பகைவருக்கும் மதிப்புடைமையின் இடங்காவாது பரந்தகிடக்கின்ற அகன்ற பாசமையிடத்துக் காவலாளி! மாற்றரசர் பணிந்ததந்த திறையால் தம்மை அடைந்தவருடைய சுற்றத்தை நிறைக்கும் உயர்ந்த கொல்லிமலையோருடைய அடுபொருந்! யானையினது நோக்குப்போலும் நோக்கினையுடைய வெற்றியை விரும்பும் சேயே! வாழ்க, பெருமானே! நினது எல்லையிலலாத செல்வம்; நின்னைப் பாடிய விளங்கிய செவ்விய நாப்பின்னைப் பிறருடைய புகழைச் சொல்லாமற் பாதுகாவாது கொடுக்கும் வலியையுடைய எங்கோவே! மாந்தரஞ்சேர விரும்பொறை பாதுகாத்த நாடு தேவருலகத்தையொக்குமென்று பிறர் சொல்லக் கேட்டுவந்த கட்கினிதாகக் கண்டேன்; பெருமானே! முயற்சி வெறுப்பிலையாய் வேற்றுநாட்டின்கட் சென்று விடும் படைபுடனே சோறுண்டாக நடப்பை; நீ அடியாயாதலான்.—எ-று.

கதிர்சோருமதியெனவியையும்; கதிர்சோருமென்னும் சினைவினை மதியென்னும்முதலொடுமுடிந்தது; கதிர்சோருமாலையென இயைப்பினுமமையும்.

பாய்நின்றென்று பாடமோதுவாருமுள்.

கூரைபொலிவுதோன்றவென இடத்துநிகழ்பொருளின்றொழில் இடத்து மேல ஏறிநின்றது.

செரிஇயென்னும் வினையெச்சத்தை ஆடுமென ஒருசொல்வருவித்து அதனோடுமுடிக்க.

நிலைஇ வழக்கக் காப்புநங்கப் பொலிவுதோன்றப் பெயர்ப்பொங்கவென்னும் செயவெனெச்சங்களும், வாயகாவாதென்னும் எதிர்மறவினையெச்சமும் பரந்துபட்டவென்னும் பெயரெச்சவினையொடு முடிந்தன.

காப்பாளி! பொருந்! சேய்! பெரும! எங்கோ! பெரும! நீ துஞ்சாயாத லாற் சோறுபடந்ததி; அதனால் இரும்பொறை லும்பியநாடு புத்தேனாலகத் தற்றெனக் கேட்டுவந்த இனிதுகண்டிசை; நின்றபடைப்பு வாழியவெனக் கூட்டி வினைமுடிவுசெய்க; அன்றி, எங்கோவே! நீ துஞ்சாதபடியாலே, இரும்பொறையோம்பியநாடு புத்தேனாலகத்தற்றெனப் பிறர்சொல்லக் கேட்டு நிற்பாடிய அலங்குசெந்நாப் பிறரிசை துல்லாதபடி வந்த இனிது கண்டேன்; நினது படைப்பொடு வாழ்வாயாகவென இயைப்பினுமமையும்.

இசின், தன்மைக்கண்வந்தது.

சோறுபடந்ததியென்பதனை வினையெச்சமாகவுரைப்பினுமமையும்.

உயர்மருப்பினொன்பதுஉம், செந்நோக்கினென்பதுஉம், பணியெருத்தினென்பதுஉம் பாடம். (உஉ)

* “தானை, படைத்தகையாற் பாடு பெறும்” குறள். எசுஅ.

(உரு.) வெளிநி னேன்காழ்ப் பணைநிலை முனைஇக்
கனிநுபடிந் துண்டெனக் கலங்கிய துறையுந்

கார்நறுந் கடம்பின் பாசிலைத் தெரியந்

சூர்நவை முருகன் சுற்றத் தன்னநின்

௫ கூர்நல் லம்பிற் கொடுவிற கூளியர்

கொள்வது கொண்டு கொள்ளா மிச்சில்

கொள்பத மொழிய வீசிய புலனும்

வடிநவில் நவியம் பாய்தலி னூர்தொதுந்

கடிமார் துளங்கிய காவு நெடுநகர்

௧௦ வினைபுனை நல்லில வெவ்வெரி யினைப்பக்

கனையெரி யுறிய மருங்கு நோக்கி

நண்ணூர் நாண நாடொறுந் தலைச்சென்

றின்னு மின்னபல செய்குவன் யாவருந்

துன்னல் போகிய துணிவி னேனென

௧௫ ஞால நெளிய வீண்டிய வியன்படை

௧. வெளிநு-வயிரமினமை. “இருமபனை வெளிநறின புனசா யன்ன”
முருகு. ௩௧௨.

௧ - ௨. புறநா. ௧௫ : ௬ ஆம் அடி முதலியவற்றைப் பாராக.

௩. புறநா. ௩௩ : ௧௨-௩ ; “மறுவில கற்பின் வாணுதல கணவன்...
மராஅத, துருளூர் தாண்டார் புரளு மாரபின்ன”, “செங்காண் மராஅதத
வாலின ரிடையிடுபு சுரும்புண்த தொடுத்த பெருத்தண மாதத்தை” (முருகு.
௬ - ௧௧ ; ௨௦௨ - ௩) ; “காரலர் கடம்பாள்” (மணி. ௪ : ௪௬) ; “கார்க்கடப
பந்தாரெககடவுள்” சீலப். ௨௪. “நேரிலழ”

௫. கூளியர் - ஏவல செய்வோரெ ளபதற்கு இவ்வடி மேற்கோள் ;
(முருகு. ௨௮௨ - ௩) ; “கொடுவிற கூரியா கூவை காணின்” மலைபடு,
௪௨௨.

அ-௬. பகைவருடைய காவனமரத்தை அரசர் வெட்டுவிப்பர் ; (புறநா.
௩௬ : ௬ - ௬ ; ௫௬ : ௧௦) ; “கடிகாவி நிலைதொலைச்சி” (மதுரை. ௧௫௩) ;
“பழையன் காகுந் கருஞ்சினை வேம்பின், முரைய முழுமுத மியியப் பண
ணி” (பதிற். ௫-ஆம் பத்து, பதி) ; “பழையன் காக்குந் குழைப்பி னெடுங்
கோட்டு, வேம்புமுத மடிநத வேந்தவாள் வலத்துப், போந்தைக் கண்ணிப்
பொனைய” சீலப். ௨௭ ; ௧௨௪ - ௬.

௧௧. “தனையெரி பொத்தி” மணி. ௨ : ௪௨.

௧௫. “கார்வினை மேக மன்ன கவுளழி கடாதத வேழம், போர்வினை
யிவுளித் திண்டேர்புனைமயிர்ப புரவி காலாள், வார்வினை முரசம் விம்ம வானு
லாப் போந்த தேபோ, னீர்வினை சுரிசுந காப்ப நிலநெளி பரந்த வனதே”
சீவக. ௪௩௩.

யாலங் கானத் தமர்கடந் தட்ட
கால முன்பறிந் கண்டனென் வருவ
வறுமருப் பெழிற்கலை புலிப்பாற் பட்டெனச்
சிறுமறி தழீஇய தெறிநடை மடப்பிணை
உரு பூனை நீடிய வெருவரு பறந்தலை
வேளை வெண்பூக் கறிக்கு
மாளி வத்த மாகிய காடே.

தினையும் துறையும் அவை; துறை-நல்லிசைவஞ்சியுமாம்.

பாண்டியன் தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியனைக் கல்லாடனுர் பாடியது.

இ - ள்.—வெண்மையிலவாத வலிய விரக்கம்பத்தை யுடைய கூடத்தில் நிற்றலை வெறுத்துச் சென்று யானைபடிநது நீருண்டதாகக் கலக்கமுற்ற துறையையும் காகாலதது நறிய கடம்பினது பசிய இலையோடுவிரவிய மாலை யையுடைய நூரபன்மான்வக கொன்ற முருகனது கூளிசகற்றத்தை யொக்கும் நின்னுடைய கூரிய நல்ல அம்பினையும் வளைந்தவிலலினையுமுடைய மறவர் தம்மாற் கொள்ளலாவதனை முகந்துகொண்டு கொள்ளாத ஒழி பொருளை மாற்றார் முகந்துகொள்ளப்படும் உணவாக்காமற் சிதறிய நிலங்களை யும் வடித்தலபயின்ற் கோடாலிலே டிதவா ளுந் தோறும் காவலமரங்கள் நிலைகலங்கிய காவையும் நெடிய ரகரிசகனை தொழில் புனைந்த நல்ல *மனை களிபடத்து விரும்பும் அநீதியைககெடுக்க மிக்க தீமுழங்கிய பககத்தையும் பார்த்துப் பககவர்நாண நாடோறும் அவரிடத்துச் சென்று இன்னமும் இத்தன்மைய ள டலவுருசெய்குவை, யாவரும் தன்னை அணுகவொண்ணாத சூழ்ச்சித் தெளிவினையுடையோடெனக்கருதி உலகம் டொறையாற்றாது நெளியத் திரண்ட பரந்த படையினையுடைய தலையாலங்கானத்தின்கட போரை எதிர்த்துக்கொன்ற காலன்போலும் வலியையுடையாய்! நின்னைக் கண்டேனுய்வநதேன்; அந்ந கோட்டையுடைய பெரிய கலை புலியின் கண்ணே அகப்பட்டதாகச் சிறிய மறிய யனைத்துக்கொண்ட துள்ளிய நடையையுடைய மெலியியமானினை பூனையோங்கிய அஞ்சத்தக்க பாழி டத்து வேளையினது வெளிய பூவைத்தி னனும் ஆற்றற் அருஞ்சரமாகிய காட்டுவழியே.—எ - று.

காலமுன்பு! துறையும் புலனும் காவும் மருங்கும் நோக்கி இன்னும் இன்னபலசெய்குவா துணிவினோடென உட்கொண்டு காட்டின் கண்ணே நின்னைக் கண்டு அககாட்டு வழியே வநதென்னக்கூடி வினைமுடிவுசெய்க.

வருவலென்பது, ஈண(H) இறந்தகாலப்பொருட்டாய்வின்றது.

கள. புறநா. கக: ௩; “மீளி மொயம்பின் மிகுவல் செருக்கி” (பொருந. ௧௪௦); “ஆற்றல, காலனோ டொககும்” (பெருங். க. ௩௬: ௧௦௦ - ௧௦௧); “எணமரின் வலியனாய யமன்” கம்ப. மிதலை. ௧௦௭.

* “நல்லிற் சிதைத்ததி நாடொறு நாடித்தம், மிலலத்தி லாக்குத லால்” நாலடி. ௨௨௫.

இவனைக்காண முன்னே கண்டுவந்தேனென்றான், இவன்செய்தவென்றியெல்லாம் கண்டமையின்.

பாசிலைத்தெரியன் முருகனென இயையும்.

நலியம்பாய்தலென்பது, கருவி கருத்தாவாய் நின்றது.

கலை புலிப்பாற்பட்டெனச் சிறுமறிதழீஇய மடப்பிணை பறந்தலை வேளை வெண்பூக்கறிக்குமென்பது, அவன் பகைவரைக்கொன்றவழி அவர் பெண்டிர் தம் இளம்புதல்வரை ஓம்புதற்பொருட்டு இரந்துபடாது அடகுதின்று உயிர்வாழ்கின்றாரென்பதோர் பொருள்தோன்ற நின்றது.

இனித் துணிவினோனென்று பிரிர்சொல்லவெனவும், கண்டனென்றவருவ லென்பதனைக் காலமயக்கமாக்கிக் கலங்கியதுறைமுதலாயினவற்றை நோக்கி இன்னும் இவ்வாறு பகைவர்நாட்டின்கண் மேற்செலவெனெனநின்றது காட்டித் தே நின்றனக்காணியவந்தேனெனவும் உரைப்பாருமுளர். (உ௩)

(உ௪.) நெல்லரியு மிருந்தொழுவர்

செஞ்ஞாயிற்று வெயின்முனையிற்

நெண்கடற்றிரை நிசைப்பாயுந், ௭

திண்டியில் வன்பரதவர்

௫ வெப்புடைய மட்டுண்டு

தன்குரவைச் சீர்தூங்குந்து

¹ தாவற் கலித்த தேம்பாய் புன்னை

௧. புறநா. ௨௦௯; ௨; தொழுவர் - தொழிலசெய்வார்; மதுரை. அக.

௩. உம்மீறு உரதாய்த்திரிந்ததென்பதற்கு, 'பாயுந்து' என்பது மேற்கோள்; ௫ - வி. சூ. ௨௪௪ - உரை.

௧ - ௩. "நெல்லரியும்.....பாயுந்து; இதில் 'பாயும்' எனப்பாலது 'பாயுந்து' என வந்தது"; (தொல். இடை. சூ. ௭ - போர்); உம் உரதாயிற்றென்பதற்கு மேற்கோள்; நன் - வி. சூ. ௩௪௧.

௧-௪. உம்மீறு உர்தென்றாயதற்கு மேற்கோள்; நன்-மபிலை. சூ. ௩௪௦.

௫. புறநா. ௨௯; கரு.

௩ - ௬. 'பாயுந்து', 'தூங்குந்து' என வருவன பெயரெச்சவினைத் திரிசொல் என்பர்; தொல். எச்ச. சூ. ௧௧ - ௩.

௭. "புன்னை, யுடைதிரைத் திவலை யரும்புந் திரீர்" (குறுந். ௫; ௨-௩); 'கலித்தல்' தழைப்பென்னும் பொருளில வரததற்கு மேற்கோள்; தொல். உரி. சூ. ௬௩-போர்.

(பி - ம்.)—1 'திவலையித்கலித்த'

மெல்லினர்க் கண்ணி யிலேந்த மைந்த
 ரெவ்வை மகளிர் தலைக்கை ¹ தருஉந்து
 10. வண்டுபட மலர்ந்த தண்ணறுங் கான்ன
 முண்டகக் கோதை யொண்டொடி மகளி
 ரிரும்பினையின் குரும்பைநீரும்
 பூங்கரும்பின் நீஞ்சாறு
 மோங்குமணற் குவவுத்தாழைத்
 கரு திரீரோ மிடன்விராஅய்
 முநீ ருண்டு முநீர்ப் ² பாயுந்
 தாங்கா வுறையு ணல்லூர் கெழீஇய
 வோம்பா லீகை மாவே னெவ்வி
 புனல்ம் புதலின் மிழலையொடு கழனிக்
 20 கயலார் நாரை ³ போர்விற் சேக்கும்
 பொன்னணி யானைத் தொன்முதிர் வேளிர்

கூ. "எல்லென்பது உரிச்சொனீர்மைத்தாயினும், ஆசிரியர் இடைச் சொல்லாக ஓதினமையான் இடைச்சொல்லென்று கோடும்; 'எவ்வளை' என எல்லென்பது இலங்குதற்கண்வந்தவாறு" தோல். இடை. சூ. ௨௧ - சே.

அ - கூ. "மருங்கிற் கட்டிய நிலனேர்பு துகிலினன், முழவுறழ் தடக் கையி னியல வேந்தி, மென்றோட் பல்பினை தழீஇத் தலைத்தந்து" முருகு. ௨௧௪ - கூ.

கக. "மணிப்பூ முண்டகத்து மணன்மலி கானற், பரதவர் மகளிர் குரவையொ டொலிப்ப" மதுரை. கூக - எ.

க - க௭. "நெல்லரியும்.....கெழீஇய என்றவழி உம் உந்தாயிற்று" (தோல்.. இடை. சூ. ௪௩ - போர்); பெயரெச்சலினையடுக்கிவந்து ஒரு பெயர் கொண்டதற்கு மேற்கோள்; நன் - மயிலை. சூ. ௩௩௪.

க - கக. "நெல்லரியுமிருந்தொழுவர் என்னும் புறத்தோகைப் பாட்டினுள் 'தென்கடற்றிரை மிசைப்பாயுந்து' எனவும், 'தண குரவைச் சீர்நூங்குந்து' எனவும், 'எவ்வளை மகளிர் தலைக்கை தருஉந்து' எனவும், 'முநீர்ப்பாயும்' எனவும் செய்யுமென்னும் பெயரெச்சமடுக்கி, 'ஓம்பா லீகை மாவே னெவ்வி, புனல்ம் புதலின் மிழலை' என்னும் ஒருபொருள்கொண்டு முடிந்தவாறு கண்டுகொள்க; ஆங்குத் 'தாங்கா வினையு ணல்லூர் கெழீ இய' என்னும் பெயரெச்சம் இடைநிலையாய் வந்தது" தோல். வினை. சூ. ௩௬ - சே; ந; இ - வி. சூ. ௩௨௮ - உரை.

௨௦. மு. ஐங்குறு. கூ: ச.

௨௧. தொன்முதிர்வேளிர் - அகத்தியமுனிவரார் கொண்டுவரப்பட்ட பழமை முதிர்ந்தவேளிர்; இது, "துவராபதிப்போந்து நிலங்கடந்தசெழுமுடி (பி - ம்.)—1 'தழுஉந்து' ² 'பாயுந்து' ³ 'போரிற்'

குப்பை வெல்லின் முத்தாறு தந்த
கொற்ற நீள்குடைக் கொடித்தேர்ச் செழிய
நின்று நிலைஇயுநின் னுண்மீ னில்லாது

௨௫ படாஅச் செலியர்நின் பகைவர் மீனே
நின்னொடு, தொன்று மூத்த வுயிரினு முயிரொடு
நின்று மூத்த யாக்கை யன்னநின்
ஊம்குடி மூத்த விழுத்திணைச் சிறந்த
வாளின் வாழ்நர் தாள்வலம் வாழ்த்த

௩௫ விரவன் மாக்க ளீகை துவல
வொண்டொடி மகளிர் பொலங்கலத் தேந்திய
தண்கமழ் தேறன் மடுப்ப மகிழ்சிறந்
தாங்கினி தொழுகுமதி பெரும வாங்குது
வல்லுநர் வாழ்ந்தோ ரென்ப தொல்லிசை

௩௬ மலர்தலை யுலகத்துத் தோன்றிப்
பலர்செலச் செல்லாது நின்றுவினிந் தோரே.

யண்ணல்வழிக்கண் அரசாபதினெண்மரையும், பதினெண் குடி வேளிருள்
ளிட்டாரையும்.....கொண்டுபோகது", "மலயமாதவன் நிலங்கடந்த நெடி
முடியண்ணலுழைநர்பதியரு—ன் கொணர்ந்த பதினெண் வகைக்குடிப்பிறந்த
வேளிர்" (தொல். பாயிரம், ந; ஷெ அகத். சூ. ௩௨ - ந) எனப்போந்துள்ள
வாக்கியங்களால் விளங்குகின்றது.

௨௨. 'தரல்' படர்க்கைக்கண்வந்ததற்கு மேற்கோள்; நன் - மயிலை.
சூ. ௩௮௦.

௨௪ - ௫. புறநா. ௨௪ கூ : ௧௦ - ௧௨.

௨௬. "அஞ்சினர்க் களித்தலும் வெஞ்சின மின்மைபு, மாணணி புரு
தலு மழிபடை தாங்கலும், வாண்மீக் கூற்றத்துவயவ ரேத்த" (சிறுபாண்.
௨௧௦ - ௧௨); "ஒன்னு ரோட்டிய செருப்புகள் மறவர், வாள்வலம் புணர்ந்த
நின்றான்வலம் வாழ்த்த" மதுரை. ௭௨௬ - ௭.

௩௦. 'வரையாது கொடுத்தலும், பரிசில் வாழ்க்கைப் பரிசில ரேத்த"
சிறுபாண். ௨௧௭ - ௮.

௩௧ - ௩. புறநா. ௩௬ : ௧௮ - ௨௫; ௩௬௭ : ௬ - ௭; 'மகிழ்.....
மகளிர், போக்கில பொலங்கல நிறையப் பல்கால், வாக்குபு தரத்தர்"
(போருந. ௮௪-௭); "இலங்கிழை மகளிர் பொலங்கலத் தேந்திய, மணங்கமழ்
தேறன் மடுப்ப நானு, மகிழ்ந்தினி துறைமதி பெரும" (மதுரை. ௭௭௬-
௮௧); "பூங்குழை மகளிர் பொலங்கலத்தேந்திய, தேங்கமழ் தேறலொடு
தெளிமது மடுப்பினும்" பெருங். ௨. ௧௪ : ௬௦ - ௬௧.

௩௪ - ௮. "மாய்ந்தவர் மாய்ந்தவ ரல்லர்கண் மாயா, தேந்திய கைகொ
டிந்தவ ரெந்தாய்; வீந்தவ ரென்பவர் வீந்தவ ரோனு, மீந்தவ ரல்ல திருந்த
வர் யாரே", கம்ப. வேள்வி. ௩௦. புறநா. 165: ௧-2

திணை - பொதுவியல்; துறை - பொருண்மொழிக்காரஞ்சீ.

அவனை மாந்துடிக்கழார் பாடியது.

இது - னெல்லையரியும் பெரிய உழவர் செஞ்ஞாயிற்றினது வெயிலை வெறுப்பின் தெளிந்த கடற்றிரையின்மேலேபாயும் திண்ணிய திமிலையுடைய வலிய நுளையர் வெம்மையைபுடைய மதுவையுண்டு மெல்லிய குரவைக்கூத் திற்கேற்ற தாளத்தைபாடும் கடற்றுலையாலே தழைத்த தேன்பரந்த புள்ளையினது மெல்லிய பூக்கொத்தாற்செய்யப்பட்ட மாலையைச்சூடிய ஆடவர் விளங்கிய வளையையுடைய மகளிர்க்கு முதற்கைகொடுக்கும் வண்டுமொய்ப்ப மலர்ந்த குளிர்ந்த நயிய காணலிடத்துக் கடன்முள்ளிப்பூவாற்செய்யப்பட்ட மாலையையுடைய விளங்கிய வளையையணிந்தமகளிர் பெரிய பளையினது அங்கின் நீரும் பொலிவினையுடைய கரும்பினது இனியசாறும் உயர்ந்தமண லிடத்துத் திரண்ட தெங்கினது இனிய இளநீருடனே கூடக்கலந்து இம் மூன்முநீரையுமுண்டு மூன்முநீரையுடைய கடற்கண்ணேபாயும் பரிக்க வொண்ணாத பலமக்களும் வாழ்தலையுடைய நல்லஊர்கள்பொருந்திய டொரு னைப்பாதுகாவாத வண்மையையுடைய பெரிய வேளாகிய எவ்வியது நீர்வழங் கும் வாழ்த்தலையுடைய மிழலைக்கூற்றத்துடனே வயலிடத்துக் கயலைமே யும் நாரை போரின் கண்ணேபுறங்கும்பொண்ணிந்த யானையையுடையபழையமுதிர்ந்த வேளிரது திரண்ட நெல்லையையுடைய மூத்தூற்றுக் கூற்றத்தைக் கொண்ட வெற்றிபொருந்திய உயர்ந்த குடையினையும் கொடியாறபொலிந்த தேரினையுடைய செழிய ! நின்றநிலைப்பதாக நினது நாளாகியமீன்; நில லாது பட்டுப் போவதாக நிற்பகைவருடைய நாளாகியமீன்; நின்னொடு பழைதாய்முதிர்ந்த உயிரினும் உயிருடனே நின்றமுதிர்ந்த உடம்புபோன்ற நினது வெற்றிக்குடியோடு மூத்த சீரிய குடியின்கட் சிறந்த வாட் போராலே வாழ்வார் நினது முயற்சிவலியை வாழ்த்த இரக்கும்பரி சிலர் நின்வண்மையைச் சொல்ல ஓன்றிய வளையையுடைய மகளிர் பொற்கலத்தின்கண் ஏந்திய குளிர்ந்த நறுநாற்றத்தையுடைய மதுவைமடு ப்ப அதனையுண்டு மகிழ்ச்சிமிக்கு அப்படி இனிதாக நடப்பாயாக; பெரும்! அவ்வொழுக்கம்வல்லவரை வாழ்த்தோரென்றசொல்லுவர் அறிவுடையோர்; பழைய புகழ்தான், பரந்த இடத்தையுடைய உலகத்தின்கண்ணே பிறந்து பரக்க ஒழுகாது நின்றமாய்ந்தோர் பலர்; அவர் வாழ்த்தோரொப்படாராத லான்.—எ - மு.

மேல் எண்ணப்பட்ட பெயரெச்சமூன்றும் மிழலையென்னும் பெயர் கொண்டன; அவை உம் உந்தாய்நின்றன.

முந்நீர்ப்பாயும் நல்லுரென்க.

உயிரினும் சிறந்த, ஆக்கையன்ன வாளின்வாழ்நரென்கூட்டி உயிர்க்கு யாக்கைபோலவும் யாக்கைக்கு உயிர்டோலவும் இன்றியமையாது இரண்டு மாயிருக்கின்ற வாளின் வாழ்நரென்க.

நின்றுயொடுமூத்த நியாக்கையன்ன விழுத்திணைக்கண் உளராய் நின்றுயிரினுஞ்சிறந்த வாளின்வாழ்நரென்கூட்டினுமமையும்.

செழிய ! நின் நாண்மீன் நின்றநிலையுயர்; நிற்பகைவரமீன் படாஅச் செலீஇயர்; உலகத்துத் தோன்றி இசைசெலச்செல்லாது விளிந்தோர்பலர்;

அவர் வாழ்ந்தோரெனப்பட்டார்; ஆதலால், பெரும! வாழ்த்து உவலம் பெட்பு
மகிழ்சிறந்த இனிது ஒழுக்கு; அதுவலனுரை வாழ்ந்தோரென்பவெனக்
கூட்டி வினையுடையது.

தாங்காவினையுடையது உம் பாடம்.

ஆங்கு, ஒருசொல்; ஆங்கு, அசைநிலையுமாம்.

இனி, தொல்லிசையை யுடைய உலகத்துத்தோன்றி மேற்சொல்லப்
பட்ட நன்மைகள் தமக்குப் பரக்கவொழுகாது நின்றுவிளிர்தோர் புலரென
உரைப்பாருமுளர்.

இது, நிலையாமையினை இனிது ஒழுகென்றமையார் பொருண்மொழிக்
காஞ்சி. (உச)

(உரு.) மீன்றிகழ் விசம்பிற் பாயிரு ளகல

விண்ணுசெலன் மரபிற் றன்னியல் வழாஅ

தரவுச்சினந் திருகிய வருகெழு ஞாயிறு

நிலவுத்திகழ் மதியமொடு நிலஞ்சேர்ந் தாஅங்

ரு குடலருந் துப்பி னொன்றுமொழி வேந்தரை

யணங்கரும் பறந்தலை யுணங்கப் பண்ணிப்

பிணியுறு முரசங் கொண்ட காலை

நிலைதிரி பெறியத் திண்மடை கலங்கிச்

ரு-ச. சேர சோழாக்கு ஞாயிறும் மதியமும் உவமை; புறநா. ௮௮:
ச-சூ; ௩௬௭: கரு - ச.

ரு. வஞ்சினம்: புறநா. எக, எஉ, எ௩; “தன்பார் மனையா ளயலான்
தலைக கண்டு பின்னு, மின்பா லடிசிற் கிவர்கின் தகைப் பேடி போலா, நன்
பால பசுவே துறந்தார் பெண்டிர் பாலர் பார்ப்பா, ரென்பாரை யோம்பே
னெனியானவ னாக வென்றான்” (சீவக. சச௩); “நினையறி வன்பெரிது
நின்றுறையு ளாய, கன்னியையொர் காளைபிற னெய்துவது கண்டு, மன்னுமண
விலவூள்வயி றுரவயில கின்றாயக், கன்னுமுளவோ புதிய வென்றுமிக நக்
கான்” (குளா. அரசிபல. கரு௬); “வினையிலென் மகன் தனுயிர் வேறுசெய்
வித்தோனைக், குனிசிலையி னுனையுயிர் கோதலபுரி யேனேன், மனைவியய லான்
மருவல கண்டுமவர் கையாற், நினையளவு மோர்பொழுது தின்றவனு மா
வேன்” வில்லி-பாரதம், பதினமூன்றும்போர். கசச.

ரு-௭. வென்ற அரசர் பகைவருடைய முரசைக் கவர்ந்து விடுதல்மரபு;
புறநா. உச : சூ - எ; எஉ : அ - சூ; க௭௬: ச; “அரசுபட மருதழக்கி,
முரசுகொண்டு களம்வேட்ட.....வேந்தே”, “வேந்த, ரின்னிசை முரசு
மிடைப்புலத் தொழிய.. ..புறம் பெற்ற” (மதுரை. கஉஅ - ௩௦; ௩௬அ-
ரு௦); “எழுவர் நல்லல மடங்க வொருபகல், முரசொடு வெண்குடை யகப்
படுத்த” அகநா. ௩௬.

அ. மடை - மூட்டுவாய்; புறநா. கரு௦.

சிதைதலுயர் தன்றே நின்வேல் செழிய
க0 முலைபொலி யாக முருப்ப னாறி
மெய்ம்மறந்து பட்ட வரையாப் பூச ,
லொண்ணுதன் மகளிர் கைம்மை கூர
வவிரறல் கடுக்கு மும்மென் .
குளவயிருங் கூந்தல் கொய்தல் கண்டே.

திணை - வாகை ; துறை - அரசவாகை.

அவனைக் கல்லாடலார் பாடியது.

இ - ள.—மீள்வின்கும் வானததின் கண பரந்த இருளநீங்க ஓங்கிச் செல்லுதன்முறைமையையுடைய தனதுதன்மையிற் பிழையாது வலிய வெம்மை *முறுகிய உ—குப்பொருந்திய ஞாயிறு சிலாவின்கும் திங்களுடனே நிலத்தைப்பொருந்தினும்போலப் பகைத்தற்கரிய வலியையுடைய வஞ்சினங்கூறிய இருவேந்தரை வருத்துதற்கரிய போர்க்களத்தின்கண்ணே மாயப்பொருது அவருடைய வாராற் பிணிப்புற்ற முரசத்தைக்கொண்டகாலத்து நின்றநிலையிலேநின்று நின்னைச் சூழ்ந்துகொண்டவீரரைப் புரிந்தெறி தலால திண்ணிய கொளுத்துக்கலங்கிக் கெடுத்தல பிழைத்தது, நினதுவேல ; செழிய! முலைபொலிந்தமார்பம் அழல அறைந்துகொண்டு அறிவுமயங்கியுற்ற அளவற்ற அழகைபாரவார்த்தையுடைய ஒண்ணுதலமகளிர் கைம்மைநோன்பி லேமிக வின்கும் அழைப்பொகும் அழகிய மெல்லிய குவிரை கரிய மயி ரினைக்கொய்தபரிசைக்கண்டு.—எ - று.

செழிய ! மகளிர் கூந்தல்கொய்தலகண்டு நின்வேல சிதைதலுயர்ந்த தெனக் கூட்டுக.

ரண்டுச்செல்லமரபெனவும், ஐம்பாற்குவையிருக்கூந்தலெனவும் பாட மோதுவாருமுளர்.

உயர்ந்தன்றே : ஓ, அசைநிலை.

(உரு)

அ - கூ. தலைவனது வேலினைப் புகழ்ந்ததற்கு மேற்கோள் ; தொல். புறத்திணை. சூ. கஎ - இளம்.

க0. உருப்ப: புறநா. உருஎ : க0.

கக. மெய் - அறிவு ; “விதமுறு வடிவங் கண்டே மெய்யொருப பட்ட திலலை” (திருவால. ௩0: ௩௧) ; பூசல - அழகையாரவாரம் ; “கரையா தேனே பூசலகண்டு மொன், றரையாய” கம்ப. கிடகிரதா. அரசியல. அ.

* முறுகிய - மிகுத்த ; சீவக. ௧௫௦௩ ; காஞ்சீப். திருக்கா. க.

(உகா.) கனிகட லிருங்குட்டதது

வனிபுடைத்த கலம்போலக்

களிறுசென்று களனகற்றவுங்

களனகற்றிய வியலாங்க

௫ னெனிறிலைய வெஃகேந்தி சேறுந். கரு : ௩

யரைசுபட வமருழக்கி

யுரைசெல முரசுவெளவி

முடித்தலை யடுப்பாகப்

புனற்குருதி யுலைக்கொளீஇத்

க௦ தொடித்தோட் டுடுப்பிற் முழந்த வலசிபி

னடுகளம் வேட்ட வடுபோர்ச் செழிய

வான்ற கேள்வி யடங்கிய கொள்கை

நான்மறை முதல்வர் சுற்ற மாக

மன்ன ரோவல் செய்ய மன்னிய

கரு வேள்வி முற்றிய வாய்வாள் வேந்தே

க. புறநா. உ௦; க.

க - ந. புறநா. கரு : ௫ - ஆம் அடிக்குறிப்பைப் பார்க்க.

௫. ஒளிறுதல - விளங்குதல ; (புறநா. கள : க) ; “ஒளிறுவான் விழுப்புண்” (நெடுநல். களஉ) ; “ஒளிறுவான் மறவரும்” மணி. க : சுஉ.

சா. மு. மதுரை. கஉஅ.

எ. புறநா. உரு : ௫ - எ - ஆம் அடியின் குறிப்பைப் பார்க்க.

அ-க௦. “ஆண்டலை யணங்கடுப்பின், வயவேந்த ரொண்குருதி, சினத் திபிற் பெயர்பு பொங்க.....தொடித்தோடகை துடுப்பாக, வாழிற்ற வுன் சோறு” (மதுரை. உகா-௫) ; “முடித்தலை யடுப்பிற் பிடாத்தலைத் தாழித், தொடித்தோட் டுடுப்பிற் முழைஇய வுன்சோறு” சிலப். உக : உச்சஉ-௩.

கக. களம் வேட்டலென்பது, பலிகொடுத்தலென்றும் களவேள்வி செய்தலென்றும் வழங்கும் ; (புறநா. உ௦ : கஉ) ; “கறவுகொ ணெஞ்ச மோடு களம்வேட் டன்றே” (முருகு. க௦௦) ; “அரசுகெட.....களம் வேட் ட,வடுதிதலுயர் புகழவேந்தே” (மதுரை. கஉஅ - ௩௦) ; “பாண்டியன் சோழந்தாய்ந்த, பெருங்கள வேள்விசெய்த பீடுடைக் காட்டு நாட்டு” (திரு வால. சச : ௫ச) ; “பிடித்தாடி யன்ன பிறழபறபே யாரக, கொடித்தாளை மன்னன் கொடுத்தான்-முடித்தலைத், தோளொடு வீழந்த தொடிக்கை துடுப் பாக, மூலஞ் சோற்றை முகந்து” (பு - வே. அ : க) ; அரசன் வேட்டதற்கு மேற்கோள் ; தோல். மரபு. சூ. எஉ - பேர்.

கஉ. கொள்கை-விரதம் ; “தாவில கொள்கைத் தந்தொழின் முடிமார்” முருகு. அக.

கரு, புறநா. கள : க - ச ஆம் அடிக்குறிப்பைப் பார்க்க.

கஉ-௫. “ஆன்மகேள்வி...வாள்வேந்தே எனவரும் அடிகளில், பார்ப் பார் வேட்டபித்தவாறும் அரசன் வேட்டவாறும் கண்டுகொள்க” (தோல்.

நோற்றோர் மன்றநின் பகைவர் நின்னொடு

மாற்ற ரென்னும் பெயர்பெற்

குற்ற ராயினு மாண்டிவாழ் வோரே.

தினையும் துறையும் அவை,

அவனை மாங்கு டிகழார் பாடியது.

இ - ன். —† பெரிய கடலின்கட் பெரிய ஆழத்திடத்துக் காற்றறப்புடைக் கப்பட்ட மரக்கலம் நீரைக்கிழித்து ஒடுமாறபோலக் களிறுசென்று போர்க் களத்தை இடமகலச்செய்ய அவ்வாறு களமகலசெய்த பரந்த இடத்தின் கண் விளங்கிய இலையையுடைய வேலையேநதி வேந்துபடப் போரைக்கலன் கிப் புகழ்பரக்க அவர்முரசைக்கொண்டு முடித்தலைமை அடுப்பாகக்கொண்டு குருதிப்புளலாகிய உலையின்கண் தசையும்முனையுமுதலாயின்வந்தைப்பெய்து வீரவளையையுடைய தோளாகிய துடுப்பால துழாவியடப்பட்ட உணவால அடுகளைத்தின் கட் களவேள்விவேடட கொலலும்போரையுடைய செழிய! அமைந்த கேள்வியையும் ஐம்புலனுமடங்கிய விரதங்களையும் நான்கு வேதத் தையுமுடைய அந்தணர் சுற்றமாக வேந்தர் அதற்க்கைப் ஓவலசெய்ய நிலை பெற்ற வேள்வியைச்செய்தமுடித்த வாய்த்தவாளினையுடைய வேந்தே! தவஞ்செய்தார், யாவர்க்குரத்தெளிவாக, நின்னுடைய பகைவர் ; நின்குப் பகைவரென்னும் பெயரைப்பெற்று நின்னொடு போர்செய்தற்கு மாட்டாரா யினும் அத்துமக்கத்து வாழ்வோர். — எ - று.

காளனகற்றவுமென்னும் உம்மை, அசைநிலை.

மன்னிபவேள்வியென்றது, களவேள்வியொழிந்த வேள்விகளை.

செழிய, வேந்தே, ஆற்றராயினும், ஆண்டுவாழ் வோராகிய நன்பகை வர் மாற்றரென்னும் பெயர்பெற்று நோற்றாரெனக்கூட்டுக. (உசு)

புறத்திணை. ௨. கசு - இளம்); “நளிகடலிருங்குடத்து என்னும் புறப்பாட்டு டிணுள் அந்தணன் வேட்பித்தலும் அரசன் வேட்டலும்வந்தது” ஷே. ஷே. ௨௦ - ௩.

கசு. “நோற்றோர் மன்ற தோழி” குறுந். ௩௪௪.

கசு - அ. “புண்ணியம் புரிந்தோர் புகுவது துறக்க மென்னுந் தருமறைப் பொருளே” (கம்ப. ௩௧. ௫) என்னுஞ்செட்புள் இங்கே அறியற்பாலது.

* மு. அரசன் களவேள்வி வேட்டதற்கு மேற்கோள்; (தொல். புறத் திணை. ௨. கசு - இளம்); “நளிகடலிருங்குடத்து என்னும் புறப்பாட்டுப் பலிகொடுத்தது”; ஷே. ஷே. ௩. ௨௧ - ௩.

† “வக்கம் போழ்முநீர்’ பு - வே. அ: ௩௧.

(உஎ.) சேற்றுவளர் தாமரை பயந்த வொண்கேழ்

நூற்றித மூலரி னிரைகண் டன்ன

வேற்றுமை யில்லா ¹ விழுத்திணைப் பிறந்து

வீற்றிருந் தோரை யெண்ணுங் காலே

ரு யுரையும் பாட்டு முடையோர் சிலரே

மரையிலே ² போல மாய்ந்திசினோர் பலரே

புலவர் ³ பாடும் புகழுடையோர் விசம்பின்

வலவ னேவா வான லூர்தி

வெய்துப வென்பதஞ் செய்வினை முடித்தெனக்

க. 'விழுமம்' சிறப்பாகிய குறிப்பையுணர்த்துதற்கு மேற்கோள் ;
தோல். உரி. கு. ருஎ - சே; ஷெ ஷெ ஷெ. ருரு - ந; இ - வி. உஅஉ -
உரை.

க - ச. சாதிக்கேற்றவுவமையென்பர்; இ - வி. ரு. சுருக - உரை.

ரு. புறநா. கருரு: க - ந; "நல்லிசை நிலைஇ", "நல்லிசை நிலையு
நனந்தலை யுலகத்து" (பதிற். கச, அசு); "தொலையா நல்லிசை யுலகமொடு
நித்ப்", "செல்லா நல்லிசைப் பெயரொடு நட்ட" (மலைபடு. எரு, ந.அஅ); "மண்
ணின்மேல் வான் புகழ் நட்டானும்.....சாவாவுடம்பெய்தினர்" (தீர். கசு);
"ஒருவன திரண் டியாக்கை யுடன்பி னரம்பின் யாத்த, ஒருவரும் புகழு மென்
றாங் கவற்றினாழ் காத்துவந்து, மருவிய ஒருவ மிக்கேமரைந்துபோ மற்ற யாக்
கை, திருவமர் துலக மேத்தச் சிறந்துபின் னிற்கு மன்றே", "பொன்று மிவ்
வுட லின்பொருட், டென்று நிற்கு மிரும்புக, பின்று நீர்கழிந் தீர்களாந், குன்
றின் மேற்குடை வேந்தர்காள்" (குளா. ஈயவதை. உரசு; ஷெ. அரசியல. உஉசு)
இவ்வடியை "புகழ்தான் உரையும் பாட்டுமென இருவகைப்படும்; அவற்
றுள், உரைப்பார் உரைப்பவையென எல்லார்க்குமுரியவழக்கினையே எடுத்தா
ராயினும் இனம்பற்றிப் புலவர்க்கேயுரிய செய்யுளும் கொள்ளப்படும்; படவே,
பாடுவார் பாடுவனவெல்லாம் புகழாமொழிபதூஉம் பெற்றும்" (குறள்.
உருஉ) என உரைநடையாக அமைத்தருளினர் பரிமேலழகர்.

க. "மரையிலையின் மாயந்தார் பலர்" நாலடி. ருருக.

அ. "ஊரா நன்றேர்" (மணி. சு: ருசு); "~~பிறைமேன்மொன்னி, மாசபக
னத்துவள்ளல்~~" கந்த. காவிரிமீன்கு. ருஉ.

எ - சு. புறநா. ரு: கச - ரு; "புகழுடம்பான் இவ்வுலகும் புத்தே
ருடம்பான் அவ்வுலகும் ஒருங்கே எய்தாமையின் புலவரைப் போற்றாது" என்
றார்; அவன் இரண்டிலகும் ஒருங்கெய்துதல், 'புலவர் பாடும்...முடித்து'
எனப் பிறராலுஞ் சொல்லப்பட்டது"; "புலவர் பாடும் புகழுடையோர்...
எய்துவராதலின் துறக்கச்செலவு சொல்லவேண்டாவாயிற்று" குறள். உருசு,
சுஎரு - பரிமேல்.

(பி - ம்.)—1 'விழுக்குடிப்' ² 'போன்மாய்ந்திசினோர்' ³ 'பாடுபுகழ்'

க0 கேட்ப வெந்தை சேட்சென்னி நலங்கிள்ளி
தேய்த லுண்மையும் பெருக லுண்மையு
மாய்த லுண்மையும் பிறத்த லுண்மையு
மய்யா தோரையு மறியக் காட்டித்
திங்கட் புத்தே டிரிதரு முலகத்து
கரு வல்லா ராபினும் வல்லுந ராபினும்
வருந்தி வந்தோர் மருங்கு ளோக்கி
1 யருள வல்லே யாகுமதி யருளில்
கொடாமை வல்ல ராகுக
கெடாத துப்பினின் பகையெதிர்ந் தோரே.

திணை - பொதுவியல் ; துறை - முதுமொழிக்காஞ்சி.

*சோழன் நலங்கிள்ளியை உறையூர் முதலுணர்ச்சாத்தனூர் பாடியது.

இ - ள்.—சேற்றின் கண்ணே வளரும் தாமரை பூத்த ஒள்ளிய நிறத்தை யுடைத்தாகிய னூறுகிய இதழையுடைய மலரினது நிரையைக் கண்டாற் போன்ற ஏற்றத் தாழ்விலலாத, சிறந்த குழியின்கட்பிறந்து ிவீற்றிருந்த வேந்தரை எண்ணுங்காலத்துப் புகழும் பாடும் உடையோர் சிலர் ; தாமரையினது இலையையொப்பப் பயன்படாது மாயந்தோர் பலர் ; புலவராம் பாடப்படும் புகழையுடையோர் ஆகாயத்தின்கண் பாகனாற் செலுத்தப்படாத விமானத்தைப் பொருந்துவாரென்று சொல்லுவார் அறிவுடையோர், தாம் செய்யும் நல்வினையை முடித்தென்று சொல்லக்கேட்போர் ; என்னுடைய இறைவ, சேட்சென்னி, நலங்கிள்ளி, வாரந்ததொன்று பின், குறைதலுண்டாதலும், குறைத்ததொன்று பின் வளர்தலுண்டாதலும், பிறந்ததொன்று

கக - ச. புறநா. அ - ஆம் செய்யுளின் அடிககுறிப்பைப் பார்க்க.

கரு. புறநா. னுள்.

கஎ - அ. அருளும் கொடையுமுடையோர் தம்பகையை வெலவாரென்பதை, “திருமகம் பெற்றெனச் செம்பொற் குன்றெனப், பெருநல நிதிதலை திறந்து பீடுடை, யிருநிலத் திரவலர்க் காத்தி யி ளாணஞ், செருநிலம் பயப் புறச் செலவன் செலவமே” (சீவக. நா க) என்னுஞ்செய்யுளாலும், அதனுரையில், நச்சீனூர்க்கினியர் ‘அருளிலா, கொடாமை வல்லராகுக’ என மெற்கோளாகாடியிருத்தலாலும் அறிக. இது ககரவீற்றுவியங்கோள பலர் பாலில் வருதற்கும் (நன் - மபிலை. சூ. 1 ந௭), விபங்கோள வாழ்த்துத் பொருளில் வருதற்கும் (இ - வி. சூ. ௨௩௬ - உரை) மெற்கோள்.

* இப்பாடின் க0-ஆம் அடியில், தலைவன்பெயர் அமைந்திருத்தல் காண்க.

† வீற்றிருத்தல் - கவலையின்றியிருத்தல்; “வீற்றிருத் தவருங் கற்றார்” (சீவக: க௬௭௬); “தமிழ்ப்புலவ, ராய்க்கேட்க வீற்றிருக்கலாம்” திருவள்ளுவ மாலை, க௬.

(பீ - ம்.)—1 ‘அருளி’

பின் இறத்தலுண்டாதலும், இறந்ததொன்று பின் பிறத்தலுண்டாதலும்; ில்லிமுகத்தான் அறியாத மடவோரையும் அறியக்காட்டித் திங்களாகிய தெய்வம் இயக்குகின்ற தேயத்தின்கண் ஒன்றை மாட்டாராயினும் வல்லாராயினும் வறுமையான் வருத்தமுற்று வந்தோரது உண்ணாத மருங்கைப் பார்த்து அவர்க்கருளி வழங்க வல்லையாகுக; அருளிலராய்க் கொடாமையை வலலராகுக, கெடாத வலியையுடைய நினக்குப் பகையாய் மாறுபட்டோர்.—௭ - ௮.

நூற்றிதழலரின நிரைகண்டன்ன உரையும் பாட்டும் உடையோர் சில ரென இயையும்.

நிரைகண்டன்ன விழுத்திணை யோ றுரைப்பினுமமையும்.

அருளிலர் கொடாமைவலலராகுகவென்றதனுற்பயன், அவையுடையோர் தத்தம் பகைவரை வெலவராதலால், பகையெதிர்தோர் அவையிலராக வென்பதாம்.

செய்வினைமுடித்து வானவூர்தி எய்துபவென இயையும். (௨௭)

(௨௮.) சிறப்பில சிததி முறுப்பில் பிண்டமுங்

கூனுங் குறளு மூமுளு செவிடு

மாவு மருளு முளப்பட வாழ்நர்க்

கெண்பே ரெச்ச மென்றிவை யெல்லாம்

நு பேதைமை யல்ல தூதிய மில்லென

முன்னு மறிந்தோர் கூறின ரின்னு

மதன்றிற மத்தையா னுரைக்க வந்தது

வட்ட வரிய செம்பொறிச் சேவ

லேனல் காப்போ ருணர்த்திய கூஉங்

க௦ கானத் தோர்நின் றெவ்வர் நீயே

புறஞ்சிறை மார்கட் கறக்குறித் தகத்தோர்

புயத்தெறி கரும்பின் விடுகழை தாமரைப்

௨. மு. சிலப். ௩ : ௧௧௮; மணி. ௧௨ : ௯௭.

௧. ச. "கூனொடு வெதிரே பங்கு குருடுபே குமை யானே, ருனம தடைந்த புன்மை யாக்கையோ டொழியு மம்மா" (குந்த. பானுகோபன் வதை. ௨௪); "குறளொடு செவிடு மூங்கை கூனமருள குருடு மாவே, புறு முறட் பிலலாப பிண்ட மோதிய வெண்மெய் யெச்சம்" தூடாமணி. ௧௨ : ௯௪.

௧௦. "குழிருஞ் சடைக டாங்கிச சுடாமுடி துறந்து கானபோய், வீழ் சரு கருதி நீவிர் மெய்த்தவம் புரிதல வேணமும்" நைடதம், போர்புரி. ௩.

௧௨. "கோடுபுயக் கலலா துழ்க்கு நாடகேள்" (கலி. ௩௮); "கோட்டி னிற் குத்திக் குடர்புயத் துறுதது" மணி. ௧௩ : ௪௭.

பூம்போது சிதைய வீழ்த்தெனக் கூத்த
ராகெளங் தடுக்கு மகநாட் டையே
கரு அதனால், அறனும் பொருளு மின்பமு மூன்று
மாற்றும் பெருமநின் செல்வ
மாற்று மைந்நிற் போற்று மையே.

~~நீணை - பாடாண்டிணை. துறை - பொதுவியல் ; முதலொழிக்
கஞ்சியுமாகம்.~~

அவனை அவர் பாடியது.

இ - ள்.—மக்கட்பிறப்பிற் சிறப்பில்லாத குறும், வடிவில்லாத தசைத் திரளும், கூனும், குறளும், ஊமும், செவிமும், மாவும், மருளுமுளப்பட்ட உலகத்து உயிர் வாழ்வார்க்கு எட்டுவகைப்பட்ட பெரிய எச்சமென்று சொல்லப்பட்ட இவையெல்லாம் பேதைத்தன்மையையுடைய பிறப்பாவதல்லது இவற்றும் பயனில்லையென முற்காலத்தும் அறிந்தோர் சொன்னார் ; இன்னமும் அவ்வுதியத்தின் பரிசுபாட்டை யான் சொல்லவந்தது, வட்டமாகிய வரியையுடைத்தாகிய செம்பொறியையுடைய காட்டுக்கோழிச்சேவல் தினைப் புனங்காப்போரைத் துயிலுணர்த்துவதாகக் கூவும் காட்டின்கண் உள்ளோர், நின்னுடைய பகைவர் ; நீதான் வேலிப்புறத்துநின்று வேண்டிய மாக்கட்கு அறத்தைக்கருதி, அகத்துள்ளோர்தாம் பிடுங்கியெறியும் கரும்பாகியபோகட்பட்ட கழை வாவியகத்துத் தாமரையினது பொலிந்த பூச் சிதற வீழ்ந்ததாக, அது கூத்தர் ஆடுகளத்தையொக்கும் உள்ளாகிய நாட்டையுடையை, ஆதலான் ; அறனும் பொருளும் இன்பமுமென்னப்பட்ட மூன்றும் செய்வதற் குதவும் பெரும, நினதுசெல்வம் உதவாதொழிதல நின்னைப் பாதுகா வாமை.—எ - று.

பிண்டமென்பது, மணைபோலப் பிறக்குமது. மாவென்பது, விலங்குவடிவாகப்பிறக்குமது. மருளென்பது, அறிவின்றியே மயங்கியிருக்குமது.

ஊதியமென்பது, அறம்பொருளின்பங்களை ; அன்றி அறமென்பாருமுளர்.

நிற்போற்றுமையென்ற்கருத்து, சிதடுமுதல் அறிவின்மை பிறப்பொடு கூடாதவாறுபோல நின்செல்வமும் அறமுதலியன செய்தற்கேற்றிருப்பச் செய்யாமையாகிய அறிவின்மை மக்கள் யாக்கையிற் பிறந்தும் பயனில் பிறப்பாகப்பண்ணுதலால் நினக்குவரும் பொல்லாங்கைப் போற்றுமையென்பதாம்.

கானத்தோர் நின்பகைவரென்றவதனாற் பகையின்மை தோற்றிநின்றது.

மாவும் மருளுமுளப்பட்டச் சிதடுமுதலாகப் பிறப்பொடு கூட்டப்படாத பெரிய எச்சமெனப்பட்ட எட்டுமெனக் கூட்டியுரைப்பினும் அமையும்.

கூட. பூ என்பது பொலிவினையுணர்த்தலால் 'பூம்போது' பண்புத் தொகையுடங்குமென்பர் ; நன் - மயிலே. கு. நகர.

கஉ - ச. "நீலத் தன்ன பைம்பயிர் மிசைதொறும், வெள்ளி யன்ன வெள்ளி யுதிர்ந்தது, சுரிமுகிழ் முசுண்டையொடு முல்லை தாஅய், மணிமருணெய்த லுறழ்க் காமர், துணிநீர் மெல்லவற் றொய்யிலொடு மலர, வல்லோன் றைஇய வெறிக்களங் கடுப்ப" (மதுரை. உஎக - அச) ; "பல்லிதழ் தாஅய், வெறிக்களங் கடுக்கும் வியலறை" மலைபடு. கசக - ரு0.

இஃது அறஞ்செய்யாதானே அறஞ்செய்கவெனக் கூறியவாறு.

அதன்றிறமென்பதற்கு அப்பேதைமையென்றாக்கி, அஃது உண்டா னுல வரும்பொல்லாங்கும், அதுபோலுல வருண்மையுமென்றுரைப்பாரு முளர். (௨அ)

(௨கூ.) அழல் புரிந்த வடர்தாமரை

யைதடர்ந்த நூற்பெய்து

புனைவினைப் பொலிந்த பொலன் றுந் தெரியல்

பாறுமயி ரிருந்தலை பொலியச் சூழப்

ரு பாண்முற றுகநின் னுண்மகி ழிருக்கை

பாண்முற் றெழிந்த பின்றை மகளிர்

தோண்முற் றுகநின் சாந்துபுல ரகலம், ஆங்க

முனிவின் முறறத் தினிதுமுர சியம்பக்

கொடியோர்த் தெறுதலுஞ் செவவியோர்க் களித்தலு

க0 மொடியா முறையின் மடிவிலை யாகி

நல்லத னலனுந் தீயதன் நீமையு

மில்லை யென்போர்க் கினனா கிலியர்

நெல்வினை கழனிப் படுபுள் ளோப்புந

ரொழிமடல் விறகிற் கழிமீன் சுட்டு

கரு வெங்கட் டொலைச்சியு மமையார் தெங்கி

னினீந் ருதிர்க்கும் வளமிகு நன்னாடு

பெற்றன ருவக்குநின் படைகொண் மாடிகள்

பற்றா மாக்களிற பரிவுமுந் துறுத்துக்

க. புறநா. கக : ககூ.

ரு. நாணமகிழ்நுககை - காலையில யாவரும் தன்னைக்காணும்படி காட் சிககு எளியனய் வீற்றிருக்கை ; இது நாளாவையெனவுக நப்படும் . புறநா : ருசு : ௪ .

க - ரு. புறநா. நககூ : கச - ரு ; நகசுசு - க - ந ; “எரியகைந தன்ன வேடி றுமரை, சுரியிரும் பிதை பொலியசு டுடடி, நூலின் வலவா றுணங் கரின் மாலை, வாலொளி முத்தமொடு பாடினி யணிய” பொருந. கருகூ-கூஉ.

கக - உ. இலையென போ - நாஸதிகர்; இவையகளை, “சிறியவினமா வது நலலத னலனுந் தீயதன் நீமையு மிலென்போரும்...உள்ளிட்டகுழு” (குறள். சசு - ஆம் அதிகார அவதாரிகை) என உரைநடையாக அமைத்தனர் பரிமேலழகர்; “அறிவாவது: நலலத னலனுந் தீயதன் நீமைபுமுள்ளவா றுணர்தல்” தோல். பொருளியல, கு. ருந - ந.

கரு. புறநா. உச : ரு.

கூவை துற்ற நாற்காற் பந்தர்ச்

உரு சிறுமனை வாழ்க்கையி னொர்இ வருநர்க்

குதவி யாற்று நண்பிற் பண்புடை

யூழிற் ருகநின் செய்கை விழுவிற்

கோடியர் நீர்மை போல முறைமுறை

யாடுநர் கழியுயிவ் வுலகத்துக் கூடிய

உரு நகைப்புற னுகநின் சுற்ற

மிசைப்புற னுகநீ யோம்பிய பொருளே.

தீனையும் துறையும் அவை.

அவனை அவா பாடியது.

இ - ள்.—எரியாலாகக்கப்பட்ட தகடாகச்செய்த தாமரைப்பூவுடனே ஐதாகத் தட்டிக் கம்பியாகச்செய்ததூலின்கண்ணையிட்டு அலங்கரித்த தொழிலாநொலிநத் பொன்னுனியன்ற நல்லமாலையைய பாறிய மயிரையுடைய கரியதலை பொலிவுபெறச் சூழப் பாணசுற்றம் சூழுவதாக, நினது நாட்காலத்து மகிழ்ந்திருக்கும் ஒலக்கம் ; பாணசுற்றம் சூழலொழிந்தபின்னர் நினது உரிமைமகளிருடைய தோள சூழுவதாக, நின சாந்துபுலாந்தமார்பம்; எப்போதும் வெறுப்பில்லாத அலங்காரத்தையுடைய கோயின்முறத்தின் கண்ணே இனிதாக முரசுஒலிப்பத தீடோரைத்தண்டரு செயதலும் நடுவு நிலைமையுடையோருக்கு அருள் பண்ணுதலுமாகிய இடையறாத முறைமையாற்சோம்புதலையுடைய யலையாகி நலவினையினது நன்மையும் தீவினையினது தீமையும் இல்லையென்று சொல்லுவோருக்கு இனமாகாதொழிவாயாக ; நெலவினைநத வயலிடத்தாளதாகிய புள்ளை ஓட்டுவார் வீழ்ந்த பனங்கருக்காகின்ற விறகாற கழிக்கணமீனைச்சுட்டு அத்தனுடனேவெய்ய மதுவை உண்டுதொலைத்தும் அமையாராயத தெங்கினது இளநீரையுதிர்க்கும் செலவயிக்க நல்லநாட்டைப்பெற்று மகிழும் நினனுடைய படைக்கலம் பிடித்தமாநதர் நின்னுடைய பகைவரைப்போல இரக்கத்தை முன்னிட்டுக் கொண்டு கூவையிலையால் வேயப்பட்ட நாள் குகாலையுடைய பந்தராகியசிறிய இலவின் கணவாரமும் வாழ்க்கையினின்று நீங்கி நன்பாலவருவார்க்கு உதவி

கக. கூவை-மஞ்சளைப்போலவதொருபூடு ; இதுதென்னாட்டுள்ளமலைப் புக்கங்களிற் காணப்படுகின்றது; “நூறெடு குழீஇயின கூவை” (மலைபடு, க௭௭); “பொலிகூவை” மதுரை, க௭௨.

உரு - ச. “கூத்தாட்டவைக்குழாத் தந்தே பெருஞ்செலவம், போக்கு மதுவினந் தற்று” (குறள், ௩௩௨) என்பது இவ்வடிகளுடன் ஒப்பிடற் பாலது.

உஉ - ச. விழாக்காலத்துக் கூத்தர்கள் வருதலும், அது முடிந்த பின்பு அவர்கள் வேறிடஞ் செல்லுதலும் “அறாஅ யாண ரகநலைப் பேருர்ச், சாறு கழி வழிநாட் சோறுநசை யுறது, வேறுபுல முன்னிய விரகறி பொருந்” (பொருந், க - ௩) என்பதாலும் அறியப்படும்.

செய்யும் நட்போடு கூடிய குணத்தையுடைய முறைமையுடைத்தாக, நினது தொழிலு; விழவின் கண் ஆடும் கூத்தாது வேறுபட்ட கோலம்போல அடைவடைவே தோன்றி இயங்கி இந்நதுபோகின்ற இவ்வுலகத்தின்கண் பொருந்திய மகிழ்ச்சியிடத்ததாக, நின்னுடையகினை; புகழிடத்ததாக, நீபாது காத்தபொருள்.—எ - று.

நின் நாணமகிழிருக்கை பாணமுற்று; அதன்பின் அகலம்தோண்முற்று; நீ மடிவிலையாய் இனனாகாதொழிவாயாக; நன்பற்றமாக்களைப்போல முற்காலத்துச் சிறுமனை வாழும் வாழ்க்கையில்கி இப்பொழுது நின்னாடு பெற்றுவக்கும் நின் படைகொணமாக்கள வருநர்க்கு உதவியாற்றும் நன் போடுகூடிய பண்புடைத்தாகிய முறைமையையுடைத்தாக நின்செய்கை; நகைப்புறனாக நின்சுற்றம்; இசைப்புறனாக நீ ஒம்பிய பொருளெனக்கூட்டுக.

ஒர்இயென்பதனை ஒருவவெனத் திரிப்பினுமமையும்.

நறுமை-பொன்னிற்கு இன்றெனினும் தெரியற்கு அடையாய்நின்றது; நன்மையுமாம்.

ஆங்க, அசை.

நகைப்புறனாகவென்று உரைப்பாருமுளர்.

இதனாற்சொல்லியது: படைகொளமாக்களும் முறைமுதலாயின தப் பாமற்செய்து இப்புற்றிருக்கும்படி சிறப்புச்செய்யவேண்டுமென்பதாயிற்று. (உக)

(100.) செஞ்ஞா யிற்றுச் செலவுமஞ ஞாயிற்றுப்

பரிப்பும் பரிப்புச் சூழ்ந்தமண் டிலமும்

வளிதிரிதரு திசையும்

வறிது நிலையு காயமு மென்றிவை

நு சென்றளந் தறிந்தோர் போல வென்று

மினைத்தென் போரு முளரே யனைத்து

மறிவறி வாகாச் செறிவினை யாகிக்

களிறுகவு எடுத்த வெறிகற் போல

வொளித்த துப்பினை யாதலில் வெளிப்பட

ச. ஆகாயமென்பது முதற்குறைந்தமைக்குமேற்கோள். நன்-மயிலை. கு. உகஅ.

க - சு. புறநா. ௨௦: க-சு; “நிலநீர் வளிவிசும் பென்ற நாங்கி, னளப் பரி யையே” பதிந். கச: க - உ.

அ - சு. “காயநதெறி கடுங்கற் மண்ணைக் கவுடகொண்ட களிமபோல, வாய்த்தறி வுடைய ராகி யருளொடு வெகுளி மாற்றி, வேந்தர்தாம் விழைப வெல்லாம் வெளிப்படார் மறைத்தல் கண்டாய்” (கீவக. ௨௬௧௦) என்பதும்,

கடியாங்கனம் பாடுவர் புலவர் கூம்பொடு

1 மீப்பாய் கனையாது மிசைப்பார் தோண்டாது

புகாஅர்ப் புகுந்த பெருங்கலந் தகாஅ

ரிடைப்புலப் பெருவழிச் சொரியுந்

கடற்புஃ றூரத்த நாகிகுழ வோயே.

திணை - பாடாண்டிணை ; துறை - இயன்மொழி.

அவனை அவர் பாடியது.

இ - ள்.—செஞ்ஞாயிற்றினது வீதியும், அஞ்ஞாயிற்றினது இயக்கமும், அவ்வியக்கத்தாற்றாமுப்பும் பார்வட்டமும், காற்றியங்கும்திக்கும், ஓரா தாரமுமின்றித் தானே நிற்கின்ற ஆகாயமும் என்று சொல்லப்பட்ட இவற்றை ஆண்டாண்டுப் போய் அநாதறிந்தவர்களைப்போல என்னும் இத் துணையளவை உடையனவென்று சொல்லும் கலவியையுடையோருமுளர் ; அப்பெரியோர் அசசெலவுமுதலாயின அறியும் அறிவாலும் அறியாத அடக் கத்தையுடையையாகி யானே தன்குதுப்பிள்கண அடக்கிய எறியுங்கல்லைப் போல மறைத்தவலியையுடையையாதலான், நினை விளங்க எப்பரிசுபாடு வர் புலவர்? கூம்புடனே மேற்பூரிக்கப்பட்ட பாயையமாற்றாமல் அதன் மேற் பாரத்தையும் பறியாமல் ஆற்றுமுகத்துப்புகுந்த டெரிய மரக்கலத்தைப் பரதவரும் அளவருமுதலாகிய தகுதியில்லாதோர் தம்புலத்திற்கு இடை யாகிய பெருவழிக்கண்ணே சொரியும் கடலாலவரும் டலபண்ட த்தையுடைய நாட்டையுடையோம்!—எ-று.

செலவென்றது, செலலபபிடும்வீதியை.

பரிப்பென்றது, இத்துணை நாழிகைக்கு இத்துணையோசனை செல்லு மென்னும் இயக்கத்தை.

பாங்களை யாது பரந்தோண்டாகென்பதனால், துறைநன்மைகூறிய வாரும்.

பெருங்கலத்தினின்றென் ஐந்தாவதாக உரைப்பினுமமையும்.

துப்பினையாதலும் புலவர் பாங்கனம் பாடுவனாக கூட்டுக. (௩௦)

“களிறுகவு ளடுத்த வெறிகறபோல, வொளித்த துப்பினை என்றார் பிறரும்” (பெ-பெ-உரை) என இவ்வழிகளை நசசிணர்க்கினியர் மேற்கோள் காட்டி யிருத்தலும், “வேற்றுவ னெறிந்த கலைக், காந்தியந் கந்ததாகக் கவுட் கொண்ட களிறுபோலச், சேந்தவ ரூரத்த மாற்றஞ் சிறதைபு ளடக்கி வைத்து, நாந்தகக் கிழவர் கோமா னயந்தெரி மனத்த னான” (தூளா. சீய வதை.கசு) என்பதும் இங்கே அறியத்தக்கவை.

கக. மீமுன் வலியிக்கதற்கு மேற்கோள் ; நன் - மயிலே. ௧. களெ.

(பி - ம்.)—1 ‘மிசைப்பாய்’

(௩௧.) சிறப்புடை மரபிற் பொருளு மின்பமு
மறத்து வழிப்பதிஉந் தோற்றம் போல
விருகுடை பின்பட வோங்கிய வொருகுடை
யுருகெழு மதியி னிவந்துசேண் வினங்க
௫ நல்விசை வேட்டம் வேண்டி வெல்போர்ப்;
பாசறை யல்லது நீயொல் லாயே
துதிமுக மழுங்க மண்டி யொன்னூர்
கடிமதில் பாயுநின் களிதடங் கலவே
போரெனிற் புகலும் புணைகழன் மறவர்

அ. ௧. ௩௩. 157

௧௦ காடிடைக் கிடந்த நாடுநனி சேய
செல்வே மல்லே மென்னூர் கல்லென்
விழவுடை யாங்கண் வேற்றுப்புலத் திறுத்துக்
குணகடல் பின்ன தாகக் குடகடல்
வெண்டலைப் புணரிநின் மான்குளம் பலைப்ப
௧௫ வலமுறை வருகலு முண்டென் நலமந்து

க - உ. குறள். ச - ஆம் அதிகாரத்தின் அவதாரிகையில் இவ்வடிகள்
மேற்கோளாகப் பரிமேலழகராத் காட்டப்பட்டுள்ளன.

க - ச. “குன்றுயர் திங்கள்போற் கொற்றக் குடையொன்று, நின்று
யர் வாயிற் புறநிலைப் - வொன்னூர், விளங்குருவப் பல்குடைகள் வெண்
மின்போற் றோன்றித், துளங்கிவ வே தோற்றம் தொலைந்து” பெரும்பொ
ருள்விளக்கம்.

௫. வேட்டம் - விரும்புதல்; புறநா. உகச: ௬.

௫ - ௬. “வென்றே புகழ்புனை வேலண்ண லேயிந்த வெற்பினுள்ள,
தன்றே யெனினு மரிவையை யானடி வீழ்ந்திதைஞ்சி, யினதே திருத்தி
யிருந்தழை வாங்குவ னிற்றைக்குநீ, சென்றே வருக சிறுகான் முடியுநின்
சிந்தனையே” அம்பிகாபதி. ககள.

௬. வீரர்கள் போரின்கண் மிக்க விருப்பமுடையவரென்பது, புறநா.
௬௮: ௧௧ - ௩, ௮௬: ௭ - ௯ என்பவற்றாலும், “மணடமர் நகையொடு
கண்படை பெறுஅது” (முல்லை. ௬௭), “உந்நுயி ரஞ்சா மறவ ரிதைவன்,
செதினுஞ்சீர் குன்ற லிலர்” (குறள். ௭௭௮) என்பவற்றாலும், “போர்பெற்
றியாமைபின், அது பெற்றால அரசன் மடுப்பினும் நீல்லாரென்பதாம்; பிற
ரும், ‘போரெனிற் புகலும் புணைகழன் மறவர்’ என்றும்.....கூறினார்”
என்னும் பரிமேலழகருரையாலும் விளங்கும்.

௧௪. புறநா. உ: ௧௦-ஆம் அடிக்குறிப்பைப் பார்க்க,

1 நெஞ்சநடுங் கவலம் பாயத் .

துஞ்சாக்.கண்ண வடபுலத் தரசே.*

திணை - வாகை ; துறை - அரசவாகை; 'மடிபுலவஞ்சியுமாம்.

அவனைக் கோவூர்க்கோர் பாடியது.

இ - ள்.—சிறப்புடைமுறைமையார் பொருளும் இன்பமும் அறத்தின் பின்னே தோன்றும் காட்சிபோலச் சேர்பாண்டியருடைய இரண்டிருடைய பும் பிள்ளை ஒங்கிய நினது ஒன்றாகிய வெண்கொற்றக்குடை நிறம் பொருந்திய கலைநிறைந்த திங்கள்போல ஒங்கிச் சேய்மைக்கண்ணேவிளக்க கல்புகழ்வேட்கையைவிரும்பி வெலலும்போரினைச்செய்யும் பாடிவீட்டின் கண்ணேயிருத்தலலது நின்னகரின் கண் இருத்தலை உடம்படாய் . நீ ; கோட்டினது துணைமுகந்தேய மடுத்தப் பகைவரது காவலையுடைய மதிலைக் குத்தும் நின்னுடைய யானைகள் அடங்கா, பூசலென்று கேட்பின் விரும்பும் அணிந்த வீரக்கழலையுடைய மறவர், காடு நடுவேகிடந்த நாடு மிகவும் தூரிய வாதலால், யாம் போவேமலலேமென்றுகருதார்; ஆதலான், ஓசை உண்டான விழாவினையுடைய அவ்விடத்துப் பகைப்புலத்தின் கண்ணே தங்கி விட்டுக் கீழ்கடலின்னதாக மேலகடலினது வெளிய தலையையுடைய திரை நினது குதிரையினது குளம்பையலைப்ப வலமாகமுறையே வருதலுமுண்டா மென்று சுழன்று நெஞ்சம்நடுங்கும் அவலம்பரப்பத் துயிலாத கண்ணையுடையவாயின, வடநாட்டுள்ள அரசுகள்.—எ -று.

அவம்பாயவென்பது உமாம்.

(௩௧)

கள. உயர்திணை அஃறிணையாகக் கூறப்பெற்ற வழுவமைதிக்கு மேற் கொள்; நன் - வி. சூ. ௪௧௦.

கசு-எ. “நெஞ்சநடுங் கவலம்...அரசே: இஃது அரசியற்றன்மையை யுணர்த்தற்பாலது அத்தன்மையையுடைய மக்களையுணர்த்தி உயர்திணையாய் ஈண்டு அஃறிணையான முடிதலின் வழுவாயிற்று; இவ்வாறு வருவனவும் பிறவும் அமைத்துக்கொள்க” நன் - மயிலை. சூ. ௪௦௬,

* மு. வஞ்சித்திணைக்குரிய இயங்குபடையாவமென்னும் துறைக்கு மேற்கோள்; தோல். புறத்திணை. சூ. ௭ - இளம்; ஷெ ஷெ சூ. ௮ - ந.

(பி - ம்.)—1 ‘நெஞ்சநடுங்கியவலம்’, ‘நடுங்கவலம்.’

(௩௨.) கடும்பி னடுகல நிறையாக நெடுங்கொடிப்

பூவா வஞ்சியுந் தருகுவ னென்றோ

வண்ண நீவிய வணங்கிறைப் பணைத்தோ

உ. “பூவா வஞ்சியிற் பூத்த வஞ்சி, வாய்வா நெடுந்தகை மணிமுடிச் சணிந்த” (சிலப். ௨௬: ௫௦ - ௫௧); “பூத்த வஞ்சி பூவா வஞ்சியிற், போர்த் தொழிற் றுணை குஞ்சியிற் புனைய” மணி. ௨௬: ௭௮ - ௭௯.

நூ. “வணங்கிறைப் பணைத்தோள்” குறுந். ௩௬௪.

னாண்ணுதல் விறலியர் பூவிலை பெறுகென

௫ மாட மதுரையுந் தருகுவ னெல்லாம்

பாடிகம் வம்மினோ பரிசின் மாக்க

டொன்னிலக் கிழமை சுட்டி னன்மதி

வேட்கோச் சிறுஅர் தேர்க்கால் வைத்த

பசுமட் குருஉத்திரன் போலவ்வன்

கொண்ட குமியித்தித் தன்பனை நாடே.

தினை - பாடாண்டினை; துறை - இயன்மொழி.

அவனை அவர்பாடியது.

இ - ள்.—மது சுற்றத்தினது அடுகலத்தை 1 நிறைக்கும் பொருட்டு விலையாக நெடிய துகிற்கொடியினைபுடைய பூவாதவஞ்சியையும் தருகுவன்; நிறமுடைய கலவை பூசப்பட்ட வளைந்த சந்திரையுடைய முன்கையினையும் வேய்போன்ற தோளினையும் ஒள்ளியதுதலினைபுமுடைய விறலியர் பூவிற்கு விலையாகப் பெறுகவென்று மாடத்தைபுடைய மதுரையையும் தருவன்; ஆதலால், யாமெல்லாம் அவனைப் பாடுவேமாக வாரீர் பரிசின் மாக்கள்; பழைய நிலவுரிமையைக் குறிப்பின், நல்ல அறிவையுடைய குயக்குலத்தினையோர் கலம் வளைதற்குத் திகிரிக்கண்ணே வைத்த பச்சைமண்ணகிய கனத்த திரள்போல அவன் கருத்திற்கொண்ட முடிபையுடைத்து, இக்குளிர்த மருதசிலத்தை யுடைய நாடு.—எ - று.

பூவாவஞ்சியென்றது, கருவூர்க்குவெளிப்படை.

௫. “மாடமலி மறுகிற் கூடல்” (முருகு. எக); “மாடம் பிரங்கிய மலி புகழ்க் கூடல்” (மதுரை. ௪௨௬); “மாடக்கூடல்” (பரி. ௨௦: ௧௦௬); “மாட மதுரை”, “மாடமதுரையும்” (சீலப். பதி. ௨௦; அ: ௩; கூ: ௭௬; கரு: ௧௧௨); “நான்மாடக் கூடல மகளிரு மைந்தரும்” (கலி. ௧௨) என்பதும், “நான்கு மாடக் கூடலின் நான்மாடக்கூடலென்றாயிற்று; அவை திருவாலவாய், திருநள்ளாறு, திருமுடங்கை, திருநெல்வேலி; இனி, கன்னி, கரியால, காளி, ஆலவாயென்றுமாம்” என்னும் அதன் வச்சேடபுரையும், “அம் புத நால்களா னீடு கூடல்” (திருநள்ளாறும் திருவாலவாயும்; தே) என்னுந் திருவாக்கும், “மதியலி புரிசை மாடக் கூடல்” (திருமுகப்பாசூரம்) என்ப அம், “ஈசனார் மகிழ்ந்த தானம்” (திருவால. நகர. ௧௨) என்பது முதலிய திருவிருத்தங்கள் நான்கும், “கன்னிதிரு மால்காளி யீசன் காக்குங் கடி மதில்குழி மாமதுரை” (சூடி. பயன்முதலியன. ௫) என்பதும் இவகே கவ கத்தக்கவை.

௫ - சு. “உரைப்பா ருரைப்பவை யெல்லா மிரப்பார்க்கொள், நீவார் மே னிற்கும் புகழ்” (குறள். ௨௩௨) என்பதனாலும் அதற்குப் பரிமேலழகர் எழுதிய உரையாலும் ஈவாராப்புக்குதலை விளக்க அறிக.

க. சீவக. ௭௮௬ - ந. மேற்

(பி - ம்.)— 1 ‘நிறைக்கும் பொருளாக’

எசு புறநானூறு மூலமும் உன்றாயும்.

* ஒன்றோவென்றது, எண்ணிடைச்சொல்.

தோர்க்காலென்றது, தோர்க்காலபோலும் திகிரியை.

அவன் கொண்ட குமிதித்து, இரநாடு ; ஆதலால், வஞ்சியையுந்தருகு வன் ; மதுரையையுந்தருகுவன் ; ஆதலால், பரிசின்மாக்கள், நாமெல்லாம் அவனைப்பாடுகம் வீம்மினோவெனக்கூட்டுக.

தொன்னைக்கிழமையென்று பாடமோதுவாருமுளர். (நஉ)

* “பொய்படு மொன்றோ” (குறள். அநக) என்புழிப்போல.

(நாந.) கானுறை வாழ்க்கைக் கதநாய் வேட்டுவன்

மான்றசை சொரிந்த வட்டியு மாய்மக

டயிர்கொடு வந்த தசம்பு நிறைய

வேரின் வாழ்நர் பேரி லரிவையர்

நு குளக்கீழ் விளைந்த களக்கொள் வெண்ணென்

முகந்தார் கொடுப்ப வுந்தனர் பெயருந்

தென்னப பொருப்ப னன்னாட் டிள்ளு

மேழெயிற் கதவ மெறித்துகைச் கொண்டிநின்

பேழ்வா யுமுலை பொறிக்கு மாற்றலை

க - உ. வட்டி - கடகப்பெட்டி; ஆவது பனையகணியாற்செய்த பெரிய பெட்டி; “ஊரூர்வட்டியர்” (மலைபடு. கநஉ.) ஆய் - இடைச்சாதி; சீவக. சஉசு - ந.

சு. பலர்பாற்படர்க்கைவினைமுற்று வினையெச்சமான தற்குமேற்கோள் ; நன் - மயிலை. கு. நஉ௦; நன் - வி. கு. நருக.

க - சு. “முள்ளெயிற்றுப் பாண்மக எரிக்கெழுது சொரிந்த, வகன் பெருவட்டி நிறைய மனையோ, ளரிகாற் பெருப்பயறு நிறைக்கு முர”, “வலை வல பாண்மகன் வாலெயிற்று மடமகள், வராஅல சொரிந்த வட்டியுண் மனையோன், யாண்டுகழி வெண்ணெ னிறைக்கு முர” ஐங்குறு. சஎ, சஅ.

எ. மு. புறநா. உகரு : சு.

அ. ஏழெயிற்கதவம் - (பகைவருடைய) ஏழுமதிலின் கணுள்ளகதவுகள்; பாண்டிநாட்டில எழுபொன்கோட்டையென்று ஒருருளது; சிவகங்கையைச்சார்ந்தது; அஃது இங்கேகூறிய ஏழெயிலிருந்த இடமாக ஊடுக்கப்படுகின்றது; இரத்தூர், பல சிற்றரண்கள் வாய்ந்திருந்ததாக இந்நூல் உக - ஆவது செப்பினிற் கூறப்பட்டுள்ள கானப்பேருக்குச்சமீபமாக இருத்தல் இக்கருத்தை ஒருவாறு வலியுறுத்தும்.

சு. பகைவருடைய இடங்களைக் கைப்பற்றியவுடன் அவற்றில் அவர்களுடைய முத்திரைகளைச் சிதைத்துத் தம்முடைய பொறிகளை அமைப்பது மரபு.

- க௦ பாடுநர் வஞ்சி பாடப் படையோர்
தாதெரு மறுகிற் பாசறை ¹ பொலியப்
புலராப் பச்சிலை யிடையிடுபு தொடுத்த
மலரா மாலைப் பந்துகண் டன்ன
ஆன்சோற் றமலை பாண்கடும் பருத்துஞ்
கரு செம்மற் றம்மரின் வெம்முனை யிருக்கை
வல்லோன் றைஇய வரிவனப் புற்ற
வல்லிப் பாவை யாடுவனப் பேய்ப்பக்
காம விருவ ரல்லதி யாமத்துத்
தனிமகன் வழங்காப் பனிமலர்க் காவி
உ௦ னெதுக்கின் றிணிமணற் புதுப்பூம் பள்ளி
வாயின் மாடந்தொறு மைவிடை வீழ்ப்ப
நியாங்குக் கொண்ட விழவினும் பலவே.

திணை - வாகை ; துறை - அரசவாகை.

அவனை அவர் பாடியது.

இ - ள்.—காட்டின் கண்ணே தங்கும் வாழ்க்கையையுடைய சிவன்
பாருந்திய நாயையுடைய வேட்டுவன் மானினது தசையைச்சொரிந்த கடக
ம் இடைமகள் தயிர்கொண்டுவந்த பிடாவும் நிறைய ஏரானுமுது உண்டு
பாழ்வாறு பெரிய மனையின்கண்மகளிர் குளத்துக்கீழ்வினைந்த களத்தின்
ட் கொள்ளப்பட்ட வெண்ணெலலை முகந்துகொடுப்ப உவந்துமிளும்
தன்றிசைக்கட் பொதியின்மலையையுடைய பாண்டியனது நல்ல நாட்டுள்
நும் ஏழாகிய அரணின்கட் கதவத்தையழித்துக் கைக்கொண்டு நினது
பரியவாயையுடைய புலியைப்பொறிக்கும் வலியை ; ஆதலான், நின்னைப்
பாடுப்புலவர் நினது மேற்செலவைப்பாடப் படைக்கலத்தினையுடையோர்

கக. “தாதெருத் ததைந்த முற்றம்” மலைபடு. ௫௩ க.

கஉ. ‘செய்பு’ என்னும் வாய்பாட்டு வினையெச்சம் வினைமுதல்கொண்
டதற்கு மேற்கோள் ; நன் - மயிலே. கு. ௩௪௩ ; நன் - வி. கு. ௩௪௪.

கங. “மாலைப்பந்தம் மாலைபுமேந்தி” சீவக. உகஉ அ. ௪௪௪.

கஉ - ௩. புறநா. உ௩ : ௩.

கச. புறநா. க௭௭ : கசு - ௫ ; “கோழுங்குலகக் கொழுவல்லி”
(மதுரை. கசு௧) ; “ஊண்மலைசெழுகுடி” (கலி. ௫௦) என்பதற்கு ‘ஊண்
சோற் றமலை பாண்கடும் பருத்தும்’ என்பது மேற்கோள்.

கசு. வரிவனப்பு : மணி. ௩ : அ.

உ௦. பள்ளி : மணி. உ௪ : எஉ.

உக. மைவிடைவீழ்த்தல் : புறநா. உ௬௨ : க.

(பி - ம்.)—1 ‘மலிய’

௭. அ. புத்தாநூறு மூலமும் உரையும்.

தந்தாகிய ஏறுப்பொருந்திய மறுகிணையுடைய பாசறைக்கண்ணே பொலிவு பெறப் புலராத பசியிலையை இடையிட்டுத்தொடுக்கப்பட்ட மலராத முகையிணையுடைய மாலைபினது பருதைக்கண்டாற்போன்ற தசையோடுகூடிய பெருஞ்சோற்றுத்திரையைப்பாணசுற்றத்தையூட்டும் தலைமையையுடன்த்து, திணை வெய்யமுணையாகிய இருப்பிடம் ; கைவலலோனாற் புணைநதுசெய்யப் பட்ட எழுதிய அழகு பொருந்திய அலலிப்பாவை * அலலியமென்னும் கூத்தையாரும் அழகையொப்ப அன்பிணையுடைய துணைவனும் துணைவியுமாகிய இருவரலலது இடையாமத்தின்கண் தனிமகன்வழங்காத குளிர்த்த மலரையுடைய காலின்கண் இயங்குதற்கினிய செறிந்த மணலையுடைய புதிய பூவையுடைய சாலையினது வாயிலின்கண் மாடந்தோறும் செம்மறிக்கிடா யைப்படுக்க நீ அவ்விடத்து எடுத்துக்கொண்ட விழவினும் பல.—௭ - று.

நன்னாட்டுள்ளுமென்ற உம்மை, சிறப்பும்மை.

அல்லிப்பாவையாடுவனப்பொன்றது, ஆண்கோலமும் பெண்கோலமு மாய அவ்விருவருமாடுகூத்தை. படையோர் பாசறை பொலியவென்பதற் குப் படையோரது பாசறைபொலிவுபெறவென்று உரைப்பினுமமையும்.

பாசிலைமலையென்று பாடமோதுவாருமுளர்.

தனிமகன்வழங்காவென்றது, தனித்துவழங்கின் அப்பொழில்வருத்து மென்பது.

களத்துக்கொள்வெண்ணெலென்பது, களக்கொள்வெண்ணெலெனத் தொக்கது.

முகநதனர்கொடுப்ப, உகநதனர் பெயருமென்பன, வினையெச்சமுற்று.

உழுவைப்பொறிக்குமாறமலையாகலின், பாண்கடும்பருத்தும் நின்வெம் முனையிருக்கை நீ கொண்ட விழவினும் பல செம்மற்றெனதுகூட்டுக.

விழவென்பது, † சிறுசோற்றுவிழவினை ; வேளவியெ றுரைப்பினு மமையும். (௩௩)

* அலலியக்கூத்து : சீலப். சு: சஅ - அடியாககுறலலாரூரையைப் பார்க்க.

† சிறுசோற்றுவிழவு-சோறதைத் தயிர்முதலியவற்றோடுகலந்து உருண் டைகளாக்கி அவற்றை வருவோர் ஒவ்வொருவருக்கும் கொடுத்தது மகிழ்தல்.

(௩௪.) ஆன்முலையறுத்த வறணி லோர்க்கு

மாணிழை மகளிர் கருச்சிதைத் தோர்க்கும்

பார்ப்பார்த் தப்பிய கொடுமை யோர்க்கும்

க. “குடிகொண்டிறைகொள்ளுந் கோமகற்குக் கற்ற, மடிக்கொன்று பால்கொள்ளு மாண்பே” நீதிநெறி. உக.

க - ௩. இவ்வடிகளிற்கூறப்பட்டவற்றை, “பெரிய அறங்களைச் சிதைத் தலாவது ஆன்முலையறுத்தலும் மகளிர் கருவினைச் சிதைத்தலும் பார்ப் பார்த்தபுதுமுதலிய பாதகங்களைச் செய்தல்” (குறள். ௧௧௦) என உரை யுடையிலமைத்தனர் பரிமேலழகர்.

வழுவாய் மருங்கிற் கழுவாய் 1 முளவென
 னு நிஷம்புடை பெயர்வ தாயினு மொருவன்
 * செய்தி கொன்றோர்க் குய்தி யில்லென
 2 வறம்பா டிற்தே யாயிழை கணவ
 காலே யந்தியு மாலே யந்தியும்
 புறவுக் கருவன்ன புன்புல வாகின்
 ௧0 பாற்பெய் புன்கந் தேனெடு மயங்கிக்
 குறுமுயற் கொழுஞ்சூடு கிழித்த வொக் டவொ
 டாத்தி நீடிய வகன்றலை மன்றததுக்
 கரப்பி லுள்ளமொடு வேண்டிமொழி பபிறறி
 யமலைக் கொழுஞ்சோ ரூர்த பாணர்க்
 ௧௫ ககலாச் செல்வ முழுவதுஞ் செய்தோ
 னெங்கோன் வளவன் வாழ்க வென்றுநின்
 பீடுகெழு நோன்றாள் பாடே னாயிற்
 3 பதிபறி யலனே பலகதிர்ச் செலவன்
 யானே தஞ்சம் பெருமவிவ வுலகத்துச்

க - ச. "கொலைகளிற் கொடுமை சான்ற பாபபனக் கொலைவலீரக,
 கொலைதருக் கொலைதாய தந்தைக் கொலைக்கவைக் கோட்டுநல்லான், கொலை
 முதற் பிறவும் நீங்கும்" காஞ்சிப். சருவநீர்த்த. க-ச.

ரு. "நிலந்திறம் பெயருந் காலே யாயினும்" பதிற். சுந : சு.

சு. உய்தி - பிழைத்தல்; "உயதிக கால முரையீ ரோவென" (சீலப்.
 ௧0 - உச0); "சார்பறுததுயதியும்" மணி. உரு : ரு.

க-எ. "எந்நறி கொன்றார்க்கு முயவுண்டா முயவிலலை, செம்மந்நறி
 கொன்ற மகதரு" (குறள். ௧௧0); "சிதைவகல காதற் றுயைத் தந்தையைக்
 குருவைத் தெயவ, பதவியந் தணரை யாவைப் பாலரைப் பாவைமாரை,
 வதைபுரி குராககு முண்டா மாறமலர் மாறமன் மாயா, கதவிகொன் றார்க்
 கென் னேனு மொழிக்கலா முபாய முண்டோ" (கம்ப. கிடகிரதை. சுஉ)
 எனபன இங்கே அறியத்தக்கவை.

ரு - எ. 'பாட்டு' என்னும் உரிச்சொல் சொல்லுதற்றொழிற்பண்பின்
 மேல் வருதற்கு மேற்கோள்; நன்-மயிலை. கு. சருள்; நன்-வி. கு. சருவு.

சு - எ. "ந்நறி, செய்குநர்ப் பிழைத்தோர்க் குய்விவ வென்னுந், குன்று
 வாய்மை" கல்லா. ச.

கஉ. "இரத்தி மன்றமும்" மணி. சு: அக.

கச. "பெருஞ்சோறறமலை" மணி. கஎ : உ.

கக. ஒருசொல் முன் ஒருசொல் வருங்கால தொகைநிலைவகையா
 னும், எண்ணுநிலைவகையானும், பயனிலைவகையானும் வருதலையன் றி எச்ச
 (பி - ம்.)—1 'உளவே' / 'அறம்பாடினதே' 3 'பாடுபரி'

௨௦ சான்றோர் செய்த நன்றுண் டாயி
னிமயத் தீண்டி யின்கூல் பயிற்றிக்
கொண்டன் மாமழை பொழிந்த
துண்பஃ றுளியினும் வாழிய பலவே.

திணை - பாடாண்டிணை ; துறை - இயன்மொழி.

சோழன் துளமுற்றத்துத் துஞ்சிய கிள்ளிவளவனை ஆலத்தூர் கீழார்
பாடியது.

இ - ள்.—ஆனினது முலையாற்பெறும் பயனைக்கெடுத்த தீவினையா
ளர்க்கும் மாட்சிமைப்பட்ட ஆபரணத்தையுடைய பெண்டிரது கருப்பத்தை
அழித்தோர்க்கும் பார்ப்பாரைப்பிழைத்த கொடுதொழிலையுடையோர்க்கும்
அவர்செய்த பாதகத்தினை ஆராயுமிடத்து அவற்றைப்போக்கும் வழியுமுள
வெனவும், நிலம் கீழ்மேலாம் காலமாயினும் ஒருவன்செய்த நன்றியைச்சிதைத்
தோர்க்கு நரகம்நீங்குதலிலையெனவும் அறதூல் கூறிற்று; தெரிந்த ஆபர
ணத்தையுடையார் தலைவ, காலையாகிய அந்திப்பொழுதும் மாலையாகிய
அந்திப்பொழுதும் புறவினது கருவாகிய முட்டைபோன்ற புல்லிய நிலத்து
வரகினது அரிசியைப் பாலின்கட்பெய்து அடப்பட்ட சோற்றைத் தேனோடு
கலந்து உண்டு குழிய முயலினது கொழுவிய சூட்டினைச்சியைத்தின்ற என்
சுற்றத்தோடுகூட இலநதைமாமோங்கிய அகன்ற இடத்தையுடைய பொதி
யிற்கண் ஒன்றையும் மறைத்தலில்லாத உள்ளத்துடனே வேண்டிய வார்த்
தைகளைப் பலகாலுங்கூறிப் பெரிய கட்டியாகிய கொழுவியசோற்றை அருந்
திய பாணர்க்கு நீங்காதசெல்வமெல்லாவற்றையும் செய்தோன் எம்முடைய
வேந்தனாகியவளவன் வாழ்வானுகவென்றுசொல்லி நினது பெருமைபொருந
திய வலியதனைப் பாடிற்றிலேனாயின், † வாழநாட்கு அலகாடிய பலகதிரை
யுடையசெல்வன் தோன்றுதலறியான்; யானே எளியேன் ; பெரும, இந்த
வுலகத்தின்கண் நற்குணங்களால் அமைந்தோர்செய்த நல்வினையுண்டாயின்,
இம்மயலையின்கண்ணே திரண்டு இனிய ஓசையைப்பயிற்றிக் கீழ்காற்றான்
வரும் பெரிய முகிலசொரிந்த துணணிய பலதுளியினும் பலகாலம் வாழ்
வாயாக.—எ - து.

வகை, அடுக்குவகை, பொருளகோள்வகை, ஆக்கவகை, இடைச்சொல்
வகை, உரிச்சொல்வகை என்றாற்போலப் பிறவகையாலும் வருதலுண்
டென்று கூறி இவ்வகையை இடைச்சொல்வகையான் வந்ததற்கு மேற்கோள்
காட்டினர்; தோல். கிளவி. சூ. க - கல்.

௨௦ - ௨௩. புறநா. கஉ௩ : ௫ - ௬ ; ௩௦௨ : ௧௧ ; ௩௮௫ : ௧௦ - ௧௨ ;
“நனநதலை யுலகஞ் செய்தநன் றுண்டெனின்.....வாழிய பலவே” பதிற்.
க௩ : ௧௮ - ௨௧.

* மு. ‘வாழ்த்து’ என்னுந் துறைக்கு மேற்கோள்; தோல்: புறத்திணை.
சூ. ௨௬ - இளம்.

† ‘வாழ்நாட்கலகாகிய’ என்பது “வாழ்நாட் கலகாய் வயங்கொளி மண்
டிலம்” (நாலடி. ௨௨) என்பதனைத் தழுவியது.

நிலம்புடைபெயர்வதாயினுமென்பதற்கு * ஊழிபெயருங்காலத்த யாவ ருஞ்செய்த இருவினைபுரீங்குதலின, அக்காலத்தம் செய்துகொன்றோர்க்கு உய்தியிலென்றும், நிலத்தள்ளார்யாவரும் இவர்கூற்றிலே நிற்பாராயினு மென்றும் உரைப்பாருமுள்.

புன்கம். இவன்பாற் செல்வதற்குமுன்பு பெற்ற உணவாகவும், அமலைக் கொழுஞ்சோறு இவன்பாற்பெற்ற உணவாகவுங்கொள்க. அன்றிச் சென்ற இடநதோறும்பெற்ற உணவாகவுரைப்பினுமமையும்.

மன்றத்துச குடுகிழித்த ஓககலொடுகூட வேண்டுமொழிபயிற்றி ஆர்ந்த பாணர்க்கெனக் கூட்டுக.

பாணர்க்கெனத் தம்மைப் பிறர்போலக் கூறினார்.*

ஆயிழை நணவ, செய்துகொன்றோர்க்கு உய்தியிலென அறம்பா டுற்றி; ஆதலால், பாணர்க்குச் செலவமுழுவதுஞ்செய்தோன், எங்கோன் வளவன் வாழ்கவென்று காலையநதியும் மாலைநதியும் நின்றான் பாடேனாயின், பலகதிர்ச்செலவன் படுபறியான் ; பெரும, யானே தஞ்சம் ; சான்றோர் செய்த நனறுண்டாயின், நுணுளியினும் பலகாலம் வாழ்வாயாகவெனக் கூட்டுக.

கோவதைமுதலாயின வாககாற்சொல்லவும்படாமையின், ஆன்மூலையறுத்தவெனவும், மகளிர்க்குசசிதைத்தவெனவும், பார்ப்பார்த்தப்பியவெனவும் மறைத்துக் கூறப்பட்டன.

இது, பரிசிலபெற்றுப்போகின்றானே நீ எம்மை நனைத்துவருவையோ வென்றற்கு இவ்வாறுசெய்த நனை வளவன்வாழ்கவென்று பாடேனாயின், யானிருக்குமிடத்துப் பலகதிர்ச்செலவன் படுதலறியான் ; அதனாஸ் இம்மை யின்பம்பெபேறெனவும், செய்நன்றிகொன்றோர்க்கு உய்தியிலெய்வெனவே மறுமையின்கண நரகம்புகுவேனெனவும் கூறியதாகக்கொள்க. (நசு)

* கம்ப. கடலகாண். உ.

(நரு.) நளியிரு முநீ ரேணி யாக

வளியிடை வழங்கா வானஞ் சூடிய

மண்டிணி கிடக்கைத் தண்டமிழ்க் கிழவர்

முரசுமுழங்கு தானே மூவ ருள்ள

க. “ஏணியில-எலையில; ‘நளியிரு முநீ ரேணி யாக’ என்றார்” சிலப். உரு : கசுரு - அரும்பத.

ந. புறநா. உ: முதலடியின் குறிப்பைப்பார்க்க.

உ - ந. “வான் கவிந்த வையகம்” நாலடி. அ0.

ச. மு. பொருந. ருசு ; பெரும்பாண். நரு ; “முடியுடை வேந்தர் மூவ ருள்ளார், தொழிலின்கு தடக்கைச சோழர்” சிலப். ப. உசுள.

ந - ச. “முரசு முழங்குதானே.....நினைதேபெரும என்புழிமூவருள்ள மென முன்னிலையாகப்பாலது மூவருள்ளுமெனப் பட்டாக்கையாயவழி அமை

டு மாசெனப் படுவது நினதே பெரும
வலங்குகதிர்க் கனலி நால்வயிற் றேன்றினு
மிலங்குகதிர் வெள்ளி தென்புலம் படரினு
மந்தண் காவிரி வந்துகவர் பூட்டத்
தோடுகொள் வேலின் றேற்றம் போல
க0 1 வாடுகட் கரும்பின் வெண்பூ நுடங்கு
நாடெனப் படுவது நினதே யத்தை, ஆங்க
நாடுகெழு செவ்வத்துப் பீடுகெழு வேந்தே
நினவ கூறுவ லெனவ கேண்மதி

தலும்", "முரசு முழங்குதானே...பெரும எர்புழி மூலிரென்னுதது என்னை யெனின் புலவன் கூறுகின்ற இவனை ஒழிந்த இருவகைக் குலத்தோரும் இவன் முன்னுள்ளோரும் படர்க்கையராதலின், அம்மூவகைக்குலத்துள்ளோரையுங் கூட்டி முரசுமுழங்குதானே மூவர் அரசுள்ளும் அரசென்று காண்டுச் சிறப் பித்துச் சொல்லப்படுவது அச்சோழர்வழித்தோன்றிய நின்னரசே யென்ற னெனப்பொருள் கூறுக" (தொல். எச்ச. கு. ஊர - கே, ந); அரசனது தன் மையெனப் பாவத்தன்மையையுணர்த்தும் உகரவீற்றுப் பாவத்தத்தின் என் அகூறி இப்பகுதியை மேற்கோள்காட்டினார்; பாயோக. 10ச.1

க - அ. இவ்வடிகளின் கருத்து, புறநா. கக: ௨, ந அஅ: க-௨, "கல் காயங் கடுவேனிலொ, டிருவான்ம் பெயலொளிப்பினும், வரும்வைகன் மீன் பிழிநிலும், வெள்ளமா றுது" (மதுரை. க0ச - க), "வசையிலபுகழ் வயங்கு வெண்மீன், நிசைதிரிது தெற்கேடுநெற், தந்தாடிய தனியுணவிற், புட் டேம்பப் புயன்மாறி, வான்பொய்ப்பினும் தா ட்பொய்யா, மலைத்தலைய கடற்காவிரி" (பட்டின. க - ச), "கரியவா புகைபிலும் புகைக்கொடி தோன்றினும், விரிகதிர் வெள்ளி தென்புலம் படரினும்...காவிரிப் புதுநீர்க் கடுவரல் வாய்த்தலை" (சிலப். க0: க0௨- அ), "காவிரி யென்னத் தப்பாக் கருணையான்" (வில்லி - பாரதம், அருச்சுனன் தவநிலை. ௨ச) என்பவற்றி லமைந்திருத்தல் காண்க.

க - க0. "கரும்பின், வேல்போல வெண்முகை பிரிய" (நற். ௩௬௬); "வேலிண்டு தொழுதி பிரிவுற் றென்ன" மலைபடு. கக௬.

கக. "தண்ணீருங் காவிரியே தார்வேந்தன் சோழனே, மண்ணு வதுஞ் சோழ மண்டலமே" என்றுஞ் செய்யுள் இங்கே அறியத்தக்கது.

க - கக. "நனியிரு முநீர் ரேணி யாக என்னும் புறப்பாட்டினுள், 'முரசு முழங்கு.....பெரும' எ - ம் 'ஆடுகட்.....அததை' எ - ம் சிறப்புப்பற்றிப் புணர்த்தார் சான்றோர்" யா - வி. எழுத். க.

க௩. "எனவ கேண்மதி" (அகநா. ௩௭௧: ௩); "நினவ கூறுவ லெனவ கேண்மதி என்றும்போல ஆறுவதற்குரிய அகரவுருபின் முன்னரும் ஓர் அகரவெழுத்துப்பேறு நிலைமொழிக்கண் வருதலுளதாகக்கருதினார்" தொல். புணர். கு. க௩ - ந.

(பி - ம்.)—1 'ஆடுகழைக்கரும்பு'

யறம்புரிந் தன்ன செங்கோ னுட்டத்து
 கரு முறைவேண்டு பொழுதிற் பதனெளி யோரீண்
 றிறைவேண்டு பொழுதிற் பெயல்பெற் றோரோ
 ஞாயிறு சுமந்த கோடுதிரள் கொண்மு
 மாக் விசம்பி னடுவுசின் றுங்குக்
 கண்பொர விளங்குசின் விண்பொரு வியன்குடை
 ௨௦ வெயின்மறைக் கொண்டன்றோ வன்றே வருந்திய
 குடிமறைப் பதுவே கூர்வேல் வளவ
 வெளிற்றுப்பனந் துணியின் வீற்றுவிற்றுக் கிடப்பக்
 களிற்றக்கணம் பொருத கண்ணகன் பறந்தலை
 வருபடை தாங்கிப் பெயர்புறத் தார்த்துப்

கரு - சு. “முறைவேண்பு நர்க்குங் குறைவேண்டு நர்க்கும், வேண்புப
 வேண்பு வேண்டினர்க் கருளி” (பெரும்பாண். ௪௪ - ௪); “காட்சிக்
 கெளியன் கடுஞ் சொல்ல னல்லனோன், மீக்கடறு ம் னொளியம்” (தறள். ௩ அசு)
 “முறைவேண்டினர்க்கும் குறைவேண்டினர்க்கும் காண்டற் கெளியனாய்”
 (செடி பரிமேல்) என்பவற்றில் இவ்வடிகளின் சொல்லும் பொருளும் அமைந்
 திருக்கின்றன; “முறைகோடி மன்னவன் செய்யி லுறைகோடி, யொல
 லாது வாடும் பெயல்” (தறள். ௩௩௯), “வெஞ்சின் வேந்தன முறைநெறியிற்
 சேர்தலும்.....திங்கண்மும் மாரிகு வித்து” (திரு. ௬௮) என்பவை
 இங்கே அறியற்பாலன.

கஅ. மாகவிசம்பு : பரி. கடவுள். ௪௭; அகநா. ௨௩௩: ௨௪ ;
 மதுரை. ௪௩௪.

கக - ௨௧. புறநா. ௬௦: கக - ௨; “உலகுட னிழற்றிய தொலையா
 வெண்குடை” (அகநா. ௨௦௪); “திங்கடாப் போற்றுதந் திங்களைப் போற்
 றுதுந், கொங்கலர்தாரச் சென்னி குளிரவெண் குடைபோன்றிவ், வங்க ணுல
 களித்த லாள்” (சிலப். க: க - ௩); “ஏமவெண்குடை”, “வெயிலழல கவி
 யாது வியலக வரைப்பி, லுயிரழல கவிக்கு முயர்ச்சித் தாங்கிப், பூந்தா ரணி
 நத வேந்தல வெண்குடை” (பெரும். க. ௩௬: ௧௦௪; செடி ௪௨: ௪௪ - ௬);
 “தினநீர்மதுரை” (சிலப். கரு: ௬-௧௦) என்பதன் விசேடவுரையில் அடியார்க்கு
 நல்லாரால் இப்பகுதி மேற்கோள் காட்டப்பெற்றுள்ளது. இங்ஙனம்
 குடையை உயர்த்துக் கூறுதலு, ‘நடைமிகுத்தேத்திய குடைநிழல மரபு’
 என்னும் துறையின் பாற்படுமென்றும், இங்ஙனம் புகழ்தல குடியைப் புறங்
 காத்தற்கு அறிகுறியாக இக்குடையை யான் கொண்டேனென்று அரசனாற்
 குறிக்கப்படுதலின் என்றுங் கூறுவர் (தொல். புறத்திணை. ௩. ௩௬) நச்சி
 னுர்க்கினியர்.

௨௨. வெளிற்றுப்பனை: உயிர்த்தொடர்க்குற்றியலுகரத்தின்முன் அல்
 வழியில் வல்லின மகரம் இரட்டிணமைக்கு மேற்கோள்; நன் - மயிலே.
 கு. ௧௮௨.

உரு பொருபடை தருஉங் கொற்றமு முழுபடை
 யுன்றுசான் மருங்கி னீன்றதன் பயனே
 மாரி பொய்ப்பினும் வாரி குன்றினு
 1 மியற்கை யல்லன செயற்கையிற் றோன்றினுங்
 காவலர்ப் பழிக்குயிக் கண்ணகன் ஞால
 ௩௦ மதுநற் கறிந்தனை யாயி னீயு
 நொதும லாளர் 2 பொதுமொழி கொள்ளாது
 பகடுபுறந் தருநர் பார மோம்பிக்
 குடிபுறந் தருகுவை யாயினின்
 னடிபுறந் தருகுவ டடங்கா தோரே. *

உரு - சு. வீராகள் அரசனுக்கு வெற்றிதருதற்குக் காரணம் உழவனை பதை, “பலகுடை நீழலுந் தங்குடைக்கீழ்க் காண்ப, ரலகுடை நீழ் லவர்” (குறள். ௧௦௩௪), “குடைநீழலென்பது உம் ஆகுபெயர்; ‘ஊறுசான் மருங்கி னீன்றதன் பயனே’ என்றதனால் தம்மரசனுக்குக் கொற்றம் பெருக்கி மண்முழுதும் அவனதாகக்கண்டிருப்பரென்பதாம்” (ஷெ. பரிமேல்), “இரப்போர் சுற்றமும் புரப்போர் கொற்றமு, முழுவிடை விளைப்போர்” (சீலப். ௧௦: ௧௪௬ - ௫௦) என்பவற்றோடும் முணர்க.

௩௦. மு. புறநா. ௧௨௧: ௫.

௩௧. “தீயனெனும் பாம்பு செவியிலொரு வறகவ்வ, மாயுமே மந்தை யவன்” (அணி. மேற்) என்னுஞ் செய்யுள் இங்கே அறிதற்பாலது.

௩௨. பகடுபுறந்தருதற்கு மேற்கோள்; தோல். புறத்திணை. சூ. ௧௪௪ - இளம்.

௩௩. “சாலக், குடியோம்பல வல்லா னரசன்” (திரு. ௧); “கண்ணிற் சொலிச்செவியி னோககு மிறைமாட்சி, புண்ணியத்தின் பாலதே யாயினுந் - தண்ணளியான், மன்பதை போம்பாதார்க் கென்னும்” நீதிநெய். ௨௮.

௩௪ - ௩. “குடிபுறந் தருநர் பார மோம்பி” (பதிற். ௧௩: ௨௪); “வீழ்குடி-காணிடாளர்; ‘பகடு.....தருகுவையாயின்’ என்றார் பிறரும்” (சீலப். ௫: ௪௩ - ௫. அடியார்); வேளாளர் உழுதுண்டற்கு மேற்கோள்; தோல். அகத்திணை. சூ. ௩௦ - ந.

௩௫ - ௪. “உற்றதற் கெல்லா முரஞ்செய்தல வேண்டுமோ, கற்றறிந் தார் தம்மை வெகுளாமை காப்பமையு, நெறசெய்யப் புற்றேய்ந்தாற போல னெடும்பகை, தறசெய்யத் தானே கெடும்” (பழ. ௮); “வகைபறிந்து நிற்செய்து தற்காப்ப மாயும், பகைவர்கட் பட்ட செருக்கு” குறள். ௮௭௮.

௩௬. “நளியிரு முநீர்.....அடங்காதோரே: இஃது இஞ்ஞாலம் இயற்கை யல்லது தமது செயற்கையிற் றோன்றினுங் கருணைப் பழிக்கும்; இதனைப் புணராதே நீ வேற்றரசர்க்குப் பெறுதற்கரிதாகிய சிறந்த நாட்டினை நினதாகப் பெறுவதை அது யழிக்கின்றது நினக்கு அரசியலன்றென்று அவனாட்டை யழித்தமை கூறுதலில், துகளொடு புணரவும், குடிபுறந்தரின் (பி. ம்.)—1 ‘இயற்கையல்லது’ 2 ‘பொய்ப்பொழி’

திணை - அது ; துறை - சேவியந்வுறாஉ.

அவனை வெள்ளைக்குடிநாகனாப்பாடிப் பழஞ்செய்க்கடன் வீடுகொண்டது.

இ - ள்.—நீர்செறிந்த பெரிய கடல எல்லையாகக் காற்றும் ஊடுபோகாத வானத்தைச் சூடிய மண்செறிந்த உலகத்தின்கட் குளிரந்த தமிழ்நாட்டிற்கு உரியராகிய முரசொலிக்கும் படையினையுடைய மூவேந்தருள்ளும் அரசென்றற்குச் சிறப்புடையது, நின்னுடையவரசே; பெரும, விளங்கிய சுடரை யுடைய ஞாயிறு நான்குதிகளினுந் தோன்றினும் விளங்கிய கதியையுடைய வெள்ளியின் தென்றிசைக்கட் செல்லினும், அழகிய குளிரந்த காவிரி வந்து பலகாலாயோடிப்போய் தொகுதி கொண்ட வெலினது காட்சியை யொப்ப அசைந்த கண்ணினையுடைய கரும்பினது வெளிய பூ அசையும் நாடென்று சொல்லப்படுவது, நின்னுடையநாடே; அந்நாடு பொருந்திய செலவத்தை யுடைய பெருமைபொருந்திய வேந்தே, நின்னுடையன சிலகாரியஞ் சொல்லுவேன்; என்னுடையன சிலவார்த்தைக்கேட்பாயாக; அறக்கடவுள் மேவி ஆராய்ந்தாற்போன்ற செங்கோலானாராயும் ஆராய்ச்சியையுடைய நீதியைக் கேட்கவேண்டும்காலத்துச் செவ்வியெனியோர் இவ்விடத்துத் துளி வேண்டும்காலத்து மழைபெறவறே; ஞாயிற்றைத் தன்மேற்கொண்ட பக்கந்திரண்ட முகிலமாகமாகிய உயர்ந்த வானத்தின்து நடுவுநின்று அதன் வெயிலை மறைத்தாற்போலக் கண்ணொளியோடு மாறுபட விளங்குகின்ற நினது வாணமுட்டிய பரந்த வெண்கொற்றககுடை வெயிலைமறைத்தற்குக் கொண்டதோவெனின், அன்று; ஒருத்தமுற்ற குழியை நிறுத்தெய்தலகாரணத்தாற்கொள்ளப்பட்டது; கூரிய வேலினையுடைய வளவ, இனைய பனையினது துண்டம்போல வேறுவேறுபடப்பக களிற்றுத்திரளைப் பொருத்த இடமகன்ற போர்க்களத்தின்கண் வருகின்றபடையை எதிரின்று பொறுத்து அது சரிந்துமீளும் பறக்கொடைகண்டு ஆர்த்துக்கொண்டு நின் போர் செய்யும்படை தரும்வெற்றியும் உழுகின்ற கலப்பை நிலத்தின்கண்ணே ஊன்றுசாலிடத்து விளைந்த நெல்லினதுபயன்; மழை பெய்யும்காலத்துப் பெய்யாதொழியினும், விளைவு குறையினும், இயல்பல்லாதன மககனது தொழிலிலே தோன்றினும் காவலரைப் பழித்துரைக்கும், இவ்விடமகன்ற உலகம்; அதனை நன்றாக அறிந்தனையாயின், நீயும் குற்றனாகவாரது உறுதியில்லாத வார்த்தையை உட்கொள்ளாது ஏரைப் பாதுகாப்பாருடைய குழியைப் பாதுகாத்து அக்காவலாலே ஏனைக் குழிகளையும் பாதுகாப்பாயாயின், நின் அடியைப் போற்றுவர், நன்பகைவர்.—எ - து.

வளியிடை வழங்கா மண்டினி கிடக்கையென இவையுமீ; அன்றி, வாயு பதத்துக்கு மேலான வானமெனக் கிடந்தவாறே உரைப்பினுமமையும்.

அரசென்றது, அரசர்தன்மையை.

முறைவேண்டுபொழுதிற் பதனெளியோர் ஈண்டு உறைவேண்டுபொழுதிற் பெயலபெற்றாரென்றகருத்து; நீயும் பதனெளியையாதல வேண்டும்; அவ்வாறு பெயலபெறுதற்கென்றவாரும்; அன்றி, இதற்கு முறைவேண்டு

நினக்குச் செலவமுதலிய சிறத்தலிற பகைவர் நீனை வணங்குவரென்ப பொருளொடு புணர்வும் வெளிப்படக் கூறலிற் செம்பொருட்செவியுறையங்கதமாயிற்று” நோல். செய். கு. கடவு - ந.

அக புறநானூறு மூலமும் உரையும்.

பொழுதிற் பதனெளியோர் ஈண்டு உறைவேண்டுபொழுதிற் பெயர் பெற்றோரோ டொப்பரென்று உரைப்பாருமுளர்.

அத்தையும், ஆங்கவும், மதியும் அசைநிலை. நினவ எனவவென ஈற்று நின்ற அகரங்கள், செய்யுள்நோக்கி விரிக்கப்பட்டன.

நாடுகெழுசெல்வத்துப் டீடுகெழுவேந்தே, நின்வகூறுவல்; எனவ கேண்மதி; குடை வருந்திய குடி மறைப்பதுவாகும்; கூர்வேல்வாவ, பதனெளியோர் உறைவேண்டுபொழுதிற் பெயல்பெற்றோராவர்; ஆகையால், நீயும் அப்பொது காலம் எளிதையாய்க் கொற்றமும் ஈன்றதன்பயனென்று கருதிக் காவலர்ப்பழிக்கும் இக்கண்ணகர்ஞாலமென்றுகொண்டு நொது மலாளர் பொதுமொழிகொள்ளாது பாரமோம்பிப் புறந்தருகுவையாயின், நின்னடி புறந்தருகுவர், அடங்காதோரென்றமையால், சேவியறிவுறாஉவாயிற்று. (௩௫)

(௩௬.) அடுகை யாயினும் விடுகை யாயினு

நீயளந் தறிதிநின் புரைமை வார்கோற்

செறியரிச் சிலம்பிற் குறுந்தொடி மகளிர்

பொலஞ்செய் கழங்கிற் நெற்றி யாடுந்

நு தண்ணைப் பொருரை வெண்மணல் சிதையக்

கருங்கைக் கொல்ல னரஞ்செ யவ்வாய்

நெடுங்கை நவியம் பாய்தவி னிலையழிந்து

வீகமழ் நெடுஞ்சினை புலம்பக் காவுதொறுங்

கடிமரந் தடியு மோசை தன்னூர்

க0 நெடுமதில் வரைப்பிற் கடிமனை யியம்ப

க - உ. “ஒலவை யாயினும் கொல்வை யாயினு, நீயளந் தறிவைநின் புரைமை” குறுந். ௨௫௬.

௩ - ச. மகளிர்,.....முத்த வார்மணத் பொற்கழங் காடும்” பெரும் பாண். ௩௨௭ - ௩௩௫.

௫. புறநா. ௧௧ : ௫ - ஆம் அடிக்குறிப்பைப் பார்க்க.

௬. “வலம்படு திகிரி வாய்நீ வுதியே” கலி. ௭.

௭. ‘கடி’ என்னும் உரிச்சொல் காப்பு என்னும் பொருளில் வந்ததற்கு மேற்கோள்; நோல். உரி. சூ. அரு - ந.

௮ - ௯. புறநா. ௨௩ : ௮ - ௯-ஆம் அடிக்குறிப்பைப் பார்க்க.

அ - ௯. ‘கடி’ என்னும் உரிச்சொல் காவலென்னும் பொருளில் வந்ததற்கு மேற்கோள்; ௫ - ௩. ௧௩, ௨௮௨ - உரை.

௧ - ௧௦. இயம்பலென்னும் உரிச்சொல் இசைப்பொருளுணர்த்ததற்கு மேற்கோள்; நோல். உரி. ௮. ௬௨ - சே; ௭௭ ௭௭௮ சூ. ௬௦ - ந; ௫ - வி. சூ. ௨௮௫ - உரை.

வாங்கினி திருந்த வேந்தனே டங்குநின்

சிலைத்தார் முரசங் கறங்க

மலைத்தனை பென்பது நாணுத்தக வுடைத்தே.

திணை - வஞ்சி; துறை - துணைவஞ்சி.

அவன் கருவுர் முற்றி இருந்தானே நூலத்தார்க்குமார் பாடியது.

இ. எள்.—கொலவாயாயினும் கொல்லாது ஒழிவாயாயினும் அவற்றால்
நினைக்கு வரும் உயர்ச்சி யாம் சொல்லவேண்டா ; நீயே எண்ணியறிவை ;
செறிந்த உள்ளிடு பருக்கையையுடைய சிலம்பினையும் நீண்ட கோற்றொழி
லாற் செய்யப்பட்ட குறிய வளையினையுமுடைய மகளிர் பொன்னாற்செய்யப்
பட்ட கழலான் வேதிகை போல உயர்ந்த எககர்க்கண்ணையிருந்து விளை
யாமும் அணுமையையுடைய குளிர்ந்த ஆன்பொருந்தத்தினது வெளிய
மணல் சிதற வலிய கையையுடைய கொல்லன் அரத்தாற் கூர்மைசெய்யப்
பட்ட அழகிய வாயினையுடைத்தாகிய நெடிய கையையுடைய கோடாலி
வெட்டுதலான் நின்றநிலைகலங்கி வீழும் நூலாகின்ற நெடிய கொம்புகள்
தனிப்பட்ட காக்கடோறும் காவன்மரங்களைவெட்டுமோசை தன்னுடைய ஊரின்
கண் நெடியமதிலெல்லையில தானது காவலையுடைய கோயிற்கண்ணே சென்
றொலிப்ப அவ்விடத்து மானியின்றி இனிதாகவிருந்த வேந்தனுடன் இவ்விடத்து
நின்று இருதிரலிப்போனும் மலையையுடைய முரசொலிப்புப் பொருதா
யென்பது கேட்டார்க்கு நாணும் தகுதியையுடைத்து ; ஆதலால், அப்
போரை ஒழியத்தகும்.—எ - று.

வார்கோற் குறுகதொடியென மாறியுரைக்கப்பட்டது.

இனிதிருந்தவென்றது, குறிப்புமொழி.

கடிமரந்தடியுமோசை தன்மனையியம்ப இனிதிருந்த வேந்தனொடு மலைத்
தனையென்பது நாணுத்தகவுடைத்து ; அதனால் அந்நெய்யாயினும் விரைந
யாயினும் நிற்புரைமை நீ அளந்தறிதியென மாறிக்கூட்டி வினைமுடிவு
செய்க.

மகளிர் தெற்றியாமும் பொருளையென்றகருத்து : இங்ஙனம் இளமக
ளிர் கழங்காமும் அணுமையதாயினும் புறப்பட்டிடு, போர்செய்யாத அவன்
வலியின்மை தோற்றினின்றது.

தெற்றியாமும் தன்னாரென இயைப்பினுமமையும்.

கஉ. புறநா. ௧௦ : ௧௦ ; “அகலிரு வாணத்துக் குறைவி லேய்ப்ப, வரக்
கிதழ்க் குவையொடு நீலநீடி, முரட்டி மலிந்த முதுநீர்” (பெரும்பாண்.
௨௧௨ - ச.) “சிலை” என்னும் உரிச்சொல் ஒலித்தற்றொழிற் பண்பில வந்த
தற்கு மேற்கோள் ; நன் - மயிலை. „சருஅ; நன் - வ. „சருக.

க௩. “நாப்புடை பெயராது நாணுத்தக வுடைத்தே” மணி.௨௩:௧௫.

* ‘உள்ளியது முடிக்கும் வேந்தனது சிறப்பும்’ என்னுநதுறைக்கு மேற்
கோள் ; (தொல். புறத்திணை ௫. ௧௦ - இளம்) ; “அந்நெய்யாயினும்.....
நாணுத்தகவுடைத்தே : இது புறத்துழிகையோன்கட்டுதன் அவன் சிறப்பு
எடுத்துரைத்தது” ஷே. ஷே. ௧௨ - ந.

புறநா னூறு மூலமும் உரைபும்.

மேற்சென்றோனைச் சந்துசெய்த மீட்டலின், இது துணைவஞ்சியா
(கூசு)

(11௭௭.) நஞ்சடை வாலெயிற் றைந்தலை சமந்த
வேக வெந்திற னுகம் புக்கென
விசம்புதீப் பிறப்பத் திருகிப் பசங்கொடிப்
பெருமலை விடரகத் துருமெறிந் தாங்குப்
நு புள்ளுறு புன்கண் டீர்த்த வெள்வேற்
சினங்கெழு தானைச் செம்பியன் மருக
கராஅங் கலித்த குண்டிகண் ணகழி
யிடங்கருங் குட்டத் துடன்றொக் கோடி
யாமங் கொள்பவர் சுடர்நிழற் கதூஉங்
க௦ கடுமுரண் முதலைய நெடுநீ நிலஞ்சிச்

க - ச. “பாளுட், பாம்புடை விடர வோங்குமலை மிளிர, வருமுச்சிவந்
தெறியும் பொழுது” நழ். ௧௦௪.

(11) - ஈ. புள் - புற; அஃதறபுன்களைத் தீர்த்தோன்சிபி; புறநா.
௩௩, ௪௩, ௪௬; “என்னு சிறப்பினிமையவர் வியப்பப், புள்ளுறு
புன்கண்மர்த்தோன்”, “அறனி செங்கோன் மறநெறி நெடுவாட், புறவு
நிறை புக்கோன்”, “புறவுநிறை புக்குப் பொன்னுலக மேத்தக், குறைவி
லுடம்பரிந்த கொற்றவன்” (சீலப். ௨௦: ௫௧ - ௨; ௨௩: ௫௮; ௨௯
“அம்மானைலரி”); “உட்கலககற வரிந்துதசை யிட்டுமொருவ நெருதுலைப்
புறவொ டொக்கநிறை புக்கபுகழும்” (கலிங்க. இராச. ௧௩); “புக்கான்,
மறு னிறையென்று சரணடைந்த வஞ்சப், புறநிறை புக்கபுகழோன்”
(இராசராசசோழனுலா, ௫ - ௭); “கொலையே றுடம்படையக் கொய்
தாலு மெய்தாத், துலையேறி வீற்றிருந்த சோழன்” (குலோத்துங்க
சோழனுலா, ௧௭); “உலகநியக், காக்குஞ் சிறுபுறவுக்காகக் களிகூர்ந்து,
தாக்குந் துலைபுக்க னாயோனும்” (விக்கிரமசோழனுலா, ௧௦ - ௧௧); “புற
வொன்றின் பொருட்டாகத் துலைபுக்க பெருந்தகை”, “இவர்குலத்தோன்
மேற்பறவை, மன்னியிருக்குத் தன்னுயிரை மாறாக வழங்கினனால்”, “புக்
கடைந்த புறவொன்றின் பொருட்டாகத் துலைபுக்க, மைக்கடங்கார் மத
யானை வாள்வேந்தன்” (கம்ப. திருவவதார. ௬௫; குலமுறை. ௭; கும்ப
கருணன்வதை. ௩௫௫); “என்பும் உரியராதல், தன்னகம்புக்க குறுநடைப்
புறவின்றபுகழிஞ்சிச் சீரைபுக்கோன்முதலாயினுர்கட் காண்க” குறள்.
௭௨ - பரிமேல்.

௭. “கராஅங் கலித்த கண்ணகன் பொய்கை” பட்டின. ௨௪௨.

௭ - ௧௦. “முதலையும் இடங்கரும்காரமும் தம்மின் வேறெனப் படு
மோவெனின், ‘கராஅங் கலித்த.....இலஞ்சி’ என வேறெனக் கூறப்
பட்டனவென்பது” நோல். மரபு. கு. ௪௧ - ௩ - பேர்.

செம்புறம் புரிசைச் செம்மன் மூதூர்
வம்பணி யானே வேந்தகத் துண்மையி
னல்ல வென்னாது சிதைத்தல்
வல்லையா நெடுத்தகை செருவத் தானே.*

1 திணை - வாகை ; துறை - அரசவாகை ; முதல்வஞ்சியுமாம்.

சோழன் குளமுற்றத்துத்துஞ்சியகிள்ளிவளவனை 2 மாறேகத்து நப்பசலையார் பாடியது.

இ. எ.—† நஞ்சடைத்தாகிய வெளிய பலலிளையுடைய ஐந்துபடம் பொருந்திய தலையைச்சுமந்த சினம்பொருந்திய வெய்ய திறலையுடைய பாம்பு புக்கதாக வானம் தீப்பிறக்கும்பரிசு முறுகிப் பசிய கொடியிளையுடைய பெரிய மலைமுழையின்கண்ணே இடியேறெறிந்தாம்போல, புரவுற்ற தியரத் தைக் கெடுத்த வெளவேலோடு சினம்பொருந்திய படையையுடைய செம்பி யன்மரபிலுள்ளாய், கராம்செருக்கிய குழிந்த இடத்தையுடைய அகழியிளையும், இடம் கரிதாகிய ஆழத்தின்கட் சேரத்திரண்டோடி இடையாமத்து ஊர்காப்பாருடைய விளக்குநிலைக் கவரும் கடிய மாறபாடுபொருந்திய முதலையையுடைய நீர்மிக்க மடுவிளையும், செம்புபொருவும் மதிலையுமுடைய தலைமைபொருந்திய பழைய ஊரினுள்ளே கச்சணிந்த யானையையுடைய அரசுண்டாகலின், அவற்றை நல்லவென்றுபாராது அழித்தலைவலையாயிருந் தாய் பெருந்தகாய், போரின் கண்.—எ - று.

இலஞ்சியையுடைய அகழியெனமாறிக்கூடடினுமமையும்; இப்பொருட் கும் கராம் கலித்தலை அகழிக்கு அடையாக்குக.

கராம் - முதலையுள் ஒருசாதி.

செம்பியன்மருக, நெடுத்தகாய், விடரகத்து நாகம்புக்கென உருமெ றிந்தாங்கு மூதூரகத்து வேந்துணமையின், செருவத்துச் சிதைத்தல வலலையென மாறிக்கூட்டுக.

புள்ளறு புன்கண் தீர்த்த போருளிணோன் மருகனாயும் செருவின் கண் இவற்றை நல்லவென்று பாராது அழித்தல வலலையாயிருந்தாயென அவன் மறம் வியந்து கூறியவாறு.

ஐந்தலையென் ததரகு ஐந்துதலையென்னுமமையும்.

கக. புறநா. ௨௦௧ : கூ ; “செம்பியன் மன்ன செஞ்சுவர்” (மதுரை. ச.அ.நு); “செம்பியன் மன்ன செய்வுறு நெடுஞ்சுவர்” (நெடுநல். கக௨); “செம்புறம் புரிசை” (அகநா. ௩௭௫); “செம்பைச்சேரிஞ்சி”, “செம் படுத்த செழும்புரிசை”, “செம்பு கொப்புளித்த முன்றுமதில்” (தே); “செம்புகொண்டன்ன விஞ்சித் திருக்கர்” சீவக. ச.௩௬௬.

* மு. முரணியபுறத்தோனணங்கியபக்கமென்னுநதுரைக்குமேற்கோள்; நோல். புறத்திணை. கு. ௧௦ - இளம்.

† “விரிநிற நாகம் விடருள தேனு, முருயின் கடுஞ்சினஞ் சேணின் று முட்கும்” நாலடி. ககச.

(பி - ம்).—1 ‘திணை-உழிகை; துறை-குற்றமிழை’ 2 ‘மாறேகத்து’

புறநானூறு முலும் உரையும்.

இடங்கருங்குட்ட மென்பதனுள், உம்மையை அசைநிலையாக்கி, இடங்
கரையுடைய குட்டமென்றுரைப்பாருமுள்ளர்.

(௩௭)

இடங்கரீட்டத்தென்று பாடமோதுவாருமுள்ளர்.

(௩௮.) வரைபுரையு மழகனிற்றின்மிசை

வான்றுடைக்கும் வகையபோல

விரவுருவின கொடி துடங்கும்

வியன்ருளை விறல்வேந்தே

நீ, உடன்றுநோக்கும்வா யெரிதவழ

நீ, நயந்துநோக்கும்வாய் பொன்பூப்பச்

செஞ்ஞாயிற்று நிலவுவேண்டினும்

வெண்டிங்களுள் வெயில்வேண்டினும்

வேண்டியது விளைக்கு மாற்றலே யாகவி

க. இவ்வழி முதற்கு முதலேவந்த உவமைக்கும் (தொல். உவம. கு. சு
பேர்), 'ஒப்பு' புறப்பொருட்கணவந்ததற்கும் (தொல். பொருளியல், கு
௩௩ - ந), 'மழ' என்னும் உரிச்சொல் இளமைப்பொருளில் வந்ததற்குப்
(தொல். உரி. கு. க௩-சே; ஷெ. ஷெ. கு. கச-ந; இ - வி. கு. உஅக-உரை
மேற்கோள்.

ச. வியலென்னும் உரிச்சொல் வியலென்று திரிந்துநிற்பதற்கு மே
கோள்; தொல். உரி. கு. சுசு - ந.

ந - சு. "மலைநதோர் தேள மன்றம் பாழ்பட, நயந்தோர் தேள நல்
பொன்பூப்ப" பெரும்பாண். சஉ௩ - ச.

எ - அ. புறநா. ௩௦ : க; "அகப்படு பொறியி னரை யாக்குவா ரியா
ரம்மா, மிகைப்படு பொறியி னரை வெறியராச் செய்யலாமோ, நகைக்கதி
மதியும்வெய்தா நடுக்கச்சட்டித லுண்டோ, பகைக்கதிர்ப்பருதி சந்துமா
யும் பயத்த லுண்டோ" (வலாயாபதி); "இனப்பொருளைச் சுட்டுதலின்றி
பண்படுத்த வழங்கப்படும் பெயர் வழக்குநெறியல்ல செய்யுணெறி யென்,
வாறு; உ - ம். 'செஞ்ஞாயிற்று.....வேண்டினும்' எனவரும்; பலபொரு
குப் பொதுவாகிய சொல்லன்றே ஒரு பொருட்குச் 'சிறந்த பண்பான் வி
டிக்கப்படுவது; ஞாயிறு திக்களென்பன பொதுச்சொல்லமையிற் செஞ்ஞா
மென்றும் வெண்டிங்களென்றும் விசேடிக்கப்படாவாயினும், செய்யுட்கள்
அணியாய் நிற்பலின் அமைக்கவென்றார்", "செஞ்ஞாயிற்று நிலவு.....வெயி
வேண்டினும்; என இவை கருஞாயிறும் கருந்திக்களுமாகிய இனயின்மையி
விசேடிக்கப்படாவாயினும் செய்யுட்கு அணியாய் நிற்பலின் அமைத்தார்
(தொல். இளவி. கு. கஅ - சே; ந); செம்மை வெண்மை, இங்கே இனயி
வந்தவற்றிற்கு அடையாக வந்தனவென்பர்; நன் - மயிலே. கு. ச௦௦; நன்
வி. கு. ச௦௧; இ - வி. கு. ௩௧௨ - உரை; பிரயோக, உ௩.

க௦ னானனிழற் பிறந்து நின்னிழில் வளர்ந்த
வெம்மள வெவவே மற்றே யின்னிலைப்
பொலம்பூங் காவி னன்னாட் டோருஞ்
செய்வினை மருங்கி னெய்த லல்லதை
யுடையோ ரீதலு மில்லோ ரிரத்தலும்
கரு கடவ தன்மையிற் கையற வுடைத்தென
வாண்ஞ்செய் நுகர்ச்சி யீண்டுங் கூடலி
னின்னா ளென்னவர் பரிசில
ரொன்றார் தேனத்து நின்னுடைத் தெனவே.

திணை - பாடாண்டிணை; துறை - ஓயன்மொழி.

அவன் 'எம்முள்ளீர் எந்நாட்டீர்' என்றற்கு ஆஆர்முலங்கிழார்பாடியது.

இ - ள்.—மலையையொக்கும் இளங்களிற்றின்மேல ஆகாயத்தைத்தடவும் கூறுபாட்டையுடையனபோல விரவின பலநிறத்தையுடையனவாகிய கொடிகள் அசைந்து தோன்றும் பரந்த படையையுடைய கிறீல்வேந்தே, நீ முனிந்து பார்க்குமிடம் தீப்பரக்க, நீ அருளிப்பார்க்குமிடம் பொன்பொலியச் செஞ்ஞாயிற்றின் கண்ணே நிலவுண்டாகவேண்டினும், வெளிய திங்களின் கண்ணே வெயிலுண்டாக வேண்டினும் நீ வேண்டியபொருளை உண்டாக்கும் வலியையுடையயாகலின், நினைது நிழற்கண்ணே பிறந்து நினைது நிழற் கண்ணே வளர்ந்த எமது நினைவெல்லே சொல்லவேண்டுமோ? வேண்டா வன்றே; இனியநிலையையுடைத்தாகிய பொம்பூப்பொருந்திய கம்பக்காவையுடைய நல்ல விண்ணுலகத்தவரும் தாருசெய்த நலவினையாலுள்ள இன்பத்தின் பக்கத்தைப் பொருந்துவதல்லது, செல்வமுடையோர் வறியோர்க்கு வழங்குதலும் வறியோர் செல்வமுடையோர்பாற் சென்றிரத்தலும் ஆண்டுச் செய்யக்கடவதல்லாமையான், அது செயலறவுடைத்தெனக்கருதி, அவ்விடத்துநுகரும் நுகர்ச்சி இவ்விடத்தும் கூடுதலான், நின்னுட்டைநினைப்பர் பரிசிலர்; பகைவர்தேயத்திருந்தும், நின்னாடு நின்னையுடைத் தென்முகருதி ஆதலால்.—எ - று.

மற்று, அசை.

கஉ - ரு. ஈதல் ஏற்றல் முதலியன இல்லாமையால் தேவருலகம் அவ மதிக்கப்படுதலை, "ஈண்டுச் செய்வினை யாண்டுநுகர்ந் திருத்தல், காண்டரு சிறப்பினும் கடவுள ரல்ல, தமஞ்செய் மாக்கள் புறங்காந் தோம்புநர், நற்ற வஞ் செய்வோர் பற்றற முயல்வோர், யாவரு மில்லாத் தேவர்கள் னாட்டுக், கிறைவ னாகிய பெருவிந் வேந்தே" (மணி. கசு: ௩௮-௪௩); "ஈவாரு மேற் பாருமின்றி எல்லாரும் ஒரு தன்மையராதலின் (ஒப்புரவு) புத்தேளுலகத்து அரிதாயிற்று", "ஈவாருங் கொள்வாரு மில்லாத வானத்து, வாழ்வாரே வண்க ணவர்" (குறள். உக௩, ௧௦௫௮ - பரிமேல்) என்பவற்றாலும் உணர்க.

* மு. புகழ்ச்சிக்கண்வந்தசெந்துறைப்பாடாண்பாட்டிற்குமேற்கோள்; தோல், புறத்திணை. கு. உஎ - ந.

வேருதே, நீ வேண்டியது வினைக்கும் ஆற்றலையாகலின், விண்ணுலகத்து நுகர்ச்சி எண்ணிக்கூடலின், ஒன்றார் தேயத்திருந்தும், பரிசிலர், நின்னுமி நின்னையுடைத்தென்று நினாடையுளருவர் ; ஆதலான், நின்னிழற் பிரந்து நின்னிழல் வளர்ந்த எம்மளவு எவனோவென மாறிக்கூட்டுக. (௩௮)

(௩௯.) புறநி னல்லல் சொல்லிய கறையடி

யானை வான்மருப் பெறிந்த வெண்கடைக்

கோனிறை துலாஅம் பக்கோன் மருக

வீதனின் புகழு மன்றே சார்த

ரு லொன்னு ருட்குந் துன்னருங் கடுக்திறற

றுங்கெயி லெறிந்தநின் னுங்கனோர் நினைப்பி

னடுதனின் புகழு மன்றே கெடுவின்று

மறங்கெழு சோழ நுறந்தை யவையத

தறநின்று நிலையிற் றுகவி னதனான்

க௦ முறைமைநின் புகழு மன்றே மறமிக்

கெழுசமங் கடந்த வெழுவுறழ் திணிதோட்

கண்ணார் கண்ணிக் கரிமான் வளவ

க. சொல்லிய - கனைய; புறநா. கூ௦: எ; “துணைவனாக குற்ற துன்பு சொல்லிய தொடங்கி னோ” சீவக. ககசக.

க - ஈ. புறநா. ௩௯: ௩ - கூ - ஆம் அடிக்குறிப்பைப்பார்க்க.

௩ - கூ. செம்பியன் பகைவருடைய தூங்கெயிலெறிந்தமை பின்வருவனவற்றாலும் விளங்கும்:—“ஒன்னு, ரோங்கெயிற கதவ முருமுசுகவு சொறியு, தூங்கெயி லெறிந்த தொழிவிளங்கு தடக்கை, நாடா நல்லிசை ந, ரோச செம்பியன்” (சிறுபாண். எக௦௮௨); “வீங்குதோட செம்பியன் சீரம் விறலவிசுப்பிற், தூங்கு மெயிலுந் தொலைதலால்” (பழ.சுக); “வெயிலிளங்கு மணிபழுண விணைவர் வியப்ப, வெயிலமூன் நெறிந்த விகலவே கொற்றமும்”, “தூங்கெயின் மூன்றெறிந்த சோழன்கா ணம்மாளை” (சிலடீ. ௨௭: கசுச - ௩; ௨க: “வீங்குநீ”); “தூங்கெயி டெறிந்த தொடித்தோட செம்பியன்” (மணி. க: ச); “திறலவிளங் கவுணா தூங்கெயி லெறிந்த, விறமிகு முரசின் வெலபோச சோழன்” (தொல். களவு. கு. கக - ந. “கண்ணை”); “தேங்குதூங்கெயி லெறிந்தவனும்” (கலிங்க, இராச. க௭) “வாங்குரு திருக்கொற்ற வானொன்றின் வாய்வாய்ப்பத, தூங்கும் புரின துணித்தகோன்” (இராசராசசோழனுலா, ௧௩); “கூடார்தந, தூங்கு மெயி லெறிந்த சோழனும்” வக்கிரமசோழனுலா, ௮ - கூ.

௮ - கூ. புறநா. ௩௮: கூ; “மறங்கெழு சோழ நுறந்தை யவையத தறங்கெட வறியா தாங்கு” (நற். ௪௦௦); “ஆரங்கண்ணி யடுபோர்ச சோழ ரறங்கெழு நலலவை யுறந்தை” அகநா. கூ௩.

க௨. “கண்ணார் கண்ணிக் கரிமான் வளவன்” பொருந். கச௮.

யாங்கன மொழிகோ யானே யோங்கிய
வரையனந் தறியாப் பொன்படு நெடுங்கோட்
கடு டுமயஞ் சூட்டிய வேம விற்பொறி
மாண்வினை நெடுந்தேர் வானவன் றொலைய
வாடா வஞ்சி வாட்டினின்
பீடுகெழு நோன்றாள் பாடுங் காலே.

நீணையும் துறையும் அவை.

அவனை மாறேக்கத்துநப்பசலையார் பாடியது.

இ - ள். — புறவினது வருத்தத்தைக் களையவேண்டிக் கடைபொருந்
திய அடியினையுடைய யானையினது வெளிய கோட்டாற் கடைந்து செறிக்
கப்பட்ட வெளிய கடையினையுடைய கோலாகிய நிறுக்கப்படும் துலாத்தின்
கண்ணே துலைபுக்க செம்பியனது மரபினுள்ளாயாதலான், இரந்தோர்க்குக்
கொடுத்தல நினக்கு இயலபாவதல்லது புகழுமல்லவே ; அசுரர்க்குப் பகை
வராகிய தேவர்கள் கிட்டுதற்கு வெறவும் அணுகுதற்கரிய மிக்க வலியை
யுடைய ஆகாயத்துத் தூங்கெயிலை அழித்த நின்னுடைய முன்னுள்ளோரை
நினைப்பின், ஈண்டுள்ள பகைவரைக் கொலலுதல் நினது புகழுமல்லவே ; கே
டும்பி, மறம்பொருந்திய சோழரது உடைபூர்க்கண் அடைக்கலத்து அறம்
நின்று நிலைபெற்றதாதலால், முறைமை செயதல் நினக்குப் புகழுமல்லவே ;
அதனால், மறம் மிக்கெழுந்திருந்த போரைவென்ற கணையமரத்தோடு மாறு
படும் தகைசெறிந்த தோளினையும், கண்ணிற்கு ஆர்ந்த கண்ணியையும், மனஞ்
செருக்கியகுதிரையையுமுடையவளவு எவ்வாறு கூறுவேனோயான் ? உயர்ந்த
எலலை அளந்தறியப்படாத பொன்படுகின் தருடிய சுகரங்கையுடைய இமய
மலையின்கட் சூட்டப்பட்ட காவலாகிய விற்பொறியையும், மாட்சிமைப்பட்ட
தொழில் பொருந்திய நெடிய தேரையுமுடைய சேரனழிய அவனது அழி
விலலாத கருவூரை அழிக்கும் நினது பெருமைபொருந்திய வலியதானைப்
பாடுங்காலத்து. — ஈ - டு.

நினைப்பாடுங்காலென்பார், அவனது சிறப்புத்தோன்றத் தாள்பாடுங்
காலென்றார் ; தானே முயற்சி யெனினுமையும.

நிறைதுலாம்புக்கோன்மருக, நீ அவன்மருகனுதலால், ராதல் நிற்புகழு
மன்று ; தூங்கெயிலெறிந்த நீன் ஊங்கனோர் நினைப்பின், அடுத்த நிற்புகழு
மன்று ; உறந்தை அவையத்து அறம் நின்றுநிலையின்றாதலால், முறைமை நின்
புகழுமன்று ; அதனால், கலிமாண்வளவு, நீன் தாளாடுங்கால, யான் யாங்
கன மொழிகோவெனக்கூட்டுக.

அதனால், யாங்கனமொழிகோவென இயையும்.

மருகவென்புழி, ஆதலானென்பது, ஆற்றலாற்போந்த பொருளுனக்
கொள்க.

கதையடியென்பதற்கு உரல்போலும் அடியென்பாருமுளர். (௩௯)

கடு. “விடர்ச்சிலை பொறித்த வேரதன்” (சிலப். ௨௩: ௮௨; மணி.
௨௮: ௧௦௪) ; “விடர்ச்சிலை பொறித்த விநலோன்” சிலப். ௨௮. ௧௩௬.

கச - டு. புறநா. ௨: ௨௬ - ஆம் அடிக் குறிப்பைப் பார்க்க.

(சு௦.) நீயே, பிற 1 ரோம்புறு மறமன்னெயி

லோம்பாது கடந்தட்டவர்

முடிபுனைந்த பசும்பொன்னி

னடிபொலியக் கழறைய

௫ வல்லாளனை வயவேந்தே

யாமேநின், நிகழ்பாடுவோ 2 ரெருத்தடங்கப்

புகழ்பாடுவோர் பொலிவுதோன்ற

வின்று கண்டாங்குக் காண்குவ மென்று

மின்சொலெண் பதத்தை யாகுமதி பெரும

௧௦ பொருபிடி படியுஞ் சீறிட

மெழுகளிறு புரக்கு நாடுகிழ வோயே.

திணை - அது ; துறை - செவியறிவுறுஉ.

அவனை ஆவூர்முலங்கீழார் பாடியது.

இ - ள்.— நீ, பகைவரது பாதுகாதத மறம் நிலைபெற்ற அரண்களைப் பாதுகாவாது எதிரின்று அழித்து அவரைக்கொன்று அவர் மகுடமாகச் செய்யப்பட்ட பசும்பொன்னால் நினைது அடிபொலிய வீரக்கழலசெய்த புனைந்தவலிய ஆணமையையுடையை; வயவேந்தே, யாங்கள், நினை இழி, துரைப்போர்கழுத்திறைஞ்சுப புகழ்ந்துரைப்போர் பொலிவுதோன்ற இன்ம கண்டாற்போலக் காண்போம்; எந்நாளும் இனியமொழியோடு எளிய செவியை யாகுக; பெரும, ஒருபிடிக்கிடக்கும் சிறியவிடம் ஏழுகளிறுயரானையைப் பாதுகாக்கும் நாட்டையுடையோய.—எ . து.

நாடுகிழவோய், இன்சொல எண்பதத்தை ஆகுமதி ; அதனால், நிகழ்பாடுவோர் எருத்தமடங்கப் புகழ்பாடுவோர் பொலிவுதோன்ற யாது இன்றுகண்டாங்குக் காண்குவமெனக் கூட்டுக.

வல்லாளனையென்பதனுள், ஐகாரம், முன்னிலைவிளக்கிநின்றது; அவை நிலையுமாம். மதி, முன்னிலையசைச்சொல்.

‘கழறைய வல்லாளன்’ என்றதனும் பகையின்மையும், ‘ஒருபிடிபடியுஞ் சீறிட மெழுகளிறுபுரக்கும் நாடுகிழவோய்’ என்றதனும் பொருட்குறி வின்மையுங் கூறியவாறாயிற்று. (சு௦)

க - ஈ. “புலவர் பூணகட னூற்றிப் பகைவர், கழமதி லெறிந்து குடுப கொள்ளும், வென்றி” பெரும்பாண். சரு௦ - ௫௨.

கூ. “காட்சிக் கெளியன் கடுஞ்சொல்ல னல்லளேன், மீக்கூறு மன்ன னிலம்” குறள். ௩௮௬.

அ - கூ. செவியறிவுறுத்தற்கு மேற்கோள் ; தோல். செய். கு. ககசு-ந

(பி - ம்.)— 1 ‘ஓம்புற்றமன’ 2 ‘எருத்தமடங்க’

(சக.) காலனுங் காலம் பார்க்கும் பாராது

வேலிண்டு தானே விழுமியோர் தொலைய

வேண்டிடத் தலேம் வெல்போர் வேந்தே

1 திசையிரு நான்கு முற்க முற்கவும்

௫ பெருமாத், திலையி னெடுங்கோடு வறறல் பற்றவும்

வெங்கதிர்க் கனலி துற்றவும் பிறவு

மஞ்சவாத் தகுந புள்ளுக்குர வியம்பவு

மெயிறுநிலத்து வீழவு மெண்ணெயாடவுங்

களிறுமேல் கொள்ளவுங் காழக நீப்பவும்

௧௦ வெள்ளி நோன்படை கட்டிலொடு கவிழவுங்

கனலி னரியன காணா நனவிற்

செருச்செய் முன்பின் வருதிற னோக்கி

மையல் கொண்ட வேமமி லிருக்கையர்

புதல்வர் பூங்கண் முத்தி மனையோட்

௧௫ கெவ்வங் காக்கும் பைதன் மாக்களொடு

பெருங்கலக் குற்றன்றாற் றானே காற்றே

டெரிநிகழ்த் தன்ன செலவிற்

க - ௩. “உண்ணுந் துணைக்காக்குங் கூற்று” (பழ. அக); “செயிரிற் குறைநாளாற் பின் சென்று சாடி, யுயிருண னுங் கூற்றமும் டோன்ம்” (கலி. ௧௦௫); “ஞாலத் தின்னுயிர் வாழ்வோர் நாப்பட், காலம் பார்க்குங் காலன் போல” (பெருங். க. ௩௭ : ௨௦ - ௫); “சாற்று நாளந்த தெண்ணித் தருமப்பார்த், தேற்றும் விண்ணென்ப தன்றி யிவளைப்போ, னுற்றங் கேட்ட லுந் தின்ன மயப்பதோர், கூற்றுண்டோ” (கம்ப. தாடகைவதை. ௧௪); ‘அடலவேண்டினாறுபவர்கண்’ என்பதற்கு வேற்றுவேந்தரைக்கோறல் வேண்டியவழி அதனை அப்பொழுதே செய்யவல்ல வேந்தர்மாட்டு’ எனப் பொருள்கூறி இப்பகுதியை மேற்கோள்காட்டினர்; குறள். அகநா-பரிமேல்.

க - ௧௦. களிமெனறுது பஷ்றியை யுணர்த்திவருதற்கு இப்பகுதி மேற் கோள்; (சிலப். ௧௫: ௧௫ - ௧௦௬-அடியார்); “மிக்க வெயிற்றின கொம்பின பனீறி விறற்குரங்கு, தொககண் தம்மைக் கனவினிற் காணிற் சுடர்மகுடச், சககர வர்த்திக ளாற்பய முண்டெனுந் தம்முயிர்க, னுக்கண் வாதல்செய் தாற்பொரு டேயும் பயமுடைத்தே” கணநூல், ௧௫.

௧௪-௫. மனையியர்க்குத் தமது வருத்தந் தோன்றாமல் கணவர் மறைத் தலை, “கருங்கய னெடுங்கட் காதலி தன்னை....வருபனி கரந் கண்ணனாகி” (சிலப். ௧௬: ௧௪ - ௭) என்பதனுலுமறிக.

க - ௧௬. “பிறவும்....தானே”: தோற்றோர் தேய்விற்கு மேற்கோள் ; தோல். புறத்திணை. கு. ௭ - ௫௭ம்.

(பி. ம்.)—1 ‘திசையிருநான்குமுற்கவும்’

சுருதி புத்தாநூறு மூலமும் உரையும்.

செருமிகு வளவநிற் சினைஇயோர் நாடே.*

திணை - வீழ்சி; துறை - கோற்றவள்ளை.

குளமுற்றத் துத்துஞ்சிய கள்ளிவளவனைக்கோலூர்க்கிழார்பாடியது.

இ - ள்.—கூற்றும் தன்னால் உயிர்கொள்ளலாங்காலம் வருந்துணையும் பார்க்கும்; அவ்வாறு காலம்பாராது வேல்நெருங்கிய படையினைபுடைய பெரியோர் மாணும்பரிசு நீ வேண்டியவிடத்தே கொலலும் வெல்லும்போரையுடைய வேந்தே, எட்டுத்திசையும் எரிகொள்ளி எரிந்துவீழவும், பெரியமரத்தின்கண்ணே இலையிலலாத நெடியகோடாகிய வற்றல பற்றவும், வெய்யசுடரையுடையருளியறு பலவிடத்தும் செறிந்ததோன்றவும், மற்றும் அஞ்சத் தருவனவாகிய புட்கள் குரலிசைப்படவும், பல்லு நிலத்தின்கண்ணேவீழவும், எண்ணெயை மயிரின்கண்ணேவார்க்கவும், பன்றியேற்றை ஏறவும், ஆடையைக்களையவும், வெளிதாகிய வலியுடையபடைக்கலம் தானிருந்த கட்டிவடையே மறியவும், இங்கனம் கனவினும், மெய்யம்மையினும் பொறுத்தற்கரியவற்றைக்கண்டு போர்செய்யும் வலியையுடையோய், நின் மேற்செலவின் கூறுபாட்டைக்கருதி, மயக்கம்பொருந்திய காவலில்லாத இருத்தலையுடையாராய்த் தம்பிள்ளைகளுடைய பூப்போலுங்கண்ணை முத்தங்கொண்டு தம்மனைவியர்க்குத் தமது வருத்தத்தோன்றாமல் மறைக்கும் துன்பத்தைபுடைய ஆடவரோடு மிக்க கலகமுற்றது; காற்றுடன் எரிகிழந்தாற்போன்ற செலவையுடைய போரின்கண்ணே மிக்கவளவ, நின்னைச் சினைப்பித்தோருடைய நாடு.—எ - று.

உற்கவென்றது, வீழ்தலை, உற்கமுதலியநாளும் உற்பாதமாய் நனவிற் காணப்பட்டன; எயிறுநிலத்து வீழ்தல முதலாயின கனவிற் காணப்பட்டன.

வருதிநன் - ஈண்டுச் செலுந்திறனென இடவழுவமையியாய் நின்றது.

‘மனையோட்கெட்வன் கரக்கும்’ என்பது, “ஏவ லினையர் தாய்வயிறு கறிப்ப” என்றாற்போலப் பன்மைக்கேற்பநின்றது.

தான், ஈண்டு அசைநிலை.

பெருமரத்துப் பற்றவுமென இயையும்.

இலையினெடுக்கோடு வற்றலபற்றவு மென்பதற்கு நெடுங்கோட்டின் கண்ணே இலையில் வற்றறநன்மைபற்றவுமென உரைப்பினுமமையும்.

வேந்தே, முன்பு, வளவ, நீ இத்தன்மையையாதலால், நிற்கினைஇயோர்நாடு, பைதன்மாக்களோடு பெருங்கலக்குற்றதெனக் கூட்டுக.

காமறோடெரி நிகழந்தன் செலவிற் செருமிகு வளவவென மன்னவன் புகழும், நிற்கினைஇயோர்நாடு பைதன்மாக்களோடு பெருங்கலக்குற்றன் மென ஒன்றாநாடழிபிரங்கியதும் கூறுதலால், இது கோற்றவள்ளை யாயிற்றது. (சுக)

* மு. நிமித்தம்பற்றிவந்ததற்கும் (தொல். புறத்திணை. கு. ௩௦ - இளம்), பாடாண்கொற்றவளனைக்கும் (ஷெ. ஷெ. கு. ௩௪ - ந), ஓம்படையாழ்த்திற்கும் (ஷெ. ஷெ. கு. ௩௬ - ந) மேற்கோள்.

சஉ.) ஆனா வீகை யடுபோ ரண்ணனின்
யானையு மலையிற் றேன்றும் பெருமநின்
றானையுங் ¹ கடலென முழங்குங் கூர்துனை
வேறு ² மின்னின் விளங்கு முலகத்

நு தரைசுதலைப் பணிக்கு மாற்றலை யாதலிற்
புரைதீர் தன்றது புதுவதோவன்றே
ந்ண்புனற் பூச லல்லது நொந்து
தளைக வாழி வளவ வென்றுநின்
முனைதரு பூசல் கனவினு மறியாது

௧௦ புலிபுறங் காக்குங் குருளை போல
மெலிவில் செங்கோ னீபுறங் காப்பப்
பெருவிற்றுப்பாணர்த் தூதி யநிநர்
கீழ்மடைக் கொண்ட வானையு முழுவர்
படைநிலிர்ந் திட்ட யாமையு மறைநர்

௧௧ கரும்பிற் கொண்ட தேனும் பெருந்துறை
நீர்தரு மகளிர் குற்ற குவனையும்
வன்புலக் கேளிர்க்கு ³ வருவிருந் தயநு
மென்புல வைப்பி னன்னாட்டிப் பொருந்
மலையி னிழிந்து மாக்கட னோக்கி

௨௦ நிலவரை யிழிதரும் பல்யாறு போலப்
புலவ ரெல்லா நின்னோக் கினரே

௨. புறநா. ௩௮: க.

௧௦. “குட்டிகையத் தின்ன லாமோ கோட்புலி புறத்த தாக” (சீவக
௧௧௩௪); “புலிதானே புறங்காக்கக் குட்டிகோட் படாதென்ன, வொலியாழி
புலகுரைக்கு முரைபொய்யோ”, “புன்புற மயிரும் பூவாக் கட்புலம் புறத்து
நாறு, வன்பறழ வாயிற் கவ்வி வல்லிய மிரிந்த” கம்ப. சூர்ப்பநகை. ௧௦௨;
கடறவு. எ.

௧௭ - ௮. “வன்புல.....பொருந்: என்றக்கால் பகைவேந்தரை வென்றி
கொள்ளுங்கால அவர்தாமே தத்தம்பொருள் பிறர்க்களிப்பாரென்னும்
பொருள் தோன்றினும் தோன்றுமென்பதல்லது ஒருதலையாக உள்ளுறை
புலமங்கோடல் வேண்டுவதன்று; என்னே? ‘தாய்சாப்பிறக்கும்...அவருந்’
என்றற்போலக்கூறுது அந்நாட்டுக்கருங்காமர்முதலாயினார் வருந்தாமற்
பெறும்பொருள் பிறநாட்டார்க்கு விருந்து செய்யத்தரும் என்று அந்நாட்டி
னது வளமை கூறினமையினென்பது” தோல். உவம. சூ. ௩௧ - பேர்.

௧௧ - ௨௧. “கல்விழருவி கடற்படார் தாங்குப், பல்வேறு வகையிற்

(பி - ம்.) 1 ‘கடலினோலிக்கும்வைந்துதி’ 2 ‘மின்போலவீர்வரு
ஞாலத்து’ 3 ‘வருவிருந்தமரும்’

சூ.அ. புறநானூறு மூலமும் உரையும்.

நீயே, மருந்தில் கணிச்சி வருந்த வட்டித்துக்
கூற்றுவெகுண் டன்ன முன்பொமி
மாற்றிரு வேந்தர் மண்ணோக் கிணையே.

திணை - வாகை ; துறை - அரசுவாகை.

பாண்டியன் - இலவந்திகைத்துஞ்சியநன்மாறனை - இடைக்காடனார்
பாடியது.

இ - ள். - அமையாத வண்மையையும், பகையைக்கொல்லும் பூசலையு
முடைய தலைவ, நினதுயாளையும் மலைபோலத்தோன்றும் ; பெரும, நின்
படையும் கடல்போல முழங்கும் ; கூரிய துளையையுடைய வேலும் மின்
போலவிட்டு விளங்கும் ; இங்ஙனம் உலகத்தின்கண் வேந்து தலைமடுக்கு
தற்கு ஏதுவாகிய வலியையுடையயாதலால், குற்றம் தீர்த்தது ; அது
நினக்குப் பழையதாய்வருகின்றது ; குளிர்ந்த நீராலுள்ளதாகிய பூசலலது
வருந்தி 'எமது துயரத்தைத் தீர்ப்பாயாக வாழி வளவ' என்று சொல்லி,
நினது முந்தற்றசெலவும் படையுண்டாக்கும்பூசலைக் கனுவின் கண்ணும்
அறியாது, புலி பாதுகாக்கும் குட்டிபோலக் குறைவிலலாத செவ்விய கோ
லால் நீ பாதுகாப்பப் பெரியவிசேடத்தையுடைய புதுவருவாயையுடைத்தாய்
நெல்லறுப்பார் கடைமடைக்கட் பிடித்துக்கொள்ளப்பட்ட வாளையும், உழு
வார் படையாளால் மறிக்கப்பட்ட ஆமையும், கரும்பறுப்பார் கரும்பினின்
றும் வாங்கப்பட்டதேனும், பெரிய துறைக்கண் நீரை முகந்துகொள்ளும்
பெண்டிர் பறித்த செங்கழுநீருமென இவற்றை வன்புலத்தினின்றும் வந்த
சுற்றத்தார்க்கு விருந்தாக விரும்பிக்கொடுக்கும் மென்புலத்தார்க்கையுடைய
நல்ல நாட்டுக்கு வேந்தே ; மலையினின்றிழிந்து பெரிய கடலேநோக்கி நிலவெல
லையினின்றிழியும் பல யாறுகளையொப்பப் புலவர்பாவரும் நின்னேநோக்கினர் ;

பணிந்த ம ளனர்" (பெரும்பாண். ௪௨௭ - ௮) ; " தூமலர் துவன்றிய கரை
பொரு நிவப்பின், மீயிசை நலயாறு கடற்படர்ந தாஅங்கு, யாமவ ணின்றும்
வருதம்" (மலைபடு. ௫௧ - ௩) ; "கடுவரை நீரிற் கடுத்துவர்" (பு - வெ. ௧ :
௧௧) ; "பெய்யு மாரியாற் பெருகு வெள்ளம் போய், மொய்கொள வேலைவாய்
முடுகு மாறுபோல" கம்ப. கையடை. ௧௫.

உஉ. புறநா. ௩ : ௧௨ - ஆம் அடிகளுறிப்பைப் பார்க்க ; "கூற்றுவெகு
ண்டு வரினு மாற்றமாற் றலையே" பதிற். ௧௪ : ௧௦.

உ௩ - ௪. "கூற்று.....நோக்கினையே : என்பது வெகுளியுவமம்"
தொல். உவம. ௫. ௧௧ - பேர்.

உ௧ - ௪. புறநா. ௨௦௩ ; "நெருநலென்பது சென்றது நின்ற, வின்
றுஞ் செல்லாநின்றது முன்சென்று, வருநாள் கண்டா ரியாரே யதனு, லொரு
நா ளகப்படுத் துடையோ ரின்மையி, னல்லது நாடுமி னுள்ளது கொடுமின்,
வழாஅ லின்பமும் புணர்மி னதாஅன்று, கீழ்து நீரகம் புகினு மேலது, விசும்
பின் பிடர்த்தலை யேறினும் புடையது, நேமி மாலவரைக் கப்புறம் புகினும்,
கோள்வாய்த்துக் கொட்குங் கூற்றத்து, மீளிக் கொடுந லிலக்குதற் கரிதே"
ஆசிரியமாலே.

* மு. கொள்ளார்தேன்குறித்தகொற்றமென்னுத்தமைத்து மேற்கோள் ;
தொல். புறத்திணை. ௫. ௧௦ - இளம் ; ஷெ. ஷெ. ௫. ௧௨ + ௩.

புறநானூறு மூலமும் உரையும்.

கூக

ான் அவர்க்குப் பரிசில் கொடுத்தப்பொருட்டுப் பரிசீராயில்லாத கணிச்சி
ன்னும் படைக்கலத்தை உயிர்வருந்தச் சுழற்றிக் கூற்றம் சினந்தாற் போ
ம் வலியுடனே நினக்கு மறுதலையாகிய இருவேந்தருடைய நிலத்தைக்
ள்ள நோக்கினாய்.—எ - று.

அறியாதென்பதனை அறியாமலெனத் திரிப்பினுமமைபும்.

வன்புலம்:—குறிஞ்சியும், மூலையும. மேன்புலம்:—மருதமும்,
ய்தலும்.

கணிச்சியைக் குந்தாலியென்றும், மழுவென்றும் சொல்லுவர்.

யாணர்த்தாகி விருந்தயரும் நன்னாடென்க.

பொருந், புலவரெல்லாம் நின்னோக்கினார்; நீ அரசுதலைபணிக்கும் ஆற்
லையாதலின், இருவேந்தர் மண்ணோக்கினை; அதனால், இச்செய்தி புரை
ந்தது, நினக்குப் புதுவதன்றாகலினெனக் கூட்டுக.

புரைதீர்த்தன்றென்பதற்கு உயர்ச்சிதீர்த்ததென்பபொருளாக்கி, பொருந்,
ஆற்றலையாதலின், இருவேந்தர் மண்ணோக்கினை; புலவரெல்லாம் பரிசில்
பறுத்தப்பொருட்டு நின்னோக்கினார்; இச்செய்தி நினக்குப் புதிதன்று; ஆக
ன் உயர்ச்சி தீர்த்ததென்றுரைப்பினுமமைபும். (சஉ)

சா.ந.) நிலமிசை வாழ்ந ரலமா நீரத்

தெறுகதிர்க் கனலி வெம்மை தாங்கிக்

காலுண வாகச் சுடரொடு கொட்டு

மவிர்சடை முனிவரு மருளக் கொடுஞ்சிறைக்

ரு கூருகிற் 1 பருந்தி னேறுகுறித் தொரீஇத்

தன்னகம் புக்க குறுநடைப் புறவின்

2 மபுதி யஞ்சிச் சீரை புக்க

வரையா வீகை யுரவோன் மருக

உ - ச. “விண்ணெலன் மரபி னையர்” (முருகு. க0௭) என்பதற்கு
ஞாயிற்றின் வெம்மையைப் பல்லுயிரும் பொறுத்தலாற்றுவென்றுகருதித்
தமதருளினாற் சுடரொடுதிரிந்து அவ்வெம்மையைப் பொறுக்கின்ற முனிவர்
ன்று நச்சினூக்கினியர் விசேடவுரையெழுதி இவ்வடிகளை மேற்கோள்
ட்டியிருத்தலும், “சுடரொடு திரிதரு முனிவரும்” (சீலப். கஉ) என்
பதும், “ஆதித்தன் வெப்பந்தணிதல காரணமாக அவனுடனே கூடித்
திரியுமுனிவரும்”, “கதிரவனுடைய வெம்மை உயிர்களைவருத்தாமல் அத
னைத்தாங்கி அவனுடனேசுழன்று திரிதலைச்செய்யுந் தெய்வவிருடிகளும்”
என்னும் அதன் உரைகளும் இங்கே அறிதற்பாலன.

சு-எ. “என்புமுரியராதல, தன்னகம்புக்க.....சீரைபுக்கோன்’ முத
லாயினாகட்காண்க” குறள். எஉ - பரிமேல்.

சு-அ. புறநா. ந.எ : ௫ - கூ ஆம் அடிகளின் குறிப்பைப் பார்க்க.

சு - அ. இவ்வடிகளாற் கூறிய அவ்வரசன் பெருமை கொடையாலுண்
டாகிய வீரச்சுவைக்குதாரணம்; தோல். மெய்ப்பாடு. கு. கூ - பேரீ.

(பி - ம்).—1 ‘பருந்தினென்’ 2 ‘தபுதிகண்டஞ்சி’

புறநா னாறு மூலமும் உரையும்.

நோர்க் கடிந்த முரண்மிகு திருவிற்

க௦ தேர்வண் கின்ளி தம்பி வர்கோற்

1 கொடுமா மறவர் பெரும கடுமான்

கைவண் டோன்ற லைய முடையே

னாற்புனை தெரியனின் முன்னோ ரெல்லாம்

பார்ப்பார் நோவன 2 செய்யலர் மற்றிது

கரு நீர்த்தோ னினக்கென வெறுப்பக் கூறி

நின்யான் பிழைத்தது நோவா யென்னினு

பிழைத் தாய்போ னனினா னினையே

தம்மைப் பிழைத்தோர்ப் பொறுக்குஞ் செம்ம

லிக்குடிப் பிறந்தோர்க் கெண்மை காணுமெனக்

உ௦ காண்டகு மொய்ம்ப காட்டினை யாகலின்

யானே பிழைத்தனென் சிறக்கநின் னாயுண்

மிக்கு 3 வரு மின்னீர்க் காவிரி

யெக்க ரிட்ட மணலினும் பலவே,*

தினையும் துறையும் அவை.

சோழன் நலங்கிள்ளிதம்பி மாவளத்தானும் தாமப்பல்கண்ணனும் வட்டுப்போருவழிக் கைகாப்புவெகுண்டு வட்டுக்கோண்டெறிந்தானைச் சோழன்மகனல்லையென நாணியிருந்தானைத் தாமப்பல்கண்ணனார் பாடியது.

இ - ள்.—நிலத்தின்மேல் உயிர்வாழ்வார்க்கு வெம்மையான் உளதாகிய சுழற்சி நீங்கச் சுடுகின்ற கதிரையுடைய ஞாயிற்றினது வெப்பத்தைத் தாம் பொறுத்துக் காற்றை உணவாகக்கொண்டு அச்சுடருடனே சூழுவரும் விளங்கிய சடையையுடைய அருந்தவரும் வியப்பான்மையங்க, வளைந்த சிறகினையும் கூரியஉகிரினையுமுடைய பருந்தினது எறிதலைக்கருதி அதனைத்தப்பித் தன்னிடத்தையடைந்த குறிய நடையையுடைய புறவினது அழிவிற்கு அஞ்சித் தன்னழிவிற்கு அஞ்சாது துலாத்தலையுட்புக்க வரையாத வண்மையையுடைய வலியோனது மரபினுள்ளாய், பகைவரைவென்ற மாறுபாட்டான் மிக்க செல்வத்தையுடைய தேர்வண்கிள்ளிக்குத் தம்பி, நீண்டஅம்பினையும் வளைந்தவில்லினையுமுடைய மறவர்க்குத் தலைவ, விரைந்த குதிரையையுடைய கைவள்ளியதோன்றால், நினது பிறப்பின்கண ஐயப்பாடுடையேன்; ஆத்தியாற்செய்யப்பட்ட தாரையுடைய நினக்கு முன்னுள்ளார்யாவரும் பார்ப்பார் வெறுக்கத்

* மு. “நிலமிசைவாழ்நரென்னும் புறப்பாட்டுப் புலவன் அரசனைநாடி நன்குரைத்தல்; அஃது இயற்கைவகையானறிச் செய்கைவகையாற் பரவலும் புகழ்ச்சியுற் தொடர்ந்தமுன்னோர் கூறியகுறிப்பு” தொல்.புறத்திணை. ஆ. உள - ந.

(பி - ம்.)—1 ‘கொடுவின்மறவர்’ 2 ‘செய்யார்’ 3 ‘வருநீர்க்’

புறநானூறு முல்லை உரையும்.

தஞ்சன செய்யார்; மற்று இவ்வெறுக்கத்தக்க செய்கை நினக்கு நாமையு
யுடைத்தோவென்று நீ வெறுக்கச்சொல்லி நினக்கு யான்செய்த தவற்றிற்கு
வெறுயென்னினும், நீ தவறுசெய்தாய்போல மிக நாணினாய்; இவ்வாறு தம்
மைத் தப்பியவரைப் பொறுக்குந்தலைமை இக்குலத்தின்கட்பிறந்தோர்க்கு
எளிமையுடைத்துக்காணுமெனக காணத்தக்க வலியையுடையோய், நீ அறி
வித்தாய்; ஆகலின், யானே தவறுசெய்தேன் ; பெருகிவரும் இனிய நீரை
யுடைய காவிரி கொழித்திடப்பட்ட மணலினும் பலவாக நின்வாழநாள்
சிறப்பதாக.—எ - று.

முனிவரென்றது, வேணுவியோரை ; அன்றி, சடாதிரிந்தவழித்திரிந்த
தவஞ்செய்யுமுனிவரென்றும் உரைப்ப.

சீரை - துலாக்கோற்றட்டு.

‘மற்றிது, நீர்த்தோ நினககென வெறுப்பக் கூறி’ என்றது, குதுபொரு
வுழிக் கையாற கவறுபுதைப்ப வெகுண்டு வட்டுக்கொண்டெறிந்தானே ‘இவ்
வாறுசெய்தல நன்பெருமைக்குப் பொருநதுமோ ? அதனால் நனபிறப்பிலே
ஓரையமுடையேன்’ என்றசொல்லே.

இது, பொறுததற்கரியபிழையைப் பொறுத்த குணவென்றியான் அரசு
வாகையாயிற்று. (சுந.)

(சுசு.) இரும்பிடித் தொழுதியொடு பெருங்கயம் படியா

நெல்லுடைக் கவளமொடு ¹ நெய்ம்மிதி பெருஅ

உரை

திருந்தரை நோன்வெளில் ² வருந்த வொற்றி

நிலமிசைப் புரளுங் கைய வெய்துயிர்த்

ரு தலமரல் யானே யுருமென முழங்கவும்

பாலில் குழவி யலறவு மகளிர்

பூவில் வறுந்தலை முடிப்பவு நீரில்

வினைபுனை நல்லி வினைகூஉக் கேட்பவு

யின்னா தம்ம ³ வீங்கினி திருத்த

உ. “நெய்ம்மிதி கவளம்” (பெரும்பாண். ௩௧௬); “நெய்ம்மலி க
ளம் கொள்ளாது” (சீவக. ௧௦௭௬); “நெய்ம்மிதி கவளக தெவிட்டிநி
டடர்க்கு நிழலுகளி தறுகண்மால் யானே”, “கைம்முகந் தெடுத்த நெய்
மிதி கவளம் களித்தெறி மும்மதக் களிது” கூடும். சூரியன்மரபு. அ, உஉ.

ச. பலவின்பாற்பட்டர்க்கைவினைக்குறிப்புமுற்று வினையெச்சக்குறிப்ப
னதற்கு மேற்கோள்; நன் - மயிலே. கு. ௩௫௦; நன் - வி. கு. ௩௫௧
இ - வி. கு. ௨௫௦.

க. புறநா. ௩௬: ௧௧.

(பி - ம்.)—1 ‘நெய்ம்மிதி’ 2 ‘வருந்தவெற்றி’ 3 ‘நன்மணிதிருத்தல்’

க0 றுன்னருந் துப்பின் வயமான் றோன்ற*

| றவை 1 யாழி னினதெனத் திறத்தன்

| மறவை யாழிற் போரொடு திறத்த

லறவையு மறவையு மல்லே 2 யாகத்

திறவா தடைத்த திண்ணிலைக் கதவி

கரு னீண்மதி லொருசிறை யொடுங்குத

ணனுத்தக 3 வுடைத்திது காணுங் காலே.*

திணையும் துறையும் அவை.

அவன் ஆவூர்முற்றிடுந்ந்தகாலத்து அடைத்திருந்த நெடுங்கிள்ளி யைக் கோவூர்க்குழார் பாடியது.

இ - ள்.—கரிய பிடியினது ஈட்டத்தோடு பெரிய கயத்தின்கட்டிடி யாவாய் நெலையுடைய கவளத்துடனே நெய்யால மிதித்துத் திரட்டப் பட்ட கவளமும் பெறுவாய்த் திருந்திய மருங்கையுடைய வலிய கம்பம்வருந தச் சாய்த்து நிலத்தின் மேலேபுரளும் கையையுடையவாய வெய்தாகவுயிர்த் துச் சுழலும்பாணை உருமேறுபோல முழங்கவும், பாலிலலாதகுழவி அழவும், மகளிர் பூவிலலாத வறிய தலையை முடிப்பவும், நீரிலலாத தொழிலபுணைநத நல்ல மணையிடத்துள்ளார் வருந்திக்கூப்பிடும் கூப்பிடடைக்கேடகவும், இவற் றிற்குநானுது இவ்விடத்து நீ இனிதாக இருத்தல இன்னது; நண்ணுதற்கு அரிய வலியையுடைய வலிய குதிரையையுடைய தோன்றால், அறத்தை உடையையாயின், இது நினதன்றோவென்று சொல்லித் திறத்தல செய்வா யாக; மறத்தையுடையையாயின், போரால் திறத்தலசெய்வாயாக; அவ்வா றன்றி, அறத்தையும் மறத்தையுமுடையையல்லையாகத் திறவாது அடைக் கப்பட்ட திண்ணிய நிலையையுடைத்தாகிய கதவினையுடைய நீண்டமதிலுள் ஒருபக்கத்தே ஒதுங்குதல நானுந் தன்மையையுடைத்து இஃது ஆராயுந் காலத்து.—எ - று.

செய்யென ஒருசொல்வருவித்து உரைக்கப்பட்டது.

திறத்தலென்பதனை இது திறக்கவெனவியங்கோன்றாகவுரைப்பினுமமையும்.

க0. வயவென்னும் உரிசசொல் 'வலி' என்னும் பொருளிலவந்ததற்கு மேற்கோள்; இ - லி. ௩. உக0 - உரை.

கக - உ. புறநா. ௩௬0 : க. உ; "மறவையா யென்னுயிர்மேல் வந்த விம் மருணமாலை" சீலப். ௭ : சஉ.

க௬. புறநா. ௩௬ : க௩.

கக - சு. "அறவை....காணுங்காலே; என இது செம்பொருட்செவி யுறை; தோல். செய். கு. கஉஅ - பேர்.

* மு. அகத்தரசுக்கழிந்தது கூறியதற்கு மேற்கோள்; தோல். புறத் திணை. கு. க0 - இளம்.

(பி - ம்.)—1 'ஆயினிற்றெனத்திறவைதன்மறவை' 2 'யாகித்' 3 'உடைத்தது'

அம்ம, கேட்பித்தக்கண்வந்தது.

‘அறவியு மறவியு மலலை யாயின்’ என்று பாடமோதுவாருமுள்ளர்.

படியா பெறு என்பன் எதிர்மறைவினையெச்சமுற்று.

கையவென்பது, வினையெச்சவினைக்குறிப்புமுற்று.

(சசு)

(சரு.) இரும்பனை வெண்டோடு 1 மலைந்தோ னல்லன்
கருஞ்சினை வேம்பின் மெரியலோ னல்ல
னின்ன கண்ணியு மார்மிடைந் தன்றே, நின்னொடு
பொருவோன் கண்ணியு மார்மிடைந் தன்றே

௩ யொருவீர் தோற்பினுந் தோற்பதுங் குடியே
யிருவீர் வேற வியற்கையு மன்றே, அதனாற
குடிப்பொரு ளன்றுதுஞ் 2 செய்தி கொடித்தேர்
தும்மோ ரன்ன வேந்தர்க்கு
மெய்ம்மலி யுவகை செய்யுமில் விகலே.

திணை - வஞ்சி ; துறை - துணைவஞ்சி.

சோழன் நலங்கிள்ளி உறையூர்முற்றிடுந் தானையும் அடைத்திருந்த
நெடுங்கிள்ளியையும் கோலூர்கிழார் பாடியது.

இ - ள்.—பெரியபனையினது வெளியதோட்டைச சூழினோனல்லன் ;
கரிய கோட்டையையுடைய வேம்பினது தாரையுடையோனல்லன் ; நின்னு
டைய கண்ணியும் ஆத்தியாற் செறியக கட்டப்பட்டது ; நின்னுடன பொரு
வானுடைய கண்ணியும் ஆத்தியாற் செறியக கட்டப்பட்டது ; ஆதலால்,
தும்முள, ஒருவீர்தோற்பினும் தோற்பது நுக்குடியன்றோ? இருவீரும் வெல
லதல இயல்புமன்று; ஆதலால், நுக்குடிகுத் தக்கதொன்றன்று, நுமது
செய்கை; கொடியாற்பொலிந்த தேரையுடைய தும்மைப்போலும் வேந்தர்
க்கு உடம்பு பூரிக்கும் உவகையைச்செய்யும், இம்மாறுபாடு ; ஆதலான்,
இது தவிர்தலே நுமக்குத் தக்கது.—எ - று.

நினகண்ணியுமென்பது, நின்னகண்ணியுமெனவிகாரமாயிற்று.

அதனாலென்பதனை ஒழித்தும் பாடமோதுப.

இது, சந்துசெய்தலால் துணைவஞ்சியாயிற்று.

(சரு)

க. ‘தோடு’ என்பது புல்லுறப்பையுணர்த்துதற்கு மேற்கோள்;
தோல். மரபு. சூ. அள் - பேர்.

௩ - சூ. முன்னிலைசூடியபடக்கையும் முன்னிலைமுடிபெற்றதற்கு
மேற்கோள்; நன் - மயிலே. சூ. ௩௩௩.

(பி - ம்.)—1 ‘மிலைந்தோனல்லன்’ 2 ‘செய்கை’

புறநா இறு முலமும் உரையும்.

(சுக.) நய, புறவி னல்ல லன்றியும் ¹ பிறவு
மிடுக்கண் பலவும் விடுத்தோன் மருகனை
யிவரே, புலனுழு துண்மார் புன்க ண்ஞ்சித்
தமதபகுத் துண்ணுந் தண்ணிழல் வாழ்நர்
டு கனிமுகண்ட டமு உ மழாஅன் மறந்த
புன்றலைச் சிறுஅர் ² மன்மருண்டு நோக்கி
விருந்திற் புன்கணை வுடையர்
கேட்டனை யாயினீ வேட்டது செய்ம்மே.*

தினையும் ³ துறையும் அவை.

சோழன் குளமற்றத்துத்துஞ்சிய கிள்ளிவளவன் மலயமாண்மக்களை
யானைக்கிடுவழிக்கோவூர்கிழார்பாடி உய்யக்கொண்டது.

இ - ள்.—நீதான், புறவின் அல்லலன்றியும் பிறவும் உற்ற துன்பம்பல
வற்றையும் தீர்த்த சோழனுடைய மரபிலுள்ளாய் ; இவாதாம், அறிவான்
உழுதுண்ணுந் கறறோதுவறுமையை யஞ்சித் தமமுடையபொருளைப் பகுத்
துண்ணும் குளிராத நிழலையுடையவாய் வாழ்வாரது மரபிலுள்ளார் ; இவர்,
இப்பொழுது களிற்றைக்கண்டு தம் இளமையால் தாம் முன்பு வெருவிபழு
கின்ற அழகையைமறந்த புலவிய தலையையுடைய சிறுபிள்ளைகள் ; மனதை
வெருவிப் பார்த்து முன்பு அறியாத புதியதோவருத்தத்தையுடையர் ;
இதுகேட்டாயிடு, நீவி நம்பியதைச் செய்வாயாக.—எ - று.

தண்ணிழலவாழநர் சிறுஅரென இயைப்பினுமமையும்.

அழாஅல கனிமுகண்டு மறந்தவென்ககூட்டுக.

நீ புறமுதலாபிளவறநீர் துயர்தீர்த்ததற்கு உயிரகொடை பூண்டோன்
மருகனதலானும், இவா கறறோவறுமையஞ்சப் பகுத்துண்ணும் தண்
ணிழலவாழ்நர் ம பினுளாராதலானும், இவர், நின்று அருளத்தகினல
லது முனிபத்தகாரென்பதாம்.

இதவும், இவரைக்கொல்லாமற் சுந்துசெயலித்தலின் / னைவஞ்சியா
யிறறு. (சுக)

க - உ. புறநா. நன: (டு) - ஈ-ஹ அடிகளின் குறிப்பைப்பாக்க.

* மு. துணைவஞ்சியெ ன்றுவதுறைக்கு மேற்கோள் ; (தொல். புறத்
திணை. கு. எ - இளம்) ; இப்பாட்டு மேற்செலவின்கண்டவகாமைபின்
துணைவஞ்சியன்றெனும், பாடாணமுணையெனும் கூறுவர் ; ஸ்டி. ஸ்டி.
ஷெ. அ - ந.

(பு-ம்.)-1 'பிறவும் பலவும்' 2 'மன்மருண்டு' 3 'துறைஇயன்மொழி'

(சௌ.) வள்ளியோர்ப் படர்ந்து புள்ளிற் போகி
 நெடிய வென்னாது சுரம்பல கடந்து
 வடியா நாவின்-வல்லாங்குப் பாடிப்
 பெற்றது மகிழ்ந்து சுற்ற மருத்தி
 ௫ யோம்பா துண்டு கூம்பாது வீசி
 வரிசைக்கு வருந்துமிப் பரிசில் வாழ்க்கை
 பிறர்க்குத் ¹ தீதறிந் தன்றோ வின்றே, திறப்பட
 நண்ணார் நாண வண்ணார் தேகி
 -யாங்கினி தொழுகி னல்ல ² தோங்குபுகழ்
 ௧௦ மண்ணாள் செல்வ ³ மெய்திய
 தும்மோ ரன்ன செம்மலு முடைத்தே.*

திணையும் துறையும் அவை.

க. புறநா. கள: ௩; “பழுமர முள்ளிய பறவையின்...புக்கு” (பொருந. ௬ - ஏ); “பழுமரந் தேரும் பறவை போல.....பாண” (பெரும் பாண். ௨௦ - ௨௨); “பழந்தேர் வாழ்க்கைப் பறவைபோல.....துவன்றி” (மதுரை. ௫௪௬ - ௮௦); “கனிபொழி கானங் கிளையொடுணீஇய, துணை பறை நிலக்கும் புள்ளின் மாண...நன்னத் படர்ந்த கொள்கையொடு” (மலை படு. ௫௪ - ௬௪); ‘படர்’ என்பது உளநுதலாகிய குறிப்புணர்த்துதற்கு இவ்வடிமேற்கோள்; தோல். உரி. ௫. ௪௪ - ௪௫; பேர்; ௫ - வி. ௫. ௨௮௨ - ௨௮௩.

௩. “வல்லாங்குச்செய்து” மணி. ௨௩: ௪௪.

௬. குவவுருபு பொருட்டுப்பொருண்மைக்கண்வந்ததற்கு ‘வரிசைக்கு வருந்தும்’ என்பது மேற்கோள்; சிலப். பதி. ௫ - அடியார்; நன் - மயிலை. ௫. ௨௬௭.

* ௫. துணைவஞ்சியென்னுந்துறைக்குமேற்கோள் (தோல். புறத் திணை. ௫. ௭ - ௮௭); இப்பாட்டு மேற்செலவின் கண்டங்காமையின் துணைவஞ்சியன்றென்றும், பாடாண்டிணையென்றும் கூடாவர் (ஹெ ஹெ ஹெ ௮ - ௧); “வள்ளியோர்ப்படர்ந்து.....செம்மலுமுடைத்தே: இது சோழன் நலங்கிளியுழைந்து உறையூர்புக்க இளந்தந்தனென்னும்புலவனைக் காரியாற்றுத்துஞ்சிய நெடுங்கிளரி ஒற்று வந்தாலென்று கொல்லப்புகுழி அவ்வரசற்கு வருகின்ற துகளினைக் கோலூர்கிழார் புலப்படாமற் செய்யுள் செய்து, தமது சொல்லையரசன் கேட்டஞ்சினனென்னும் பொருளை நிமித்து தலிற் பழிகாப்புச்செவியுறையங்கதமாயிற்று; இவ்வாறே புறத்தினுட் செவியுறைச்செய்யுட்கள் பலவும் வருவனவுள்ள; அவ்வேறுபாடுணர்ந்து கொள்க” ஹெ. செய். ௫. ௧௨௮ - ௧௩.

(பி - ம்.)—¹ ‘திக்கறிந்தன்றோ’ ² ‘ஓங்கிய’ ³ ‘எய்தின’

கூர்ச்சு

புறநானூறு மூலமும் உரையும்.

சேயுன்நலங்கீளியுழைநீறு உறையு ர்புதந்த 1 இளந்தந்தே
நும்புலவன்கு கிரியாற்றுத்துஞ்சிய நெடுங்குள்ளி ஒன்றுவந்தானே
கொல்லப்புக்குழிக் கோலூர்க்குமார்பாடி உய்யகூகோண்டது.

இ - ள்.—வண்மையுடையோரைநினைத்துப் பழமரந்தேரும்
வைபோலப்போகி நெடியவென்றுகருதாது அரியவழி பலவந்தையுக்கு
திருந்தாத நாவால் தாம்வல்லபடிபாடி ஆண்டுப்பெற்ற பரிசிலான்மகி
‘சூழ்தந்தையுட்டித் தாமும் பொருளைப்பாதுகாவாது உண்டு உள்ளமல
வழங்கித் தம்மைப்புரட்போராற்பெறம் சிறப்பு ஏதுவாகவு நுந்தும் இ
சிலான்வாரும் வாழ்ககை, பிரர்க்குசெய்யும் கொடுமையறிந்த தோவெ
இல்லை ; கூறபடக் கலவிழுகத்தால தம்மொடு மலைதோர்நா ணத்
கலவியான்வென்று தலையெடுத்துநடந்து அவ்விடத்து இனிதாக ஸ்ரீ
லது, உயர்ந்த புகழையுடைய நிலமானும் திருப்பொருநதிய தும்மல்
கும் தலைமையுமுடைத்து.—எ - று.

ஒங்கியவென்பதூஉம், செல்வமுமுடைத்தென்பதூஉம் பாடம்.

சுரம்பலகடந்து புளளிற்போகியென மாறிக்கூட்டுக.

பரிசிலவாழ்ககை, தும்மோரன்ன செம்மலுமுடைத்து ; ஆதல
கண்ணாரான 3 இனிதொழுநிலைலது, பிரர்க்குத்தீதந்நதன ரோ ?
தெனக்கூட்டுக.

இக்கோலூர்க்குமார் தாமும்பரிசிலவாழ்குநர் ஒருவராதலான், ‘வடிய
வின் வல்லாங்குபடாடி’ என்ப பணிந்துகூறினானே.

(பி - ம்.)— 1 ‘இளந்தந்தனைக்’ 2 ‘கொலைபுகுவழிக்’ 3 ‘இனிதெ
கின்னலலது’

(சுஅ.) கோதை மாப்பிற் கோதை யானுங்

கோதையைப் புணர்ந்தோர் கோதை யானு

மாக்கழி மலர்ந்த நெய்த லானுங்

கண்ணு றும்மே கானலந் தொண்டி

நு யஃதெம் மூரே யவனெம் மிறைவ

னன்னோற படர்தி யாயி னீயு

1 மெம்மு முள்ளுமோ முதுவா யிரவல

வமர்மேம் படுஉங் காலேநின்

க - உ. மோனைத்தொடைக்கும் (தொல். செய். கு. கூஉ - 6)
பிறவறுதொடுத்த கட்டளையடிமோனைக்கும் (ஹி. ஹி. ஹி. கூஉ
மேற்கோள்.

ச. தொண்டி: புறநா. தள: கந; ஐங்குறு. களஅ.

எ. முதுவாயிரவல: புறநா. கஅ: கூ; பதிற். கூசு; சீறுபாண். 4

(பி - ம்.)— 1 ‘எம்மைமுள்ளுமோ’

புறநானூறு முலமும் உரையும். கௌ

புகழ்மேம் படுநனைக் கண்டன மெனவே.

திணை - பாடாண்டிணை ; துறை - புலவராற்றுப்படை.

* சேரமான்னகோக்கோதைமார்பனைப் பொய்கையார் பாடியது.

இ - ள்.—கோதையுடையமார்பிற்கு அணிந்த கோதையானும், அக் கோதையைப்புனர்ந்த மகளிர்கூடியகோதையானும், கரியகழியின்கண் மலர்ந்த நெய்தற்பூவானும் தேன்நாறாநிற்கும் காளையுடைய தொண்டி ; அஃது எம்முடையவா ; அவன் எம்முடையதலைவன் ; அத்தன்மையோ னிடத்தேபோகின்றாயாயின், நீயும் எம்மையும் நினைப்பாயாக, முதியவாய் மையையுடைய இரவல, நீ, அமரின்கண் மேம்படுங்காலத்து நினக்கு உள தாகிய புகழை மேம்படுத்துமவனைக் கண்டெய்யாமெனச் சொல்லி.—எ-று.

இரவல, நீயும் அன்னோற்படர்குவையாயின், நன்புகழ்மேம்படுநனைக் கண்டனமென எம்மையும் உள்ளெனக்கூட்டுக.

கண்டனமென எம்முமுள்ளென்றேனும், உள்ளிக்கண்டனமெனச் சொல்லென்பது கருத்தாகக்கொள்க.

மோ, முன்னிலை அசைச்சொல். நீயுமென்பதூஉம், எம்முமென்பதூஉம் எச்சவும்மை.

தலைவன்தியல்பையும் ஊரையுங்கூறி, முதுவாயிரவல, எம்முமுள்ளெ னத் தன் தலைமைதோன்றக் கூறினமையால், இது புலவராற்றுப்படையா யிற்று. (சஅ)

* இப்பாட்டின்முதலடியில் தலைவன்பெயர் அமைந்துள்ளது.

(சசு.) நாட நென்கோ லூ நென்கோ

பாடியிழ் பனிக்கடற் சேர்ப்ப நென்கோ

யாங்கன மொழிகோ வோங்குவாட் கோதையைப்

புனவர் தட்டை புடைப்பி ¹ னயல

நு திறங்குகதி ரலமரு கழனியும்

பிறங்குநீர்ச் சேர்ப்பினும் புள்ளொருங் கெழுமே.

உ. “பாடியிழருவ” மணி. கள : ௫௦.

ச. தட்டை: “வெதிர்புனை தட்டையேன்” (நற். கசஎ); “தழுவந் தட்டையு முறியுந் தருது” (குறுந். உஉ௩); “தழுவை வாங்கியுந் தட்டை யோப் பியும்” (அகநா. கஅஅ); “ஒலிகழைத் தட்டை புடையுநர் புனந்தொறும்” (மலைபடு. ௩௨அ); “தட்டையாவது:—மூங்கிலைக்கண்ணுக்கண் உள்ளாக நறுக்கிப் பலவாகப்பிளந்து ஓசையுண்டாக ஒன்றிலே தட்டுவதொருகருவி” குறிஞ்சி. ச௩ - ந.

ச - சு. திணைமயக்கத்திற்கு மேற்கோள்; திருச்சிற். சு௩ - பேர்.

(பி - ம்.)—1 ‘அயலினிரங்கு’

திணையும் துறையும் அவை; துறை - இயன்மொழியுமாம்.

அவனை அவர் பாடியது.

இ - ன்.—குறிஞ்சிலமுடைமையால், நாடென்னுத்சொல்லுவேனோ? மருதநிலமுடைமையால், ஊரென்னுத்சொல்லுவேனோ? நெய்தனிலமுடைமையால், ஒலிமுழங்குகின்ற குளிரந்த கடலையுடைய சேர்ப்பென்னுத்சொல்லுவேனோ? எவ்வாறுசொல்லுவேன் மெம்பட்ட வாணையுடையகோதையை? புனங்காப்போர் கிளிகடிசருவியைப்படைப்பின், அப்புனத்திற்கு அயலாகிய வளைந்த நெற்கதிர்சுழலும் வயலின் கண்ணும், மிக்கநீரையுடைய கடற்கரையின்கண்ணும் உளவாகியபுட்கள் சேர எழுமாதலான்.—எ - று.

‘புனவர்த்தட்டைபுடைப்பின்’ எனக் குறிஞ்சிக்கும் முலலைக்கும் ஏற்பக் கூறினமையான்’ நாடென்னுதனும், அட்விரண்டு நிலத்துக்கும் கொள்ளப்படும்; எனவேமுலலைநிலமுமுடையனென்றவாறும்.

புனவர்த்தட்டைபுடைப்பின், கழனியிலும் சேர்ப்பினும் புள்ளெழுமாதலால், கோதையை யாக்களமொழிகோவெனக் கூட்டுக.

இது, நானிலமுமுடையனாதலிற் பெருஞ்செல்வமுடையன்; நீ அவன் பாற் செல்லென ஆற்றுப்படுத்தவாறு; அவனது இயல்பைப்புகழ்ந்தமையான், இயன்மொழியுமாயிற்று. (சக)

(ரு௦.) மாசற விசித்த வார்புறு ¹ வளப்பின்
மைபடி மருங்குல் பொலிய மஞ்ஞை
யொலிரெடும் பீலி யொண்பொறி மணித்தார்
பொலங்குழை யுழிஞையொடி பொலியச் சூட்டிக்
ரு குருதி வேட்கை யுருகெழு முரசு
மண்ணி வாரா வளவை யெண்ணெய்
துரைமுகந் தன்ன மென்பூஞ் சேக்கை
யறியா தேறிய வெண்ணைத் தெறுவர
விறுபாற் படுக்குகின் வாள்வா யொழித்ததை
க௦ யதுஉஞ் சாலுநற் றமிழ்முழு தறித்

௩. புறநா. ௨௭௪ : ௨.

ரு. “குருதி வேட்ட மயிர்புதை மாக்கண் கடியகழற்” (பதிற். ௨௯); “கூற்றுக்கண் விளிக்குங் குருதிவேட்கை, முரசு” மணி. க: ௩௦ - ௩௧.

க - ரு. “விரவிய சந்தமென் சேறு மட்டித்துப், பிரவிபந் தழையொடி பிணையல் வேயந்தர, பரவிய பலிபெறு முரசம் பன்மையி, லரவியங் கதிர் கொள வதிந் தறைந்ததே” தூரா. சுயம். ௨௧௦; பெருங். ௨. ௨: ௨௬-௩௦.

௭. மு. அகநா. கூ௩ : க௩.

(பி - ம்.)—1 ‘வளப்பின்’, ‘வள்ளின்’

லதனெடு மமையா தணுக வந்துநின்
மதனுடை முழவுத்தோ ளோச்சித் தண்ணென
விசி போயே விழலிடங் கமழ
விவணிசை யுடையோர்க் கல்ல தவண
கரு துயர்நில யுலகத் துறையு ளின்மை
விளங்கக் கேட்ட மாறுகொல்
வலம்படு குருசினீ யீங்கிது செயலே.

திணை - அது; துறை-இயன்மொழி.

சேரமான் தகடுரோற்றெருநீசேரலிநம்போறை முராககட்டி
லறியாதேறிய 1 மோசிகோணத் தவறுசெய்யாது அவன் துயிலெழுந்துணை
யும் கவர்கோண்டு விசியானை மோசிகோணர் பாடியது.

இ -ள்.—கும்தந்திராவலித்துப்பிணிதத வாரப்பட்ட வாரையுடைய கரு
மரத்தாற் செய்கலான இருடசிபொருந்திய பக்கம் பொலிவுபெற மயிலி
னது தழைத்த நெடியயிலியால் தொழிக்கப்பட்ட ஓளளிய பொறியையுடைத்
தாகிய நீலமணிபோலும் நிறத்தையுடைய தாரைப் பொற்றளிரையுடைய
உழிஞையுடனே பொலியசூட்டப்பட்டிரு குருதிப்பலிகொள்ளும் விருப்பத்
தையுடைய உடகுப்பொருந்திய வீரமுரசம் நீராடிவருவதன் முன்னே எண்
னெயினது துரையை முகந்தாற்போன்ற மெல்லிய பூவையுடைய கட்டிற்
கண்ணே இதனை முரசுகட்டிலென்பதறியாது ஏறிக்கிடந்த என்னவெகுட்சி
தோன்ற இருகூறுக்கும் நின்னுடைய வாளை வாலையமாற்றியதாகிய அதுவும்
அமையும், நல்ல தமிழமுழுதும் அறிந்தமைக்கு ; அவ்வெகுடியொழிந்து
அதனாலும் அமையாதே குறுகவாது நினது வலியையுடைய முழவுபோலும்
தோளையெடுத்துச் சாமரத்தாற் குளிரவிசினாய் ; இவ்வகன்ற உலகத்தின்
கண்ணே பரக்கும்பரிசு இவ்வுலகத்துப்புகழுடையோர்க்கல்லது, அவ்விடத்த்
தாகிய உயர்ந்த நிலைமையையுடைய உலகத்தின்கண் உறைதலில்லாமையைத்
தெரியக்கேடட பரிசாலேயோ ? வெற்ற்பொருந்தப்பட்ட தலைவா, நீ இவ்
விடத்து இச்சாமரையைவிசுதல், அதற்குக்காரணம் சொல்லுவாயாக.—எ-று.

குட்டியென்பதனைச் சூட்டவென்று திரிப்பினுமமையும்.

உழிஞை - கொற்றான்; அது குடநாட்டார் வழக்கு.

கச - ௫. புறநா. ௨௭; ௭ - கூ ஆம் அடிக்குற்ப்பைப்பார்க்க; “புகழ்
வெய் யோர்க்குப் புத்தேனுடெளிது” முதுமொழிக். எக.

கச - கூ. “ஒருவர்க்கு இம்மை மறுமைக்கு இனபத்தைத்தந்த பூமி
யுள்ளாவும் நிற்பது புகழெனலுமாம்; ‘ஒன்றுவுலகத்...தொன்றில்’ எ - ம்,
‘இவணிசையுடையோர்க்.....மாறுகொல்’ எனவும் கூறினாராகலின்” சீலப்.
கக; கக௨ - ௭ அடியார்.

* மு. முரசுநாட்கோடலுக்கும் (சீலப். ௫ : அக - கூச - அடியார்),
இயன்மொழிக்கும் (தொல். புறத்திணை. ௫. ௩௫ - ௩) மேற்கோள்.

(பி - ம்)—1 ‘மோசிகோணர்’

கக0 புறநானூறு மூலமும் உரையும்.

முழவுத்தோளோச்சியெனவும், தண்ணெனவீசியோயெனவு,
வாற்றல், சாமரையென்பது பெற்றும்.

கமழ்தல் - ஈண்டுப் பரத்தற்பொருட்டாய் நின்றது.

தமிழென்பதற்குத் தமிழ்நாடெனினுமமையம்.

குருசில், நீ இதுசெய்தல், இசையுடையோர்க்கல்லது உரை
கேட்டமாறுகொலெனக்கூட்டுக.

எண்ணென்பது, கருதெனவுமாம்.

எண்ணியென்று பாடமாயின், கருதியென்க.

(/க.) நீர்மிகுந் சிறையு மில்லை தீமிகின்

மன்னுயிர் நிழற்று நிழலு மில்லை

வளியிகின் வலியு மில்லை யொளியிக்

கவற்றோ ரன்ன சினப்போர் வழுதி

நு¹ தண்டமிழ் பொதுவெனப் பொரு அன் பேரெதிர்

கொண்டி வேண்டிவ னுயிற் கொள்கெனக்

கொடுத்த மன்னர் நடுக்கற் றனரே

பளியரோ வளியரவ னளியிழந் தோரே

நண்பல சிதலை யரிதுமுயன் நெடுத்த

க0 செம்புற் றீயல் போல

வொருபகல் வாழ்க்கைக்² குலமரு வோரே.

க - உ. “ஒலித்துட, நீர்மிகி னில்லை சிறை” (பழ. கக0); “முண்டோ செழம்புநல் மிக்குழி” (மணி. நு: கக); “சிறையெனட செவ்வே செம்புநல் பெருகு மாயின்” சூளா. கல்யாண. கருநு.

ந. ஒளியாவது:—அரசர்பாலுள்ள தெய்வத்தன்மை; அதனை, “ரினமுதைய ரென்றிகழார் நின்ற, வொளியோ டொழுகட் படும்” (ககஅ); “உறங்கு மாயினு மன்னவன் நன்னொளி, கறங்கு தெண்டிரை கங் காக்குமால்” (திவக. உசஅ) என்பவற்றால்க.

நு. புறநா. அ: உ - ஆம் அடிக்குறிப்பைப்பார்க்க.

உ. கொண்டி - கொள்ளப்படுவது; ஆவது திறை; “கட்கொ குடிப்பாக்கத்து” மதுரை. கா. எ.

க0. புறநா. ககக.

க - க0. “சிறுப்புள் சிதலை சேண்முயன் நெடுத்த, நெடுஞ்செட மத்து” (அகநா. கசக); “மண்ணுள்வாழ் சிதலைச்சாதி மற்றவை நாங்க, எண்ணியாங் கிகந்தபின்னை யிறகுபெய் தெழும்” சூளா யல். ந. கக.

புறநானூறு மூலமும் உரையும்.

திணை - வாகை ; துறை - அரசவாகை.

பாண்டியன் கூடகாரத்துத்துஞ்சிய மாறன் வழதியை 1 ஐயூர்முட வலூர் பாடியது.

இ - ள்.—நீர்மிகுமாயின், அதனைத்தாங்கும் அரணுமில்லை ; நெருப்பு மிகுமாயின், உலகத்துநிலைபெற்ற உயிர்களை நிறுலசெய்யும் நிறுலமில்லை ; காற்றமிகுமாயின், அதனைப்பொறுக்கும் வலியுமில்லை ; விளக்கமிக்கு அவற் றையொத்த சினம்பொருந்திய போரையுடையவழுதி குளிர்ந்ததமிழ்நாடு மூவேந்தர்க்கும் பொதுவென்றுகூறப் பொறுனாடப் போரயெற்றுத் திமையை வேண்டுவனாயின், கொள்கவென்றுசொல்லி முன்னேகொடுத்த மானர் நடுக்கந்தீர்தார் ; கொடாமையின், யாவராலும் மிக இரங்கத்தக் கா, அவனது அருணையிழாத அரசர் ; துண்ணிய பல கதையான் அரிதாக நழந்தெடுக்கப்பட்ட செம்புற்றினின் றும் புறப்பட்ட யலைப் போல ஒரு பகற்பொழுதின் கணவாமும் உயிர்வாழ்ககையின்பொருட்டுச் சமூல்வோர்.— எ - று.

வழுதி, தமிழ்பொதுவென்பொறானாய்க் கொண்டுவேண்டுவனாயின், கொடுத்தமன்னர், நடுக்கந்தீர்தார் ; கொடாமையின் அவன் அளியிழந்தோர், ஒருபகல வாழ்க்கைக்கு அலமருவோர் ; ஆதலான், அவர் அளியரோ வளிய ரெனக்கூட்டி வளைமுடிவுசெய்க ; அவன் அளியிழந்தோராகிய அலமரு வோர் அளியரெனக் கூட்டியுரைப்பிலுமமையும்.

அளியரோ அளியரென இரங்கற்குறிப்புத்தோன்ற அடுக்கின் தது. (ருக)

(பி - ம்.)—1 'ஐயூர்கிழார்'

(ருஉ.) அணங்குடை நெடுங்கோட்டணையக முனைஇ
முணங்குரிமீர் வயமான் முழுவலி யொருத்த
1 லானசை யுள்ளந் தூர்ப் பவிரைகுறித்துத்
தான்வேண்டி மருங்கின் வேட்டெழுந் தாங்கு

ரு வடபுல மன்னர் வாட வடல்குறித்
தின்னா வெம்போ ரியதேர் வழுதி
யிதநீ கண்ணிய தாயி னிருநிலத்
தியார்கொ லளியர் தாமே யூர்தொறு

உ. 1. மூரிநிமிதல - துயின்றெழுந்தவுடன் இரண்டு கைகளையும் நிமிர்ந்துச் சோம்பைப் போக்குதலு; "பொய்த்ததோர் மூரியா னிமிர்ந்து போக்கு வான்" கம்ப. உணடாட்டு. ௩௫.

க - ச. புறநா. எ.அ: க - ச.

எ. "இதநீ கருதினை யாயி னேற்பவர், முதுநீ ருலகின் முழுவது மில்லை" சீலப். உரு: ககக - எ.

(பி - ம்.)—1 'ஊன்மிசையுள்ளந்'

மீன்சுரி புகையின் புலவுநாறு நெடுங்கொடி

க0 வயலுழை மருதின் வாங்குசினை வலக்கும்

பெருநல் யாணரி னொர்இ யினியே

1 கலிகெழு கடவுள் கந்தங் கைவிடப்

பலிகண் மாறிய பாழ்படி பொதியி

னரைமூ தாளர் நாயிடக் குழிந்த

கரு வல்லி னல்லக நிறையப் பல்பொறிக்

கான வாரண மீனும்

காடாகி விளியு நாடுடை யோரே.

தீணையும் துறையும் அவை.

அவனை 2 மருதனிளநாகனார் பாடியது.

இ-ள்.—தெய்வங்களையுடைத்தாகிய நெடிய சிகரங்களையுடைய உயின்கண்ணே முழையின்கண் துயிலுவெறுத்து நீரிநிமிர்ந்த புலியாகிய நீயிய வலியையுடைய ஏற்றை ஊனைவிரும்பிய உள்ளம்செலுத்துதலான், விரையைக்கருதித் தாள்வேண்டியவிடத்தே விரும்பிச்சென்றும்போல, நாட்டுவேந்தர்வாட அவரைக கொலலுதலைக்கருதி இன்னதை வெய்ய ரைச்செய்யும் இயற்றப்பட்ட தேரியையுடைய வழி, நீகருதியது இப்பொயின், பெரிய உலகத்தின்கண் யாரோ அளிக்கத்தக்கார்தாம்? ஊர்தோ, மீன்சுடுகின் மதுகையினது புலாவாறும் நெடிய மூங்கு வயலிடத்து மருதனது வளைந்தகோட்டைச் சூழும் பெரிய நல்ல புதுவருவாயின்கி இப்பொழுது முழவுமுதலாகிய ஒலிபொருந்திய தெய்வங்கள் ஊணத்தைக்கைவி

க0. “கொழுமீன் சுடுபுகை மறுகினுண் மயங்கி” (நற். 10 கக); “து கொடியும்” மணி. 10: சுச.

கஉ. “மரஞ்சேர் மாடத், தெழுதணி கடவுள் போகலிற் புல்லெ றெழுகுபலி மறந்த மெழுகாப் புளறினை”, “கடவுள்போகிய கருந்த கந்தம்” (அகநா. ௧௬௭, 1௩௦௭); “கந்துடைப் பொதியில்” (பட்டி. ௨௪௯); “அருந்திறம் கடவுட் டிருந்துபலிக் கந்தமும்”, “இலகொளிக க மும்” (மணி. 10: சு0; ௨௪: ௧௬௨); ‘கலி’ என்பது ஒலித்தற்றெழிற் பில் வந்ததற்கு மேற்கோள்; நண் - மாடிலை. சூ. ௪௫௮.

கச. நாய் - சூதாடுகருவியுனொன்று; “பளிகுநாய் சிவப்பத்தொட் கம்ப. மிதிலைக்காட்சி. ௧௭.

க௩ - சு. “நரைமூ தாள் ரதிர்தலை யிறககிக், கவைமணத் திருத்த வல்லுவனப் பழிய.....பொதியில்” அகநா. 1௭௭.

க௪ - சு. “உமண ருயங்குவயி னொழித்த, பண்ணழி பழம்பார் வெ குரு கீனும் தண்ணந் துறைவன்” நற். ௧௩௮.

க௬ - எ. “காண்ங் கோழிக் கவர்குரற் சேவ, லொண்பொறியெருத்த மண்சித ருதைப்ப” (குறுந். ௨௪௨); கோழியை வாரணமென்றல் மரபெத் தற்கு மேற்கோள்; தொல். மரபு. சூ. ௬௮ - போர்.

(பி ௧௧௬)—1 ‘கலிகெழு முதுர்க்கந்து’ 2 ‘மருதினிளநாகனார்’

பரிசு பலி இடத்தின்மாரிய பாழ்ப்பட்ட அம்பலத்தின்கண் முற்காலத்த நரையையுடைய முதியோர் சூதாடுங்கருவியை இடுதலாற்குழிந்த அச்சுறு, கருவியினது நல்லமனையாகிய இடம்நிறையப் பலபொறியையுடைய காட்டுக், கோழி மூட்டையிடும் காடாய்க்கெடும் நாடுடையோர்.—எ - ற.

கலி - புகழும் அரவமுமாம்.

வழுதி, அடல்குறித்து நீகருதியது இதுவாயின், விளியுநாடுடையோர் தாம் யார்கொல அளியரெனக்கூட்டுக. (ருஉ)

(ரு௩.) முதிர்வா ரிப்பி மூத்த வார்மணற்

கதிர்விடு மணியிற் கண்பொரு மாடத்

திலங்குவளை மகளிர் தெற்றி யாடும்

விளங்குசீர் விளங்கில் விழுமங் கொன்ற

ரு களங்கொள் யானைக் கடுமான் பொறைய

விரிப்பி னகலுந் தொகுப்பி னெஞ்சு

மம்மா நெஞ்சத் ¹ தெம்மனோர்க் கொருதலை

கைம்முற் றலநின் புகழே யென்று

மொனியோர் பிறந்தவிம் மலர்,தலை யுலகத்து

க௦ வாழே மென்றலு மரிதே தாழாது

செறுத்த செய்யுட் செய்செந் நாவின்

வெறுத்த கேள்வி விளங்குபுகழ்க் கபில

னின்னுள னாயி னன்றும் நென்றநின்

னாடுகொள் வரிசைக் ² கொப்பப்

கரு பாடுவன் மன்றாற் பகைவரைக் கடப்பே.

க. “வினைநது முதிர்ந்த விழுமுத்தின்” மதுரை. க௩ ரு.

ச. விளங்கில் - ஒருநகரம்; “மாவண் கடலன் விளங்கி லன்னவெம், மையெழி லுண்கண்” அகநா. ௮௧.

ரு. ‘காங்கொள்பொறைய’ என்றது போர்க்காரம் வென்ற வேந்தர்க் குரித்தாதலான்; புறநா. ௧௨: கட; “நெதுவாட டானை யிரிய வுறையித்துப், போருதுவாண் மி ளவும் பொருசமத்து - வேந்த, நிருங்குரி யானை யினமிரிந தோடக, கருங்கழலான் கொண்டான் காம்” (பு - வெ. அ: ௨௧); “தேன் மிடைநத் தாரினான் செங்களஞ் சிறந்ததே” சீவக. ௨௭௧ - உரை.

க௨. வெறுப்பென்னும் உரிச்சொல் செறவென்னும்பொருளில் வந்த தற்கும் (தொல். உரி. சூ. ரு.க - சே; ஷெ ஷெ சூ. ச௧ - ந; இ - வி. சூ. ௨௮௧ - உரை), ‘வெறுப்பு’ புறப்பொருட்கணவந்ததற்கும் (தொல். பொருளியல், சூ. ரு.௩ - ந) மேற்கோள்.

கக - ௨. “மறம்புரி கொள்கை வயங்குசெந் நாவி, னுவலை கூராக் கவ லையி னெஞ்சி, னனவீற் பாடிய நல்லிசைக், கபிலன்” பதிற். அரு: ௧௦-௧௩.

க௩ - ரு. பழிகர்ப்படங்கதத்திற்கு மேற்கோள்; தொல். செய். சூ. ௧௨௬ - பேர்.

(பி - ம்.)—1 ‘எமக்கோவொருநிலை’ 2 ‘ஏற்பப்’

நீணையும் துறையும் அவை.

சேரன் மாந்தரஞ்சேரலரும்பொறையைப் பொருந்திலீங்கோனார் பாடியது.

இ - ள்.—முற்றிநீண்டசிப்பிக்கண் முத்துப்போலும் வெளிய ஒழுங்கு பட்ட மணற்கண்ணே ஒளிவிடுகின்ற மணிகளாற் கண்ணைப்பொருகின்ற மாடத்திடத்து விளங்கிய வளையையுடையமகளிர் வேதிகைக்கண்ணே விளையாடும் விளங்கிய சீர்மையையுடைய விளங்கிற்குப் பகைவரான் வந்த இடம் பையைத்தீர்த்த, போர்க்களத்தைத் தனதாக்கிக்கொண்ட, யானையையும் விரைந்த குதிரையையுமுடைய பொறைய, விரித்துச்சொல்லிற் பாக்கும் ; தொகுத்துச்சொல்லிற் பொருள ஒழிவுபடும் ; ஆதலான், மயக்கம்பொருந்திய நெஞ்சையுடைய எங்களுக்கு ஒருதலையாகமுடியா, நினதுபுகழ், எந்நாளும் ; கலவியாலவிளக்கமுடையோர்பிறந்த இப்பெரிய இடத்தைபுடைய உலகத்தின்கண்ணே வாழேமென்றிருத்தலும் கூடாது ; விரைய, பல பொருளையும் அடக்கிய செய்யுளைச்செய்யும் செவ்விய நாவிலையும் மிக்ககேவியையும் விளங்கியபுகழையுமுடைய கபிலன் இன்று உளாகப்பெறின், நன்று ; அது பெற்றிலேனென்றசொல்லிய நினது வென்றிகொண்ட சிறப்பிற்குப் பொருந்தப் பாடுவேன், நீ பகைவரைவென்றவெற்றியை.—எ - று.

மாடத்துமகளிர் மணலிடத்துத் தெற்றிக்கண்ஆடும் விளங்கிலென்க.

தெற்றியென்பதனைக் கைகோத்தாடும் குரவையென்பாருமுளர்.

பொறைய, கபிலன் இன்றுளானாயின், நன்றாமென்ற நின் ஆடுகொள் வரிசைக்கொப்ப பகைவரைக்கடப்பை யான் தாழாதுபாடுவேன் ; நின் புகழ் விரிப்பின் அகலும் ; தொகுப்பின் எஞ்சும் ; ஆதலான், எமக்குக் கைம் முற்றலு ; ஒளியோர்பிறந்த இம்மலர்தலையுலகத்து வாழேமென்றலும் அரி தென மாறிக்கூட்டுக.

தாழாதுசெய்யுட்செய் செந்நாவென இயைப்பினுமமையும்.

‘ஒளியோர்’ என்றது, கபிலன்முதலாயினோரை.

வாழேமென்றலும் அரிதென்றகருத்து, பாடாதிருத்தலும் அரிதென்ற தாக்கி, யாமும் வல்லபடி பாடிப்போதுவேமென்றதாகக் கொள்க.

நன்றாமென்பது, கழிவின் கண் வந்தது.

பாடுவன்மன்னுலென்றவழி, மன்னும் ஆலும் அசைநிலை.

பாடுவன்மன்னென்பதனை அல்லீற்றுத்தனித்தன்மைவிளையாக்கி, நின்வரி சைக்கொப்ப, நின்பகைவரைக்கடப்பைப் பாடுவேன் ; அதனால், விரிப்பின் அக லும் ; தொகுப்பின் எஞ்சும் ; மம்மர்நெஞ்சத்து எமக்கு நின்புகழ் கைம்முற் றலென அவன் புகழைமேம்படுத்தக்கூறியவாறுகவுரைப்பினுமமையும். இப் பொருட்குப் பாடுவன்மென்றதனை ஒழியிசையாகக்கொள்க.

‘சிறந்தசெய்யுள்’ என்றும் ‘செய்யுட்செய்தசெந்நா’ என்றும்பாடம்.(ருஉ)

(ருச.) எங்கோ னிருந்த கம்பலை மூதா

ருடையோர் போல விடையின்று குறுகிச்

செம்ம னுளவை யண்ணந்து ¹ புகுத

லெம்மன வாழ்க்கை யிரவலர்க் கெளிதே

ரு யிரவலர்க் கெண்மை யல்லது புரவெதிர்த்து

வான நாண வரையாது சென்றோர்க்

காளு தீயுங் கவிகை வண்மைக்

கடுமான் கோதை துப்பெதிர்த் தெழுந்த |

நெடுமொழி மன்னர் நினைக்குங் காலப் |

க0 பாசிலைத் தொடுத்த வுவுலைக் கண்ணி

² மாசு னுடுக்கை மடிவா யிடையன்

சிறுதலை யாயமொடி குறுகல்-செல்லாப் ³ 2 .

புலிதுஞ்ச வியன்புலத தறறே

வலிதுஞ்ச தடக்கை யவனுடை நாடே.*

தீணையும் துறையும் அவை.

சேரமான் குட்டுவன் கோதையைக் கோலுட்டு எறிச்சீலூர் மாட
லன் மதுரைக்குமான் பாடியது.

இ - ள்.—எம்முடைய இறைவனிருந்த ஓசையையுடைய பழைய ஊரி
டத்து அதனையுடையவர்களைப்போலக் காலம்பாராதே அணுகித் தலைமையை

க. “கம்பலை என்னும் உரிச்சொல் அரவமாகிய இசைப்பொருண்மை
யுணர்த்தும்” தோல். உரி. கு. முந. - சே.

உ. இடை - சமயம் ; “தளரிடை யறியுந் தன்மையள” (மணி. ச. 3
கூஅ); “நம்புந் சிறிதே யிடைதந்திது கேடக” வீவக. கக௭ரு.

க - உ. “நசையுநாத் தடையா நனபெரு வாயி, லிசையேன புக்கு”
(பொருந. ௬௬ - ஏ); “பொருநாக காயினும் புலவாக காயினு, மருமறை
நாவி னநதணாக காயினுந, கடவுண் மாலவரை கணவிடுத் தனன, வடையா
வாயிலவ னருக்கடை குறுகி” (சீறுபாண். ௨௦௩ - சு); “நும்மில் போல
நிலலாது புககு”, “அருங்கய வாயி லயிராது புகுமில” (மலைபடு. ககரு,
சகக); “நசையுநாக கடையா நனபெரு வாயில” (கூர்ம. குரியன்மரபு.
கக); “தடைஇய வாயி மடையாது துழைநது” தணிகையாறு. ௨௩க.

ந. புறநா. ௨௬ : ௫.

எ. கவிதை - கொடுத்தற்குக் கவிதை ; “கலம்பெயக கவிதை கழ
றொழித் தடக்கை” அகநா. ௨௬௩.

க. நெடுமொழி: புறநா. ௨௫ : ௫ - ஆம் அடிகுறிப்படைப்பார்க்க.

கக. “இடையன் மடிவிடு வீளை” அகநா. ௨௭ச.

* மு. கருத்து: புறநா. ௩௯௦ : ௪ - ௫.

(பி - ம்.—) ¹ ‘புகுதமகெம்மன’ ² ‘மாகுணடுகை’

யுடைய நாளோலக்கத்தின்கண்ணே தலையெடுத்துச் செம்மாந்து சென்று புகுதல் எம்மைப் போலும் வாழ்க்கையையுடைய இரப்போருக்கு எளிது; இம் னனம் இரப்போருக்கு எளிதாவதலது, பாதுகாத்தலை ஏற்றுக்கொண்டு மழைநாணும்படி எப்பொருளையும் வரையாது தன்பார்ச்சென் றவர்கட்கு இடக்கலிந்த கையால அமையாதுகொடுக்கும் வண்மையையுடைய கடுமான் கோதையது வலியோடுமாறுபாட டெழுந்திருந்த டஞ்சினங்கூறியவேந்தர் கருதும் காலத்து, பசிய இலையால தொடுக்கப்பட்ட தழைக்கண்ணியையும் மாசுண்ட உடையையும் மடித்தவாயையுமுடைய இடையன் சிறிய தலையையுடைய ஆட்டினத் தினோடுகூட அணுகலசெல்லாத புலிதற்கும் அகன்ற சிலத்தை யொக்கும், வலிதங்கிய பெரியகையையுடையவனுடையநாடு.—எ - று.

எங்கோலிருந்தமுதுநாப்புகுதல், இரவலர்க்கெளிது; அவனுடைய நாடு, மன்னர்க்குணக்குங்காலை, இடையன் சிறுதலையாயமொடு குறுகலசெல்லாப் புலிதுஞ்சுவியன்புலத்தற்றெனக்கூட்டி வினைமுடிவுசெய்க.

மன்னர்க்கு இஷ்டபனும், அவர்படைக்குச் சிறுதலையாயமும், கோதை நாட்டிற்குப் புலிதுஞ்சுவியன்புலமும் உவமையாகக்கொள்க.

உவலைக்கண்ணியென்றதனைப் பெயராகக்கொள்க.

புலியுடையன்புலமென்பதூஉம் பாடம்.

(ருச)

(ருரு.) ஓங்குமலைப் பெருவிற் பாம்பு 1 ஞாண் கொளீஇ

யொருகணை கொண்டு மூவெயி லுடறறிப்

பெருவிற் லமர்க்கு வென்றி தந்த

கறைமீட்டற் றண்ணல் காமர் சென்னிப்

நு பிறைதுதல் விளங்கு மொருகண் போல

க. நேர்புரிநை ஆசிரியதனு வந்ததற்கும் (நொல். செய். ௨௩. கச - பேர்; ந), தோரிலைவகையானவந்து கட்டளையாய இன்னோசைபெற்ற தற்கும் (ஷெ ஷெ சூ. ௫ - ந) மேற்கோள்.

௩. தருசொல் படர்க்கைக்கணவந்ததற்கு மேற்கோள்; நொல். கிளவி. சூ. உக - கே; ந; இ - வ். சூ. ௩௦க - உரை.

க - ச. “தொடங்க்கட டோன்றிய முதியவன முதலாக, வடங்கா தார் மிடலசாய வமார்வர திரத்தலின், மடங்கல போற சினை இ மாயஞ்செ யவுணரைக், கடந்தி முன்பொடு முககண்ணை மூவெயிலு, முடனறக்கார் முகம்போல வொண்கதிர் தெறுதலின்” (கலி.உ); “திரிபுர மெரியத் தேவர் வேண்ட, வெரிமுகப பேரம் பேவல கேட்ப” சீலப். ௩: ௪௦ - சக.

ச - ௫. புறநா. க: கூ - ஆம் அடிக்குறிப்பையும், கூக: ரு - கூ - ஆம் அடிகளையும், “பிறைதுதல் விளங்கும்”, “தேயபொடி வெள்ளை பூசியதன் மேலோர் திங்க டிலகம் பதித்த துதலர்” (தே) என்பவற்றையும் நோக்குக.

(பி - ம்.)—1 ‘நான்’

. வேந்தமேம் பட்ட பூந்தார் மாற
கடுஞ்சினத்த கொல்களிறுங் கத்தழ்பரிய கலிமாவு
நெடுங்கொடிய சிமிர்தேரு நெஞ்சுடைய புகன்மறவரு,¹மென்
நான்குடன் மாண்ட தாயினு மாண்ட

க0 வறநெறி முதற்றே யரசின் கொற்ற
மதனால், நமரெனக் கோல்கோடாது
பிறரெனக் குணங்கொல்லாது
ஞாயிற் றன்ன வெந்தூர் லாண்மையுந்
திங்க ளன்ன தண்பெருஞ் சாயலும்

கரு வானத் தன்ன வண்மையு மூன்று
² முடையை யாகி யில்லோர் கையற
³ நீநீதி வாழிய நெடுந்தகை தாழ்நீர்

எ. புறநா. கச: முதலாம் அடிக்குறிப்பைப்பார்க்க; பதினெட்டெழுத
தான் வந்த ஆசிரிய அடிக்குமேற்கோள்; தோல். செய். கு. சக - இளம்.

அ. பத்தொன்பதெழுத்தா ளவந்த ஆசிரிய அடிக்குமேற்கோள்; தோல்.
செய். ந. சக - இளம்.

எ - சு. திணைவிராயெண்ணப்பட்ட பெயர் செய்யுளாகத்து அஃறிணைச்
சொற்கொண்டு முடியுமென்பதற்கு மேற்கோள்; தோல். இளவி. கு. நுக -
கே; ந; இ - வி. கு. உக - உரை.

க - க0. “அறனிழுக்கா தலலைவ நீக்கி மறனிழுக்கா, மாண முடைய
தரசு”, “வேலன்று வென்றி தருவது மன்னவன், கோலது உங் கோடா
தெனின” (உஅசு, ருசக) என்னுந் திருக்குறள்களின் விசேடவுரையில்,
‘மாண்ட, அறிநெறி முதற்றே யரசின் கொற்றம்’ என்னும் இப்பகுதியை
மேற்கோளாக எடுத்துக் காட்டினர் பரிமேலழகர்; “உருளு நெயியு மொண்
கவ ரெஃகமு, மருளில வாணியும் வல்லவர் மூவர்க்கும், தெருளு நல்லற மும்
மனச் செம்மையு, மருளுநீத்தபி வைதுண் டாகுமோ”. (கம்ப. மறதரை.
கக); “அறத்தினு லன்றி யமரர்க்கு மருஞ்சமங் கடத்தன், மறத்தி னாலரி
தொபது மனத்திடை வலித்தி” ஸ்ல முத்தப்போர். உஉரு).

க௭ - ரு. “நின், வெம்மையும் விளக்கமு ஞாயிற்றுள, நின், றண்மையுஞ்
சாயலும் திங்களுள, நின், சரத்தலும் வண்மையு மாரியுள” பரி. ச: உரு-எ.

க௭ - சு. புறநா. ருச: க - எ; “ஈண்டுநீர் மிசைத்தோன்றி யிருள்
சீக்குஞ் சுடரேபோல, வேண்டாதார் நெஞ்சுட்க வெருவந்த கொடுமையு,
நீண்டுதோள் றயர்குடை நிழலெனச் சேர்ந்தார்க்குக், காண்டகு மதியென்
னக் கதிர்விடு தண்மையு, மாண்டநின் நெழுக்கத்தால்” கலி. க00.

(19-ம்.)—1 ‘எனும்’ 2 உடையாயாதலினில்லோர்’ 3 ‘நீடுவையொழிய’

புறநானூறு மூலமும் உரையும்.

வெண்டலைப் புணரி யலைக்குஞ் செந்தி

னெடுவே ணிலையு காமர் வியன்றுறைக்

உ௦ கடுவளி தொகுப்ப வீண்டிய

வடுவா முக்கர் மணலினும் பலவே.

சீலை - பாடாண்டிணை ; துறை - செவியறிவுறா உ.

பாண்டியன் இலவந்திகைப்பள்ளித்துஞ்சிய நன்மாறனை மதுரை மீருதன்னநாகுரர் பாடியது.

இ - ள். — உயர்ந்தமலையாகிய பெரியவிலலைப் பாம்பாகிய நாணக் கொளுத்தி ஒப்பிலலாததோரம்பைவாங்கி மூன்றாமதிலையுமெயது பெரிய வலியையுடைய தேவாகடகு வெற்றியைக்கொடுத்த கரிபரிதஞ்சேர்ந்ததிரு மிடற்றையுடைய இறைவனது அழகிய திருமுடிபககத்து அணிந்த பிறை சேர்ந்த திருநெற்றிக்கண்ணே விளங்கும் ஒரு திருநயனம்போல மூவேந தருள்ளும் மேம்பட்ட பூததாரையுடையமாம, கடிய சினத்தையுடையவாகிய கொலகளிறும் விரைந்த செலவையுடையவாகிய மனஞ்செருக்கிய குதிரையும் நெடிய கொடியையுடையவாகிய உயர்ந்ததேறும் நெஞ்சுவலியையுடைய போரையிரும்பும் மறவருமென நான்குபடையு கூட மாட்சிமைப்பட்ட தாயினும் மாட்சிமைப்பட்ட அறநெறியை முதலாகவுடைத்து, வேந்தரது வெற்றி ; அதனால, இவா நம்முடையரென அவர்செய்தகொடுதொழிலைப் பொறுத்தாக கோலவனையாது, இவர் நமக்கு அயலாரென்று அவர்நற்குணங் களைக்கொது, ஞாயிறைப்போன்ற வெய்யதிடையுடைய கீரமும், திங்க ணைப்போன்ற குளிர்த பெரியமென்மையும், மழையைப்போன்றவண்மையு மென்ற மூன்றையுமுடையாகி இலலாதோர் இலலையாக நீர்நெடுங்காலம் வாழ்வாயாக, நெடுந்தகாய், தாழ்ந்த நீரையுடைய கடலின்கண் வெளிய தலையையுடைய திரையலைக்கும் செந்திலிடத்து நெடிய முருகவேள நிலை பெற்ற அழகிய அகன துறைக்கண் பெருங்காற்றத்த திரட்டெல்லா குவிந்த வடுவழந்திய எக்கர்மணலினும் பலகாலம். — எ - டு.

‘குணங்கொல்லாது’ என்பதற்கு முறைமையழிய நீ வேண்டியவாறு செய்யாதெனினுமாம்.

பூததார்மாத, நெடுந்தகாய், நான்குடனமாண்டதாயினும், அரசின் கொற்றம்அறநெறிமுதற்று ; அதனால, கோலகோடாது, குணங்கொல்லாது, ஆண்மையும் சாயலும் வண்மையும் உடையவாகி இல்லோராகையற நீ மணலினும் பலகாலம் நீடுவாழியவெனக்கூட்டி வினைமுடிசெய்க. (௫௫)

கஅ - கூ. “திருமணி விலக்கி னலையாய்ச், செருமிகு சேளய” (அகநா. உகக); “அலையாய்ச் சேறலு நிலையு பண்பே” (முருகு: கஉடு); “சீர்கெழு செந்திலுஞ் செங்கோடும் வெண்குன்று, மேரகமு நீங்கா விறை வன்” (சீலப்: உச); “கஞ்செந்தினமேய வளளிமஞ்ஞாற்குத் தாதைகண் டாய்” (தே); “முருகன் நீம்புன லலையாய்” தொல். களவு. கு. உக - ந; கீழ்ப்புண்மாவை.”

உக. மு. மலைபடு. முருக.

தள - உக. புறநா. க: அ - கக ஆம் அடிகளின் குறிப்பைப் பார்க்க.

(ருக.) ஏற்றுவல னுயிரிய வெரிமரு ளவிர்சடை
மாற்றருங் கணிச்சி மணியிடற் றேனுங்
கடல்வளர் புரிவளை புரையு மேனி
யடல்வெந் நாஞ்சிற பனைக்கொடி யோனு
ரு 1 மண்ணுறு திருமணி புரையு மேனி
விண்ணுயர் புட்கொடி விறல்வெய் யோனு
மணியமி லுயிரிய மாற வென்றிப் !
பிணிமுக ளூர்தி யொண்ணெய யோனுமென
ஞாலங் காக்குங் கால முன்பிற்
க0 ரோலா நல்விசை நால்வ ருள்ளுங்
கூற்றொத் தியே மாற்றருஞ் சேற்றம் ,

க. பதிசைநதெழுத்தான் வந்த ஆசிரியவடிக்கு மேற்கோள்; தொல்.
செய். 5. சக - இளம்.

உ. "சேருங் கணிச்சியோள்" (கலி. உ); "மழுவா னெடியோன்றலை
வனாக" மதுரை. சருரு.

க - உ. "வெள்ளேறு, வலவயினு யிரிய...மூவெயின் முருகடிய முரண
மிகு செவனும்" முருகு. கருக - ச.

ச. 'கொடி' என்னும்சொல் 'பனை' என்னுஞ் சொல்லுக்கு முன் வரின்
ஐகாரம் கெடாது நிறந்தருப் 'பனைக்கொடி' எஃ பது மேற்கோள்; தொல்.
உயிர்மயங்கு. 7. அந - இளம்; ந.

ரு. மு. சிலப். உஉ : சுஎ.

எ. "பலபொறி மஞ்ஞ வெல்கொடி யுயிரிய, வொடியா விழவி னெழு
யோன்" (அகநா. கசக : கரு-சு); "பலபொறி மஞ்ஞ வெல்கொடி யகவ" ,
முருகு. கஉஉ. துத்தி. 2௩ - 2௮

எ - அ. "மணிநிற மஞ்ஞ யோங்கிய புட்கொடிப், பிணிமுக மூர்ந்த
வெலபோ ிறைவ" பரி. கா : சஅ - சு.

க - க0. "முகம் பகவ னடிதொழா தாக்கினு, பொறபனை வென்
ளைய யுள்ளா தொழுகின்ன, சக்கரத் தானை மறப்பினு தாங்கினு,
சத்தியான் றுடொழா தார்க்கு" (இன்னு.க); "கணமுன றுடையான் றுன்
சேர்தல கடிதினிகே, தொன்மாண முழாயமாலை யானைத் தொழ லினிகே"
(இனியது.க); "பிறவா யாககைப் பெரியோன் கோயிலு,மறுமுகச செவ்வே
ளணிதிகழ கோயிலும்,வாலவளை மேனி வாலியோன் கோயிலு,நீலமேனி கெடி
யோன் கோயிலும்", "துதலவிழி நாட்டத் திறையோன் கோயிலு, முவணத்
சேவ லுயர்ந்தோ னியமமு, மேழிவல னுயர்த்த வெள்ளை நகரமுங், கோழிச்
சேவற் கொடியோன் கோட்டமும்" (சிலப். ரு : ககக - எஉ; கச : எ -
க0); "துதலவிழி நாட்டத் திறையோன்முதலா" மணி. க : ருச.

கக. புறநா. ந : கஉ; சஉ : உஉ; "மாற்றருஞ் சேற்றத்துக் கூற்று
வனே" கணுநால். கரு.

(பி - ம்.)—1 'மண்ணிய'

வலியொத் தீயே வாலி யோனைப்
 புகழொத் தீயே யிகழுந ரடுனை
 முருகொத் தீயே முன்னியது முடித்தலி
 கரு னுங்காங் கவரவ ரொத்தலின் யாங்கு
 மரியவு முளவோ நிணக்கே யதனு
 விரவலர்க் கருங்கல மருகா தீயா
 யவனர், நன்கலத் தந்த தண்கமழ் தேறல்
 பொன்செய் புனைகலத் தேந்தி நானு
 ௨௦ மொண்டொடி மகளிர் மடுப்ப மகிழ்சிறந்
 தாங்கினி தொழுகுமதி யோங்குவாண் மாற
 வங்கண் விசம்பி னூரிரு ளகற்றும்
 வெங்கதிர்ச் செல்வன் போலவுங் குடதிசைத்
 தண்கதிர் மதியம் போலவு

௨௫ நின்று நிலைய நலகமோ மிடனே.*

தீனை - அது; துறை - பூவைநிலை.

அவனை மதுரைக்கணக்காயனார்மகனார் நக்கீரனார் பாடியது.

இ - ள்.—ஆனேற்றை வெற்றியாகவுயர்த்த அழலபோலும் விளங்கிய சடையினையும் விலககுத்தற்கரிய மழுப்படையையுமுடைய நீலமணிபோலும் திருமிடற்றையுடையோனும், கடற்கண்ணே வளரும் புரிந்த சங்கையொக்கும் திருநிறத்தையுடைய கொலையைவிரும்பும் கலப்பையையும் பனைக்கொடியையுமுடையோனும், கழுவப்பட்ட அழகிய நீலமணிபோலும் திருமேனியையும் வானுறவோங்கிய கருடக்கொடியையுமுடைய வென்றியை விரும்புவோனும், நீலமணிபோலும் நிறத்தையுடைய மயிர்க்கொடியையெடுத்த மாறாத வெற்றியையுடைய † அம்மயிலாகிய ஊர்தியையுடைய ஒன்றியசெய்யோனுமென்று சொல்லப்பட்ட உலகங்காக்கும் முடிவுகாலத்தைச் செய்யும் வலியி

கஉ. 'வாலவனை மேனி வாலியோன்' என்பதற்கு மேற்கோள்; சீலப்.
 (நு); கள - அடியார்.

கஉ. புறநா. (ருள : ௨ - "உரைசால சிறப்பி னொடியோன்" சீலப்.
 ௨௨ : சு௦.

கஅ - உக. புறநா. ௨௪ : ௩ க-௩ ஆம் அடிகளின் குறிப்பைப் பார்க்க.

* ௩. பூவைநிலையாவது ஒன்றையொன்றுபோற் கூறுவதுதான்; அஃது ஓரசனுகுத்திருமாலையும் ஏனைத்தேவர்களையும் உவமைகூறுதலென்றார்த்து இச்செய்யுளைமேற்கோள்காட்டினர்; தொல். புறத்திணை. கு.
 (ரு); இ - வி. கு. கள - உரை.

† "பிணிமுக மேற்கொண்டவுணர் பீடழியும் வண்ண, மணிவிசம்பிற் கோனேத்த மாறட்ட வெளவேலே" (சீலப். ௨௪); "பிணிமுக மஞ்ஞை செருமுகத், தேந்திய, மூவிரு திருமுகத் தொருவே லவற்கு" கல்லா. எ.

(பி - ம்.)—1 'அவர் பாடியது'

னையும் தோல்வியில்லாத நல்லபுகழினையுமுடைய நால்வருள்ளும், விலக்கு தற்கரிய வெகுட்சியாத் கூற்றத்தையொப்பை; வலியால் வாலியோனை யொப்பை; புகழார் பகைவரைக்கொல்லும் மாயோனையொப்பை; கருதியது முடித்தலான் முருகனையொப்பை; அப்படி அப்படி அவரை அவரை யொத்தலான், எவ்விடத்தும் அரியனவுமுளவோ நினக்கு? ஆதலால், இரப் போர்க்குப் பெறுதற்கரிய அணிகலங்களைப் பெரிதும்வழங்கி, யவனர் நல்ல குப்பியிற் கொடுவார்ப்பட்ட குளிர்த நறுநாற்றத்தையுடைய தேறலைப் பொ ானாற் செய்யப்பட்ட புனைந்த கலத்தின்கண்ணையேந்தி நாடோறும் ஒள் ளிய வளையையுடைய மகளிருட் மகிழ்ச்சிமிக்கு இனிதாக, நடப்பாயாக; வென்றியானுயர்ந்த வானையுடைய மாற, அழகிய இடத்தையுடைய வானத் தின் கண்ணே நிறைந்த இருளைப்போகும் வெய்ய கதிரையுடைய ஞாயிற் றையொப்பவும் மேலைத்திகழற்றோன்றும் குளிர்த கதிரையுடைய பிறை யைப்போலவும் இவ்வுலகத்தோடுகூட நிறுது நிலைபெறுவாயாக.—எ -று.

பிணிமுகம் - பின்னையாரேறும் யானையென்றும் சொல்லுப.

காலமுன்பென்றது, தம்மையெதிர்ந்தோர்க்குத் தாம்நினைந்தபொழு தே முடிவுகாலத்தைச்செய்யும் வலியை.

‡ மணிமிடற்றோனைக் கூற்றமென்றது, அழித்தற்றொழிலையுடைமையான், வாலியோனென்றது, ‡ நம்பிமுத்தப்பிரானே.

இகழுகரடுநென்றது, மாயோனை.

ஆரிருளகற்றும் வெங்கதிர்ச்செல்வனென்றது, எழுதின்ற ஞாயிற்றை.

|| மதி - இரம்பிறை.

இது, தேவரோடுவழித்தமையார் பூவைநிலையாயிற்று. (ருசு)

* இதனை, "சேயுயர் பிணிமுக மூர்ந்தது" (பரி: ௫), "ஒடாப் பூக்கைப் பிணிமுகம் வாழ்த்தி" (முருகு. ௨௪௭) என்பவற்றின் உரைகளாலுணர்க.

† புறநா. சுக: க - ந.

‡ இவர் காலக்கடவுளொளவுங்கூறப்படுவர்; "எரியொரு வன்ன... இரம்பிறை சேர்ந்த துதலன் காக்கனி, மாமேற்கும் பண்பின் மறுமிடற் றன் நேறிச், சூலம்பிடித்த சுடர்ப்படைக, காலக் கடவுட் குயர்கமா வலனே" நோல். புறத்திணை. ௧௩. ௨௬ - ந. மேற்.

§ நம்பிமுத்தப்பிரான் - பலதேவர்.

|| "இருகோட டொருமதி பெழில்பெற மிலைத்தனை" சுக - ஆம் திரு முறை, திருவெழுசூற்றிருக்கை.

(ரு௭.) வல்லா ராயினும் வல்லு ராயினும்

புகழ்த லுற்றோர்க்கு மாயோ னன்ன

வுரைசால் சிறப்பிற் புகழ்சான் மாற

க - ந. புறநா. ௨௭: கரு; "வல்லினும் வல்லா ராயினுஞ் சென்றோர்க் கு.....நிறைய வீசு, மாயுல் யானையாய்" அகநா. கரு௨.

௨ - ந. புறநா. ருசு: கந - ஆம் அடிக்குறிப்பைப் பார்க்க.

நின்னென்று கூறுவ துடையே நென்னெனி
 னு னீயே, பிறர்நாடி கொள்ளுங் காலை யவர்நாட்
 டிறங்குகதிர்க் கழனிநின் னினையருங் கவர்க்
 கனந்தலைப் பேரு ரெரியு நக்க
 மின்னுநிமிர்ந் தன்னநின் னென்றிலங்கு நெடுவே
 லொன்றாச் செகுப்பினுஞ் செகுக்க வென்னதுஉங்

க0 கடிமநூல் தடித லோம்புநின்

நெடுநல் 1 யானைக் கந்தாற் றுவே.*

திணை - வஞ்சி ; துறை - துணைவஞ்சி.

அவனைக் காவிரிப்பூம்பட்டினத்துக் காரிக்கண்ணூர் பாடியது.

இ - ள்.—யாதொரு கலவியை மாட்டாராயினும் அதனை வல்லாராயி
 னும் புகழ்தலைப்பொருந்தியவர்கட்கு மாயோனையொத்த சொல்லுதலமைந்த
 தலைமையையுடைய புகழமைநதமாற, நினது ஒரு காரியஞ்சொல்லுதலுடையேன்!
 அது யாதெனின், நிற்பகைவர்நாட்டைக் கொள்ளுங்காலத்து அவர்
 நாட்டின்கண் வளைந்தகதிரையுடையவயலை நின்னுடைய வீரரும் கொள்ளை
 கொள்க ; அகலிய இடத்தையுடைய பெரிய ஊரைத் தீயுஞ்சுடுக ; மின்
 நிமிர்ந்தாற்போன்ற நினது பாடஞ்செய்கின்ற விளங்கிய நெடியவேல பகை
 வரை அழிக்கிலும் அழிக்க ; யாவதும் காவன் மரத்தைவெட்டுதலைப் பாது
 காப்பாயாக, நின்னுடைய நெடிய நல்லயானைகட்கு முன்பு நட்டுநிற்கின்ற
 தறிகள் ஆற்றமாட்டாவாதலான்.—எ - று.

† அவை இளமரமாதலால், நின் நெடுநல்லயானைக்குத் தறியாதற்குப்
 பொறையாற்றுவென்று உரைப்பாருமுளர்.

வல்லவர்க்கும் மாட்டார்க்கும் ஒப்பப் புகழந்து முடியவொண்ணுமை
 யான், மாயோனன்னவென்றார்; அன்றி, அவ்விருவர்க்கும் ஒப்ப அருள்பண்
 னுதலின், அவ்வாறு கூறிந்நெனினுமமைபும்.

மாற, நின்யானைக்குக் கந்து ஆற்றுவாதலால், கடிமரந்தடிதலோம்பெ
 னக் கூட்டுக.

நின்யானைக்குக் கந்து ஆற்றுவாதலாம் கடிமரந்தடிதலோம்பெனக் கூறு
 வான்போற் சந்துசெய்விக்கும் நனைவாற் கூறினமையின், இது துணை
 வஞ்சியாயிற்று. (ருஎ)

ரு. 'நீ' என்பது ஆண்பாலில் வந்ததற்கு மேற்கோள்; தோல்.பெயர்.
 ரு. நக - போர்; நு.

ரு - எ. புறநா. கக: கக - எ ஆம் அடிக்குறிப்பைப் பார்க்க.

க0, புறநா. உரு: அ - கூ ஆம் அடிக்குறிப்பைப்பார்க்க.

* மு. ".....கூறுதல் கருத்தாயின் வஞ்சியாம் ; புகழ்தல் கருத்தா
 யிற் பாடாண்டிணையாம்" (தோல். புறத்திணை. ரு. உஅ - இளம்); பா
 டாண்கொற்றவள்ளையென்பர்; ஷெ ஷெ ஷெ நச - ந.

† "ஆடுகோ டாகி யதரிடை நின்றதுஉங், காழ்கொண்ட கண்ணை களி
 தனைக்குக் கந்தாகும்" நாலடி. ககஉ.

(பி - ம்.) 'யானைக்குக்கந்து.

(ருஅ.) நீயே, தண்புனற் காவிரிக் கிழவனை யிவனே
முழுமுத றெலெந்த கோளி யாலத்துக்
கொழுநிழ னெடுஞ்சினை வீழ்பொறுத் தாங்குத்
தொல்லோர் மாய்ந்தெனத் துளங்கல் செல்லாது

ரு நல்லிசை முதுகுடி நடுக்கறத் தழீஇ
யினைய தாயினுங் கினையரா வெறியு
மருநரை யுருயிற் பொருநரைப் பொறுஅச்
செருமான பஞ்சவ ரேறே நீயே

யறந்துஞ் சுறந்தைப் பொருநனை யிவனே
க0 நெல்லு நீரு மெல்லார்க்கு ¹ மெளியவென

வரைய சாந்தமுந் திரைய முத்தமு
மிமிழ்ஞரன் முரச மூன்றுட னாளுந்
தமிழ்கெழு கூடற் றண்கோல் வேந்தே
பானிற வருவிற் பனைக்கொடி யோனு

கரு நீனிற வருவி னேமி யோனுமென்
றிருபெருந் தெய்வமு முடனின் ருஅங்

உ. “கோடுபல முரஞ்சிய கோளி யாலத்து” (மலைபடு. உஅஅ);
“கோளி - பூவாது காய்க்கும் மரம்; என்னே ? ‘கோளியாலத்து’ என்றார்”
சிலப். கக: உஉ - அ. அடியார்.

உ - ரு. “சிதலை தின்பட்ட வால மரத்தை, மதலையாய் மற்றதன்
வீழுன்றி யாங்குக், குதலைமை தந்தைகட் டோன்றிற்றானபெற்ற, புதல்வன்
மறைப்பக் கெடும்” (நாலடி. கக:௭) “அங்குசிறை வாவலுறை தொன்மரங்க
ளென்ன, வோங்குசுல னையவத் துட்பிறந்த வீரர், தாங்கல கடனாகும்”
சீவக. சகஅ.

ச - ரு. “துளங்குகுடி திருத்திய வலம்படு வென்றி” பதீற். ௩௨: ௭.

க - அ. “இனைய ராயினும் பகையரசு கடியுஞ், செருமான டென்னர்”
சிலப். ச: உக - உ.

க. புறநா. ௩க: அ - கூ ஆம் அடிக்குறிப்பைப் பார்க்க.

க0. புறநா. ௭0: கூ ; கஅச: க.

க - கரு. “செழியன், தமிழ்சிலை பெற்ற தாங்கரு மரபின், மகிழ்நனை
மறுகின் மதுரை” சீலுபாண். கரு - ௭.

கரு. “நீனிற வருவி னெடியோன்” (பெரும்பாண். ச0௨); “நீல
மேனி நெடியோன்” சிலப். ரு: க௭௨.

கச - ரு. புறநா. ௩க: ௩ - ௫.

கச - கூ. “மன்புன லிளவெயில் வளாவவிருள் வளர்வெனப், பொன்
புனை யுடுக்கையோன்புணர்ந்தமர்நிலையே” பரி. கரு: ௨௭ - அ.

(பி - ம்.)—1 ‘எளியவரைய’

குருகெழு தோற்றமொ டிக்குவா விளங்கி
யின்னீ ராகலி னினியவு முளவோ
வின்னுங் கேண்மினும் மிசைவாழியவே
உரு யொருவீ ரொருவீர்க் காற்றுதி ரிருவீரு
முடனிலை திரியீ ராசி னிமிழ்திரைப்
பெளவ முடித்தவிப் பயங்கெழு மாசிலந்
கையகப் படுவது பொய்யா காதே
அதனால், நல்ல போலவு நயவ போலவுந்
உரு தொல்லோர் சென்ற நெறிய போலவுந்
காத னெஞ்சினும் மிடைபுகற் கலமரு
மேதின மாக்கள் பொதுமொழி கொள்ளா
தின்றே போல்கதும் புணர்ச்சி வென்றுவென்
றடுகளத் துயர்கதும் வேலே கொடுவரிக்
நடு கோண்மக் குயின்ற சேண்விளங்கு தொடுபொறி
நெடுநீர்க் கெண்டையொடு பொறித்த
குடுமிய வாகபிறர் குன்றுகெழு நாடே.

திணை - பாடாண்டிணை ; துறை - உடனிலை.

சோழன் குராப்பள்ளித்துஞ்சியபெருந்திருமாவளவனும் பாண்டி
யன் வெள்ளியம்பலத்துத்துஞ்சியபெருவழதியும் ஒருங்கிருந்தாராக்
காவிரிப்பும்பட்டினத்துக் காரிக்கண்ணனார் பாடியது.

இ - ள்.—நீ, குளிர்த நிரையுடைய காவிரிக்குத்தலைவன் ; இவன்,
பரிய அடிமாய்ந்த கோளியாகிய ஆலத்துக் கொழுவிய நிழலையுடைய நெடிய
கொம்பை அதன்வீழ் தாங்கினுற்போலத் தனக்கு முன்னுள்ளோர் இறந்தா
ராகத் தான் தளராது நலலபுகழையுடைய பழையகுடியைத் தமோற்றமற
அணைத்துத் தான்சிந்தேயாயினும் இளையுடனே பாம்பையெறியும் பொறுத்
தற்கரிய வெள்ளிய உருமேறுபோல இவ்வமக்காலத்தும் பகைவரைக்காண்ப
பொறுத போரின்கண மாட்சிமைப்பட்ட பாண்டியர்குடியுள் ஏறுபோல
வான் ; நீ அநந்தக்கும் உறையுளின்கண அரசன் ; இவன், நெலலும் நீரும்

உரு. “பெரியோர் சொற வழவழிப் பிழையாது” மதுரை. ௧௧௨.

உஅ. “இன்றை யன்ன நட்பு” (குறுந். ௧௧௬); “புணர்ச்சி பழகுதல
வேண்டா வுணர்ச்சிதா, னடபாந் கிழமை தரும்” (குறள். எஅரு) என்
பதன் உரையில், “புணர்ச்சி - ஒருதேயத்தாராதலு; ‘இன்றே போல்கதும்
புணர்ச்சி’ என்றதம் அதனை” என்பர் பரிமேலழகர்.

நடு - ௩௨. அரசர் தாம்வென்ற நாடடிவாள மலையில தம் கொடி
யை எழுதுவித்தல மரபு; “கயலெழுதிய விமயநெற்றி” (சீலப். ௧௭:௧) என்
பதனாலும் அதன் உரைகளாலும் உணர்க.

உக - ௩௨. பரி. ௩: ௧௭ - அ. பரிமேல். மேற்.

புறநானூறு மூலமும் உரையும். கஉரு

பாவர்க்கும் எளியவெனக்கருதி அவைபோலாது யாவர்க்கும் பெறுதற்கரிய
 பொதியின்மலையிடத்துச் சந்தனமும் கடலிடத்து முத்தமென இவற்றை
 ழலிக்கும் குரலையுடைய ி முரசம்முன் றுடனேயாலும் தமிழ்பொருந்திய
 மதரைக்கட் குளிர்த செங்கோலையுடையவேந்தன்; நீர், பால்போலும்
 நிறத்தையுடைய பனைக்கொடியையுடையோனும் நீலநிறம்போலும் திருமே
 னியையுடைய ஆழியையுடையோனுமென்று சொல்லப்படும் இரண்டு பெரிய
 தெய்வமும் ஒருங்கு நின்றற்போல உட்குப்பொருந்திய காட்சியோடு அச்சம்
 வர விளங்கி இத்தன்மையிராகுதலின், இதனினும் இனியபொருள் உளவோ?
 இன்னமும் கேளீர்; தும்முடையபுகழ் நெடுங்காலம் செல்வதாக; தும்முள்
 ஒருவீர் ஒருவீர்க்கு உதவுவீராக; நீங்களிருவீரும் கூடநிற்கின்ற இந்நிலையின்
 வேறுபடாராயின் ஒலிக்கும் திரையையுடைய கடல்குழித்த இப்பயன் பொருந்
 திய உலகங்கள் கையகத்தேயகப்படுதல் பொய்யாகாது; ஆதலால், நல்லன
 போலேயிருக்கவும் நியாயத்தையுடையன போலேயிருக்கவும் பழையோரொழு
 கிய ஒழுக்கமுடையன போலேயிருக்கவும் அன்புபொருந்திய நெஞ்சை
 யுடைய தும் இடையேபுகுந்து தும்மைப்பிரித்தற்கு அலமரும் அயலோ
 ருடைய சிறப்பிலலாத மொழியைக் கேளாது இன்றபோலக், துமது கூட்
 டம்; வென்று வென்று கொலைக்களத்தின்கண் மேம்படுக, தும்முடைவேல்;
 வளைந்தவரியையுடைய புலிவடிவாகச் செய்யப்பட்ட சேய்மைக்கண் விளங்கு
 கின்ற தோண்டிய இலாஞ்சனையைப் பெரிய நீரின் கண்வாழும் கயலுடனே
 பொறித்த சிகரங்களையுடையவாக, பிறருடைய குன்றையுடைய நாடு
 கள்.—எ -று.

குன்றுகெழுநாடென்றதாயினும், கருதியது பிரநாட்டுக்குன்றுக
 ளென்றதாகக் கொள்க.

கோளியென்றது, பூவாதகாய்க்குமரம்.

தழீஇப் பொறுவென் இயையும்.

முரசுமுன்றுவன :—வீரமுரசும், நியாயமுரசும், தியாகமுரசும்; மன
 முரசுடனே ஏனை இரண்டுமுரசென்பாருமுளர்.

* புறநா. கஉரு: “தன்கடற் பிறந்த முத்தி னாமும், முனை திறை கொடுக்
 குந் துப்பிற் நன்மலைத், தெறலரு மரபிற் கடவுட் பேணிக், குறவர் தந்த சந்
 தினாமும்.....அணியும்.....தென்னவன்” (அகநா. கஉ); “குடமலைப்
 பிறந்த வாரமு மகிலுந், தென்கடன் முத்தும்” (பட்டின. கஅஅ - கூ);
 “தென்கடன் முத்தூந் தென்மலைச் சந்தும்”, “கொற்கையம் பெருந்துறை
 முத்தொடு புண்டு, தெக்கண மலையச் செழுஞ்சே ருடி”, “கோவா மலையாரந்
 கோத்த கடலாரம்” (சீலப். அ; கக; கச; அ - அக; கஎ: “உள்வரி”);
 “வெண்டிறைத் தென்கடன் முத்தூந் தென்மலைச் சந்தும்” தஞ்சை. கஉ.

† “முறைசமுன் றுள்பவர் முரணியோர் முரண்டப்” (கலி. கஉஉ) என்
 பதும், “முரசு முன்றுவன :—வீரமுரசு தியாகமுரசு நியாயமுரசென்
 பன; தன்முரசும் சோன்முரசும் சோழன்முரசுமெனமூன்றெனலுமாம்”
 என்னும் அதுனையும் இங்கே அறியத்தக்கவை.

‡ “முறமன்னர், வெண்களத்து வேலுயரத்த வேந்து” பு-வே. - கூ. கக.

கட்சி புறநானூறு மூலமும் உரையும்.

செல்லும் நீரும் எல்லார்க்குமெளியவென முற்றுகவுரைப்பாருமுளர்.
தொடுபொறி, பெயர் மாத்திரையாய் நின்றது.

ஒருவீர் ஒருவீர்க்கு உதவியாய் வலியையுடையீராய் நீங்கள் இருவீரு
மென்பாருமுளர்.

இருவரசர் ஒருங்கிருந்தாரைப்பாடினமையின், இஃது உடனிலை
யாயிற்று. (ருஅ)

(ருக.) ஆரந் தாழ்ந்த ¹ வணிகிளர் மார்பிற

ருடோய் தடக்கைத் தகைமாண் வழுதி

வல்லை மன்ற நீரயந் தளித்த

தேற்றாய் பெரும பொய்யே யென்றுங்

ரு காய்சினந் தவிராது கடலூர் பெழுதரு |

ஞாயி றனையைநின் பகைவர்க்குத்

திங்க ளனையை யெம்ம னோர்க்கே.

தீணை - அது; துறை - புவைநிலை.

பாண்டியன் சித்திரமாடத்துத்துஞ்சிய நன்மாறனை மதுரைக்கூல
வாணிகன் சித்தலைச்சாத்தனார் பாடியது.

இ - ள்.—ஆரந் தாழ்ந்த அழகுமிக்கமாற்பிணையும் முழந்தாளிலேதோய்
ந்த பெரியகையினையுமுடைய அழகுமாட்சிமைப்பட்டவழுதி, நீ யாவர்க்
கும் உவந்து அருளைப்பண்ணுதலைத் தெளிவாக வலலை, மெய்யாக; யாவரிடத்
தும் தெளியாய், பெரும, பொய்யை; எந்நாளும் சுமும்பவம்மையொழியாது
கடலிடத்தே கிளர்ந்தெழுகின்ற ஞாயிற்றையொப்பை, நின் பகைவர்க்கு; எம்
போல்வார்க்குத் திங்கையொப்பை.—எ - று.

தேற்றயென்றது, தேற்றயெனத் தன்வினையாய்நின்றது; தேற்றயென்
பதற்குப் பொய்தெளிக்கப்படாயெனினுமமையும்.

ஞாயிற்றேழும் திங்களோடுமுவமித்தமையால், இது புவைநிலையா
யிற்று. (ருக)

ச. புறநா. ௨௦௨: கசு; தேற்றலென்பது 'அறிதல' என்னும்பொருளில்
வந்ததற்கு மேற்கோள்; சீவக. ௨௫௭, ௭௭௦ - ந.

சு - எ. புறநா. ௫௧: ௨௩ - ச; "ஈண்டுநீர் மிகைத்தோன்றி யிருள்
சீக்குஞ் சுடரோபோல், வேண்டாதார் நெஞ்சுட்க வெருவந்த கொடுமையு,
நீண்டுதோள் றயர்குடை நிழலெனச் சேர்ந்தார்க்குக், காண்டகு மதியென்
னக் கதிர்விடு தண்மையும் இரங்கிசை முரசினாய்" (கலி. ௧௦௦);
"நண்ணுநர் பகைவரென் றிவர்க்கு நாளினுந், தண்ணியன் வெய்யனந் தானே
மன்னனே" துளா. நகர. ௧௭.

(பி - ம்.)—1 'அம்பகட்டுமாற்பிற்'

கூ0) முந்நீர் நாப்பட் டிமிற்சுடர் போலச்

1 செம்மீ னிமைக்கு மாக விசம்பி

னுச்சி நின்ற வுவுமதி கண்டு

கட்சி மஞ்ஞையிற் றாமுதல் சேர்ந்த

ரு சில்வளை விறலியும் யானும் வல்விரைந்து

தொழுதன மல்லமோ பலவே கானற்

கழியுப்பு முகந்து கன்னாடு மடுக்கு

மாரைச் சாகாட் டாழ்ச்சி போக்கு

முரனுடை நோன்பகட் டன்ன வெங்கோன்

க0 வலனிரங்கு முரசின் வாய்வாள் வனவன்

வெயின்மறைக் கொண்ட வருகெழு சிறப்பின்

மலை வெண்குடை 2 யொக்குமா லெனவே.

திணை - அது ; துறை - குடைமங்கலம்.

சோழன் குராப்பள்ளித்துஞ்சியபெருந்தீருமாவளவனை உறையூர்
வந்துவந்தாமோதரனார் பாடியது.

இ - ள்.—கடலுடுவேதோன்றுகின்ற திமிலின்கண் இடப்பட்ட விளக்
குப்போலச் செவ்வாய்மீன்விளங்கும் மாகமாகிய விசம்பினது உச்சிக்கண்
ணநின்ற உவாநாளின் மதியத்தைக்கண்டு காட்டுள்வாழும் மயிலைப்போலச்
சுரத்திடைப் பொருந்திய சிலவாகிய வளையையுடையவிறலியும் யானும் கடி
ஞர் விரைந்து தொழுதேமல்லமோ ? பலகால ; கடற்கரையிடத்துக் கழியி

க. முந்நீர் : புறநா. கூ : க0 - ஆம் அடி உரையின்விசேடக் குறிப்
பைப் பார்க்க.

உ. மாகவிசம்பு : புறநா. ௩௫ : கஅ : ஆம் அடிக்குறிப்பைப்பார்க்க.

க - உ. “மீன்றிமில் விளக்கமும்” என்பதற்கு இவ்வடிகளை மேற்
காளாகக்காட்டினர்; சீலப். ௬ : கசஉ - அடியார்.

௭-கூ. புறநா. அசு : ௩௩ ; கூ0 : ௬-அ; “கதுமெனமண்ட, வள்ளற்
பட்டுத் துள்ளுபு துரப்ப, நல்லெருது முயலுமளமபோகு விழுமத்துச், சாகாட்
டாளர் கம்பலை” (பதிற். உ௭:கஉ-ச); “அள்ளற் றங்கிய பகடுறு விழுமம்,
களாளர் களமர் பெயர்க்கு மார்ப்பே” (மதுரை. உருக - கூ0); “மடுத்தவா
யெல்லாம் பகடன்னுன்” (குறள். கூஉச); “நிரம்பாத நீரியாற் றிடுமெனலு
ளாழ்ந்து, பெரும்பார வாடவர்போற் பெய் பண்டந் தாங்கி” (சீவக.
உ௭அச); “குண்டுதறை யிடுமெனற் கோடுற வழந்திய, பண்டிதறையேற்
றும் பகட்டினைபோல” பெருங். க. ௫௩ : ௫௩ - ச.

கக - உ. புறநா. ௩௫ : கக - உக ஆம் அடிக்குறிப்பைப்பார்க்க;
தலைவன்புகழ் குடையடுத்துவந்ததற்கு மேற்கோள்; தோல். புறத்திணை.

௫. கக - நீ.

(பி - ம்).—1 ‘செய்ம்மீன்’ 2 ‘ஓர்க்குமால்’

கஉஅ புறநானூறு மூலமும் உரையும்.

னீரான் வினைந்த உப்பை முகந்துகொண்டு மலைநாட்டைநோக்கிச்செல்கின்ற ஆரையுடைய சகடையினது குழிப்பாய்தலைத்தீர்த்துச் செலுத்தும் வலியையுடைய பாரம்பொறுக்கும் பகட்டையொக்கும் என்கோன், வென்றியாகமுழங்கும் முரசினையும் தப்பாத வாளினையுமுடைய வளவனது வெயிலைமறைத்தற் கெடுத்த உட்குப்பொருந்திய தலைமையையுடைய தாமம்பொருந்திய வெண் கொற்றக்குடையை ஒக்குமெனக்கருதி.—எ - று.

* செம்மீனிமைக்கும் விசம்பினுச்சிநின்மமதியை உவமித்தமையின், இது தலைப்பெயலுவமையாய்நின்றது.

கானல் - கடற்கரை.

வெயிலென்றது, பகைவரானும் கொடியோரானும்வரும் வெம்மையை.

இராச்சியபாரத்தைப்பொறுத்துநடத்துமாறுநோக்கி நோன்பகட்டோடு உவமித்தமையின், * இறப்ப இழிந்த ஆனந்தவுவமை அன்றாயிற்று.

உவாமதியைக்கண்டு வளவன்வெண்குடையையொக்குமென விமலியும் யானும் பலகால் தொழுதேமல்லேமோவெனக்கூட்டி வினைமுடிவுசெய்க.

வளவன்வெண்குடையைக்காட்டித் தொழியினென்றார்க்கு ஈரிமைதி தொழப்படாதாயினும், குடையோடு ஒப்புமைக்கண்டு தொழுதயாம் குடை தன்னைக்கண்டால் தொழுதல் சொல்லவேண்டுமோவென அதன்சிறப்புக் கூறியவாறு.

செம்மீன் - திருவாதிரையுமாம்.

(சு0)

* இறப்ப இழிந்த ஆனந்தவுவமையாவது, உயர்ந்தபொருளுக்குத் தாழ்ந்தபொருளையுமாம் கூறுவது; “இறப்ப இழிந்தது மிறப்ப வுயர்ந்தது, மறத்தகை வழியு வானந்த வுவமை” என்பது விதி.

† ரிமைதி தொழப்படாதென்றது, பிறை தொழப்படுமென்பது கருதி; இதனை, புறநா. க : கூ - க0 ஆம் அடிக்குறிப்பாலும், “வளையுடைத் தனைய தாகிப் பலர்தொழச், செவ்வாய் வானத் தையெனத் தோன்றி, யின் னம் பிறத்தன்று பிறையே” (குறுந். ௩0௪) என்பதனாலும் அறிக.

(சூக.) கொண்டைக் கூழைத் தண்டழைக் கடைசியர்

சிறுமா ணெய்த லாம்பலொடு கட்டு

மலங்குமிளிர் செறுவிற றளம்புதடிந் திட்ட

பழன வாளைப் பருஉக்கட் டினியல்

க. தழை - ஒருவகையுடை ; அஃது ஆம்பல் முதலிய மலர்களின லேனும், தளர்களினாலேனும் விரலிய இவ்விரண்டினாலேனும் ஆக்கப்படுவது; இதனை, புறநானூறு, ககசூ : க - ௨; உசஅ : க - ௨ ஆம் அடிகளாலும், “முடித்தகுலை யிலையுடை நறும்பூச், செங்கான் மராஅத்த வாலிண ரிடை யடுபு, சுரும்புணத்தொடுத்த பெருந்தண் மாத்தழை...உஉஇ” (முருகு. ௨0௧ - ௩) என்னும் அடிகளாலுமுணர்க.

௫ புதநெல் வெண்சோற்றுக் கண்ணுறை யாக
விலாப்புடை மருங்கு விசிப்ப மாந்தி
நீடுகதிர்க் கழனிச் சூடுதி மாறும்
வன்கை விணைஞர் புன்றலைச் சிறுஅர்
தெங்குபடு வியன்பழ ¹ முணையிற் நந்தையர்

க௦ குறைக்க ணெடும்போ றேறி விசைத்தெழுந்து
செழுங்கோட் பெண்ணைப் பழந்தொட முயலும்
வைகல் யாணர் நன்னாட்டுப் பொருந
னெஃகுவிளங்கு தடக்கை யியறேர்ச் சென்னி
சிலைத்தா ரகல மலைக்குந ருளரெனிற்

கரு றுமறி குவர்தமக் குறுதி யாமவ
னெழுவுறழ் திணிதோள் வழுவின்று மலைந்தோர்
வாழக் கண்டன்று மிலமே தாழாது
திருந்தடி பொருந்த வல்லோர்
வருந்தக் காண்ட வதனினு மிலமே.

திணை - வாகை; துறை - அராசவாகை.

சோழன் ²இலவந்தினைகப்பள்ளி த்துஞ்சியநலங்கிள்ளி*சேட்சேன்னி
யக் கோனுட்டு எறிச்சிலார் மாடலன்மதுரைக்குமரூர் பாடியது.

இ - ள்.—கொண்டையாகியமயிரையும் குளிர்ததழையையுமுடைய
டைசியர் சிறிய மாட்சிமையுடையநெய்தலை ஆம்பலுடனேகனையும் மலங்கு
ழிமழ்கின்ற செய்யின் கண்ணே தளம்புதுணித்திடப்பட்ட பொய்கையிடத்து
யானையினது பரிய இடத்தையுடையதழையைப் புதியநெல்லினது வெள்ளிய
சோற்றிற்கு மேலீடாகக் கொண்டு விலாப்புடைப்பக்கம் விம்மவுண்டு நெடிய
திரையுடைய கழனியினிடத்துச் சூட்டை இடுமிடமறியாது தடுமாறும்
வலிய கையையுடைய உழவர் புல்லியதலையையுடையசிறுவர் தெங்குதரும்
பெரிய பழத்தைவெறுப்பின், தந்தையருடைய தலைகுவி யாமல இடப்பட்ட
குறைந்த இடத்தையுடைய நெடியபோரின் கண்ணேயேறி உகைத்தெழுந்து
வளவிய கோட்புக்க பணியினது பழத்தைத் தொடுத்தற்கு முயலும் நாடோ

எ. சூடு: புறநா. கஉ: கக.

கச. புறநா. க௦: ௩௭-க௦; ௩௮: க௨-ஆம் அடிக்குறிப்புக்களைப்பார்க்க;
“திருவிற்றான் மாரி கற்பான் றுவலையாட் செயவ தேபோ, ஹுவிற்றாய்த்
துளிக்குத் தேற லோங்குதார்” வீவக. ௨௦௭௦.

க௮. புறநா. க௦: ௫ - ௬.

* ‘சென்னி’ எனத் தலைவன் பெயரில் ஒருபகுதி கஉ-ஆம் அடியில்
வந்துள்ளது.

(பி - ம்).—1 ‘முணையின்’ 2 ‘காலேகப்பள்ளி’

மும் புதுவருவாயையுடைய நல்லநாட்டிற்கு வேந்தனாகிய வேல் விளங்கும் பெரியகையினையும் இப்பற்றப்பட்ட தேரினையுமுடைய சென்னியது இந்திர விம்போலும் மாலையையுடைய மார்போடும் மாறுபடுவோருளராயின், தாமதி குவர் தமக்குற்றகாரியம் ; யாங்கள், அவனுடைய கணையமரத்தோடு மாறு படும் திணிந்ததோனைத் தப்பிற்றாக மாறுபட்டோர் வாழக்கண்டதுமில்மே ; விரைய அவனது திருந்திய அடியை அடையவல்லோர் வருந்தக்காண்டல அவ்வாழக்கண்டதனினுமில்ம்.—எ - று.

தளம்பென்றது, சேறுகுத்தியை.

வழுவின்று மலைதலாவது, வெளிப்படநின்ற மலைதல்.

(கூக)

(கூஉ.) வருதார் தாங்கி யமர்மிகல் யாவது

பொருதான் டொழிந்த மைந்தர் புண்டொட்டிக்

குருதிச் செங்கைக் கூந்த நீட்டி

நிறங்கிள ருருகிற் பேளய்ப் பெண்டி

ரு ரெடுத்தெறி யனந்தற் பறைச்சீர் தூங்கப்

பருந்தருந் துற்ற தானையொடு செருமுனிற்

தறத்தின் மண்டிய 1 மறப்போர் வேந்தர்

தாமாய்ந் தனரே குடைதுளங் கிளவே

யுரைசால் சிறப்பின் முரைசொழிந் தனவே

க0 பன்னூ றடிக்கிய வேறுபடு பைஞ்ஞில

மிடங்கெட வீண்டிய வியன்கட் பாசறைக்

களங்கொளற் குரியோ ரினறித்தெறுவா

வுடன்வீழ்ந் தன்றா லமரே பெண்டிரும்

பாசடகு மிசையார் பனிநீர் மூழ்கார்

கரு மார்க்கம் பொருந்தி யாங்கமைந் தனரே

சு-ரு. “இடிகுருள் முரசினமு னெழுந்தன ளாடி” (பெருங். க. ௩௭ : ௨௪௬); “தானையா மிடேய், பறைபெறா லாடாதோ பாய்ந்து” புறத் திரட்டு.

௭. புறநா. கூ : க - கூ.

க0. பைஞ்ஞிலம் - தொகுதி; பஞ்ஞிலம் டஞிலமெனவும் வழங்கும்; “நனந்தலைப் பைஞ்ஞிலம் வருகவிந் நிழலென”; “உண்ணப் பைஞ்ஞிலம் பனித்துறை மண்ணி”; (பதிற். கள, ௩௧); “வேறுபல் பெரும்படை” முல்லை. ச.௩.

கஉ. புறநா. ரு௩ : ரு ஆம் அடிக்குறிப்பைப்பார்க்க.

க௩ - ரு. “தயங்கினர்க் கோதை தன்றுயர் பொறுஅண், மயங்கினன் கொல்லென மலரடி வருடித், தலைத்தா ணெடுமொழி தன்செவி கேளாள், (பி - ம்.)—1 ‘விறப்போர்’, ‘வயப்போர்’

வாடாப் பூவி னிமையா நாட்டத்து

நாற்ற வுணவி னோரு மாற்ற

வரும்பெற லுலக நிறைய

விருந்துபெற் றனராற் பொலிகதம் புகழே*

திணை - தும்பை ; துறை - தொகைநிலை.

சேரமான் குடக்கோ நெடுஞ்சேரலாதனும் சோழன்வேற்பிறடக் கைப் பெருவிறற்கிள்ளியும் போர்ப்புறத்துப்பொருதுவிடுத்தாரைக்கழாத் தலையார் பாடியது.

இ - ள்.—வாருகின்ற தூசிப்படையைத்தடுத்திப் போரின் கண் ஒருவர் ஒருவரை வெல்லேமெனியுகுதல் எங்குமாவது ? பொருது அக்களத் தின்கட்பட்ட வீரரதுபுண்ணைத்தோண்டி அங்வுதிரந்தோய்ந்த செய்யகையால் தமது மயிரைக்கோதி நிறமிக்க வடிவையுடைய பேய்மகளிர் மேன்மேலும் கொட்டுகின்ற மந்தமான ஓசையையுடைய பறையினது தாளத்தேயாடப் பருந்து ஊளைத்தின்னப் பொருந்திய படையானே போரின் கண்வெகுண்டு அறத்தான் அடர்த்துச்செய்த வலியபோரையுடைய அரசரிருவரும்பட்டார் ; அவர்கொற்றக்குடையும் தளர்ந்தன ; புகழமைந்த தலைமையையுடைய முரசு வீழ்ந்தன ; பலநூறுக அடுக்கப்பட்ட பதினென்பாடைமாக்களாகிய படைத் தொகுதி இடமில்லையாம்படி தொக்க அகன்ற இடத்தையுடைய பாடிவீட் டுன்கட் போர்க்களம் தமதாக்கிக்கொள்ளுதற்கு உரியோரொருவரின்றிக் கண்டார்க்கு அச்சம்வர உடனேமடிந்தது, பூசல ; அவர் பெண்டிரும், பச் சையிலெதினாராய்க குளிர்ந்த நீரின் கண்மூழ்காராய் அவர் மார்பத்தைக் கூடி அக்களத்தின்கண்ணே உடன்கிடந்தார் ; வாடாத கற்பகத்தின் தாரினையும் இமையாதகண்ணினையும் நாற்றமாகிய உணவையுமுடைய தேவர்களும் மிகப்பெறுதற்கரிய உலகநிரம்பவிருந்துபெற்றார் ; அதனாற்பொலிக றுங்கள் புகழ்.—எ . து.

அனந்தல் - பறைகொட்டுவார்கைபுண்படுதலின், மந்தமாக ஒலித்தல்.

கலக்கங் கொள்ளாள் கடுமதுயர் பெறு அண, மன்னவன் செலவுழிச் செல்க யானெனத், தன்னுயிர் கொண்டவ னுயிர்தே டினன்போற், பெருங்கோப் பெண்டு மொருங்குடன் மாய்ந்தனன்” (சீலப். உரு: ௮௦ - ௮௬); “காதல ரிறப்பிற் கனையெரி பொத்தி, பூதுலைக் குருகி னுயிர்த்தகத் தடக்கா, தின் னுயி ரீவர்...பத்தினிப் பெண்டிர்” (மணி. உ: ௪௨-௮); “நாடினாற் நாடியே நனைவரும் கொம்பனாற், வாடினாற் கணவர்தம் மார்புறத் தழுவியே, வீழினாற்” கம்ப. அக்கருமாரன். ௪௮.

கசு-எ. “வாடாப் பூவி னிமையா நாட்டத்து, நாற்ற வுணவி னுருகெழு பெரியோர்” மதுரை. ௪௫௭ - ௮.

* மு. தும்பைத்திணையுள், வாள்வாய்த்து இருபெருவேந்தர் தாமும் சுற்றமும் ஒருவரும் ஒழியாததொகைநிலையென்னுந் துறைக்கு மேற்கோள் ; தோல். புறத்திணை. கு. ௧௪ - இளம்; ஷெ. ஷெ. ஷெ. ௧௭ - ந.

† “முட்டிலா மூவறு பாடை மாக்கள்” சீவக. ௬௩.

ககஉ ' புறநானூறு மூலமும் உரையும்.

அறத்தின்மண்டுதலாவது, படைபட்டபின்பெயராதசென்று இருவேற
தரும் பொருதல்.

பட்ட இருவேறதரும் அக்களததுக் கிடக்கின்றபடியைக் கண்டு தம்
மனத்தோடு நொந்து அவரைநோக்கிக் கூறுகின்றாராதலான், தும்புகழே
கூறினர்.

வேந்தர் மாய்ந்தனர் ; குடை தூங்கின ; முரசு ஒழிந்தன ; அமர்
உடன்வீழ்ந்தது ; பெண்டிரும், மார்பகம்பொருந்தி அமைந்தனர் ; நாற்ற
உணவினோரும், விருந்துபெற்றனர் ; இவ்வாறானபின்பும், யாம் அமரினை
மேற்கொண்டு பொருது வெல்வேமென்று தாந்தாம் நினைந்த நினைவு எவ்
வண்ணமாவதென்று தன்னொஞ்சொடு கூறிப் பின் பொலிகதும்புகழேயென
அவ்வரசர் கிடந்தவாறு கண்டு கூறியவாறு.

மறத்தின் மண்டியவென்றுபாடமோதுவாருமுளர்.

வருதார்தாங்கி அமர்மிகல் யாவதென்பதற்கு இவர்கள் செய்தபடி
கண்டு.....இனிச் சிலர் பொருதுவேறல் எங்கேயுளதென வியந்தது
கூறியதாக உரைப்பாருமுளர். (கஉ)

(காநா.) எனைப்பல் யானையு மம்பொடு துளங்கி

வினைக்கும் வினையின்றிப் படையொழிந் தனவே

விற்றபுகழ் மாண்ட புரவி யெல்லா

மறத்தகை மைந்தரோ டாண்டிப்பட்டனவே

நு தோத்தர வந்த சான்றோ ரெல்லாந்

தோல்கண் மறைப்ப வொருங்குமாய்ந் தனவே

விசித்துவினை மாண்ட மயிர்க்கண் முரசும்

பொறுக்குந ரின்மையி னிருந்துவிளிந் தனவே

சாந்தமை மார்பி னெடுவேல் பாய்ந்தென

கடு வேந்தரும் பொருதுகைத் தொழிந்தன ரினியே

யென்னு வதுகொ ருனே கழனி

நு. "நோன்புரித் தடககைச் சான்றோ" பதீற். கச; கஉ.

எ. புறநா. நு: க-நு; உஅஅ: க-ச; "ஓடா நல்லேற் றுரிவை தைஇய,
பாடுகொண முரசும்" (அகநா. ௩௩௪); "கொல்லேற்றுப் பைந்தோல சீவாத
போர்த்த, மாக்கண் முரசும்" (மதுரை. எகஉ - ௩); "ஏற்றுரியி னியிழ்
முரசும், கூற்றுட்க வெழீஇச் சிலைப்ப" (யா-வி. மேற். "தாழிரும்பினர்");
"மயிர்க்கண் முரசுமொடு வான்பலி ஆட்டி" (சீலப். நு: அஅ); "புனைமருப்
பழுந்தக் குத்திப் புலியொடுபொருது வென்ற, கண்குர லுருமுச் சிற்றக் கதழ்
விடை யுரிவை போர்த்த, துணைகுரன் முரசும்" (சீவக. உஅகக); "பசும்
பொற் பலவார் விசித்துப் பிணியுறீஇ...ஏற்றுரி போர்த்த.....முரசும்"
பெருங். உ. உ: உச - கூ.

யாம்பல் வள்ளித் தொடிக்கை மகளிர்

பாசவன் முக்கித் தண்புனற் பாயும்

யாண ரறுஅ வைப்பிற்

கரு காமர் கிடக்கையவ ரகன்றலை நாடே.

தினையும் துறையும் அவை.

அவரை அக்களத்திற் பாணர் பாடியது.

இ - ள்.—எத்துணையும் பலவாகிய யானையும், அம்பாற்கலங்கி இனிமேலுண்டாக்கும் போரின்றிப் படையிடத்துப் பட்டனா; வெற்றிப்புகழ் மாட்சிமைப்பட்ட குதியெல்லாம், ஆண்மைக்கேற்ற வீரப்பாட்டுக்கூற்றையுடைய மேலாட்களுடனே அக்களத்தேபட்டன; தேர் கொடுவரவந்த போரிற்கு அமைந்தோரெல்லாம் தாம்பிழத்த பரிசை தம்கண்மறைப்பச் சேரப்பட்டனர்; வாயால் விசைக்கப்பட்டுத் தொழில் மாட்சிமைப்பட்ட மயிர்வொது போர்க்கூறப்பட்ட கண்ணையுடைய முரசுமெல்லாம், மரிப்பார்படுதலான் இருந்துகொட்டன; சாந்தமைந்த மார்பின் கண்ணே நெடியவேல பாய்ந்தனவாக அரசரும் பொருது அக்களத்தின்கண்ணே மடிந்தனர்; இனி, என்னவருத்தமுறுவதோதான்? கழனிக்கண் ஆம்பறமணடாற் செயதவனையணிந்த கையினையுடையமகளிர் செவ்வி அவலைமுக்கிக் குளிர்த்த புனற் கண்ணேபாயும் புதுவருவாயறாத ஊர்களுையுடைய அழகிய கிடையையுடைய அவரது அகன்றலிடத்தையுடையநாடு.—எ - று.

அன்னேவென் னுவதுகொலென்று டாடமோதுவாருமுார்.

நாடுதான் என்னுவதுகொலெனக்கூட்டுக.

நாடென்னுமொருமைநோக்கி, என்னுவதுகொலென் ஒருமையாற் கூறப் பட்டது. (கக)

கஉ. மு. புறநா. ௩௫௨: ௫.

கக. முக்குதல் - உண்ணுதல்; 'முத்தைக், கொக்குமுகுக் கிக்கக்கி விக் குமச சோலைக் குறுக்குடியே' (தனிப்பாடல்); "கங்க முக்கின சிறுபீ னெல்லாம்" திருவளை. இரதிரன். ௫௬.

கசு. "அறுஅ யாண ரகன்றலைப் பேருர்" பொருந. க.

கரு. புறநா. ௬௮: ௨௦.

(கசு.) நல்யாழாகுளி பதலையொடு சுருக்கிச்

செல்லா மோதில் சில்வனை விறலி

க. புறநா. ௧௫௨: ௧௫-அ; "குரலபுணர் நல்யாழ முழுவோ டொன்றி, துண்ணீ ராகுளி யிரட்ட" மதுரை. ௬௦௫ - ௬.

உ. "செல்லா யோதில் சில்வனை விறலி", "செல்லா மோதில் சில்வனை விறலி" பதிற். ௪௦: ௨௧; ௫௭: ௬.

கநசு புறநானூறு மூலமும் உரையும்.

கனிற்றுக்கணம் பொருத கண்ணகன் பறந்தலை

1 விசம்பா டெருவை பசந்தடி தடுப்பப்

நீ பகைப்புல மரீஇய தகைப்பெருஞ் சிறப்பிற்

குடுமிக் கோமாற் கண்டு

நெடுநீர்ப் புற்கை நீத்தனம் வரற்கே.*

திணை - பாடாண்டிணை; துறை - விறலியாற்றுப்படை.

† பாண்டியன் பல்யாகக் காலை முதுகுடும்பிப் பெருவழதியை ‡ நேடும் பல்லியந்தனார் பாடியது.

இ - ள்.—சல்லயாழையும் சிறுபறையையும் ஒருதலைமாக்கிணையுடனே கட்டிப்போலேமலேமோ? சொல்லுவாயாக, சிலவனையையுடையவிறலி, யானையணிபொருத இடமகன்ற பாசறைக்கண் ஆகாயத்தின்கண்ணே பறக்கும் எருவையைப் பசிய ஊன்றடி தகைப்ப மாற்றாதேயத்தின்கண்ணே மருவிய அழகிய பெரிய செலுத்தினையுடைய முதுகுடுமியாகிய கோமாணைக் கண்டு மிக்கநீரான் அடப்பட்ட புற்கையைக் கைவிட்டுவருவதற்கு.—எ-று.

எருவை = தலைவனாருத்து உடல சிவந்திருக்கும் பருந்து; கழுக்கெனினு மமையும்.

விறலி, குடுமிக்கோமாற்கண்டு புற்கையை நீத்தனம்வரற்குச் செல்லா மோவெனக்கூடடி வினைமுடிவுசெய்க.

தகைப்பருஞ் சிறப்பினென்பதூஉம் பாடம். (காசு)

ந. நிரைபுரிநை ஆசிரியத்துள் வந்ததற்கு மேற்கோள்; தோல். செய். கு. கசு - ந.

எ. புறநா. அசு: க; “தெண்ணீரடிபுற்கை” குறள். க0காரு.

* மு. பரிசில்பெறப்போகலவேண்டுமென்னுஞ் குறிப்பிதற்கு மேற்கோள்; தோல். புறத்திணை. கு. ந0 - இளம்; ஸ்டி ஸ்டி ஸ்டி. ந.சு - ந.

† பாட்டுடைத்தலைவன் பெயரின் ஒரு பகுதி சு - ஆம் அடியில வந்துள்ளது.

‡ இவரது பெயர்க்காரணத்தை முதலடி அறிவிக்கின்றது.

(பி - ம்.)—1 ‘விசம்போடெருவை’

(காரு.) மண்முழா மறப்பப் பண்யாழ் மறப்ப

விருங்கட் குழிசி கவிழ்ந்திழுது மறப்பச்

சுரும்பார் தேறல் சுற்ற மறப்ப

வுழுவ ரோதை மறப்ப விழவு

க. புறநா. கருஉ: கசு.

நு மகலு ளாங்கட் சீமார் மறப்ப

வுவவுத்தலை வந்த பெருநா ளமயத்

. திருசுடர் தம்மு ணேக்கி யொருசுடர்

புன்கண் மாலை மலைமறைந் தாங்குத்

தன்போல் வேந்தன் முன்புகுறித் தெறிந்த

க0 புறப்புண் ணுணி மறத்தகை முன்னன்

வாள்வடக் கிருந்தன னீங்கு

நாள்போற் கழியவ ஞாயிற்றுப் பகலே.

திணை - பொதுவியல் ; துறை - கையறுநிலை.

சேரமான் 1 பெருஞ்சேரலாதன் சோழன்கரிகாற் பெருவளத்தா னோடு பொருது புறப்புண்ணுணி வடக்கிருந்தானைக் கழாத்தலையார் பாடியது.

இ - ள்.--முழா மார்ச்சனையிடுதலொழிய, யாழ் பண்ணையொழிய, பெரிய இடத்தையுடைய பாணை பாலின்மையிற் கவிழ்ந்து நெய்கடைதலை யொழிய, தம்முடையகிளை வண்டார்ந்த மதுவையுண்ணுதொழிய, உழுவார் தொழிலசெய்யுமோசையையொழிய, அகன்ற தெருவினையுடையசீ றார். விழா வினையொழிய, உவாவறதுகூடிய பெரியநாளாகிய பொழுதின்கண் ஞாயிறும் திங்களுமாகிய இருசுடரும் தம்முள் எதிர்சின்னுபார்த்து அவற்றள் ஒரு சுடர் புலலியமாலைப்பொழுதின்கண் மலையுள்ளையொளித்தாற்போலத் தன்னையொக்கும்வேந்தன் முன்னகக் கருதியெறிந்த புறத்தற்ற புண்ணுக்கு நாணி மறக்கூறுபாட்டையுடைய வேந்தன் வாளோடு வடக்கிருந்தான் ; ஆத

அ. மலைமறைதல்: "மலைமறை தொளித்தி" புறநா. அ: அ. :

க - கக. புறநா. ௬௬: அ; மேலுலத்ததை அடைய விரும்பினோர் இவ் வுலக நுகர்ச்சியைத் துறந்து விரதத்தால் உடலை மெலிவித்து யோகப் பயிற்சியால் உயிரை நீத்தற்குத் தாம் உறைந்த இடத்தை விட்டுப் புண்ணிய திசையாகிய வடதிசையிற் சென்று தங்குதலும், மீளாமல் நியமத்துடன் வடதிசையிற் செல்லுதலுமரபு ; அன்னாஞ் செலுதல் உத்தரகமன மென் றும், மகாப்பிரத்தானமென்றும் கூறப்படும் ; (புறநா. உகச, உகசு, உகஅ; சிறுபஞ்ச. ௭௩) கருத்தது: "கரிகால் வளவனொடு வெண்ணிப் பறந் தலைப, பொருதுபுண் ணுணிய சேரலாத, னழிகள மருங்கின் வாள்வடக் கிருந் தென, விள்ளு விள்ளுரை கேட்ட சான்றோ, ரரும்பெற லுலகத் தவனொடு செலீஇயர், பெரும்பிறி தாகியாங்கு" (அகநா. ௫௫); "பிறக்கவல விரும்பைச் செம்பொனும் வண்ண நிகழத்திய விரதமே நிகர்ப்பப், பிறக்கமும் வளமு மொழித்தவ ணமைத்த பெரும்பதிக் குவமையும் பெறாமன், மறக்கநிற் களிற் றுக் குபேரன்வா ழானகை வடக்கிருந்தது" (வில்லி-பாரதம், இரகிரப். உரு); "வாணன்மென் மாகையிலவாழ், நின்றோகை கற்பி னிலைமையெண் னாதெதிர் நின்று வெள்ளிப், டன்றோ வடக்கிருந் தாண்மடப் பாவையருந்ததியே" (தஞ்சை. ௩௭௪); போரில் தோலவியுறோர் வடபாற்சென்றிருத்தல் மா பென்றுந் கூறுவர்.

(பி - ம்.)— 1 'பெருந்தோளாதன்'

கட்சி புறநானூறு மூலமும் உரையும்.

லால், இவ்விடத்து யாம் அவனையன்றித் தனித்து உயிர்வாழும் ஞாயிற்றை யுடையபகல் எமக்கு இனி முன்புகழிந்த நாள்போலக் கழியா.—எ - று.

‘மண்முழா மறப்ப’ என்பதுமுதலாகிய செயவெனெச்சங்களெல்லாம், வான்வடக்கிருந்தனென்னும் வினையோடுமுடிந்தன.

எறிந்தபுண் - எறிதல் ஏதுவாக உற்றபுண்.

‘முன்புகுறித் தெறிந்த புறப்புண்ணுணி’ என்றது, மார்பில்தைத்துரு வினபுண்ணும் புறப்புண்ணுதலையொக்குமென நாணியென்றதாகக் கொள்க. (சுரு)

(சுரு.) நளியிரு முந்நீர் நாவா யோட்டி.

வளிதொழி லாண்ட வரவோன் மருக

களியியல் யானைக் கரிகால் வளவ

சென்றமர்க் கடந்ததின் னுற்ற ரோன்ற

ரு வென்றோய் சின்னிணு நல்ல னன்றே

கலிகொள் யாணர் ¹ வெண்ணிப் பறந்தலை

மிகப்புக மூலக மெய்திப்

புறப்புண் ணுணி வடக்கிருந் தோனே.

திணை - வாகை ; துறை - அரசுவாகை.

*சோழன்கரிகாற்பெருவளத்தானை ² வெண்ணிக்குயத்தியார் பாடியது.

இ - ள்.—நீர்செறிந்த பெரியகடலின்கண்ணே மாக்கலத்தையோட் டிப் போர்செய்தற்குக் தகாற்றி எறி நாவாய்ஓடாதாக ஆண்டு வளிச்செல் வனையழைத்து ஏவலகொண்ட வலியோன்மரபிலுள்ளானே, மதம்பொருந்

க. “நளியிருமுந்நீர்” மணி. கஉ : சுஉ.

க - உ. முற்காலத்திற் சோழனொருவன் கடலிற் காற்றை ஏவல் கொண்டமை, “வாதராசனை வலிந்துபணி கொண்ட வவனும்” (கலிங்க. இராச. கசு) என்பதனாலும் விளங்குகின்றது.

சு. புறநா. உசஉ : ச.

ங - அ. அகநா. ௫௫ : க௦ - க௫; “காய்சின மொய்ம்பிற் பெரும் பெயர்க் கரிகா, லார்கலி நறவின வெண்ணி வாயிற், சீர்கெழு மன்னர் மறவிய ஞாட்பின்.....வேந்தர்சாய மொய்வலி யறுத்த ஞான்றை” (ஐடி. உசசு : அ - கங); “இரும்புள்ளிப் போருதைத் தோய்வு கருஞ்சினை, யரவாய் வேம்பி னங்குழைத் தெரியவு, மோங்கிருஞ் சென்னி மேம்பட மிலைந்த, விருபெரு வேந்தரு மொருகதைத் தவிய, வெண்ணித் தாக்கிய வெருவரு நோன்றட், கண்ணர் கண்ணிக் கரிகால்வளவன்” பொருந். கசங - அ.

* பாட்டுடைத்தலைவன் பெயர் ஈ. - ஆம் அடியில் வரதுள்ளது.

† “வாயுவினை நோக்கிபுள மாண்டவினை நாவாய்” குண்டலகேசி.

(பி - ம்.)—1 ‘வெண்ணிப்பறந்தலை’ ² ‘வெண்ணிக்குயத்தியார்’

புறநானூறு மூலமும் உரையும். க௭௭

ய யானையையுடைய கரிகால்வளவ, மேற்சென்று போரை எதிரின்று கான்ற நினது வலிதோற்ற வென்றவனே, நின்னினும் நல்லனல்லவே? ஐத்தலைக்கொண்ட புதுவருவாயையுடைய வெண்ணியென்னும் ஊர்ப் பறத்துப் போர்க்களத்தின்கண் மிகப் புகழை உலகத்துப்பொருத்திப் புறப் பண்ணிற்குநாணி வடக்கிருந்தோன், அவ்வாறிருத்தலான்.—எ -று.

புகழெய்தியென்றது, புறப்புண்ணிற்கு நாணுதமன்றே.

ஓட்டியென்பதனை ஓட்டவெனத்திரிக்க.

எய்தி, எய்தவெனத்திரிப்பினுமமையும்; எய்தவென்றுபாடமோது ஈருமுள்.

உரவோன்மருக, கரிகால்வளவ, வென்றோய், வெண்ணிப்பறத்தலைப் பட்ட புறப்புண்ணினி உலகத்துப் புகழ்மிகவெய்தி வடக்கிருந்தோன், நின் றினு நல்லனன்றேயெனக்கூட்டுக.

இது கரிகால்வளவன் வென்றிகூறியதாகலின் அரசவாகையாயிற்று(௭௭)

(௭௭.) அன்னச் சேவ லன்னச் சேவ

லாடிகொள் வென்றி யடுபோ ரண்ண

னிடிலை யளிக்கு மொண்முகம் போலக்

கோகூடு மதிய முகிழ்நிலா விளங்கு

௫ மையன் மாலையாங் கையறு பிணையக்

குமரியம் பெருந்துறையிரை மாந்தி

வடமலைப் பெயர்குவை யாயி னிடையது

சோழ நன்னாட்டுப் படினே கோழி

யுயர்நிலை மாடத்துக் குறும்பறை யசைஇ

௧௦ வாயில் விடாது கோயில் புக்கெம்

பெருங்கோக் கிள்ளி கேட்க விரும்பிசி

ராந்தை யடியுறை யெனினே மாண்டசி

க. தோல். கிளவி. சூ. சஅ - போர். மேற்.

அ - கூ. புறநா. காசு: கஉ.

௧௦. புறநா. காசு: க௭.

௧௧. பிசிர - பாண்டிநாட்டிலுள்ளதோரூர்; புறநா. உகடு: கா - எ.

௧௨. அடியுறை - அடியில் வாழ்வேன்; புறநா. ககஅ: உக - உரை; "காவலம் குறகி, யடியுறை யருண்மொழி யான்பணிந துரைப்ப" பெருங். க. ச௭: எ - அ.

௧௧ - ச. நற்செய்தி கேட்டோர் சொன்னவர்களுக்குத் தாமணிந்த அணிகலம் நல்குதலை, "அணிகலம் பரிந்து நங்கை யணிமரு னுருவத் தந்த, மணிமருண்முதுவத் செவ்வாய் மாதவசேனைக் கீந்து" (குளா. கல்யாண.

ககஅ புறநானூறு மூன்றாம் உரையும்.

னின்புறு பேடையணியத்த

னன்புறு நன்கல நல்குவ னினக்கே.

தீணை - பாடாண்டிணை; துறை - இயன்மொழி.

† கோப்பெருஞ்சோழனைப் பிசிராந்தையார் பாடியது.

இ-ள்.—அன்னச்சேவலே, அன்னச்சேவலே, கொல்லுதலைப்பொருந்திய வென்றியையுடைய அடுபோண்ணல் தள்ளுடலாதத் தலையளிசெய்யும் விளங்கிய முகம்போல இரண்டுபங்கும் வந்து பொருந்தியமதியம் அரும்புநிலா விளங்கும் தமிழோராயினர்க்கு மயக்கத்தைச்செய்யும் மாலைப்பொழுதின் கண் யாம்செயலற்று வருத்தக் குமரியாற்றினது பெரியதுறைக்கண்ணே அயிரையைமேய்ந்து வடதிசைக்கண் இமயமலைக்கண்ணே போகின்றயாயின், இவ்விரண்டிற்குமிடையதாகிய நல்ல சோழநாட்டின்கட் சென்றபொருந்தின், உறையூரின் கண் உயர்ந்த நிலையையுடைய மாடத்தின்கண்ணே நினது குறும்பறையோடுதங்கி வாயில்காவலர்க்கு உணர்த்திவிடாதே தடையின்றிக் கோயிற்கண்ணே புக்கு எம்முடைய பெருங்கோவாகிய கிள்ளிகேட்பப் பெரியபிசிரென்னுமுரின் கண் ஆந்தையுடைய அழக்கீழென்று சொல்லின், மாட்சிமையையுடைய நினது இன்புறும் பேடையுணர் தனது விருப்பமுறும் நல்ல அணிகலத்தையளிப்பன, நீ என்கு.—எ - று.

‘ஆடுகொள்வென்றி’ என்பதற்கு வென்றியுண்மிக்க வென்றியெனினுமமையும்.

குறும்பறையென்றது, பேடையை.

வாயில்விடாதென்றதற்கு வாயில்காவலர் விடவேண்டாதெனினுமமையும்.

கஅஉ); “ஆயபே ரன்பெனு மனக்க ரார்த்தெழத், தேய்வினா முகமதி விளங்கித் தேசுறத், தூயவ னுவகைபோய் மிகச்சுடர்க்கெலா, நாயக மனைய தோர் மாலை நல்கினான்” கம்ப. மந்தரை. ௫உ.

* மு. “நாராய் நாராய்” என்னும் சத்திமுற்றப்புவலர் பாடல் ஞாபகத்திற்கு வருகின்றது; “அன்னச் சேவ லன்னச் சேவலென்னும் பாட்டினுள் இரும்பிசிராந்தையடியுறையெனினென்பது.....குறிப்புமொழி” தோல். எச்ச. கு. ௨௫ - பேர்.

† கக, கஉ - ஆம் அடிகளில் தலைவன் பெயரும் புலவர்பெயரும் அமைந்திருத்தல்காண்க; “புணர்ச்சி: ஒரு தேயத்தாராதல்; பழகுதல்; பலகாற்கண்டும் சொல்லாடியும் மருவுதல்; இவ்விரண்டுமின்றிக் கோப்பெருஞ்சோழனுக்கும் பிசிராந்தையார்க்கும்போல உணர்ச்சியொப்பின் அதுவே உடனுயிர் நீக்குமுரிமையத்தாய நட்பினைப் பயக்குமென்பதாம்” (குறள். எஅ௫ - பர்மேல்); “கோப்பெருஞ்சோழன் துறந்துழிப் பிசிராந்தையாரும் பொத்தியாரும் போல்வார் துறந்தாரென்றுகூறும் புறச்செய்யுட்கள் உதாரணம்” என்னும் நச்சினூர்க்கீனியர் வாக்கியம் ஈண்டறியத்தக்கது; தோல். கற்பியல், கு. ௫உ.

(பி - ம்.)—1 ‘இரும்பிசிராந்தையார்’

புறநானூறு மூலமும் உரையும்.

ககக

முகிழ்நிலாவென்பது, ஒருசொன்னடைத்தாய் மதியம் முகிழ்நிலாவின் மன முதல்வினைகொண்டது; மதியம் முகிழ்க்கும் நிலாவெனினுமமைபும். ஆந்தையடிபுறையென்பதற்கு ஆந்தை நின் அடிக்கணுதைவானென்பார்பாருமுளா.

பேடையணிப நள்கலம் நல்குவென்பதனாற்பயன்: மறவாதுபோதல் ண்டுமென்னும் நினைவாயிற்று. (௬௭)

அ.) உடும்புரித் தன்ன வென்பெழு மருங்கிற்

கடும்பின் கடும்பசி களைபுநர்க் காணாது

சில்செவித் தாகிய கேள்வி நொந்துநொந்

திங்கெவன் செய்தியோ பாண பூண்சுமந்

நீ தம்பகட் டெழிலிய செம்பொறி யாகத்து

மென்மையின் மகளிர்க்கு வணங்கி வன்மையி

னாடவர்ப் பிணிக்கும் பிடுகெழு நெடுந்தகை

புனிதுதீர் குழவிக்கிலிற்றுமுலை போலச்

சுரந்த காவிரி மாங்கொன் மலிரீர்

க0 மன்பதை புரக்கு நன்னாட்டுப் பொருந்

னுட்பகை யொருதிறம் பட்டெனப் புட்பகைக

கேவா னாகலிற் சாவேம் யாமென

நீங்கா மறவர் வீங்குதோள் புடைப்பத்

௩. “புலவவாயப்பாண்” (பெரும்பாண். ௨௨) என்பதற்கு, “கற்ற லவியை வெறுததுக் கூறுகின்ற வாயினையுடைய பாண்ணே” என்று பொருள் கூறி இவ்வாடியே மேற்கோளாகக் காட்டினர் நச்சினர்க்கினியர்.

௫. மார்பில் மூன்று வரிகளா கிடத்தல் ஆடவர்க்கு உத்தம இலக்கணம்; “மார்பிற், செம்பொறி வாங்கிய மொய்ப்பு” (முருகு. ௧௦௪ - ௫); “பொறிஞலாட்க் கிடந்த மார்பிற் புண்ணியன்” (சீவக. ௧௭௦௬); “செவ்வரை யாகத்தான்”. சீகாளத்தி. நக்கீர. நக. ௫ ௭ ௭௭. ௧௬௧; ௭௭௭

௬ - ௭. புறநா. (௫௫): க௭ - ௪.

அ. “புனிது” என்னும் உரிசொசொல் ஈன்றணினமபாகிய குறிப்புப் பொருளை யுணர்த்தியதற்கு மேற்கோள்; தோல். உரி. ௫. ௭௭ - ௩.

அ-௧. “மணற்கிணக்க நீருறு மைநதர்கா வாய்வைத், துணச்சுரக்குந் தாய்முலை யொண்பால்” (நீருவள். ௩௧); “சுரபு வென்பது தாய்முலை யன்ன திவ், வுரவுநீர்நிலத்தோங்கு முயிர்க்கெலாம்” (கம்ப. ஆற்று. ௧௨); “பிள்ளை தைவரப் பெருகுபால் சொரிமுலைத் தாய்போன், மள்ளர் வேனிலின் மணற் திடர் பிசைந்துகை வருட, வெள்ள நீரிரு மருங்குகால் வழிநிதந் தேறிப், பள்ளநீள்வயற் பருமடை யுடைப்பது பால்” பெரிய. திருக்குறிப்பு. ௨௨.

க௧-௩. “ஏகும்மள வையின்வந்தன வலமும்மயி லிடமுந், காகம்முத் தவியமுந்திய தடைசெய்வன கண்டா, னாகம்மன னிடையிஞ்ஞா திடையுறென

கச0 புறநானூறு மூலமும் உரையும்.

தணிபறை யறையு மணிகொ டேர்வழிக்
கடு கடுங்கட் பருகுநர் நடுங்குகை யுகுத்த
நறுஞ்சே ருடிய வறுந்தலை யானே
நெடுநகர் வரைப்பிற் படுமுழா வோர்க்கு
முறந்தை யோனே குருசில்
பிறன்கடை மறப்ப நல்குவன் செவினே.

திணை - அது; துறை - பாணற்றுப்படை.

சோழன் நலங்கள்ளியைக் கோலூர்க்கிழார் பாடியது.

இ - ள்.—உடம்புரித்தாற்போன்ற எலும்பெழுந்த விலாப்புடையை
புடைய சுற்றத்து மிக்கபசியைத் தீர்ப்பாரைக்காணுதே கேட்டார்பலரும் அறி
தற்கரிதாய் அறிவார் சிலராதலின் சிலசெவிக்கண்ண தாகியயாழை இப்பாண்
சாதியது உணவிற்று முத்தலாகப்பெற்ற பரிசு என்னென்றுவெறுத்து இங்கே
என்செய்கின்றயோ பாண, பூணைத்தாங்கி அழகிய பெருமையையுடைய
எழில்பெற்ற செம்பொறிபொருந்திய மார்பினையுடைய மென்மையான மக
ளிர்க்குத்தாழ்ந்து வன்மையான வீரரை அகப்படுக்கும் பெருமைபொருந்திய
கெடுந்தகை, ஈன் தணிமைபொருந்தி அதுநீர்ந்த குழவிக்குச் சுரக்குமுலை
போல நீர்மிக்க காவிரியினது கரைமாததைச்சாய்க்கும் மிக்கவெள்ளம் உல
கத்து உயிர்ப்பன்மையைப் பாதுகாக்கும் நல்ல சோழநாட்டையுடைய வேந
தன், உட்பகை ஒருகூற்றிலேபட்டதென்னும்படி எம்மைப் புட்செய்யும்பகை
யிடத்து ஏவானுகலான் யாம் எம்மிற்பொருது மடியக்கடவேமென்று நீங்காத
மறத்தையுடையோர் தம்முடைய பூரித்ததோள்களைத்தட்ட அவருடைய
மேற்கோள் தணிதற்குக் காரணமாகிய பறையறையும் அழகுபொருந்திய
தோர்வழிக்கண் வெய்யகள்ளைப்பருகுவார் தம் நடுங்கு கையான் உருக்கப்
பட்ட நயிய அச்சேற்றின்கண் ஆடிய பாகரேறுதயானே நெடிய நகரிடத்
தொலிக்கும் பறையினது ஓசையைச் செவிதாழ்த்துக்கேட்கும் உழையுரிடத்
தான்; அவ்விதவன், நீ பிறன்வாயிலேநினையாமெ நினக்கு அளிப்பன்,
அவன்பாற்செல்வையாயின்.—எ - று.

நடவான், மாகம்மணி யணிதேரோடு நெருனெறி வந்தான்” (கம்ப. பரசு
ராம. 10); புள்ளின் தீய நிமித்தத்தையும் மதித்திலரென மறவரின் வீரச்
சிறப்புக்கூறினர்; “உநினுயிரஞ்சா மறவ ரிவைவன், செநினுஞ்சீர் குன்ற
லிலர்” (எளக) என்னும்புறமும், “போர்பெற்றறியாமையின், அது
பெற்றான் அரசன் மடுப்பினும் நிலலாரென்பதாம்; பிறரும்.....‘புட்பகைக்,
கேவானுகலிற் சாவேம் யாமென, நீங்கா மறவர் வீங்குதோள் புடைப்ப’
என்றகூறினர்” என்று வந்துள்ள பரிமேலழகர் வாக்கியங்களும் ஈண்டறி
யத்தக்கன.

கச - எ. “நாறமயிர் மடப்பிடி தழீஇ வேறுநாட்டு, விழப்பட்டர் மள்
ளரின் முழுவெடுத்தியரிக், களிமதர்ப் படுத்த” அகநா. ௬௮௬: ச - சு.

கச. புறநா. ௨௨ : ௩௧ - ௩ ஆம் அடிக்குறிப்பைப் பார்க்க.

செம்பொறியென் தது, * “வரையகன் மார்பிடை வரையு மூன்றாள்” என்னும் இலக்கணத்தை; † திருமகளென்னுமமையும்.

உறந்தையோனென்பது, வினைக்குறிப்புமுற்று.

பூன்சுமந்தெழிலிய அம்பகட்டாகதது நெடுநதகையென இயையும்.

பாண, நீசெலின், நெடுநதகை, பொருநன், குருசில, உறந்தையோன் ; அவன் பிறன்கடைமறப்பகல்குவன் ; நீ ரங்குவண்ண செயதியோவெனக்கூட்டுக.

‘உட்பகைபொருதிதம்பட்டென’ என்பதற்கு உள்ளபகை சந்தாகிய ஒரு கூற்றிலே பட்டதாகவென்று உரைப்பினுமமையும்.

பகட்டினுடைஉதோற்றம் பொலிவுபெறவெனபாருமுளர்.

‘புட்பகையேவானாகலின்’ என்றோதி, உள்ளபகை தம்மிற்குடிற்றாக, புன் நிமித்தத்திற்குப்பகைவன் ஏவானாகலிற் சாவேய்யாமென மறவர் தோள் புடைப்பவென்று உரைப்பாருமுளர். புட்பகையென்று இஃனுக்கு ஒரு பெயர்.

(சுஅ)

* சீவகசிந்தாமணி, கசு௬௨.

† புறநா. எ: ௫.; “திருமறு மார்பீ யருளல வேண்டும்”, “பொன்னிற் றேன்றிய புனைமறு மார்பு” (பரி. க: ; : ௩); “இருநிலங் கடந்த திரு மறு மார்பின், முநநீர் வண்ணன்” பெரும்பாண். ௨௬ - ௦.

(சுசு.) கையது கடனிறை யாமே மெய்யது

புரவல ரின்மையிற் பசியே யரையது

வேற்றிழை நுழைந்த ¹ வேர்நனை சிதாஅ

ரோம்பி யுடுத்த வுயவற் பாண

ரு ² பூட்கை யில்லோன் யாக்கை போலப்

பெரும்புல் லென்ற விரும்பே ³ ரொக்கலை

வையக முழுதுடன் வளைஇப் பையென

வென்னை வினவுதி யாயின் மன்ன

ரடிகளி றுயவுங் கொடிகொள் பாசறைக்

கடு குருதிப் பரப்பிற் கோட்டுமா தொலைச்சிப்

புலாக்களஞ் செய்த கலாஅத் தாணையன்

௩. “வேரொடு நனைந்து வேற்றிழை நுழைந்த, தன்னற் சிதாஅ”
பொருந. ௮௦ - ௮௧.

ச. உயவல் : மணி. ௩ : ௬௦.

கக. “செற்றமுங் கலாமுஞ் செய்யா தகலுமின்” மணி. க : ௬௩.

(பி. ம்.)—¹ ‘வெயர்நனை’ ² ‘பூண்டகை’ ³ ‘ஒக்கலொடு’

கசஉ புறநா னூறு மூலமும் உரையும்.

பிறங்குசிலை மாடத் துறந்தை யோனே
பொருநர்¹ கோக்கிய வேல னொருநிலைப்
பகைப்புலம் படர்தலு முரியன் றகைத்தா
கரு ரொள்ளெரி புரையு முருகெழு பசம்பூட்
கிள்ளி வளவற் படர்குவை யாபி
னெடுங்கடை நின்றலு மிலையே கடும்பகற்
தேர்வீ சிருக்கை யா நோக்கி
நீயவற் கண்ட பின்றைப் பூவி
உ௦ குடும்வண் டிமிராத் தாமரை
சூடா யாத லதனினு மிலையே.

தினையும் துறையும் அவை.

சோழன் குளமுற்றத்துத் துஞ்சிய கிள்ளிவளவன் ஆலத்தூர்க்கீழார் பாடியது.

இ - ன்.— இலக்கியத்தது, இலக்கண முறைமை சம்பிய யாழ்; உடம் பின் கண்ணது, ஈத்தளிப்போரில்லாமையாற் பசி; அரையதாகிய வேற்றிழை ஊடுபோன வொர்ப்பானனைந்த ிரையை * அற்றமதைத்து உடுத்த வருத்தத் தையுடைய டாண, மடியால மேற்கோளில்லாதவனுடம்பையொப்பப் பெரி தாகப் புற்கென்ற மிகப்பெரிய சுற்றத்தையுடையயாய் உலகமெல்லாவற் தையுஞ் சூழ்வந்து பின்னே என்னை மெல்ல வறுமைநீர்ப்பார் யாரெனக் கேட் கின்றயாயின், கேளாய்; வேறதரது கொலையானே புண்பட்டுவருந்தும் கொடி யெடுக்கப்பட்ட பாடிவீட்டின்கட் குருதிப்பரப்பின்கண்ணே யானையைக் கொன்று புலாலையுடைய போர்க்களத்தையுண்டாக் கிய போர்செய்யும் படை யையுடையவன், உயர்ந்தநிலையையுடைத்தாகிய மாடத்தையுடைய உறை யூரிடத்திருந்தான்; அவன், பொருவோர்பொருட்டெடுக்கப்பட்ட வேலையுடையனாய் ஒருபெற்றியேபகைவர் நாட்டின்கட் போதலுமுரியன்; சுற்றப் பட்ட மாலையையும் ஒள்ளிய எரியையொக்கும் நிறம்பொருந்திய பசும் பொன்னாற்செய்யப்பட்ட பூணியையுமுடைய கிள்ளிவளவனிடத்தே செலகு வையாயின் அனைது நெடியவாயிலிற் கட காலம் பார்த்துநின்றலும் உடை

கஉ. புறநா. சுள் : அ - கூ; பட்டின. உஅரு; உறையூரென்பதனை உறந்தையென முன்னோர் திரித்து வழங்கியதற்கு மேற்கோள்; நோல். செய். ரு. அ - போர்; ந.

கங. “திருமா வளவன் செவ்வர்க், கோக்கிய வேலினும் வெய்ய” பட்டின. உகூகூ- 1100.

கஅ. “நயர்தோர்க்குத், தேரியும் வண்கையவன்” கலி. 4௨.

உ௦. “ஆடுவண் டிமிரா வழலவிர் தாமரை” பெரும்பாண்.சஅக.

கச - உக. புறநா. ௧௦ : ௧௧ - ௧௭ ஆம் அடிகளின் குறிப்பைப்பார்க்க.

* “அற்றந் காவாச சுற்றமுடைப் பூர்துகில்” மணி : ௩௧; ௩௧.

(பி - ம்.)—1 ‘ஏற்றியவில்லன்’

புறநா னூறு முழைம் உரையும். கசக

யயல்லை; விளங்கிய பகற்பொழுதின்கண் அவன் பரிசிலர்க்குத் தேர்வுவழங்கி
நெருக்குமிருப்பை நின்கண்ணார்பார்த்த நீ அவனைக் கண்டபின்பு பூவின் கணை
யும் வண்டு ஊதாத பொற்றாமரைப் பூவைச் சூடாயாதல் அந்நெடுங்கடை
மற்றலினுமுடையயல்லை; அதனால், ஆண்டுசெல்வாயாக.—எ - று.

தகைதார் - தகைத்தாரென நின்றது; மேம்பட்ட தாருமாம்.

பாண, ஒக்கலையாய் வடிகு வினவதியாயின், தானையுடையவன்,
உறந்தையோன்; அவன் பாற்பட்டிருகையாயிற், நின்கையது யாழாதலானும்,
மெய்யது பசிபாதலானும், நெடுங்கடைநின்றலுமிலை; நீ அவற்கண்டபின்
ரைத் தாமரை சூடாயாதல் அதனினுமிலையென மாறிக்கூட்டுக.

பூவாகிய தாமரையெனினுமமையும்; அதற்கு இ - ற், அல்வழிச்சாரியை.
'புகழ்த்தகையிலலோன்' என்பதூஉம் பாடம்.

ஒருநாளுந் முதலனபத்துநாழிகையும் அறத்தின்வழிபொழுதிப் பின்
பத்துநாழிகையும் இரையின் முறைமைகேட்டுச் செய்த பொருளைப் பரிசிலர்க்
குக் கொடுத்த மகிழ்ந்திருத்தலால், கடும்பகற்மேர்வீசுருக்கையென்றார். (சுக)

(எ௦.) தேளந் தீந்தொடைச் சீறியாழ்ப் பாண
கயத்துவாழ் யாமை காழ்கோத் தன்ன
நுண்கோற் றகைத்த தெண்கண் மாக்கினை
யினிய காண்கிவட் டணிகெனக் கூறி

நு வினவ லானு முதுவா யிரவல
தைஇத் திங்கட் டண்கயம் போலக்
கொளக்கொளக் குறைபடாக் கூழுடை வியனக

க. "நீந்தே, னணிபெறவொழுகி யன்ன வ நிழதுறழ நாம் பி னலயாழ்".
சீவக. எஉஉ.

உ - ஈ. புறநா. உசுக. ௩ - ச; "பருவா யாமை, கம்பு னியவ னை
விசிபிணித், தெண்க கிணையிற் பிரமும்" (அகநா. ௩௬: ௧ - ச); "ஆமை
யகடுபோ லங்கட் டடாந்", "யாமை யாளகட் டன்ன வரிக்கினை" பு-வே.
ப: ௩ உ; க: கஅ.

௩. புறநா. அக: ச.

சு. "பனிசகளைத் தெண்ணீர், தைஇத் திங்கட் டண்ணிய தரிதும்"
(குறுந். கசக); "தைஇத் தண்கயம் போலப் பலர்படிந்து" ஐங்குறு. அச.

எ. "கொளக்கொளக் குறைபாச செலவத்து" (பதிற். அஉ: கஉ);
"கொளக்கொளக் குறையாது தரத்தா நிகாது.....நாடு" (மதுரை.
சஉசு - அ); செயவெனெச்சம் இருதொழிலும் நிகழ்காலமும் ஏற்றுவந்த
தற்கு மேற்கோள்; நன் - மயிலை. கு. ௩௪௩; நன் - வி. கு. ௩௪௪.

சு - எ. "கொளக்குறைபடாக் கோடுவளர்கூட்டத்து" அகநா. கசுஉ

கச்ச புறநானூறு மூலமும் உரையும்.

ரடுதீ யல்லது சடுதீ யறியா
 திருமருந்து வினைக்கு நன்னாட்டுப் பொருநன்
 கடு கிள்ளி வளவ னல்லீசை யுள்ளி
 நாற்ற நாட்டத் தறுகாற் பறவை
 சிறுவெள் ளாம்பன் ஞாங்க ருதுங்
 கைவள் ளீகைப் ¹ பண்ணன் சிறுகுடிப்
 பாதிரி கமழு மோதி யொண்ணுத
 கரு வின்னகை விறலியொடு மென்மெல வியலிச்
 செல்வை யாயிற செல்வை யாகுவை
 விறகொய் மாக்கள் பொன்பெற நன்னதோர்
 தலைப்பா டன்றவ னீகை
 வினைஞ்ச வேண்டா வாழ்கவன் றானே,
 தீணையும் துறையும் அவை.
 அவனைக் ² கோலூர்கீழார் பாடியது.

இ - ள்.—தேனபோல இனிய ருபபுத்தொடைபொருந்திய சிறிய
 பாழையுடையபாண, கயத்திலகணவாழும் யாமையை நாராசத்தின்கண்
 ணே கோததாறபோன்ற னுண்ணிய கோலாற் பிணிககப்பட்ட தெளிந்த
 கண்ணையுடைய பெரியஉடுகையோசை இனிய காண்க இவ்விடத்தே சிறிது

அ. புறநா. ௨௦: ௭ - கூ.

கூ. புறநா. ௫௮: ௧௦; 'சோறு' மருந்தெனப்படுதலை, மணி. ௧௧:
 சஅ, ௧௧௭ - ஆம் அடிகளாலும் அறிக; "சோழ வளநாடு சோறுடைத்து"
 ளுவையார்.

க௨. ஊதம் - துகளும்; கலி. ௧௬; அகநா. ௧௩௨.

க௩. பண்ணன் சிறுகுடி: "தனக்கென வாழாப் பிரர்க்குரி யாளன்,
 பண்ணன் சிறுகுடி", "பண்ணன் சிறுகுடி வடாஅது, தீநீரக கான்யாறு",
 "கழற்காற் பண்ணன் காவிரி வடவயி, னிழற்கயம்" அகநா. ௫௪, ௧௧௭,
 ௧௧௭.

க௪. "காணப் பாதிரிக் கருந்தகட டொளவீ, வேனி லதிரலொடு விரை
 இக் காண்வரசு, சிலைக கூந்தல்" அகநா. ௨௬௧: ௧ - ௩.

க௫. "நன்மா மயிலின் மென்மெல வியலி" மதுரை. ௬௦௮.

க௬. செலவு-செலவம்; "செலவாய செலவந தருவாய் நீயே", "செல
 வாய்த் திருவானாய் நீயே" தே.

௧௭. ஓயதல் - செலுத்துதல்; புறநா. ௧௧௬ : ௮; பதிற். ௭௩, ௮௭.

௧௮. தாள்வாழ்க வெனறல மரபு; புறநா. ௧௦௧ : ௧௦ ; ௧௦௩ : ௧௨ ;
 "நாநன்றாள்வாழ்க" திருவாசகம்.

(பி - ம்.)—1 'பாணன்' 2 'கோலூரகியார்'

நூற்போவிராக்' என்ற சொல்லிப்பலவும் என்ன வினவுதலமையாத முதிய
ராய்மையையுடைய இரவலனே, யான் சொல்லுவதனைக் கேட்பாயாக; தைமா
த்தின்கட் குளிர்த பொய்கையைப்போலக் கொள்ளக்கொள்ளத்தொலை
ராத சோற்றையுடைய அகன்றகரிடத்து அடுநெருப்பல்லது சுடுநெருப்பறி
ராத சோற்றையும் தண்ணீரையும் வினைக்கும் நல்ல காட்டுக்கு வேந்தன்,
ள்ளிவளவனது நல்லபுகழறினத்து மணத்தை ஆராயும் ஆராய்ச்சியை
முடைய வண்டு சிறிய வெளிய ஆம்பலின்மீதே ஊதும் கையான்வள்ளிய
காடையையுடைய பாணனது சிறுமுடிக்கட் பாதிரிமாரும் மயிரினையும் ஒள்
ரியதுதலினையும் இனியமுதுவையுமுடைய விநலியுடனே மெல்ல மெல்ல
டந்துசெல்வையாயின் செல்வத்தைபுடையையானவ; விநகைக்காட்டினின்
றும் ஊரகத்துச்செலுத்துமாநதர் அக்காட்டகத்து விழுப்பொருள் எடுத்திக்
காண்டாற்போல்வதொரு நேர்பாடன்று, அவனது உண்மை; அதுபெறு
வங்கொலென்று கருதவேண்டா; அவனது தாள் வாழ்க.—எ -று.

பாண, தனிக எனக்கூறி விளவலான இரவல, விநலியொடு மென்மெ
வச் செல்குவையாயினென இயையும்; வியனகர்ச்செல்வையாயினெனவு
மையும். கசரையுடையநாடென இயைப்பாருமுள்.

'விநகொய்மாக்கர் பொன்பெற்றந்தோதோர் தலைப்பாடன்று' என்ப
கற்கு விநகிற்குசசென்றோர்பொன்பெற்றற்போலவதொருதலைப்பாட்டுதெ
ன்று பொருளுரைப்பாருமுள்; அதுபொருந்துமெல் அறிந்தகொள்க. (எடு)

(எக.) மடங்கலிற் சினைஇ மடங்கா வுள்ளத்
தடங்காத் தானே வேந்த ருடங்கியைந்
தென்னொடு பொருது மென்ப வவரை
யாரம ரலறத் தாக்கித் தேரொ
ரு டவர்ப்புறங் காணே னுயிற் சிறந்த
பேரம ருண்க ண்வளினும் 1 பிரிக

க. "மடங்கலபோற் சினைஇ" கலி. உ.

உ. புறநா. ௩௮ : கக - ௩.

௩ - ௫. புறநா. ௪௨ : ௮ - கூ.

கூ. "மெல்லிய லரிவைநின் னல்லகம் புலம்ப, னிற்றுறத் தமைகு
வே னுயி னெ ற்றுறந், திரவலர் வாரா வைகல், பலவா குகயான் செலவுது தக
வே" (குறுந். க௭௭); "கருநதடக்கண் மங்கையரை கோக்குற்த கண்ணும்,
பெருந்தடர் தோட்பிணித்த கையும் - பருநதின், வளைவாயிற் பெய்யேனெல்
வந்திரந்தார் துன்பல், கையாது மாற்றுகவென் கை" வீர. பொருள்,
க௭ - மேற்.

ச - கூ. இவளென்றது தனது தேவியை; அவள் கற்பிற் சிறந்தவள்,
இந்நூல் உசுக-ஆம் செய்யுளின் கருத்தில், 'குதப்பாண்டியன் தேவி பெருக்
கோப்பெண்டு தீப்பாய்வாள் சொல்லியது' என்று இருத்தலின், அவள்

(பி - ம்.)—1 'பிரிகு'

வறனிலை திரியா வன்பி னவையத்துத்
 திறனி லொருவனை நாட்டி முறைதிரிந்த
 மெலிகோல் செயதே னுகு க மலிபுகழ்
 ௧௦ வையை சூழ்ந்த வளங்கெழு வைப்பிற்
 பொய்யா யாணர் மையற் கோமான்
 மாவனு மன்னெயி லாநகையு முரைசா
 லந்துவஞ் சாத்தனு மாந ¹ னழிசியும்
 வெஞ்சின வியக்கனு முளப்படப் பிறநுங்
 ௧௫ கண்போ னண்பிற் கேளிரொடு கலந்த
 வின்களி மகிழ்நகை யிழுக்கியா னென்றோ
 மன்பதை காக்கு நீள் ² குடிச் சிறந்த
 தென்புலங் காவலி னொரீஇப்பிறர்

கலவியிற் சிறப்புற்றசு செயபுள் செய்யும் ஆறறையுடையளாயிருந்தா
 னென்பதும் இவன அவளிடத்தே மிக்க அன்புடையவையிருந்ததுபோலவே
 அவளும் இவளிடத்துப் பேரன்புடையவளாயிருந்த இல்லறத்தை இனிது
 நடத்தி இவனிற்நதவுடன் தீப்பாயநதுதானும் இறந்தாளென்பதும் வெளியா
 கின்றன; தன்னுடைய குற்றமற்ற மனைவியை மனத்தால அக்கீகரியாது
 விட்டவன் மிக்கபாவியாய்ப் பிணியாயப்பட்டு வருந்தவானென்று நீதிநூல
 கள் கூறுதலின் 'இவளினும்பிரிக' என்றான்; "குற்றசிகைக கோதை சூட்டிக
 கொண்டவனிருப்ப மறறோ, நிழறிகழ வேலினனை நேடியு நெடுங்கணனும்,
 பிழைப்பிலாட் புறந்ததானுங் குரவரைப் பேணலசெய்யா, திழுக்கினுரிவா
 கள் கண்டா யிடும்பைரோய்க்கிரைகளாவார்" (சீவக. ௨௫௨)என்னுஞ்செய
 புள் இதனை நன்கு புலப்படுத்தும்; "கடிசொல்லிலை காலத்துப்படினே"
 என்பதற்கு இவ்வடிகள் மேற்கோள்; தொல். எச்ச. சூ. ௫௩ - பேர்.

எ - கூ. புறநா. எ2 : ௧௦ - ௧௨; "நடுவிகந் தொரீஇ ரயனில்லான்
 வினைவாங்கக், கொடிதோர்த்த மன்னவன்" (கலி. ௮); "உடைப்பெருகு
 செல்வத் துயர்ந்தபெருமை, யடக்கமி லுள்ளத்த னுகி-நடக்கையி, னொளிய
 னல்லானமேல வைத்தல குரங்கினகைக் கொளளி கொடுத்த விடல்",
 "முறைதெரிநது செல்வர்க்கு நலகூர்ந தவாக்கு, யிறைதிரியா நேரொக்கல
 வேணடு - முறைதிரிநது, நேரொழுகா னுயி னதுவா மொருபகக, நீரொழு
 கப் பாலொழுகுமாறு" பழ. ௨௦௦, ௨௦௬.

௧௫. "கரவா தவநதியுங் கண்ணன்னார் கண்ணு, பிரவாமை கோடி
 புறம்" குறள், ௧௦௬௩.

௧௦ - ௧௬. "கலந்தாரைக கைவிடுதல் கானக நாட, விலங்கிற்கும் விள்ள
 வரிது" நாலடி, ௭௬.

௧௭ - ௮. "மன்பதை காக்குந் தென்புலங் காவ, லென்றாதற் பிழைத்
 (பி - ம்.)—¹ 'இழிசெயும்' ² 'குடிப்புறந்த'

வன்புலங் காவலின் மாறியான் றறக்கே.*

திணை - காஞ்சி; துறை - வஞ்சினக்காஞ்சி.

ஒல்லையூர்த்த 1 † பூதப்பாண்டியன் பாட்டு.

இ - ள்.— சிங்கம்போலச் சினநது மீளாத மேற்கோள் பொருந்தியுள்ளத்தினையும் மிகைத்துச் செலவும் படையையுமுடைய வேந்தர், தம் மில ஒப்பக்கூடிவருது என்னொடு பொருவேமொன்று சொல்லுவர்; அவ்வேந்தரைப்பொறுத்தற்கரிய போரின் கண்ணே அலறப்பொருது தேருடனே அவருடைந்தோடும் புறக்கொடையைக் கண்டிலேனாயின், எனக்குச் சிறத்த பெரியவாய் முகத்தோடு பொருந்தின மையுண்ட கண்ணினையுடைய இவளினும் நீங்குவேனாக; அந்மொன்று நிலைகலங்காத அன்பினையுடைய அவைக்களத்தி அறத்தின் திறப்பாடிவல்லாத ஒருவனை வைத்து முறைகலங்கிக் கொடுங்கோல செய்தேனாக; மிக்க புகழையுடைய வையையாற் நழப்பட்ட செலவும் பொருந்திய ஊர்களிற் பொய்யாத புதுவருவாயையுடைய மையலென்னும் ஊர்க்குத் தலைவனாகிய மாவனும், நிலைபெற்ற எயிலென்னும் ஊரையுடைய ஆரதையும், புகழ்மைநத அந்துவஞ்சாத்தனும், ஆதனழிசியும், வெய்ய சினதையுடைய இயக்கனுமென இவருட்படப் பிறரும் எனது கண்போலும் நண்பினையுடைய நடாரோடு கூடிய இனிய செருக்கையுடைய மகிழ்நகையைத் தப்பியவனுதிப் பலவுயிரையும் பாதுகாக்கும் அரசாருலத்திற் சிறந்த பாண்டிநாடுகாக்கும் காவலினிங்கிப் பிறருடைய வன்புலங்களைக் காக்கும் காவறகண்ணே இக்குடிப் பிறப்பினிங்கியான் பிறப்பேனாக.—எ - ம.

‘மெலிகோல செய்தேனாக’ என்பதனுள் ஆகுகவென்பது, எங்குந்த நுதரைக்கப்பட்டது.

‡ ஒன்றோவென்பது எண்ணின்கண்வருவதோரிடைச்சொல்; அதனை முன்னும் பின்னும் கூட்டுக. (எக)

தது” (சிலப். 20 : எ - எ) என்பதும் இவ்வடிகளபோலவே பாண்டியருடைய குலப்பெருமையைப் புலப்படுத்துகின்றது.

* மு. காஞ்சித்திணைத்துறைகளுள் இன்னதுபிழைப்பின் இதுவாகிய ரொளத் துன்னருஞ் சிறப்பின் வஞ்சினத்தானுமென்தன் விசேடவுரையில், “நகுத்தகனரே (எஉ), மடங்கலிற் சினைஇயெனனும் புறப்பாட்டுக்கள் உயிர்நும் செல்வமும் போலவன நிலையும் பொருளொன ரினையாது வஞ்சினஞ் செய்தன” என்பர்; தோல். புறத்திணை. ௧௫- ௨௪ - ந.

† இவன் தென்னாடு புறநதமை கஅ - ஆம் அடியால் புலப்படுகின்றது.

‡ புறநா. ௩௨ : ௨ - உரை.

(பி - ம்.)—1 ‘பூதபாண்டியன்’

கச்சி புறநா னூறு மூலமும் உரையும்.

(எ.உ.) நகுதக் கனரே நாடுமீக் கூறுந்
 ரினைய னிவனென வுளையக் கூறிப்
 படுமணி யிரட்டும் பாவடிப் பணைத்தா
 'ணெடுநல் யானையுந் தேரு மாவும்
 று படையமை மறவரு முடையம் யாமென்
 றுறுதுப் பஞ்சா துடல்சினஞ் செருக்கிச்
 சிறுசொற் சொல்லிய சினங்கெழு வேந்தரை
 யருஞ்சமஞ் சிதையத் தாக்கி முரசுமொ
 டொருங்ககப் படேள னாயிற் பொருந்திய

க. எளளல நகையை விளக்குமிடத்து "நகுதக்கனரே நாடுமீக் கூறுந்
 என்றூட்போல வீரத்தெழுந்த வெகுளி நகையும் எளளல நகையின்கண் அடக்
 கவேண்டும்" என்பர்; தோல். மெய்ப்பாடு. சூ. ௪ - போர்.

உ. புறநா. எ.எ, எ.அ; "இனைய ரினமுதைய ரென்றிகழார் நின்ற, வொளி
 யோ டொழுதப் படும்" (குறள். ௨௬௮); "அனையுதற பாம்பு மரசும்.....
 இனைய வெளிய பயிற் றனவென் றெண்ணியிகழி னிழுக்கந் தரும்" (ஆசார.
 ௮௪); "சீர்த்தகு மன்னர்...இனதென்று பாம்பிகழவா ரில்" பழ. ௩௮௩.

௩ - ௪. "படுமணி யிரட்டிமருங்கி ள்.....வேழம்" (முருகு. ௮௦ -
 ௮௨) பாவடி; புறநா. கடு; ௮.

௪ - ௩. "திணைவிராயெண்ணல வழுவென்பதே கருத்தாயின், 'நெடு
 நலயானையுந் தேரு மாவும், படையமை மறவரு முடையம்யாம்' எ - ம், 'இரு
 மனப்பெண்ணுருந் காளுந் கவறும்' எ - ம், படர்க்கைச் சொல்லும் அஃறி
 ணைக் கிளவியும் விராயெண்ணுதல வழக்குப் பயிற்சியுடைமையான் அவையு
 மடங்க 'உயர்திணைச் சொல்லே யஃறிணைக் கிளவ்' எனப்பொதுப்படலாதது
 'தன்மைச் சொல்லே யஃறிணைக் கிளவ்' எனத் தன்மைச் சொல்லையே விதந்
 தோதலுஞ் சூன்ருக்கூரலாமாகலானும் அவர்க்கு கருத்தன்மையறிக" தோல்.
 கிளவி. சூ. ௪௩ - சே.

௪ - ௪. உடைமையென்னும் மெய்ப்பாட்டிற்கு மேற்கோள்; தோல்.
 மெய்ப்பாடு. சூ. ௧௨ - இளம்.

எ. சிறுசொல்: சீவக. ௨௦௭; துளா. அரசியல, ௩௧௭.

௬ - ௭. "உறுதுப்பஞ்சா.....வேந்தரையென்பது கொலைபொருளாக
 வெகுளிச்சுவையிறந்தது; என்னை? சிறுசொற்சொல்லுதலென்பது புகழ்
 கொன்றுரைத்தலாகலின்" தோல். மெய்ப்பாடு. சூ. ௧௦ - போர்.

௬ - ௬. வெகுளிச்சுவைக்கு இவ்வுடிகள் மேற்கோள்; தோல். மெய்ப்
 பாடு. சூ. ௧௦ - இளம்.

௮ - ௬. புறநா. ௨௩: ௩ - ௭ ஆம் அடிகளின் குறிப்பைப் பார்க்க;
 "அளங்குக்கு விழுத்திணை திருத்தி முரசுகொண், டாணகட னிறுத்த",
 "இருபெரு வேந்தரையு முடனிலை வென்று, முரசுந் குடையுந் கலனுந்
 கொண்டு" பதிற். ௩௧; ௮ - ஆம் பத்துப்பதிகம்.

க0 வென்னிழல் வாழ்நர் சென்னிழற் காணாது
கொடியனெம் மிறையெனக் கண்ணீர் பரப்பிக்
குடிபழி தூற்றும் கோலே னாகுக
வோங்கிய சிறப்பி னுயர்ந்த கேள்வி
மாங்குடி மருதன் நலேவ னாக

கரு வலகமொடு நிலைஇய பலர்புகழ் சிறப்பிற்
புலவர் பாடாது வரைகவென் னிலவரை
புரப்போர் புன்கண் கூர்
விரப்போர்க் கியா வின்மையா னுறவே.*

திணையும் துறையும் அறவ.

பாண்டியன் தலையாலங்கானத்துச்செருவேன்ற நெடுஞ்செழியன்
பாட்டு.

இ - ள். — நம்மாற் சிரிக்கத் தக்கார் இவன் ஆளுகாட்டை மிகுத்துச்
சொல்லுவரெனவும் இவன்றான் இனையனெனவும் யான் வெறுப்பச்சொல்லி
ஒலிக்குமணி இருமருங்கு ஒன்றோடொன்று மாறிவிசைக்கும் பரந்த அடி
யினையும் பெரிய காலினையுமுடைய உயர்ந்த நல்லாயினையினையும் தேரையும்
குதிரையையும் படைக்கலத்தொழிலமைந்த வீரரையும் உடையேம் யா

கஉ. “வன்பழி தூற்றும் குடியதே மாமதரை”, “குடிபழி தூற்றும்
கோலனு மல்லன்” சிலப். கக: உஅ; உங: ஈச.

கக - உ. ‘பெயர்’ என்பதற்கு ‘வஞ்சினம்’ என்பொருள் கூறி,
‘கொடியனெம்.....கோலேனாகுக’ என்னும்பகுதியை மேற்கொள்காட்டி,
‘கூறும் வஞ்சினத்தால தனக்கு ஒருபெயர் பெறதலின் வஞ்சினத்தைப்
பெயரென்றார்’ என விசேடவுரையும் எழுதினர்; பட்டின. உஅக - ந.

கஅ. “சாதலி னின்றாத திலலை யினிதது உ, மீத லியையாக் கடை”
(குறள், உங0) என்பதும் இவ்வடியின் பொருளை வலியுறுத்துகின்றது.

கஎ - அ. “கலிமா னேயே கலிமா னேயே, நாகத் தன்ன நன்னெடுந்
தடக்கைக், காய்சின யானைக் கலிமா னேயே, வெள்ளத் தானேமுன்.....
.....முன், னுள் எழித்துப் புகேள னாயினுள்ள, திரட்போ னின்மை கண்
டு, கரப்போன் சிறுமை யானுறு கப்பே” நகரீர்யாத்திரை.

* மு. காஞ்சித்திணைத்தறைகளுள், இன்னது பிழைப்பின் இதுவாகிய
ரொணத்தன்னருஞ்சிறப்பின் வஞ்சினம் கூறியதற்கு மேற்கோள்;
(தொல். புறத்திணை. கு. கக - இளம்; ஷெ ஷெ ஷெ உச - ந);
“மன்னர் நுங்கள் புறக்கொடை கண்டு.....கலப்ப லன்றே, செரி
சுடர் வழங்கும் வையத் தென்பெயர் கெடுகவென்றான்” (சீவக. எளங)
என்பதன் விசேடவுரையில், “இது சீவகன் வஞ்சினம். இது, முன்
இளமை முதலியவற்றை அவ்வரசர்கொன்று கூறுதலின் அக்கொலை பொரு
ளாகப்பிறந்த வெகுளியென்னும் மெய்ப்பாடு. இது, ‘நகுதக்களரே’
என்னும் புறப்பாட்டினுட் கண்டு கொள்க” என்று எழுதியிருக்கின்றனர்
நச்சினர்க்கினியர்.

புறநானூறு முலும் உரையும்.

மென்று எனது மிக்க வலிக்கு அஞ்சாதே மாறுபடுஞ் சினம் செருகிப் புல்லிய வார்த்தைகளைக் கூறிய சினம்பொருந்திய அரசரைப் பொறுத்தற்கரிய போரின் கண்ணே சிதம்பொருது முரசத்தோடுகூட அவரைக் கைக்கொண்டிலேனாயின், பொருந்திய எனது குடைநிழற்கண் வாழ்வார், தாங்கள் சென்றடையுநிற்காணுதே கொடியன் எம்முடைய வேந்தனென்று கருதிக் கண்ணரைப் பரப்பிக் குடிமக்கள் பழிநாற்றும் கொடுங்கோலையுடையோருக; உயர்ந்த தலைமையுடனே மேம்பட்ட கேள்வியையுடைய மாங்குடிமருதன் முதல்வனாக உலகத்தோடு நிலைபெற்ற பலரும்புகழும் தலைமையையுடைய புலவர் பாடாது நீங்குக, எனது நிலவெல்லையை; என்னும் புரக்கப்படுங் கேளிர் துயரம்மிக இரக்குமவர்கட்குக் கொடாதவறுமையை யானும.—எ-று.

என்னிலை வாழநாகிய குடியென்க.

உனையக்கூறியதனைத் தம்மிடத்திருந்து கூறியதாகவும், சிறுசொற் சொல்லியதனைப் போர்க்களத்து எதிர்ப்பட்டுக் கூறியதாகவும் கொள்க.

இவனென்றார், தம் கருத்துகளை அனுமையான்.

அகப்பேடேனாயினென்றது, ஈண்டுப்பிறவினைமேல் நின்றது.

வேந்தரைத் தாககி அகப்பேடேனாயின், கோலேனாகுக; இன்மையானும; என் நிலவரை புலவர்பாடாது வரைகவென மாறிக் கூட்டி வினை முடிவு செய்க.

‘நகுதக் களரே நாடுமீக் கூறுநர்’ என்பதனை, நாட்டாரால் மீக்கூறப்பட்ட மந்திரிச்சுற்றமுதலாயினார் நகுதக்களரெனப் பிரித்துரைப்பினுமமைபும்.

‘நிலவரைப் புரப்போர்’ எனவும் பாடம்.

(எஉ)

(எஈ.) மெல்ல வந்தென் னல்லடி பொருந்தி

யியென விரக்குவ ராயிற் சீருடை

முரசுகெழு தாயத்¹ தரசோ தஞ்ச

மின்னுயி ராயினுங் கொடுக்குவெ னிந்நிலத்

ந. புறநா. ௮௫: ௧௨; “முரசுகெழு தாயத் தரசோ தஞ்சமெனத் தஞ்சக்கிளவி அரசுகொடுத்தலெளிதொ என்மைப்பொருளுரைத்தியவாறு கண்டுகொள்க” தோல். இடை. ௫. ௧௮ - போர்; சே; ந; ௫ - வி. ௫. ௨௭௧ - உரை.

க - ச. இவ்வடியிலுள்ள மொழிகளால், சோழன் நலங்கிள்ளியது மேம்பாடும் வீரமும் வண்மையும் விளங்குகின்றன; புறநா. ௧௦: ௫ - கூ ஆம் அடிக்குறிப்பும், “தனதுமேம் பாடுரைத்தருனெடுமொழி”, “தன்னுடையாற்ற லுணரா ரிடையினுந், தன்னை மறுதலை பழித்த காலையுந், தன்னைப் புகழ்த்தவந் தகும்”, “ஈயென் கிளவி யிழிந்தோன் கூந்தே”, “கொடுவென் கிளவி புயர்ந்தோன் கூந்தே” என்பவைகளும் இங்கே அறியற்பாலன.

‘௫ - ம்.)—1 ‘அரசே’

- ௫ தாற்ற லுடையோ ராற்றல் போற்றுதென்
 னுள்ள மெள்ளிய மடவோன் நெள்ளிதிற்
 றஞ்சுபுலி யிடறிய சிதடன் போல
 வயந்தனன் பெயர்தலோ வரிதே மைந்துடைக்
 கழைதின் யானைக் காலகப் பட்ட
 ௧௦ வன்றிணி நீண்முனை போலச் சென்றவண்
 1 வருந்தப் பொரேன னாயிற் பொருந்திய
 தீதி நெஞ்சத்துக் காதல் கொள்ளாப்
 பல்நிறங் கூந்தன் மகளி
 ரொல்லா முயக்கிடைக் குழைகவென் றுரே *

தீணையும் துறையும் அகவ. *

சோழன் 2 நலங்கிள்ளிபாட்டு.

இ - ள்.—மெல்லவாகது எனது நல்ல அடியையடைந்து எமக்கு ஈய வேண்டுமென்று தாழ்ந்திர்பாராயின, அவர்க்குச் சீர்மையையுடைய முரசு பொருந்திய பழையதாய்வருகின்ற உரிமையையுடைய எனது அரசாட்சி கொடுத்தலோ எனியது ; இனிய உயிரேயாயினும் கொடுப்பேன், இந்நிலத் தின்கண் ; அமைச்சர் படைத்தலைவர்முதலாகிய வலியையுடையோரது வலியைப் பாதுகாவாது என்னுளளத்தையிழந்த அறிவிலலாதோன் யாவர்க்கும் விளங்கத் தயிலகின்ற புலியை இடறின குருடன்போலப் பிழைத்தப்போத லோ அரிது; மூங்கிலைத்தினும வலியையுடைய யானையினது காலின்க ணகப்பட்ட வலிய திணிமூங்கிலது நீண்ட முனையையொப்ப மேற்சென்று அவ்விடத்து வருந்தும்படி பொருதிலேனாயின, கூடிய தீதிலலாத நெஞ்சத் தாற் காதல்கொள்ளாத பலவகைப்பட்ட கரியகூந்தலையுடைய பொதுப் பெணமுதது பொருந்தாத புணர்ச்சியிடை என்மாலே துவள்வதாக.—எ - று.

எ. இரத அடியும், “எழுப்புபவோ, தஞ்சு புலியைத் துயில” (பழ. ௩௩) என்பதும் ஒருபொருளான.

க - கக. புறநா. ௮௦: எ; “வார்முகின் முழக்கின் மழகளிறு மிகிஇத் தள, காண்முனைமுகிற் கவர்கிளைபோல, வய்தல யாவதுநின் னுடற்றி யோரே” பதிற். அச: கக - ௩.

கஉ - ச. “அன்பின் விழையார் பொருள் விழையு மாய்தொடியா, நின் சொ லிழுக்குத் தரும்” (குறள். ௬௧௧); ஒலலாமுயககு: “வேளாமுயக்கம்” (கலி. ௬௮); குழைகதார்: “செழுந்தார் குழையச சேர்ந்தார்” (சீவக. ௨௦௩௪); காமம்பற்றியும் பெருமிதம் பிறக்குமென்பதற்கு, “பலநிறங்கூந் தல.....தாரே” என்பது மேற்கோள்; தோல். மெய்ப்பாடு. கு. ௬ - பேர்.

* மு. காஞ்சித்திணையுள் இன்னதுபிழைப்பினிதவாகியுரெனத் துண் ணருஞ் சிறப்பின்வஞ்சினங்கூறியதற்கு மேற்கோள்; தோல். புறத்திணை. கு. ௨௪ - ௩.

(பி - ம்.)—1 ‘வருந்த வொற்றேனாயிற்’ 2 ‘எல்லுருத்திரன்’

‘இரக்குவிராயின்’ என்று பாடமோதுவாருமுளர்.

திதில்காதல்கொள்ளாவென இயைப்பினுமமையும்.

உள்ளமென்றது, உள்ளத்தாறதூழும் சூழ்ச்சியை.

தன்மேம்பாடு கூறுகின்ற இ-மாதலின், நல்லடியென்பது தற்புகழ்த்
லென்னுங்குற்றமாகாது. (௭௩)

(௭௪.) குழவி யிறப்பினு மூன்றடி யிறப்பினு

1 மாளன் மென்று வாளிற் றப்பார்

தொடர்ப்படு ஞமலியி னிடர்ப்படுத் திரீஇய

கேளஸ் கேளிர் வேளாண் சிறுபத

௫ மதுகை யின்றி 2 வாழ்ந்துத்தீத் தணியத்

தாமிரர் துண்ணு மளவை

3 யின்ம ரோவில் வலகத் தானே.*

க - உ. அரசர்களில், போககளதது வீழ்தோரே துறக்கம் பெறுவா;
அங்ஙனமின்றி போயல் இறந்தோருடம்பைத் தருபையிற் கிடத்தி வாளாற
போழ்தது, ‘போரில்லமாண்டோரடையும் கதியை இவர் அடைக’ எனக்கட
வுளைவேண்டி அவ்வுடம்பை அடக்குதல் விதியெய்தாண்டறியற்பாலது;
இதனை, “திண்டிணிமுரசம்” (புறநா. ௯௩); “தருப்பையிற் கிடத்தி.....
நாணுத்தகவுடைத்து” (மணி. ௨ - ௧௩ - ௬); மூப்பினும் பினியினும் இற
வாது அமார்க்காத்து வீழ்தோரே துறக்கம்பெறுவா” (தொல். அகத்திணை,
கு. ௪௪ - ௫) எனபவற்றனுமபிக.

௩ - ௭. “மாள் வருங்கல் நீக்கி யிடவென்று, மீ வலிவினால வாமு
வேன்ம-னீனததா, லுடையக கண்ணு முறுதிசோந திவ்வுடம்பு, நீட்டித்த
நிற்கு மெனின்” (நாலடி. ௪௦); “மறனிழுககா மாண்முடைய தாசு”; “மருந
தோமற் றானேம்பும் வாழககை பெருந்தகைமை, பீட்டிய வந்த விடத்து,”
“மயிரீப்பின் வாழாக கவரிமா வன்னு, ருயிர் நீப்பா மாளம் வரின”, “இளி
வரின் வாழாத மாண் முடையா, பொளிதொழு தேத்து முலகு”, (குறள்,
௩ அடி, ௧௬௮, ௧௬௯, ௧௭௦); “மாண்மழிறதயின் வாழாமை முன்னினிதே”
(இளியது. ௧௪) என்பவை இச்செய்யுளின் பொருளை விளக்குகின்றன;
“தொடர்ப்படு.... உலகத்தானே: இது தன்மாட்டு வருத்தத்தான் இழிப்
புப்பிறந்தது” தொல்.மெய்ப்பாடு. ௩, ௪ - இளம்.

* ௫. காஞ்சித்திணையா, தாமேயேங்கிய தாங்கரும்பையுள் என்னுந
துறைக்கு மேற்கோள் (தொல். புறத்திணை. கு. ௧௩ - இளம்); “தாமே
யேங்கிய வென்பதற்குச் சிறைப்பட்டா தாமே தனித்திருநத வென்றுகூறி
‘குழவி...உலகத்தானே’ என்றும் புறப்பாட்டைக் காட்டுவாருமுளர்” ஷே
ஷே. ஷே. ௨௪-௩.

(பி - ம்.)—1 ‘மாண்வினையின்றெனவாளில்’ 2 ‘வயிற்றலகத்தித்’ 3 ‘உன்
பரோ’

திணை - பொதுவியல்; துறை - முதுமொழிக்காஞ்சி.

சேரமான் கணைக்காலிநம்பொறை சோழன்சேங்குணோடு 1 திருப் போர்ப்புறத்துப் பொருது பற்றுக்கோட்டிட்டுக் குடவாழிற்கோட்டத்துச் சிறையிற்கிடந்து தண்ணீர் தாவென்று பெறுது பெயர்த்துப்பெற்றுக் கைக்கோண்டிநந்து உண்ணான் சோல்லித் துஞ்சியபாட்டு.

இ - ள்.—பிள்ளை இறந்துபிறப்பினும் தசைத்தடியாகிய மனை பிறப் பினும் அவற்றையும் ஆளலலவென்று கருதாது வாளோக்குதலில் 2 தவறார் அர சராயிருக்க, பகைவர்வாளாற்படாது, சங்கிலியாற்பிணிக்கப்பட்டநாய்போலப் பிணித்துத் துன்பத்தைச்செய்து இருத்திப் கேளலாதகேளிருடைய உபகா ரத்தான் வந்த தண்ணீரை இரந்துண்ணக்கடவேமல்லேமென்றும் மனவலி யின்றி வயிற்றின்கட் டையை யாற்றவேண்டித் தாமேயிரந்துண்ணும் அளவினை யுடையாரை அவ்வரசர்பெறுவார்களோ இவ்வுலகத்தின்கண்.—எ - று.

அளவையுடையாரை அளவையென்றார்.

இதன்கருத்து: சாக்குழலியும் ஊன்பிண்டமுமென இவற்றின்மாத் திரையும் பெற்றிலேமென்ப பிறர்மேல வைத்துக்கூறியவாறு.

கேளலகேளிரென்றது, சிறைக்கோட்டங்காவலரை.

அன்றி, இவனான்மையுடையனலலவென்று வாளாற்கொல்லாராய்த் தொடர்ப்படுகுமலிபோல இடர்ப்படுத்தித்திருத்திய கேளலகேளிர வேளான் சிறப்பத்தை மதுகையின்றி வயிற்றுத்தீதணிக்கவேண்டித் தாம் இரந் தண்ணுமளவாகக் குழவிசெத்துப் பிறப்பினும் ஊன்பழிப்பினும் இவ் வுலகத்து மகப்பெறுவாருாரோவென உரைப்பினுமையும்.

அரசர்க்கு மானத்தின்மிக்க அறனும் பொருளும் இன்பமுமில்லை யென்றுகூறினமையின், இது முதுமொழிக்காஞ்சியாயிற்று. (எசு)

(பி - ம்.)—1 'செங்குணோடு போர்ப்' 2 'தவிரார்'

(எரு.) 1 மூத்தோர் மூத்தோர்க் கூற்ற முய்த்தெனப்

பாற வந்த பழவிறற் றுய

மெய்தின மாயி னெய்தினஞ் சிறப்பெனக்

குடிபுர விரக்குந் கூரி லாண்மைச்

ரு சிறியோன் பெறினது சிறந்தன்று மன்னே

மண்டமர்ப் பரிக்கு மதனுடை நோன்றான்

விழுமியோன் பெறுகுவ 2 னாயி னாழீ

க. "எனக்குததா யாகியா னென்னையீன் கிட்டுத், தனக்குத்தாய் நாடி யே சென்றான்" நாலடி. கரு.

உ - ள். "உருகெழு தாய மூழி னெய்தி" பட்டின. உஉஎ.

ச - ரு. "வேலொடு நின்ற னிடுவென் ததுபோலுங், கோலொடு நின்ற னிரவு" துறள். ருருஉ.

(பி-ம்.)-1 'மூத்தோர்க்குற்றமுய்த்தெனவுய்த்தென' 2 'ஆயிர்கழுநீர்'

ரறுகய மருங்கிற் சிறுகோல் வெண்கிடை
 யென்றாழ் வாடுவறல் போல நன்று
 ௧௦ நொய்தா லம்ம தானே மையற்று
 விசம்புற வோங்கிய வெண்குடை
 முரசுகெழு வேந்த ரரசுகெழு திருவே.
 திணை - அது; துறை - 1 பொருண்மொழிக்காஞ்சி.
 சோழன் நலங்கிள்ளிபாட்டு.

இ - ள்.—தங்குடியின்முதியோரை முதியோரைக் கூறம் கொண்டு போயிற்றாக, விதிதரப்பட்டுத் தம்பால்வந்தபழையவெற்றியாலுண்டாகிய அரசுரிமையைப் பெற்றேமானால் இத்தலைமையைப்பெற்றேமெனக்கொண்டு தங்குடிமக்களை இறைவேண்டியிருக்கும் மிகுதியிலலாத ஆண்மையை யுடைய உள்ளஞ்சிறியோன் பெறிள், அத்தாயம் அவனுக்குப் பரிக்கவொண்ணாதாம்படி கனத்தது, மிகவும்; அடுத்துப்பொரும் போரைப்பொறுக்கும் மனவெழுச்சியையுடைத்தாகிய வலிய முயற்சியையுடைய சிரியோன்பெறுவனாயின், தாழ்ந்தநீரையுடைய வற்றிய கயத்திடத்துச் சிறிய தண்டாகிய வெளிய கிடைச்சினது கோடைக்கணுலாந்த சாளரியைப்போலப் பெரிதும் நொய்து, குற்றமற்று விண்ணிர்கண்ணே பொருந்தவுயர்ந்த வெண்குடையினையும் முரசினையுமுடைய அரசாது அரசாட்சிறைப்பொருந்திய செலவம்.—எ - று.

குடிபுரவிரக்குமொபது, குடிமக்களைக் கொள்ளுங்கடமையன்றி மிகத் தரவேண்டுமென்று இரத்தலை.

தாயம் சிறியோன்பெறிள், அது மிகவும்கிறந்தன்று; வேந்தர் அரசுகெழுதிரு விழுமியோன் பெறுகுவனாயின், நன்றுநொய்தாலெனக்கூட்டி வினைமுடிவுசெய்க.

மன், ஆக்கத்தின்கண்வந்தது. அம்ம, அசைநிலை. (எடு)

(பி - ம்.)—1 'பொதுமொழிக்காஞ்சி'

(எசு.) ஒருவனை யொருவ னடிதலுந் தொலைதலும்

புதுவ தன்றிவ் வுலகத் தியற்கை
 யின்றி னூங்கோ கேளலந் திரளரை
 மன்ற வேம்பின் மாச்சினை யொண்டளிர்

௫ நெடுங்கொடி யுழிஞைப் பவரொடு மிடைந்து

உ. "பண்மியில் வுலகத் தியற்கை யுத்தினதும், புதுவதன்றே" (கலி. உஉ: ௩ - ௪); "புதுவ தன்றே தொன்றியல வாழ்க்கை" சிலப். ௩௦: ௧௪௦.

ச. புறநா. எசு: உ. மாச்சினை: பொருந். ௧௪௩ - ௪.

ச - ௫. புறநா. உஉ: ௨௦ - ௨௧ ஆம் அடிகளின் குறிப்பைப் பார்க்க; "போர்படு மள்ளர் போந்தொடு தொடுத்த கடவுள் வாகை" பதிற். ௬௬.

செறியத் தொடுத்த தேம்பாய் கண்ணி
யொலியன் மாலையொடு பொலியச் சூழப்
பாடின றெண்கிணை கறங்கக் காண்டக
நாடுகெழு திருவிற் பசும்பூட் செழியன்
க0 பீடுஞ் செம்மலு மறியார் கூடிப்
பொருது மென்று தன்றலை வந்த
புனைகழ லெழுவர் நல்வல மடங்க
வொருதா னுகிப் பொருதுகளத் தடலே.*

திணை - வாகை ; துறை - அரசவாகை.

பாண்டியன் தலையாலங்கானத்துச் செருவேன்ற † நெடுஞ்செழி
யன் இடைக்குன்றார்க்கிடார் பாடியது.

இ - ள்.—ஒருவனை ஒருவன் கொல்லுதலும் ஒருவற்கு ஒருவன் தோற்
தலும் புதிதன்று, இரத்தவுலகத்தின்கண் முன்னேதொட்டு இயலபு ; இஃ றை
முன்கேட்டறியேம் ; திரண்ட தாயாயுடைய மனத்திடத்து வேம்பி
னதுபெரியகொம்பின்கண் உண்டாகிய ஒள்ளியதளிரை நீண்டகொடியாகிய
உழிஞைக்கொடியுடனே விரவிச் செறியத்தொடுக்கப்பட்ட தேன்மிக்கமாலே
யை வளையமாலையுடனே சிறப்பசூடி ஓசையினிய தெளிந்த போர்ப்பறை
யொலிப்பக் காட்சிதக நாடுபொருந்திய செல்வத்தினையுடைய பசும்பொன்
னாரசெய்த பூனையணிந்த நெடுஞ்செழியனது பெருமையையும் உயர்ந்ததலை
மையையும் அறியாராய்த் தம்மிற்கூடிப் பொருவேமென்று தன்னிடத்து
வந்த புனைந்த வீரக்கழலையுடைய இருபெருவேந்தரும் ஐம்பெருவேளிரு
மாகிய ஏழரசருடைய நல்ல வென்றிடங்கத் தான் ஒருவனாய் நின்று
பொருது களத்திற் கட் கொல்லுதலு.—எ -று.

ஒருவனையொருவன் அடிதலும் தொலைதலும் புதுவதன்று, இவ்வுலகத்
தியற்கை ; செழியன் பொருதுமென்றுவந்த எழுவர்நல்லமடங்க ஒருவனா
கித் தெரியலை மாலையொடு காண்டகசூழிக் கிணைகறங்கப் பொருது களத்து
அடல் இன்றின் ஊங்கோ கேளமெனக்கூட்டி வினைமுடிவுசெய்க. (என)

க - கரு. புறநா. கக : கஎ-ஆம் அடிக்குறிப்பைப்பார்க்க.

* மு. தூழிலென் னுத்துறைக்கு மேற்கோள் ; தோல். புறத்திணை. கு.
க - இளம்.

† கூ ஆம் அடியில் தலைவன்பெயரின் ஒரு பகுதிவந்துள்ளது.

(எஎ.) கிண்கிணி களைந்தகா லொண்கழ ரொட்டுக்
குடுமி களைந்ததுதல் வேம்பி னெண்டலிர்

க. கழறொட்டு : புறநா. அ : க.

உ. குடுமிகளைதல : “ஏறது, நெடுமதில கொண்டு நிலமிசையோ மேத்
தக, குடுமி களைந்தானென்கோ” பு - வே. கூ : உக.

புறநானூறு மூலமும் உரையும்.

நெடுங்கொடி யுழிஞைப் பவரொடு மிலிந்து
 குறுந்தொடி கழித்தகைச் சாபம் பற்றி
 னு நெடுந்தேர்க் கொடுஞ்சி பொலிய நின்றோன்
 யார்கொல் வாழ்கவவன் கண்ணி தார்பூண்டு
 தாலி களைந்தன்று மிலனே பால்விட்
 டயினியு மின்றயின் றனனே வயின்வயி
 னுடன்றுமேல் வந்த வம்ப மள்ளரை
 கடு வியந்தன்று மிழிந்தன்று மிலனே யவரை
 யழுந்தப் பற்றி யகல்விசும் பார்ப்பெழக்
 கவிழ்ந்துநிலஞ் சேர வட்டதை
 மகிழ்ந்தன்று மலிந்தன்று மதனினு மிலனே.*

உ - கூ. புறநா. ௨௨ : ௨௦ - ௨௧-ஆம் அடிகளின் குறிப்பைப் பார்க்க.

க - ச. புறநா. ௭௨ : ௨-ஆம் அடிகுறிப்பைப்பார்க்க.

டு. நெடுந்தேர்க் கொடுஞ்சி; மதுரை. ௭௫௨ ; மணி. ச : சஅ.

எ. தாலி - ஐம்படைத்தாலி ; இதுணைபஞ்சாயுதமென்றும், பிறந்த ஐந்தார்களில் பிள்ளைகளுக்கு இதனைத் தாரணஞ்செய்தல் மரபென்றுங் கூறு வர்; “பொன்னுடைத் தாலி யென்மகன்” (அகநா. ௫௪); “மழலை, சிந்துபு சினனீ ரைம்படை நனைப்ப”, “ஐம்படைத்தாலி.....புதலவர்” (மணி. ந : ௩௩௭ - அ; எ : ௫௬ - எ); “எழிலார திருமார்பிற கேற்கு பிவையென், மழகிய வைம்படையு மாரமுத கொண்டு” (பெரியாழ்வார் தீருமொழி. க. ச : ௫); “பண்ணுவசு தேவனமக னாகிலி மாதிள் படாகையு மாயனிவ னென்று தெளி வெய்தத், தனடுதனு வாள்பணில நேமியெனு நாமத, தன்படைக ளானதிரு வைம்படை தரித்தே” (கலிங்க. அவதாரம், கூ); “தாலி யைம்படை தழுவு மார்பிடை” (கம்ப. நாடு. ௫௮); “ஐம்படை மார்பிற காணென்” திருவிளை. ௩௬ : ௨௫.

கூ. வம்பமளளர்; புறநா. ௭௮ : ௭; ௭௬ : ௫.

எ - கடு. “இந்த மகரஉகரம் ‘தாலிகளைந்தன்றுமிலனே’ எ - ம், ‘வியந தன்றுமிழந்தன்றுமிலனே’ எ-ம் உயாதிணைக்கண்ணும் வகத்தாலெனின், அவை ‘களைந்தான்’ ‘வியந்தான்’ ‘இழிந்தான்’ என்பனவற்றிற்கு மறையாய்க் ‘களைந திலன்’ ‘வியந்திலன்’ ‘இழிந்திலன்’ என நிறகின்றவை ‘களைந்தன்றுமிலன்’, ‘வியந்தன்றுமிலன்’, ‘இழிந்தன்றுமிலன்’ என முறையுவினைத்திரிசொல்லாய நின்றன” தோல். வினை. சூ. ௨௦ - ந.

கடு - கக. பெரும்பான். சகக ; மலைபடு. ௩௮௮.

கந. அகத்தடக்கல; புறநா. ௬ : ௨௫.

* மு. உழிஞைத்திணைத்துறைகளுள் ஒன்றாகிய ‘திமற்படவொருதான் மண்டிய குறுமையும்’ என்பதற்கு மேற்கோள் ; (தோல். புறத்திணை. சூ. ௧௦ - ௫௭ம்); “மதிமை சாலா மருட்கையானே.....கண்ணி களைந்தகா லொண்கழ றெட்டென்னும் பாட்டுச் சிறியோர் பெருகதொழிலைச் செய்தது” ஷே. மெய்ப்பாடு. சூ. ௭ - பேர்.

திணையும் துறையும் அவை.

அவனை அவர் பாடியது.

இ - ள். - சதங்கை, வாங்கப்பட்டகாலிலே ஓள்ளிய வீரக்கழலினைச் செறித்துக் குடுமியொழிக்கப்பட்ட சென்னிககண்ணே வேம்பினது ஓள்ளிய தளிரை நெடியகொடியாகிய உழிஞைக்கொடியோடுகுழிக் குறியவளைகளை யொழிக்கப்பட்ட கையின்கண்ணே விலைப்பிடித்து நெடிய தேரினது மொட்டுப் பொலிவுபெற்றநின் நவன் யாரோதான் ? யாரேயாயினும், அவன்கண்ண வாழ்வதாக ; தாரையணிந்து ஐம்படைத்தாலி கழித்ததுமில்ன் ; பாலையொழித்து உணவும் இன்மண்டான் ; முறைமுறையாகவெகுண்டு மேல்வந்த புதியவீரரை மதித்ததும் அவமதித்ததுமில்ன் ; அவரை இறுகப்பிடித்துப் பரந்த ஆகாயத்தின்கண்ணே ஒலியெழக் கவிழ்ந்து உடலம் நிலத்தின்கண்ணே பொருந்தக் கொன்றதற்கு மகிழ்ததுவும் இவ்வாறுசெய்தேமென்று தன்னை மிகுத்ததும் அதனினுமில்ன். - எ - று.

யார்கொலென் தது, வியப்பின் கட்டுறப்பு.

இழித்தன்கெனபது, இழிந்தன்கென மெலிந்தனின் தது. (என)

(எஅ) வணங்குதொடைப் பொலிந்த 1 வலிகெழு கோன்ற

ளணங்கருங் கடுந்திற லென்னை முணங்குநியிர்

தனைச் செறி யுழுவை யின ரக்குவந் தன்ன

மலைப்பரு மகல மதியார் சிலைத்தெழுந்து

நு விழுமியம் பெரியம் யாமே நம்மிந்

பொருநனு மினையன் கொண்டியும் பெரிதென

வெள்ளி வந்த வம்ப மள்ளர்

புல்லென் கண்ணர் புறத்திற் பெயர

வீண்டவ ரடுதலு மொல்லா னாண்டவர்

க0 மாணிழை மகளிர் நாணினர் கழியத்

உ. என்னை - எனதுதலைவன்; (புறநா. அச : க ; அரு : க ; அக : க ; உசுஉ : ரு) ; “என்னைமுன் நிலலையின்” (குறள், எஎக) ; முணங்குநியிர் தல் : புறநா. ருஉ : உ-ஆம் அடிக்குறிப்பைப் பார்க்க.

ச. புறநா. க0 : கூ - க0 - ஆம் அடிகளின் குறிப்பைப் பார்க்க.

க - ச. புறநா. ருஉ : க - ச.

கூ. இனையன் : புறநா. எஉ : உ-ஆம் அடிக்குறிப்பைப் பார்க்க.

எ. வம்பமள்ளர் : புறநா. எஎ : கூ ; எக : ரு.

(பி - ம்.) - 1 ‘மதனுடை கோன்றன்’

கருஅ புறநானூறு மூலமும் உரையும்.

தந்தை தம்மூ ராங்கட்

டெண்கிணை கறங்கச்சென் றுண்டட் டனனே.

திணையும் துறையும் அவை.

அவ்வா அவர் பார்ப்பது.

இ - எள்.—வனாத சந்துகளாற்பொலிந்த வலிபொருந்திய போரின் கண் நிலைதளராத பொதையினையுடைய தாளினையும் வருத்துதற்கரிய மிக்க வலியையுமுடைய என்னிதைவன் மூரிநிமிர்ந்து முலையின்கட்டிடந்த புலி தான் விரும்பியதோர் இரையை நோக்கிவந்தாற்போன்ற மாறுபடுத்தற்கரிய மார்பத்தை மதியாராய் ஆர்த்து எழுந்திருந்து, 'சிதப்புடையேம் படையாற் பெரியேம்யாங்கள் நம்மிற் பொருவானும் இனையன் கொள்ளையும்கொள்க' என இகழ்ந்துவந்த நிலையிலாத வீரர், புற்கொண்ட கண்ணராய்நின்றவிடத்து நிலலாது புறத்தேடாக அவரை இப்போர்க்களத்தின்கண்ணே கொன்றிடு தலும் உடம்படானாய் அவ்விடத்து அவர் மாட்சிமைப்பட்ட ஆபரணத்தை யுடைய மகளிர் நாணினாய் இறந்துபடத் தந்தையருடையவாகிய தங்களு றிடத்துத் தெளிந்த போர்ப்படை யொலிப்பச்சென்று அவ்விடத்தே கொன் றான்.—எ - று.

தந்தைதம்மூரென்றதனை, "ஏவ ல்லையர் தாய்வயிறு கழிப்ப" என்றும் போலக் கொள்க. தந்தைதம்மூரென்றது, தாம் தோற்றிச்செய்த நகரியன்றி உரைப்பதும் கருவருமுதலாகிய ஊர்களே. (எஅ)

கஉ. கிணைகறங்கச் செலலல: புறநா. எசு: ௩.

க - கஉ. "சிதப்படையான் செலலிடஞ் சேரி ஊறுடடையா, ஓர்க்க மழிந்து விடும்", "சிதநலனுஞ் சேரு மிலரெனினு மாந்த, ருதையிலத்தோ டொட்ட லரிது" (குறள். ௮௬௮, ௮௬௯.) உழிஞையையச் சூடிய வீரன் டகை வருடைய மதிலைச்சூழ்ந்து போர்செய்ய வேண்டுமென்பது விதியாதலாலும் இச்செழியன் உழிஞை சூடியவனாதலாலும் இங்ஙனம் போர்செய்வானாயின னென்பது மொன்று; புறநா. எசு, எஎ-ஆம் பாடல்களைப் பார்க்க.

(எசு.) மூதூர் வாயிற் பணிக்கய மண்ணி

மன்ற வேம்பி னெண்குழை மலைந்து

தெண்கிணை முன்னர்க் களிற்றி னியலி

க. "என்னுமெலையி னன்மொன் வவுணாகோ னெழுந்த, தன்ன தாகிய வுதையுள்போய்த் தடம்புன் லாடி" கந்த. சூரபன்மன்வதை. கசு. .

உ. புறநா. எசு: ச; இவ்வடி ஏழாம்வேற்றுமைத்தொகைக்கு மேற் கோள்; தோல். எச்ச. ௮. கஎ - ந.

௩. புறநா. எஅ: கசு - ஏ; சிறந்த ஆடவர் நடைக்குக்களிற்றின் நடை உவமையாதல, "மங்கல மழுகளி நனைய செலல்கையன்" (குறள். குமார கால. ௯); "பொன், நாகமு நாகமு நாண நடந்தான்" (கம்ப. கார்முக. ௩௨) என்பவற்றாலும் அறியலாகும்.

வெம்போர்ச் செழியனும் வந்தன னெதிர்த்

டு வம்ப மள்ளரோ பலரே

யெஞ்சவர் கொல்லோ பகறவச் சிறிதே.

திணையும் துறையும் அவை.

அவனை அவர் பாடியது.

இ - ன்.—தனது பழையக்கரிவாயிற்கட குளிர்த பொய்கையின்கண்
 னொழுங்கி மன்றத்தி—த்து மேம்பினது ஓளிய தனிரைச் சிறித் தெனிர்த
 னொசையையுடைய பறமும் னுகக களிறுபோலப் பெருமிதத்தோடுகடந்து
 வய்ய போரையுடைய நெடுஞ்செழியலும்வந்தா ; அவனோடுபகைத்த
 நிலையிலாதமநவர் பலரே ; பகற்பொழுது மிகச் சிறிதாதலால், அவருட்
 சிலர் பாடொழியவும்கூடும்.—எ - று.

போர்மடையைப் புணரவருகின்ற * 1 கள்ளிப்போராதலாற் பனிக்
 கயமண்ணியென்றார்.

திணை முன்னர்வருதல், யான்க்கும், இவ்வுங்க்கும் ஒக்கும். (எ - று)

* “கழககண்ணி வேந்தரை யாற்றுக குழக்கன்னி வாகைகொண்டே,
 முழககண்ணி மேலவைத்த மும்மதில வேந்தன்” (குறை. மேற். க - டை.
 2 - 2); “காண்டுமிக காளைதன் கள்ளிப் போரென” (துளா. அரசியல.
 எக); “காகுத்தன் கள்ளிப் போரில்” (கம்ப. தாடகை. எஎ); “கள்ளி
 வேட்டை மகன போக” பெரிய. கண்ணபார். சா.

(பி - ம்).—1 ‘கண்ணிப்போர்’

(அ0.) இன்கடுங் கள்ளி னொழு ராங்கண்

மைந்துடை மல்லன் மதவலி முருக்கி

யொருகான் மார்பொதுங் கின்றே யொருகால்

வருதார் தாங்கிப் பின்னொதுங் கின்றே

டு நல்கினு நல்கா னாபினும் வெல்போர்ப்

1 போரருந் தித்தன் காண்கதி லம்ம

பசித்துப் பணைமுயலும் யானே போல

க. “இ - ற்கடுங் கள்ளி னுறந்தை யாங்கண்” அகநா. கா. எ.

2. மதவலி: 19ரு. 2. 22 - 2.

டு. நல்கல்-உவத்தல்; “நறுமலர்க் கோதாய் நல்கினை கோய” மணி.
 க : 19. -

சா. தித்தன்-உறையிலிருந்த ஒரு சோழன்; (புறநா. 19ரு. 2: கூ-க0);
 “பொச்சி வேலித் தித்த னுறந்தை” அகநா. கஉ.

எ. புறநா. எங: கூ - கக-ஆம் அடிகளின் குறிப்பைப்பார்க்க.

(பி - ம்).—1 ‘பொரலருந்தித்தன்’

விருதலை யொசிய வெற்றிக்

களம்புகு ¹ மல்லற் கடந்ததி நிலையே

திணை - தும்பை; துறை † எருமைமறம்:

சோழன் போர்வைக்கோப்பெருநற்கிள்ளி முக்காவனுட்டு ஆழர்மல்லி
லணைப்பொருது அட்டுநின்றனைச் சாத்தந்தையார் பாடியது.

இ - ள்.—இனிய அழகற கள்ளினையுடைய ஆழரிடத்து வலியை
யுடைய மல்லனது மிக்க வலியைக்கெடுத்து ஒருகால் மண்டியாக மாப்பிலே
மடித்துவைத்து ஒருகால் அவன்செய்கின்ற உபாயத்தைவிலக்கி முதுகின்
கண்வளைத்தட பசித்து மூங்கிலைத் தின் மற்குமுயலும் யானையையொப்பத்
தலையுங் காதுமாகிய இரண்டிடமும் முறியமோதி அக்களத்தின்கட்புக்க
அம்மல்லனை எதிர்த்துநின்று கொன்றநிலையை, கண்டால் உவப்பினும் உவ
வாறாயினும், இவன் மறதையாகிய வெல்லும் போரினையுடைய பொருதற்கரிய
தித்தன்காண்பானாக.—எ - று.

என்றது, தந்தையுடன் வெறுத்துப்போந்தான் அமருட்புகுந்து இப்
போர்செய்தானே அவன் விருட்டின் உவக்கின்றான், விரும்பாவிழன் அஞ்சு
கின்றனென்பதாம்.

‘பணையுலும் யானைபோல வொருதலை யொசிய வொற்றி’ என்று பாட
மோதி, அம்மல்லன் முற்கூறியினும் பிற்கூறியினும் ஒருதலைமுறியமோதி
யென்று உரைப்பாருமுளர்.

தில், விழைவின் கண்வந்தது.

(அ௦)

* 1. மல்வென்றிக்குமேற்கோர்; தோல். புறத்திணை. 17. கசு -
இளம்; 1௭௮ 1௭௮ ௧௮. ௨௦ - ந.

† புறநா. ௨௪௪; சீவக. ௨௨௮௧ - ந.

1 (பு - ம்.)—1 ‘மள்ளார்க்கடந்ததி’

(அக.) ஆர்ப்பெழு கடலினும் பெரிதவன் களிநே

கார்ப்பெய லுருமின் முழங்க லானுவே

யார்கொ லளியர் தாமே யார்நாரச்

செறியத் தொடுத்த கண்ணிக்

ரு கவிகை மள்ளன் கைப்பட் டோரோ.

க - ௨. யானைமுழக்கிந்து இடிமுழக்கு உவமையாதலை, “யானைமுழக்
கக்கேட்ட, கதியிற்றே காரிண்குரல்” (பு. ௮: ௧௭ - ௮); “விசும்பி, லேன்
முந்து முழக்கினு மாறெழுந்து சிலைக்குங், கடாஅ யானை” (அகநா. ௧௪௪);
“கார்ப்பெய லுருமிற் பிளிதி.....மைபல வேழ மடங்கலின்” (குறிஞ்சி.
௧௬௨ - ௫); “களிறுங் களித்ததிருங் கார்” (பு - வெ. ௩ : ௨) என்ப
வற்றுலுமறிக.

௩-௪. ஆர்க்கண்ணி: புறநா. ௮௨ : ௧.

புறநா னூறு மூலமும் உரையும். கசுக

திணை - வாகை ; துறை - அரசவாகை.

அவனை அவர் பாடியது.

இ - ள்.—படையினது ஆரவாரம், எழுகடலுள் கூடி ஒலிக்கும் ஒலியைப் பெரிது ; அவனுடையகளிறு, கார்காலத்துமழையின்கண் இடியினும் முழங்குதலை அமையா ; நாராத் பயிலத்தொடுக்கப்பட்ட ஆத்திக்கண்ணியையும் இடக்கவிந்த கையினையுமுடைய வீரனது கையின்கட் பட்டோராகிய இவ்வகத்தக்கார் தாம் யார்கொல்?—எ - று. (அக)

(அஉ.) சாறுதலைக் கொண்டெனப் பெண்ணீர் றுற்றெனப்
பட்ட மாரி ஞான்ற ஞாயிற்றுக்

1 கட்டி னிணக்கு மிழிசினன் கையது

2 போழ்தூண் சீசியின் விரைந்தன்று மாதோ

நு வூர்கொள வந்த பொருநனெ

டார்புனை தெரிய நெடுந்தகை போரே.*

திணையும் துறையும் அவை.

அவனை அவர் பாடியது.

உ. ஞான்றஞாயிறு - அத்தமித்த கரியனா; “ஞான்றதோன் தவிர்பார்” (அகநா. 12 க); தோல். தொகைமரபு. சூ. உக - இளம். மேற்.

உ. நிணக்கும் - பிணிக்கும்; “நிணநெடெ லெஞ்ச நினைகொண்ட கள்வோ” (சீவக. 38 கக); இழிசினன் - இழிவையுடையான் (புறநா. உஅஎ: 2; உஅக: கக); “இழிசினர்க்கே யானும் பசித்தார்க ணீதல், கழிசினன் காத்தல் கடன்” சிறுபஞ்ச. எஎ.

ச. ‘விரைவு’ என்றும்மெய்ப்பாடடிற்கு மேற்கோள்; தோல். மெய். கஉ - இளம்.

* 19. “சாறு.....போரேயென்பது இழிந்ததன்மேல் வந்ததாலெனின்...புலியினது விரைவு மற்றுள்ளவிரைவின் உயர்ந்ததாதலின் அதுவும் உயர்ந்ததாம்” (தோல். உவம. சூ. 8 - இளம்); “சாறுதலைக் கொண்டென. என்றும் பாட்டினுள் உவம்பொருளாகிய போழ்தூண்டுசிக்குப் பல அடைகூறி அதனோடு உவமிக்கப்படும் போர்த்தொழிலினையாதுமோரடையின்றி வானாது கூறினனயினும் உவம்பொருளாகிய போர்த்தொழிற்குற்றதும் உணரக் கூறினனும்; என்னை? உண்டாட்டும் கொடையும் உரனெடுநோக்கி மறுத்தலுமுதலாகிய உள்ளக்கருத்தினுள் ஒருகணத்து ர்ளே பலவேந்தரை ஒருங்கு வென்றதற்கு விரைகின்றது போர்த்தொழிலென்பது தெளியப்பட்டமையின்” (நெட நெட நெட. உ0-பேர்); “சாறுதலைக் கொண்டென..... நெடுந்தகை போரே: இதனுள் ஆர்புனை தெரியல நெடுந்தகை போர்த்தொழி உவமையாகிய போழ்தூண்டுசித்தொழிற்குப் பல அடைபுணர்ப்பினும் அவையனைத்தும் போர்த்தொழில் விரைவையே சிறப்பித்து வந்தமையால் வழுவாகாது இலக்கணமாம்” இ - வி. சூ. சுசுக - உரை.

(பி - ம்.)—1 ‘கட்டினிணக்குமிழிசினன்’ 2 ‘போழ்துன்னுசி’

இ - ள்.—ஊரின் கண் விழாத் தொடங்கிற்றாக அவ்விழாவிற்கு உதவப் போகவும் தன் மனைவி பிள்ளைப்பெறுதலைப்பொருந்தினாலாக அவள் மெய்நோலிற்கு உதவப்போகவும் வேண்டிப் பெய்கின் மமழையையுடைய ஞாயிறு வீழ்ந்தபொழுதின்கட் கட்டிலைப்பிணிக்கும் புலைமகன்கையதாகிய வாரைச செலுத்தும் ஊசியினும் விரைந்தது, ஊரைக்கொள்ளவந்த வீரனோடு ஆத்தியாற்றொடுக்கப்பட்ட கண்ணியையுடைய பெருந்தகையது போர்.—எ - று.

நெடுந்தகைபோர், பட்டமாரி ஞான்றஞாயிற்றின்கட் சாறுதலைக்கொண்டெனப் பெண்ணைற்றுற்றென இழிசின்ன்கையதாகிய ஊசியின் விரைந்த. நெனக்கூட்டுக.

சாறுதலைக்கொண்டென அதற்கு உதவப்போகவும், பெண்ணற்றுற்றென அதற்கு உதவப்போகவுமென வேறுவேறுகொள்க; ஒன்றாகவுரைப்பாருமுளர். (அஉ)

(அரு.) அடிபுனை தொடுகழன் மையணற் காளைக்கென்

றொடிகழித் திடுதல்யான் யாயஞ் சவலே

1 யடுதோண் முயங்க லவைவநா ணுவலே

2 யென்போற் பெருவிதுப் புறுக வென்று

ரு மொருபாற் படாஅ தாகி

யிருபாற் பட்டவிம் மைய லுரே.*

தினை - கைக்கிளை; துறை - பறிச்சுதல்.

அவனைப் பெருங்கோழிநாய்கள் மகள்நக்கண்ணையார் பாடியது.

இ - ள்.—அடியின் கட்டினைந்த செறிந்த வீரக்கழலினையும் மைபோன்ற தாடியினையுமுடைய இளையோள்பொருட்டு எனது வளை என்னைக் கைவிடுதலான், யான் யானை அஞ்சுவேன்; அவன்பகையைக்கொல்லுந்தோனைத் தழுவதற்கு அவையின்கணுள்ளாரைநாணுவேன்; என்னைப்போல மிக்க நடுக்கமுறுவதாக, எந்நாளும், யாயேயாதல அவையேயாதல் ஒருகூற்றிற் படாதாகி யாயும் அவையுமாகி இருகூற்றிற் பட்ட இம்மயக்கத்தையுடைய ஊர்.—எ - று.

க. தொடுகழல் - செறித்தகழல் (புறநா. எள: க); மையணற்காளை: “செய்வினைப்பொலிந்த செறிகழ னோன்றண, மையணற் காளையோடு” (ஐங்குறு. ந.அக); “மையணற் காளை மகிழ்துடி” பு - வெ. க: கஉ.

ச. மு. புறநா. உருரு: ந; உகக: ரு; “என்போற் பெருவிதுப் புறுக வென்புழி, போலென்பது போல வென்னுஞ்செய்வெனெச்சக்குறிப்பாகிய உவமவுருபு” நொல். எச்ச. ரு. கஅ - ந.

* மு. “அடிபுனை தொடுகழன்...மைய லுரே : இது பெருங்கோழி நாய்கன்மகளொருத்தி, ஒத்த அன்பினற் காமமுறதவழியும் சூண்ச்சிறப் பின்றித் தானே காமமுற்றுக் கூறியது இதனினடக்குக” நொல். புறத் திணை. ரு. உஅ - ந.

† தாடி-வீசை; “இரலைமருப்பிற் திரிந்து மறிந்துவீழ்தாடி” (கலி. கரு); “கலையிற் மருப்பிற் கோடிக் காதள வோடுந்தாடி” திருவிளை: உக: உஉ.

(பி - ம்.)—1 ‘அடுதொறுமுயங்கல்’ 2 ‘எம்போற்பெருவிதிர்ப்பு’

கக்ச புறநானூறு மூலமும் உரையும்.

(அரு.) என்னைக் கூரிஃ தன்மை யானு
 மென்னைக்கு நாடிஃ தன்மை யானு
 மாடா டென்ப வொருசா ரோரே
 யாடன் நென்ப வொருசா ரோரே
 ரு நல்ல பல்லோ ரிருநன் மொழியே
 யஞ்சிலம் பொலிப்ப வோடி யெம்மின்
 முழாவரைப், போந்தை பொருந்தி நின்ற
 யான்கண் டனனவ னுடா குதலே.
 தீணையும் துறையும் அவை.
 அவனை அவர் பாடியது.

இ - ள்.—என்னுடைய தலைவனுக்கு ஊர் இஃதல்லாமையானும் என்னு
 டைய தலைவனுக்கு நாடி இஃதல்லாமையானும் அவனுக்கு இயல்பாயவென்றி
 யை அவனது வென்றியென்று சிறப்பாகச்சொல்லுவார் ஒருபக்கத்தார்;
 அவனது வென்றியன்றென்றது சொல்லுவார் ஒருபக்கத்தார்; பலரும் ஒத்து
 ஒவ்வாமற்கூறும் இவ்விருவகைப்பட்ட நல்லவார்த்தையும் நல்லவாயிருந
 தன; அவ்வாறுகூறியிராயினும், அழகிய சிலம்பார்ப்ப ஓடிச்சென்று, எம்
 முடையமனையின்கண் முழாப்போலும் பக்கத்தையுடைய பனையைப்பொரு
 ந்தின்று, எனதுவனையும் கலையுமுதலானவை தோற்கும் ஆண்மையுடைமை
 யின், அவனது வென்றியாதல் யான்கண்டேன்.—எ - று.

பின்னும் ஒருகால என்னெயென் ததனால், இவரது ஆதரவுதோற்றி நி
 தது.

நல்லவென்றது, இகழ்ச்சிக்குறிப்பு.

ஆடென்றதூஉம் ஆடன்றென்றதூஉம் அவனைச் சுட்டியேகூறினமை
 யின், இருநன்மொழியும் நல்லவென்றாரெனினுமமையும். (அரு)

க - உ. புறத்தினைப் பகுதியில், தலைவி தலைவனை 'என்னை' என்பதற்கு
 மேற்கோள்; தோல். பொருளியல், ௧௬. ௫உ - ந.

எ. "முழாவரைப் போந்தை யரவாய் மாமடல்" (புறநா. ௩௭௫: ௪);
 ஏதாவதொன்றனைச் சார்ந்துநின்று ஒருவரைப்பார்த்ததும் அங்ஙனம் நின்று
 ஒன்றைக்கேட்டதும் ஈனமுடைய குலமகளிர்க்கு இயல்பு; புறநா. அக: ௧ - உ.

(அக.) சிற்றி னற்றாண் பற்றி நின்மகன்
 யாண்டிள னோவென வினவுதி யென்மகன்
 யாண்டிள னுயினு மறியே னோரும்

புறநா னூறு மூலமும் உரையும். கசுநு.

புலிசேர்ந்து போகிய கல்லனை போல

நு வீன்ற வயிறே விதுவே

தோன்றுவன் மாதோ போர்க்களத் தானே.

திணை - வாகை ; துறை - ஏறுண்டில்லை.

*1 காவற்பெண்டின் பாட்டு.

இ - ள்.—சிறிய இல்லின் கண் நல்லதுணைப்பற்றிநின்ற நின்மகன் எவ்விததுளனோவென்று கேட்பை ; என்னுடையமகன் எவ்விதத்துளனாயினும் அறியேன் ; புலிகிடந்துபோன கன்முழைபோல அவனைப்பெற்றவயிறே இஃது ; அவன் செருக்களத்தின்கண்ணே தோன்றுவன் ; அவனைக்காணவெண்டின் ஆண்டுசென்றுகாண்.—எ - று.

‘என்றவயிறேவிது’ என்றகருத்து : புலிசேர்ந்துபோகிய அனைபோல அவனுக்கு என்னிடத்து உறவும் அத்தன்மைத்தென்பதாம்.

ஒருமென்பது உம் மாதோவென்பது உம், அசைச்சொல். (அசு)

ச - நு. “நீடுணர்ந்தோர்க்கும் வியப்பாமா லிநின்றவாடல் முதியாள் வயிற்றிடம் - கூடார், பெரும்படை வெள்ள நெரிதரவும் பேரா, விரும்புலி சோரத்த விடம்” பு - வெ. ந : கசு.

* காவற்பெண்டு - செவிலித்தாய் ; சிலப். உசு. அரும்பத.

(பி - ம்.)—1 ‘காதற்பெண்டு’

(அள.) களம்புக லோம்புமின் நெவ்விர் போரெதிர்த்

தெம்முரு முளனொரு பொருநன் வைக

லெண்டேர் செய்யுந் தச்சன்

றிங்கள் வலித்த காலன் னோனே.*

திணை - தும்பை ; துறை - தானைமறம்.

1 அதியமாந்நெடுமானஞ்சியை ஓளவையார் பாடியது.

இ - ள்.—போர்க்களத்தின்கட்புகுதலைப் போற்றியின், பகைவிர், போரிடகண மாறுபட்டு. எங்களுள்வைத்தும் ஒருவீரனுள்ள ; ஒருநாள் எட்டுத்தேரைச் செய்யுநதச்சன் ஒருமாதக்கூடிக் கருதிச்செய்யப்பட்டதொரு தோர்க்காலையொப்பன்.—எ - று.

போரெதிர்தது களம்புகலோம்புமின், எம்முருமுளனெனக்கூட்டுக.

எம்முருமென் உம்மை, சிறப்புமமை.

தோர்க்காலோடு உவமை, விரைவும் திண்மையுமாகக்கொள்க. (அள)

க. “என்னைமுன் நிலையின் நெவ்விர்” குறள், எகக.

* மு. வாகைத்திணையின் துறைகளு ளொன்றாகிய, ‘அரும்பகை தாங்கு மாற்றலானும்’ என்பதற்கு மேற்கோள் ; தோல். புறத்திணை. சூ. கள-இளம் ; ஷெ ஷெ ஷெ உக - ந.

(பி - ம்.)—1 ‘அதிகமானெடுமான்வஞ்சி’

ககசு புறநா னூறு மூலமும் உரையும்.

(அஅ.) யாவி ராயினும் கூழை தார்கொண்
 டியாம்பொருது மென்ற லோம்புமி னோக்குதி
 லொளிறிலங்கு நெடுவேன் மழவர் பெருமகன்
 கதிர்விடு நுண்பூ ணம்பகட்டி மார்பின்
 னு விழவுமேம் பட்ட நற்போர்
 முழவுத்தோ ளென்னையைக் காண லுக்கே.

தீணையும் துறையும் அவை.

அவனை அவர் பாடியது.

இ - ள்.—எப்பெற்றிப்பட்டராயினும், அணியையும் தூசியையும்
 கொண்டு யாம் அவனோடு பொருவோமென் றுசொல்லுதலைப் பாதுகாமின்,
 உயர்ந்த வலியையுடைய பாட்டுச்செய்யும் விளங்கிய நெடியவேலையுடைய
 இனையோர்க்குத் தலைவனாகிய சுடர்விடுகின்ற நுண்ணிய தொழிலையுடைய
 பூணணிந்தஅழகிய வலிய மார்பினையும் களவோவிழுதலாகிய விழாச்சிறந்த
 நல்லபோரைச்செய்யும் முழாப்போலுநதோளினையுமுடைய என்னிறைவனைக்
 காண்பதற்குமுன்; கண்டால் அதுசெய்தல் அரிதாகலான்.—எ - று.

என்னையைக் காணலுக்கு யாவிராயினும் பொருதுமெ ிதல் ஒம்புமினெ
 னக்கூட்டுக. (அஅ)

௩. மழவர் - ஒருவகை வீரர் (புறநா. ௧௦: ௧௧); “உருவக்குதிரை
 மழவர்” (அகநா. ௧: ௨); ‘கழற்கான் மழவர்’, “பெருந்தோண் மழவர்”
 மதுரை. ௩௬௫, ௬௮௭.

௫. புறநா. அச: ௪.

௬. ஊங்கு - இங்கே காலமுன்; புறநா. ௭௬: ௩; ௧௪௧: ௭.

(அசு.) இழையணிப் பொலிந்த வேந்துகோட் டல்குண்
 மடவர லுண்கண் வாணுதல் விறவி
 பொருநரு முளரோதும் மகன்றலை நாட்டென
 வினவ லானாப் பொருபடை வேந்தே
 னு யெறினோ லஞ்சா வரவி னன்ன
 சிறுவன் மள்ளரு முளரே யதாஅன்று

௨. “மடவரல வள்ளி” (முருகு. ௧௦௨); “மடவரன் மகளிர்” பெரும்
 பாண். ௩௮௭.

௪. “வினவ லானாப் புனையிழை” அகநா. ௨௬: ௧௪.

௫-௬. “அரவியத் தறுகண் வன்ற ளான”, “மூரி வெஞ்சிலை யிராவண்
 னராவென முனிந்தான்” (கம்ப. முதற்போர். ௧௫௧, ௨௩௬); “கதையிற்
 றுக்கப்படு மரவென்னப் பொங்கி” காஞ்சிப். பரசிராம. ௩௧.

பொதுவிற றாங்கும் விசியுறு தண்ணுமை

வ்ளிபொரு தெண்கண் கேட்டி

னதுபோ ரென்னு மென்னையு முளனே.

திணையும் துறையும் அவை.

அவனை அவர் பாடியது.

இ - ன்.—மணிக்கோவையாகிய அணியாற்பொலிந்த ஏந்திய பக்கத் தையுடைய அல்குலினையும் மடப்பத்தினையும் மையுண்டகண்ணினையும் ஸ்ரீதங்கிய துதலினையுடைய விதலி, என்னோடு பொருவாருமுளரோ றும்முடைய பெரிய இடத்தினையுடைய நாட்டின்கண்ணென என்னைக் கட்டலமையாத செருச்செய்யுநதானையையுடைய வேந்தே, நீ போர்செய்யக் கருதுவையாயின், எம்முடைய நாட்டின்கண்ணே அடிக்குக்கோலுக்கு அஞ் சாது எதிர்மண்டும் பாம்புபோன்ற இராய வலியவீரருமுளர்; அதுவேயன்றி, மத்தின்கண் றாங்கும் பிணிப்புற்ற முழவினது காந்தெறிந்த தெளிந்த ஓசை யையுடைய கண்ணின்கண் ஒலியைக்கேட்டின், அது போர்ப்பறையென்று மகிழும் என்னுடைய தலைவனுமுளன்.—எ - று.

‘தெண்கண்’ என்றது, அதன்கண் ஓசையை.

போரென்றது, போர்ப்பறையை.

(அக)

எ - அ. புறநா. கஉஅ: உ - ந.

க. புறநா. நக: ந; உஎந: எ.

(கூ0.) உடைவளை கடுப்ப மலர்ந்த காந்த சீவக.

ளடைமல்கு குளவியொடு கமழுஞ் சாரன்

மறப்புலி யுடலின் மான்கண முளவோ

மருளின விசம்பின் மாதிரத் தீண்டிய

ரு விருளு முண்டோ ஞாயிறு சினவி

னச்சொடு தாக்கிய பாருந் றியங்கிய

பண்டச் சாகாட் டாழ்ச்சி சொல்லிய

க. “இவட்கே, யலங்கிதழ்க் கோடல வீயு கு பவைபோ, லிலங்கே ரெல வாயிறைநு நும்மே”, “ஊழுறு கோடலபோ லெல்வனை யுகுபவால்” (கலி. ஏ, கஉஅ); “வளையுடைந் தன்ன வள்ளிதழ்க் காந்தள்” மலை பாடு. நுகக.

ரு. “ஞாயிற்று முன்ன ரிருள்போல மாய்ந்ததென், னாயிழை மேனிப் படி”, “ஞாயிற்று முன்ன ரிருளபோல மாய்ந்ததென், னாயிழை யுற்ற வயர்”, “ஆயிழை மடவர லவலமகலப், பாயிருட் பரப்பினப் பகல்களைந் ததபோல” கலி. சஉ, கசரு, கசஅ.

எ. சொல்லிய: புறநா. நக: க.

கூ - கூ. புறநா. கூ0: எ - கூ ஆம் அடிகளின் குறிப்பைப் பார்க்க.

ககாஅ புறநானூறு முழையும் உரையும்.

1 வரிமணன் ஞெமரக் கற்பக நடக்கும்
பெருமிதப் பகட்டுக்குத் துறையு முண்டோ

க0 வெழுமரங் கமிக்குந் தாடோய் தடக்கை
வழுவில் 2 வன்கை மழவர் பெரும
விருநில மண்கொண்டு சிலைக்கும்
பொருநரு முளரோ நீகளம் புகினே.

தீணையும் துறையும் அவை.

அவனை அவர் பாடியது.

இ - ரு. — முரிந்த வனையையொப்ப மலர்ந்த ஞென்காரதட்டி இலை தழைத்த * குளவியுடனே நானும் மலைச்சாரற்கண் மறத்தையுடைய புலிசிறின் எதிரிநிற்க வல்ல மானினமுமுளவோ? மயங்கிய ஆகாயத்திடத்தும் திசையின்கண்ணும் செறிந்த இருளுமுண்டோ ஞாயிறு கொதித்தெழுமாயின்? பாரத்துமிகுதியாற் பார் அசகமரத்தோடு வந்து தாக்கி உற இருத்தலின் நிலத்தின்கட்குளித்த பண்டத்தையுடைய சகடத்தினது ஆழச்சியைப்போக்குதற்குப் புளலகொழிக்கப்பட்ட மணற்பரக்கவும் கற்பிளக்கவும் நடக்க வல்ல மிக்க மனச்செருக்கினையுடைய கடாவிற் குப் போதற்கரிய துறையு முண்டோ? இல்லையாந் தே; அவைபோல, கணையமரத்தையொக்கும் முழந்தாளிலேபொருந்திய பெரியகையாகிய தப்பாத வன்மையைச் செய்யும் கையினையுடைய வீரர்க்குத்தலைவ, பெரிய நிலத்தின்கண் நின்று மண்ணைக்கொண்டு ஆர்க்கும் வீரரும் உளரோ? இல்லையாந் தே, நீ போர்க்களத்திற் புகின். — எ -று.

மழவர்பெரும, நீ களம்புகிற், பொருநருமுளரோ? இல்லையன்றே யெனக் கூட்டி வினைமுடிவுசெய்க.

தடக்கையையுடைய பெருமவெனக்கூட்டி, வன்கையை மழவரோடு கூட்டியுரைப்பினுமமையும்.

இருநிலமாகிய மண்ணென்பாருமுளர்.

‘மதப்பகடு’ என்பதனும் பாடம்.

(க0)

அ - கூ. “வரிமணன் ... உண்டோவென்றத்போலும் உவமப்பொருள்களும் இக்காலத்திற்கு ஆகாவாயின” தோல். செய். ௫. அ0 - ந.

க0. எழுமரம் - கோட்டைக்கதலின் உட்புறத்தே குறுக்காகப் போடப்படும் வலியமரம் (புறநா. கூ: அ); கணையமரமெனவும் வழங்கும்; “முழுவிறற் கணையம்” (சீலப். கரு: உகரு) என்பதன் உரையைப்பார்க்க. தாடோய் தடக்கை: புறநா. ரூக: உ.

கக. வழுவில் வன்கை: “கருணையாற் குழைக்கும் கைகள, வாளமர் நீந்தும் போழ்தின் எழுமழுத் தொழியு மென்றான்” சீவக. ௨-௫௭.

* குளவி - மலைமல்லிகை; புறநா. ககாஅ: கஉ - உரை.

(பி - ம்.) — 1 ‘வரிமணன்குமலர்’ 2 ‘வன்கை’

இ - ள்.—வென்றியுண்டான தப்பாத வானையெடுத்துப் பகைவர் களத் தின்கட்பட வென்ற கழலவிடப்பட்ட வீரவீரபொருதிய பெரிய கையினையுடைய மிக்க ஆரவாரத் தசெய்யும் மதுவியையுடைய அதியர்கோமால் மாற்றாரைப் போரின்கட்கொல்லும் வீரச்செலவத்தினையும் பொன்னுறச்செய்யப்பட்ட மாலையுமுடைய அஞ்சி, நீ பாஸ்போலும் பிறை நுதலபோல பொலிந்த திருமுடியினையும் நீலமணிபோலும் கரிய திருமிடற்றினையுடைய ஒருவனைப்போலப் பெறுவாயாக ; பெரும, நீ, பழைய நிலைமையையுடைய பெரியமலையிடத்து விடிர்கண் அரிய உச்சிக்கட்கொள்ளப்பட்ட சிறிய இலையினையுடைய நெல்லியின் இனிய பழத்தைப் பெறுதற்கரிதென்கருதாது அதனுற்பெறும் பெரும்பேற்றினை எமக்குக்கூறாது நின்னுள்ளே அடக்கிச் சாதுலொழிய எமக்கு அளித்தாயாதலால்.—எ - று.

‘நீல மணிமிடற் றெருவர் போல’ என்ற கருத்து, * சாதற்குக்காரரோ மாகிய நஞ்சுணும் நிலைபெற்றிருந்தாற்போல நீயும் சாவாதிருத்தல வேண்டும் மென்பதாம்.

அதியர்கோமான், அஞ்சி, நெல்லித்தீங்கனி எமக்கு நன் றாயாதலால், பெரும, நீ நீலமணிமிடற்றெருவர் போல ம ற்குமெனக் கூட்டி வினைமுடிவு செய்க.

† ‘பிறைநுதற் பொலிந்த சென்னி’ என்பதற்குப் பிறை, தான் நுதலிடத்தே பொலிந்தசென்னிபெரிவருமையும். (க

* “விண்ணோ ரமுதுவனாகு சாவ லொருவரு, முண்ணுத ஞ்சுண் டிருந்தருள் செய்குவாய்” சீலப். கஉ: “துண்ணென றடிமொடு”.

† புறநா. க : 1 - ஆம் அடிகளுக்குறிப்பைப் பார்க்க.

(கஉ.) யாமொடுங் கொள்ளா பொழுதொடும் புணரா

பொருளறி வாரா வாயினுந் தந்தையர்க்

கருள்வந் தனவாற் புதல்வர்தம் மழலை

யென்வாய்ச் சொல்லு மன்ன வொன்னுர்

நு கடிமதி லரண்பல கடந்த

நெடுமா னஞ்சிநீ யருளன் மாறே.

திணை - அது ; துறை - இயன்மொழி.

அவனை அவர் பாடியது.

இ - ள்.—யாமோசைபோல இசையால் இன்பமும்செய்யா ; காலத் தோடும் கூடியிரா; பொருளும் அறியவாரா; ஆயினும், தந்தையர்க்கு அருளுதல்வந்தன பிள்ளைகளுடைய இளஞ்சொல்; என்னுடைய வாயின்கட்சொல்லும் அத்தன்மையன், பகைவரது காவலையுடையதாகிய மதியையுடைய அரண் பலவறதையும் வென்ற நெடுமானஞ்சி, நீ அருளுதலால்.—எ - று.

1. மழலை - எழுத்த வடிவுபெறாத தோற்றமும் இளஞ்சொல்; “மெப்பெறு வெழுத்துயிர்க்கு மழலை” (சீவக. கஉக) “அவர்மழலை கேட்டலதனி னிதோ” இனியது. கரு.

புதல்வர்மழலை தந்தைபர்க்கு அருள்வந்தன; அஞ்சி, நீ அருளுதலால்,
வாய்ச்சொல்லும் அன்னவெனக்கூட்டுக.

யாமென்றது, யாழிற்பிரந்த ஓசையை.

பொருளுமென்னும் உம்மை, விகாரத்தால் தொக்கது.

(கூஉ)

(சூநா.) திண்பிணி முரசு மிழுமென முழங்கச்

சென்றமர் கடத்தல் யாவது வந்தோர்

தார்தாங் குதலு மாற்றார் வெடிபட்

டோடன் மரீஇய பீடின் மன்னர்

நு நோய்ப்பால் விளிந்த யாக்கை தழீஇக்

காதன் மறந்தவர் தீதுமருங் கறுமா

ரறம்புரி கொள்கை நான்மறை முதல்வர்

திறம்புரி பசும்புற பரப்பினர் கிடப்பி

மறங்கந் தாக ¹ நல்லமர் வீழ்ந்த

௧௦ நீள்கழன் மறவர் செல்வுழிச் செல்கென

வாள்போழ்ந் தடக்கலு முய்ந்தனர் மாதோ

வரிஞிமி றூர்க்கும் வாய்புகு கடாஅத்

தண்ணல் யானே யடுகளத் தொழிய

வருஞ்சமந் ததைய னுறிநீ

௧௧ பெருந்தகை விழுப்புண் பட்ட மாறே.*

௧. “எமமுரசு மிழுமென முழங்க” புறநா. ௩: ௩.

௨. நன் - மயிலை. நு. புக - மேற்.

௧௦. செல்வுழிச்செல்க : நன் - வீ. நு. கரு ; இ - வீ. நு. கூஅ -
௧௧, மேற்.

௧௦ - ௧௧. நன் - மயிலை. நு. உஉஅ; இ - வீ. நு. கரு - உரை.

௧ - ௧௧. புறநா. ௪௪: ௧ - ௨ ஆம் அடிகளின் குறிப்பைப் பார்க்க.

௧௨. புறநா. ௨௨: ௬.

௧௨ - ௩. “வரிஞிமி றூர்க்கும் வாய்புகு கடாஅத்துப், பொறிதுதற்
பொலிந்த வயக்களிறு” (அகநா. எஅ: ௩ - ௪); “வரிவண்டார்க்கும் வாய்
புகு கடாஅத்த, வண்ணல் யானே” நோல். களாயில, நு. ௧௧ - ந. “எண்
பியது” என்னுமேற்கொளியுள்ளது.

௧௧. விழுப்புண் - முகத்தினும் மாப்பிலும்பட்ட புண்; குறள், எஎ௬ -
பாமேல்.

* மு. வஞ்சித்திணைத்துறைகளுள், ‘அடுத்தார்ந்தட்ட கொற்றம்’ என
பதற்கு மேற்கொள்; நோல். புறத்திணை. நு. ௪ - இளம்.

(பி - ம்.)—1 ‘வாளமர்’

௧௭௨ புறநானூறு மூலமும் உரையும்.

திணை - வாகை; துறை - அரசவாகை.

அவன் பொருது புண்பட்டுநின்றேனை அவர் பாடியது.

இ - என்.—திண்ணிய பிணிப்பையுடையமுரசம் இருமென்றும் ஓசையையுடைத்தாய் ஒலிப்ப மேற்சென்று டோரைவெலலுதல் இனி எங்கேயுள்ளது ? நன்னோடு எதிர்த்துவந்தோர், நினது தூசிப்படையைப்பொறுத்தற்கும் மாட்டாராய்ச் சிதறிக்கெட்டுப்போகலிலேமருவிய பெருமையிலலாத அரசரது நோயிப்பக்கத்தான் இறந்த உடம்பையணைத்துத் தமது ஆசைத் தன்மையை மறந்து அவர் வாளாற்படாதகுற்றம் அடிரடத்தினின்றும் நீக்கவேண்டி அறத்தைவிருந்திய கோட்பாட்டையுடைய நான்குலெத்தையுமுடைய ஆதனார் நல்லகற்றிலேபொருந்திய பசிய தருப்பைப்புல்லைப் பரப்பினராய்க் கிடத்தித் தமது ஆண்மையே பற்றுக்கோடாக நல்ல பூசலிலேபட்ட மேம்பட்ட வீரகமழலையுடைய வேந்தர்செல்லும் உலகத்திலே செல்கவென்று வாளோக்கியடக்கும் இழிதகவுற் பிழைத்தார்கள், வரிமையுடைய தேன் ஒலிக்கும் வாயின்கணவந்துபுகுகின்ற மதத்தினையுடைய தீர்மைபொருந்திய யானை போர்க்களத்தின்கண்ணேபடப் பொறுத்தற்கரிய பூசற்கண்ணே சிதறவெட்டி, பெரிய தகைமையையுடையாய், நீ சீரிய புண்பட்டபடியால்.—எ -று.

பெருந்தகாய், நீ அருஞ்சுமம் ததையதூறி வீழ்ப்புண்பட்டவாற்றால் நினனோடெதிர்த்துவந்தோர்தாம் நீயும் மன்னர்விளிறுத யாக்கைதநீஇ நீள்கழன் மன்னர் செலவுழிச்செல்கொள வாளோழந்தடக்கலும் உய்ந்தனராதலின், இனி நின்னோடெதிர்ப்பாரின்மையின், முரசமுழங்கசசென்று அமர்கடத்தல் யாவதெனக்கூட்டுக.

சென்றமர்கடத்தல் யாவதென்றதனாலும் வாளோழந்தடக்கலுமுயர் தனரென்றதனாலும் வந்தோர்பட்டமை விளங்கும்.

* இன்னும் இதற்கு நின வாளாற் பட்டுத் துறக்கம்பெற்றதேயன்ற வாளோழந்து அடக்கலுமுயர் தனராகலின், அவர்க்குப் பிதர்மேற்கென்ட அமர்கடத்தல் என்பபயனுடைத்தென்றதொர்ப்பிறுமமையும்.

இனி, வந்தோராகிய மன்னர் நீ வீழ்ப்புண்பட்ட படியாலேவாளோழந்தடக்கலும் உய்ந்தார்; இனி நின்னோடெதிர்ப்பாரின்மையின் மேறசென்று அமர்கடத்தல் யாவதெனக்கூட்டி அதற்கேற்ப உரைப்பாருமுளர்.

தார்தாங்கலுமென்ற உம்மை, இழிவுசிறப்பு.

வாளோழந்தடக்கலுமென்பது, நினக்குத்தொலையந்தாரென்னும் இழிதகவேயன்றித் தமர்வாளோழந்தடக்குமிழிகையும் உய்ந்தனரென எசசவும் மையாய்நின்றது.

(கூ.)

* இப்பொருள், “கோற்றோர் மன்றநின் பகைவர் நினனோடு, மாற்றாரென்னும் பெயர்பெற்றாற்று ராயினு மாணடுவாழ் வோரே” (புறநா ௨௬: ௧௬ - ௮) என்பதை நினைப்பிக்கின்றது.

(௯௪.) ஊர்க்குறு மாக்கள் வெண்கோடு கழாஅலி

1 னீர்த்துறை படியும் பெருங்கனிது போல

வினியை பெரும வெமக்கே மற்றதன்

றுன்னருங் கடாஅழ்ம் போல

௩ வின்னாய் பெருமநின் னென்னு தோர்க்கே.*

தினையும் துறையும் அகவ.

அவனை அவர் பாடியது.

இ - ள்.—ஊரின்கட் சிறுபிள்ளைகள் தாதுவென்றிட கோ டைக் கழுவுதல் காரணமாக நீரையுடையதுறைக்க படையும் பெரியகனிது அவர்க்கு எவ்வாறு எளிதாய் இனிதாம்? அவ்வாறே எக்கனாக்குப் பெரும், இனியை; மற்றதனுடைய அணைத்தற்கரிய மதம்பட்டநிலைமை எவ்வாறு இன்னதாம்? அதோலப பெரும், கின்பகைவர்க்கு இன்னாய்.—எ - று.

கழாஅலினென்பதற்குக் கழுவுப்படுதலாவென்றமரம். (௯௪)

க. ஊர்க்குறுமாக்கள் : (புறநா. ௧௦௪ : ௨); “தலித்தொருங் கீண்டிய ஊர்க்குறு மாக்களும்” மணி. ௧௩ : ௩௯.

ச. புறநா. ௩ : ௮.

* ௩. பாடாணடினைத் துறைகளுநா, ‘இயன்மொழி’ என்பதற்கு மேற் கோள் (தொல். பதததினை. ௩. ௨௪ - இளம்); “ஊர்க்குறுமாக்களென் றும் பாட்டினுள் உவமையாகிய பொருளினே யாடையும் கடாழுமென்று இரண்டாக்கி யானைக்கே ஊர்க்குறுமாக்கள் வெண்கோடு கழாலில் நீர்த் துறை படியுமென்னும் அடக்கறி ஊர்க்குறுமாக்க ாபோலவாரைத் துன் னருங் கடாத்திற்குச் சொல்லாமையின் இதுவும் வேறுபடவந்த உவமத் தோற்றமெனப்பட்டது” தொல். உவம. ௩. ௩௨ - போர்.

(பி - ம்).—1 ‘நீர்த்துறப் படி’

(௯௫.) இவ்வே, பீலி யணிந்து மாலே சூட்டிக்

கண்டிர னேன்காழ் திருத்திவெய் யணிந்து

கடியுடை வியனக ரவ்வே யவ்வே

பகைவர்க் குத்திக் கோடுதுதி சிதைந்து

௩ கொற்றமுறைக் குற்றில மாதோ வென்று

ச. வேலுகுப்பிலியணிதல்: “தொடையமை பீலிப் பொலிந்த கடி கை, மடையமை திண்சரை மாக்காழ வேல்” அகநா. ௧௧௪ : ௧௨ - ௩.

௩. புறநா. ௨௭௨ : ச; “கடியுடை வியனகர்ச சிறகுறுந தொழுவர்” நெடுநல். ௪௯.

௩. “அழுவாய்க் கிடந்த வையேல்” (திவக. ௧௮௭௩) என்பதற்கு, ‘கொல்லுலையை விறும்பினவேல்’ எனது பொருளாகுந், “கொற்றமுறைக்குற மில” என்பதனை மேற்கோள்காட்டினர் நச்சினூர்க்கினியர்.

முண்டாயிற் பதங்கொடுத்தில்லாயி னுடனுண்ணு
மில்லோ ரொக்கற் றலைவ
ண்ணெலக் கோமான் வைந்துதி வேலே

திணை - பாடாண்டிணை ; நூற்றை - வாண்மங்கலம்.

அவர் நானூறுபுத்த தொண்டைமாறு நெய்ச்சென்ற ஓனாவைக்கு அவன்
படைக்கலக்கொட்டில்காட்டி அவர் பாடியது.

இ - ள்.—இவைதாம், பலி அணியப்பட்டு மாலையைச் சூட்டப்பட்டு
உடலிடநிறுவின வலியாகாம்பை அழகுபடச்செய்யப்பட்டு நெய்யிடப்பட்டு
காலைபுடைய அகாந்த கோயிலிடத்தாள் ; அவைதாம், பகைவரைக்குத்
துதலாற் கங்கும் நுனியுமுறிந்து கொல்லாது பணிக்காளியாகிய குறிய
கொட்டிலிடத்தாவாயின எவ்வாறும் ; செல்வமுண்டாயின உணவுகொடு
த்து இல்லையாயின உணாதனைப் பல்காடுகூடவுண்ணும் வறியோருடைய
சுற்றத்திற்குத் தலைவனாகிய தலைமையையுடைய எம் வேந்தனுடைய கூரிய
நுனியையுடையவேலே.—எ - று.

பிலியணிந்தென்பதுமுதலாகிய வினையெச்சம் நான்கும் வியன்கரவெண்
னும் குறிப்புவினையோடு முடிந்தது ; இவற்றைச் செய்வெனெச்சமாகத்
திரிப்பினுமமையும்.

‘சிதைந்து.....குறியில்’ என்பது, பழிந்ததுபோலப் புகழ்ந்து கூறப்
பட்டது.

இவை வியன்கர ; வைந்துதினெனாகிய அவை கொற்றதைக்குற்றிலிடத்
தவ்வெனக்கூட்டுக.

வினைக்குறிப்பாகவின், ஆக்கம் கொடுக்கப்பட்டது.

இது, கொடைசிறப்பும் வென்றிச் சிறப்பும் கூறியவாறு. (கூறு)

அ. “கந்தவர் நந்து பாண ரொக்கல” திருச்சிற்ப. ௪௦௦.

1. வாளைத்திணைத்துரைகளுள், ‘டெரும்பகை தாங்கும் வேல்’ என்ப
தற்கு மேற்கோள் ; தோல். புறத்திணை. ௧. கௌ - இளம் ; ஷெ ஷெ ஷெ
உக - ந.

† “இறுதி பயப்பிழ மெஞ்சா நிறைவற், குறுதி பயப்பதாந் துதி”
என்னுள் (௪௬௦) குறுதின்படி தம்முடைய அரசனது மேம்பாட்டை வேற்று
வேந்தனிடத்து ஓனாவையாரா இசையுயர்வாயிலாக எடுத்துக்கூறியவன்மை
மிகவும் பாடாட்டற்பாலது.

‡ பணிக்காளி - வேலைசெய்யுங்கொட்டிலு.

(கூறு.) அவர்பூந் தும்பை யம்பகட்டு மார்கிற்
நிரண்டுகீடு தடக்கை யென்னை யினையோற்

க. அம்பகட்டு மார்கு: புறநா. ௮௮: ௪.

கிரண்டெழுந் தனவாற் பகையே யொன்றே
பூப்போ லுண்கண் பசந்துதோ ணுணுகி
நீ நோக்கிய மகளிர்ப் பிணித்தன் றென்றே
விழவின் ருயினும் படுபதம் பிழையாது
மையூன் மொசித்த வொக்கலொடு துறைரீர்க்
கைமான் கொள்ளு மோவென
வுறையுண் முனியுமவன் செல்லு மூரே.

தீணை - அது ; துறை - இயல்மொழி.

அவன்மகன்போகுட்டெழினியை அவர் பாடியது.

இ - ள்.—மலர்ந்த பூவையுடைய தும்பைக்கண்ணியையணிந்த அழகிய வியமார்பினையும் திரண்டு நீண்ட ரெரிய கையினையுமுடைய என்னி லெலன்மகன் இனையோனுக்குப் பகை இரண்டுதோன்றிய ; அவற்றான், பூப் போலும் வடிவியையுடைய மையுண்டகண்கள்பசப்பத் தோராமெய்யத் தன் னோப் பார்த்தமகளிரை நெஞ்சுபி னித்ததனால் அவர்துனிகூருதலின் உள்ளதா பது ஒருபகை ; அவள் எடுத்து விட்டுச்செய்திருக்கும் ஊர், விழாவிலையா லிலும், உண்டாக்கப்படும் உணவு யாவார்க்கும் தப்பாமற் செம்மறிபாட்டுத் தசையைத்தீர்ந்த சுற்றத்துடனோ யாறுங்குரானமுதலாகியாவற்றிற் றதுறை அவர்யானை முகந்துண்ணுமொககருதி அவ்விடத்துறைதலைவெறுக்கும், அவ்வெறுத்ததனானதாயது ஒருபகை, ஆகப் பகைஇரண்டு.—எ - று,

பசந்து துணுகி என்றும் செய்தெரிச்சல்களைச் செய்வெனச்ச மாகநி, அவற்றைப் பிணித்ததென்றும் வினையோடுமுடிக்க.

ஒகாரம் அசைநிலை.

இதனால், அவன் இன்பசரிதப்பும் வெளிச்சரிதப்பும் கூறியவாறு. (கக)

எ. மொசித்தல் - உண்டல்; “மொய்கொண மாக்கண் மொசிக்க ழுண் டுநதான்” (மணி. சக: க சு); “மொசிவாயுமுலை” பேருங். உ. க: ௩.

உ. “முனிதல் - வெறுத்தல்; அஃது அருளும் சீரமுமின்றி இடை யாததாதல்; ‘வாழ்க்கை முனிதான்’ எ - றும், ‘உறையுண் முனியுமவர் செல்லு மூரே’ எ - றும் சொல்லுபவாதலின்” தோல். மெய்ப்பாடு. ௩. ௪ - பேர்.

(௧ - கூ. புறநா. ௨௫: கூ - ௧௦.

(க௭.) போர்க்குரைஇப் புகன்றுகழித்தவா
நூன்றவர்காப்புடை மதிலழித்தவி
நூறு மூழ்கி யுருவிழந் தனவே

வேலே, குறும்படைந்த வரண்கடந்தவர்

௫ நறுங்கள்ளி னுடுநைத்தலிற்

சுரைதழீஇய விருங்காமொடு

மடைகலங்கி நிலைதிரிந்தனவே

களிறே, எழுஉத்தாங்கிய கதவுமலைத்தவர்

¹ குழுஉக்களிற்றுக் குறும்புடைத்தலிற்

௧௦ பருஉப்பினிய தொடிகழிந்தனவே

மாவே, பரந்தொருங்கு மலைந்தமறவர்

பொலம்பைந்தார் கெடப்பரிதலிற்

களனுழந் தசைஇய மறுக்குளம் பினவே

அவன்றானும், நிலந்திரைக்குங் கடற்றாணைப்

௧௫ பொலந்தும்பைக் கழற்பாண்டிற்

கணைபொருத துளைத்தோலன்னே

ஆயிடை, உடன்றோ ருய்தல் யாவது தடந்தாட்

பிணிக்கதிர் செல்லின் செம்மன் மூதூர்

துமக்குறித் தாகல் வேண்டிற் சென்றவற்

௨௦ கிறுக்கல் வேண்டிந் திறையே மறுப்பி

னெல்வா னல்லன் வெல்போ ரானெனச்

சொல்லவுந் தேறீ ராயின் மெல்லியற்

கழற்கனி வகுத்த துணைச்சில் லோதிக்

குறந்தொடி மகளிர் தோள்விட

௨௫ விறும்பு தன்றித் தறிந்தா டிமினே.

திணையும் துறையும் அவை.

அத்யமான்நெடுமானநீசியை அவர் பாடியது.

இ - ள்.—போரைசெய்ததற்குப் புடைபெயர்ந்து உலாவி விரும்பி உறைகழித்தவார்களடாம், பகைத்தவரது காவலையுடைய அரணையழித்தலால்

௪ - ௭. “மடையலம் திணைசுரை மாக்காழவேலு”, “மாக்காழ் செடு வேலு” (அகநா. ௧௧௬, ௩); “காழ்மண் டெஃகம்” மதுரை. ௭௩௬; மலைபடு. ௧௨௬.

௮ - ௧௦. புறநா. ௪: ௪௦ - ௧௧; முகரஉகரவீறுச்சொற்கள் நீண்டு உகரம் பெறுதற்கு மேற்கோள்; தொல். உயிர். கு. ௫௬ - ந; இ - வி. ௭. ௬௫ - உரை.

௧௧ - ௧௨. புறநா. ௬௮: ௫ - ௭.

௧௪. “நிலந்திரைத்தாணை” சீலப். ௨௬: ௧௮௭.

௧௫. புறத்திணைமாலை பொன்னாற் செய்யப்படல்: புறநா. ௨௨: ௨௦.

அவர்தசையின்கண்ணே உறக்குளித்துக் கதுவாய்போய்வழிழந்தன; அவன்
 "உல்கள்தாம், குறும்பர்சேர்ந்த அரண்களைவென்று அப்பகைவாது கரிய
 மதுவையுடைய நாட்டையழித்தலாற் சரையோடுபொருந்திய கரியகாம்
 புடனே ஆணிகலங்கி நிலைகெட்டன; அவர்களிறுதாம், கணையமரத்தால்
 தடுக்கப்பட்ட கதவைப்பொருது அப்பகைவாது திரண்ட களிந்தையுடைய
 கரணையழித்தலாற் பரிய பிணித்தலையுடையவாகிய கிம்புரிகள கழன் நன;
 அவர்குதிரைதாம், பரந்துவந்து ஒக்கப்பொருதவீரரது பொன்னாற்செய்யப்
 பட்ட பசிய மாலையையுடைய மார்பு உருவழிய ஒடுதலாற் போர்க்களத்தின்
 கட்பொருதுவருந்திய குருதியான் மறுப்பட்ட குளம்பையுடையவாயின;
 அவன்றானும், நிலைகலத்தைத் தட்டினுள்ளோயடக்கும் கடலபோன்ற படையுட
 னே பொன்னுயிர்த தும்பைக்கண்ணியையுடைய, கழல்வழிவாகவும்
 கண்ணிவழிவாகவும்செய்து செறிக்கப்பட்டு அம்புபடுதலால் துளைபட்ட பரி
 வசையையுடையன்; அவ்விடத்து அவனா வெகுளப்பட்டோர் பிழைத்தல்
 எங்கேயுளாது? பெரியதாளினையும் ஒன்றோடொன்று தெற்றிக்கிடக்கின்ற
 கதிரினையுமுடைத்தாகிய நெல்லினையுடைய தலைமைபொருந்திய பழையலூர்
 நுங்குக்கு உரித்தாக வேண்டுமெனவிராயிற் போய் அவனுக்குத் திறைகொடுத்தல்
 வேண்டும்; கொடராயின், அதற்கு உடம்படுவானல்லன் வெல்லும்பூசலை
 யுடையாவென்று யாள்சொல்லவும் தெளியீராயிற், துமக்கு மெல்லிய தன்
 மையையும் கழன்மணியினது கணியால் கூறுபடுததுச் சுருட்டப்பட்ட இன
 மாகிய சிலவாகிய பனிச்சையையும் குதிய வளையையுமுடைய உரிமைமக
 ரிரதுதோனைப் பிரிந்துதலையியப்பன்று; அதனையறிந்து போர்செய்தம்
 மி ர. — எ - து.

அறிந்தாடுமினென்றகருத்து, அறியிற போர்செய்தல் அறிதென்பதாம்.

குறம்பு - சிற்றரண்.

கடற்றையினையும், பொலந் தும்பையினையுமுடைய அவன்றானுமென்க.()

* கதுவாய்போய் - வடுமிக்கு (பேருங். சு. 11. 10): கதுவாய் - குறிப்புரை;
 "அரக்கன் கதுவாய்த் தலைகாபத் தலறியிடக் கண்டான்", "கதுவாய்த்
 திற்பலிகொள்ளக் கண்டாலடியார் கவலாரோ" தேவாரம்.

(சுஅ.) முனைத்தெவ்வர் முரணவியப்
 பொரக்குறுகிய நுதிமருப்பினி
 னினக்களிறு செலக்கண்டவர்
 மதிர்கதவ மெழுச்செல்லவும்
 ரு பிணனமுங்கக் களனுழக்கிச்
 செலவசைஇய மறுக்குளம்பினி
 னினநன்மாச் செலக்கண்டவர்

ரு - எ. புறநா. சுள: கக - 1; "எறிபிண மிடறிய செம்மறுக் குளம்
 பிற, பரியுடை நன்மா" பதிற். சுரு: க - 2.

௧௭௮ புறநானூறு மூலமும் உரையும்.

கவைமுள்ளிற் புழையடைப்பவும்

மார்புறச் சேர்ந்தொல்காத்

௧௦ தோல்செறிப்பினின் வேல்கண்டவர்

தோல்கழியொடு பிடிசெறிப்பவும்

வாள்வாய்த்த வடுப்பரந்ததின்

மறமைந்தர் மைந்துகண்டவர்

புண்படுகுருதி யம்பொடுக்கவும்

௧௧ ரீயே, ஐயவி புகைப்பவர் தாங்கா தொய்யென

வுறுமுறை மரபிற் புறநின் றுய்க்குங்

கூற்றத் தனையை யாகவிற் போற்று

நிரங்க விளிவதுகொல்லோ வரம்பனைந்

திறங்குகதி ரலம்வரு கழனிப்

௨௦ பெரும்புனற் படப்பையவ ரகன்றலை நாடே.

திணை - வாகை . துறை - அாசவாகை ; திணை-வஞ்சியும், துறை
கோற்றவள்ளையுமாம்.

அவனை அவர் பாடியது.

இ - ள்.—போர்முனைக்கட் பகைவாறு மாறுபாடு அடங்கப் பொருத
லால் தேய்ந்துகுறைந்த குணையுடைத்தாகிய கோட்டையுடைய நினது இஃ
மாகிய யானே போகக்கண்ட பகைவர் தமது மதிலவாயிற்கதவங்களும்
கணையமரங்களும் புதியவாகஇடுதற்குப் பழையனபோகக்கவும்,பட்டோரது
பிணம் உருவழியப் போர்க்களத்தை உழக்கிச்செல்லுதலால் வருந்திய
குருதிக்கறைபொருந்திய குளம்பையுடைய நினது இஃமாகிய நல்ல குதிரை
போகக்கண்ட அப்பகைவர்தாம் கவைத்தவேலமுள்ளாற் காட்டுவாயில்களை
அடைப்பவும், நிற்பகைவரது மார்பின்கண் எறிந்தவழி ஆண்டுத்தைத்து
நிலலாது உருவிப்போன உறையின்கட் செறித்தலிலலாத நிலவேலைக்கண்ட
பகைவர் தமது கிடுகைக் காம்புடனே கைநீட்டுச் செறிக்கவும், வாள்
வாய்க்கத் தைத்த வடுப்பரந்த நின்னுடையமறத்தையுடையவீரதுவலியைக்
கண்ட அப்பகைவர் புண்பட்ட குருதியையுடைய அம்பைத் தூணியகத்
தடக்கிக் கொள்ளவும், நீதான் வெண்சிறுகடுகைக் காவலாகப் புகைப்பவும்
தரியாது விடைய வந்து பொருதுதன்முறைமைமையுடைய இயல்பிற்
புறத்தேநின்று உயிரைக் கொடுபோதும் கூற்றத்தையொப்பை ; ஆதலாற
பகைவரிரங்கக் கெடுவது கொல்லோ ! வரம்பைச்சேர்ந்து வளையும் நெற்
கதிர் சுழலும் கழனிபொடு மிக்க நீர்ப்பக்கத்தையுடைய அவரது அகன்ற
இடத்தையுடைய நாடு.—எ - று.

செல்லவுமென்பது முதலாய செயவெனெச்சங்கள் கூற்றத்தனையை
யென்னும் வினைக்குறிப்பொடு முடிந்தன.

௧௧. புறநா. ௨௯௩ : ௨.

௧௯. புறநா. ௪௯ : ௧ ; “இறங்குகதிர்க் கழனியும்” சீலப். ௧௪ : ௨.

புறநானூறு மூலமும் உரையும் ௧௭௯

நீ கூற்றத்தனையையாகலிற் போற்றார்நாடு அவிரங்க விளிவதுகொல்
லெனக்கூட்டுக.

கொல்லும் ஓவும் அசைநிலை. (௯௮)

(௯௯.) அமரர்ப்¹ பேணியு மாவுதி யருத்தியு
மரும்பெறன் மரபிற் கரும்பிவட் டந்து
நீரக விருக்கை யாழி சூட்டிய
தொன்னிலை மரபினின் முன்னோர் போல
நீ வீகையங் கழற்கா லிரும்பனம் புடையற்
பூவார் காவிற் புனிற்றுப்புலா னெடுவே
லெழுபொறி நாட்டத் தெழாஅத் தாயம்
வழுவின றெய்தியு மமையாய் செருவேட்
டிமிழ்குரன் முரசி னெழுவரொடு முரணிச்
க0 சென்றமர் கடந்துநின் னுற்ற ரேற்றிய
வன்றும் பாடுநர்க் கரியை யின்றும்
பரணன் பாடினன் மற்கொன் மற்றுநீ
முரண்மிகு கோவலார் நூறிநின்
னரணடு திகிரி யேந்திய தோளே.

தினையும் துறையும் அவை.

அவன் கோவலாரோற்றநாளை அவர் பாடியது.

இ - ள்.—தேவர்களைப் போற்றி வழிபடும் அவர்களுக்கு வேள்விக்
கண் ஆவுதியை அருந்துவிதாம் பெறுதற்கரிய முறைமையையுடைய கரும்

க. மு. பட்டின. ௨00; நானுமிர்தம்¹ ௧௭; பேணென்றும் உரிச்சொல்
பெட்டின்பொருளில் வருதற்கு மேற்கோளா; நொல். உரி. ௧௧. ௪௨. பேர்;
சே; ஷே ஷே ஷே ௪0 - ந; இ - வி. ௧. ௧ அக - உரை.

௨. இவன் முன்னோர் விண்ணுலகத்திலிருந்து இவ்வுலகத்திற்குக்
கரும்பைக்கொண்டு வந்தனரென்பது, புறநா. ௧௯௨: ௧௯ - ௨௧ ஆம்
அடிகளாலுமறியப்படும்.

நீ. “மாயிரும் புடையன் மாக்கழல் புனைந்து”, “இரும்பனம் புடைய
வீகை வான்கழல்”, “இரும்பனம் புடையலொடு வான்கழல் சிவப்ப”, “புடைய
யலன் கழற்கால்” (பதிற். ௩௭: ௮; ௪௨: ௧; ௩௭: ௨; ௮0: ௭); “புடையலன்
கழற்கால்” அகநா. ௨௧௫: ௧.

௭. எழுபொறி - ஏழிலாஞ்சனை; இவை ஏழரசர்க்குரியன; இது,
“கேழன் மேழிகலை யாளி வீணைசிலை கெண்டை யென்றினைய பஸ்கொடி”
(கலிங்க. கடவுள். ௧௮) என்பதனாலும் ஒருவாறு விளங்குகின்றது.

(பி - ம்.)—¹ ‘பேணியாகுதி’

பை விண்ணுலகத்தினின்று இவ்வுலகத்தின்கட் கொடுவதுதததும் கடலுக் குட்பட்ட நிலத்தின்கண்ணே சக்கரத்தைநடாத்திய பழையநிலைமைபொருந்திய முறைமையையுடைய நின்குடியிற் பழையோரையொப்பப் பொன்னாற் செய்யப்பட்ட வீரக்கழல் பனைநதகாலினையும், பெரிய பனந்தோடாகிய தாரிணையும் பூநிறைந்த காலினையும் நாடோறும் புதிய நரம்புலராத புலாலை யுடைய நெடிய வேலினையுமுடைய ஏழிலாஞ்சரையும் நாடுதலையுடைய ஒரு நாளும் நீங்காத அரசாபுரிமையைத் தப்பின்றாகப்பெற்றும் அமையாயாய்ப் போரைவிரும்பி ஸ்லிசுகும் ஓசைபொருந்திய முரசினையுடைய ஏழரசரோடு பகைத்து மேற்சென்று போரின்கண்வென்று நிர்வலியைத்தோறழவித்த அந்தைநாளும் பாவோர்க்குப் பாட அரியை; இத்தைநாளும் பரணன்பாடினன், நீ மாறபாடுமிகக் கோவலுரை அழித்துவென்று பிரவும் அரண்களை அழிக்கின்ற ஆழியைத்தாங்கிய ரினதுதோனை.—எ - று.

இன்றும் பரணன்பாடினன்னென்றது, அவனும் தன்பெருமையாற் பாடினான்; பிறராத் பாடப்படுதலறிதென்றதாம்.

நீன் ஆற்றறோற்றிய அன்றும் பாடுநார்க்கு அரியை; நிகிரியேந்திய தோனை இன்றும் பரணன்பாடினன்னெனக்கூட்டுக.

கழற்காலையும் புடையலையும் காவையும் வேலையுமுடைய நின்முன் னோர் போலத் தாயமெய்தியும் அமையாயொர மாறிக்கூட்டுக.

நாடுதல் - ஆய்தல்.

‘மூவரோடு முரணி’ என்றும், ‘முரணுதிரி’ என்றும் பாடம்.

கொல், ஸ்யம். மன், அசைநிலை.

பூவார் கா - வானோர் இவன் முன்னோர்க்கு வரங்கொடுத்ததற்கு வந்திருந்ததொரு கா.

இவனுக்குப் பனந்தார்கூறியது, 1 சேரமான்ரு உறவாதலின்.

எழுபொறிநாட்டமென்பதற்கு ஏழரசர்நாடுக்கூடி ஒருநாடாய் அங் வேழாசா பொறியும் கூடிய பொறியோடு கூடிய நின்று நம் மையும் தீமைபுமாராய்தலெனினுமமையும். (கூ. ௩)

(பி - ம்.)—1 ‘உதியவேந்தாதலின்’

(௧௦௦.) கையது வேலே காலன புண்கழன்

மெய்யது வியரே மிடற்றது பசும்புண்

க. கழல்: “ஆடவர் கொடை வீரத்தா லணிவதுகழலென் றுமே” தூடாமணி. எ: உக.

உ. மிகக் கோபமுற்றோர்க்கு உடம்பிலவேர்வை தோன்றதல் இயல்பு: “வெயர் பொடிப்பச் சினைக்கடை” (பு - வெ. எ: ௧௩) உடம்பு முழுதும் புண்படப் போர்செய்தல் வீரர்க்கு இயல்பாதலின், இவனுக்கு மிடற்றுப் புண் கூறப்பட்டது; (புறநா. ௧௮௦: ௫-௬); “வீழ்ப்புண் படாதநா னெல்லாம் மெக்கினுள், வைக்குந்தன் னுனை யெடுத்தி” (குறள், ௭௭௬),

வட்கர் போகிய வளரினம் போந்தை
யுச்சிக் கொண்ட வூசி வெண்டோடி

ரு வெட்சி மாமலர் வேங்கையொடு விரைஇச்
சுரியிரும் பித்தை பொலியச் சூடி
வரிவயம் பொருத வயக்களிது போல
வின்னு மாறாது சினனே யன்னோ
வயந்தன ரல்லரிவ னுடற்றி யோரோ

க0 செறுவர் நோக்கிய சுண்டன்

சிறுவனை நோக்கியுஞ் சிவப்பா னுவே.

1 தீணையும் துறையும் அவை.

அத்யமாவந்தவமகன்பிறந்தவனைக்கண்டானை அவர் பாடியது.

இ - ள்.— வட்கயிடு கண்ணது வேலே ; காவிட கண்ண அலரிந்த வீரக
சமூல ; உடம்பின்கண்ணது வேர்ப்பு ; மிடற்றின்கண்ணது ஈரம்புல
ராத பசியபுண் ; பகைவா தொலைதற்கு ஏதுவாயின என்றும் இயோப பனை
யினது உச்சிக்கண்ணேவாங்கிக் கொள்ளப்பட்ட ஊசித்தளமையப்பொருந்
திய வெளியேதோட்டையம் வெட்சியினது பெரியமலையாயும் வேங்கை கப்பூவுட

“சேறஞ் செருவிற் திருமாரிற் றெண்ணெய்து, மாறும் படுதழும்பி லாகத்
தோள் ” (குலோத்துங்கசோழனால்) என்பவற்றிலும் இங்ஙனங் கூறப்
பட்டிருத்தல் காண்க.

ரு - ச. “வட்கர் போகிய வான்பனந் தோட்டின, புட்கைச சேனே
பொலியச சூட்டி...வஞ்சிநுதும்” சீலப். ௨ ரு: கசு௯ - கூ.

சு. மு. பொருந். க0.

ரு - ச. புறநா. உசுரு: ௨ - ச.

எ - அ. “வயக்களிது பொருத வாள்வரி வேங்கை, கய்முனைச் சிலம்
பிற் குழும்” (நற். ௨௨௫) ; “புலியொடு பொருது சினஞ் சிறந்து
வலியோ, நிரவுக்களி றெதுங்கிய மருங்கு”, “சூயவரி யிருமபோததுப
பொருத புண்கூர், துயங்குபிடி தழீஇய மதனழி யானே” (அகநா. உசுக,
௩௨௮); “குருபெய்வி பொருத புண்கூர் யானே” (மலைபடு. ரு௧௮); “வரி
வயம் பொருத.....சினனே : என்பதனுள் அலைபற்றிச் சிலம்பிறந்தது ;
என்னை ? புலியான் அலைக்கப்பட்ட யானே பொருது போந்தும் அவ்வலைப்
புண்டலை நீனைந்து சினங்கொள்ளாரின் ததென் தமையின்” தோல். மெய்ப்
பாடு. ரு. க0 - பேர். ௩ :

க0. புதல்வன் பிறந்தவுடன் அவன் முகத்தைத் தந்தை பார்த்து மகிழ்
வேண்டுமென்பது தருமதூல விதி ; இதனை, “மாமுனி தன்னோடு மன்னர்
மலானவ, னேமுதப் புள்ளபடி வித்தொ டுப்பொரு, மாமுற வழங்கிவெண்
சங்க மார்ப்புறக், கோமகார் திருமுகங் குறுகி நோக்கினுன்” (கம்ப. திருவ வ
தார. கக௨) என்பதனுலுமறிக.

(பி - ம்.)—1 தீணை - வாகை; துறை - அரசவாகை.

க௮௨ புறநானூறு மூலமும் உரையும்.

னே விரவிச் சுருண்ட கரியமயிர் பொலிவுபெறச்சூழிப் புலியொடுபொருத வலிய யானையையொப்ப இங்ஙனமும் நீங்காது, சினம் ; ஆதலால், ஐயோ ! பிழைத்தாரல்லர், இவ்வண்சினைப்பித்தலர்கள் ; பகைவரை வெகுண்டு பார்த்த கண் தன்னுடைய புதலவினைப்பார்த்தும் சிவப்பமையாவாயின. — எ - று.

காலன்புனைகழலென்பது, வீரத்திற்கும் வென்றிக்கும் கட்டின ; போர் தோறும் வென்றுகட்டின வென்றுவராமல்.

உம்மை, சிறப்பு.

தோட்டையும் மலையையும் வேங்கையொடுக்கரைஇச் சூழச் செறுவர் கோக்குப கண சிறுவனைகோகுகியும் சிவப்பாளு ; ஆதலால், ஐயோ ! இவனுடற்றியோர் உயந்தது, மலையொடுக்கூட்டி வினைமுடிவுசெய்க.

வட்காரென்பது, வட்கரைக்குறுகின்றது ; வட்கர் - குற்றமெனினு மமையும். (க00)

(க0க.) ஒருநாட் செல்லல மிருநாட் செல்லலம்

பலநாள் பயின்று பலரொடு செல்லினுந்

1 தலைநாட் போன்ற விருப்பினன் மாதோ

வணிபூ ணணிந்த யானே யியறே

௫, ரதியமான் பரிசில் பெறுஉங் கால

நீட்டினு நீட்டா தாயினும் யானேதன்

கோட்டிடை வைத்த கவனம் போலக்

கையகத் ததுவது பொய்யா காதே

யருந்தே மாந்த நெஞ்சம்

க0 வருந்த வேண்டா 2 வாழ்கவன் றானே.

க-௨. “பன்னா ணிற்பினுஞ் சொந்தனா செல்லினும்” மலைபடு. சூரு௨.

க - ௩. புறநா. ௫௮ : ௨௮ - ஆம் அடிகளுக்குறிப்பும், “தலைநா ளன்ன பேணலன்” (நற். ௩. ௨), “பெருவரை யடுக்கத்துக் கிழவ னென்று, மன்றை யன்ன நடபினன்” (குறுந். ௩. ௮௫), “தண்டாக்காதலும் தலைநாட் போன் மே” (அகநா. ௩. ௨), “ஆன்றை யன்ன விருட்பொடு” (குறிஞ்சி. ௨௩௮), “தலைநா ளன்ன புகலொடு வழு சிறந்த, பலநாள் நிற்பினும்” (மலைபடு. ௫௮௫ - ௮), “பன்னாளுஞ் சென்றக்காற் பண்பிலார் தம்முழையென்னாணும் வேண்டுப வென்றிகழ்ப-வென்றிலும், வேண்டினு நன்றமற் தென்று விழுமி யோர், காண்டொறஞ் செயவர் சிறப்பு” (நாலடி. கரு. ௧), “தலைநா ளிழைவொடு” (வல்லி - பாரதம், குருகுல. ௭௭௯) என்பனவும் ஈண்டு அறியற்பாலன.

க. ஏமாந்த - ஆசைப்பட்ட ; (புறநா. ௧௯௮ : ௮ ; பொருந். ௯௮) ; “இரப்போர்க காணு தேமாந் திருப்ப” மணி. ௧௪ : ௫௦.

க0. தான் வாழ்கவென்றல் மரபு ; புறநா. ௭௦ : ௧௬ ; ௧௦௩ : ௧௨ ; ௧௭௧ : ௧௫.

(பி - ம).—1 ‘தலைநாள் விருப்பினனானபேணலன்’ 2 ‘வாழ்கவவன்றானே’

புறநா னூறு முடிமும் உரையும். கஅ௩

திணை - பாடாண்டிணை ; துறை - பரிசீல்கடாநிலை.

அவனை அவர் பாடியது.

இ - ள்.—யாம் ஒருநாட்செல்லேம் இரண்டுநாட்செல்லேம் பலநாளும் பயின்று பலரோடுகூட சசெல்லினும் முதற்சென்றநாள்போன்ற விருப்பத் தையுடையவர், அணிகலமணிந்தயானையையும் இயன் மதேரையுமுடைய அதிய மாள் ; பரிசில்பெறுங்காலை நீட்டிப்பினும் நீட்டியாதொழியினும், யானை தாதுகொம்பினை திடையே வைக்கப்பட்ட கவளம்போல நமது கையகத்தது, அப்பரிசில் ; அது தப்பாது ; உண்ண ஆசைப்பட்டவெஞ்சே, நீ பரிசிற்கு வருந்தவேண்டா ; அஃதாள் வாழ்வதாக.—எ - று.

அதியமான்விருப்பினனென முன்னேகூட்டுக.

கோட்டிடைவைத்தகவளம்போலவென்றதற்கு யானை வாயிற்கொண்டு நுகருமளவும் கோட்டிடைவைத்தகவளம்போலப் பரிசில் கையகத்தது வென்க ; அன்றிக் களிமுகோட்டிடைவைத்த கவளத்தைச் சிறிதுதாழ்த்ததாயினும் அஃது அதற்குத்தப்பாதவாறுபோலப் பரிசில் சிறிது தாழ்த்தினும் நமக்குத் தருதல் தப்பாதென்பதாக்கி உரைப்பினுமமையும்.

தானை முயற்சியென்பாருமுள்.

அருந்தவென்பது, அருந்தெனக்கடைக்குரைக்கப்பட்டது ; அருந்தென முன்னிலையேவலாக்கியுரைப்பினுமமையும். (க0௧)

(க0௨.) எருதே யினைய துகமுண ராவே

சகடம் பண்டம் பெரிதுபெய் தன்றே

யவலிழியினு மிசையேறினு

மவண ததியுநர் யாரென வுமணர்

ரு கீழ்மரத் தியாத்த சேமவச் சன்ன

விசைவிளங்கு கவிகை நெடியோய் திங்க

ணணிறை மதியத் தனையையிருள்

யாவண தோநின் னிழல்வாழ் வோர்க்கே.

ரு. “கீழ்மரத் தியாத்த சேமவச் சன்னவென்றதீபாலும் உவமப் பொருள் இக்காலத்திற்கு ஆகாதாயிற்று” தோல். செய். ரு. ௮0 - ந.

௮. கவிகை: புறநா. ருச: ௭ - ஆம் அடிகுறிப்பையும், “தேம்பாய் கண்ணித் தோர்விசை கவிகை” (மலைபடு. ௧௮௯) என்பதன் பொருளையும் பார்க்க.

௯ - ௭. “பண்டி னுப்பட் டிங்கள்போலப்பூத்த சுற்றமொடு பொலிந்து தோன்றலை” (பதிற். ௯0); “பண்டி னடுவட பான்மறி போல, வின்னகை யாயமோ டிருந்தோற் குறுகி” (சிறுபாண். ௨௧௬ - ௨0); “பன்மீனடுவட் டிங்கள் போலவும், பூத்த சுற்றமொடு பொலிந்து” (முதுரை. ௭௮௬ - ௭0); “பூண்மின்னு மார்பன் பொலிந்தாங்கிருந்தான் விசம்பிற், கோண்மின்னு மீன்ருழ் குளிர்மாமதித் தோற்றமொத்தே” நீவக. அஅ௨.

கஅச புறநா னூறு மூலமும் உரையும்.

தீணை - அது ; துறை - ஓயன்மொழி.

அவன்மகன் பொருட்டெழினியை அவர் பாடியது.

இ - ன்.— நானுகள் இளையதாம் நுகம்பூண்டலை 1 யறியா ; சகடந் தான் பண்டம் பெரிதாக இடப்பட்டது ; ஆதலால், அது பள்ளத்தே இழியினும்மேட்டிலே ஏறியும் அவ்விடத்துவரும் இடைபூதறிவார் யார்தானென்று நினைந்து உப்புராணிகர் அச்சுமரத்தின்கண்ணே அடுத்துக் கட்டப்பட்ட சேமவச்சுப்போன்ற புகழ்விளங்கிய இடக்கவிதையை யுடைய உயர்ந்தோய், நீ திங்களாகிய நாள்களை நந்தமதியத்தை மொரப்பை ; ஆதலின், நின் நிழற்களைவாமுமவர்கட்குத் துன்பமாகிய இருள் எவ்விடத்துள்ளது?—எ-று.

திங்கடர் நாணிதமதியத்தனையெய்ந்தது, அறிவும் நிறைவும் அருளு முதலாகிய குணங்களால் அமைந்தாயென்றவாரும்.

சேமவச்சுப்பென்றது, ஏற்றிழிவுடையவழி அச்சமுறிந்துழிச் சேமவச்சு உதவினாற்போல நீ காக்கின்றநாட்டிற்கு ஓரிடையுறு உற்றால் அதுநீக்கிக் காத்தற்குரியையென்பதாம்.

‘எருதே யினைய நுகமுண ராவே, சகடம் பண்டம் பெரிதுபெய்தன்றே’ என்பது உவமங்கருதாது சகடத்திற்குவரும் ஏதங்குறித்து உமணர் சேமவச்சுயாத்தற்குக் காரணமாய்வின்றது. (க0உ)

(பி - ம்.)—1 ‘மதியா’

(க0ங்.) ஒருதலைப் பதலை தூங்க வொருதலைத்
தூம்பகச் சிறுமுழாத் தூங்கத் தூங்கிக்
கவிழ்ந்த மண்டை மலர்க்குநர் யாரெனச்
சுரன்முத விருந்த சில்வனை விறலி
ரு செல்வை யாயிற் சேனோ னல்லன்
முனைசுட வெழுந்த மங்குன் மாப்புகை
மலைகுழ் மஞ்சின் மழகளி றணியும்
பகைப்புலத் தோனே பல்வே லஞ்சி

க-உ. புறநா. க : க ; கரு : கசு - அ ; “சரம்பின நீர்தொடை பழுதிய, னெரனம் நல்பா றினையர் பொறுப்பப், பண்ணமை முழவும் பதலையும் பிறவுங், கண்ணறுத் தியற்றிய தூம்பொடு சுருக்கிக், காலிற் நகைத்த துறை கூடு கலப்பையா” (பதிற். சக : க - ரு) ; “திண்வார் விசித்த முழவொடாகுளி, துண்ணுருக் குற்ற விளங்கடர்ப் பாண்டின், மின்னிரும் பீலி யணிதழைக் கோடொடு,.....நொடிதரு பாணிய பதலையும்,.....நேர்சீர் சுருக்கிக் காய கலப்பையிர்” மலைபடு. ௩ - க௩.

௩. மண்டை-ஒருவ கயுண்கலம் (வாணய்) ; புறநா. ககரு : உ ; கஉரு : ௩ ; ககக : ௨ - ௩ ; “பிழற்பெய் மண்டை” மணி. க : கஉ.

௪. புறநா. சு : உஉ ; உ௩ : சு - க0 ; ரு : எ.

பொழுதிடைப் படாஅப் புலரா மண்டை
க0 மெழுகுமெல் லடையிற் கொழுநீணம் ¹ பெருப்ப
வலத்தற் காலே யாயினும்
புரத்தல் வல்லன் வாழ்கவன் றுளே.

திணை - அது ; துறை - விறலியாற்றுப்படை.

அதியமானிநெடுமானஞ்சியை அவர் பாடியது.

இ - ள்.—காவினது ஒருதலைக்கண்ணே பதிலைதூங்க ஒருதலைக்கண் ணே துளையை அகத்தேயுடைய சிறிய முழாவைத் தூங்கும்பரிசு தூக்கி இடு வோரின்மையின் ஏலாதுகவிழ்ந்த என்மண்டையை இட்டுமலர்த்தவல்லார் புரெனச்சொல்லிச் சூரத்திடத்தேயிருந்த சிலவாகியவனையையுடைய விதலி, நீ அவன்பாற்போவையாயின் அவன் சேய்மைக்கண்ணுணல்வன்; முனைப் புலத்தைச் சுடுதலானெழுந்த இருட்சியையுடைய கரியபுகை மலையைச் சூழும் முகில்போல இளங்களிற்றைச் சூழும் பகைவர்தேயத்திருந்தான், பலவேற் படையையுடைய அதியமான்; ஒருபொழுதும் ஓயாமல் உண்ணவும் தின்ன வும் படுதலான் ஈரம்புலராத மண்டை மெழுகானியன்ற மெல்லிய அடை போலக் கொழுத்தநீணம் மிக உலகம் வறுமையுறுதலையுடைய காலமாயினும் பாதுகாத்தலைவல்லன்; அவன்றன்வாழ்க.—எ - று.

பதிலையென்பது, ஒருதலைமுகமுடையதொருதோற்றாகுவி.

பகைப்புலத்தோனென்றதருத்து : பகைவர்பால் திறைகொண்ட பொரு ளுடையனாதலின், நீ வேண்டியவெல்லாரத்தருதல் அவனுக்கு எளிதென்பதாம்.

உம்மை, சிறப்பு.

சேணுணல்வனென்பதற்குப் பரிசில் நீட்டிப்பானல்லனென்று உரைப் பினுமமையும். (க0௩)

க0. “நல்விரியிறுஅல் புரையு மெல்லடை” (மதுரை. 3 உ1); “தேனி றுலன் நீஞ்சுவை யின்னடை” சீவக. ௨௬௪௪.

க0 - கஉ. புறநா. ௨௨ : ௨௬ - அ.

(பி - ம்.)—1 ‘பரிப்பவறத்தற்காலே’

(க0௪.) போற்றுமின் மறவீர் சாற்றுது நும்மை

யூர்க்குறு மாக்க ளாடக் கலங்குந்

. தாட்படு சின்னீர்க் களிறட்டு வீழ்க்கு

மீர்ப்புடைக் கராஅத் தன்ன ¹ வென்னை

௨. ஊர்க்குறுமாக்கள்: புறநா. ௧௪ : முதலாமடிக்குறிப்பைப் பார்க்க.

௪. என்னை: புறநா. ௪௮ : ௨.

க - ௪. “என்னைமுன் னிலலன் மின் நெவ்வீர் பலரென்னை, முன்னின்ற கன்னின் நவர்” குறள். ௪௪௧.

(பி - ம்.)—1 ‘என்னை’

கஅசு புறநானூறு மூலமும் உரையும்.

நு தண்பல் கரும நினையா

தினையனென் நிகழிற் பெறலரி தாடே.

தினை - வாகை ; துறை - அரசவாகை.

அவனை அவர் பாடியது.

இ - ரு.—நீங்கள் பாதுகாமின், மறவீர், நாமக்கு நாங்கள் அறிவிப்பேம்; ஹரின்கண் இளம்புதல்வர் ஆடக் கலங்குகின்ற காலாவரின் அளவிடப்பட்ட நீருள்ளே யானையைக்கொன்றுவிழ்க்கும் இழுத்தலையுடைய முதலையையொக்கும் என் இறைவனது நுண்ணிய பலகருமத்தையும் நினையாதே அவனை இனையனென்று மதியாதிருப்பின் நுங்களுக்கு வென்றிபெறுதல் அரிது.— எ - று.

மறவீர், நாமக்குச சாற்றுதும் ; என்னை இனையனென்றிகழின் வென்றி பெறுதல் அரிது ; ஆதலால், நீர் போற்றுகின்றெனக்கூட்டுக.

மீப்புடையென்றே தி, மிகுதியையுடையவென்று செப்பினுமமையும். (க0ச)

(க0ரு.) சேயிழை பெறுகுவை வாணுதல் விறலி

தடவுவாய்க் கலித்த மாயிதழ்க் குவளை

வண்டுபிடு புதுமலர்த் தண்சிதர் கலர்வப்

பெய்யினும் பெய்யா தாயினு மருவி

நு கொள்ளுமு வியன்புலத் துழைகா லாக

மால்புடை நெடுவரைக் கோமீதோ நிழிதரு

நீரினு மினிய சாயற்

பாரி வேள்பாற் பாடினை செவினை.*

தினை - பாடாண்டினை ; துறை - விறலியாற்றுப்படை.

வேள்பாரியைக் கபிலர் பாடியது.

இ - ள்.—சுவந்த அணியைப்பெறுகுவை, ஒளிதங்கிய துதலினை யுடைய விறலி, பெரிய இடத்தையுடைய சுவையின்கண் தழைத்த கரிய

கூ. கண்ணேணி - கணுக்களிலேயே அழுவைத்து ஏறிச்செல்லும்படி அமைத்துளபா மூங்கிலு; “கலையை யற்ற காண்பி நெடுவரை, நிலைபெய்திட்ட மாஸ்புகெறி யாக” மலைபடு. ௩௧௫ - கூ.

எ-அ “வானி நீரினுந் தீந்தண் சாயலு” (பதிந். ௮௪); “வேனிற் புனாலன்ன நுத்தை” (கலி. ௮௪); “புனலுஞ் சாயலு.... நன்னன் ” மலைபடு. ௮௧ - ச.

* மு. புறநா. ௧௦௯ : ௧௦௮ - அ ; ௧௧௧ ; ௧௨௮ : (ரு)-எ ; ௧௫௮ : ௧-௪ ; ௩௩௭ : ௮ - எ ; “பாரி பரம்பிற் பனிச்சுனைத் தெண்ணிர்” (குறுந். ௧௧௬) ; “பாரி நீம்பெரும் பைஞ்சுனை பூத்த, தேங்கமழ் புதுமலர்” (அசநா. ௭௮) ; விறலியாற்றப்படைக்கு மேற்கோள் ; தோல், புறத்தினை. ௧௩. ௩௬ - ந.

புறநானூறு மூலமும் உரையும் கஅ௮

இதழைபுடைய நீலத்தினது வண்டுமொய்க்கும் புதியமலரின்கட் குளிர்த் த அளிகலக்க மழைபெய்யினும் பெய்யாதொழியினும் அருவி கொள்ளிற்கு உழுத் பரந்தநீலத்திடை நீரோடுகாலாக ஓடக் கணணேணியையுடைய செடியமலையினது சிகரந்தோறும் இழிதரும் நீரினும் மிகவினிய மென்மையையுடைய வேள் * பாரிபக்கலே நீ பாடிச்செல்லின்.—எ - று.

விதலி, பாரிவேள்பாற் பாடினே செலின், சேவிழைபெறுகுவையெனக் கூட்டுக.

அவன்மலையாதலால், எக்காலமும் அருவி கோடுதோற்றித்தருமென்ப டட்டது.

புதுமலர்த் தண்சிதர் கலாவப்பெய்யினும் பெய்யாதாயினும் உழைகா றாக் கோடுதோற்றித்தரும் அருவிநீரினும் இனியவெனவியையும்.

எனவே அவன்குணங்கள் தோன்றிவிறமன். (க0௫)

* பாரியின்பெருமையை “கொடுக்கிலாதானைப்பார்”யே யென்று கூறினன்கொடுப்பாரிலை” (தே.சுந்தர), “களியானை செம்பொன், தரும்பாரி” (தஞ்சை. ௩௭) என்பவற்றனுமுணர்க.

(க0௬.) நல்லவுந் தீயவு மல்ல குவியிணர்ப்

புல்லிலை யெருக்க மாபினு முடையவை

கடவுள் 1 பேணே மென்னு வாங்கு

மடவர் மெல்லியர் செல்லினுங்

௫ கடவன் பாரி கைவண் மையே.

திணை - அது ; துறை - ஓயன்மொழி.

அவனை அவர் பாடியது.

இ - ள்.—நல்லாவெ றதும் தீயவ்வென்றும் சொல்லப்படுவன டும் பூவாதலான—அவை இரண்டினும்வைத்து எண்ணப்படாத குவிர்த பூங்கொத் தினையும் புல்லிய இலையையுமுடைய எருக்கம்பூவாயினும் ஒருவனுடையன வற்றைத் தெய்வங்கள் விரும்பேமென்னு ; அதுபோல, யாதும் அறிவில்லா தாரும் புல்லிப் குணங்கனையுடையாரும் செல்லினும் பாரி கைவண்மைசெய் தலைக் கடப்பாடாகவுடையன்.—எ - று.

‘குவியிணர்ப் புல்லிலை யெருக்கம்’ என்றது, முதற்கேற்ற அடையடுத்த ஆகுபெயர்.

உம்மை, இழிவுசிறப்பு.

மெல்லியரென்பதற்கு வறுமைபுற்றொன்றுமுரைப்பா. (க0௬)

உ. “புலனெருக்ககவண்ணி” (தொல்.கிளவி. ௩.௫௬.சே. “ஒல்லேம்”); “துன்னியு றினும்விரைசாரர் சறியாத புலனெருக்குஞ் சூழிக கொண டாய்” இரத்தினகிரிக்கலம்பகம், ௩௬.

(பி - ம்.)—1 ‘வேண்டேமென்னு’

கஅஅ புறநானூறு மூலமும் உரையும்.

(க0௭.) பாரி பாரி யென்றுபல வேத்தி

மொருவற் புகழ்வர் செந்நாப் புலவர்

பாரி யொருவனு மல்லன்

மாரியு முண்டென் டிலகுபுரப் பதுவே.*

திணையும் துறையும் அவை.

அவனை அவர் பாடியது.

இ-ள்.—பாரிபாரியென்றுசொல்லி அவர் பல புகழையும்வாழ்த்தி அவர் மொருவனையே புகழ்வர், செவ்விய நாவையுடைய அறிவுடையோர்; பாரியாகிய ஒருவனுமேயல்லன், மாரியுமுண்டு, இவ்விடத்து உலகத்தைப் பாதுகாத்தத்கு.—எ - று.

உலகுபுரத்தற்கு மாரியுமுண்டாபிருக்கப் பாரியொருவனைப்புகழ்வர் செந்நாப்புலவரென்ப பழித்ததுபோலப் புகழாதவாறு. (க0௭)

* 10. பாடாணடினைத்துறைகளுள், கொடுப்போரேத்தற்கு (தொல். புறத்திணை. கு. உ. ௪ - இளம்; ஷெ ஷெ ஷெ ந. ௫ - ௩) மேற்கோள்; “உவமிக்கப்படும் பொருளொடு உவமை தோன் மவருதலேயன்றி உவமையது தன்மைகூறலும் உவமையாதற்குரித்துப் பயனிலை பொருந்திய வழக்கின்கணென்றவாறு; எனவே, இவ்வாறு வருவது பயனிலையுவமைக்கணென்று கொள்க; ‘பாரிபாரி.....புரப்பதுவே’ இது மாரிபோலும் பாரியது கொடையென்னுது இவ்வாறு கூறும் பொருண்மையும் உவமமாம் எ - று” (தொல். உவம. கு. ௪ - இளம்); “உவமத்தன்மையும்” என்னும் (ஷெ ஷெ ஷெ ந. ௪) நூத்திரத்தில், “அது ‘பாரிபாரி.....புலவர்’ என்னும் பாட்டினுள் உலகளித்தற்கு மாரியுமுண்டென மாரியை உவமித்துச் சிறப்பித்துக் கூறுவான் மாரியைச்சிறப்பித்துப் பாட்டுடைத் தலைவனாகியபாரியை உயர்த்துக் கூறுதான்போல இயல்பினுள் உவமை கூறினானும்; இது மாரிக்கும் பாரிக்கும் ஒரிழிவிலை என்னுதன்மைபடக் கூறவே அவனுயர்வு கூறுதலிற் பயனிலை புரிந்த வழக்கெனப்படுமென்பது” என்றனர் பேராசிரியர்; விலக்குவமையின்பாற்படுமென்பர் சுப்பிரமணியதேவிகர் (தண்டி. கு. ௩௮; இ - வி. கு. ௬௪௫) - உரை); குறிப்புலமையின்பாற்படுமென்பர் காரிரத்தநகவிராயர். (மாறன். ௩.௧00); “கைம்மாறு வேண்டா கடப்பாடு மாரிமாட், டென்னுதுங் கொல்லோ வுலகு” (குறள். ௨௧௧) என்பது ஈண்டு அறியத்தக்கது.

(க0௮.) குறத்தி மாட்டிய வறற்கடைக் கொள்ளி

யார மாதலி னம்புகை யயலது

சாரல் வேங்கைப் பூஞ்சினைத் தவழும்

உ. புறநா. ௩௨௦: ௧௨.

க - ௩. “புனத்து, வெறிகமழ் சந்தனமும் வேங்கையும் வேமே, பெறி புனத் தீப்பட்டக் கால்” நாலடி. ௧௮௦.

புறநானூறு மூலமும் உரையும். கஅசு

பறம்பு பாடின ரதுவே யறம்பூண்டு
ரு பாரியும் பரிசில ரிரப்பின்
வாரே னென்னு னவர்வரை யன்னே.

திணையும் துறையும் அவை.

அவனை அவர் பாடியது.

இ - ள்.—குறத்திமடு ததொக்கப்பட்ட வற்றிய கடைக்கொள்ளி சந
தனமாதலால் அதன் அழகிய தாகியபுகை அதற்கு அருகாகிய சாரர்கண்
வேங்கையின் பூக்கொம்பி ள்கட் பரக்கும் பறம்பு, பாடுவார்க்குக் கூறிட்டுக்
கொடுத்தலின் அவருடையதாயிற்று; தன்மத்தைப்பரித்துப் பாரியும் பரி
சிலர்வேண்டுவாராயின் அவ்வழி வாரேனென்னுய் அவரெல்லையின்கண்ணே
நிற்பன்.—எ - று.

சந்தனப்புகை வேங்கையின் மிசைத்தவமும் பறம்பெனவே, இவையொ
ழியமரயின் மையும், பகைவார்க்கும் புகையின் மையும் கூறியவாறாயிற்று. (க௦அ)

ச - சு. “அன்பிலா ரெல்லாம் தமக்குரிய ரன்புடையா, ரென்பு முரி
யர் பிறர்க்கு” குறள். எஉ.

(க௦க.) அளிதோ தானே பாரியது பறம்பே
நன்கொண் ட முரசின் மூவிரு முற்றினு
முழவ ருழாதன நான்குபய னுடைத்தே
ஒன்றே, சிறியிலை வெதிரி னெல்வினை யும்மே
ரு இரண்டே, தீஞ்சனைப் பலவின் ² பழமூழ்க் கும்மே
மூன்றே, கொழுங்கொடி வள்ளிக் கிழங்குவீழ்க் கும்மே

க. புறநா. ககக: க.

உ. “ஆளிடக் கடந்து வாளம் ருழக்கி, யோரதுகோட்டியானை
வேரத ரோட்டிய, கடும்பரிப் புரவிக்கைவண பாரி” (அகநா. எஅ)
ச. “சிறியிலை வெதிரி னெல்வினை யும்மே; இது, விளையுமேயெனத்
பாலது, விளையுமேயென ஒற்றில்வழி ஒன்றை விரித்தவாறு; இதனுட் சிறிய
விலை யென த்பாலது சிறியிலையெனத் தொகுத்தவாறு” நன்- வ. ரு. கருநீ.

சு. கிழங்கு கீழே தாழ்விருத்தலை, வீழ்த்தலென்றல மரபு; “வள்ளி
கீழ் வீழா வரையிசைத் தேன்றொடர்” (கலி. 11 கூ); “கீழ்செல வீழ்நத
கிழங்கொடு” (மதுரை. ௫௩௩); “வயவுப்பிடி முழநதாள் கடுப்பக் குழி
தொறும், விழுமிதின் வீழ்நதன கொழுங்கொடிக்கவலை” மலைபடு. கஉஎ-அ.

(பி - ம்).—1 ‘முரசம்’ 2 ‘பழம்வீழ்க்கும்’

நான்கே, அணிநிற வோரி 1 பாய்தவின் மீதழிந்து
திணிடுடுங் குன்றந் தேன்சொரி யும்மே
வான்க ணற் 2 நவன் மலையே வானத்து

க0 மீன்க ணற்றதன் சுனையே 3 யாங்கு
மரந்தொறும் பிணித்த களிற்றினி ராயினும்
புலந்தொறும் பரப்பிய தேரினி ராயினுந்
4 தாளிற கொள்ளவிர் வாளிற் ருரலன்
யானறி குவனது கொள்ளு மாற்றே

கரு சுகிப்புரி நரம்பின் சீறியாழ் பண்ணி
5 விரையொலி கூந்தலும் விறலியர் பின்வா
வாடினார் பாடினார் செலினே
நாடுங் குன்று மொருங்கே யும்மே.*

திணை - 6 நொச்சி ; குறை - மகண்மறுந்தல்.

அவளை அவர் பாடியது.

இ - ள்.—இரங்கத்தக்கது, பாரியுடையபற்றம்பு, பெருமையைக்கொண்ட முரசினையுடைய நீயிர் மூவேந்தரும் புதினும் ; உழவரால் உழுது விளைககப்படாதா நான்குவினையுடையது ; அவற்றுள், முதலாவது, சிறிய இலையையுடைய மூங்கிலினது நெல்லினையும் ; இரண்டாவது, இனிய சுனையையுடைய பலாவி ருபற்றம் ஊழக்கும் ; மூன்றாவது, கொழுவிய கொடியையுடைய வள்ளிக்கிழங்கு தாழவிருக்கும் ; நான்காவது, அழகிய நிறத்தையுடைய ஒரிபாய்தலான் அதனமேற் 1 பவரழிந்து கனத்தநெடிய மலை தேனைப்பொழியும் ; அகலநீர் உயரத்தால் வானிடத்தையொக்கும், அவனதுமலை ; அவ்வான் த்தின்கண் மீனையொக்கும், அம்மலையி ற்கட்சுனை ; அவ்விடத்து மரந்தோறும் கட்டப்பட்ட யானையையுடைய ராயினும் இடந் தோறும் பரப்பட்டபட்ட தேரையையுடைய ராயினும் உங்கள் முயற்சியாற்கொள்ள மாட்டீர் ; நுமது வான்வலியால் வவந்தாரான் ; யான் அறிவே, அதனைக்

ச - கூ. “கொளற்கரிதாய் கொண்ட கூழ்த்தாகி யகத்தார், நிலைக் கெளிதா நீர தரண” குறள். எசுரு.

க-க0. “ஃபரிசை யுருமொடு மாரி முற்றிய, பலகுடைக் கள்ளின் வண் மகிழ்ப் பாரி, பலவுறு கு ாதம் போலப், பெருங்கவி னெய்திய வருங்காப் பினளே” நற். உருட.

ககூ. ஒலித்தல் - தழைத்தல் ; “ஒலிதெங்கின்” பதிற். ககூ : எ.

* 1. உழிஞைத்திணையின் துறைகளுவொன்றாகிய ‘அகத்தோன் செல்வம்’ என்பதற்கு மேற்கோள் ; நொல். புறத்திணை. சூ. க0-இளம் ; கரு. கரு. க2 - ந.

(பி - ம்.)—1 ‘பாயமீதழிந்து’ 2 ‘அகன்மலையே வான்கணத்து’ 3 ஆங்குப், புலன்...தேரினராயினு, ‘மரன்...களிற்றினராயினும்’ 4 ‘வாளிற்கொள்ள விற்றாளிற்றரலன்’ 5 ‘விரையொலி’ 6 ‘காஞ்சி’ 7 ‘பவணழிந்து’

காள்ளும்பரிசை; வழத்து முறுக்கப்பட்ட நரம்பினையுடைய சிறியயாழைப்
ண்ணி வாழ்த்து நறுநாந்ததையுடைய தழைத்த கூந்தலையுடைய தும்
தலியர்பின்வர ஆழனிராய்ப் பாழனிராய்ச் செலவின் அவன் துமக்கு
ரட்டையும் மலையையும் கூடத்தருவன்.—எ -று.

அளிதோவென்பது, ஈண்டுலியப்பின்கண்வந்தது.

ஒரியென்பது, தேன்முதிர்ந்தாற் பரக்கும் * நீலநீரம் ; முசுக்கலையெனி
றம் அமையும்.

குன்றம் தேன்சொரியுமென இடத்துநிகழ்ந்தொருளின்ஒழுநில இடத்து
மல ஏறிநின்றது.

நாங்குபயாவடைத்தென்றுவைத்து, நெல்லினையும் பழமிழக்கும் கிழங்கு
மிழக்கும் தேன்சொரியுமென்று அவற்றின் செய்கைதோன்றக் கூறினவெனி
றம், கருதியது நெல்லும் பழமும் கிழங்கும் தேனுமாகக்கொள்க.

வாங்கணற்றணிமலையேயென்று பாடமோதுவாருமுளர்.

வாங்கணற்றென்றது, மலையின் ஒக்கமும் பரப்பும்.

மீள்கணற்றென்றது, சனையினது பன்மையும், தெளிவும், சிறுமையும்.

ஈண்டுக்கண்ணென்பது, அசைநிலை.

தாளென்றது, படையடித்தலும் அழித்தற்குவேண்டும் கருவிமுதலா
யின இயற்றலும்.

நிலையென்றது, அவர் உரிமைமகளிர்.

(ககக)

* “நீனெய்தாழகோதை” (பு. கக:கஉச); “நீலநீர வோரி பாய்கதென
நெடுவரை, நேமியிற் செல்லு செய்க்க ணிறு அல்” மலைபடு. (ருஉச - ம).

(கக௦.) கடந்தது தானே மூவிருந் கூடி

யுடன்றனி ராயினும் பறம்புகொளற் கரிதே

முந்தா றார்த்தே தண்பறம்பு நன்னுடி

முந்தா றாரும் பரிசிவர் பெற்றனர்

ரு 1 யாமும் பாரியு முளமே

குன்று முண்டிநீர் பாடினார் செவினே.

தினையும் துறையும் அவை.

முவேந்தரும் பறம்புமற்றிடுநந்தாரை அவர் பாடியது.

இ - ரு. — வஞ்சியாது எதிரின்றுகொலவும் பாடலினையுடையமூன்று
திறத்திருக்கூழ்ப் பொருநிராயினும் பறம்புகொருதற்கு அரிது; மு - றுறு

க. கடத்தல - வஞ்சியாதெதிரிந்தல ; “ஒன்றாக் கடந்தலு முரவு
நீர் மாகொளத, வென்வேலான்” கலி. உள.

உ. புறநா. க௦க : க௬ ; ககக : உ.

ம. ச. “உள்ளி யுள்ளலெல லாமுடி நீயும், உள்ளி யோரின் வழங்
கூ” கம்ப. ஆற்று. ச.

(பி - ம.)—1 ‘யானும்’

கத௨ புறநானூறு முலமும் உரையும்.

ஊரையுடைத்து, குளிர்த நல்ல பறம்புநாடு ; அம்முந்தூறாரும் பரிசிலா பெற்றனர் ; நீயிர்பாடினிராய்வரின், துமக்கு யாமும்பாரியுமுள்ளோம் ; அது வேயன்றி மலையுமுண்டு.—எ - று.

நீர் பாடிவரின் பறம்புநாடு பரிசிலர் முன்னேபெற்றமையின், அது துமக்குக் கிடையாதென்பது கருத்தாகக்கொள்க. (கக௦)

(கக௧.) அளிதோ தானே பேரிருங் குன்றே
வேலின் வேறல் வேந்தர்க்கோ வரிதே
| நீலத், திணைமலர் புரையு முண்கட்
கிணைமகட் கெளிதாற் பாடினன் வரினே.

திணையும் துறையும் அவை.

அவனை அவர் பாடியது.

இ - று.—இரங்கத்தக்கது, பெரிய கரிய குன்றம் ; அது வேலான் வெல்லுதலவோ தர்க்கோ அரிது; நீலத்தினது இணைந்தமலரையொக்கும் மையுண்டகண்ணையுடைய கிணை மையுடைய விதலிக்கு எளிது, பாடினளாய்வரின்.—எ - று.

அளிதோவென்றது ஈண்டுவிடப்பின் கண்வந்தது.

பாடினளாய்வரினென்ற கருத்து : அவட்கும் அவ்வாறன்றித் தன் பெண்மையால மயக்கிவென்றுகோடலு அரிதென்பதாம். (கக௧)

க. புறநா. க௦௯ : க.

உ. புறநா. க௦௯ : க௩ ; கக௦ : உ.

உ - ந. “எதிரிதழ் நீலம் பிணைந்தன்ன கண்ணாய்” கலி. ௯௬.

ஈ. புறநா. க௦௯ : க௬ - ௮.

(கக௨.) அற்றைத் திங்க ளவ்வெண் ணிலவி
னெந்தையு முடையேமெங் குன்றும் பிறர்கொளா
ரிற்றைத் திங்க ளிவ்வெண் ணிலவின்
வென்றெறி முரசின் வேந்தரெங்
டு குன்றுங் கொண்டார்யா மெந்தையு மிலமே.
திணை - பொதுவாயல் ; துறை - கையறுநிலை.
பாரிமகளிர் பாடியது.

இ - று.—மூவேந்தரும் முற்றியிருந்த அற்றைத்திங்களின் அவ்வெள்ளிய நிலாவின் கண் எம்முடைய தடையை யுமுடையேம் ; எம்முடையமலை யையும் பிறர்கொள்ளார் ; இற்றைத்திங்களது இவ்வெள்ளியநிலவின் கண் வென்றறைந்த முரசினையுடைய அரசர் எம்முடைய மலையையுங்கொண்டார் ; யாம் எம்முடைய தடையை யுமிழந்தோம்.—எ - று.

திங்களை மாதமென்பாருமுள்.

ஒருவனை மூவேந்தருமற்றியிருந்தும் வஞ்சித்துக்கொன்றமையின், 'வென்
மெறி முரசின் வேந்தர்' என்றது, ஈண்டு இகழ்ச்சிக்குறிப்பாய் நின்றது. (ககஉ)

(ககங.) மட்டுவாய் திறப்பவு மைவிடை வீழ்ப்பவு

மட்டான் ருனாக் கொழுந்துவை யூன்சோறும்

பெட்டாங் கீயும் பெருவளம் பழுனி

நட்டனை மன்னோ முன்னே யினியே

நு பாரி மாய்ந்தெனக் கலங்கிக் கையற்று

நீர்வார் கண்ணேந் தொழுதுநிற் பழிச்சிச்

சேறும் வாழியோ பெரும்பெயர்ப் பறம்பே

கோறிரண் முன்கைக் குறுந்தொடி மகளிர்

நாறிருங் கூந்தற் கிழவரைப் படர்ந்தே.

திணையும் துறையும் அவை.

அவன்மகளிரைப் பார்ப்பார்ப்படுக்கக்கொண்டு போவான் பறம்பு
வீடுத்த கபிலர் பாடியது.

இ - ள்.—மதுவிறந்த சாடியை வாய்திறப்பவும் ஆட்டுக்கிடாயை
வீழ்ப்பவும் அடப்பட்டு அமைந்தொழியாத கொழுவின துவையையும் ஊனையு
முடைய சோற்றையும் விரும்பிய பரிசே தரும் மிக்க செல்வமுதிர்ந்து எம்
மோடு நட்புச் செய்தாய் முன்பு ; இப்பொழுது, பாரி இறந்தானாகக் கலங்
கிச் செயலற்று நீர்வார்கண்ணையுடையமாய்த் தொழுது நின்னை வாழ்த்
திச்செல்லுதும், பெரிய புகழையுடைய பறம்பே, கோற்றொழிலாகச் செய்யப்
பட்ட திரண்ட குறிய வளையையணிந்த முன்கையினையுடைய மகளிரது
மணங்கமழும்* கரியகூட தலைத் திண்டுதற்கு உரியவரை நின்றது.—எ - று.

பறம்பே, பெருவளம்பழுனி நட்டனை முன் ; இனி நாறிருங்கூந்தற்
கிழவரைப் படர்ந்து சேறுமெனக் கூட்டுக.

மன், கழிவின்கண் வந்தது.

வாழியும் ஓவும், அச்சநிலை.

ஆனக்கொழுது தவையென்பதற்கு விருப்பம் அமையாத கொழுந்துவை
யெனினுமமையும். (ககங)

க. புறநா. உகஉ : க.

ங. "பல்வளம் பழுனிய" மணி. ங : உஅ.

கா. "நீர்வார் கண்ணேன்" (நற். கசாங); தன்மைப்பன்மை வினைக்
குறிப்புமுற்று வினையெச்சக்குறிப்பானதற்கு மேற்கோள் ; நன் -
மயிலை. கு. ஙரு0 ; நன் - வி. கு. ஙருக ; இ - வி. கு. உரு0 - உரை.

* "கூந்த லணைகொடுப்பேம் யாம்" (கலி. க0க) ; "தோடேந்து பூங்
கோதை வேண்டேன் கூந்தல் தொடேல்" சீவக. கஉஉக.

ககசு புறநானூறு மூலமும் உரையும்.

(ககசு.) ஈண்டிநின் றோர்க்குந் தோன்றுஞ் சிறுவரை

சென்றுநின் றோர்க்குந் தோன்று மன்ற

களிறுமென் றிட்ட கவளம் போல

நறவுப் பிழிந்திட்ட கோதுடைச் சிதறல்

நு வாரசும் பொழுது முன்றிற்

தேர்வீ சிருக்கை நெடியோன் குன்றே.

தீணையும் துறையும் அவை.

அவன்மகளி ரைக்கோண்டுபோம் கபிலர் பறம்புநோக்கி நின்று
சொல்லியது.

இ - ள்.—இவ்விடத்து நின்றோர்க்குந் தோன்றும், சிறிது எல்லைபோய்
நின்றோர்க்குந் தோன்றும், நிச்சயமாக; யானை மென்று போகடப்பட்ட கவ
ளத்தினது கோதுபோல மதுப்பிழிந்து போகடப்பட்ட கோதுடைத்தாகிய
சிதறியவற்றினின்றும் வாரந்த மதுச்சேறெழுகும் முற்றத்தையுடைய தேர்
வழங்கும் இருப்பையுடைய உயர்ந்தோனுடைய மலை.—எ - று.

நெடியோன் குன்று தோன்றுமெனறது, புகழான் உயர்ந்து காணுதார்க்
கும் செவிப்புலனாகத் தோன்றும், அவனுளனுயகாலத்து; இப்பொழுது பிற
மலைபோலக் கட்டிலனாகத் தோன்றுமளவாயிற்றெனக் கையற்றுக் கூறியவா
றாகக் கொள்க. (ககசு)

கூ. தேர்வீசிருக்கை; (புறநா. ககஅ:நு); “தேர்வீச கவிகை” மலைபடு.
நககக.

(ககரு.) ஒருசா ரருவி யார்ப்ப வொருசார்

பாணர் மண்டை நிறையப் பெய்ம்மாந்

வாக்க வுக்க தேக்கட் டேறல்

கல்லலைத் தொழுகு மன்னே பல்வே

நு லண்ணல் யானை வேந்தர்க்

கின்னா னாகிய வினியோன் குன்றே.

தீணையும் துறையும் அவை.

அவனை அவர் பாடியது.

இ - ள்.—ஒருபக்கம் அருவி ஆர்த்தொழுக ஒருபக்கம் பாணருடைய
மண்டைகார் நிரம்ப வாக்கவேண்டி வடிக்க உக்க இனிய கள்ளாகிய தேறல்
கல்லையுருட்டியொழுகும், பல வேற்படையுடனே தலைமைபொருந்திய யானை
யையுமுடைய வேந்தர்க்குக் கொடியோனாகிய இனியோன்மலை; அது கழிந்
தது.—எ - று.

குன்றுதேறல் கல்லலைத்தொழுகும்; இனி அது கழிந்ததென்று கூட்டுக.

உ. மண்டை; புறநா. கரு: ந - ஆம் அடியின் குறிப்பைப்பார்க்க.

புறநானூறு மூலமும் உரையும். ககரு

அருவியும் அவனுளனுயின் உளதாவதென்பது கருத்து.

மன், கழிவின் கண் வந்தது.

குன்று தேமல்கல்லலைத்தொழுகுமென இடத்துநிகழ்பொருளின்
 ரொழில் இடத்துமேல் ஏறின்மது. (ககரு)

(ககரு.) ¹ தீநீர்ப் பெருங்குண்டு சீனைப்பூத்த குவளைக்

கூம்பவிழ் முழுநெறி புள்வரு மல்கு

வேந்தெழின் மழைக்க ணின்னகை மகளிர்

புன்முசு கவலைய முண்மிடை வேலிப்

ரு பஞ்சி முன்றிற் சிற்றி லாங்கட்

பீரை நாதிய சரையிவர் மருங்கி

னீத்திலைக் குப்பை யேறி யுமண

ருப்பொ யொழுகை யெண்ணுப மாதோ

நோகோ யானே தேய்கமா காலே

க0 பயில்பூஞ் சோலை மயிலெழுந் தாலவும்

பயிலிருஞ் சிலம்பிற் கலைபாய்ந் துகளவுங்

கலையுங் கொள்ளா ² வாகப் பலவுங்

கால மன்றியு மரம்பயம் பகரும்

யாண ருறு வியன்மலை யற்றே

கரு யண்ண னெடுவரை யேறித் தந்தை

க. “மலிகளைக்குவளைத், தேம்பாயொண்பூ” அகநா. ௩௦௮.

உ. முழுநெறி - புறவிதழொடிக் தழுபூ; “கழனி யாம்பன் முழு
 நெறிப் பகைத்தழை” (அகநா. ௧௫௬); “கழுநீர்ப் பிணையன் முழுநெறி”
 சிலப். உ : ௩௪.

க-உ. “முழுநெறிக்குவளை” (சிலப். உ : ௧௪) என்பதற்கு, இதழொ
 டிக்கப்படாத குவளையென்று பொருள் கூறி, இவ்வழிகளை மேற்கொள்
 காட்டினர் அடியார்க்குநல்லார். தழை: புறநா. ௬௧ : ௧; ௩௪௦ : ௧;
 “மணிப்பூம் பைந்தழை தைஇ”, “மனைநகு வயலை மரணிவர் கொழுக்கொடி,
 யரிமல ராம்பலொ டார்தழை தைஇ, விழவாடு மகளிர்” (அகநா. ௨௦,
 ௧௭௬); “கிணையிதழ் பறியாப் பைவிரி யல்குந், கொய்தழை தைஇ” (குற்
 ள்சி. ௧௦௧ - ௨); “பைந்தழைமாமகளிரோடு” பட்டின. ௧௧.

அ. ஒய்தல் : புறநா. ௭௦ : ௧௭ - ஆம் அடிக்குறிப்பைப்பார்க்க.

க௩. “கால மன்றியு மரம்பயன் கொடுத்தலின்” (மலைபடு. ௧௩௪);
 “கால மின்றியுங் கனிந்தன கனி”, “திங்கனி, காலயின்றிக் கனிவது காண்டி
 ரால்” கம்ப. வனம்புகு. ௪௪ ; நாடவிட்ட. ௧௮.

(பி - ம்.)—¹ ‘திம்பெருங்’ ² ‘வாகிப்’

கக்கூ புறநானூறு மூலமும் உரையும்.

பெரிய நறவிற கூர்வேற் பாரிய

தருமை யறியார் போரெதிர்த்து வந்த

வலம்படு தானே வேந்தர்

பொலம்படைக் கலிமா வெண்ணு வோரே.

தினையும் துறையும் அவை.

அவனை அவர் பாடியது.

இ - ள்.—இனிய நீரையுடைய பெரிய ஆழ்த சுணைக்கட் பூத்த செங்
கழுநீரினது முகையவிழ்த புறவிதழொடித்த முழுப்பூவாற் செய்யப்பட்ட
தழையசையுமலகுலையும் மிக்க அழகையுடையகுளிரந்த கண்ணினையும்இனிய
முறுவலையுமுடைய மகளிர் புலமொய்த்தகவலையுடையனவாகிய முள்ளால்
நெருங்கியவேலியையும் பஞ்சுபரந்த முற்றத்தையுமுடைய சிறியமனையிடத்
தின்கட் பீர்க்குமுனைத்த சரைபடர்ந்தவிடத்தில் ஈத்திலையையுடையகுப்பை
யின்கண்ணேறிமணர் உப்புச்செலுத்தும் சகடத்தையெண்ணுவர்; நோவேன்,
யான் ; எனதுவாழ்நாள் கெடுவதாக ; பயின்ற பூவையுடையசோலைக்கண்
மயிலெழுந்து ஆடவும் பயின்ற பெரியமலையின்கண்ணேயேறி முசுக்கலை
தாவிடிகளவும் அம்முசுக்கலையும் நுகர்ந்துவெறுத்தலாற் கொள்ளாவாம்பரிசு
காலமன்றாகவும் மரங்காபிலவும் காயும்பழமுமுதலாயினவற்றைவினைந்து
கொடுக்கும் புதுவருவாயொழியாத அகன்ற மலையைப்போலும் பயனுடைத்
தாகிய தலைமையையுடைய உயர்ந்த வரையின்கண்ணேயேறித் தம்முடைய
தந்தையாகிய மிக்க மதுவினையும் கூரியவேலியையுமுடைய பாரியதுபெறு
தற்கருமையையறிபாராயப் போரேற்றுவாத வென்றிப்பட்ட சேனையை
யுடைய அரசரது பொன்னாற்செய்யப்பட்ட கலமுதலியவற்றையுடைய
மனஞ்செருக்கிய குதிரையையெண்ணுவார்.—எ - று.

வியன்மலையென்றது, அரைமலையை.

கெடுவரையென்றது, உச்சிமலையை.

இன்னகைமகளிர், நெடுவரையேறி முன்பு வேடதர்கலிமாவை எண்ணு
வோர், இப்பொழுது ஈத்திலைக்குப்பையேறி மணர் உப்பொயொழுக்கையை
எண்ணுவர் ; இதற்கு நோவேன்யான் ; எனதுவாழ்நாள் கெடுவதாகவென
வினைமுடிவு செய்க.

அத்தேயென்னுமேகாரம், அசைநிலை.

வியன்மலை அத்தன்மைத்தெனப் பிறிதொருதொடராக்கி உரைப்பினு
மமையும். (ககக)

கக - அ. “ஏந்துகோட்டியானே வேந்த ரோட்டிய, கடும்பரிப் புரலிக்
கைவண் பாரி” அகநா. எஅ.

கக. புறநா. ௩௫௫ : கசு ; “பொலம்படைப் பொலிந்த கொய்சவற்
புரவி” (மலைபடு. ௫௭௪) ; “புனையும் பொலம்படைப் பொங்குனாமான்”
பு - வெ. ௧௦ : முல்லைப்பொதுவியற்பால, உ.

(கக௭.) மைம்மீன் புகையினுந் தூமந் தோன்றினுந்
தென்றிசை மருங்கின் வெள்ளி யோடினும்
வயலக நிறையப் புதற்பூ மலர
மனைத்தலை மகவை யின்ற வமர்க

டு னுமா நெடுநிரை நன்பு லாரந்
கோலல் செம்மையிற் சான்றோர் பல்கிப்
பெயல்பிழைப் பறியாப் புன்புலத் ததுவே
புள்ளை வெருகின் முள்ளெயிறு புரையப்
பாசிலை முல்லை முகைக்கு

க0 மாய்தொடி யரிவையர் தந்தை நாடே.

தினையும் துறையும் அவை.

அவனை அவர் பாடியது.

இ-ள்.—சனிமீன் புகைகளோடுகூடிப் புகையினும் எல்லாத்தொடையினும்
புகைதோன்றினும் தென்றிசைக்கண்ணே வெள்ளிபோக்குறிலும் வயலிடம்
விளைவுமிகப் புதலிடத்துப் பூமலர மனையிடத்துக் குழுவியையின்ற மேவிய

க - உ. புறநா. ௩௫ : ௬ - ௭; சனி கரியநிறமுடையனாதலின்மைம்
மீனென்றார்; சனிபுகைதலாவது, இடபம் சிங்கம் மீனம் இவற்றொடுமாறு
படுதல்; இவற்றுள், சனி தனக்குப் பலகவீடாகிய சிங்கராசியிற் புகின்
உலகிற்குப் பெருந்திங்கு விளைவிப்பெண்பதை, “மகத்திற் புக்கதோர்
சனியெனக் காயு” (தேவாரம்), “அடையார்தமக்கு, மகத்திற் சனியன்ன
நிர வாணன்” (திருக்க. ௪௮), “மகத்தில வாழ்சனியாயினே” (வாயுசங்கி
தை, கடவுள். ௭), “விசயன் நயமுற் குதவி செய்யாமன், மகத்திற் சனி
போல வளைக்குவம் யாம்” (வல்லி - பாரதம், கக - ஆம்போர். ௪0) என்ப
வற்றனுணர்க; (நகைத்திரங்களுள் மகம், பூரம், உத்தரத்தின் முதற்பாதம்
சிங்கராசிக்கு உரியவை.) தூமம், புகைக்கொடியென்றுங் கூறப்படும்; தூம
கேது வெண்பதுமிதுவே; இது வட்டம், சிலை, துட்பம், தூமமென்னுங் கரந்
துறை கோட்கள் நான்குள்ளொன்ற; இதன் தோற்றம் உலகிற்குப் பெருந்
திங்கு விளைவிக்குமென்பர்; “தூமகேது புலக்கெனத் தோன்றிய” (கம்ப. மந்
தரை குழ்ச்சி. உக); “கரியவன் புகையினும் புகைக்கொடி தோன்றினும்,
விரிகதிர் வெள்ளி தென்புலம் படரினும்” (சீலப். க0: க0உ-௩) என்பத
னுரையில் இவ்வடிக்கைமேற்கோள்காட்டினர் அடியார்க்குநல்லாரம்.

அ. “கோலல் செம்மையிற் சான்றோர்பலகி யெனவரும் பண்புபொருளி
யாயின்றேனும் பெயர்கொளவருதற்பாற்படுதலும், ...இதனாற் கொள்க”
தோல். வேற்றுமை. ௫. ௫ - ௬.

அ. வெருகு - காட்டுப்பூனை; இதனை, “பட்டப் வேலியும் புதலும்
பற்றி, விடக்கிற் கு வேற்றுயிர் கொலவது” (தோல். மரபு. ௫. ௬௮) என்
பர் பேராசிரியர்.

அ - கூ. “வெருகுவேட்பச் சிரிப்பனபோன் முகைத்த முல்லை” (சீவக.
கசுருக.

ககஅ புறநானூறு முலமும் உரையும்.

கண்ணையுடைய ஆமாவின் து நெடியநிரை நல்லபுல்லையேயக் கோல் செவ்விதாகலின் அமைத்தோர் பலராக மழைபிழைப்பறியாத புல்லியநிலத்தின்கண்ணது, இனையவெருகினது கூரியபுல்லையொப்பப்பசிய இலையையுடைய முல்லை முகைக்கும் துணையித் தொழிலையுடைய வளையினையணிந்த மகளிருடைய தந்தைநாடு.—எ - து.

பல்கியென்பதனைப் பலகவெனத்திரிக்க.

அறிவையர்த்தபதநாடு, பெயலபிழைப்பறியாப் புன்புலத்ததுவெனக் கூட்டுக.

என்றதனாற்போ தது : புன்புலத்ததாயிருந்ததே ! அது பெயல் பிழைப்பறியாமை, கோல்செம் மயினான் உாதாயதன்றே; அவ்வாறு கோல்செவ்விதாக நிறுத்தியவனை இழப்பதேயென்று அவன் நாடுகண்டு இரங்கியவாறுகக் கொள்க. (ககள)

* “முறைகோடி மன்னவர் செய்யி நுறைகோடி, யொல்லாது வானம் பெயல்”, “ஆயன் குன்று மறுதொழிலோர் தூன்மற்ப்பர், காவலன் காவா னெனின் ” குறள். ௫௫௬, ௫௫௭.

(ககஅ.) அறையும் பொறையு மணந்த தலைய

வெண்ணாட் டிங்க ளனைய கொடுங்கரைத்

தெண்ணீர்ச் சிறுகுளங் கீள்வது மாதோ

கூர்வேற் குவைஇய மொய்ம்பிற்

நு நேர்வண் பாரிதண் பறம்பு நாடே.

தினையும் துறையும் அவை.

அவனை அவர் பாடியது.

இ - ள்.—பாறையும் சிறுகுவடுங்கூடிய தலையையுடையவாகிய எட்டாம்பக்கத்துப் பிறைபோலும் வளைந்த கரையையுடையதாதாகிய தெளிந்த நீரையுடைய சிறியகுளம் பாதுகாப்பாரின்மையின் உடைவதுபோலும், கூரியவேலையேயாதிய திரண்டதோனையுடைய நேர்வண்மையைச்செய்யும் பாரியதுகுளிர்ந்த பறம்புநாடு.—எ - து.

நாடுகுளங்கீள்வதென இடத்து நிகழ்பொருளின்ருழில இடத்துமேல ஏறி நின்றது.

மாதோ, அசாசிலை.

(ககஅ)

நு. புறநா. ககஅ : ௫; ௨௦௦ : ௫ - ௧௨; ௨௦௧ : ௨ - ௫; “சுரும்புண, நறவுவா யுறைக்கு நாக நெடுவழிச், சிறுவீ முலலைக்குப் பெருந்தேர் நல்கிய, பிறங்குவென் ளருவி வீழ்ஞ் சாரற், பறம்பிற் கோமான் பாரியும்” (சிறு பாண். ௮௭ - ௧௧); “முல்லைக்குத் தேரு மயிலுக்குப் போர்வையும், தொல்லை யளித்தாரைக் கேட்டறிதும்” (பழ. ௩௫௧); “முலலைக்குத் தேரு மயிலுக்குப் போர்வையு, மெல்லநீர் ஞாலத் தியசவிளங்கத் - தொல்லை, யிரவாம லீந்த விதைவர்போ னியுங், கரவாம லீகை கடன்” பு - வெ. ௧ : ௩.

(ககக.) கார்ப்பெய நலைய காண்பின் காலக்
களிற்றுமுக வரியிற் றெறுழி பூப்பச்
செம்புற் றியலி னின்னைப் புளித்து
மென்றினை யாணர்த்து நந்துங் கொல்லோ
நிழலி னீளிடைத் தனிமரம் போலப்
பிணைக்கழு வேந்தரை யிறந்து
மிரவலர்க் கீழும் வள்ளியோ னுடே.

தீனையும் துறையும் அவை.

அவனை அவர் பாடியது.

இ - ள்.—கார்காலத்து மழைபெய்துமாரிய காட்சியினியகாலத்துக்
களிற்று முகத்தின்கட் புகாபோலத் தெறுழினது மலர்பூப்பச் செம்புற்றின்
கண் ஈயலை இனியமோரோடு கூட்டி அடப்பட்ட புளிக்கறியையுடைத்து;
மெல்லிய தினையாகிய புதுவருவாயையுடைத்து, முன்பு; இது அங் கெடுங்
கொல்லோ! நிழலில்லாத நெடிய வழிக்கணின் தனிமரத்தையொப்பமுரசை
யுடைய அரசரின்றிக்குத்தும் இரவலர்க்கு வழங்கும் வண்மையையுடையவ
னானாடு.—எ - று.

பூப்பவென்னும் வினையெச்சம் இன்னனைப் புளித்தென்னும் குறிப்பொடு
முடிந்தது.

வள்ளியோனாடு, இன்னனைப்புளித்து; யாணர்த்து; அது நந்துங்
கொல்லோவெனக் கூட்டுக.

தெறுழென்றது, காட்டகத்தொருகொடி; புளிமாவென்றுரைப்பாரு
முளர். (ககக)

க. “தலைப்பெயநலைய” முருகு. கூ.

ங. புறநா. நிக: க-க0 ஆம் அடிகளின் குறிப்பப்பார்க்க. “சிறுத்
தலைத் தருவின் பழுப்புது விளைதயி, ரிதைப்புள வரகி னவப்புமா ணரிசி
யொடு, கார்வாய்ப் பொழிந்த வீர்வாய்ப் புற்றத், தீயலபெய் தட்ட வின்புளி
வெஞ்சோறு” அகநா. நகசா: ௨ - (ந).

டு. “அழன்மண்டு போழ்தி னாடநதவர்கட் கெல்லா, நிழன்மரம்போ
னேரொப்பத் தாங்கி” (நாலடி. ௨0௨), “அருஞ்சரத்தின் மரம்போல
அடைந தார்க்களித்தல் அவற்கியல்பு” சீவக. ந - ந.

சு - எ. புறநா. கக(டு): ௫ - சு.

(க௨0.) வெப்புள் விளைந்த வேங்கைச் செஞ்சுவற்
கார்ப்பெயற் கவித்த பெரும்பாட் டரத்துப்
பூழி மயங்கப் பலவுழுது வித்திப்

பல்லி யாடிய பல்களைச் செவ்விக்

ரு களைகால் கழாலிற் றோடொலிபு நந்தி
மென்மயிற் புனிற்றுப் பெடைகடுப்ப நீழக்
கருந்தாள் ¹ போகி யொருங்குபின் விரிந்து
கீழு மேலு மெஞ்சாமைப் பலகாய்த்து
வாலிதின் விளைந்த புதுவர கரியத்

க0 தினைகொய்யக் கவ்வை கறுப்ப வவரைக்
கொழுங்கொடி விளர்க்காய் கோட்பத மாக
நிலம்புதைப் பழுனிய மட்டின் நேறல்
புல்வேய் குரம்பைக் ² குடிதொறும் பகர்ந்து
நறுநெய்க் கடலை விசைப்பச் சோறட்டுப்

கரு பெருந்தோ டாலம் பூசன் மேவர
வருந்தா யாணர்த்து நந்துங் கொல்லோ
விரும்பல் கூந்தன் மடந்தையர் தந்தை
யாடுகழை நாலுஞ் சேட்சிமைப் புலவர்
பாடி யானுப் பண்பிற் பகைவ

உ0 ரோடுகழற் கம்பலை கண்ட
செருவெஞ் சேளய் பெருவிற னாடே.

தினையும் லுறையும் அவை.

அவனை அவர் பாடியது.

இ - ள்.—வெம்மைமுதிர்ந்த வேங்கைமரத்தையுடைய சிவந்த மேட்டு
நிலத்துக் கரர்காலத்து மழையான் மிகுந்த பெரிய செவ்வியையுடைய ஈரத்
தின்னக் புழுதிகலக்கப் பலசால்பட உழுது வித்தித் தாளியடிக்கப்பட்ட பல
கிளையையுடைய செவ்வியின்கட் கிளையை அடியினின்றும் களைதலான் இலை
தழைத்துப் பெருகி மெல்லிய மயிலினது நன்றணிய பேடையையொப்ப
ஒங்கிக் கரிய தண்டினைண்டு எல்லாம் ஒருங்கு சூலவிரிந்து கதிரினது அடியும்
தலையும் ஒழியாமல மிகக்காப்பத்துச் சீரிதாகவிளைந்த புதியவரகையறுக்கத்
தினையையரிய எள்ளினங்காய்க்குறப்ப அவரையினது கொழுலிய கொடியின்

ச. பலலியாடுதல், தாளியடித்தல், ஊட்டிடித்தலென்பன் ஒருபொருட்
சொற்கள்; அது நெருங்கி முனைத்த பயிர்களை விலக்குதற்கும் வருத்தியின்
றிக் களைபிடுங்குதற்குமாகக் கீழேநோக்கியுள்ள கூரியபல முனைகையுடைய
பலகையின் இரண்டுபக்கத்தும் மேற்புறத்திலுள்ள வளையங்களிற் கட்டிய
கயிறுகளைச் சேர்த்துப் பூட்டிய துகத்தை வாய்க்கட்டப்பட்டுள்ள எருது
களின் பிடரியில வைத்துப்பூட்டியுழச்செய்தல்.

க0. “செறுதினை கொய்யக் கவ்வை கறுப்ப” மதுரை. உளக.

(பி - ம்.)—1 ‘போக்கி’ 2 ‘குடிதொறும்’

கண் வெள்ளைக்காய் அறுக்கும்செவ்வியாக நிலத்தின்கட் புதைக்கப்பட்ட
முற்றிய மதுவாகிய தேறலைப் புல்லாலே வேயப்பட்ட சிறியமனையின்கட்
உயுள்ள இடந்தோறும் நுகரக்கொடுக்க நறியநெய்யிலே கடலைதுள்ள
புத்தனோடு சோற்றையட்டு ஊட்டுதற்குப் பெரியதோனையுடைய மனையாள்
கலம்புகுதலைப்பொருந்த வருந்தவேண்டாதபுதுவருவாயையுடைத்து, முன்பு;
இனி அது கெடும்போலும் ! கரிய பலவாகியகூடதலையுடைய மடந்தையர்க்
டுத் தந்தையாகிய அசைந்த மூக்கில இழைந்தொலிக்கும் உயர்ந்த உச்சியை
யுடைய, புலவர் பாடப்பட்டமையாத தன்மையையுடைய பகைவரது புறக்
கொடுத்தோடும் வீரக்கழலினது ஆரவாரத்தனக்கேட்டு நாணிப் பின் செல்
வாது கண்டுநின்ற போரைவிரும்பிய சேயையொக்கும் பெரிய வென்றியை
யுடையவனது நாடு.—௭ - ௨.

வித்தி ஆடியசெவ்வியெனவியையும்.

நந்தியென்பதுமுதலாய வினையெச்சங்கள் விளைந்தவென்னும் பெய
ரெச்சவினையோடும், அரியவென்பதுமுதலாக மேவரவென்பதீராக நின்ற
வினையெச்சங்கள் யாணர்த்தென்னும் குறிப்புவினையோடும் முடிந்தன.

பகர்ந்தென்பது, பகரவெனத் திரிக்கப்பட்டது.

விசைப்பச் சோறட்டுமேவரவென இயையும்.

செருவெஞ்சேய் பெருவிறலது சேட்சிமையையுடையநாடு, யாணர்
த்து ; அது நந்துங்கொல்லோவெனக்கூட்டுக.

பெருந்தோளென்பது, பண்புத்தொகைப்புறத்துப்பிறந்த அன்மொ
டுத்தொகை.

வெப்புளென வெம்மைக்கு அதுவும் ஒரு வாய்பாடாய்நின்றது. வெம்
மைய உள்ளும் முதிர்ந்தவென்னுமையும். (கஉ-௦)

(கஉ௧.) ஒருதிசை யொருவனை யுள்ளி நாற்றிசைப்

பலரும் வருவர் பரிசின் மாக்கள்

வரிசை யறிதலோ வரிதே பெரிது

மீத வெளிதே மாவண் டோன்ற

ரு லதுநற் கறிந்தனை யாயிற்

பொதுநோக் கொழிமதி புலவர் மாட்டே. *

௩. வரிசை : புறநா. கூ: ககா. (௫௭௭, ௭௨௭)

உ - ச. புறநா. உச: ௩௦; “அறிவுமடம் படுதலு மறிவுந் குடை
மையும், வரிசை யறிதலும் வரையாது கொடுத்தலும், பரிசில் வாழ்க்கைப்
பரிசில ரேத்த” சிறுபாண். உகச - அ.

ரு. மு. புறநா. ௩௫: ௩௦.

கூ. “தத்தம், வரிசையா னின்புறா உமேல்” (நான்மணி. கூ); “பொது
நோக்கான் வேந்தன் வரிசையா நோக்கி, னதுநோக்கி வாழ்வார் பலர்”
தறள். ௫௨௮.

* மு. பாடாண்டிணைக்குரிய விடைகள் பலவற்றுள், சிறிதென்றவிடை
க்கு மேற்கோள்; நோல், புறத்திணை. கூ. ௩௬ - ௩.

திணை - அது ; துறை - பொருண்மொழிக்காகீசி.

மலையமான் திருமுகீக்காரியைக் கடுவர் பாடியது.

இ - ள்.—ஒருதிசைக்கண் வள்ளியோனாகிய ஒருவனைநினைந்து நான்கு திசையினுமுள்ள பரிசின்மாக்கள் பலரும் வருவர் ; அவர் வரிசையறிதல் அரிது ; கொடுத்தல் மிகவும் எளிது ; பெரிய வண்மையையுடைய தலைவ, நீ அவ்வரிசையறிதலை நன்றாக அறிந்தாயாயின், அறிவுடையோரிடத்து வரிசை கருதாது ஒருதரமாகப்பார்த்தலைத் தவிரவாயாக.—எ - று. (கஉக)

(கஉஉ.) கடல்கொளப் படாஅ துடலூந் ருக்கார் .

கழல்புனை திருந்தழிக் காரிநின் னுடே

யழல்புறந் தருஉ மந்தண ரதுவே

வீயாத் திருவின் விழல்கெழு தானே

நு மூவரு ளொருவன் துப்பா கியரென

வேத்தினர் தருஉங் கூழே நுங்குடி

வாழ்த்தினர் வருஉ மிரவல ரதுவே

வடமீன் புரையுந் கற்பின் மடமொழி

யரிவை தோளள வல்லதை

க0 நினதென விலை நீ பெருமிதத் தையே.

திணை - பாடாண்டிணை ; துறை - ஓயன்மொழி.

அவினை அவர் பாடியது.

இ - ள்.—கடலாற்கொளப்படாது, அதனைக்கொள்ளுதற்குப் பகை வர் மேற்கொள்ளார், வீரக்கழலணிந்த இலக்கணத்தாற்றிருந்திய நல்ல அடியையுடைய காரி, நிரதுநாடு ; அது, அவ் வித்தியைப் பாதுகாக்கும் பார்ப்பாருடையது ; கெடாத செலவத்தினையும் வென்றிபொருந்திய படையையுமுடைய மூவேந்தரு ஒருவருக்கு வலியாகவேண்டுமென்று அம்மூவர் பானினமும்வந்தோர் தனித்தனி புகழ்ந்து நின்றகுத்தரும்பொருள், துமது குடியை வாடித்தினராய்வரும் பரிசிலருடையது ; ஆதலால், வடதிசைக்கட் டோன்றும் அருத்தியையொக்கும் கற்பினையும் மெல்லிய மொழியினையு முடைய அரிவையுடைய தோராமாத்திரையல்லது நின்னுடையதென்று சொல்ல ஒன்றுடையையல்லையாயிருக்கவும் நீ பெரிய செருக்கினையுடைய யாயிராநின்றாய் ; இதற்குக்காரணமென்னே?—எ - று.

க - உ. காரியின்காடு, மலையும் மலைசார்ந்த இடமுயாதலின் இங்ஙனங் கூறினார் ; இவன் இராசதானி பெண்ணையாற்றங்கரையிலுள்ள திருக்கோவ லாரென்று, “துஞ்சா முழவிந் கோவத் கோமா, னெடுமதேர்க் காரி கொ டுக்கான் முன்றுதைப், பெண்ணையம் பேர்யாற்று நுண்ணறல்” (அகநா. ௩௫) என்பதனால் தெரிகின்றது.

ச - எ. புறநா. ௩௨0: கச - அ.

அ - கூ. “வடமீன்போற் றொழுதேத்த வயங்கிய கற்பினான்: கலி, உ.

புறநா னூறு மூலமும் உரையும். உரு

ஏத்தினர் தருமென்று பன்மையாற் கூறியது, அவ்வேந்தன் அமைச்சரை,

மூவரு ா யானோருள் ; எனக்குத் துப்பாகியரென அம்மூவரும் ஏத் தினர் தருமென்று உரைப்பினுமமைபம்.

நாடு அநதணரது ; கூழ இரவலரது ; அரி வதோளளவல்லாத நிலைக்கு உரித்தாகக்கூறுதற்கு யாதும் இல்லையாயிருந்தது ; நீ பெருமிதத் தயுடைய யாயிருந்தாயென வியந்துகூறியவாறு. (கஉஉ)

(கஉ௩.) நாட்கள் ஞண்டு நாண்மகிழ் மகிழின்

யார்க்கு மெளிதே தேரீ தல்லே

தொலையா நல்விசை விளங்கு மலையன்

மகிழா தீத்த விழையணி நெய்தேர்

௫ பயன்கெழு முள்ளூர் மீமிசைப்

பட்ட மாரி யுறையினும் பலவே.

திணையும் துறையும் அவை.

அவனை அவர் பாடியது.

இ - ன். — நாட்காலையே மதுவையுண்டு நாளொலக்கத்துமகிழ்ச்சியை மகிழின், தேர்வழங்குதல யாவார்க்கும் எளிது ; கெடாத நல்ல புகழ்விளங்கு மலையன் மதுநுகர்ந்து மகிழாது வழங்கிய பொற்படகால அணியப்பட்ட உயர்த்ததேர், பயன்பொருட்கிய முள்ளூர்மலையுச்சியின் கண்ணடாகிய மலையினது துளியினும் பல. — எ - று.

இதன்கருத்து : ஏனையோர்கொட செயற்கையென்றும், இவன் கொடைய இயற்கையென்றும் கூறியவாறு. (கஉ௩.)

க. “துளங்கு தசம்பு வாக்கிய பசம்பொதித் தேற, விளங்கதிர் ஞாயிற்றுக் களங்கடொறும் பெறுகுவீர்” (மலைபடு. ௪௬ - ௪௭.) நாண்மகிழ் : புறநா. உக : ௫.

௫. முள்ளூர் மலையனுடைய தென்பது, “ஆரியர் துவன்றிய பேரிசை முள்ளூர்ப், பலருடைய கழித்த லொரவாண மலையன்” (நற். ௧௭௦), “முரண் கொடுப்பிற் செவ்வேன் மலையன், முள்ளூர்க் காணம்” (குறுந். ௩௧௨), “முள்ளூர் மன்னன்கழறொடிக்காரி” (அகநா. ௨௦௯) என்பவற்றாலும் விளங்கும்.

க. புறநா. ௩௪ : ௨௦ - ௨௩ ஆம் அடிகளின் குறிப்பைப்பார்க்க.

உரசு புறநானூறு மூலமும் உரையும்.

பாணபேர்தம், சூ. 2, 2, 2
(கஉச.) நாளன்று போகிப் புள்ளிடை தட்பப்

பதனன்று புக்குத் திறனன்று மொழியினும்

வறிது பெயர்குவ ரல்லர் நெறிகொள்ப

பாடான் நிரங்கு மருவிப்

நு பீடுகெழு மலையற் பாடி யோரே.

தீணையும் துறையும் அவை.

அவனை அவர் பாடியது.

இ - ளா. — கலலாளன்ருகப்போகிப் புரிமிததம் இடையேநின்று தடுப்பச் செவ்வியன்ருகச்சென்றுகூடிக்கூறுபாடன்றாக முனியும்வார்த்தை களைச்சொல்லினும் வறிதாக மீளவாரல்லர், ஒழுங்குபட ஓசைநிறைந்து ஒலிக் கும் அருவியையுடைய பெருமைபொருந்திய மலையையுடையோனைப்பாடிய வர்கா. — ள - று.

மலையற்பாடியோர், வறிதுபெயர்குவரல்லரென்கூட்டுக.

அன்றியென்பது, அன்றெனத்திரிந்தது செய்யுளாகலின்.

வறிதென்னும் குறிப்புவினையெச்சம், பெயர்குவரல்லரென்பதனுட பெயர்தலோடு முடிந்தது. வறியரென்றுரைப்பாருமுளர். (கஉச)

க. “புலரி விடியற் புள்ளோர்த்துக் கழிமின்” (மலைபடு. ௪௪௮) ; “நாளும் புள்ளுந் கேளா லுக்கமொ, டெக்கோ னேயின னதலின் யாமத துச், செங்கால் வெட்சியந் தீனையுந் துஉய், மறிக்குறற் குருதி மன்றுதுக ளலிப்ப, விரிச்சி யோர்த்தல வேண்டா, வெயிற்புறந் தருதும்பாம் பகைப் புல நிரையே” (தகடோர்யாத்திரை) ; ‘அனற்’ என்னும் குறிப்புவினையெச் சத்தின் ஈற்று இகரம் செய்யுளில் உகரமாகத்திரிந்து வந்ததற்கும் (தொல். உயிர்மயங்கு. சூ. ௩௩ - இளம் ; ந; நன் - மயிலே. சூ. ௧௭௨ ; நன் - வ். சூ. ௧௭௩ ; இ - வ். சூ. ௯௧ - உரை), அது செய்தெனெச்சவினைக்குறிப்பாய் வந்ததற்கும் (தொல். வினை. சூ. ௩௪ - பேர்; பெ. பெ. பெ. ௩௧-ந; நன் - மயிலே. சூ. ௩௪௩ ; இ - வ். சூ. ௨௪௬ - உரை) மேற்கோள்.

உ. திறனன்று மொழிதல: “திறன்றிந்து சொல்லுக சொல்லையறனும், பொருளு மதனினூஉங் கில்” குறள். ௯௪௪.

க - ன. குறுந். ௧௪௦; வினையெச்சக்குறிப்பு அடுக்கிவந்த ஒருவினை கொண்டதற்கு மேற்கோள்; (நன் - மயிலே. ௩. ௩௩௪); இவை அடுக்காகா வென்பர் விருத்தியுரையாசிரியர்; நன் - வ். சூ. ௩௩௪.

ச. புறநா. ௩௬௬: ௨௨ - ௩.

(கஉ௩.) பருத்திப் பெண்டின் பனுவ லன்ன

நெருப்புச்சினந் தணிந்த நிணந்தயங்கு கொழுங்குறை

க. பருத்திப்பெண்டு: புறநா. ௩௨௬: ௩; “ஆளில் பெண்டிற் தாளிற் செய்த, துண்குதுண் பனுவல் போலக் கணங்கொள்” (நற். ௩௩௩); “துண்ணிய பலவாய பஞ்சுதுணிகளாற் கைவன் மகடேத் தனது செய்கை

பருஉக்கண் மண்டையொழீமாயு பெயர்
வுண்கு மெந்தைநிற் காண்குவர் திசினே

இ நள்ளாதார் பிடல்சாய்த்த
வல்லாளரின் மகிழிருக்கையே
யுழுத னோன்பக டழிதின் றுங்கு
நல்லமிழ் தாகரீ நயந்துண்ணு நறவே
சூன்றத் தன்ன களிறு பெயராக்

க0 கடந்தட்டு வென்றேனு நிற்கு றும்மே
வெலீஇயோ னிவனெனக்
கழலணிப் பொலிந்த சேவடி நிலங்கவர்பு
விரைந்து வந்து சமரந் தாங்கிய
வல்வேன் மலைய னல்ல னாயி

கரு னல்லமர் கடத்த லெளிதும னமக்கெனத்
தோற்றேன் றுனு நிற்கு றும்மே
தொலைஇயோ னிவனென
வொருநீ யாயினே பெரும பெருமழைக்
கிருக்கை சான்ற வுயர்மலைத்

20 திருத்தகு சேய்நிற் பெற்றிசி னோர்க்கே.

திணை - வாகை ; நுறை - ஆசுவாகை.

சோமான்மாந்தரஞ்சோலும்பொறையும் சோழன் இராசதயம்
வெட்டபெருநற்கீளியும் பொருதவழிச் சோழந்தத்¹ துப்பாசிய தோர்
வண்மலையனை வடமவண்ணக்கன்பெருஞ்சாத்தலூர் பாடியது.

மாணபிலை ஓரிழைப படுத்தலாம் உலகத்து நூற்றாற்றலென்பது" (இறை.
ரு. க - உரை); "பஞ்சிதன் சொல்லாப பறவ லிழையாகச், செஞ்சொற் புல
வனே சேயிழையா - எஞ்சாத, கையேவா யாகக் கதிரே மதியாக, மையிலா
நூன்முடியு மாறு" நன்னூல், நு. 20.

க - 2. புறநா. ௩௯௩ : ௧2 - ௪ ; "இழுதி னன்ன வானினம்" (மலை
படு. ௨௪௪) ; "இன்னுமவ்வினையானே, 'நெருப்புச்சின' தணித் த நினை
தயங்கு கொழுங்குமை' என்றும் போலச் சினமிலாதனை யுள்ளதுபோலக்
கூறுவனவும் கொள்ளாமோவெனின், உணர்வுடையவனவற்றுக்கல்லது சுவை
தோன்றாமையின் வெகுளியென்று ஈண்டுக் கூறப்படாவென்பது. இது பிறர்
கட்டோன்றிய பொருள்பற்றிவரும்" தொல். மெய்ப்பாடு. நு. ௧0 - பேர்.

௭. புறநா. ௩௯௩ : ௧௪ ; "அழி - வைக்கோலு ; 'ஆளழிவாங்கியதரி
திரிப்ப' இது சிலப்பதிகாரம் ; 'உழுத னோன்பக டழிதின் றுங்கு' இது புற
நானூறு" தக்க. ௪௩௪ - உரை ; தொல். உவம. நு. ௨0 - பேர்.

(பி. ம்.)—1 'துப்பாகியவொருவனும்மலையனை வடவண்ணத்தன்
, பேரிசாத்தன்'

உரை : புறநானூறு மூலமும் உரையும்.

இ - ள்.—பருத்திதூற்கும் *பெண்டாட்டியது சுதிர்த்தபஞ்சுபோன்ற நெருப்புத் தன்வெம்மை ஆறுதற்கேதுவாகிய நிணமகசந்த கொழுவியதடி களைப் பெரிய உடலிடதையுடைய கள்வார்த்தமண்டையோடு முறை முறையாக ஒன்றற்கொன்றுமாறுபட உண்பேமாக, எம்முடைய தலை, நின்னைக்காண்பேர்வந்தேன், பகைவரது வலியைத்தொலைத்த வலிய ஆண மையையுடையாய், நினது மகிழ்ச்சியையுடைய இருக்கைக்கண் ; உழுத வலியபடுகி பின் வைக்கோலைத்தின்றாற்போல நினது தாளாற்றலாற்செய்த பொருளை யாவர்க்கும் அளித்துப் பின் நீ விரும்பியுண்ணும் கள், நல்ல அமிழ்தாவதாக ; மலைபோலும்யானைபட எதிர்த்து கொன்று வென்றவ னும், நம்மை வெலவித்தோனின்னென் நின்னையே மகிழ்ந்து சொல்லும் ; வீரக்கழலாகிய அணியாரசிறந்த செய்ய அடியாலே போர்க்காத்தைக் கைக கொள்ளவேண்டி விரைதுவந்து போரைத்தடுத்தவலியவேலியையுடையமலை யனலலனுயின் நல்ல போரைவெல்லுதல் நமக்கு எளிதொத் தோற்றவனும், நம்மைத் தொலைவித்தோன் இவனென் நின்னையே புகழ்ந்துசொல்லும் ; ஆத லால், நீ ஒருவனாயினாய், பெரும, பெரிய மறைக்கு இருப்பிடமாதற்கமைந்த உயர்ந்த மலையையுடைய திருத்தக்க சேகர யொப்பாய், நின்னை மட்பாகவும் பகையாகவும் பெற்றோர்க்கு.—எ - று.

பனுவலன்னநிணமென இடையாயும்.

நிலங்கவர்பென்பது, கவரவெனத் திரிக்கப்பட்டது. எமதுநிலத்தைக் கைக்கொண்டெனினும், அயும்.

தாளாற்றலாற் செய்தபொருளில் நல்லவெல்லாம் பரிசிலர்க்குவழங்கி எஞ்சியது உண்டலார், அழித்தின்றாங்கென்றார்.

காண்குவந்தென்பன், ஒருசொல்லார்மைப்பட்டு உண்குமென்பதற்கு முடிபாய் நின்றான்.

உண்குமென்பது சுற்றத்தை உள்படுத்தி நின்றமையின், பன்மை யொருமை வருவதெனியாய்நின்றது.

மன், கழிவிட்கணவந்தது.

பெரும, சேகர, வென்றோனும், வெல்லீஇயோனின்னென் நித்கூறும் ; தோற்றோனும், தொலைஇயோனின்னென் நித்கூறும் ; அதனால, நிற் பெற்றி னினோர்க்கு ஒருநீயாயினையாதலால், நின்மகிழ்நகைக்கண்ணே உண்கும் காண்குவந்திசின் ; படுகி அழித்தின்றார்க்கு நீ உண்ணுந்நவு நல்ல அமிழ்தாக வென மாறிக்கூட்டுக.

நெருப்புச் சிலநதயாதி நிணநதயங்கு கொழுங்குறை என்பதற்கு எரியாது பூத்துக்கிடக்கின்ற தழலபோலும் நிணநதயங்குகொழுங்குறை யெனினுமமையும்.

பருஉக்கண்மண்டையென்பதற்குக் கள்ளையுடைய உடலிடம்பரிய மண்டையெனினுமலமையும். (கஉரு)

* பெண்டாட்டி *பெண்மையையுடையாள் ; “ஒருபெண்டாட்டி தம் ரொடு கலாய்த்து” இறை. கு. க - உரை

(க. சு.) ஒன்னர் யானே யோடைப்பொன் கொண்டு

பாணர் சென்னி பொலியத் தைஇ

வாடாத் தாமரை சூட்டிய விழுச்சி

ரோடாப் பூட்கை யுவோன் மருக

௫ வல்லே மல்லே மாயினும் வல்லே

நின்வயிற் கிளக்குவ மாயிற் கங்கு

றுயின்மடிந் தன்ன தூங்கிரு னிறும்பிற்

பறையிசை யருவி முள்ளூர்ப் பொருந்

தெறலரு மரபினின் கிளையொடும் பொலிய

௧௦ நிலமிசைப் ¹ பரந்த மக்கட் கெல்லாம்

புலனமூக் கற்ற வந்த னுள

னிரந்துசென் மாக்கட் கினியிட னின்றிப்

பரந்திசை நிற்கப் பாடின னதற்கொண்டி

சினமிகு தானே வானவன் குடகடற்

௧௫ பொலந்தரு நாவா ² யோட்டிய வவ்வழிப்

பிறகலஞ் செல்கலா தனையே மத்தை

யின்மை தூர்ப்ப விசைதர வந்துநின்

வண்மையிற் றொடுத்தனம் யாமே முள்ளையிற்

றாவெறி யுருமின் முரசெழுந் தியம்ப

௨௦ வண்ணல் யானையொடு வேந்துகளத் தொழிய

வருஞ்சமந் ததையத் தாக்கி நன்று

நண்ணுத் தெவ்வர்த் தாங்கும்

பெண்ணையம் படப்பை நாடுகிழ வோயே.

தினை - பாடாண்டினை; துறை - பாடிற்றுறை.

புலையமான் திருநாடிக்காரியை ³ மாறேக்கத்து நப்பசலையார்பாடியது.

இ - ள்.—பாடகவருடைய யானையினது பட்டத்திற் பொண்ணைக்கொண்டு பாணரதுதலை பொலியும்படிசெய்து வாடாத பொற்றாமரையைச் சூட்

சு. புறநா. ௧௩௩ : ௭ ; “பூடாப்பூட்கை” 1௫௫. ௨௪௭

க - ள். “கார்வண்டு, தொக்கிருந்தா லித்துழலும் தூங்கிருந்வேம்
வ்யாற் கொதுங்கிப், புககிருந்தா லன்ன பொழில்” நள. சுயம். ௨௨.

அ. புறநா. ௨௨௩ : ௧ ; “பல மக்குரலருவி” (பதிற். ௭௦) ; “பறையிசையருவி” (சிலப். ௨௫ : ௨௮) ; ‘இளை’ என்னும் உரிசசொல ஒலித்தற் றொழிற் பண்பில வர்த்தமரு மேற்கோள்; நன் - மயிலே. ௧. சூ. ௮ ; நன் - யி. சூ. ௪௫௩.

(பி - ம்.)—1 ‘பிறந்தமக்கள்’ 2 ‘ஒட்டியவழிப்பிறர்கலஞ்’ 3. ‘மாறே கத்து’

உ௦அ புறநானூறு முலமும் உரையும்.

முய சிறந்த தலைமையினையும் புறக்கொடாத மேற்கோளினையுமுடைய டெ
போன்மரபினுள்ளாய், ஒன்றைக்கற்றியேமாயினும் அறிவேமாயினும் விரைய
நின்னிடத்திப் புகழைச் சொல்லவேமாயின், இராப்பொழுதுதான் ஓரிடத்தே
உறங்குவதுபோன்ற செறிந்த இருளையுடைய சிறுகாட்டையும் பறையொ
போலும் ஒலிபொருதிய அருவியையுமுடைய முள்ளூர்க்குவோதே
அழித்தற்கரிய தன்மையையுடைய நின்சுற்றத்துடனேபெருக நிலத்தின்
மேல் மிக்க மாந்தரெல்லாரினும் அறிவின் கண்மாசற்ற * அந்தணானாகிய
தபிலன் இரகதசெலலும்புலவாக்கு இனிப்புகழ்த்தற்கு இடனிலையாகப் பர
ந்து புகழ்நிற்ப்பாடினான் ; அதனைக் கொண்டு சின மிக்க சேனையையு
டைய சேரள மேலகடலின்கட் பொன்னைத்தரும் நாவாய்செலுத்திய அவ்
விடத்து வேறுசில மரக்கலம் போகமாட்டாத அத்தன்மையையுடை
யேமாயும் எமது மிடிதூக்க நிற்புகழ்கொடுவா வநது நினது வண்
மையிலே சில சொல்லத்தொடுத்தனம், யானகன் ; முடபோலும் பலலினை
யுடைய பாம்பையெறியும் இடியேறுபோல முரசு கிளர்ந்தொலிப
பத் தலைமையையுடைய யானையுடனே அரசுபோர்க்களத்தின்கட்படப
பொறுத்தற்கரிய பூசலைசு சிதறவெட்டிப் பெரிதும்பொருந்தாதபகைவரைத்
தடுக்கும் பெண்ணையாறுதப்பக்கத்தையுடைய நாடையுடையோம்.—எ-ற.

உரவோன்மருக, பொருக, நாடுகிழுவோம், நின்வயிற்றினுக்குவமாயின்,
அந்தணுளன் கிளையொடும்பொலிய இசைநிற்ப்பாடினான் ; அதற்கொண்டு
பிராதலம்செல்லாத அனையேமாயும், இன்மைதூத்தலால் இசைதரவநது
நின்வண்மையிற் சிலதொடுத்தேம்யாமெனக்கூட்டிவினை முடிவுசெய்க.

மக்கடகெல்லாமெ றபது, ஐந்தாவதன்மயக்கம். மக்கடகெல்லாம் ஒக்க
வெனினுமமையும்.

வண்மையிற்றொடுத்தனமென்பதற்கு நின்வண்மையால் வளைப்புண
டனமெனினுமமையும். (கஉசு)

* அந்தணானாகிய கபிலன் : புறநா : ௨௦௦ : கஉ ; ௨௦க : எ - பார்க்க.

(கஉஎ.) களங்கன் யன்ன கருங்கோட்டிச் சீறியாழ்ப்

பாழன் பனுவற பாண நுய்த்தெனக்

களிறில வாகிய புல்லரை நெடுவெளிற்

கான மஞ்ஞை கணனொடு சேப்ப

நு வீகை யரிய விழையணி மகளிரொடு

சாயின் நென்ப வாஅய் கோயில்

க. புறநா. கசரு : ௫ ; “கருங்கோட்டுச் சீறியாழ பண்ணுமுறை
நிறுப்ப” (நெடுநல். எ) ; “கருங்கோட்டிச் சீறியாழ” மலைபடு. ௫௩ச.

க - சு. “ஒப்புரவி னுலவருந் கேடெனி னஃதொருவன், விற்றுக்
கோட்டக்க துடைத்து” (குறள். ௨௨௦) ; “வள்ளன்மையில்லாதான் செல்
வத்தின் மற்றையோ, னல்குரவே போலு நனிநல்ல” நீதிநேறி. சுஎ.

சுவைக்கினி தாகிய குய்யுடை யடிசில்
பிறர்க்கீ வின்றித் தம்வயி றருத்தி
யுரைசா லோங்குபுத, மொரீஇய
கௌ முரைசுகெழு செல்வர் நகர்போ லாதே.*

திணை - அது ; துறை - கண்டநிலை.

ஆயை உறையூர் ஏணிக்சேரி முடமோசியார் பாடியது.

இ - ள்.—களாப்பழம்போலும் கரிய கோட்டையுடைத்தாகிய சிறிய யாழைக்கொண்டோபாரும் இனிய பாட்டைவல்லபாணர் பரிசிலபெற்றுக் கொண்டுபோனார்களாக, களிறுகள் இல்லையாகிய புல்லிய பக்கத்தையுடைய நெடியதறியின்கண்ணே காட்டுமயிலகள் தத்தம் இனத்தோடு தங்கப் பிறி தோரணிகலமுமின்றிக் கொடுத்தற்கரிய மங்கலிய சூத்திரத்தையணிந்த மக ளிருடனே பொலிவழிந்துசாய்ந்ததென்று சொல்லுப, ஆயுடையகோயிலை ; நுகர்த்தங்கினிதாகிய தாளிப்பையுடைய அடிசிலைப்பிறர்க்கு உதவலின்றித்தம் முடைய வயிற்றையேநிறைத்துச் சொல்லுதற்கமைந்த மேம்பட்டபுகழைநீங் கிய முரசுபொருந்திய செல்வத்தினையுடைய அரசர்கோயில், இதனை ஓவ் வாது.—எ - று.

என்றதன் கருத்து : செல்வநகர், பெருந்திருவுடைமையிற் சிறந்தது போன்றிருப்பினும் ஆய்கோயில்வறிதெனினும் இஃது அநினுஞ்சிறந்ததென் பதாம்.

ஆய்கோயில் சாயின்றென்ப; ஆயினும், முரசுகெழுசெல்வநகர் இதனை யொவ்வாதெனக்கூட்டுக. (கஉஎ)

எ - கௌ. “நறியள வயலவர் நாலி நீர்வர, வறுபத நுங்கிய வொருவ ளையான்” கம்ப. பள்ளியடை. ககக.

* மு. பாடாண்டிணைத்துறைகளுள், கொடுப்போரேத்திக்கொடார்ப் பழித்தற்கு மேற்கோள்; நோல். புறத்திணை. சூ. உக - இளம்; ஷெ. ஷெ. சூ. ௩௩ - ந.

(கஉஅ.) மன்றப் பலவின் மாச்சினை மந்தி 3, 1, 5

யிரவலர் நாற்றிய விசிகுடு முழவின்
பாடின நெண்கண் கனிசெத் தடிப்பி
னன்னச் சேவன் மாநெழந் தாலுந்
ஊ கழறொடி யாஅய் மழைதவழ் பொதியி

க - உ. புறநா. அக : எ - அ.

௩. செத்து - கருதி ; “துவற்கலித்த புதுமுனை யூன்செத், தறியா தெடுத்த புன்புறச் சேவல்” மலைபடு. கசக - எ.

௩. மு. குறுந். அச : ௩.

உக௦ புறநானூறு மூலமும் உரையும்.

வாடுமகள் குறுகி னல்லது

பிடுகழு மன்னர் குறுகலோ வரிதே.

திணை - அது ; துறை - வாழ்த்து ; இயன்மொழியுமாம்.

அவனை அவர் பாடியது.

இ - ள்.—ஊர்ப்பொதுவில்கண் பலவினது பெரிய கோட்டின்கண் வாழும் மந்தி பரிசிலர் தாக்கிவைக்கப்பட்ட பிணிப்புப்பொருத்திய மத்தளத்தினது ஓசையினிய தெளிந்தகண்ணைப் பலாப்பழமென்றுகருதித் தட்டின விடத்து அதன்கண்வாழும் அன்னச்சேவல் அவ்வொசைக்குமாறுகவெழுத்து ஒலிக்கும் கழலவிடப்பட்ட வீரவனையடிபடைய ஆயது முகில்படியும் பொதியின்மலை, ஆடச்செல்லுமகர் அணுகினல்லது பெருமபொருத்திய அரசரனு குதலரிது.—எ - று.

இது, கொடை ச்சிதர்ப்பும் வென்றியும் கூறியவாறாயிற்று. (கஉஅ)

க - எ. புறநா. ருசு : சு - கசு ; க௦க : கரு - அ.

(கஉகா).¹ குறியிறைக் குரம்பைக் குறவர் மாக்கள்

வாங்கமைப் பழுனிய தேறன் மகிழ்ந்து

வேங்கை முன்றிற் குரவை யயருந்

திஞ்சனைப் பலவின் மாமலைக் கிழவ

நி னாஅ யண்டிர னடுபோ ரண்ண

விரவலர்க் கீத்த யானையிற் காவின்று

வான மீன்பல பூப்பி னாஅ

தொருவழிக் கருவழி யின்றிப்

பெருவெள் ளென்னிற் பிழையாது மன்னே.

திணை - அது ; துறை - இயன்மொழி.

அவனை அவர் பாடியது.

உ. மதுவை மூங்கிற்கு மாயில வார்த்து முறறச்செய்தலை, “நெடுநக ணுடமைப் பழுனிய கடுநதிறம், பாப்புக கடுபடவண்ண தோப்பி”, “அம்பனை விளைந்த தேக்கட டேறல்” (அகநா. ௩௪௮, ௩௬௮), “நீடமை விளைந்த தேக் கட் டேறல்” (1௩௬. ௧௬௬) என்பவற்றாலுமறிக.

க. பரிசிலாக்கு யானை கொடுக்கப்படுதலை, புறநா. ௧௩௦, ௧௩௧, ௧௩௨, ௧௩௩ - ஆம் பாட்டுக்களாலும், “இரவலா வருஉ மாவை யண்டிரன், புர வெதிர்தது தொகுத்த யானேடோல்” (நற். ௨௩௭), “துடியடியன்ன தூங்கு மடைக் குழவியொடு, பிடிபுணர் வேழம் பெட்டவை கொள்கென” (பொருந. ௧௨௬ - ௬), “குன்றா கியபொனலும் வேழக்குழாமுற கொடைபுகழ்நது, சென்றார் முகக்கும்” (தஞ்சை. ௧௪௬) என்பவற்றாலுமறிக.

(பி - ம்.)—1 ‘குறையிறை’

இ - ள்.—குறிய இறப்பையுடைய சிறிய மனையின்கட் குறமக்கள் வளைந்த மூங்கிற்குழாயின்கண் வார்த்திருந்து முதிர்ந்த மதுவை நுகர்ந்து வேங்கைமரத்தையுடைய முற்றத்தின்கட் குரவைக் கூத்தையாரும் இனிய சூனையை யுடைத்தாகிய பலாமரத்தையுடைய பெரிய மலையையுடையோன், ஆயாகிய அண்டிரன், கொல்லும் போரைச்செய்யும் தலைவன், அவன் இரப் போர்க்குக் கொடுக்கப்பட்ட யானைத்தொகைபோல, மேகமறைத்தலின்றி சூராயும் பலமீனையும் பூக்குமாயின் அமையாது, ஓரிடத்தும் கரிய இடம் இல்லையாகப் பெருக வெணமையைச் செய்யுமாயின் அம்மீன்றொகை அத னுக்குத் தப்பாது.—எ - று.

யானையிற் பிழையாதென இயையும். மன், அசை.

(கஉக)

(கஊ0.) விளங்கு¹மணிக் கொடும்பூ னுஅய் நின்னாட்

டிளம்பிடி யொருகுல் பத்தீ னும்மோ

நின்னுநின் மலையும் பாடி வருநர்க்

கிள்முககம் காவா துவந்துநீ யளித்த

ரு வண்ணல் யானை யெண்ணிற் கொங்கர்க்

குடகட லோட்டிய ஞான்றைத்

தலைப்பெயர்த் திட்ட வேலினும் பலவே.

நீணையும் துறையும் அவை.

அவனை அவர் பாடியது.

இ - ள்.—விளங்கிய மணிகளானியன்ற வளைந்த பூனாகிய ஆயத்தை யுடைய ஆயே, நின் துறாட்டின்கண் இளையபிடி ஒருகருப்பம் பத்துக்கன்று பெறுமோதான்? நின்மலையும் நின்மலையையும் பாடிவரும் பரிசிலாக்கு இனிய முகத்தை ஒளியாது வெளிப்படுத்திக் காதலித்து நீகொடுத்த தலைமையை யுடைத்தாகிய யானையை யெண்ணின், நீ கொங்கரை மேலகட

க. புறநா. ௨00 : அ; எள்ளல ஒழிந்த ஏனைப்புள்ளி சிறுபான்மை விளியேற்றதற்கும், (தொல். விளி. ௩. கஉ - ழுளம்;சே,கல்;ந), யகாரவீற்றுயர்திணைப்பெயர் அளபெடையாகிய விளியுருபேற்றதற்கும் (நன் - மயிலை. கு. ௩0௯) மேற்கோள்.

க - உ. “விளங்குமணிக் கொடும்பூ னுஅய்...பத்தீ னும்மோ; என்புழி யகரம் விளியேற்றதாலெனின் அவ்வாறு வருவன் வழக்குப் பயிற்சியின்மையின் எடுத்தோதிற்றிலராயினும் ‘செய்யுணமருங்கின்’ என்னுமகிகாரப்புற டையோன் இந்நிகரனவெல்லாம் மத்துக் கொள்க” (தொல். விளி. கு. ௩௩௫-பேர்); யகாரவீறு சேய்மைக்கண் அளபெடுத்தல விளியுருபாமெனக் கூறி இவ்வழகனை மேற்கோளாகக் காட்டினா; இ - வி. கு. ௨௧௨ - உரை.

௩ - ரு. புறநா. கஉக : ஈ - ஆம் அழககுறிப்பைப் பார்க்க.

(பி - ம்.)—1 ‘மணிப் பசும்பூணய்’, ‘மணிக்கொடும் பூணய்’

ஒட்டப்பட்ட நாளில் அவர் புறக்கொடுத்தலால் தம்மிடத்தினின்றும் பெயர்த்துப் போகப்பட்ட வேலினும்பல.—எ - று.

தலைப்பெயர்த்திட்டவேலென் றகருத்து: படைக்கலமில்லாதாரை ஏதஞ் செய்வாரில்லையாதலின், தம்முயிர்க்கு அரணாகப் பெயர்த்திடப்பட்ட வேலென்பதாம்; அன்றி, புறக்கொடுத்தோடுகின்றார் முன்னோக்கிச் சாய்த்துப் பிடித்தவேலென்பாருமுளர்.

இதனும்/ கொடைச்சிறப்பும் வென்றிச்சிறப்பும் கூறியவாறு. (கஉ0)

(காநக.) மழைக்கணஞ் சேக்கு மாமலைக் கிழவன்
வழைப்பூங் கண்ணி வாய்வா ளண்டிரன்
குன்றம் பாடின கொல்லோ
கனிமுக வுடையவிக் கவின்பெறு காடே.

தினையும் துறையும் அவை.

அவனை அவர் பாடியது.

இ - ள்.—முகிலினம் சென்றுதங்கும் உயர்ந்தமலைக்குத் தலைவன், சா புன்னைப் பூவால தொடுக்கப்பட்ட கண்ணியினையும் வாய்த்தவாளினையு முடைய அண்டிரனது மலையைப் பாடினவோ கனிமுகனை மிகவுமுடைய இநதக் கவினையுடைய காடு ?—எ - று.

யானைக்குப் பிறப்பிடமாயிருக்கிற காட்டிலும் 'அண்டிரனைப்பாடினோர், யானை மிகவுமுடையரென்று அவன் கொடைச்சிறப்புக் கூறியவாறு.

ஆய்க்கு அண்டிரனென்பதும் ஒரு பெயர். (கநக)

ச. புறநா. கஉக : க - ஆம் அடிக்குறிப்பைப்பார்க்க.

(காஉ.) முன்னுள்ளு வோனைப் 1 பின்னுள்ளி னேனே

யாழ்கென் னுள்ளம் போழ்கென் னாவே
பாழூர்க் கிணற்றிற் றார்கவென் செவியே
நரந்தை நறம்புன் மேய்ந்த கவரி

ரு குவளைப் பைஞ்சுனை பருகி யயல
தகரத் தண்ணிழற் பிணையொடு வதியும்
வுடதிசை யதுவே வானரோ யிமயந்

ச. "கவரி...நரந்தங்களும்" பதீர். கக.

ரு. புறநா. கஉக : க ; "குவளையும் பைஞ்சுனை" மலைபடு. உரு
(பி - ம்.)—1 'பின்னுள்ளின் யானே'

தென்றிசை யாஅய் குடியின் றுயிற்
பிறழ்வது மன்னோவிம் மலர்தலை யுலகே.

திணையும் துறையும் அவை.

அவனை அவர் பாடியது.

இ - ள்.—யாவரினும் முன்னே நினைக்கப்படுமனைப் பின்பே நினைத்
தேனையான் ; அவ்வாறுநினைந்ததும்நத்தால் எனதுள்ளம் அமிழ்ந்திப்போவ
தாக ; அவனையன்றிப் பிறவர்புகழ்ந்தநாவும் கருவியாற் பிளக்கப்படுவ
தாக ; அவன்புகழன்றிப் பிறர்புகழைக்கூறக்கேட்ட எனது செலியும் பாழ்
பட்ட ஊரின் கட் கிணறுபோலத் தூராவதாக ; நரநாதையையும் நதியபுலையு
மேய்ந்த கவரிமாக் குவளைபயூ வயுடைய பசிய சுணைவினீரெறுகர்நது
அதன் பக்கத்தவாகிய தகரமரத்தினது குளிர்தநிழலின்கண் தனது பிணை
யுடனே தங்கும் வடநிலசுககண்ணதாகிய வானைப்பொருத்தும் இமயமலையு
ம் தென்றிசைக்கண் ஆய்குடியும் இலையாபின் இடத்தப் பரந்த இடத்தை
யுடைய உலகம் மேமேலதாகிக் கெடும்.—எ - று.

1 'முன்னுள்ளு வோனைப் பின்னுள்ளினோய்' என உள்ளம் ஆழத்தற்
குக்காரணங்கூறினமையால், பிறரைப்புகழ்ந்தநாவெனவும், பிறர்புகழ்
கேட்ட செலியெனவும் ஏனையவற்றிற்கும் காரணம் வருவித்துரைக்கப்பட்ட
தது.

அன்றி வடதிசை, தேவருலகோடு ஒத்தலால், இமயத்தால் தாங்க
வேண்டுவதில்லை ; தென்றிசைக்கண் ஆய்குடி தாமதித்திலையாயின், இவ்
வுலகுபிறழும் ; அதனால் இமயத்துக்கு முன்னு லாபட்டுவோனைப் பின்னுள்ளி
னோதலால், எனதுள்ளம் ஆழ்க ; எனது நாப்போழ்க ; எனதுசெலி
தூர்வதாக வென்றதாகி உரைப்பினுமனமயும். (கநஉ)

அ. 'திசை' எனஹஞ்சொல் ஏழாம்வேற்றுமையுருபாக வந்ததற்கு
மேற்கோள் ; நன்-மயிலை. கு. ௧௦௬.

(பி - ம்.)—1 'இமயத்திற்கு ஒருதரமாக உலகத்தைத் தாங்கும் ஆய்
உளனாகவும் பிறிசையைக்கேட்ட செலிதூர்க் ; கேட்டுப் பிறரை நினைத்த
வுள்ளம் ஆழ்க ; நினைத்துப் பிறரைப்பாடியநாப் போழுவதாகவென உள்ள
மொழிந்தனவற்றிற்கும் காரணம் வருவித்துக்கொள்க'.

(காநா.) மெல்லியல் விறலிநீ நல்லிசை செவியிற்

கேட்டி னல்லது காண்பறியலையே

காண்டல் வேண்டினை யாயின் மாண்டரின்

விரைவளர் கூந்தல் வரைவளி யுளரக்

ரு கலவ மஞ்ஞையிற் காண்வர வியலி

ரு. "மயிலகண் டன்ன மடநடை மகளிர்" (முருகு. ௨௦௫); "நன்மா
மயிலின் மென்மெல வியலி" மதுரை. ௬௦௮.

உகசு புறநானூறு மூலமும் உரையும்.

மாரியன்ன¹ வண்மைத்

தேர்வே ளாயைக் காணிய சென்மே.*

திணை - அது ; துறை - வறலியாற்றுப்படை.

அவனை அவர் பாடியது.

இ - ள்.—மெல்லிய இயல்பினையுடையவிறலி, நீ நல்லபுகழைச் செவியாற் கேட்பினல்லது அவன்வடிவைக் காண்டலறிபாய்; காண்டலை விரும்பினாயின், மாட்சிமைப்பாட்டினது மணம்வாரும் கூடதலிலே வரையித்துக் காற்றுவந்ததைப்பப் பீலியையுடைய மயில்போலக் காட்டியுண்டாக நடந்து மழைபோன்ற வண்மையையுடைய தேரினையுடைய வேள் ஆயைக காணச்செல்வாயாக.—எ - று.

‘விரைவளர் கூந்தல் வரைவளி யுளர்’ என்றது, ‘கொண்டமேற்காற் தடிக்க’ என்பதொருவழக்குப்பற்றி நின்றது.

என்றதனாற் பயன் : பிறிதொன்றால் இடைபூதிலையென்பதாம்.

ஆய் மாரியன்னவண்மையனாதலின், விறலியை அம்மாரியைக்கண்ட மயில்போலக் களித்துச்செல்லென்றவாறும்.

யாழநிள்ளென்று பாடமோதுவாருமுளர்.

(கருட.)

சு. ‘அன்ன’ என்பது பயனுமத்தின்கண் வந்ததற்கு மேற்கோள் ; தோல். உவம. கு. கரு - இளம்; இ - வீ. கு. ௬௪௨ - உரை.

சு - ஏ. “மாரியன்ன வணக்கை, தேர்வே ளாயைக் காணிய சென்மே; என்பது பயனுமம்; என்னை? மாரியான் விளக்கப்படும் பொருளும்வண்மையாற்பெறும் பொருளும் ஒக்குமென்றவாறு” (தோல். உவம. “சு. க - பேர்; இ - வீ. கு. ௬௪௬-உரை); உவமையி ளது உயர்ச்சியாற் பொருட்டு உயர்ச்சியாயிற்று என்பதற்கும், தொன்றுதொட்டு வரும் உவமைக்கும் மேற்கோள்; (மாறன். சு௨, சு௫ - உரை); ‘ஈன்றவெயர்’ என்றும் கல்லாடசெய்யுளில், ‘மறிதிரை.....மேலியை’ (அடி. க௨ - ௮) என்பதன் விசேடவுரையில் இவ்வாழையப் பயனுமத்தின் வகையென்று மேற்கோள் காட்டுவார் மயிலேனும்பெருமாள்பிள்ளை.

*ம. பாடாண்டிணைத்துறாகளுள் விறலியாற்றுப்படைக்கு மேற்கோள்; தோல். புறத்திணை கு. ௧௦ - இளம்; ம. பா. ௪௪௨ - ௪௪௬ - ந.

(பி - ம்.)—1 ‘வண்கை’

(கருசு.) இம்மைச் செய்தது மறுமைக் காமெனு

மறவிலை¹ வணிக னாயலன் பிறருஞ்

க - உ. புறநா. ௧௪௧; ௧௪ - ௫ ; “ஏந்தகை மாற்றமை யென்னுந் தாம் வரையா, தாற்றாதார்க் கீவதா மாண்கடல” (நாலடி. ௬௮); “இம்மையாற் செய்ததை யிம்மையே யாம்போலு, மும்மையே யாமென்பா ரோரா காண்” (திணைமாலேநூற்றைம்பது, ௧௨௩); “அறியார்க் கொன்றீயதே யீகைமற் றெல்லாம் குறியெதிர்ப்பை நீரதுடைத்து” (குறள், ௨௨௧)

(பி - ம்.)—1 ‘வாணிகனாஅயல்வன்பிறவும்’

புறநானூறு மூலமும் உரையும் உகந்

சான்றோர் சென்ற நெறியென

வாங்குப் பட்டன் தவன்கைவண் மையே *

திணை - அது, துறை - ஓயன்மொழி.

அவனை அவர் பாடியது.

இ - ள்.—இப்பிறப்பின்கட்செய்தல்தான் துறையிதப்பிற்குத் தவமென்று கருதிப் பொருளை விலையாகக்கொடுத்து அதற்கு அடங்கொள்ளும்வணிகன் ஆயல்லை ; அஃக்தோர்நிறும் போயவழியென்று உலகத்தார்கருத் அந்த நற்செய்கையிலே பட்டது, அவனது கைவண்மை.—எ - று.

அன்றி, ஆய் அடவிலைவணிகனல்லன் ; பிரரும் சான்றோர்சென்ற நெறியெனக்கருதி அச்செய்கையிலேபட்டதன்று, அவன் கைவண்மை யென் றுரைப்பாருமுளர். இதற்குப் பட்டன்சென்பது மறைப்பொருள்படாமை யிற், பட்டன்சென்பது பட்டன்சென விகாரமாகக்கொள்க. (கருசு)

“வைப்பானேவள்ளல் வழங்குவான் வாணிகன்” (சீறுபநீசு. நசு); “ஆற்று நர்க் களிப்போ ரதலிலே பகர்வோர்” (மணி. கக: கூ.); “சிறுநீர்த் தியின் திவர்க்கியாஞ் செய்தககா னைப், பெறுநவநி மன்னும் பெரிதென் - றுறு நன்றி, தானவாய்ச் செயவநூஉந் தான்மன் றென்டவே, வானவாழுள்ளத் தவர்” யா - வி. எழுத். ந. ச - 1ம்.

* மு. ‘இது பிரநஞ் சான்றோர் சென்றநெறியென்றமைபின், அய லோரையும் அந்நிலைத்தேதியது’ (தொல். புறத்திணை. நு. நுநு) என்பர் நச்சினர்க்கினியர்.

(கருநு.)கொடுவரி வழங்குங் கோடியர் நெடுவரை

யருவிடர்ச் சிறுநெறி யேறலின் வருந்தித்

தடவரல கொண்ட தகைமெல் லொதுக்கின்

வளைக்கை விறலியென் பின்ன ளாகப்

நு பொன்வார்த் தன்ன புரியடங்கு நரம்பின்

வரிநலில் பனுவல் புலம்பெயர்ந் திசைப்பப்

க - 3. “உயாக்தோருக்கு பெருமலை எழின்னதேறலின், மதந்தபு ளுமலி நாவி னன்ன, தாங்கியுள் மெலிந்த கலப்பொரு தழக், கணங்கொ டோகை யிற் கதுப்பிகுத் தசைஇ, விலங்குமலத் தமாந்த சேயரி நாடடத், திலங்கு வளைவிறலியர்” மலைபடு. சக - 3.

சு. “வரியெடைப்படுவது வகுக்குங்காலைப், பிரந்த நிலனும் சிறந்த தொழிலு, மறியக்கூறி யாற்றுழி வழங்கல்”, “கண்கூடு காண்வரியுளவரி புறவரி, கிளர்வரி யைந்தோ டொன்ற வரைப்பிற், காட்சி தேர்ச்சி யெடுத்துக்கோ ளென, மாட்சியின் வருஉ மெண்வகை நெறித்தே” சீலப். அ: எ, க0அ - உரை, மேற்.

உகக புறநானூறு மூலமும் உரையும்.

படுமலை நின்ற பயங்கெழு சீறியா
 தொல்க லுள்ளமொ டொருபுடைத் தழீஇப்
 புகழ்சால் சிறப்பினின் னல்விசை யுள்ளி
 கடு வந்தனெ னெந்தை யானே யென்று
 மன்றுபடு பரிசிலர்க் காணிற் கன்றொடு
 கறையடி யானே யிரியல் போக்கு
 மலைகெழு நாடன் மாவே ளாஅய்
 களிது மன்றே மாவு மன்றே
 கடு யொளிறுப்படைப் புரவிய தேரு மன்றே
 பாணர் பாடுநர் பரிசில ராங்கவர்
 தமதெனத் தொடுக்குவ ராயி னெமதெனப்
 பற்ற தேற்றப் பயங்கெழு தாயமொ
 டன்ன வாகநின் னூழி நின்னைக்

உ௦ காண்டல் வேண்டிய வளவை வேண்டா

ருறுமுரண் கடந்த வாற்றற்

பொதுமீக் கூற்றத்து நாகிழ வோயே,

தினை - அறு; துறை - பரிசீற்றுறை.

அவனை அவர் பாடியது.

இ - ஈ. — புலியியங்கும் சிகரமுயர்ந்த நெடியமலையின்கண் ஏறுதற்
 கரிய பிளப்பின்கட் சிறியவழியையேறுதலான் வருத்தமுற்று உடல்வளைவைப்
 பொருந்திய பயில அடியிட்டுக்கின்ற மெல்லியந்தையினைபுடைய வளையை
 யணிந்த கையைபுடைய விதவி எர்பிள்ளேவரப் பொன்னைக் கம்பியாகச்
 செய்தாற்போன்ற முதுககடங்கிய நரம்பினைபுடைய வரிப்பொருண்மை
 யோடுபயிலும் பாட்டு நிலநதோறும் மாறிமாறி யொலிப்பப் படுமலைப்பாலை
 நிலைபெற்ற பயன்பொருந்திய சிறியயாழைத் தளர்ந்த நெஞ்சத்துடனே ஒரு

எ. படுமலைப்பாலை - பாலைபயண பன்னிரண்டனா ஒன்று; அது
 கைக்கிளை குரலாகத் தோன்றுவது.

அ. ஒலகா-தளரா; “ஒலகா வானத் தொழியா லுசி” மணி. கடு : கஅ.

கக. “வயிரியமாககா...மாத்நண்ணி” (பதிற். உக); “மன்றில வதியு
 நர் சேட்புலப் பரிசிலர்” மலைபடு. சகஉ.

கஉ. புறநா. கஉக : க.

கக - உ. “பொருள்க், குருகெழுபெருஞ்சிறப்பி, நிருபெயர்ப் பேராய
 மொ, டிலங்கு மருப்பிற் களிது கொடுத்தும்” மதுரை. கூக - க௦உ.

உஉ. “மீக்கூற்றென்பது புகழ்; அதுமேலாய சொல்லாற் பிறந்த புக
 றென்னுமேம்பாடென்பபொருடனது நின்றலிற் பண்புத்தொகைப்புறத்துப்
 பிறந்த அன்மொழித்தொகை” நன் - வி. சூ. கஎஅ.

புறநானூறு மூலமும் உரையும். உரை

மருங்கிலேயுனைத்துக்கொண்டு புகழ்த்தக்கமைந்த தலைமையையுடைய நினது நல்லபுகழை நினேந்துவநதேன், என்னுடைய இமைவா, யான் ; எந்நாளும் மனத்தின்கண்வந்த பரிசிலரைக்காணிற் கன்றுடனே * கறைபொருந்திய அடியையுடைய யானையை அணியணியாகச் சாய்த்துக்கொடுக்கும் மலையை புரையநாடனே, மாவேளாகிய ஆயே, யாம்வேண்டியது : யானையும்ன்று ; குதிரையும்ன்று ; விளங்கிய பொட்டையையுடைய குதிரையிழ்ப்பூட்டப்பட்ட தேருமன்று ; பாணரும் புலவரும் கூத்தர் முதலாயினருமாகிய அவர்கள் தமமுடைய பொருளென வளைத்துக்கொள்வாராயின் அதனை எம்முடைய தென்று அவர்பாணின்றும் மீண்டு கைக்கொள்ளுதலைத் தெளியாத பயன் பொருந்திய உரிமையோடுகூடி மற்றும் அத்தன்மையவாக, நின்னுடைய வாழ்நாட்கள் ; யான்வந்தது நின்னைக் காண்டலவேண்டிய மாத்திரையே. பகைவரது மிகக மாறுபாட்டைவென்ற வலியையுடைய, யாவரும் ஒப்பப் புகழும் நாட்டையுடையாய்.—எ -று.

நாடுகிழுவோய், யான்வந்தது, களிமுதலாயினவேண்டியன்று ; நின்னைக் காண்டலவேண்டிய அளவே ; நின்னுழி அன்னவாகவெனக்கூட்டுக.

அல்லதுஉம், யானேமுதலாயினவன்றிப் பிறவற்றையும் பாணர்முதலாயினர் தமதெனத்தொடுக்குவாராயினென இயைத்துரைப்பினுமமையும்.

கொடுவரி, பணபுத்தொகைபபுறத்துப்பிறந்த அன்மொழித்தொகை ; ஆகுபெயருமாம்.

இனித், 'ததைமெல்லொதுககின்' எனவும், 'வடிநவிலபனுவல்' எனவும், 'ஒளிறுநடைபபுரவிய' எனவும் பாடமோதுவாருமுளர்.

வடிநவில பனுவல் புலம்பெயாத்திசைப்பவென்றுகொண்டு வடித்தல் பயின்ற பாட்டை இசைதோறும் பெயாத்துவாசிக்கவென்றுரைப்பாருமுளர்.

பொதுமீக்கற்றம் பொதியிலுமாம். (கருடு)

புறநா. நகூ : க - உ உரை.

(காருகூ.) யாழ்ப்பத்தர்ப் புறங்கடுப்ப

விழைவலந்த பஹுன்னத்

திடைப்புரைபற்றிப் பிணிவிடாஅ

வீர்க்குழாத்தோ டிறைகூர்ந்த

ரு பேளற்பகையென வொன்றென்கோ

வுண்ணாமையி னூன்வாடித்

தெண்ணீரிற் கண்மல்கிக்

கசிவுற்றவன் பல்கிளையொடு

ச - ரு. புறநா. நகூ : ந - ச ஆம் அடிகளின் குறிப்பைப் பார்க்க ;
கருஅ : ரு.

உகஅ புறநானூறு முழையும் உரையும்.

பசியலைக்கும் பகையொன்றென்கோ

க0 வன்னதன்மையு மறிந்தியார்

நின்னதுதாவென நிலைதளர

மரம்பிறங்கிய நளிச்சிலம்பிற

குரங்கன்னபுன் குறுங்கூளியர்

பாந்தலைக்கும் பகையொன்றென்கோ

கரு ஆஅங், கெனைப்பகையு மறியுனன

யெனக்கருதிப் பெயரேத்தி

வாயாரநின் னிசைநம்பிச்

சுடர்சுட்ட சுரத்தேறி

யிவண்வந்த பெருசையே

உ0 மெமக்கீவோர் பிறர்க்கீவோர்

பிறர்க்கீவோர் தமக்கிபவென

வணைத்துரைத்தனன் யானாக

நினக்கொத்தது நீநாடி

நல்கினை விடுமதி பரிசி லல்கலுந்

உரு தண்புனல் வாயிற் * துறையூர் முன்றுறை

துண்பல மணலினு மேத்தி

யுண்குவம் பெருமநீ நல்கிய வளனே.

நீனை - அது ; துறை - பரிசில்கடாநிலை.

அவனைத் துறையூர் 1 ஓடைகிழார் பாடியது.

க0 'செய்த' என்பது குறிப்பாய் 'அன்ன' என்பது வந்ததற்கு மேற்
கோள் ; தொல். வினை. (ந. ந. எ - ந ; இ - வி. ௧௨௪௩ - உரை.

கந. "மகாஅ ரன்ன மதி" (சிறுபாண். (ருக) ; "கடும்பதைக் கோடி
யர் மகாஅ ரன்ன, நெடுங்கழைக் கொம்பர்க் கடுவ னுகளினும்" மலைபடு.
உரு. ௬. ௭.

கக-ச. "ஒப்போன்குற்றென்றோனும் சிறுபான்மை வலியாற்கொள்ளு
மிடத்தும் தாவென்பது வருமெனக்கொளாக ; 'நின்னது... ஒன்றென்கோ'
எனவரும்" தொல். எச்ச. (௧. ௫0 - ந.

உக - உ. புறநா. க௨௪ : க - உ ஆம் அடிகளின் குறிப்பைப்பாக்க.

உ௩ - ச. புறநா. க௪0 : ச - அ.

உரு - ச. புறநா. ௬ : அ - கக ; ச௩ : உக - ௩ ; ௫௫ : க௭ - உக.

* இது பாடிய புலவர் துறையூரினராதலின் அவ்வூர்த்துறைமணலைக்
கூறினர்.

(பி - ம்.)—1 'அரிசில்கிழார்'

இ - ள்.—யாழ்ப்பத்தரினது புறத்தையொப்ப இழைகுழந்த பலதைய
பினது இடைக்கண் உளவாகிய புரைகளைப்பற்றி ஒன்றோடொன்றுதொ
டர்ந்த பிணிப்பு விடாதேகிடக்கின்ற ஈரினது திரளோடு தங்குதல் மிக்க
பேனாகியபகையை ஒரு பகையென்பேனோ? உண்ணுமையின் உடம்பு
புலர்ந்து கண் தெளிந்தீரால் நிறைந்து வியர்ப்புற்ற எனது பலசுற்றத்
தோடு பசினோய்வருத்தும்பகையை ஒருபகை யென்பேனோ? அப்பெற்றிப்
பட்ட எனதியுடையும் அறியாராய் நின்கைப்பொருளைத் தாவென்றுசொல்லி
எம்முடையநிலைகள் தாளும்படி மரங்கள்செறிந்த குளிர்தமலையிற் குரங்கு
போலப் பறித்துக்கொள்ளும் இயல்பையுடைய புல்லிய குறிய ஆறலைக்
வர் பரந்தவந்தலைக்கும்பகையை ஒருபகையென்பேனோ? எல்லாப் பகையும்
அறிவான் ஆயேயெனக்கருதி எமதுவாக்கினால் மிகவும் நிகுதுபெயரை
வாழ்த்தி நின்னுடையபுகழை நச்சி ஞாயிறுசுடப்பட்ட சுரத்தின்கண்ணே
யேறி இவ்விடத்துவந்த பெரிய நச்சுதலையுடையேம்; இங்ஙனம் * வறுமை
யுற்ற எங்களுக்கு ஒன்றை இடுவோரன்றோ பயங்கருதாது பிறர்க்கு இடு
மவர்களாவாரெனவும் எம்மையொழிந்த பிறர்க்கு இடுவாரன்றோ பயங்கருதி
யிடுதலால் தங்களுக்கே இடுவோரெனவும் அவ்வளவாக யான் சொன்னே
னாக, நின்குப்பொருநறியது நீ ஆராய்ந்து எமக்குப் பரிசிலைத் தனையாய்
விடுவாயாக; நாடோறும், குளிர்தநீரோடும் வாய்த்தலைகையுடைய துறை
பூரின்னது துறைமுகம் என்ற துண்ணிய பாமணலினும் பலநாள் வாழ்குவென
வாழ்த்தி உண்பேம், பெரும, நீ தந்தசெலவத்தை.—எ - று.

பெரும, நீ நலகியவளத்தை அளவுகலும் ஏததி உண்பேம்; நினக்கொத்
தது நீ நாடிப் பரிசிலைக்கினை விடுமதியெனக்கூட்டுக.

‘ஆயென்’ என்பதற்கு ஆயென்று பிறர்சொல்லவென்றும், ‘எமக்கீவோர்
பிறர்க்கீவோர்’ என்பதற்கு எமக்கீவோர் எவ்வறுமைகண்டு வருத்தமுற்றவோர்
யாவர்க்கும் ஈவோரெனவும், ‘பிறர்க்கீவோர்தமக்கு’ என்பதற்குப் பிறர்க்
குக்கொடுப்போர் அக்கொடுக்கப்படுகின்றோர் தமக்கேகொடுப்போராவ
ரெனவுமுரைப்பாருமுளர்.

கசிவுற்றவென்பதற்கு இரக்கமுற்றவெனினுமமையும்.

பேற்பகையெனவென்புழி எனவும், ஆகெனையபகையுமென்புழி
ஆங்கும் அசைநிலை.

கண்டெண்ணீரின்மலையெனவும், வாயாரப்பெயரேத்தியெனவும் மாற்
றப்பட்டன. (கருக.)

* “வறியார்க்கொன் றீவதே லீகைமற மெல்லாக, குறியெதிர்ப்பை நீர்
துடைத்து” குறள், 265.

(காள்.) இரங்கு முரசி னினஞ்சால் யானே
முந்நீ ரேணி விறல்கெழு மூவரை
யின்னு மோர்யா னவாவறி யேனே
நீயே, முன்யா னறியு மோனே துவன்றிய

க. ‘இரங்கு’ என்னும் உரிச்சொல் ஒலித்தற்றொழிற் பண்பிலவந்ததற்கு
மேற்கோள்; நன் - மயிலை. கு. சருஅ; நன் - வி. கு. சருக.

உ. முந்நீரேணி: புறநா. ௩௫: க.

௫ கயத்திட்ட வித்து வறத்திற் சாவாது
கழைக்கரும்பி லெலிக்குந்து
கொண்டல் கொண்டநீர் கோடை காயினுங்
கண்ணன்ன மலர்பூக்குந்து
கருங்கால் வேங்கை மலரி னானும்

௧௦ பொன்னன்ன வீசுமந்து
மணியன்னநீர் கடற்படருஞ்
செவ்வரைப் படப்பை நாஞ்சிற் பொருந்
சிறுவெள் ளருவிப் பெருங்க னுடனை
நீவாழியர்நின் றந்தை

௧௫ தாய்வாழியர்நிற் பயந்திசினோரே.

திணை - அது ; துறை - இயன்மொழி ; பரிசீலிப்பறையுமாம்.

நாஞ்சில்வள்ளுவனை ஒரு சிறைப் 1 பெரியனார் பாடியது.

இ - ள்.—ஒலிக்குமுரசினையும் இனமமைந்தயானையழுமுடைய கட
லாகிய எல்லையையுடைய நிலத்தின் கண் வென்ற்பொருந்திய மூவேந்தரை
இன்னமும் யானொருவனே பாடுமவாவையறியேன் ; நீதான் முன்னேதொ
டங்கி யானறியுமவன் ; நீநினைந்த பள்ளத்தின்கண் விதைத்தவித்து நீநினை
மையாற் சாவாது கரும்புபோலத்தழைக்கும், மழையால் முகந்துசொரியப்
பட்டநீர் கோடைகாயினும் மகளிர்கண்போன்ற குவளைமுதலிய மலர்பூக்
கும், கரியதானையுடைய வேங்கைமலரின் நாடோறும் பொன்போலும் அப
பூவைச்சுமந்து மணிபோலும் நீர் கடற்கட்செலலும் செவ்விய மலைபக்கத்
தையுடைய நாஞ்சிலென்னுமலையையுடைய பொருந், சிறிய வெளிய அருவி
யையுடைய பெரிய மலையையுடைய நாட்டையுடையாய், நீ வாழ்வாயாக ;
நின்னைப் பெற்றோராகிய நினதந்தையும் தாயும்வாழ்க.—எ - று.

நீர் மலர்பூக்குமென இடத்துநிகழ்பொருளின்னொழிவ இடத்தமெல
ஏறிந்

கோடைக்காயினுமென்பதுபாடமாயின், கோடைக்கட்காயினுமென்ற
னும் கோடைக்கணியினுமென்றொழுமுறைக்க.

முன்னின்ற பெயரெச்சமுன்றும், நாஞ்சிலென்னும் நிலப்பெயர்கொண்
டன.

தன்பழமைதோன்றப் புகழ்நதுகூறுவான், மூவரையும் பாடுமவாவை
இன்னுமறியென்றதாக்கக்கொள்க.

(௧௩௭)

சு. கழைக் கரும்பு : “ ஆலைக் கலமருந் திங்கழைக் கரும்பே ” (மலை
படு. ௧௧௬); “மோடு கொண்டெழு மூரிக கழைக்கரும்பு” துளா. நாடு. ௨௫.

௧௧. மணி - பளிங்கு ; புறநா. ௧௫௦ : ௨௭.

௧௪ - ௫. ரகரவீறுவியங்கோள் வாழ்த்துதற்பொருளில் வந்ததற்கு
மேற்கோள் ; நன் - மயிலை. கு. ௩௩௭ ; இ - வ. கு. ௨௩௬ - உரை.

(பி - ம்.)— 1 ‘ பெயரியனார் ’, ‘ பெயரினார்’

(கா.அ.) ஆனினங் கலித்த வதர்பல கடந்து

மானினங் கலித்த மலேபின் னெழிய

மீனினங் கலித்த துறைபல நீந்தி

யுள்ளி வந்த வள்ளுயிர்ச் சீறியாழ்

ரு சிதாஅ ருடுக்கை முதாஅரிப் பாண

நீயே பேரெண் ணலையே நின்னிறை

மாறி வாவென மொழியலன் மாதோ

வொலியிருங் கதுப்பி னுயிழை கணவன்

கிளிமரீஇய வியன்புனத்து

க0 மானணி பெருங்குர லணைய னாதவி.

னின்னை வருத லறிந்தனர் யாரே.

தீணை - அது ; துறை - பாறாறுப்படை.

அவனை மருதன் னநாகஞர் பாடியது.

இ - ள்.—பெற்றத்தினது இனமிகக வழிபலவும்வந்து மான்நிரள்மிக்க மலேபின்கழிய மீனினநதழைத்த துறைபலவந்தையுநீ ; னு நீனைநதுவந்த வள்ளிய ஓசையையுடைத்தாகிய சிதியயாழையும் சிதாராகிய உடையையுமுடைய மூத்தபாணனே, நீதான், அவன்பாற் சிலகருதிப் போகின் மமையின் பெரிய எண்ணத்தை யுடைய ; நீயே ஓடையதலைவன் இப்பொழுது போய்ப் பின் ஒருமாத் பரிசிற்சுவாவென்று சொல்லான் ; தழைத்த கரியகூந்தலையுடைய ஆயிழைக்குத்தலைவன், கிளி மருவிய அகலா தபுனத்தின்கண் மரப்பாதும் பின்கணவைத்த பெரிய கதிரையொப்பனாதலின், நீ அவன்பாற் பரிசில் பெற்று வருதற்கண் நின்னைப் பழையபாணனென்று அறிவார்யார்.—எ - று.

‘நின்னை வருதலறிந்தனாயார்’ என்றதன்கருத்து : நின்னை அறிவாரும் அறிவாததன்மையையாவையென்பதாம்.

அறிவார்யாரென்பது, அறிந்தனார்யாரெனக் காலமயக்கமாயிற்று.

நினக்கு அவன் பரிசில் தப்பாமல் தருமென்பான், நின்னிறையென்றான்.

‘கிளி.....குரலணையன்’ என்றது, கிளியீடுவாயத்தாற்போலவென்ன வும் வழக்கைப்பற்றிநின்றது. (கா.அ.)

ரு. முதாரி - முதமை ; சீலப். க0 - உரை.

சு - ரு. புறநா. க0 - ரு ; க : ரு : 3 - ரு.

எ. “இரந்தோர்க் கெஞ்ஞான்றுங், காலம்பகராதார் காழிநகர் தானே” தேவாரம்

அ. ஆயிழைகணவன்: புறநா. ரு : சு - ஆம் அடிக்குறிப்பைப்பார்க்க.

* பொருந. க0 - ௧00.

(கூகூ.) சவலமுந்தப் பலகாய

சில்லோதிப் பல்விளைஞருமே

யடிவருந்த நெடிதேறிய

கொடிமருங்குல் விழலியருமே

ரு வாழ்தல் வேண்டிப்

பொய்கூறேன் மெய்கூறுவ

லோடாப் பூட்கை யுரவோர் மருக

வுயர்சிமைய வழாஅ நாஞ்சிற் பொருந

மாயா வுள்ளமொடு பரிசி றுன்னிக்

க0 கனிபதம் பார்க்குந் காலை யன்றே

யீத லானான் வேந்தே வேந்தற்குச்

சாத லஞ்சாய் நீயே யாயிடை

யிருநில மிளிர்ந்திசி னாஅந் கொருநா

ளருஞ்சமம் வருகுவ தாயின்

கரு வருந்தலு முண்டென் பைதலந் கடும்பே.

தினை - அது ; துறை - பரிசீல்கடாநிலை.

அவனை அவர் பாடியது.

இ - ள்.—தோள் வடுப்படப் பலமுட்டுக்களையுங்காலிய சிலவாயமயிரை யுடைய பல இனையோரும் அடிவரு த நெடும்பொழுது ஏறிய கொடிபோலும் இடையினையுடைய விதலியரும் என இவர் வாழதலைவிரும்பிப் பொய்சொல லேன் ; மெய்சொல்லுவேன் ; புறக்கொடாத மேற்கோளையுடைய வலியோர் மரபிலுள்ளானே, உயர்ந்த உச்சியையுடையதாய் உழப்படாத நாஞ்சிலென னும் பெயரையுடைய மலைக்குவேந்தே, மரவாதநிலைவுடனே பரிசிற்றுவருது பொருந்திப் பின்புரின்று நின்மனம்நெகிழும் செவ்விபார்க்கும் காலமல்ல, யான் வறுமையற்று நிற்கின் நநிலையம் ; நினக்கு வேண்டிற்றத்தருதலை அமையான், நின்னுடைய அரசன் ; அவ்வரசன் பொருட்டுச் சாதலுக்கு அஞ் சாய், நீ ; அவ்விடத்துப் பெரிய நிலம்பிரழந்தாத் போல ஒருநாள் பொறுத் தற்கரிய பூசல வருவதாயின், வருந்துதலுமுளதாம், எனது பசித்துன் பதைதையுடைய சுற்றம்.—எ - று.

அதனால் போர்வருவதன்முன்னே பரிசில தந்துவிடுவாயாகவென்பது கருத்து.

வேந்து என்றது சேரனை.

(கூகூ)

எ. புறநா. கூஉ : ஈ. கக. குறள், ஈஅரு - பரிமேல் பார்க்க.

கஉ. முதுரை, கூ. க - கஉ. புறநா. க0க.

(கச௦.) தடவுநிலைப் பலவி னஞ்சிற் பொருநன் 380 : ச

மடவன் மன்ற செந்நாப் புலவீர்

வளைக்கை விறலியர் ¹ படப்பைக் கொய்த

வடகின் ² கண்ணுறை யாக யாஞ்சில

டு வரிசி வேண்டினே மாகத் தான் ³ பிற

வரிசை யறிதலிற் றன்னுந் தூக்கி

யிருங்கடறு வளைஇய குன்றத் தன்னதோர்

பெருங்களிறு நல்கி யோனே ⁴ யன்னதோர்

தேற்று வீகையு ⁵ முளதுகொல்

க௦ ⁶ போற்று ரம்ம பெரியோர்தங் கடனே.*

தீணை - அது ; துறை - பரிசில்விடை.

அவனை ⁷ ஓளவையார் பாடியது.

இ - ள்.—பெரிய நிலைமையைப் பெயர் பலாம் தந்தையுடைய நானூறு மலைக்கு வேரென, அறிவுமெல்லியன், நிச்சயமாக ; செவ்விய நாவையுடையபுலவீர், வளைவணிந்த கையையுடைய விறலியர் மனைப்பக்கத்தின்கட்பறித்த இலைக்கு மேல் தூவுதலாக யாங்கர் சில அரிசிவேண்டினேமாக, தான் பரிசிலர்க்குதவும் வரிசை யறிதலால் எம்வறுமையைப்பார்த்தலையன்றித் தனது மேம்பாட்டையும் ஈர்தூக்கிப் பெரிய சுரஞ் சூழ்ந்த மலைபோல்வதொரு பெரியயானையையளித்தான் ; ஆதலால், ஒருவற்கு ஒன்றனைக் கொடுக்குவிடத்து அப்பெற்றிப்பட்டதொரு தெனியாக கொடையும் உளதோ தான் ? பெரியோர் தாங்கள் செய்யக்கடவ முறைமையாத் தெரிந்துபாதுகாத்துச் செய்யார்கொல்.—எ - று.

பிறவென்பது, அஞ்சநிலை.

கொல்லென்பது, பின்பும் கூடடியுரைக்கப்பட்டது.

(கச௦)

க. அகரவீற்றுஉரிச்சொல் 'தடவுநிலை' என உகரம் பெற்றுவந்ததற்கு மேற்கோள் ; தொல். குற்றியலுகாப். சூ. ௭௮ - ந.

ச. கண்ணுறை - மேட்டு ; புறநா. ௩௮ : ௩.

டு - சு. 'பிற' என்னும் இடைச்சொல் அசைநிலையாகவந்ததற்கு மேற்கோள் ; தொல். இடை. சூ. ௩௧-௪௪ ; பேர் ; ந ; இ-வ். சூ. ௨௭௭-உரை.

டு-அ. புறநா. ௩௩௮ : ௨௦ - ௨௩ ; "சிரப்பான் மணிமவுலிச சேரலர் கோன் தன்னைச், சுரப்பாடியான் கேட்கப் பொன்னுடொன் றீர்தா, னிரப்பவ ரென்பெறினுந் கொள்வார் கொடுப்பவர், தாமதிவார் தக்கொடையின் சீர்" தமிழ்நாவலர்சரிதை, ௨௪.

* மு. பாடாண்டிணைத்துறைகளுள், கொடுப்போரேத்தற்கு மேற்கோள் ; தொல். புறத்திணை. சூ. ௨௧ - இளம் ; ஷே. ஷே. ஷே. ௩௩ - ந.

(பி-ம்).—1 'படப்பைகொய்த' 2 'கையுறையாக' 3 'பிறர்' 4 'இன்னதேற்று' 5 'உண்டுகொல்' 6 'போற்றுதம்' 7 'அவர்பாடியது'

உஉச புறநானூறு மூலமும் உரையும்.

(கசக.) பாணன் சூடிய பசும்பொற் றுமரை
மாணிழை விறலி மாலையொடு விளங்கக்
கடும்பரி நெடுந்தேர் பூட்டுவிட் டசைஇ
யூரீர் போலச் சுரத்திடை யிருந்தனீர்

ரு யாரீ ரோவென வினவ லானாக்
காரொ னெக்கற் கடும்பசி யிரவல
1 வெல்வே லண்ணற் காண லுங்கே
நின்னினும் புல்லியே மன்னே யினியே
யின்னே மாயினே மன்னே யென்று

க0 முடாஅ போரா வாகுத லறிந்தும்
படாஅ மஞ்ஞைக் கீத்த வெங்கோ
கடாஅ யாணைக் கலிமான் பேக
னெத்துணை யாயினு மீத்த னன்றென
மறுமை நோக்கின்றோ வன்றே

கரு' பிறர், வறுமை நோக்கின்றவன் கைவண் மையே.*

திணை-அது; துறை-பாணுற்றுப்படை; புலவாற்றுப்படையுமாம்.
வையாவக்கோப்பெரும்பேகனைப் பாணர் பாடியது.

இ - ள்.—‘பாணன்சூடிய ஓட்டற்ற் பொன்னாற்செய்யப்பட்ட தா
மரைப்பூ மாட்சிமைபபட்ட அணியினையுடைய விறலியணிந்த பொன்னரி
மாலைபுடனேவிளங்கக் கடியகுதிரையையுடைய நெடியதேரைப் பிணிப்பை
விட்டு இளைப்பாறி ஊரின் கண இருந்திரோபோலச் சுரத்திடையிருந்தீர் ; நீர்யா
விர் பாணரோ’ என எம்மைக்கேட்டலமையாத புலலென்ற சுற்றத்தையும்
மிக்கபசியையுமுடைய இரவலனே, வென்றிவேலையுடைய தலைவனைக் காண

க - உ. புறநா. கக : கக - எ ஆம் அடிகளின் குறிப்பைப்பார்க்க.

ரு. புறநா. கரு0 : உஉ.

எ. வினைத்தொகைக்கு இவ்வடி மேற்கோள் ; தோல். எச்ச. கு.
கக - ந.

அ - கூ. பொருந. ௪ அ.

கஉ. மு. புறநா. கச(ரு) : ஈ.

க0 - கஉ. புறநா. கச(ரு) : க - ஈ ; “காண் மஞ்ஞைக்குக் கலிக்க நல
கிய, வருந்தி லணங்கி னாவியர் பெருமகன், பெருகளுடன் பேகனும்” சிறு
பாண். அரு - எ.

கக - ரு. புறநா. கஉச ; நாலடி. ௩௪ ; குறள், உஉஉ.

* மு. பாணுற்றுப்படைக்கு மேற்கோள் ; தோல். புறத்திணை. கு. க0 -
இளம் ; ஷெ. ஷெ. கு. கக - ந.

(பி - ம்).—1 ‘வென்வேல’

புதன்முன் யாம் நின்னினும்வறியேம் ; இப்பொழுது அவ்வறுமரீங்கி இத் தன்மையேமாயினேம் ; எந்நாளும், உடா போராவாதலை அறிந்துவைத்தும் படாத்தினை மயிலுக்குக் கொடுத்த எம்மிடறவன், மதமிக்கயானையினையும் னன்ஞ்செருக்கிய குதிரையினையுமுடைய பேகன், எல்லாவாயினும் கொடுத்தல் அழகிதென்று மறுபிரப்பைநோக்கிற்றோவெனின், அன்று ; பிறரது நிழையக்கருதிற்று, அவனது கைவண்மை.—எ - று.

எங்கோ, பேகன் ; அவன் கைவண்மை மறுமைநோக்கிற்றன்று ; பிறர் வறுமை நோக்கிற்றெனக்கூட்டுக.

‘ நின்னினும்புல்லியேமன்’ என்பது, ‘பண்டுகாடுமன்’ என்பதுபோலசின் தது. ஒழிந்த மன், அசைசிலை. (கசுக)

(கசஉ.) அறுகுளத் துகுத்து மகல்வயற் பொழிந்து

1 முறுமிடத் துதவா துவர்சில மூட்டியும்

வரையா மரபின் மாரி போலக்

கடாஅ யானைக் கழற்காற் பேகன்

நு கொடைமடம் படுத லல்லது

படைமடம் படான்பிறர் படைமயக் குறினை.

திணை - அது ; துறை - இயன்மொழி.

அவனை அவர் பாடியது.

இ - ரு.—வற்றியகுளத்தின் கண்ணேபெய்தும் அகன்றவினிலத்தின் கண்ணேசொரிந்தும் இவ்வாறு குளத்தும் வினிலத்தும் பெய்யாது களர் நிலத்தை நிறைத்தும் எவ்விடத்தும் வரையாத மரபினையுடைய மூழ்போல மதமிக்க யானையினையுடைய கழலுபுனைந்த காலையுடைய பேகன் கொடையி டத்துத் தான்அறியாமைப் படுதலல்லது பிறர்படைவந்து கலந்துபொரிந் அப்படையிடத்துத் தான் அறியாமைப்படான்.—எ - று.

க - டு. “மழைவள்ளல்” சீவக. அக்கக.

நு. புறநா. கசுக : கடு-கட ; “கொடைமடம்படுதல்-அகாரணத்தாற் கொடைகொடுத்தல்” (நூனாமிரீதம், கடு-உ. 34) ; “கொடைமடம் வரையாது கொடுத்த லாகும்” (திவாகரம்) ; “கொடைமட மென்று சொல்ப வரையாது கொடுத்த லாமே” (நூடாமணி. கடு : கடு) ; “வல்லார்வல்ல கலைஞருக்கு மறைதூ லவர்க்கும் கடவுளர்க்கு, மிலலாதவர்க்கு மு ளாவார்க்கு மிரந்தோர் தமக்குந் துறந்தவர்க்குஞ், சொல்லாதவர்க்குஞ் சொலவர்க்குஞ் (நூஞ் சமயா திபர்க்கு, மலலாதவர்க்கு மிரவிமக னரியதான மரிக்கின்றான்” (யில்லி—பாரதம், கிருட்டிணன், ருது. 2. 8 (நு) என்னஞ்செய்யுளிற் கொடை மடம் விளங்கக்கூறப்பெற்றிருத்தல கான்க ; “கொடை மடம்படுதலல்ல தென்பது வசைபோன்று புகழ் ; இது செம்பொருளின்பாற்படும்” தோல், செய். கு. கஉச - ந.

(பி - ம்.)—1 ‘உறுநிலத்துதவா’

உஉசு புறநானூறு மூலமும் உரைபும்.

*படைமடமென்றது, வீரரலர்தார்மேலும், முதுகிட்டார்மேலும், புன் பட்டார்மேலும் மூத்தார் இளையார்மேலும் செல்லுதல். (கஉ)

* “உடையிட்டார் புன்மேய்வா ரோடுநீர் புக்கார், படையிட்டார் பற்றேது மின்றி - நடையிட்டா, ரிவ்வகை யைவரையு மென்று மணுகா ரே, செவ்வகைச் சேவகர் சென்று” (சிறுபஞ்ச. சக); “சுடையின் ருடையினர் சாம்பற் பூச்சினர், பிழகைப் பீலிப் பெருநோன் பாளர், பாடு பாணியர் பல்லியத் தோளின, ராடு கூத்த ராகி யெங்கணு, மேந்துவா னொழிய... வேண்டுமயிற் படர்தரக், கச்சையானைக் காவலர்நடுங்க.....அதரிதிரித்த வானேருழவன்” (சிலப். உசு : உஉரு - ஈசு) என்பனவும், ‘ஏந்ததன்’ ‘கைப்படை’, ‘வீதினமையின்’ (சீவக. உஉருஅ, உஉருக, உஉருக) என்னுஞ் செய்துட்களும், “மீனாய் வேலையை யுற்றார் சிலர்சிலர் பசுவாய் வழிதொறு மேய்வுற்றா, ருனார் பறவையின் வடிவுற் றார்சிலர் சிலர்நான் மறையவ ருருவானார், மானார் கண்ணின மடவா ராயினர் முன்னே தங்குமூல் வகிர்வுற்றா, ரானார் சிலர்சில ரையா நின்சர ணென்றார் நின்றவ ரரியென்றார்” (கம்ப. அக்க. ௪௦) என்பதும், “படைமயக் குற்ற போதும் படைமட மொன்றி லாதான்” (குடாமணி. ௬ : ௧௦) என்பதும் ஈண்டறியற்பாலன.

(கசா௩.) மலைவான் கொள்கென வுயர்ப்பலி தூஉய்.

மாரி யான்று மழைமேக் குயர்கெனக்

கடவுட் பேணிய குறவர் மாக்கள்

பெயல்கண் மாரிய வுவகையர் சாரற்

ரு புனத்தினை யயிலு நாட சினப்போர்க்

கைவள் ளீகைக் கடுமான் பேக

யார்கொ ளளிய டானே நெருநற்

சுரனுழந்து வருந்திய வொக்கல் பசித்தெனக்

குணில்பாய் முரசி னிரங்கு மருவி

௧௦ நளியிருஞ் சிலம்பிற் சீறா ராங்கண்

வாயிற் றேன்றி வாழ்த்தி நின்ற

நின்னுநின் மலையும் பாட வின்னா

க. “குன்றக் குறவ னாப்பி னொழிவி, துண்ப லழிதுளி பொழியு நாட” (ஐங்குறு. உருக); “ஏனற் பச்சங்கதி ரென்று முக்கழிய வெழிலியுன்னிக், கானக்குறவர்கள் கம்பலை செய்யும்வம் பார்சிலம்பா” (திருச்சீற். கருக) ‘என’ என்னும் இடைச்சொல் வினைப்பொருண்மைகுறித்து வந்ததற்கு மேற்கோள்; தோல். இடை. கு. ௧௦-சே; இ - வி. கு. உருரு - உரை.

க. “பறையிசையருவி” (புறநா. ௧௨௬ : ௮) என்பதன் குறிப்பைப் பார்க்க.

கஉ. “தங்குமாபிற் தன்னுற் தந்தை, வான்பொரு நெடுவரை. வள னும் பாடி” சிறுபாண். ௧௨௬-௨௭

புறநானூறு மூலமும் உரையும். உள்

திருத்த கண்ணீர் நிறுத்தல் செல்லான்
முலையக நனைப்ப விம்மிக்

கரு குழவினை வதுபோல மழுதனள் பெரிதே.

திணை - பெருந்திணை ; துறை - குறுங்கல் ; தாபநநிலையுமாம்.

அவனால் துறக்கப்பட்ட கண்ணீரகாரணமாக அவனைக் கபிலர் பாடியது,

இ - ள்.—மலையை மழைவந்து நுகுவவன்று மிக்கபலிழைத்துவி அம் மழை மிகப்பெய்தலான் அப்பெயல அமைத்து முகில மேலேபோவதாக வேண்டுமெனத் தெய்வத்தையோற்றிய குறமாக்கள் மழை இடத்துமாரிய உவகையராய் மலைச்சாரங்கட் புனத்தினைய உணனுநாட, சினத்தினுற் செய்யும் போரையும் கைவணமையாற் கொடுக்கும் கொடையினையுமுடைய விரைந்த குதிரையையுடைய பேசு, அவ்வருடத்தக்காள், யாரோதான் ? நெரு நற்றுச்சுரத்தின்கண்ணே நடந்துவருக்திய எள்துசுற்றம் டித்ததாக, கடிப்பு அறையப்பட்ட முரசுபோல ஒலிக்கப்பட்ட அருவியையுடைய பெரிய உயர் நதமலைக்கட சிறிய ஊராகிய அஸ்விடத்து வாயிற்கண்ணேவது தோன்றி வாழ்த்திநின்ற நின்னையும் நின்மலையையும்பாட, அப்பொழுது இன்னதாகச் சொரியப்பட்ட கண்ணீரை ஒழித்தலமாட்டாளாய் அக்கண்ணீர் முலையிடத் தை நனைப்பப் பொருமிக குழல இங்கியொலிப்பதுபோல அழுதாள், மிகவும்.—எ - று.

மழை வேண்டுங்காலத்துப் பெய்வித்தற்கும் வேண்டாக்காலத்து ஒழித் தற்கும் பலிதூஉய்ப்பேணிய குறவராகியமாக்களென்க.

குறவரமாக்கள், இருபெயரொட்டுப்பண்புத்தொகை.

மாக்கள் புனத்தினை அயிலுநாட, பேசு, என்னொக்கல்பசித்தென வாயிற் றோன்றி வாழ்த்திநின்ற நின்னும்நின்மலையும்கூடக் குழல இனையதுபோல அழுதாள் ; அவ்வளிக்கத்தக்காள் யார்கொல் ? அவளபால் அருள்பண்ணத் தகுமென வினைமுடிக்க.

இது, நின்மலையிற்குறவரமாக்கள் கடவுட்பேணி மழைவேண்டிய பொழுது பெற்றுத் தாம்வேண்டுமுணவு துகருமாறபோல் இவளும் நின் அருள்பெற்றுஇன்பதுகர்வாளாகவேண்டுமென்பதொருநயந்தோன் நரின் நது.

மழையிகப்பெய்தலானென்பது, ஆற்றலாற் கூறப்பட்டது.

கக. இருத்தல - சொரிதல் ; மலைபடு. உஉசு.

கக - ச. "மைக்க னில் வாலிசிறத வைகிய மங்கைமென் முலைத் தடத்து" நைடதம், கைக்கிளை. க.

கரு. "நெய்த லுண்கண் பைதல கூரப், பின்னிருந் கூந்தன் மறையினள் பெரிதழிந், துதியன் மண்டிய வொலிதலை ஞாட்பி, நிம்மென் பெருங் களத் தியவ ருது, மாம்பலம் குழலி னேங்கிக், கலங்கு ருமவோள் " (நற். ககந்); "குழலேங்கு மாநேங்கி யழுதார் கோதை மடவாரோ" (சீவக. உகசரு); "வேய்க்குழல வளிகொ ணல்யாழ லீனையென் நினையநாண வேங்கி னள்" கம்ப. கிட்கிந்தா. அரசியல். ந.

உஉஅ புறநானூறு மூலமும் உரையும்.

பேசுநூற்று தக்கப்பட்ட கண்ணகியை அவனோடு கூட்டலுறுவார், அருள் பண்ணவேண்டுமென்று இரந்துகொண்டிருக்கிறாமைமையின், குறுங்கலியாயிற்று. (கச௩)

(கச௪.) அருளா.¹ யாகலோ கொடிதே யிருள்வரச்

சீறியாழ் செவ்வழி பண்ணி யாழநின்

காரெதிர் கானம் பாடினே மாக

நீனறு நெய்தலிற் பொதிந்த வுண்கண்

௫ கலுழந்துவா ரரிப்பனி பூணக நனைப்ப

வினைத லானு ளாக வினையோய்

கிளையை மன்னெங் கேள்வெய் யோற்கென

யாந்தற் றொழுதனம் வினவக் காந்தண்

² முகைபுரை விரலிற் கண்ணீர் துடையா

௬ யாமவன் கிளைஞரே மல்லேங் கேளினி

யெம்போ லொருத்தி நலனயந் தென்றும்

வருஉ மென்ப வயங்குபுகழ்ப் பேசு

னெல்லென வொலிக்குந் தேரொடு

முல்லை வேலி நல்லூ ரானே.*

தீணையும் துறையும் அவை.

அவனை அவள்காரணமாகப் ³ பரணர் பாடியது.

இ - ள்.—அருள்பண்ணியாதலு கொடிது; மாலைக்காலம்வந்தவளவிலே சிறிய யாழை இரங்கற்பண்ணுகிய செவ்வழியென்னும்பண்ணிலே வாசிக்கும்

க. ஆகவென்னும் வினைக்குறிப்புச்சொல் சார்ந்துநின்ற சொற்பொருளையே உணர்த்திநின்றற்குமேற்கோள்; நோல். இடை. ௫. ௩௨ - ந.

உ. புறநா. கச௪ : ௩; கச௪ : உ.

௩. புறநா. கச௪ : ௩. எனவரவீற்றுச்சொல் வேற்றுமைக்கண் அம் முப்பெற்று நின்றற்கும், (நோல். குறையலுக்கரப. கு. ௭௮ - ந), செயவெனெச்சம் முறையத்திரிவுழி ஆகவென்னும் இடைச்சொல்வந்து அதன் பொருளையே உணர்த்திச் செயவெனெச்சமாய் நின்றற்கும் (ஷடி இடை. கு. ௩௨-ந) மேற்கோள்.

௪. செயவெனெச்சம் முறையத்திரிவுழி ஆகவென்னும் இடைச்சொல்வந்து அதன் பொருளையுணர்த்திச்செயவெனெச்சமாய் நின்றற்குமேற்கோள்; நோல். இடை. கு. ௩௨ - ந.

அ - ள். “செழுங்குலைக் காந்தா கைவிரல் பூப்பவும்” கிறுபாண். கச௪.

*ழ. “அருளாயாகலோ.... நல்லூரானே : இது கண்ணகி காரணமாக வையாவக்கோப்பெரும்பேகனைப் பரணர்பாடிய கைக்கிளை வகைப் (௩௨) 1 ‘யாகலோகொடுக்கென’ 2 ‘முகைபுரை’ 3 ‘வன்பரணர்’

பரிசுபண்ணி நின்று மழையையேற்றுக்கொண்ட காட்டைப்பாடினேமாக, நீலநறுநெய்தல்போன்றுபொலிந்த மையுண்டகண்கள் கலங்கிவிழ்த்தஇடை விட்ட துளிகள் பூனையுடைய மார்பைநனைப்ப ருந்துதல அமையாளாக, இனையோய், 'கிளைமையையுடையையோ எம்முடையகண்மையை விரும்புவோனுக்கு' என யாங்கள் தன்னை வணங்கிக்கேட்டேமாக, அவர் காத்தர் மொட்டுப்போலும் விரலாலே தன் கண்ணிரைத்துடைத்து காங்கா அவனுடைய கிளைஞரேமல்லேம் ; கேட்பாயாக, நீ இப்பொழுது ; எம்மை ஒப்பா னொருத்தியுடைய அழகைக்காதலித்து எங்காளும் வருமென்று பலரும்சொல லுவரென்றுகூறினார் ; விளங்கிய புகழையுடைய பேகன், ஒலல்லெழுமும்பு கும்தேருடனே முலலைவேலியையுடைய நல்லூரிகள். — ௭ — து.

கிளையையோவென ஓகாரமும் என்றானென ஒருசொல்லும் வருவித் துரைக்கப்பட்டன.

நின்காண்ம் பாடினேமாக, இனையோனாக, யாம் தற்றொழுதனம் விளவ, தன்கண்ணித்துடைத்துப் பேகன் ஒருத்திநலையாது நல்லூரிகள் கண் என்றும் வருமென்பவென்றார் ; அஃகே அருளாயாதல கொடிதெனக் கூட்டி வினேமுடிவுசெய்க.

எம்போலொருத்தியென்றது, உவமைகருதாது வன்மையுரைதோன்ற நின்று ; எம்மைப்போலும் பொதுமக்கொருத்தியென அவனை இழித்துக் கூறியவாறுமாம்.

இனி, யாம் தற்றொழுதனம்வினவினேமாக, அவளாயத்தார் தம்விர லால் அவர் கண்ணிரைத்துடைத்து யாம் அவன்கிளைஞரேமல்லேம்; இது பு குந்தவாறு யாம் கூறக்கேகொன்முன்புகூறிப் பின் பேகன் எம்போலொருத்தி நலன் நயந்து நல்லூரிகள்கூடசென்று வருமென்றுசொன்னார்களா ; இவ்வாறு இனையோளும் ஆயத்தாரும் உறம் தன்புடிவுநீர்த்து அருளாயாதல கொடி தெனவுரைப்பிலுமமையும். (கசுசு)

பாடாண்பாட்டு ; கிளையை மன்னெங்கேகாவென யோற்கென விளவ, யாம் கிளையல்லேம் ; முலலைவேலிநல்லூர்க்கண்ணே வருமென்று சொல்லுவ ரெனக்கூறுதலின், அஃது ஏனைககைக்கிளைகளின் வேறுபிற்று" தோல். புறத்தினை. கு. ந. ௩ - ந.

(கசுரு.) மடத்தகை மாமயில் பனிக்குமென் றருளிப்

படாஅ மீத்த கெடாஅ நல்லிசைக்

கடாஅ யானைக் கலிமான் பேக

பசித்தும் வாரேம் பாரமு மிலமே

ரு களங்கனி யன்ன கருங்கோட்டுச் சீறியாழ்

க - ந. புறநா. கசுசு : ௧௦ - ௧௨.

ரு. மு. புறநா. ௧௨௭ : ௧ ; "மருதம் பண்ணிய கருங்கோட்டுச் சீறியாழ்" மலைபடு. ரு. ௩௩.

உரு புறநானூறு மூலமும் உரையும்.

நயம்புரிந் துறையுந் நடுங்கப் பண்ணி
யறஞ்செய்தீமோ வருள்வெய் யோயென
விஃதியா மிரந்த பரிசிலஃ திருளி
னினைமணி நெடுந்தே ரேறி

க0 யின்னா துறையி யரும்படர் களைமே.

தீணையும் துறையும் அவை.

அவனை அவள் காரணமாக அவர்பாடியது.

இ - ள்.—மெல்லிய தகைமையையுடைய கரிய மயில குளிராலநடுங்கு மென்று அருளசெய்து படாங்கொடுத்த அழியாத நல்லபுகழினை யுடைய மதம்பட்டயானையையும் மனஞ்செருக்கிய குதிரையையுமுடைய பேக, யாம் பசித்தும்வருவேமலலேம்; எம்மாற்பரிககப்பட்டுஞ்சுற்றமுமுடையேமலலேம்; களாப்பழம்போன்ற கரியகோடையுடைய சிறிய யாழை* இசையின்பத்தை விரும்பியுறைவார் அவ்விசையின்பத்தால் தலையசைத்துக் கொண்டாடும்படி வாசித்து, அறத்தைசெய்வாயாக அருளைவிரும்புவோயென இது, நிற்பால யாம் இரந்தபரிசில்; இற்றையிரவிற்கண இனமாகிய மணியையுடைய உயர்ந்ததேரையேறிப்போய்க காண்டற்கு இன்னதாக உறையின்தவள பொறுத்தற்கரிய நினைவாலுண்டாகிய நோயைத் தீர்ப்பாயாக.—எ - று.

பேக, தேரேறி இன்னதுறையி அரும்படர் களை; யாழைப்பண்ணியாம் இரந்தபரிசில் இதுவெனக்கூட்டுக.

இதுவென்றது, அப்படிப் படர் களைதலை.

‘மடத்தகை மாமயில பனிக்குமென் றருளிப், படாஅ மீத்த.....பேக’ என்ற கருத்து: இவ்வாறு ஒருகாரணமியற்றியும் அருபண்ணுகின்ற நீ நின்னால வருந்துகின்ற இவட்கு அருளாதொழிதல தகாதென்பதாம்.

இனி, ‘அருள்வெய்யோய், யாமிரந்தபரிசில், அறஞ்செய்யவேண்டு மென்று கூறுமிது; அவ்வறந்தான் யாதென்றுகேடின், நிற்பால அருள் பெறுமையின் இன்னதுறையி அரும்படரை நீசென்று களைதல்; அதனைச் செய்வாயாகவெனக் கூட்டியுரைப்பினுமமையும்.

‘பனிக்குமென் றஞ்சி’ என்பதுஉம் பாடம். (கசரு)

க0. முன்னிலைமுன்னர் ஏகாரம் அநநிலைமரபின் மெய்யூர்நதுவருத்தற்கு மேற்கோள்; நொல். எச்ச. சூ. ௫௨ - பேர்.

* “பண்வனப்புக், கேட்டார் நன்றென் றல்” (சிறுபஞ்ச. ௯); “இசை பெறு திருவின் வேத்தவை” (மலைபடு. ௩௬), ‘இசையை எக்காலத்தும் கேட் கின்ற செல்வத்தினை யுடைய அரசர்களுடைய அவைக்களம்’ (ஷெ உரை) என்பவை இங்கே அறியற்பாலன.

(கசுசு.) அன்ன வாகநின் னருங்கல் வெறுக்கை
யவைபெறல் வேண்டே மடிபோர்ப் பேக
சிறியாழ் செவ்வழி பண்ணிசின் வன்புல
நன்னாடு பாட வென்னை நயந்து

ரு பரிசி னல்குவை யாயிற் குரிசினீ

1 நல்கா மையி னைவரச் சாஅ

யருந்தய ருழக்குசின் நிருந்திழையரிவை
கலியமிற கலாவங் கால்குவித் தன்ன

வொலிமென் கூந்தற் கமழ்புகை கொளீஇத்

க0 தண்கமழ் கோதை புனைய

வண்பரி நெடுந்தேர் பூண்கநின் மாவே.

தினையும் துறையும் அவை.

அவனை அவள்காரணமாக அரிசில்கழார்பாடியது.

இ - ள்.—அத்தன்மையவாக; சின்னலதரப்பட்ட பெறுதற்கரிய ஆப
ரணமும் செல்வமுமாகிய அவைபெறுதலேவிரும்பேம்; கொலலும்போரை
யுடைய பேக, சிறியயாழ்ச செவ்வழியாகப்பண்ணி வாசித்து நினது வலிய
நிலமாகிய நல்ல மலைநாட்டைப்பாட, என்னைக்காதலித்துப் பரிசிலதருகுவை
யாயின், தலைவனே, நீ அருளாமையாற கண்டாரிரங்க மெலிந்த அரிய துய
ரத்தானவருந்தும் உளனுடைய திருந்திய அணியையுடைய அரிவையது
தழைத்த மயிலே துயிலியைக காலொன்றக்குவித்ததாற்போன்ற தழைத்த
மெல்லியகூந்தற்கண்ணே மணங்கமழும் புகையைக்கொள்ளுவித்துக் குளிர்
நத மணங்கமழும் மாவைபசுருட வளவிய செல்வையுடைய உயர்ந்த தேரை
நினகுதிரைகள பூண்பனவாக.—எ - று.

அன்னவாகவென்றது, இவ்வலாக்கு அருங்கலவெறுக்கைகளை எளிதில்
கொடுபபையன்றே அவ்வெறுக்கை எமக்கும் எளிதாகவென்றவாரும்.(கசுசு)

க - உ. “அரும்பொருட டரிசிலே னலலேன்” சீலப். உஅ : கஎக.

ந. புறநா. கசுசு : உ; கசுஎ : உ.

எ. துயருழத்தல : மணி. பதி : சஅ.

அ - கூ. “கலியமிற கலாவத தன்னவிவ, வொலிமென் கூந்த லுரிய
வாம்” குறுந். உஉரு.

க - க0. புறநா. கசுஎ : கூ - அ; “பெறுகநி ன செவ்வி பெருமகன்
வந்தா, னறுமலர்க் கூந்த னுணனி பெறுகொ” சீலப். உஎ : உகரு - கூ. ,

எ - கக. “மாணிழை யரிவை காணிய வொருநாட, பூண்க மாளநி
புரவி நெடுந்தேர்” பதிற். அக : நக - உ.

(பி - ம்.)—1 ‘நலகாமையினீவரச’

உருஉ புறநானூறு மூலமும் உரையும்.

(கச௭.) ¹ கன்முழை யருவிப் பன்மலை நீந்திச்
சீறியாழ் செவ்வழி பண்ணி வந்ததைக்
கார்வா னின்னுறை தமியன் கேளா
நெருந லொருசிறைப் புலம்புகொண் டிறையு
ரு மரிமதர் மழைக்க ணம்மா வரிவை
நெய்யொடு துறந்த மையிருந் கூந்தன்
மண்ணுறு மணியின் மாசற மண்ணிப்
புதுமலர் களுல வின்று பெயரி
னதுமனெம் பரிசி லாவியர் கோவே.*

தினையும் துறையும் அவை.

அவன்காரணமாக அவனைப் பெருங்குன்றார்க்கிழார் பாடியது.

இ - ள்.—கன்முழைக்கணின்றும் விழும் அருவியையுடைய பலமலைகளை அரிதின்கழித்துச் சீறியயாழைச் செவ்வழியென்னும்பண்ணை வாசிக்கும்படியாகப் பண்ணி வாசித்துவந்ததற்குக் கார்வாலத்துமனையினது இனியதுளி வீழ்கின்ற ஓசையைத் தமியனாகக்கேட்டு நெருந்து ஒருபக்கத்துத் தனிமை கொண்டிருந்த அரிபார்த்த மதர்த்த குளிர்ச்சியையுடைய கண்ணினையும் அழகியமாமைநிறத்தினையுமுடைய அந்த அரிவையது நெய்யாற்றறக்கப்பட்ட மைபோலும் கரியமயிரை ஒப்பிடப்பட்ட நீலமணியினும் மாசறக்கமுவிச செவ்விமலர்நெருங்கும்பரிசு இன்று வருவையாயிற், அதுவாகும், எம் முடையபரிசில் ; ஆவியருடையவேந்தே.—எ - று.

உறை - துளி; என்பது ஆகுபெயரால் துளியினோசையை.மன், அசை. சீறியாழ் செவ்வழிபண்ணிவந்ததற்கு அரிவைகூந்தல் புதுமலர் களுலும் படி. அவன்பால் என்னொடும்வரின் எம்பரிசில் அதுவென்கூட்டுக.

நெய்ப்பூசதலோடு பேணுதலைத்துறந்தவெனினுமமையம்.

செவ்வழிபண்ணிவந்தது, புதுமலர்களுலவென்று இயைத்தரைப்பாரு முளர். (கச௭)

உ. புறநா. கச௭ : உ ; கச௭ : ந.

ந. “முடங்கிறைச சொரிதரு மாத்திர ளருவி, யிற்ப லியிழிசை யொர்ப்பனள்” மல்லை. அஎ - அ.

சு - எ. பரி. ௧௦: அக. “மணியேசுமிருங்கூந்தல்” கலி. எஎ.

அ. புறநா. கச௭ : ந. சு - அ. புறநா. கச௭ : சு - ௧௦.

க. “ஆவியர் பெருமகள் பெருங்க னுடன் பேசுதும்” சிறுபாண். அசு-எ.

அ - சு. “புதுமலர்...கோவே : இதனுள் மன்னென்பது ஆமென்பது குறித்து நின்றது” (தொல். இ. ௩௩. சூ. ௪ - பேர் ; ந); மன்னென்பது பெயர்ச்சொல்லை அடுத்து வந்ததற்கு மேற்கோள் ; நன்-மயிலை. சூ. ௪௧௭.

* ம. கைக்கிளைவகைப் பாடாண்டாட்டிற்கு மேற்கோள் ; தொல். புறத்திணை. சூ. ௩௩ - ந.

(பி - ம்.)—1 ‘கன்முகையருவி’

(கசஅ.) கறங்குமிசை யருவிய பிறங்குமலை நள்ளிநின்
 னசைவி னேன்ற ணசைவள னேத்தி
 நாடொறு நன்கலங் களிற்றொடு கொணர்ந்து
 கூடுவிளங்கு வியனகர்ப் பரிசின்முற் றளிப்பப்
 ௫ பீடிண் மன்னர்ப் புகழ்ச்சி வேண்டிச்
 செய்யா கூறிக் கிளத்த
 லெய்யா தாகின்றெஞ் சிறுசெந் நாவே.

நீணை - பாடாண்டிணை ; துறை - பரிசிறுநிறை.

1 கண்டரக்கோப் பெருநாளிய வன்பாணர் பாடியது.

இ - ன்.—உரசிக்கணின்றும் ஆவித்து இழிதரும் அருவியினை யுடைய உயர்ந்த மலையையுடைய நாளி, நின்று தளர்ச்சியிலலாத லெயமுயற்சியா னுய நச்சப்படும் செலவத் தவாழ்த்தி நாடொறும் நல்ல அணிகலத்தைக் களிற்றோடே கொண்டு வந்து நெற்கூடுவிளங்கும் அகலியநகரின் கணிந்து புரந்திருந்தபரிசிலர்க்கு அளித்துவிடுத்தலால், பிறர்க டயும்பெருமையிலலாத அரசரைப்புகழும்புகழ்ச்சியைவிருந்தி அவ்வரசர்செய்யாதனவற்றை சொல்லி அவர்களுக்களைக் கூறுதலை அறியாததாயிற்று, எம்முடைய சிறிய செவ்விய நா.—எ - று.

பொய்கூறுமையிற் 'செந்நா' என்றார் ; தற்புகழ்ந்தாராகாமற் 'சிறு செந்நா' என்றார்.

அருவியவென்பது, விகாரம்.

நள்ளி, நீ பரிசின்முற்றளித்தலான், எம் சிறுசெந்நா நின்றசைவள னேத்தி மன்னரைப்புகழ்ச்சிவேண்டிக் கிளத்தல எய்யாதாகின்றெனக் கூட்டுக.

கிள்ளைசைவளன் புத்துக் கொணர்ந்து முற்றளித்தலாலெனப் பரிசிலர் மேலேற்றி உரைப்பினுமமைபும். (கசஅ)

க. புறநா. கருஅ : க. “நளிமலை நாட னாளியும்” சிறுபாண். கௌ.

உ. புறநா. ககஉ : கச - று ; “மடியிலார் செலவம்போன் மரந்த” (கலி. ௧௫) ; “ஆக்க மதர்வினாய்ச் செல்லு மசைவிலா, லுக்க முடையா முழை” குறள், (௫௧௪) ; புறநா. உச : உக-ஆம் அடியையும் அதன் குறிப்பையும் பார்க்க.

௩ - ச. புறநா. கசஅ : ௩ - ச ; கரு௩ : அ - க.

(பி - ம்.)—1 ‘கண்டிர்கோபெருநற்கிள்ளி’

உகச புறநா இளைய முலமும் உரையும்.

(கசக.) நள்ளி வாழியோ நள்ளி நள்ளென்

மாலை மருதம் பண்ணிக் காலைக்

கைவழி மருங்கிற் செவ்வழி பண்ணி

வரவெவர் மறந்தன ரதநீ

நு புரவுக்கடன் பூண்ட வண்மை யானே.

திணை - அது ; துறை - ஓயன்மொழி.

அவனை அவர் பாடியது.

இ - ள்.—நள்ளி, வாழ்வாயாக ; நாளி, நள்ளொன்னும் ஓசையை யுடைய மாலைப்பொழுதின் கண்ணே மருதமென்கின்றபண்ணை வாசித்தக காலைப்பொழுதின் கண் கைவழியாகிய யாழிளங்கட செவ்வழியென்றும் பண்ணைவாசித்து வரலாற்றுமுலமையை எம்முடைய பாணர்சாதியிலுள்ளோர் மறந்தார் ; அவ்வாறு மறந்தது, நீ கொடுத்து ஒம்புதலைக் கடனாக மேற்கொண்டவண்மையான்.—எ - று.

கையகத்து எப்பொழுதும் இருத்தலான், யாவழிக் கைவழியென்றார், ஆகுபெயரான்.

‘வரவெவர் மறந்தனர்’ என்பதூஉம் பாடம்.

(கசக)

உ - ந. * மாலையிற் செவ்வழிப்பணனும் காலையில் மருதப்பண்ணும் வா சிக்க வேண்டுமென்பது இயசைமரபு ; இதனை, “திவவுமெய்ந் நிறுத் துச் செவ்வழி பண்ணி”, “யாழோர் மருதம் பண்ண” (மதுரை. ௧௦௦, ௧௦௧) என்ன மாலைக்கும் காலைக்கும் உரியவனாக அப்பணகள் கூறப்பெற் றிருத்தலாலும் அறிக.

உ - நு. புறநா. கருந : எ - கஉ.

(கரு௦.) கூதிர்ப் பருந்தி னிருஞ்சிற கன்ன

பாறிய சிதாரேன் பலவுமுதற் பொருந்தித்

தன்னு முள்ளேன் பிறிதுபுலம் படர்ந்தவென்

னுயங்குபடர் வருத்தமு முலைவு நோக்கி

நு மான்கணந் தொலைச்சிய குருதியங் கழற்கால்

வான்கதிர்த் திருமணி விளங்குஞ் சென்னிச்

க - உ. “நீர்ப்படு பருந்தி னிருஞ்சிற கன்ன, நிலத்தின் சிதாஅர்” பதீர். கஉ : கக - உ௦.

க. “முடியொடு விளங்கிய முரண்மிகு திருமணி, மின்னுற முமைப் பிற் சென்னிப் பொற்ப” முந்த. அச : நு.

செல்வத் தோன்றலோர் வல்வில் வேட்டுவன்
 ரொழுதன நெழுவேற் கைகவித் திரீஇ
 யிழுதி னன்ன வானிணக் கொழுங்குறை
 ௧௦ கானதர் மயங்கிய விளையர் வல்லே
 தாம்வந் தெய்தா வளவை யொய்யெனத்
 தான்ஞெலி தீயின் ¹ விரைவனன் சுட்டுநின்
 னிரும்பே ரொக்கலொடு தின்மெனத் தருதலி
 னமிழ்தின் மிசைந்து காய்பசி நீங்கி

௧௫ நன்மர னளிய நறுந்தண் சாரற்
² கன்மிசை யருவி தண்ணெனப் பருகி
 விடுத்த ரொடங்கினே னாக வல்லே .
 பெறுதற் கரிய வீறுசா னன்கலம்
 பிறிதொன் றில்லைக் காட்டுநாட் டேமென
 ௨௦ (மார்பிற் பூண்ட வயங்குகா ழார
 மடைசெறி முன்கைக் கடகமொ டித்தன)
 னெந்நா டோவென நாடுஞ் சொல்லான்
 யாரீ ரோவெனப் ³ பேருஞ் சொல்லான்
 பிறர்பிறர் கூற வழிக்கேட் டிசினே

எ. வல்லில் வேட்டுவன்; ஓரோகாலத்திற் பல பொருள்களை ஊடுருவிச்
 செல்லும்படி அம்பைபெய்யும் விற்றொழியைப்பெயர்வீரனை வல்லிலலி
 யென்றல் மரபு; இதனை, புறநா. ௧௫௨: ௧ - ௬-ஆம் அடிகளாலும் அவற்
 றின் குறிப்புரையாலுமுணர்க.

அ. “கைகவியாச் சென்று” அகநா. ௯: ௨௧.

க. “இழுதி னன்ன வானிணஞ் செருக்கி” மலைபடு. ௨௪௪.

க௨. ஞெலித்: புறநா. ௨௪௭: ௨.

௧௩. புறநா. ௩௨௦: ௧௪ ; ௩௭௮: ௨௩ ; ௩௯௧: ௧௯ ; ௩௯௩: ௧௦.

௧௫. புறநா. ௧௩௬: ௧௨.

௧௬. காட்டுநாடு: “வன்புலக் காட்டுநாட் டதுவே” (நற். ௫௯) ;
 பாண்டிநாட்டின் உள்ளாடொன்றற்குக் காட்டுநாடென்று பெயர் வழங்கிய
 தாகத் தெரிசின்மது; தீருவால. ௪௪: ௫௪ - ஆம் செய்யுள்பார்க்க.

௨௧. “மடைசெறி கடகத் தோளான்” சூடாமணி. ௯: ௧௦.

௨௪. இசின், தன்மைக்கண் வந்தது; (புறநா. ௨௨: ௩௬ ; ௧௫௧: ௭);
 “கேட்டிசினலலனே” நற். ௧௧௫.

(பி. ம்.)—1 ‘விரைவின்’ 2 ‘கண்முனையருவி’ 3 ‘பெயரும்’

உருக புறநானூறு மூலமும் உரையும்.

உரு கிரும்புபுனைந் தியற்றாப் பெரும்பெயர்த் தோட்டி

யம்மலை காக்கு மணிநெடுங் குன்றிற்

பளிங்குவகுத் தன்ன தீநீர்

நளிமலை நாட னள்ளியவ னெனவே.

தினை - அது ; துறை - ஓயன்மொழி.

அவனை அவர் பாடியது.

இ - ள்.—கூதிரக்காலத்துப் பருந்தினது கரியசிறகையொத்த துறையாகிய தீரையையுடையோராய்ப் பலவாழையைப்பொருந்தி, தன்னையுநினையே னைய வேற்றுநாட்டின்கட்சென்ற என்னது ஒய்ந்த செலவானுளதாகிய வருத்தத்தினையும் மிழையையும்பார்த்து மானினது திரளைத்தொலைத்த, குருதிதோய்ந்த அழகிய வீரக்கழலினையுடைய காலினையும் வாலிய ஒளியையுடைய அழகிய நீலமணிவிளங்கும் உச்சியையுமுடைய செலவத்தையுடைய தலைவனாகிய ஒரு வலியவிலலினையுடைய வேட்டுவன், தன்னே அஞ்சலிபண்ணினே னாய் எழந்திருப்பேனாக கைகவித்து இருத்தி நெய்யிழுதுபோன்ற வெள்ளிய நினத்தையுடைய கொழுவிதழையைக் காட்டுவழியின்கண் வழிமயங்கிப் போகிய இலையர்தாம் விரைவந்து பொருந்துவதற்குமுன்னே கழதாகத் தாண்கடைந்த தீயான் விரைந்துசுட்டு நின்று மிகப்பெரிய சுற்றத்துடனே நினமினென்றுதருதலான் அதனை யாங்கா அபிமுதுபோலத்தின்று சுடுகின்ற பசிநீர்ந்ததாக, நல்ல மரச்செந்வையுடைய நறிய குளிர்ந்த மலைசாரங்கண மலையுச்சியினின்றும் வீழ்ந்த அருவிநீரைக் குளிரக்குழத்து விடை கொள்ளத்தொடங்கினேனாக, விரையவந்து பெறுதற்கரிய பெருமையமைந்த நல்ல அபிகலங்கா தருத்தருவேருன்றிலலை, யாம் காட்டுநாட்டின்கண்ணே மெனச்சொல்லித் தனது மார்பிழ்நூணப்பட்ட விளங்கிய முத்துவடங்களை யுடைய ஆரத்தைக் கொளுத்துச் செறிந்த முளக்கக்கணிர்த் கடகத்துடனே தந்தனன் ; தும்முடையநாடு எந்நாடுதொன்னுக்கேட்ப நாடும் சொல்லிற் றிலன் ; நீர் யாரெனக்கேட்பப் பெயரும் சொல்லிற்றிலன் ; அவனும் பெயரும் பிறப்பிற் வழியின்கண்ணே சொல்லக்கேட்டேன்யான் ; இரும்பாற் புனைந்து செய்யப்படாத மிக்க புகழையுடைய தோட்டியாகிய அம்மலையைக் காக்கும், அழகிய பெரிய பக்கமலையினையும் புகழ்கை வகுத்தாற்போன்ற வெளியநிறத்தையுடைய இளையநீரையுமுடைய பெரிய மலைநாட்டையுடைய நள்ளி அவனென.—எ - று.

நீங்கி, நீங்க.

பலவழுதற்பொருந்தித் தொழுதனெனவும், மலைகாக்கும் நள்ளியென வுமியையும்.

அவன் நள்ளியெனப் பிறப்பிதாக்கூற வழிகேட்டி முன்னெக்கூட்டுக. ()

உள. புறநா. கருள் : கக.

உஅ. “நளிமலை நாட னள்ளியும்” (சிறுபாண். கருள்) ; ‘நளி’ என் னும் உரிச்சொல் பெருமையையுணர்த்தியதற்கு மேற்கோள் ; தோல். உரி. கு. உச - சே ; ஷே ஷே ஷே உச - போர் ; ஷே ஷே ஷே உஉ-ந ; இ - வி. கு. உஅச - உரை.

(கருக.) பண்டும் பண்டும் பாடுந ருவப்ப

விண்டோய் சிமைய விதல்வரைக் கவாஅற

கிழவன் சேட்புலம் படரி னிழையணிந்து

புன்றலை மடப்பிடி பரிசி லாகப்

ரு பெண்டிருந் தம்பதந் கொடுக்கும் வண்புழக்

கண்ட ரக்கோ னாகவி னன்று

முயங்க லான்றிசின் யானே பொலந்தோர்

நன்னன் மருக னன்றியு நீயு

முயங்கற் கொத்தனை மன்னே வயங்குமொழிப்

க0 பாடுநர்க் கடைத்த கதவி னுடுமழை

யணங்குசா லடுக்கம் பொழியுதும்

மணங்கமழ் மால்வரை வரைத்தன ரெமரே.

தினையும் நுறையும் அநா.

இளங்கண்டாக்கோவும் 1 இளங்கண்டாக்கோவும் ஒருவிரிந்தவழிச்
சேன்ற பொந்தலைச்சாத்தநூர் இளங்கண்டாக்கோமவரிபுல்லி இள
வச்சிக்கோவைப் புல்லாராக, என்குள் எந்தோய் புல்லாராநினரோன
அவர் பாடியது.

௨. “மாடோய் மால்வரைக் கவாஅற” (நற். ௨); “மழை
யாடு சிமைய மால்வரைக் கவாஅற” பட்டின. க0.

3. இழை - ஒருவரால் இழைக்கப் பட்ட அடிகலங்கா; தோல்.
காவ. (௧. ௪ - ௩).

௪. “இருமழிபு பரிசின் போய்” (புறநா. கக); “பிடிக்கண்கு
சிதறும் பெயர்மழைத் தட்டை” சிறுபாண். க0.

௫. “உரைப்பா ருரைப்பவ யெல்லா விடப்பாக்கொன், த்வார்டே
னித்கும் புகழ்” குறா. ௧௦௨.

௭. இசின்: புறநா. கடுக: ௨௪ - ஆம் அடிகுறிப்பைப் பார்க்க.

கக. புறநா. கருக: க0 - கக; “அணங்குடசாரா:.....இதும்பில”
பெரும்பாண். ௪௪௪ - ௫.

க0 - க௨. புறநா. க௨: ௨0 - ௧.

ரு - க௨. கொடுப்போதற்குக் கொடாப்பழித்தல். தோல். புறத்
தின. ௫.

* விசசி - ஒருமலை; இதயச்சி விசங்குக்கா; (புறநா. ௨00: ௧);
“விசமிலைச் சாரத பட்டகொண்டு பகடாடி” (நற். ௪௪௩); “விசுக்கு
தானை விசசியர் பெருமகன்” (குறுந். ௨); “இருடெரு மே தரும் விசசி
யும் வீழ்” பதிற். ௬-ஆம் பத்திரப் பதிகள்.

(பி - ம்.)—1 ‘இளவச்சிகுக்கா’

உகஅ புறநானூறு மூலமும் உரையும்.

இ - ள்.—முன்பேயும் முன்பேயும் பாடுவார்விரும்ப விசம்பைப் பொருந்திய உச்சியையுடைய சிறந்த மலைப்பக்கத்துத் தம்கணவன் நெடுநூரத்தேச்செல்லின் ஆபரணத் தரணித்து புல்லிறதலையையுடைய மெல்லியபிறையைப் பரிசிலாகக்கொண்டு அவர்பெண்டிரும் தம் தரத்திலே பரிசில்கொடுக்கும் வரணியபுகழையுடைய கண்கள்கோணதலாலே பெரிதும் தழுவிக்கொள்ளுதல்யாமை தேவர் யார்; பொருள்தொழுவாற்பட்ட தேரினையுடைய நன்னன்மரபிற் பாராந்தலுடையதும் நீயும் தழுவாதற்குப் பொருந்தினாயானும் விளங்கும் மொழி யாபுடைய பாடுவார்க்கு ஆடைத்த கதவுகாரணமாக, இயங்குமுதலு தெய்வமமைத் த அகாமலைக்கண்ணே சொரியும் நாமது மணநாளும் உயா தமையப் பாடுதலைநீக்கினார், எம்முள்ளார்; ஆதலால், முயங்கித்திலேன்.—எ - று.

பெண்டிரும் தமபதங்கொடுக்குமே அவே ஆடவரும் தம் தரத்தே களிறுகொடுத்தல போலது.

‘இழவன்’ என்பது, ‘ஏவலியாயா தாயாயிறு கறிப்ப’ என்பது போலப் பன்மமசுட்டியுள்ளது.

‘நன்னன்மருகனன்றியும்’ என்பதற்கு * “பெண்கொல் புரிந்த நன்னன் போல, வாயா நிரயத்துச் செலியபொன்னன்” என்பதன்மையின், அதுவும் வரைதற்கு ஒரு காரணமாக உரைப்பாரருமா.

பதமென்றது, பரிசிலே.

மய, ஒழிபி சககணவரது.

(கருக)

* குறுந்தொகை, 312.

(கருஉ.) வேழம் வீழ்த்த விழுத்தொடைப் பகழி

பேழ்வா யுழுவையைப் பெரும்பிறி துறீஇப்

புழறறலைப் புகர்க்கலை யுருட்டி யுரறறலைக்

கேழற் பன்றி வீழ வயல

உ. பேழ்வாயுழுவை: புறநா. 105: க. பெரும்பிறிது: மணி. உ. க.: உஅ.

ச. “வேழக்கரும்பு, கேழற்பன்றியென்புழித் தொக்கல் விலையெனினும் தொகையென வேண்டப்படுமாகலால் அவதரைத் தழுவுதற்கும், உருபு முதலாயின தொகுதலிற் றொகையென்பார்க்கும் ஒட்டி ஒருசொன்னீரமைப்பிதலும் தொகையிலக்கணமொல வேண்டும்” (நோல். எசச. 3. கங - சே); “கேழற்பன்றி, வேழக்கரும்பென்பனவற்றிற்குத் தொக்கல் இன்மையிற் றொகைச்சொல்லாமாறு என்னையெனின, அவற்றிற்கும்ஒன்றையொன்று விசேடித்து நிதின்ற தன்மையை உணர்த்துதற்குவரும் ஆகிய என்னும் வாசகம் தொக்குன்றத்தென்றே கோடும்” (நோல். எசச. 3. கங-ந); “கேழற்பன்றி...கேழற்பன்றி முதலாயினவும் சாதிதொக்கப் பண்புடைமையின் ஈண்டு வேண்டினொன்றை”, “பூமலர், பூம்போது, களிற்றொருத்தல, கேழற்பன்றி

- ரு தாழற் புற்றத் துடும்பிற் செற்றும்
வல்வில் வேட்டம் வலம்படுத் திருந்தோன்
புகழ்சால் சிறப்பி னம்புகித் தினைக்குந்
கொலைவன் யார்கொலோ கொலைவன் மற்றிவன்
விலைவன் போலான் வெறுக்கைநன் குடைய
கௌ னூர் தாழ்ந்த வம்பகட்டு மார்பிற்
சார லருவிப் பயமலைக் கிழவ்
னோரி கொல்லோ வல்லன் கொல்லோ
பாடுவல் விறலியோர் வண்ண நீரு
மண்முழா வமைமின் பண்யாழ் நிறுமின்
கரு கண்விடு தூம்பிற் களிற்றுயிர் தொடுமி

உயர்ந்தற்றெடக்கத்த லோலெளிள்,.....கேழ்மென்பது எயப்பன்றி முத
பாவத்தை நீக்குதலாகும் பொருள னெறுபாடுவட மயில ஓருபொருட்
புன்மொழியாகா ; பண்புத்தொக்கபு டங்குமெனக் ” நன் மயிலை. ௨.
௧௪, ௩௪௭.

௩ - ௪. உரத்தலைக்கேழுந்தபுறி: “உரத்தலை யுருவா பன்றி யிடம்
வலந திரிய” சீவக. ௨௦௦.

௬. வலவி லேட்டம்-பிரிகக வ னமைபயுடையதும் பவவற்றை னுடு
ருவிச் செலவுப்படி அமைப வினாவிற செய்ததுவதுமாகிய விலேட்டம் ;
(புறநா. ௧௪௦: ௭); “அரகா தலைவந்தா, வறபார் திவிதோ னநமான்ருந்
துணித்த வலவி லிராமனி டம்” திவ. பெரிய புருமொழி, ௫. ௧: ௪.

௧ - ௪. இவ்வழகளுடன, “அய்யுருவக் கடலுருவத் தாண்டகைத்
ணையார்ந்த, லீயுருவப் புலவலிவ நீயுருவ கோக்கையா, வலையுருவக்
புலமிழகட டலகைத் தாழ்முருவி, மலையுருவி மயமுருவி மயணுருவித்
றெருவாநி”, “வெப்ப வானி வாயா நடை விலையம் விடாந”, “ஏழு
மாமா முருவிக்கீ முலகமெ ன திசைக்கு, மழு படுபுக குருவிப் பன் னுடையுடுத
புயர்ந்த, கெழி விரமையி ன் மீண்டதல் விராகவா பகரு” (கம்ப. குறுமு
௪. ௨௩ ; மாமப. ௧௩௭, ௧௩௮) டலகைத் தாழ்முருவா.

அ. கொலைவன் - கொலுததெழுநிலசெயபவன் ; “கொலை வலலை
பொ கொற்றவ னுமின ” மணி. ௨௫: ௧௭.

௧௦. ௧௩. ௧௩௫. ௧௦௪.

௧௪. புறநா. ௧௫: ௧.

௧௫. “கண்மறுத் தியற்றிய டம்பு” (பதிற். ௪௧); “தய்களி
றெடுத்த நோயுடை நெடுங்கை, தொகுசொற கோடியார் தூம்வினுயிர்க்கு,
மததம்” (அகநா. ௧௧௧); “கண்ணிடை விடுத்த களிற்றுயிர் தூம்பின”
மலைபடு. ௬.

னெல்லரி தொடுமி னாகுளி தொடுமின்
பதலை யொருகண் பையென வியக்குமின்
மதலை மாக்கோல் கைவலந் தமிழென்
றிறைவ னாகலிற் சொல்லுபுகுறுகி

உ0 மூவேழ் துறையு முறையுளிக் கழிப்பிக்

கோவெனப் பெயரிய தாலே யாங்கது
தன்பெய ராகலி னுணி மற்றியா
நாட்டிட னுட்டின் வருது மீங்கோர்
வேட்டிவ ரில்லை நின்னொப் போரென

உரு வேட்டது மொழியவும் விடாஅன் வேட்டத்திற்

ருனுயிர் செகுத்த மானிணப் புழுக்கோ

டானுருக் கன்ன வேரியை நல்கித்

தன்மலைப் பிறந்த தாவி னன்பொன்

பன்மணிக் குவையொடும் விரைஇக் கொண்மெனச்

ந0 சுரத்திடை நல்கி யோனே விடர்ச்சிமை

யோங்கிருங் கொல்லிப் பொருந

னோம்பா வீகை விறல்வெய் யோனே.*

கன. "நொடிதரு பாணிய பதலையும்" (மலைபடு. கக) என்பதும், 'மாத் திரையைச் சொல்லுந் தானத்தையுடைய ஒருகண்மாக்கிணையும்' என்னு மதனுரையும் ஈண்டு அறியற்பாலன.

கசு - அ. மலைபடு. உ - கக.

உ0. "துறையெல முற்றிய" (மலைபடு. ச0) என்பதனுரையைப்பார்க்க.

உஉ. ஆகலென்னும் வினைக்குறிப்புச்சொல் சார்நதுநின்ற சொற் பொருளையே உணர்த்தி நிறத்தகு மேற்கோள் ; தோல். இடை. ரு. ந.உ-ந.

உக - உ. புறநா. கரு0: உஉ- ந; "சான்றோர், புகழுமுன்னர் நாணுப, பழியாக் கொல்பவோ கானுங் காலே" (ருறுந். உருஉ) ; "தம்புகழ் கேட் டார்போற் தலைசாய்த்து மாநதுஞ்ச" (கலி. ககக) ; "பிறர்தன்னைப் பேணுங்கா னுணலும்" திரி. ௬.

உரு. புறநா. நகக: உக ; "ஒன்றியான் பெட்டா வளவை யின்" (பொருந. எக) ; "நீசில மொழியா வளவை" சீயுபான். ௨-ரு.

உஅ. "தாவி னன்பொன் மைஇய பாவை" அகநா. உகஉ.

நக - உ. கொல்லிமலை ஓரிக்குரியதென்பது, "கொல்லி யாண்ட வல்லி லோரி" (புறநா. கருஅ: ரு), "ஒரி, பல்பழப் பலவின் பயங்கெழு கொல்லி", "வல்லி, லோரிக் கொன்று சேரலற் றீத்த, செவ்வோப் பலவின் பயங்கெழு கொல்லி" (அகநா. உ0அ, உ0க) என்பவற்றாலும் விளங்கும்.

* மு. "வேழம் வீழ்த்த விழுத்தொடைப்புகழியென்னும் புறப்பாட்டு, இடைசிலத்திற்பரிசுபெற்றமைகண்டார்க்குக்கூறியது" தோல். புறத்திணை. ரு. நக - ந.

திணை - அது ; துறை - பரிசில்விடை.

வல்லீலோரியை வண்பாணர் பாடியது.

இ - ள்.—ஆணையைக் கொன்றுவிடுத்த சிறந்த தொடையையுடைய அம்பு, பெரியவாயையுடைய புலியை இறந்துபாட்டையுடையவித்துத் துணை பொருந்திய கோட்டையுடைத்தாகிய தலையினையுடைய புள்ளிமான் கலையை யுருட்டி உரல்போலும் தலையையுடைய கேழலாகிய பன்றியைவீழ்ச்செய்து அதற்கு அயலதாகிய ஆழ்தலையுடைய புற்றின்கட் கிடக்கின்ற உடம்பின்கட் சென்றுசெறியும் வல்லீலலா லுண்டாகிய வேட்டத்தை வென்றிப்பிடுத்தியிருந் தவன், புகழ்மைந்த சிறப்பினையுடைய அம்பு ஏத்தொழிலிலேமிகச் சென்றுறு தற்குக்காரணமாகிய கொலைவன் யாரோதான் ? கொலைவன் மற்றிவன், விலை ஏதுவாகக் கொன்றானுக்கமாட்டான் ; செல்வத்தை மிகவுடையவையிருந்தான் ; சந்தனம்பூசிப்புலர்த்திய அழகிய பரந்தமார்பினையுடைய, சாரற்கண்ணே அருவியையுடைய பயன்படுமலைக்குத் தலைவனாகிய ஓரியோ அல்லனோதான் ? அவனாகத்தரும் ; யான்பாடுவேன், விமலி, ஒருவண்ணம் ; நீக்களும் முழா வின் கண்ணே மார்ச்சனையையிடுமின் ; யாழிலே பண்ணே நிறுத்துமின் ; கண் திறக்கப்பட்ட தும்பாகிய களிற்றினதுகைபோலும் வடிவையுடைய பெரு வங்கியத்தை இசையுங்கோள் ; சல்லியை வாசியுமின் ; சிறுபறையை அறையுங்கோள் ; பதலையில் ஒருமுகத்தை மெல்லெனக்கொட்டுமின் ; நமது * பிறப்புணர்த்தும் கரியகோலைக் கையின்கண்ணே தாருங்கோளென்று சொல்லி அணுகித்தலைவனாதலாலே இருபத்தொரு பாடம் மறையையும் முறை யாற்பாடி முடித்துப் பின்னர்க்கோவேயென்று அவன்பெயர் கூறியகாலத்து அவ் விடத்து அவ்வார்த்தை தன்பெயராதலால் நாணி, பின்னை யாங்கள் நாட் டிடாந்தோறும் நாட்டிடாந்தோறும் சென்றுவருவேம் ; இவ்விடத்து ஒரு வேட்டுவரிலலை, நின்னை ஒப்போரென யாம்விரும்பியது கூறவும் அதற்குக் காலந்தராறும் வேட்டையின்கண் தானெய்த மானினது நினத்தையுடைய தசையினது புழுக்குடனே ஆவின் நெய்யை உருக்கினும்போன்ற மதுவைத் தந்து தன்னுடைய மலையின்கட்பிறந்த வலியிலலாத நல்லபொன்னைப் பல மணித் திரளுடனே கலந்து இதனைக் கொண்மினெனச் சொல்லிச் சுரத்திடத் தே எமக்குத்தந்தான் ; முழையையுடைத்தாகிய உச்சியையுடைய உயர்ந்த பெரிய கொல்லிக்குத்தலைவன், பாதுகாவாத வண்மையினையுடைய வென்றி யைவிரும்புவோன்.—எ - று.

புழலென்றது ஆகுபெயராம் ப்ழலையுடையகோட்டை.

களிற்றுயிரென்றது, ஆகுபெயராம் களிற்றினது கைபோலும் வடிவை யுடைய பெருவங்கியத்தை.

பாடுவல்லிதலையோர்வண்ணமென்றது, நீயும் ஒன்றுபாடுவாயாகவென் னுரினைவிறுது.

நீருமென்றது, கூட்டத்தை.

† மூவேழ்துறையுமென்றது, வலிவு மெலிவு சமமென்னும் மூன்றுதானத்

* 'துண்கோல் - பிறப்புணர்த்துக்கோல்' பதீற்றி. சாந் : ௨௭ - உரை.

† "ஏழேயேழே நாலேழான் நியலிசை யிசையியல்பா வஞ்சத்தேய் வின்றிக்கே மணக்கொளப் பயிற்றுவோர்" (தேவாரம், திருத்தாளச்சீசதி),

உசஉ புறநானூறு மூலமும் உரையும்.

திலும் ஒவ்வொன்றில் ஏழுதானமுடித்துப்பாடும் பாடற்றறையை ; அன்றி, இருபத்தொருநரம்பாற்றொடுக்கப்படும் பேரியாமெனினுமமையும்.

தமிழ்மென்றது, தமிழ்மெனக் குறைந்ததென்றது.

கொல்லிப்பொருளுகிய விறல்வெய்யோன் கோவெனப் பெயரியகாலை, அத் தன்பெயராகலின் நாணி வேட்டதுமொழியவும்விடானாய் நல்கியோனெனக் கூட்டுக. (கருஉ)

“பண்களுக்கு இன்றியமையாத மூவேழ்திறம்” (சிலப். ௫: ௩௫ - ௪ அடியார்) என்பனவும் ஈண்டறியத்தக்கன.

(கருநா.) மழையணி குன்றத்துக் கிழவ னாளு
மிழையணி யானை யிரப்போர்க் கீயுஞ்
சுடர்விடு பசும்பூட் சூர்ப்பமை முன்கை
யடுபோ ராளு வாத னோரி

௫ மாரி வண்கொடை காணிய நன்றுஞ்
சென்றது மன்னெங் கண்ணுளங் கடும்பே
பனிரீர்ப் பூவா மணியிடை குவளை
வானூர்த் தொடுத்த கண்ணியுங் கலனும்
யானை யினத்தொடு பெற்றனர் நீங்கிப்

க௦ பசியா ராகன் மாறுகொல் விசிபிணிக்
கூடுகொ ளின்னியங் கறங்க
வாடலு மொல்லார்தம் பாடலு மறந்தே.

தினை - அது ; துறை - இயன்மொழி.

அவனை அவர் பாடியது.

இ - ள்.—முகிலுமுறந்த மலைக்குத்தலைவன், நாடோறும் பட்டமுதலாகியபூண்களையணிந்த யானையை இரப்போர்க்குக்கொடுக்கும் கதிர்விடுகின்ற பசும்பொன்றாற்செய்த அணியினையும் வளைந்த கடகமமைந்த முன்கையினையுமுடைய கொல்லும்போர் அமையாத ஆதனோரியது மழைபோலும் வள்ளிய கொடையைக்காண்டற்கு மிகவுஞ்சென்றது, எம்முடையகூத்தச்சுற்றம்; அச்

உ. புறநா. கருக: ௩ - ௪.

௩. சூர்ப்பு - வளைவு ; ஆகுபெயராத கடகத்திற்காயிற்று ; “சூர்ப்பு புற கொல்வனை செறிந்த முன்கை” அகநா. கசஉ.

௪. ௫. கருநா: ௪ - ௪.

௪. புறநா. ௩௪௪: ௨ - ௩.

அ - கூ. புறநா. கசஅ: ௩ - ௪.

சுற்றத்தார் குளிர்த்தநீரின் கட்டிவாத மணியிடைந்த குவளைப்பூவை *வெள்ளி நாராற்றோடுக்கப்பட்ட பொன்னரிமாலையினையும் பிற அணிகலங்களையும் யானையணிகளுடனேபெற்றனராய்நீங்கிப் பசியாராகலானேகொல்லோதான், வாரால்வலித்துப்பிணிக்கப்பட்ட பலகருவியும் தொகுதிகொண்ட இனிய இயங்கனொலிப்ப ஆடுதலுமாட்டாராயினார், தமதுபாடுதலையும்மந்து.-எ-று.

சூர்ப்புடையதனைச் சூர்ப்பென்றார்.

† குடிமை ஆண்மைத்தொடக்கத்தான், நின்றாங்கேநின்ற உயர்தினை முடிவும்பெறுதலின் இக்கடும்பென்பதும் பொருளுக்கால் முடிவுபெற்றது.

கண்ணுளங்கடும்பெனநின் மவழி, அம், அல்வழிச்சாரியை. மன், அசை நிலை.

ஒரிவண்கொடைகாணிய கண்ணுளங்கடும்புசென்றது; சென்றபின்மை அக்கடும்பாயினோர் தமது † பாடலுமறந்து ஆடலும் ஓலலாராயினார்; அதற் குக்காரணம் பசியாராகுமாறுகொலெனக்கூட்டி வினை முடிவுசெய்க.

‘நுண்பூண்’ என்று பாடமோதுவாருமுளர்.

(கருந)

* “வெள்ளி நாராற் பூட்பெற்றிசினே” புறநா. கக: கள.

† குடிமை ஆண்மை முதலியவை, “குடிமையாண்மை” (தொல். கிளவி. சூ. ௫௭) என்பதனால் அறியலாகும்.

‡ பலநாளாகக் கற்றகல்வியைப் புதிதாகப்பெற்ற செல்வம் மறப்பிக்கு மென்றுகூறுமுகத்தால், வலவிலோரியின் கொடைச் சிறப்பை இங்கே கூறிய என்பரணரே இந்நூல் கசுக - ஆம் பாடலில் நாளியென்னும் வள்ளலின் கொடைச்சிறப்பையும் இங்ஙனமே பாராட்டினர்.

(கருசு.) திரைபொரு முந்நீர்க் கரைநணிச் செலினு

மறியுநர்க் காணின் வேட்கை நீக்குஞ்

சின்னீர் வினவுவர் மாந்த ரதுபோ

லரச நுழைய ராகவும் புரைதபு

௫ வன்னியோர்ப் படர்குவர் புலவ ரதனால்

யானும், பெற்ற தூதியம் பேறியா தென்னே

ஹற்றனெ னுதலி னுள்ளிவந் தனனே

க. நணி: “துறைநணி யூரனே” (ஐங்குறு. ௨௦); “நணி நணித் தாயி னும் சேளயச் சேய்த்து” (பரி. கா: ௨௫); “நீர்நணிப்பிரம்பின்” பெரும் பாண். ௨௮௮.

க-ந. புறநா. ௨௦௪: ௫ - க; “கடல்சார்ந்த யின்னீர் பிறக்கும் மலை சார்ந்த, முப்பின் லெரி பிறத்தலால்” (நாலடி. ௨௪௫); “கடல் பெரிது, மண்ணுமாகா ததனருகே சிற்றாற, லுண்ணு மாகி விடும்” முதுகா. க௨.

௫. புறநா. சள: க. ‘படர்’ என்னும் உரிச்சொல் நினைத்தலும் செல்லுதலுமாகிய குறிப்பையுணர்த்து மென்பதற்கு மேற்கோள்; தொல். உரி. சூ. ௪௨ - ந.

உசச புறநா னுறு முலமும் உரையும்.

யியென விரத்தலோ வரிதே நீயது

நல்கினு நல்கா யாயினும் வெல்போ

க0 ரெறிபண்டக் கோடா வாண்மை யறுவைத்

துவிரி கடுப்பத் துவன்றி மீமிசைத் .

தண்பல விழிதரு மருவிநின்

கொண்பெருந் தானம் பாடலெனக் கெளிதே.

தீணை - அது; துறை - பரிசீற்றுறை.

கொண்கானங்கீழான மோசீகரனார் பாடியது.

இ - ள்.—திரையலைக்கும் கடலினது கரைக்கண் அணியவிடத்தேபோ
கினும் அறிவாரைக்காணின் நீர்வேட்கையினைத் தணிக்கும் சிறியநீரைக்கேட்
பர், உலகத்துமக்கள்; அதுபோல, வேந்தரிடத்தராகவும், குற்றநதீர்ந்த வள்ளி
யோரை நனைத்துசெலவர், அறிவுடையோர்; அதலை, யானும் பெற்றத
னைப் பயனாகக்கொண்டு பெற்றபொருளசிறிதாயினும் இவன்செய்தது என்
னென்று இகழேன், வறுமையுற்றேனாதலின்; நின்னைநனைத்துவந்தேன் ;
எனக்கு * ஈயாயென்று இரத்தல் அரிது; நீ அப்பரிசிலைத் தரினும் தாராயா
யினும் பூசலிடத்து எறியும் படைக்கலத்துக்குப் புறத்துஅடியிடா ஆண்மை
யையும், துகிலினது தூயவிரியையொப்ப நெருங்கி உச்சியினின்றும் பலவாய்
இழியும் குளிர்த்த அருவியையுடைய நினது கொண்கானத்தையும் பாடல்
எனக்கு எளிது.—எ - று.

புரைதபவென்றுபாடமோதிப் புரைதப்பட்டார்குவரெனினுமமையும்.

நீ அதுநல்கினும் நல்காயாயினும் ஈயெனவிரத்தல் எனக்கு அரிது ;
நினது ஆண்மையையும் கொண்பெருங்கானத்தையும்பாடல் எனக்கு எளி
தெனக்கூட்டி வினைமுடிவுசெய்க. (கருசு)

அ. புறநா. உசச: க; “நல்லா நெனினுங் கொள நீது” (குறள்.
உஉஉ); “கொள்ளுத நீது கொடுப்பது நன்றால்” (கம்ப. வேள்வி. உசு);
தொல். எச்ச. கு. சக - ந. மேற்.

க0. புறநா. ககரு: கரு; “ஓடாப் பூட்கை...அறுவையர்”, “ஓடாப்
பூட்கை மறவர்” (பதிற். ௩௪, ௫௭); “ஓடாப் பூட்கை வேந்தன்” (அகநா.
க00); “ஓடாப் பூட்கைப் பிணிமுகம்” (முருகு. உச௭); “ஓடாப் பூட்கை
புறந்தையும் வறிதே” (சிறுபாண். அ௩); “விழித்தகண் வேல்கொண்
டெறிய் வழித்திமைப்பி, னேட்டன்றோ வன்க ணவர்க்கு” குறள், எஎடு.

கக. மீமிசை: “நவிரத்து மீமிசை” மலைபடு. ௫௭௬.

க0 - கஉ. துகில் அருவிக்குவமம்; “வேறுபுஃ துகில் னுடங்கி...
இழிதருமருவி” (முருகு. உச௬ - ௩௬௬); “அவிர்துகில் புரையு மவ்வென்
ளருவி” குறிஞ்சி. ௫௫.

க௩. கொண்பெருங்கானம்: புறநா. கருரு: எ; கருசு: உ; “பொன்
படு கொண்கான நன்னன்” நற். ௩௬௧.

* “ஈயா யெனக்கென் திரப்பானே லங்கிலையே, மாயானே மாற்றி
விடின” நாலடி. ௩௦௮.

3௫௫.) வணர்வோட்சிச் சீரியாழ் வாடிபுடைத் தழீஇ

யுணர்வோர் யாரென் னிடம்பை தீர்க்கெனக்

கிளக்கும் பாண கேளினி நயத்திற்

பாழார் நெருஞ்சிப் பசிலை வான்பூ

௫ வேர்தரு சுடரி னெதிர்கொண் டாஅங்

கிலம்படு புலவர் மண்டை விளங்குபுகழ்க்

கொண்பெருந் கானத்துக் கிழவன்

றண்டா ரகல நோக்கின மலர்ந்தே.

தீணை - அது ; துறை - பாணற்றுப்படை.

அவனை அவர் பாடியது.

இ - ள்.—வணர்ந்த கோட்டையுடைய சிறிய யாழை உலர்ந்தயருங்கிலே
கூழுவிக்கொண்டு அறிவோர்யார்தான் எனது துன்பத்தைத் தீர்க்கவென்று
யத்திற் சொல்லும் பாண, யான்சொல்லுகின் மதனை இப்பொழுது கேட்பா
ராக; பாழாரின்கண் நெருஞ்சியினது பொன்னிமத்தையுடைய வாலியபூ எழு
நின்றொயிற்றை எதிர்கொண்டாற்போல, வறுமையுற்ற யாழ்ப்புலவரது ஏற்
தமண்டை, விளங்கிய புகழையுடைய கொண்பெருங்கானங்கிழானது குளிர்
ந்த தாரையுடைய மார்பத்தை மலர்ந்துநோக்கின.—எ - று.

‘ஏர்தரு சுடரி னெதிர்கொண் டாங்கு’ என் புழி, இன், சாரியை;
அது, * தோற்றம்வேண்டாததொகுதிக்கணவந்தது; அன்றி, ஐகாரம், விகா
1 த்தால் தொக்கதென்னுமமையும்.

நயத்திற்குளக்கும்பாணவென இயையும்; நயத்தின் அகலம் நோக்கின
வென இயைப்பினுமமையும்.

மண்டை அகலநோக்கி மலர்ந்தவென்ற கருத்து : கொடுக்கும் பொ
ருள் மார்பின்வலியான் உளதாமாகலின், அகலநோக்கின வென்றதாகக்
கொள்க. (கருடு)

க. “வணரமை நலயாழ்” பதீற். சக.

௫. “வலனோர்பு திரிதரு பலர்புகழ் ஞாயிறு” முருகு. க - உ.

ச - ௫. நெருஞ்சிப்பூக்கள் சூரியனையே நோக்குதல் இயல்பு; “ஓங்கு
மலைநாடன், ஞாயி மனையனென் றேழி, நெருஞ்சி யனையவென் பெரும்ப
ணைத் தோளே” (குறுந். ௩௫); “வானிடைச், சுடரொடு திரிதரு நெருஞ்சி
போல” (அகநா. ௩௩௬); “வெஞ்சுடர் நோக்கு நெருஞ்சியில்” (இறை. சூ.
சள - உரை, மேற். உக௬); “நீள்சுடர் நெறியை நோக்கு நிரையிதழ் நெருஞ்
சிப் பூப்போல்” (சீவக. ௪௬௬); “அருந்தவர்க் காயினுந் திருநதமுக மிறைஞ்
சாது, செங்கதிர் விரும்பும் பைக்கொடி நெருஞ்சிப், பொன்புனைமலர்”
பெரும். உ. ச; க௩ - ௫.

சு. “இலம்படு புலவ ரேற்றகை நெுமா” (பரி. ௧௦: ௧௨௬); “இலம்
படு புலவ ரேற்றகை நிறைய” மலைபடு. ௫௭௬.

எ. புறநா. கருச : க௩.

சு - அ. புறநா. ௧௦௩ : ௩; க௭௬: ௨ - ௩; ௩௬௩ : ௪ - ௫.

* “தோற்றம் வேண்டாத தொகுதிக்கண்ணும்” தோல், புணரியல்,
சூ. ௩௦.

உச்சு புறநானூறு மூலமும் உரையும்.

(கருகா.) ஒன்றுநன் குடைய பிறர்குன்ற மென்று

மிரண்டுநன் குடைத்தே கொண்பெரும் கான

நச்சிச் சென்ற விரவலர்ச் சுட்டித்

தொடுத்துணக் கிடப்பினுங் கிடக்கு மல்தான்று

ரு நிறையருந்தாணை வேந்தரைத்

திறைகொண்டு பெயர்க்குஞ் செம்மலுமுடைத்தே.

திணை - அது ; துறை - இயன்மொழி.

அவனை அவர் பாடியது.

இ - ள்.—வண்மையாதல் வலியாதல் நன்மையொன்றுடைய, பிறருடைய மலைகள் ; எந்நாளும் இரண்டுநன்மையையுடைத்து, பெரிய கொண்கானமென்று மலை ; அது, தன்பாற் பரிசிலநச்சிப்போன இரப்போர்காரணமாகத் தான் அவர்க்கு முன்பு * கடன் கொடுத்தோராலே வளைப்புண்ணப் பட்டுக் கிடப்பினுங்கிடக்கும் ; அதுவன்றி, நிறுத்தற்கரிய படையையுடைய அரசரைத் திறைகொண்டு அவரை மீட்கும் தலைமையையுமுடைத்து.-எ-று.

இரவலர்சுட்டியென்றுபாடமோதி, இரவலர்கருதிக்கொண்டு புகழ்களைத் தொடுத்துண்ணக்கிடக்கிலும் கிடக்குமெனவும், இரவலர் எமது எமதென்று கூறிட்டுண்ணக் கிடக்கிலுங்கிடக்குமெனவும் உரைப்பினுமமையும்.

இது, கொடைச்சிறப்பும் வென்றிச்சிறப்பும் கூறியவாறு. (கருகா)

ரு. “நிறையரும் தாணை வெலபோர் மாந்தரம்பொறையன்” (அகநா. கசஉ) ; “நிறையரும் தாணை வேந்தறு நேர்ந்து” (சிலப், உரு: கஎஅ) ; “நிறையரும் தாணையொடு...நீங்கி” மணி. கூ : உள - எ.

* கடன் கொடுத்தோர் - இரவலர்க்குக் கடன் கொடுத்தவர் ; அவர்கூழ்வது இரவலர்பெறும் பரிசிலைத் தாம் வாங்கிக்கொண்டு செலவழற்கு.

(கருள.) தமர்தற் றப்பி னதுளோன் றல்லும்

பிறர்கை யறவு தானு ணுதலும்

படைப்பழி தாரா மைந்தின னாகலும்

வேந்துடை யவையத் தோங்குபு நடத்தலு

ரு தும்மோர்க்குத் தகுவன வல்ல வெம்மோன்

சிலைசெல மலர்ந்த மார்பிற் கொலைவேற்

கோடற் கண்ணிக் குறவர் பெருமக

க. “அன்பெனப் படுவது தன்கிளை செறமை” (கலி. க௩௩) ; “குற்றம் பார்க்கிற் சுற்றமில்லை” (கொன்றைவேந்தன், கஅ) ; “குற்றமதுபார்க்கும் காற் சுற்றமில்லை” வில்லி - பாராதம், கிருட்டிணன் றாது. கஎ.

எ. “மலைச்செங் காந்தட் கண்ணி” நற். க௭௩.

புறநானூறு முலமும் உரையும். உசர

அடுமழை தவிர்க்கும் பயங்கெழு மீயிசை
 யெற்படு பொழுதி னினந்தலை மயங்கிக்
 க0 கட்சி காணக் கடமா னல்லேறு
 மடமா அகுபினை ¹ பயிரின் விடர்முழை
 யிரும்புலிப் புகர்ப்போத் தோர்க்கும்
 பெருங்க ஓடனெம் மேறைக்குத் தகுமே.

தீணையும் துறையும் அவை.
 ஏறைக்கோணைக் குறமகள் ஓளவேபினி பாடியது.

இ - ள்.—தனக்குச்சிறந்தோர் தன்னேப்பிழைப்பின் அதுபொறுத்த
 மும், பிறருடைய மிகுமைக்குத் தான் நாணுதலும், படையிடத்துப் பிறர்
 திக்கப்படாத வலியையுடையதானும், அரசுடைத்தாகிய அவைக்களத்
 தன்கண் மேம்பட்டுநடத்தலும் தும்மால் மதிக்கப்படுந்தலைவர்க்குத்தகுவன்
 ல்ல; எம்முடையதலைவன், விலலைப் பூரணமாகவலித்தலான் அகன் தமார்
 னையும் கொல்லும்வேலினையும் காந்தபூவாற்செய்த கண்ணியினையு
 மடைய குறவர்க்குத்தலைமகன், இயங்குகின் தறுகிலைத் தனது உயரத்தால்
 டுக்கும் பயன்பொருதியமலையினது உச்சிக்கண் ஞாயிறுபடுகின் தகாலத்
 ல இனத்தினின்றும் தலைமயங்கித் தாசேரும் சேக்கையைக் காணா
 டட்டின் கண் மானின துறலலகலை மடப்பதின்னையுடைய மானாகிய இளம்
 னையையப் பயிரான் அழைப்பின் அவ்வோசையை விடாகிய முழையின் கட
 டடக்கின்ற பெரும்புலியாகிய புகர்நிறத்தினையுடைய ஏறு செவிதாழ்த்துக்
 கட்கும் பெரிய மலைநாடாகிய எம்முடைய ஏறைக்கோனுக்குப்பொருந்
 மம்.—எ - று.

‘சிலைசெலமலர்ந்தமார்பு’ என்பதற்கு மலைதோற்க மலர்ந்த மார்பெனி
 மும் அமையும்.

தலைமயங்கியென்பதனுள், தலை அந்சநிலை. (கடுள்)

அ. புறநா. கக௯: ௩௨; ௨00: ௪௪.

கக. “மாண்மறி விழுந்தது கண்மென மயங்கிப், பயிர்க்குரல் கேட்டதன்
 னான்மைய னுதி” மணி. உரு: ககடு - சு.

(பி - ம்).—¹ ‘பயிரெழப்பின்’, ‘பயிர்ப்பொழப்பின்’, ‘பயிர்வழைப்பின்’.

கருஅ.) முரசுகடிப் பிசுப்பவும் வால்வளை துவைப்பவு

மரசுடன் பொருத வண்ண னெடுவரைக்

• க. “கடிப்பிகு கணமுரசம்” (நாலடி. ௧00); “கடிப்பிகு முரசே”
 (சிலப். கள: “என்றியாம்”); ‘துவைத்தல்’ என்னும் உரிச்சொல் இசைப்பொ
 ருநா உணர்த்தியதற்கு மேற்கோள்; தோல். உரி. சூ. ௧0 - ந; இ - வி. சூ.
 ௨௮௫ - உரை.

க - ௨. அரசென்றது, சேர் சோழ பாண்டியரை; பாரி, தன் மலை
 யாகிய பழம்பை முற்றிய இவர்களோடு பொருதமை இந்நூல், ௧0௬, ௧௧0-
 ஆம் பாட்டுக்களாலும், அகநானூறு, எ-அ-ஆம் பாட்டாலும் உணரப்படும்.

- கறங்குவெள் ளருவி கல்லலைத் தொழுகும்
பறம்பிற் கோமான் பாரியும் பிறங்குமிசைக்
ரு கொல்லி யாண்ட வல்லி லோரியும்
காரி யூர்ந்து பேரமர்க் கடந்த
மாரி யிகை மறப்போர் மலையனு
மூரா தேர்திய குதிரைக் கூர்வேற்
கூவிளங் கண்ணிக் கொடும்பூ ணெழினியு
க0 மீர்த்தண் சிலம்பி னிருடுங்கு நளிமுழை
யருந்திறற் கடவுள் காக்கு முயர்சிமைப்
பெருங்க னூடன் பேகனுந் திருந்துமொழி
மோசி பாடிய வாயு மார்வமுற்
றுள்ளி வருந ருலைவுநனி தீரத்
கரு தள்ளா தீயுந் தகைசால் வண்மைக்
கொள்ளர் ரோட்டிய நள்ளியு மெனவாங்
கெழுவர் மாய்ந்த பின்றை யழிவரப்
பாடி வருநரும் பிறருங் கூடி
பிரந்தோ ரற்றந் தீர்க்கென விரைந்திவ
உ0 னுள்ளி வந்தனென் யானே விசம்புறக்
கழைவளர் சிலம்பின் வழையொடு நீடி
யாசினிக் கவினிய பலவி னூர்வுற்று
முட்புற முதுகனி பெற்ற கடுவன்
றுய்த்தலை மந்தியைக் கையிடேப் பயிரு
உரு மதிரா யாணர் முதிரத்துக் கிழவ
விவண்விளங்கு சிறப்பி னியறேர்க் குமண
விசைமேந் தோன்றிய வண்மையொடு

ரு. வல்லிலோரி: புறநா. கருஉ: க-ஈ ஆம் அடிக்குறிப்பைப்பார்க்க.
அ. புறநா. கசஅ: கச; "நெடுநெறிக் குதிரைக் கூர்வே லஞ்சி"
அகநா. ஈஎஉ.

அ - க. கூர்வே லெழினி: "பல்வே லெழினி" குறுந். அ0.

க0 - கக. புறநா. கருக: 'கக.

கஅ - க. புறநா. ஈ: உச - ஈ.

உச. "தஞ்சபதம் பெற்ற துய்த்தலை மந்தி" நந். ருஎ.

உரு. முதிரம்: புறநா. கச0; கஈ ; கஈஈ : அ.

உஎ. புறநா. கருக: உஅ.

புறநானூறு மூலமும் உரையும். உச்சு

பகைமேம் படுகநீ யேந்திய வேலே.*

திணை - அது ; துறை - வாழ்த்தியல் ; பரிசீல்கடாநிலையுமாம்.

குமணனைப் பெருஞ்சித்திரனார் பாடியது.

இ - ள்.—முரசு கடிப்பு அதையவும் வெள்ளியசங்கு முழங்கவும் வேந்தருடனே பொருத தலைமையையுடைய நெடியமலைக்கண் ஒலிக்கும் வெளிய அருவி கல்லை உருட்டியோடும் பறம்பிற்கு வேந்தனாகிய பாரியும், உயர்ந்த உச்சியையுடைய கொல்லிமலையையாண்ட வலியலில்லையுடைய ஓரியும், காரியென்னும் பெயரையுடைய குதிரையைச்செலுத்திப் பெரிய பூசலைவென்ற மாரிபோலும் உண்மையையும் மிக்கபோரினையுமுடைய மலை யனும், செலுத்தப்படாது உயர்ந்த குதிரையென்னுமலையையும் கூரியவேலையும் கூவிளங்கண்ணியையும் வளைந்த ஆரத்தையுமுடைய எழினி அதியமானும், மிகக்குளிர்த்த மலையின்கண் இருள்செறிந்த பெரிய முழையினையும் மலைத்தற்கரிய வலியினையுமுடைய தெய்வங்காக்கும் உயர்ந்த சிகரங்களை யுடைய பெரியமலைநாடாகிய பேகனும், திருந்தியசொல்லையுடைய நீ மோசியென்னும் புலவனாற்பாடப்பட்ட ஆயும், ஆசைப்பட்டுத் தன்னை நனைந்து வருவாருடையவறுமை மிகவுரிக்கத் தவிராதுகொடுக்கும் கூறுபாடமைந்த வண்மையினையுடைய, பகைவரைத்தரத்திய நள்ளியுமெனச்சொல்லப்பட்ட நீ எழுவரும் இறந்தபின்பு கண்டார்க்கு இரக்கம்வரப் பாடிவருவாரும் பிற

உஅ. புறநா. நுஅ: உசு., 1042

* மு. “முரசுகடிப் பிசுப்பவும் வால்வளை துவைப்பவுமென்னும் புறப் பாட்டு, ‘எழுவர் மாய்ந்த பிண்மை’ எனப் புறத்திணைத் தலைவர் பலராய் வந்தது”, “முரசுகடிப்பிசுப்பவும்.....வேலே : இஃது இன்னோர்போல எமக்கு ஈயென்ற இயன்மொழிவாழ்த்து” தோல். அகத்திணை. கு. 100 ; நெடி புறத்திணை. கு. 100 - ந.

† பெரியபூசலென்றது, வல்லிலோரியுடன் இவன்செய்த பூசலை; “முள்ளூர் மன்னன் கழறொடிக் காரி, செல்லா நல்லிசை நிறுத்த வல்வி, லோரிக் கொன்று சேரலர்க்கீத்த, செவ்வோர்ப் பலவின் பயங்கெழு கொல்லி” (அகநா. 20சு) என்பதனாலும் விளங்கும்.

‡ காரியென்பவன் இவனே ; இவனை மலையமான்நிருமுடிக்காரியென்றும் கூறுவர்.

§ மோசியென்றது, உறையூர் ஏணிச்சேரி முடமோசியாரை ; புறநா. ௧௨௭-ஆம்பாடல் முதலியவற்றின் பின்னரைகளைப் பார்க்க.

§ இச்செய்யுளிற்போலவே “வான்மவாய்த்த வளமலைக் கவாஅந், கானமஞ் னைக்குக் கலிக்க நல்கிய, வருந்திற லணங்கி னுவியர் பெருமகள், பெருங்க னா டன் பேகனுஞ் சுரும்புண, நறுவீ யுறைக்கு நாக நெடுவழிச், சிறுவீ முல்லைக் குப்பெருந்தேர் நல்கிய, பிறங்குவெள்ளருவி வீழஞ்சாரம், பறம்பிற்கோமான் பாரியுந் கறங்குமணி, வாலுனைப் புரவியொடு வையக மருள, வீர நன்மொழி யிரவலர்க்கீத்த, வழறிகழந் திமைக்கு மஞ்சுரு நெடுவேற், கழறொடித் தடக் கைக் காரியு நிழறிகழ், நீல நாக நல்கிய கலிக்க, மாலமர் செல்வற் கமர்ந்த னன் கொடுத்த, சாவந் தாங்கிய சாந்துபுலர் திணிதோ, ளார்வ நன்மொழி

உரு0 புறநானூறு மூலமும் உரையும்.

ருங்குடி இரத்தோரது துன்பத்தைத் தீர்க்கக்கடவேன் யானென்று நீ இருத்
தலால் விரைந்து இவ்விடத்தே பரிசில்பெற நினைந்துவந்தேன், யான்; வாடா
கத்தின்கண்ணே பொருந்த மூங்கில்வளரும் மலையின்கட் சரபுன்னையோடு
ஓங்கி ஆசினியோடு அழகுபெற்ற பலாவின் கண் ஆசைப்பட்டு முள்ளைப்
புறத்தேயுடைய முதிர்ந்த பலாப்புழத்தைப்பெற்றகடுவன் பஞ்சுபேரலும்
மயிரையுடைத்தாகிய தலையினையுடைய மந்தியைக்கையாற் குறிசெய்தழைக்
கும் தளராத புதுவருவாயையுடைய முதிர்மென் னுமலைக்குத்தலைவ, உகை
முழுவதிலும் விளங்குகின்ற தலைமையினையும் இயற்றப்பட்ட தேரினையு
முடைய குமணனே, புகழ்மெம்பட்டவன்மையுடனே பகையிடத்து உயர்க
நீ எடுக்கப்பட்டவேல்.—எ - று.

ஆசினியொடுங்கவினியவென, ஓடு விரித்துரைக்கப்பட்டது.

ஆசினியென்பது, ஒருமாம்; ஈரப்பலாவென்பாருமுளர்.

ஆர்வுற்றப்பயிருமென்க.

பாழுவருகரும் பிறருங்குடி. இரத்தோரற்றம் தீர்க்கவேண்டுமெனக்
கருதியென்று உரைப்பாருமுளர். (கருஅ)

யாழ மால்வரைக், கமழ்பூஞ் சாரம் கவினிய நெல்லி, யமிழ்துவினை தீங்கனி
யெளவை கீர்த, வரவுச்சின்ங் கனனு மொளிகிழ நெடுவே, லாவக்கடற்
றானை யதிசுவன் கரவாது, நட்டோ ருவப்ப கடைப்பரி கார, முட்டாது
கொடுத்த முனைவிளங்கு தடக்கைத், துளிமழை பொழியும் வளிதுஞ்ச நெடுங்
கோட்டு, நளிமலை நாட னாபாடிய நளிசினை, நறும்போது கஞலிய நாகுமுதிர்
நாகத்துக், குறும்பொறை நன்னாடு கோடியார்க் கீர்த, காரிக் குதிரைக் காரி
யொடு மலைநத, வோரிக் குதிரை யோரிய மெனவான், கெழுசமங் கடந்த
வெழுவுறம் தினிதோ, லொழுவர்" (சிறுபாண். அச - ககஉ) என வந்திருத்
தல் காண்க.

(கருக.) வாழ நாளோ டியாண்டிபல வுண்மையிற்
நீர்தல்செல் லாதென் னுயிரெனப் பலபுலந்து
கோல்கா லாகக் குறும்பல வொதுங்கி
நூல்விரித் தன்ன கதுப்பினள் கண்டியின்று
நு முன்றிற் போகா முதிர்வினள் யாயும்
பசந்த மேனியொடு படரட வருந்தி

ச - ரு. சினைப்பொருட்கணவந்த வினையெச்சம் காரணகாரியப்
பொருட்டாய் வினைமுதலோடு முடிந்ததற்கு மேற்கோள்; தோல். வினை.
ரு. 7. ச - ந; இ - வி. ரு. உசஅ - உரை.

அ. "பசந்த மேனியள் படர்நோ யுற்று" (சிலப். கஉ: ௬௮); பட
ரென்னுமுரிச்சொல், உள்ளுதல் செலுதுதலென்னுக்குறிப்புக்களை உணர்த்து
மென்பதற்கு மேற்கோள்; தோல். உரி. ரு. சஉ - ந.

மருங்கிற் கொண்ட பஸ்குறு மாக்கள்
பிசைந்துதின வாடிய முலையள் பெரிதழிந்து
குப்பைக் கீரை கொய்கண் ணகைத்த்

க0 முற்று விளந்தளிர் கொய்துகொண் டிப்பின்று
நீருலை யாக வேற்றி மோரின்
றவிழ்ப்பத மறந்து பாசடகு பிசைந்து
மாசொடு குறைந்த வுடுக்கைய ளறம்பழியாத்
துவ்வா ளாகிய வென்வெய் யோளு

கரு மென்றாங், கிருவர் நெஞ்சமு முவப்பக் கானவர்
கரிபுன மயக்கிய வகன்கட் கொல்லை
யைவனம் வித்தி மையுறக் கவினி
யின்ல் செல்லா வேனற் கிழுமனக்
கருவி வானந் தலைஇ யாங்கு

உ0 மீத்த நின்புக மேத்தித் தொக்கவென்
பசிதினத் திரங்கிய வொக்கலு முவப்ப
வுயர்ந்தேந்து மருப்பிற் கொல்களிறு பெறினுந்
தவிர்ந்துவிடு பரிசில் கொள்ளலெ னுவந்துநீ
யின்புற விடுதி யாயிற் சிறிது

உரு குன்றியுங் கொள்வல் கூர்வேற குமண
வதற்பட வருளல் வேண்டுவல் விறற்புகழ்

எ - அ. புறநா. கக0: கஅ - கூ.

உ - கஉ “ வளைக்கைக் கிணைமகர் வாளுநிர்க் குறைத்த, குப்பை
வேளை யுப்பிலி வெந்தை, மடவோர் காட்சி நாணிக் கடையடைத், திரும்பே
ரொக்கலெர் டொருங்குடன் பிசையு, மீழ்பசி” சிறுபாண். க: கூ - சு0.

கஅ. என்வெய்யோனொன்றது, மனைவியை.

கூ - கசு. “பசுந்த...வெய்யோளுமெனச் செய்தெனெச்சத்திடையே
அவ்வியெய்ச்சமுற்றும் அதன்குறிப்பெச்சமும் உடனடுக்கி முடிந்தனவும்
பிறவும் ‘பன்முறைவானும்’ என்றதனாற் கொள்க” தோல். வினை ௩௩௬-௩.

கரு. இருவரொன்றது - தாயையும் மனைவியையும்; மிகக் மூப்பினராய்
இருமுதுகுராவரும் கற்புடை மனைவியும் குழுவியும் பசியான்வருந்தும் எல்லைக்
கண் தீயனபலவும் செய்தாயினும் புறத்தருகவென்பது அறநாற்பொதுவிதி
யாதலின் ‘இருவர்கெஞ்சமுமுவப்ப’ என்றாள்; குறள். கூடுக - பரிமேல்.

கக. “கருவி வானந் துளிசொரிந் தாங்கு” (பெரும்பாண். உச);
“கருவி மாமழை கனைபெயல பொழிந்தென” சீவக. உஎடுஉ.

உக. புறநா. கக0: ச.

உருஉ புறநானூறு மூலமும் உரையும்.

வசையில் விழுத்திணைப் பிறந்த

விசைமேந் தோன்றனிற் பாடிய யானே.

திணை - அது ; துறை - பரிசீல்கடாநிலை.

அவனை அவர் பாடியது.

இ - ள்.—தனக்குச்சென்ற ஆண்டுகள் பல உண்டாதலின், இன்றும் போகின்றதிலலை என்றதுமென்று சொல்லிக்கொண்டு வாழ்நாளோடு பல வாகவெறுத்துத் தான்பிடித்த தண்டே காலாகக்கொண்டு ஒன்றற்கொன்று அணுகப் பலஅடியிட்டிருநது நூலேவிரித்தாற்போலும் மயிரையுடைய வளாய்க் கண்மறைந்து முற்றத்திடத்துப் புறப்படமாட்டாத மூப்பையுடைய தாயும், பசப்புற்றமேனியுடனே நினைவுவருத்த வருந்தி மருங்கிலே எடுத்த பலசிறுபிள்ளைகள் பிசைந்துமெல்லுதலால் உலர்ந்தமுலையினையுடைய ளாய் மிகவும்வருந்திக் குப்பையின்கண் படுமுதலாகவெழுந்த கீரையினது முன்புகொய்யப்பட்ட கண்ணிலேகிளைத்த முதிராத இனையதனிரைப்பறித்துக்கொண்டு உப்பின்றியே நீரை உலையாகக்கொண்டு ஏற்றிக் காய்ச்சி மோரின்றி அவிழாகிய உணவைமறைந்து பசிய இலையைத்தின்று மாசோடு கூடித் துணிபட்ட உடையினளாய் † அறக்கடவுளைப்பழித்து உண்ணுளாகிய என்னை விரும்பியோளுமென்றுசொல்லப்பட்ட இருவருடையநெஞ்சமும் காதலிப்ப, வேடர் சுடப்பட்டுக் கிரந்தபுரத்தை மயங்கவுமுத அகன்ற இடத்தையுடையகொலைக்கண் ஐவனநெல்லோடுவித்தி இருட்சியுற அழகு பெற்றுக் கோடைமிகுதியான் ஈன்றலைப் பொருந்தாத திணைக்கு இழுமெனும் அனுகரணவொலியுடனே § மின்னும் இடியுமுதலாகிய தொகுதியையுடையமழை துளியைச்சொரிந்தாற்போலத் தந்த நினது புகழைவாழ்த்திப் பசிதினலாவருத்தமுற்ற ஈண்டிய எனது சுற்றமுமகிழ், மேம்பட்டு ஏந்திய கோட்டையுடைய கொல்யானையைப்பெறினும் முகமாறித் தரும்பரிசிலைக் கொள்ளேன் ; மகிழ்ந்து நீ யான் இன்புற விரையத் தந்தது விடுவையாயிற் சிறிதாகிய சூன்றியென்னும் அளவையுடையபொருளாயினும் கொள்வேன் ; கூரிய வேலையுடைய குமணனே, அவ்வின்புறுதற்கண்ணே பட அருளுதலேவேண்டுமென், § வென்றிப்புகழையுடைய வசையில்லாத சிறந்த குடியின்கட்பிறந்த இலைமேம்பட்ட அண்ணலே, நினைப்பாடிய யான்.—எ - று.

குமண, இசைமேந்தோன்றல், நிற்பாடிய யான் கொல்களிறுபெறினும் தவிர்துவிடுபரிசில் கொள்ளலேன் ; இருவாநெஞ்சமுமூபப்ப, ஒக்கலுமூபப்ப உவந்து இன்புறவிடுதியாயிற் சூன்றியுக்கொள்வேன் ; அதற்பட அருளல்வேண்டுவெனக்கூடடி வினைமுடிவுசெய்க.

உஅ. புறநா. கருஅ. உஎ.

* மருங்கு - ஒக்கலை ; பழ. சக.

† “மாசித்திங்கண்மாசினசின்னத்தனிமுள்ளி, னூசித்துன்ன மூசிய வாடை” சீவக. உகஉக.

‡ “அறனெனு மடவோய்” சீலப். கஅ. சக.

§ “மின்னு முழக்கு மிடியு மற்மின்ன” ஐந்திணையம்பது, ஈ.

§ “மறம்வீங்குப்புக்கழ” (பதிற். கஉ. அ) என்பதனுரையைப்பார்க்க.

புறநானூறு மூலமும் உரையும். உடுக

‘வாழு நாளோ டியாண்டுபல வுண்மையின்’ என்பதற்கு, இன்பு
புகர்ந்துகழிந்த இளமைநாளுடனே மூப்புஉந்து துன்பமுற்ற யாண்டுபல
ண்மையினெனினுமமைபும்.

• குன்றியுமென்பதற்குக் குறைந்துமென்று உரைப்பாருமுள்.

ஆங்குமென்னும் உம்மை, இசைநிறைவு.

(கடுக)

நகா0.) உருகெழு ஞாயிற் றெண்கதிர் மிசைந்த

முளிபுற் கானங் குழைப்பக் கல்லென்
வதிர்குர லேறெடு துளிசொரிந் தாங்குப்
பசிதினத் திரங்கிய கசிவுடை யாக்கை

நு யவிற்புகு வறியா தாகலின் வாடிய

நெற்கொள் வரிக்குடர் குளிப்பத் தண்ணெனக்
சூய்க்கொள் கொழுந்துவை நெய்யுடை யடிசின்
மதிசேர் நாண்மீன் போல நவின்ற
சிறுபொ னன்கலஞ் சுற்ற விரீஇக்

க0 கேடின் றாக் பாடுநர் கடும்பென

வரிதுபெறு பொலங்கல மெளிதினின் வீசி
நட்டோர் நட்ட நல்லிசைக் குமணன்
மட்டார் மறுகின் முதிரத் தோனே
செல்குவை யாயி னன்குவன் பெரிதெனப்

கநு பல்புகழ் துவலுநர் கூற வல்லிரைந்

துள்ளந் துரப்ப வந்தனெ னென்றோற்

க. உருவென்னுமுரிச்சொல உட்கென்னும் பொருளில் உருதற்கு மேற்
காள் ; தோல். உரி. சூ. ச - ந ; இ - வீ. சூ. உக0 - உரை.

ச. புறநா. கடுக : உக.

உ - ச. “பெருவறம் கூர்ந்த கானங் கல்லெனக், கருவி வானந் துள்
சொரிந் தாங்குப், பழம்பசி கூர்ந்தவெம் மிரும்பே ரொக்கல” பெரும்பான்.
ந - நு.

க - ச. புறநா. கஎச : உக - அ.

எ. நெய்யுடையடிசில; புறநா. கஅஅ : நு.

அ - கக. “திங்கணலஞ் சூழ்ந்ததிரு மீள்களெனச் செம்பொத்,
பாங்குகதிர் மின்னுபுகழ்க் கலங்கடல பரப்பி” சீவக. உ0உடு.

கநு. பலபுகழ் - கல்வி, ஆண்மை, கொடைமுதலியவற்றால் உள்வாய
புகழ்; “மறம்வீங்கு பலபுகழ்” (பதிற். கஉ) என்பதனுரையையும், உகக-
ஜம் குறளின் பரிமேலழகருரையும் பார்க்க.

கசு. “ஊக்கந்தரப்ப” புறநா. அ : ந.

கச - சு. புறநா. கசுச : உக.

உஞ்சு புறநானூறு மூலமும் உரையும்.

நில்லுணுத் துறத்தலி னின்மறந் துறையும்
புல்லுனைக் குடுமிப் புதல்வன் புன்மாண்
பாலில் வறுமுலை சுவைத்தனன் பெருஅன்

20 கூழுஞ் சோறுங் கடைஇ பூழி

ஊள்ளில் வறுங்கலந் திறந்தழக் கண்டு

'4: 11-2. மறப்புலி யுரைத்து மதியங் காட்டியு

நொந்தன ளாகி நுந்தையை யுள்ளிப்

பொடிந்தநின் செவ்வி காட்டெனப் பலவும்

22 வினவ லானு ளாகி நனவி

னல்ல லுழப்போண் மல்லல் சிறப்பச்

செல்லாச் செவ்வ மிகுத்தனை வல்லே

1 விடுதல் வேண்டுவ லத்தை படுதிறை.

நீர்க்கும் நிலவரை யுயரநின்

20 சீர்கெழு விழுப்புக மேத்துகம் பலவே.

தினையும் துறையும் அவை.

அவனை அவர் பாடியது.

இ - ள்.—உட்குப்பொருந்திய ஞாயிற்றினது ஓள்ளிய சுடர்கின்னப் பட்ட முளிந்த புல்லையுடையகாடு தளிர்ப்பக் கலலென ஓசையுண்டாக நடுக் கத்தைச் செய்யும் ஓசையையுடைய உருமேற்றுடனாகுதத் துளியைப் பொழிந்தாற்போலப் பசுதினனப்பட்டு உலர்ந்த வேர்ப்புடைய உடம்பு அவிழ்புகுவதறியாதாகலால் வாட்டமுற்ற முடக்கங்கொண்ட பலவரியையுடைய குடர் தன்கண்ணே மூழ்கும்பரிசு குளிரத் தாளிப்புச்சேர்ப்பட்ட கொழுவிய துவையோடுகூடிய நெய்யுடைய அடிசிலைத் திங்களைச்சேர்த்த நாளாகியமீனையொப்பப் பயின்ற பொன்னாற்செய்யப்பட்ட சிறிய நல்ல கலங்களைச் சூழவைத்திருத்தி ஊட்டிக் கேடில்லையாகப் பாடுவாரதுசுற்ற மெனச்சொல்லி பெறுதற்கரிய பொன்னாற்செய்யப்பட்ட அணிகலங்களை எளிதாகவழங்கித் தன்னுடைய நட்போரினும் எம்மோடுநட்புச்செய்த நல்ல புகழையுடைய குமணன், மதுநிறைந்த தெருவினையுடைய முதுமென்னும் மலையிடத்தான் ; நீ அவன்பாற் செல்வையாடின், நினக்கு மிகவுந்தருவ னென நினது பல புகழையும் சொல்லுவார்களால், அதுகேட்டுக் கடிதாக விரைந்து எனது உள்ளம் செலுத்துதலான் வந்தேன் ; எனதுமனை உண

கஅ. “புல்லுனைக் குடுமிப் புதல்வன் பயந்த” அகநா. களசு; கக.

கஅ - கூ. புறநா. கடுக; எ - அ; ககச; ௩ - ௫; உகக; ௨௦ - உக.

௩௦. ஏத்துகம் பல; புறநா. க௦; க௩.

உக - ௩௦. புறநா. ககக; உக; “மண்டேய்த்த புகழினுள்” சிலப். க; ௩௬.

(பி - ம்.)—1 ‘விடுத்தே’

ணப்படுவனவற்றைக் கைவிடுதலான் அம்மனையயிகழ்ந்து நினை யா து உறைகின்ற புல்லிய உனையிர்போலும் குடுமியையுடையபுதல்வன் பலபடி யும் பாலில்லாதவறுவியமுலையைச் சுவைத்துப் பால் பெறானாய்க் கூழையும் சோற்றையும்வேண்டி முடுகி முறைமுறையே உள்ளொன்றில்லாதவறிய அடுகலத்தைத் திறந்து அங்கு ஒன்றுங்காணாதது, அதனைப்பார்த்து மறத் தையுடைய புலியைவரவுசொல்லி அச்சமுறுத்தியும் அம்புலியைக்காட்டி யும் அவற்றால் தணிக்க அருமையின் வருந்தினளாய் நின்றிதாவைநினைந்து வெறுத்த நின் செவ்வியைக்காட்டெனச்சொல்லிக் கேட்டல் அமையாளாய் மிகுதிப்பட நனவின் கண்ணும் துயரமுறுவோள் வளப்பயிக்குத் தொலையாத செல்வத்தை மிகுத்தனையாய் விரையப் பரிசில்தந்து விடுத்தலைவிரும்புவேன், யான் ; ஒலிக்குந்திரையையுடைய நீராற்சூழப்பட்ட நிலவெல்லையிலே யோங்க நினது சீர்மைபொருந்திய சிறந்த புகழைப் பலவாகவாழ்த்து வேம்.—எ - து.

அத்தை, அசைநிலை.

நன்கலமீர் இ அடிசிலைக் குடர்குளிப்பத் தண்ணென ஊட்டியென்க.

ஊட்டியென ஒருசொல் தரப்பட்டது.

‘நட்டோர்நட்ட’ என்பதற்கு நட்டோரைநாட்டியவெனினும்மையும்.

‘செல்லாச்செல்வமீத்தனை’ என்பதூஉம், ‘நிலவரையுரை’ என்பதூஉம் பாடம். (கக௦)

(ககா.க.) நீண்டொலி யழுவங் குறைபட முகந்துகொண்

டெண்டிசெலற் கொண்பு ஷேண்டிவயிற் குழீஇப்

பெருமலை யன்ன தோன்றல சூன்முதிர்

புருமுரறு கருவியொடு பெயல்கட னிறுத்து

௫ வளமழை மாறிய வென்றாழ்க் காலே

மன்பதை யெல்லாஞ் சென்றுணக் கங்கைக்

கரைபொரு மலிரீர் நிறைந்து தோன்றியாந்

கெமக்கும் பிறர்க்குஞ் செம்மலை யாகலி

னன்பி லாடவர் கொன்றாறு கவரச்

க௦ சென்றுதலை வருந வல்ல வன்பின்று

க. “கடல்குறை படுத்தீர் கலகுறைபட வெறித்து” (பரி. ௨௦: ௧); “தடிந்தெழிலி, தானலகா தாகி விடின” குறள், கள்.

ச. புறநா. கஎச : ௨அ; “உருமுரறு கருவிய பெருமழை” (அகநா. ௧௫அ); “உருமுரறு கருவிய பெருமலை பிற்பட” மலைபடு. ௩௫௭.

ச - ௫. புறநா. ௨௦௩ : க.

க-௧௦. புறநா. ௧௩௬ : ௧௦-௧௧; “அற்றம்பார்த்த தல்குந் கடுங்கண் மற வர்தாந், கொள்ளும் பொருளில ராயினும் வம்பலர், துள்ளுநர்க் காண்மாரி தொடர்ந்துயிர் வெளவலிற், புள்ளும் வழங்காப் புலம்புகொ ளாரிடை” கலி. ச.

உருக புறநானூறு மூலமும் உரையும்.

வன்கலை தெவிட்டு மருஞ்சா மிறந்தோர்க்
கிறை நாளொடும் யாண்டுதலைப் பெயரவெனக்
1 கண்பொறி போகிய கசுவோ கிரனழிந்
தருந்தாய ரூழக்குமென் பெருந்துன் புறுவிரின்
கரு | ரூப்படு செல்வங் காண்டொறு மருளப்
பனைமரு டடக்கையொடு முத்துப்பட முற்றிய
வயர்மருப் பேந்திய வரைமரு ணேன்பக
டொளிகிக ழோடை பொலிய மருங்கிற்
படுமணி யிரட்ட வேறிச் செம்மாந்து
உ0 செலனசைஇ யுற்றனென் விறன்மிசு குருசி
வின்மை தூப்ப விசைதர வந்துநின்
வண்மையிற் ரெடுத்தவென் னயந்தனை கேண்மதி
வல்வினும் வல்லே னாயினும் வல்லே
யென்னளந் தறிந்தனை நோக்காது சிறந்த
உரு நின்னளந் தறிமதி பெரும வென்றும்
வேந்தர் நாணப் பெயர்வேன் 2 சார்த்தருந்திப்
பல்பொறிக் கொண்ட வேந்தெழி லகல

* கசு. தெவிட்டல்: “புரவி புல்லுணுத் தெவிட்ட” (மதுரை. ௬௬0);
‘புரவி புல்லுணுத் தெவிட்டும்’ நெடுநல். ௬௩ - ௪.
கங். பொறி - ஒளி; “பொறிவிரிப் புகர்முகம்” பெரும்பாண். ௪௪௮.
கசு. புறநா. ௧௪௬ : எ.
கசு. புறநா. ௧௪0 : எ; “பனைக்கை மும்மத வேழ முரித்தவன்” தே.
கஎ. புறநா. ௩௮, ௪௨, ௧௨௫, ௧௪0, ௧௬௭, ௨௩௮, ௩௮௭ ; நற்.
௧௪௧ ; மலைபடு. ௫௭௨.

கசு ௧௭. யானைக்கொம்புமுத்தம் : புறநா. ௧௭0 : ௧0 - ௧௧.

கசு. புறநா. ௩ : ௧0 ; ௭௨ : ௩ ; ௧௬௫ : ௬ ; ௩௫௧ : ௧.

உ௩. வல்லினும்-வல்லேனாயினும்; “உணர்த்த வல்லின்” (தொல். உரி.
௫. ௬௪); வல்லேன் - வண்மையிலேன்; “பரிசின் மாக்கள் வல்லாராயினும்”
பதிற். உ0 : ௨௨ ; புறநா. ௫௭ : ௧ - ௩ ஆம் அடிக்குறிப்பைப் பார்க்க.

உ௪ - ௫. “சிரப்பான் மணிமுடிச் சேரமான் றன்னைச், சுரப்பாடு
கேட்கவே பொன்னுடொன் நீந்தா, னிரப்பவ ரென்பெறினுங் கொள்வர்
கொடுப்பவர், தாமறிவர் தன்கொடையின் சிர்” (ஒளவையார்பாடல்) என்
பது இங்கே அறியற்பாலது.

உ௭. பொறி - உத்தமஇலக்கணம்; புறநா. ௬௮ : ௫ - ஆம் அடிக்
குறிப்பைப்பார்க்க.

(பி - ம்.)—1 ‘கண்பொறிமாயிய’ 2 ‘சார்த்தருந்து’

மாணிழை மகளிர் புல்லுதொறும் புகல
நாண்முர சிரங்கு மிடனுடை வரைப்பினின்
௩௦ றுணிழல் வாழ்நர் ஈன்கல மிகுப்ப

வாளம ருழந்தின் றுணையுஞ்
சீர்மிகு செல்வமு மேத்துகம் பலவே.

திணை - அது ; துறை - பரிசீற்றுறை.

அவனை அவர்பாடிப் பகர்ப்பற்றது.

இ - ள்.—பெரிதாய் ஒலிக்கின்ற பரப்பினையுடைய கடல்குறைபட
நீரைமுகந்துகொண்டு விரைந்தசெலவையுடையமுகில்கள் வேண்டியவிடத்
தே திரண்டு பெரிய மலைபோலுநதோற்றத்தையுடையவாய்ச் சூல்முதிர்த்து
உருமேறிடிக்கும் மின்முதலாகியதொகுதியுடனே கூடிப் பெயலை முறைமை
யாகப்பெய்து வளத்தைத்தரும் மழைநீங்கிய கோடைகாலத்து உயிர்ப்பர்
மைகளெல்லாஞ்சென்று நீருண்டற்குக் கங்கையின்து கரையைப்பொரும்
மிக்க வெள்ளம் நிறைந்துதோன்றியவாறுபோல எங்கட்கும் பிறர்க்கும் தலை
மையையுடையயாதலின், யாவரோடும் உறவிலலாத ஆறலைகாவர் கொன்று
வழியிலே அடித்துப்பறித்தலாற் போய் முடிவனவல்ல அருஞ்சுரமாயிருக்கத்
தம்முயிர்மேல் அன்பிட்டு வலிய கலைகிடந்து அசையிடம் போதற்கரிய அச்
சுரத்தின்கண்ணே அளவின்றிப் பிரிந்தவர்க்கு இம்மைநாளோடுங்கூடி
யாண்டுகழிகவெனச்சொல்லிக் கண்ணெளிமழுங்கிய இரக்கத்துடனே *வலி
கெட்டுப் பொறுத்தற்கரிய துன்பமுறும் எனது பெரியவறுமையுறுவோள்
நினதுமுயற்சியாலுண்டாகிய செலவத்தைக்காணுந்தோறும் வியப்பப்பனை
யையொகக்கும் பெருங்கையுடனே முத்துப்படும்படிமுதிர்த்த உயர்ந்த கொம்
பேந்திய மலையையொகக்கும் வலிய களிற்றை ஒளிவிளங்கும் பட்டம் பொலி
யப் பக்கத்தேயொலிக்குமணி னுந் தற்கொன்று மாரியொலிப்ப ஏறித்தலைமை
தோன்ற இருந்து போதலைவிரும்பினோன் ; வென்றிமிக்கதலைவனே, எனது
வறுமை பின்னே நின்றுதார்த்த நிற்கும்கொடுவாநது நினது கைவண்மை
யிலே சிலவற்றைத்தொடுத்த என்னக் காதலித்துக்கேட்பாயாக ; சில
வற்றைச்சொல்ல அறிவேனாயினும் அறியேனாயினும் விரைய எள்கலவியளவை
ஆராய்ந்தறிந்தனையாய் ஆராயாது சிறந்த சின்னளவை அளந்தறிவாயாக,
பெருமானே, எம்மோரும் ; எனதுமிகுதியைக்கண்டு அரசர்நாழும்படி பெயர்

உ. ௨. ஐங்குறு. ௪௪௮ ; மதுரை. ௨. ௩௨ ; சீலப். ௧௮ : ௨.

௩௦. தாணிழல் : “வீரன் றுணிழல்”, “அழகிழந்த நருக வென்றெம்
மாணவேந்த நீளிச் செய்தான்” சீவக. ௪௦௪, ௪௦௮.

௩௧. புறநா. ௨௪ : ௨௩.

௩௨. புறநா. ௪௦ : ௩௩ ; ௪௧௦ : ௩௦.

* புறநா. ௪௪௮. ௨.—ஆம் அடிக்குறிப்பையும், “ஊக்க வேந்த னுக்கம்
போல” (பெருங். ௩. ௫ : ௨௦) என்பதையும் பார்க்க.

† “இம்மியள துண்பொருள்க ளீட்டிநிதி யாக்கிக், கம்மியந முர்வர்
களி றோடைததல் ரூட்டி” சீவக. ௪௬௫.

உருஅ புறநானூறு மூலமும் உரையும்.

வேன்; சாந்துபூசப்பட்டுப் பல நல்ல இலக்கணத்தைப்பொருந்திய மேம்பட்ட அழகியுடையமார்க்பை மாட்சிமைப்பட்ட ஆபரணத்தையுடைய மகளிர்தழுவுந்தோறும் விரும்ப நாட்காலையே முரசுமுழங்கும் இடனுடைத்தாய எல்லையின்கண் நின்றுதாணிழற்கண்வாழ்வார் நல்ல ஆபரணத்தை மிகுப்டவாளாற்செய்யும் போரின்கண்ணே உழக்கப்பட்ட நின்றபடையையும்நினைது சீர்மிக்க செல்வத்தையும் பலபடப்புகழ்வேம்.—எ - று.

அருஞ்சரம் சென்று தலைவருவனவல்லவென முற்றாக்கி, அவ்வருஞ்சரமிதந்தோரொனவும், அன்பின்றியிறந்தோரொனவுந்கூட்டுக.

நின்வண்மையிற் றொடுத்தவென்பதற்கு நின்வண்மையால் வளைத்துக் கொள்ளப்பட்டவெனினுமமையும்.

புகல மிகுப்பவென்னும் செய்வெனெச் சங்கநர், வாளாமருந்தவென்னும் பிறவினையொழிமுடிந்தன.

துன்புறுவி மருளப் பகடேறிச் செல்லநகைஇ உற்றனெனெவும், மகளிப்புலத் தாணிழலவாழ்நர் நன்கலமிகுப்ப வாராமருந்தநிந்தானையும் செல்வமும் ஏத்துகமெனவுந்கூட்டுக. (பக்கம்)

(கசூஉ.) இரவலர் புரவலை நீயு மல்லே

புரவல ரிரவலர்க் கில்லையு மல்ல

ரிரவல ருண்மையுந் காணினி ரிரவலர்க்

கீவோ ருண்மையுந் காணினி நின்னூர்க்

ரு கடிமரம் வருந்தத் தந்தியாம் பிணித்த

நெடுநல் யானையெம் பரிசில்

கடிமான் றேன்றல் செல்வல் யானே.*

திணை - அது; துறை - பரிசில்விடை.

அவர் வெளிமானுழைச்சேன்றர்கீது வெளிமான்துஞ்சுவான் தம்பியைப் பரிசில்கொடுவேன அவன்சிறிதுகொடுப்பக் கொள்ளாதுபோய்க்

ரு. கடிமரம் - காவன்மரம்; அது பகைவரனுக்காதவண்ணம் வளர்க்கப்படுவது.

சு. யானைப்பரிசில்; புறநா. கசூக, கசூர, நகசூ.

ரு - சு. பகைவருடைய காவன்மரத்தை அல்லது காவற்சோலையை வெட்டுதலும் வெட்டாமல் அம்மரத்தில்தம்முடைய யானை பாக்கட்டுதலும் அரசாக்கியலபு; புறநா. ௨௩ : அக; ௩௬ : சு+க; ௩௭ : க௧ - கக; ௩௮ : ச; ௩௯ : க) என்பதனுணர்க்; அனுமான் அசோகவனத்தை அழித்ததும் இங்கே அறியற்பாலது.

* மு. அறுவகைப்பட்ட பார்ப்பனப்பககத்துள், ஏற்றற்கு மேற்கோள்; ஏற்றலாவது, கொள்வோன் தனது சிறப்பிற் குன்றாமற்கொள்ளுதல்; (தொல். புறத்திணை. ரு. கசு - இளம்); “இரவலர்.....யானே : இது பிறன்பாற் பெரிது பெற்றுச் சிறிதுதந்தவற்குக்காட்டிய விடை” ஷே. ஷே. ௩௬ - ந.

மண்ணைப்பாடிக் குமணன் பகடுகொடுப்பக் கொணர்ந்துநீன்று வேளி
மானூர்க் கடிமரத்துயாத்துச்சேன்று அவர்சொல்லியது.

இ - னா.—இரப்போர்க்கு ஈந்து டாதுகாப்பாய் நீயுமல்ல; புரப்போர்
இரப்போர்க்கு இல்லையுமல்லா; இனி இரப்போருண்டாதலையும் காண்பா
யாக; இனி இரப்போர்க்கு இடுகொருண்டாதலையும் காண்பாயாக; சின்ன
யுடைய ஊரின் கட் காவலையுடையமரம்வருந்தக் கொடுவது யாம் கட்டிய
உயர்ந்த நல்ல இலக்கணமுடைய யானே எமதுபரிசில; விரைந்த செலவினை
யுடைய குதிரையையுடைய தலைவனே, இனி யான்போவல.—எ - று.

யான்போவலென மகருதது: முன்புரிதுகொடுப்பக் கொணராத மிகுந்
தோன்றலின்றது.

இவலருண்மையுங்காணினியென மகருத்து: இரப்போர்க்குப்பெருந்
தன்மையுளாதால் என்னவிலேகொனென்பதாம்.

‘யாம்பிணித்த’ என்னும் பன்மை பெருமிதத்தோன்றலின்றது.

† “நடைவழிற்றோன்று மிருவகை விடையும்” என்பதனால், இதபெறுது
பெயர்ந்த பரிசில்விடை. (கரு.)

* “யாம்” என்றான, தம்பிராட்டிபாதலால், தன்பெருமிதத்தோன்ற”
ரீலி, ௨௦: கரு - அரும்த.

† தொல்காப்பியம், புறத்திணையல், கு. ௩௩.

(கரு.) நின்னயர் துறைநர்க்கு நீரயர் துறைநர்க்கும்

1 பன்மாண் கறபினின் கிளைமுத லோர்க்குங்

கடும்பின் கடும்பசி தீர யாழநின்

னெடுங்குறி யெதிர்ப்பை நல்கி யோர்க்கு

௩. மின்னோர்க் கென்னு தென்னெடுங் குழாது

வல்லாங்கு வாழ்து மென்னுது நீயு

மெல்லோர்க்குந் கொடுமதி மனைகிழ வோயே

பழந்துங்கு முதிரத்துக் கிழவன்

றிருந்துவேற் குமண னன்கிய வளனே.*

௩. கடும்பு - சுற்றம்; (புறநா. ௨௨: ௨௭), கடும்பசி - மிக்க பசி;

புறநா. ௨௩௦: கூ.

௪. “குறியெதிர்ப்பையாவது அளவுகுறித்து வாங்கி அவ்வாங்கிய
வாதே எதிர்கொடுப்பது” (குறள், ௨௨௧ - பரிமேல்); “சுற்றம், குறி
யெதிர்ப்பை கொள்ளுந் தகைமைத்தே...களிது” முத்தொள்ளாயிரம்.

௫. வல்லாங்கு: புறநா. ௪௭: ௩.

* மு. அரசன்விடைகொடுப்பப் போந்தவன்சுற்றிற்கு மேற்கோள்;
(தொல்புறத்திணை. கு. ௩௦ - இளம்); “நின்னயர் துறைநர்க்கு.....வள
னே: இது மனைக்குமகிழந்து கூறியது” (ஹெ. ஹெ. ஹெ. ௩௬ - ௩) என்பர்.

(பி - ம்.)—1 ‘பன்மாண்’

உகூ௦ புறநானூறு மூலமும் உரையும்.

திணை, அது ; துறை - பரிசில்.

பெருஞ்சித்திரனார் குமணனைப்பாடிப் பரிசில்கொணர்ந்து மனை யோட்துச்சொல்லியது.

இ - ள்.—நின்னைக்காதலித்துறையும் நி ள்சார்வாய மகளிர்க்கும் ந் அன்புசெய்தொழுகப்பட்ட மகளிர்க்கும் பலகுணங்களும் மாட்சிமைப்பட்ட கற்பிணையுடைய நினதுசுற்றத்து மூத்தமகளிர்க்கும் நமதுசுற்றத்தினதுமிக்க பரிசீங்க நினக்கு நெடுநாட்படக் குறித்த எதிர்ப்படை துதோர்க்கும் மற் றும் இன்னதன்மையாரென்றகருதாது என்னெடுகடி உசாவுவதுஞ்செய் யாது சதுரப்பட்டக் குழுவாழககைவாழ்க்கடமென்றகருதாது நீயும் யாவர்க்கும் வழங்குவாயாக, எனது மனைக்குரியோயே, பலாப்பழமுதலா யினதுங்கும் முதிர்மென்னுமடிகளுக்குத்தலைவனாகிய திருநதியகேலையுடைய கும ணன் நலகியச் சொவத்தை.—எ - று.

மனைகிழவோய், குமணன்லகிய சொவத்தை நீயும் எல்லோர்க்கும் கொடுமதியெனக்கூட்டுக.

நின் பன்மாணகற்பிற்கினைமுதலோர்க்குமெனவியையும்; நின்றாங்குரைப் பினுமமையும்.

நீயுமென்ற உம்மை, யானுங்கொடுப்பேய் நயங்கொடுவென எச்ச வும்மையாய்நிறுது. (ககூ)

(ககூச.) ஆடுநனி மறந்த கோடிய ரடுப்பி

னும்பி பூப்பத் தேம்புபசி யுழவாப்

பாஅ வின்மையிற் றோலொடு திரங்கி

யில்லி தூர்ந்த பொல்லா வறுமுலை

டு சுவைத்தொ றழுஉந்தன் மகத்துமுக நோக்கி

நீரொடு நிறைந்த வீரிதழ் மழைக்க ணென்

மனையோ ளெவ்வ நோக்கி நினைஇ

நிற்படர்ந் திசினே நற்போர்க் குமண

வென்னிலை யறிந்தனை யாயி னிந்நிலைத்

க - உ. “புனிற்றுநாய் குலரக்கும் புல்லெ னட்டில, காழ்சோர் முது சுவர்க் கணச்சித லரித்த, பூழி பூத்த புழற்கா ளாம்பி, யொலகுபசி யுழந்த ...வனைக்கைக் கிணைமகள்” சிறுபாண். ககூ உ - க.

ங - டு. புறநா. உகக : ௨௦ - ௨௧.

எ. புறநா. கடுக : கடு- ஆம் அடிக்குறிப்பைப்பார்க்க.

ச - அ. “இல்லிதூர்ந்த...குமண : என்புழி, முலைப்பசைகாணது அழு கின்றது குழவியென்பது. தன்கட்டோன்றிய வறுமைபற்றி அவலம்பிறந்தது; மகமுகநோக்கி அழுகின்றான் என்மனைவியென்பது பிறர்கட்டோன்றிய வறுமையவலம்” தோல், மெய்ப்பாடு. ௬. டு - பேர்.

க0 1 தொடுத்தும் கொள்ளா தமையலெ னெக்கிய

பண்ணமை நரம்பின் பச்சை நல்யாழ்

2 மண்ணமை முழுவின் வயிரிய

நின்மை தீர்க்குந் குடிப்பிறந் தோயே*

திணை - அது; துறை - பரிசில்கடாநிலை.

தம்பியால்நாடுகொள்ளப்பட்டுக் காடுபற்றிநுந்த துண்ணைப் பெருந்தலைச் சாத்தனார் பாடியது.

இ - ள். — அடுத்தலை மிகவும்மறந்த புடையோங்கிய அடுப்பின்கட் காளாம்பிபூப்ப உடம்புமெலியும்பசியான்வருந்திப் பாலினமையால் தோ லாந்தன்மையுடனே திரங்கித் துளைதூர்ந்த பொல்லாத வறியமுலையை வறிதே ஈவைக்கும்தோறும் அழுகின் டு தனதுபிள்ளையது முகத்தைப்பார்த்து நீசால் நிரம்பிய ஈரிய இமையையுடைய குளிர்ந்தகண்ணையுடைய என்மனைவியது வருத்தத்தைப்பார்த்து இந்தவருத்தத்தீர்த்ததற்குரியாய் நீயென நினைந்து நின்றபால்வந்தேன் ; நல்லபோரையுடையகுமண, என்னது வறுமையல்லையா நீ அறிந்தாயாயின், இவ்வாறு வறுமையுற்றுநின் தநிலைமைக்கண் வளைத்தாயினும் பரிசில்கொள்ளாதுவிடேன் ; பலவாக அடுக்கப்பட்ட பண்ணுதலல்லமந்த நரம் பிளையுடைய தோலாற்போர்க்கப்பட்ட நல்லயாழையும் மார்ச்சனை நிறைந்த மத்தனத்தினையுமுடைய கூத்தரது மிடியைக்கெடுக்கும் குடியின்கடபிறந் தோயாதலால். — எ - று.

அடுத்தலைமிகவும் மறத்தலால் தேய்பின்றி உயர்ந்த அடுப்பென்றாம்.

குமண, நீ இன்மைநீர்க்குங்குழிந்நதோயாதலால் இந்நிலைத் தொடுத்தும் கொள்ளாது அமையலெனென்னக்கூட்டுக. (கசுக)

க0. தொடுத்தும் - வளைத்தும் ; புறநா. கருநு : கஎ ; கருக : ச ; “வளைத்துவாங்கு பொன்னிழவாதே யென்றார்” திருவால். 10 அ : உ.

கக. பண்ணமை : புறநா. கஎ0 : கக. பச்சை - யாழின் தோற் போர்வை ; “விளக்கழ லுருவின் விசியுறு பச்சை” (பொருந. ௫) ; “புகழ் வினைப் பொலிந்த பச்சை” சிறுபாண். உஉ௭.

கக. புறநா. ௩ : உச - கூ.

க0 - கக. “கரப்பிலா நெஞ்சிற் கடனறிவார் முன்னின், திறப்புமோ ரேள ருடைத்து” (குறள், ௧0௫௩) என்பது இங்கே அறியற்பாலது.

* மு. வாகைத்திணையின்பகுதியாகிய பரிசில்கடையு கடைக்கூட்டு நிலைக்கு மேற்கோள் ; (தொல். புறத்திணை. கு. ௩௦ - ஓளம்) ; “ஆடுநனி மறந்த...குடிப்பிறந்தோயே : இது பரிசில்கடாநிலை” ஸேஷ்ட ஸேஷ ௩௬ - ந.

† காளாம்பி - காளான்.

(பி - ம்.)—1 ‘தடுத்தும்’ 2 ‘மண்ணார்’

உசுஉ புறநானூறு மூலமும் உரையும்.

(கசுரு.) மன்னு வலகத்து மன்னுதல் குறித்தோர்

தம்புகழ் நினைத் தாமாய்ந் தனரே

துன்னருஞ் சிறப்பி னுயர்ந்த செல்வ

நின்மையி னிரப்போர்க் கீடு யாமையிற்

ரு ரென்மை மாக்களிற் ரெடர்பறி யலரே

தாடாழ் படுமணி யிரட்டும் பூதுத

லாடியல் யானை பாடுநர்க் கருகாக்

கேடி னல்லிசை வயமான் ரென்றலைப்

பாடி நின்றனெ னாகக் கொன்னே

க0 பாடுபெறு பரிசிலன் வாடினன் பெயர்தவென்

னாழந் ததனினு னனியின் னாதென

வாடந் தன்னே தலையெனக் கீயத்

தன்னிற் சிறந்தது பிற்தொன் நின்மையி

னாடுமலி யுவகையொடு வருவ

க. 'மன்னுமை' என்பது நிலையாமையையுணர்த்துவதற்கு இது மேட்கோள்; தொல். கிளவி. கு. 125 - ந.

க - உ. புறநா. கசு : ந ; “நின்றுநீ கெடாது நல்லிசை நிலைஇ” “நல்லிசை நிலைஇய நனந்தலை யுலகத்து” (பதிற். கசு, அசு); “மண்ணின மேல வான்புகழ் நடடானும், ...சாவா வுடம்பெய்தினர்” (திரி. கசு); “மண்ணியன் ஞாலத்து மன்னு புகழ்வேணடிப், பெண்ணிய னல்லாய பிரிந் தார்” (கார். அ); “நிலலா வுலகத்து நிலைமை தூக்கி, யநிலை யனுக்கல வேண்டி” (பெரும்பாண். சசு - எ); “தொலையா நல்லிசை யுலகமொடு நிற்ப”, “இன்றிவட் செல்லா துலகமொடு நிற்ப” (மலைபடு. எ0, ருசக); “ஒருவன திரண்டி யாக்கை பூன்பயி னரம்பின் யாத்த, வருவமும் புகழ் மென்றாங் கவற்றினாழ் காத்து வந்தது, மருவிய வருவ பிங்கே மலைய ந்துபோ மற்றை யாக்கை, திருவமர்ந் துலக மேத்தச சிறந்துபின் னிற்கு மன் றே”, “பொன்று மிவ்வுட லின்பொருட், டென்று நிற்கு மிரும்புக, பின்னு நீர்கழிந் தீர்களாம், குன்றின் மேற்குடை வேந்தீர்களா” (குளா. சீயவதை. உ0ச; ஷட அரசியல. உசு); “மன்னு வலகத்து மண்ணிய சீர்த்தஞ்சை வா ணன்” (தஞ்சை. உக); “மாய்ந்தவர் மாய்ந்தவ ரல்லர்கண் மாயா, தேந்திய கைகொ டுரந்தவ ரெந்தாய், வீந்தவ ரென்பவர் வீந்தவ ரேனு, மீந்தவ ரல்ல திருந்தவர் யாரே” கம்ப. வேள்வி. 150.

உ - ரு. மலைபடு. ருசக - 15.

க - எ. புறநா. எஉ : 15 - ச ஆம் அடிக்குறிப்பைப்பார்க்க.

கக. “கடலங் கான லாய மாய்ந்தவென், னலமிழந் ததனினு னனியின் னாதே” குறுந். உசரு.

புறநானூறு மூலமும் உரையும். உக௩

கடு லோடாப் பூட்கைநின் கிழமையோற் கண்டே.*

திணை - அது; துறை - பரிசில்விடை.

தம்பியால்நாடுகொள்ளப்பட்டுக் காடுபற்றியிருந்த துண்ணைக் கண்டு அவன் தன்வாள்கோடுப்பக் கொண்டுவந்து இளங்குமணற்குக் காட்டிப் பெருந்தலைச்சாத்தனூர்பாடியது.

பரிசில்விடையர்வது,—

† “வேந்தனுண் மகிழ வெல்புக முறைத்தோர்க்
கீந்து பரிசி லின்புற விடுத்தன்று.”

இ - ள்.—எப்பொருளும்சிலையாத இவ்வுலகத்தின்கண் நிலைபெறுதலைக் கருதினோர் தம்முடையபுகழைப் பூமியிடத்தேறிதுத்தித் தாங்கள் இறந்தார்; நணுகுத்தற்கிய தலைமையையுடைய மிக்கசெல்வர், வறுமையால் இரப்போர்க்குக் கொடாமையிற் பழைய வண்மையையுடைய மாக்கள்போலப் பின்னும் தம்பெயரைறிதுத்தி உலகோடுதொடர்ந்துபோதுதலை அறியார்; தாளின்கண் தாழ்ந்த ஓசையையுடைய மணி ஒன்றற்கொன்றுமாயியொலிக்கும் புகர்வதுதலையுடைய வென்றியியன்ற யானையைப் பாவலர்க்குமிகக்கொடுக்கும் அழிவில்லாத நல்லபுகழையுடைய வலிய குதிரையையுடைய தலைவனைப்பாடிநின் மேனாக, பயனின்றியே பெருமைபெற்றபரிசிலன் வாடினனாகப்பெயர்தல் எனது நாட்டையிழந்ததனினும் மிக இன்னுதென நினைந்து வாளைத்தந்தான், தனதுதலையை எனக்குத்தருவானாக; ஆங்குத்தருதற்குத் தன்னிற்சிறந்த பொருள் வேறென்றில்லாமையின்; வென்றியிக்க உவகையான்வந்தேன், புரக்கொடாத மேற்கோளையுடைய நின்தமையனைக்கண்டு.—எ - று.

வருவென்பது, காலமயக்கம்.

மன்னுதல்குறித்தோர் புகழ்நிறுத்துதலும், புகழ்நிறுத்தாதோர் மன்னுராதலும் இவ்வாறன்றோவென்பது கருத்தாகக்கொள்க.

நின்கிழமையோற்கண்டு வருவெனவும், வயமான்றோன்றலைப்பாடி நின்மேனாகப் பரிசிலன் கொள்ளேபெயர்தல இழந்ததனினும் இன்னுதெனத் தன்னிற்சிறந்தது பிறிதொன்றின்மையின், தலை எமக்கீய வாந்தந்தனன்; ஆதலால், ஆடுமலியுலகையின் வருவெனவும் கூட்டுக.

‘இளைமை யோற்கண்டு’ என்றுபாடமோதுவாருமுளர். (ககடு)

கடு. ஓடாப்பூட்கை; புறநா.கருசு; ௧௦-ஆம் அடிக்குறிப்பைப்பார்க்க.

* 1. வாகைத்திணைத்துறைகளுள் ‘இடையில் வண்புகழ்க் கொடை’ என்பதற்கு மேற்கோள்; தோல். புறத்திணை. கு. கள - இளம்; ஷெ. ஷெ. ஷெ. உக - ந.

† புறப்பொருள் வேண்பாமாலை, பாடாண்படலம், உக.

உகூச புறநானூறு மூலமும் உரையும்.

(ககூகூ.) நன்றாய்ந்த நீணியிர்சடை
முதுமுல்வன் வாய்போகா
தொன்றுபுரிந்த வீரிரண்டி
ஹுணர்ந்த வொருமுதுநா
ரு லிகல்கண்டோர் மிகல்சாய்மார்
மெய்யன்ன பொய்யுணர்ந்து
பொய்யோராது மெய்கொளீஇ
| மூவேழ் துறையு முட்டின்று போகிய
வுரைசால் சிறப்பி னுரவோர் மருக
கரு வினைக்குவேண்டி நீபூண்ட
புலப்புல்வாய்க் கலைப்பச்சை
சுவற்பூண்ஞாண் மிசைப்பொலிய
மறங்கடிந்த வருங்கற்பி
னறம்புகழ்ந்த வலைகுடிச்
கரு சிறுதுதற்பே ரகல்குற்
சிலசொல்லிற் பலகூந்தனி
னிலைக்கொத்தநின் றுனைத்துணைவியர்
தமக்கமைந்த தொழில்கேட்பக்
காடென்றா நாடென்றாங்
உரு கீரேழி னிடமுட்டாது
நீர்நாண நெய்வழங்கியு
மெண்ணுணப் பலவேட்டும்
மண்ணுணப் புகழ்பரப்பியு

க - உ. புறநா. க : ககூ ; ருகூ : க - உ ; “நிமிர்புன் சடையின் முழ
யாய்”, “நீர்பாந்த நிமிர் புன்சடை மேலோர் நிலாவெண்மதி சூடி”, “நிமிர்
புன்சடை யெம்மிடமவன்”, “நிமிர்புன்சடைப் பெருமான்” தேவாரம்.

உ - ஈ. “மறைமுதுமுதல்வன்” சீலப். கஉ : (ப. ஈ உஉ.)

ககூ. தொல். தொகை. ரு. கரு - ந; ஸ்டி கிளவி. சூ. க-ந; இ - வீ.
சூ. எரு - உரை, மேற்.

ககூ. தொல். தொகை. சூ. கரு - ந; ஸ்டி கிளவி. சூ. க - ந; இ-வீ.
சூ. எரு - உரை, மேற்.

உக. டி. புறநா. ஈகூச.

உஉ. புறநா. கரு : உரு - உக.

உஈ. புறநா. ககூ : உக - ஈகூ.

உஉ - ஈ. தொல். மரபு. சூ. எஈ - பேர், மேற்.

மருங்கடிப் பெருங்காலே
 உரு விருந்துற்றநின் றிருந்தேந்துநிலை
 யென்றுங், காண்கதில் லம்ம யாமே குடாஅது
 பொன்படு நெடுவரைப் புயலேறு சிலைப்பிற்
 பூவிரி புதுநீர்க் காவிரி புரக்குந்
 தண்புனற் படப்பை யெம்மூ ராங்க
 ௩௦ னுண்டிந் தின்று மூர்ந்து மாடிகஞ்
 செவ்வ லத்தை யானே செல்லாது
 மழைபண் ணாப்ப நீடிய நெடுவரைக்
 கழைவள ரிமயம் போல
 நிலீஇய ரத்தைநீ நிலமிசை யானே.*

திணை - வாகை ; துறை - பார்ப்பனவாகை.

சோனாட்டுப் 1 † பூஞ்சாற்றார்ப் பார்ப்பான் ‡ கௌணியன்விண்
 ணந்தாயனை ஆவூழ்லங்கிழார் பாடியது.

பார்ப்பனவாகையாவது,—

§ “கேள்வியாற் சிறப்பெய்தியானே
 வேள்வியான் விதன் மிகுத்தன்று.”

இ - ஈ.—பெரிதும் ஆராயப்பட்ட மிக்க நீண்டசட்டையினைபுடைய
 சீமூதிய இறைவனது வாக்கைவிட்டுநீங்காது அறமொன்றையேமேவிய ஈன்கு

உஅ. “காவிரி புரக்கு நாடுகிழ வோலே” பொருந். உசுஅ.

உசு-அ. “மலைத்தலைய கடற்காவிரி” (பட்டின, சு); “குடமலைப் பிறந்த
 தண்பெருங் காவிரி” (மலைபடு, ௫௨௭); “குடமலைப் பிறந்த கொழும்புஃ
 றுரமொடு, கடல்வல டொடிக் கயவாய் நெகிகுங், காவிரி” சீலப். ௧௦ :
 ௧௦௬ - அ.

௩௦ - ௩௧. எண்ணிடைச்சொல் வினைச்சொற்கண் வந்ததற்கு மேற்
 கோள் ; தொல். இடை. ௧௫. சரு - ந்.

௩௨. புறநா. ௩௬௬-அ : ௧-௩ ; ௧௫௭ : அ-ஆம் அடிக்குறிப்பைப்பார்க்க.

௩௩ - ச. புறநா. ௨ : ௨௦ - ௨௪ ஆம் அடிகளின் குறிப்பைப்
 பார்க்க.

* மு.அந்தணன் வேட்டதற்கும் (தொல். புறத்திணை. ௧௫. ௧௬-இளம்);
 அந்தணன் வேட்டதற்கும் ஈதற்கும் (செடி ஷெ ௧௫. ௨௦ - ந) . மேற்கோள்.

† பூஞ்சாற்றார் - சோழநாட்டில முடிசொண்டானுற்றங்கரையில்
 உள்ளதோரார்.

‡ கௌணியன் - கௌண்டின்னியகோத்திரத்திற்பிறந்தவன்.

§ புறப்பொருள்வெண்பாமாலை, வாகைப்படலம், சு.

§ முடிய இறைவன் - சிவபெருமான்.

(பி - ம்.)—1 ‘பூஞ்சிற்றார்’

உகுக புறநானூறு மூலமும் உரையும்.

கூற்றையுடைத்தாய் * ஆறங்கத்தாலும் உணரப்பட்ட ஒருபழையதூலாகிய வேதத்திற்கு மாறுபட்டதூல்களைக் கண்டோராகிய புத்தர்முதலாகிய புறச்சமயத்தோரது மிகுதியைச் சாய்க்கவேண்டி அவரதுமெய்ப்போன்ற பொய்யை உளப்பட்டிற்று அப்பொய்யம்மையை மெய்யென்றதுகருதாமல் உண்மைப்பொருளை அவர்களுக்கு ஏற்பச்சொல்லி † இருபத்தொருவேள்வித் துறையையும் குறையின்றாகச் செய்துமுடித்த புகழமைந்ததலைமையையுடைய அறிவுடையோர்மரபிலுள்ளானே, வேள்வித்தொழிற்கு வேண்டி நீபோர்க்கப்பட்ட காட்டுநிலத்துவாழும் ‡ புல்வாய்க்கலையினது உறுப்புத் தோல் நிறத்துதோளின்கணை இடப்பட்ட பூணுதன்மீதே சிறந்துதோள் நக கொடுமையைநீக்கிய பெறுதற்கரிய கற்பினையும், அறநூல்புகழ்ப்பட்ட § சாலகத்தைச் சூழ, சிறியதுதலினையும் பெரிய அகன்ற அல்குலையும் மெத்தென்றதொல்லையும் பலவாகியகூடா தலைபுழுடையரின்னுடையநிலைமைக்குமுள்ள மொத்த நின்னுடையதுணைவியாகிய § காதலிமார் தத்தமக்குப்பொருதிய ஏவற்றொழிலைக்கேட்டுச் செய்யக் காடென்றும் நாடென்றஞ்சொல்லப்பட்ட அவ்விடத்தின்கட் ¶ காட்டுள் எழுவகைப்பட்டபசுவானும் நாட்டுள் எழுவகைப்பட்டபசுவானும் முட்டாது நீர் நாணும்பரிசு நெய்யைவழங்கியும்

* வேதத்தின் ஆறங்கங்களாவன:—வியாகரணம், சோதிடம், நிருதம், சந்தம், சிக்கை, கற்பமென்பன; “கற்பன் கைசம் தங்கா லெண்கண, டெற்ற நிருத்தஞ் செலிசிக் கைமுக, குற்ற வியாகரணமுகம் பெற்றுச், சார்பிற் றோன்ற வாறண வேதக், காதி யந்த மிலலை” மணி. உள: ௧00 - ௧0௪.

† இருபத்தொருவேளிகளாவன:—லோமயஜனும், எ; ஹவிர்யஜனும், எ; பாகயஜனும், எ; அவந்துள், லோமயஜ்ஞங்களுழாவன:—அக்கினிஷ்டோமம், அநியக்கினிஷ்டோமம், உக்தியம், ஷோடசி, வாஜபேயம், அதிராத்திரம், அப்தோர்யாமமென்பன. ஹவிர்யஜ்ஞங்களுழாவன:—அக்கினியாதேயம், அக்கினிஹோத்திரம், தரிசபூர்ணமாசம், சாதூர் மாஸயம், நிருடபசுபந்தம், ஆக்கிரயணம், லௌத்திராமணியென்பன. பாகயஜ்ஞங்களுழாவன:—அஷ்டகை, ஆபார்வணம், சிராத்தம், சிராவணி, ஆக்கிரகாயணி, சைத்திரி, ஆச்வயுஜியென்பன.

‡ யாகத்தலைவர்கர் யாகஞ்செய்யுங்காலத்துக் கலைமானின் உறுப்புத் தோலைப் போர்த்துக் கொள்ளுதல மரபு; “கடகரி யுரிவை போர்த்த கணனுதம் கடவுண் மாறி, யிடம்வல மாகப் பாகத் திறைவியோ டிருந்த வாபோ, லுடல்கலை யுறுப்புத் தோலி னெனித்திடப் போர்த்து வேளிக், கடனினுக் குரிய வெல்லான் கவினுதச் சார்த்தி னானே” வில்லி—பாரதம், இராசகுய. ௧0௪.

§ சாலகம்-ஜாலகம்; இது யாகபத்தினிகள் அணியும் அணிவிசேடம்.

¶ யாகங்களுட் சிலவற்றிற் பணிவிடை செய்தற்குப் பத்தினிகள் முவருக்குக் குறையாநிருத்தல் வேண்டுமென்பது விதி.

¶ காட்டுப்பசு ஆரண்யபசுவென்றும்; நாட்டுப்பசு கிராமபசுவென்றும் வழங்கப்படும்.

புறநானூறு முலமும் உரையும் உகௌ

எண்ணிப்பப் பலவேள்விகளைவேட்டும் மண்பொறும் புகழைப்பரப்பியும் அவ்வாறு பெறுதற்கரிய விளக்கமுற்ற வேள்விமுடிபாகிய பெரியகாலத்து நிருந்தினரைப்பொருந்திய நினது நிருந்திய மேம்பட்ட நிலைமையை எந்நாளும்காண்போமாக, யாங்கள் ; மேற்றிசைக்கண் பொன்படுகின்ற நெடிய குடகமலைக்கண்ணே முகிலின்கண் இடியேறுமுழங்கிப் பூப்பரந்த புதநீரையுடைய காவிரி உலகத்தைப்பாதுகாக்கும் குளிர்த புனற்பக்கத்தையுடைய எம் ஊரிடத்தின்கண் உண்ணப்படுவனவற்றையுண்டும் தின்னப்படுவனவற்றைத்தின்றும் ஏற்படுவனவற்றையேறியும் கொண்டாடுவேமாகப் போவோன், யான் ; போகாது, மழை தலையெடுப்ப உயர்ந்த நெடிய பக்கவரைக் காலுடைத்தாய் மூங்கிலவளரும் இமயமலைபோல நிலைபெறுவாயாக, நீ நிலத்தின்மேலே.—எ - று.

முதுமுதலவன்வாய்போகாதென் மகருத்து : * அப்பெரியோனாலும் எக் காலமும் அத்தியயனம் பண்ணப்படுமென் மதாகக்கொள்க.

‘வாய்போகாதொன்றுபுரிந்த’ என்பதற்கு மெய்யம்மைநீங்காமலலீடொன் றையுமே புரிந்தவென்றும், ‘பொய்யோர்து’ என்பதற்குத் தாம்பொய்யம்மை யை விசாரியாதென்றும், ‘மூவேழதுறை’ என்பதற்கு இருபத்தொருகூறு பட்டதருக்கதூலென்றும், ‘ராரேழின்’ என்பதற்குக் காட்டுள் ஏழுநாளும் காட்டுள் ஏழுநாளுமென்றும், ‘கற்பினவலைமுடி’ என்பதற்குக் கற்பினால் வலைமுடியென்றுமுரைப்பினுமமையும்.

உரவோர்மருக, பொலியக் கேட்ப வழங்கியும் வேட்டும் பரப்பியும் இவ்வாறு விருந்துற்ற நீன் நிருந்தேந்துநிலை என்றும் இன்றுபோலக் காண்போமாக, யாமும் ; எம்மூரிடத்து உண்டும் தீனும் ஊர்ந்தும் இவ்வாறுசெய்து நீந்ததபரிசில்கொண்டு கொண்டாடுவேமாகச் செலவேன் ; நீதானும் இமயம்போல நிலைபெறுவாயாகவென முடிக்க.

நன்றாய்ந்த ஒருமுதுநூலெனவும், கற்பையும் துதலையும் அலகுலையும் சொல்லையும் கூந்தலையுமுடையதுணைவியர் வலைமுடித் தொழில் கேட்பவெனவும், செல்லாது நிலையெனவுமியையும்.

மூவேழதுறைபுமென்பதற்கு இருபத்தொருகூறுபட்ட அருத்த தூலென்பாருமுளர்.

விரைதென்றது, அதிதிகளை ; அன்றி உறுப்புத்தொல்முதலியவற்றைப் புதுமையுற்றவெனினுமமையும்.

தில், விழைவின்கண்வந்தது.

‘காவிரிபாக்கும்’ என்பதனும் பாடல்.

(கௌ)

* “வேதநாவின்”, “பாடினார் சாமவேதம்”, “சாமத்தினிசைவீணை தடவிக்கொண்டார்”, “சாமவேதமோதி” தேவாரம்.

உகாஅ . புறநானூறு முலமும் உரையும்.

(கக௭.) நீயே, அமர்காணி நமர்கடந்தவர்

படைவிலக்கி யெதிரிற்றலின்

வாஅள் வாய்த்த வடுவாழ் யாக்கையொடு

கேள்விக் கினியை கட்கின் னாயே

நு அவரோ, நிற்காணிற் புறங்கொடுத்தவி

னூற்றியா மெய்யாக்கையொடு

கண்ணுக் கினியர் செவிக்கின் னாரே

அதனா, னீயுமொன் றினியை யவருமொன் றிரிய

ரொவ்வா யாவுள மற்றே, வெல்போர்க்

க0 கழல்புனை திருந்தடிக் கடுமான் கிள்ளி

நின்னை வியக்குமிவ் வுலகமஃ

தென்னே பெரும வுரைத்திசி னெமக்கே.

தீனை - அது ; துறை - அரசவாகை.

ஏனுத்திருக்கினியைக் கோலுட்டு * எறிச்சிலார் மாடலன்
மதுரைக்குமரனார் பாடியது.

இ - ள். — நீதான், போரைக்காணின் அப்போரைவென்று அப்பகைவ
ரது படையைவிலக்கி எதிரிற்றலான் வாள்வாயக்கத்தைத்த வடுவமுடைய
உடம்புடனே கேட்டசெவிக்கு இனியை, கண்ணுக்கு இன்னாய் ; பகைவ
ராகிய அவர்தாம், நின்னைக்காணிற் புறந்தருதலாற் புண்ணியாத உடம்
பாகிய வயவுடனே கண்ணுக்கு இனியா, செவிக்கு இனியாலலர் ; அதனால,
இங்ஙனம் நீயும் ஒன்றினியை ; அவரும் ஒன்றினியர் ; இனி அவரொவ்வாதனை
வேறுயாலவையுள் ; வெலலும் போரினைசெய்யும் வீரகமழலணிந்த திருந்திய
அடியினையும் கடிய செலவினையுடைய குதிரையையுமுடையகிள்ளி, நின்னை
மதித்திருக்கும் இவ்வுலகம் ; அதற்குக்காரணம் யாதோ பெருமானே, எமக்
குச்சொல்லுவாய். — ள - து.

நீ கட்கின்னையெனப் பழித்ததுபோலப் புகழ்ந்தலும், அவர் கட்கினிய
ரெனப் புகழ்ந்ததுபோலப் பழித்தலும் சில அணிதோள் றநின்றன. (கக௭)

ந. புறநா. ௩௨௧ : க.

க - ந. புறநா. ௬௨ : க - ௨ ; ௧00 : ௨ - ஆம் அடிகுறுதிப்பெயர்
பார்க்க.

ந. - ள். “காணிலும் முருப்பொலார் செவிக்கினுத கீர்த்தியார், பேணி
லும் வரந்தா மிடுக்கிலாத தேவரை” தீவ். திருச்சுந்த. ௬௬.

* புதுக்கோட்டையைச்சார்ந்த ஊர்களுள் ‘எறிச்சி’ என்று வழங்கு
மூர் இவ்வூர் போலும் ; இது கோளுட்டைச்சார்ந்ததே. இதில, பஞ்சபாண்
டவர் சுனையென்று ஐந்து பழையசுனைகளும் அவற்றின் பக்கத்தில ஒரு
பழைய சிவாலயமும் உள்ளன.

௩௬௮.) அருவி யார்க்கும் கழைபயி னனந்தலைக்.

கறிவன் ரடிக்கத்து மலர்ந்த காந்தட்
கொழுங்கிழங்கு யிளிரக் கிண்டிக் கிளையொடு

கடுங்கட் கேழ லுழுத பூழி

௩௬ நன்னாள் வருபத னோக்கிக் குறவ
ருழாஅது வித்திய ப்ருஉக்குரற் சிறுதினை
முந்துவினை யாணர் நாட்புதி துண்மார்
மரையான் கறந்த றுரைகொ டம்பான்
மான்றடி புழுக்கிய புலவுநாறு குழிசி

௩௭ வான்கே ழிரும்புடை கழாஅ தேற்றிச்
சாந்த விற்சி னுவித்த புன்கங்

1 கூதளங் கவினிய குளவி முன்றிற்
செழுங்கோள் வாழை யகலிலைப் பகுக்கு
மூராக் குதிரைக் கிழவ் கூர்வே

௩௮ னறைநார்த் தொடுத்த வேங்கையங் கண்ணி

௩௬ - ௭. “இழங்ககழ் கேழ லுழுத பிலம்பித், தலையினை கானவர் கொய்
கனார்” (ஐங்குறு. ௨௭௦); “கேழ லுழுத கரிபுனக் கொலலை” ஐந்-எழு. ௧௧.

௩௭ - ௮. “உய்யாமன் மலைந்தம ராடியினர், மெய்யாக விராமன் விருந்
திடவே, கையார் முகத்துகொ டத்தகன, ஞாயா புதிதுண் - தறிந்திலையோ”
கம்ப. சடாயுபுயி. ௬௬.

௧௧. சாந்தவிறகு: புறநா. ௧௦௮: ௧-௨; உவித்தல: புறநா. ௩௬௮: ௪;
புன்கம்: “புன்க மிதவை பொம்முல் பொன்கம்” தீவாகரம், ஆறாவது.

௧௨. “நாறித்திக் குளவியொடு கூதளங் குழைய” (புறநா. ௩௮௦:
௭); “குலலை குளவி கூதளங் குவளை” (நற். ௩௭௮); “குறுந்தாட் கூதளி
யாடிய நெடுவரை” (குறுந். ௬௦); “குளவியொடு வெண்கூ தாளந் தொடு
த்த கண்ணியன்” முருகு. ௧௧௧ - ௨.

௧௪. ஊரக்குதிரை: புறநா. ௧௮௮: ௮; குதிரைமலை பிட்டனுக்
குரியதென்பதை, “வசையில வெம்போர் வானவன் மறவ, வசையின் வாழ்
நர்க்கு நன்கலஞ் சுரக்கும், பொய்யா வாய்வாட் புன்கழற பிட்டன், மைதவ
முயர்சிமைக் குதிரைக கவாஅன்” (அகநா. ௧௪௩) என்பதனுலுமுணர்க.

௧௧ - ௪. “சாந்த னெகிழியி, னூன்புழக் கயரும் குன்ற நாடன்”
அகநா. ௧௭௨.

௧௮. நறைநார்: - நறைக்கொடியிலிருந்து எடுத்தநார்; “நறைப்பவர்”
(நற். ௮); “தண்கமழ் நறைக்கொடி கொண்டு” (ஐங்குறு. ௨௭௬); “நறை
நார் வேங்கைக் கண்ணி” அகநா. ௨௮௨.

(பி - ம்.)—1 ‘கூதளங்கவினிய’

உஎ௦ புறநானூறு மூலமும் உரையும்.

வடிநவி லம்பின் வில்லோர் பெரும
கைவள் ளீகைக் கடுமான் கொற்ற
வையக வரைப்பிற் றமிழகம் கேட்பப்
பொய்யாச் செந்நா நெளிய வேத்திப்

உ௦ பாடுப வென்ப பரிசிலர் நானூ

மீயா மன்னர் நாண

வியாது பரந்தரின் வசையில்வான் புகழே.

. திணை-பாடாண்டிணை ; துறை-பச்சிற்றுறை ; இயன்மொழியும், அரசவாகையுமாம்.

பிட்டங்கொற்றனைக் கருவூர்க் கந்தப்பிள்ளைசாத்தனார் பாடியது.

இ - ள்.—அருவி ஓலித்திழியும் வேய்பயின்ற அகன்றவிடத்து மிளகு கொழிவளரும் மலைச்சாரலினிடத்து மலர்ந்தகாந்தளினது கொழுவி ய கிழங்குபிழங்கினறித் தன்னிடித்தோடேகூடத் தறுகண்மையையுடைய கேழலுழைபுழுதிக்கண்ணே நல்லநாளவந்த செவ்வியப்பார்த்துக் குறவர் அநிலமுழாதே அதுவே உழவாக வித்திய பரியதோடாகையுடைய சிறிய திணை முற்படவினைந்த புதுவருவாயாகிய கதிரை நல்லநாளின் கண்ணே புதி துண்ணவேண்டி மரையாவைக்கந்தத் துபைகொண்ட இனியபாலை மாள தடிப்புக்கப்பட்ட புலாநாறும் பாளையினது நிணந்தோய்ந்த வெளியறித் திணையுடைய பெரியபுறத்தைக்கழுவாதே உலையீராகவார்த்து ஏற்றிச் சந்தை விதகான் உலிககப்பட்ட சோற்றைக் கூதாளி கவின்பெற்ற மலைமல்லிகை நானுமுற்றத்து வளவியகுலையையுடைய வாழையினது அகன்ற இலைக கண்ணே பலருடனேபுகுத்துணனும் ஊரப்பபாத குதிரையென்னுமலைக் குத்தலைவ, கூரியவேலையும் நறைக்கொடியின் நாராற்றொடுக்கப்பட்ட வேக் கைப்பூமாலையினையும் வடித்தலபயின்ற அம்பினையுமுடைய விலலாட்களுக் குத்தலைவ, கையான்வழங்கும் வாளிய டிகாடையினையும் கடைய குதிரை யையுமுடையகொற்ற, உலகத்தெல்லையுள் தமிழ்நாடுகேட்கப் பொய்யாத செவ்வியநா வருந்தும்படி வாழத்திப் பாடுவென்றுசொல்லுவர் பரிசிலர், நாடோறும் ; கொடாதவேந்தர் நாணக் கெடாது பரந்த ரினது வசையில் லாத வர்லியபுகழே.—எ - று.

கிழவ, பெரும, கொற்ற, பரிசிலர் நிற்புகழையேத்திப் பாடுபவென்ப; அதனா, யானும் சிறப்பாற் பரிசிலபெற்றுப் பாடுவேனாகவேண்டுமென்ப பரி சிற்றுறைக்கேற்றக் கூறியதாக்குக.

ஊராக்குதிரை, மலைக்குவெளிப்படை. நூ. ௩ - * பச்சிலைக்கொடி.()

கஅ. தமிழகம்: பதிற். உ - ஆம் பத்தின்பதிகம்; சிலப். ௩ : ௩௭; மணி. ௧௭ : ௬௨.

கக. புறநா. ௫௩ : ௧௧ - உ ; கசஅ : ௬ - ௭.

* “பைங்கொடி - பச்சிலைக்கொடி ; எல்லாவற்றிலும் பசுத்திருத்த லின், பச்சிலை யென்றுபெயர் பெற்றது” (முருகு. ௧௯௦-௩) என்பது இங்கே அறியற்பாலது.

(ககக) தும்படை செல்லுங் காலை யவர்படை.

யெடுத்தெறி தானை முன்னரை யெனாஅ

வவர்படை வருஉங் காலை தும்படைக்

கூழை தாங்கிய வகல்யாற்றுக் குன்று

நு விலங்கு சிறையி னின்றனை யெனாஅ

வரிதாற் பெருமரின் செவ்வி யென்றும்

பெரிதா லத்தையென் கடும்பின துடும்பை

யின்னே விடுமதி பரிசில் வென்வே

விளம்பல் கோசர் விளங்குபடை கன்மா

கடு ரிகவின ரெறிந்த வகலிலை முருக்கின்

பெருமரக் கம்பம் போலப்

பொருநர்க் குலையாநின் வலன்வாழியவே.

திணை - அது ; துறை - பரிசில்கடாநிலை.

அவனைக் காவிப்பூம்பட்டினத்துக் கார்க்கண்ணனார் பாடியது.

இ - ள். — தும்புடையபடை பகைவர்மேற் போம் காலத்து அவரது படையாகிய வேல்முதலாயவற்றை ஒக்கியெறியும் படைக்கு முன்னேறிப் பாயாகலானும், அவர்படை அடர்த்துவருங்காலத்து தும்படையினது அணியத்தாங்கவேண்டி அகன்ற ஆற்றின்கட் குறுக்கேதடுத்துக்கிடக்கின்ற

சு - நு. புறநா. உஅ : ௩௩௦; “வருபுரற் கற்சிறை கடுப்ப லிடைய துத், தொன்னு றோட்டிய செருப்புக் கற்மவர்” (மதுரை. ௭௨௫ - ௬); “வருவிசைப் புலிக் கற்சிறை போல், வொருவன் ருக்கிய பெருமை யானும்” (தொல். புறத்திணை. ௩. அ); “பொருபடையுட் கற்சிறைபோன், வருவன்ருங்கிய நிலையுரைத்தன்று” பு - வெ. ௩ : ௧௯.

அ. புறநா. க௩௬ : ௨௪.

க - அ. புறநா. க௩௬ : ௬ - கரு.

க. கோசர் - ஒருவகைவீரர் ; “நாலூர்க் கோசர் நன்மொழி”, “ஒன்று மொழிக்கோசர்” (குறுந். கரு, ௭௮); “மெய்ம்மலி பெரும்பூட் செம்மற்கோ சர்”, “வடுவுடை முகத்தர், கடுங்கட் கோசர்”, “காடபுக்க ரிறுத்த பல் வேற் கோசர்”, “ஒன்றுமொழிக் கோசர்”, “வாய்மொழி நிலையு சேண் விளங்கு நல்லிசை, வளங்கெழு கோசர்”, “பல்லிளங்கோசர்”, “புனைதேர்க் கோசர்”, “ஊர்துது கோசர்” (அகநா. கரு, ௬௦, ௧௧௩, ௧௬௬, ௨௦௫, ௨௧௬, ௨௫௧, ௨௬௨); “அவையகம் விளங்க, நான்மொழிக் கோசர்”, “கடந் தடு வாய்வா விளம்பல கோசர்” (மதுரை. ௫௦௮-௯, ௭௭௩); “கொங்குளங் கோசர் - குறும்புசெலுத்துவார் சிலவீரர்” (சிலப். உரைபெறு. ௨ : அரும் பத்) என்பவை இங்கே அறியற்பாலன ; புறநா. உஅ௩, ௩௧௬ - பார்க்க.

க - கக. புறநா. ச : ௬ அடிக்குறிப்பு ; சீவக : ௬௬௫.

உஎஉ புறநானூறு மூலமும் உரையும்.

மலையையொப்ப அதனைத்தடுத்துநின்றயாதலானும் பெருமாள், நினைக்காணலாங்காலம் பெறுதலரிது, எந்நாளும் ; எனதுசுற்றத்தினது இடும்டை பெரிதாதலால் நீ இப்பொழுதே எனக்குப் பரிசில்தந்துவிடுவாயாக; வென்றி வேலையுடைய இனைய பலகோசர் விளங்கிய டடைக்கலங்கற்பார் மாறுபட்டனராயெறிந்த அகன்ற இலையையுடைய முருக்காகிய பெரியமரத்தாற்செய்யப்பட்ட தூணமாகிய இலக்கம்போலப் பொருவார்க்குத்தொலையாத நினது வென்றிவாழ்வதாக.—எ - து.

‘என’ என்பன, எண்ணிடைச்சொல்.

‘எளிதாலத்தை’ என்று பாடமோதுவொருமுனர்.

(கசுசு)

(கஎ0.) மரைபிரித் துண்ட நெல்லி வேலிப்

பாலுடை முன்றி லங்குடிச் சீறா

ரெல்லடிப் படுத்த கல்லாக் காட்சி

வில்லுழு துண்மார் நாப்ப னொல்லென

· நு விழிபிறப் பாளன் கருங்கை சிவப்ப

வலிதூர்து சிலைக்கும் வன்கட் கமிந்துடி

புலிதுஞ்சு நெடுவரைக் குடினையோ டிராட்டு

மலைக்கழு நாடன் கூர்வேற் பிட்டற்

குறுக லோம்புமின் நெவ்வி ரவனே

க0 சிறுகண் யானை வெண்கோடு பயந்த

க. மரை-மரையா; ஒருவகைவிலங்கு; “மரையாமரலகவர” கலி. ௬.

க - உ. நெல்லிக்காயை மரையா உண்ணும் ; “நெல்லி, மரையிலுமாரு முன்றிற், புலவேய் குரம்பை நல்லோ ளுரே”, “புரிமட மரையான் கருரை நல்லேறு, தீம்புளி நெல்லி மாந்த” (குறுந். ௨௩௫, ௩௧௭); “புல்லிலைப் பராரை நெல்லி யம்புளித் திராகாய், காண் மடமரைக் கணநிரை கவரும்” “பளிங்கி னன்ன தோற்றப், பலகோ ணெல்லிப் பைங்கா யருந்தி, மெலிக் கவுள மடமரை யோர்க்கும்” அகநா. ௬௬, ௩௬௯.

ச. புறநா. ௩௩௧ : உ; “விலலேர் வாழ்க்கை விழுத்தொடை மறவர்” “வானம் வேண்டா விலலே ருழவர்” (அகநா. ௩௫, ௧௬௩); “விலலே ருவர் பகை கொளினும்” துள்ளி, ௮௭௨.

௬ - எ. புறநா. ௩௭0 : ௬; “துடிக்குடினாக் குடிப்பாக்கத்து (போருந். ௨௧0); “ஆகுளி கடுப்பக், குடினா யிரட்டு நெடுமலை” மலைபடுகசு0 - சக.

அ. பிட்டன் : புறநா. ௧௭௦ : ௮; அகநா. ௭௭, ௧௬௩.

க0 - கக. யானைக்கோடு முத்தம் பயத்தல்; புறநா. ௧௬௧ : ௬ - 6 “முத்துடை மருப்பின் மழகளிறு பிளிற்” (பதிற். ௩௨); “பெருங்களிற்

வொளிதிகழ் முத்தம் விறலியர்க் கீத்து
நார்பிழிக் கொண்ட வெங்கட் டேறல்
பண்ணமை நல்யாழ்ப் பாண்கடும் பருத்தி.
நசைவர்க்கு மென்மை யல்லது பகைவர்க்
30 கிரும்பு பயன்படுக்குங் கருங்கைக் கொல்லன்
விசைத்தெறி கூடமொடு பொருஉ
முலைக்கல் லன்ன வல்லா ளன்னே.

திணை - வாகை ; துறை - வல்லாண்டில்லை ; தானைமறமுமாம்.
அவனை உறையூர்மருத்துவன்தாமோதானார் பாடியது.

வாணமுலையாவது,—

* “இலஹம் பதியு மிபலபுந் கூறி
மல்லாண்மையை நலிசுத் தன்னு.”

இ - ரு. — மமையானார் பிரித்துண்ணப்பட்ட நெல்லியாகிய வேலியை யுடைத்தாய் அதனது விசையாகிய பாறுடைத்தாகியமுற்றத்தினையுடைய அழகிய குடியையுடைய சிறிய ஊரில்கட் பகற்பொழுதெல்லாம் வேட்டை யாடித்திரிந்த கல்வி லிலாத காட்சியையுடைய விராகிய ஏராலுழுணை பாருடையநடுவே ஓசையையுடைத்தாக இழிந்தபிறப்பினையுடையபுலையன் தனதுவலியைகொடுப்ப வலியாள் முடுக்கிக்கொட்டும் வலியகண் ணையுடைய அச்சத்தைச்செய்யும்துடி புலிகடக்கும்மெல்ல மலியில்கட்டேரா அதையோடு கூடியொலிக்கும்மெல்லபாறுதியகாட்டையுடையநெய்கூரியவேலையுடைய பிட்டனை அணுகுதலைப் பாதுகாமின், பகைவீர், அவரானர் சிறுகண்ணையுடைய யானையினது வெவிய்கொடுதப்பட்ட ஒளியிளங்குமுத்தத்தாத விரலியருக்குக்கொடுத்து நாரைபிழிந்துகொடப்பட்ட விரும்பத்தக்க ிகள் ளாகியதெளிவப் பண்பொருத்திள் நல்லயாழினையுடைய பாணர் சுற்றத் தைநுகர்வித்து இவ்வாறு தன்பாற் பரிசு நசைவெந்தார்க்கு மெலவியனையிருத்தலலது பகைவர்க்கு இரும்பைப்பய படுத்துகின்ற வலியகையை

முத்துடை வாங்கோடு” (முருகு. ௩௦௪ - ௫) ; “யான, முததார் மருபு” (குறிஞ்சி. ௩௫ - ௬) ; “யான, முத்துடை மருப்பின்” மலைபடு. ௫௯ - ௮.

கஉ. புறநா. உரஉ : ௩ ; “நாரரி நதவு ாடிருத்த நகைக்கு”, “பாண் மின் கொள்பவர் முகந்த விப்பி, நாரரி நதவின் மகிழ்நொடைக் கூட்டும்” அகநா. உக௬, உ௬௩.

க௩. பண்ணமைநல்யாழ்: புறநா. க௬௪: கக.

கஉ - ௩. புறநா. க ௬௦: ௧௦ - கக.

க௪. உலைக்கல்: குறுந். கஉ.

க௪ - ௪. புறநா. ௧௦௬: கக - ௮; க௪௮ : ௬ - கக.

* புறப்பொருள்வேண்பாமாலை, வாங்கப்பட்டம், உ௩.

† புறநா. உஉ௪: க - ௪.

உளச புறநானூறு மூலமும் உரையும்.

யுடைய கொல்லன் விசைத்தடிக்கப்பட்ட கூடத்தோடேயேற்று மாறுபடும் உலையிடத்து அடைகல்போலும் உலிய ஆண்மையையுடையன்.—எ - று.

பிட்டன் நசைவர்க்கு மென்மையல்லது பகைவர்க்குக் கல்லன்ன வல்லாளனாதலால், செவ்விர, அவனைக் குறுகலோம்புமின்னென்கூட்டுக.

வலிதரந்தென்பதற்கு மாற்றாவலியைக்கெடுத்தெனினுமமையும்.

நார்பிழிக்கொண்டவென்பதற்குக் கோதைப்பிழிந்துகொண்டவென்னுமமையும். (கஎ0)

(கஎக.) இன்று செலினுந் தருமே சிறுவரை

நின்று செலினுந் தருமே பின்னு

முன்னே தந்தனெனென்னொது துன்னி

வைகலுஞ் செலினும் பொய்யல னாகி

ரு யாட்வேண்டி யாங்கெம் வறுங்கல நிறைப்போன்

றாட்வேண்டி யாங்குத் தன்னிறை யுவப்ப

வருந்தொழின் முடியரோ திருந்துவேற் கொற்ற

னினமலி கதச்சேக் களனொடு வேண்டினுந்

களமலி நெல்லின் குப்பை வேண்டினு

க0 மருங்கலங் களிற்றொடு வேண்டினும் பெருந்தகை

பிறர்க்கு மன்ன வறத்தகை யன்னே

யன்ன னாகலி நெந்தை யுள்ளடி

முள்ளு நோவ வுறங்க தில்ல

வீவோ ரியவிவ் வுலகத்து

கரு வாழ்வோர் வாழ்வவன் றுள்வாழியவே.⁷

திணை - பாடாண்டிணை ; துறை - இயன்மொழி.

அவனைக் காவிப்பும்பட்டினத்துக் காரிக்கண்ணனார் பாடியது.

இ - ள்.—இன்றுபோகிலும் தருவன் ; சிந்துநாட் கழித்துப்போகினும் தருவன் ; பின்னையும் முன்னேதந்தேனெனொது பயின்று நாடோறும்

க - ரு. புறநா. கசஉ : ரு.

க - எ. புறநா. சஉ : க ; க0க : க - ர ; கஅ0 : க - எ ; உ0ங : க - கூ.

க0. புறநா. கருக : ந - ழ ; கருங : உ.

கஉ - ந. ‘உள்ளங்காலில் முள்ளுத்தையாமலிருக்கவேண்டும்’ என்பது ஒருபழமொழி.

கரு. புறநா. எ0 : கக-ஆம் அடிக்குறிப்பைப் பார்க்க ; நஅஉ, நஅக.

* மு. “இன்று செலினும்...தாள்வாழியவே : இது படர்க்கையாகிய இயன்மொழிவாழ்த்து” தோல். புறத்திணை. கு. நரு - ந.

செலினும் பொய்யானது யாம்வேண்டினபடியே எம்முடைய வறியகலத்தை நிரப்புவோன் ; தான்விரும்பினபடியே தன்னுடைய அரசனுவப்பச் செய்தற்கரிய போர்த்தொழில்களை முடிப்பானாக, திருந்தியவேலையுடையகொற்றன் ; இனமாகிய மிக்க வெவ்விய சேக்களைத் தொழுவோடேவேண்டினும் களத்தின்கண்மலிந்த நெல்லின் குவையவேண்டினும் பெறுதற்கரிய அணிகலன்களைக் களிற்றுடனேவேண்டினும், பெரியதகைமையையுடையான், பிறர்க்கும் அதன்மைய அறஞ்செய்யுந்குற்றையுடையான் ; அத்தன்மையனாதலால், எம்முடைய இலாபவளத்து உரையுக்கண் முற்றுமுடிபட நோவச் சென்று உறுதொழியவேண்டும், ஈவோரிதாகிய இவ்வுலகத்தின்கண் உயிர்வாழ்வோர்வாழும்பரிசு அவைத்துதர வொழுகதாக. — எ - று.

பிறர்க்குமென்பது, எச்சம். தலை, விழவில்லி கண்வந்தது.

திருந்துவேற்கொற்றன், பெருந்தகை, சேக களஞடுவேண்டினும், நெல்லின் குப்பைவேண்டினும், அருங்குடிச் சளிற்றெடுவேண்டினும் நமக்கேயன்றிப் பிறர்க்கும் அதன்மைய அறஞ்செய்யுந் தகுதியையுடையன் ; யாம் வேண்டியாங்கு எம் வறுங்கலம் நடைப்போர் ; தான்வேண்டியாங்குத் தன் இறையுடைய அருந்தொழில்முடிப்பானாகவேண்டுவது ; எந்தை உள்ளடி முள்ளும் நோவவுறற்க ; வாழ்வோர் வாழ அவன்தான் வாழியவெனக் கூட்டுக.

‘வாழ்வோர்வாழவு’ என்றோதி, வாழ்வோர்வாழும் வாழ்வெல்லாம் அவன் தாள்வாழ்கவென்று உரப்பினுமையும்.

தானே முயற்சியெனினும்மையும்.

(௧௭௧)

(௧௭௨.) ஏற்றுக் வுலையே யாக்குக சோறே

கள்ளுங் குறைபட லோம்புக வொள்ளிழைத்

பாடுவல் விறவியர் கோதையும் புனைக

வன்னவை பிறவுஞ் செய்க வென்னதூஉம்

ரு பரியல் வேண்டா வருபத நாடி

யைவனங் காவலர் பெய்தீ நந்தி

னெளிதிகழ் திருந்துமணி நனியிரு ளகற்றும்

வன்புல நாடன் வயமான் பிட்ட

உ - ந. புறநா. ௧௧: ௧௧ - ௩.

எ. மணி இருளைப்போக்குமென்பதை, “ இருப்பருகுமணி ” (சீவக. ௧௬௬) என்பதன் உரையாலுமுணர்க.

அ - ௧௦. பிட்டன் - சேரனுடைய வீரன்; புறநா. ௧௭௦ : அ ; “வானவன் மறவன் வணங்குவீற் றடக்கை, யானா நறவின் வணமகிழ்ப் பிட்டன்”, “வானவன் மறவ, னைசையின் வாழ்நார்க்கு நன்கலஞ் சுரக்கும், பொய்யா வாய்வாட் புனைகழற் பிட்டன்” அகநா. ௭௭, ௧௪௩.

உளசு புறநானூறு மூலமும் உரையும்.

நாமர் கடக்கும் வேலு மவனிறை
க0 மாவள் ளீகைக் கோதையு
மாறுகொண் மன்னரும் வாழியர் நெடிதே.
தினையும் துறையும் அவை.
அவளை வடமவண்ணக்கல் தாமோதரனார் பாடியது.

இ - ள், — உலையை ஏற்றுக் ; சோழன் ஆக்குக் ; மதுவையும் நிறைய
உண்டாக்குக் ; விளங்கிய அணிகலத்தையுடைய பாடுதலவல்லவிறியர்,
மாயையும் சூடுக ; அத்தன்மையானமறமும் செய்க ; சிறிதும் இரங்குதல்
வேண்டா, மேல வரக்கடவ உணவை ஆபாயந்து ஐவளநெல்லைக்காப்பார்
காவற்கிடப்பட்ட தீ ஆவ்விடத்துக்கெட்காலதது ஒளிவிளங்கும் திருந்
தினமாணிக்கம் செறிந்த இருளைத்துரக்கும் வலியநிலமாகிய மலைநாட்டை
யுடையவன், வலியகுதிரையையுடையபிட்டன் ; பொருதற்கரியபோரை
வெல்லும் வேலும் அவன் தலைநாகிய பெரிய எள்ளியகொடையையுடைய
கோதையும் அவனோடுபகைத்தவெந்தரும் நெடிதுவாழ்க. — எ - று.

பிட்டன்வேலும் கோதையும் மாறுகொன்மன்னரும் நெடிதுவாழியர் ;
அதுவேவேண்டுவது ; மேலவரும் உணவைத்தேடி என்னதூஉம் பரியல்
வேண்டா ; ஆதலால், ஏற்றுக் ; ஆக்குக் ; ஒம்புக ; கோதையும்புணை ;
பிறவும்செய்கவெனமாறிக் கூட்டுக.

மாறுகொண்மன்னரும் வாழியரென் நகருத்து : இவன்வென்றுதிறை
கொள்வது அவரு ஈராய்மொன்பதாம்.

விறலியரென்பது, ஈண்டு முன்னிலைக்கணவந்தது.

வேண்டாவென்பது, வினைமேலின் நெதாரமுற்றுச்சொல்.

அன்னவைபிறவுமென்பது, பூசுவன் உடுப்பன் பூண்பன் முதலாயின
வற்றை.

வருவதுநாடியென்றோசி, ஐவளத்துக்குவரும் இடையுறுநாடியென்று
அதனைக் காவலென்பதனுன்முடிப்பினு மனமையும். (கஎஉ)

க. “கைவண் செரிய னுலங்காணத் தமர்கடந் துயர்த்த வேல”
அகநா. கஎடு.

க0. “வான நாண வரை யாது சென்றோர்க், காண தீயுங் கவிகைவண்
மைக், கடுமான்கோதை” புறநா. நூ. ௪௪ - ௮.

(கஎ௩.) யான்வாழு நாளும் பண்ணன் வாழிய
பாணர் காண்கிவன் கடும்பின துடும்பை

க. பண்ணன் : புறநா. ௪0 : க௩ ; கஅக : ௬ ; ந௮அ ; வாழ்த்துதற்
பொருண்மைக்கணவந்த யகரவீற்று வியங்கொள்வினைமுற்றிற்குமேற்கோள் ;
நன் - மயிலே. நூ. ௮௪௪ ; இ-வி. நூ. ௮௩௯ - உரை.

யாணர்ப் பழுமரம் புள்ளிமிழந் தன்ன
 லுணைவி யரவந் தானுங் கேட்கும்
 ௫ பொய்யா வெழிவி பெய்விட நோக்கி
 முட்டை கொண்டு வற்புலஞ் சேருஞ்
 சிறுதுண் ணெறும்பின் சில்லொழுக் கேய்ப்பச்
 சோறுடைக் கையர் 1 வீறுவீ நியங்கு
 மிருங்கிளைச் சிறு ஆர்க் காண்டிங் கண்டு
 ௧௦ மறறு மற்றும் வினவுதந் தெற்றெனப்
 பசிப்பிணி மருத்துவ வில்ல
 மணித்தோ சேய்த்தோ கூறுமி னெமக்கே.

தினையும் துறையும் அவை.

சிறுதுடிக்கிழான்பண்ணைச் சோழன்குளமுற்றத் துத்துஞ்சிய கிள்ளி
 வளவன் பாடியது.

இ - ள்.—யான் உயிர்வாழுகாணும்பெற்றுப் பண்ணன்வாழ்வானாக ;
 பாணரே, காண்டிராக, இறதப் பரிசிலானது சுற்றத்தின்வறுமையை. புது
 வருவாயையுடைத்தாகிப் பழுத்தமரத்தின்கண்ணே புள்ளினமொலித்தாற்
 போன்ற ஊறுலுண்டாகிய ஆரவாரத்தானுங்கேட்கும் ; காலதப்பாத
 மழை பெய்யுங்காலத்தைப்பார்த்துத் தம்முட்டைகளைக்கொண்டு மேட்டு
 நிலத்தினையடையும் மிகச்சிறிய ஏறும்பினது சிலவாகிய ஒழுக்கத்தையொப்
 பச் சோறுடைக்கையினராய் வேறுவேறுபோகின்ற பெரியசுற்றத்தோடுங்
 கூடியபிள்ளைகளைக்காண்பேம் ; கண்கலைவத்தும் எம்பசிவருத்தத்தானும்
 வழிவரல்வருத்தத்தானும் பின்னரும்பின்னரும் விதுப்புற்றுக கேளாநின்
 நேம் ; தெளிய, பசினோய்தீர்க்குமருத்துவானது மனை அணித்தோ ? தூரி
 தோ ? எங்களுக்கு நீர்சொல்லுமின்.—எ - று.

௫ - ௪. புறநா. ௪௪ : ௧ ; ௫௪௦ : ௧௧.

௫ - ௪. கருத்து : “இனித் தெளிவு எ - து, ஏறம்பு முட்டைகொண்டு
 தெற்றியேறின் மழை பெய்தது மழைபெய்யுமென்பது” (தொல். வினை. கு.
 ௪௫ - இளம்) ; “ஏறம்பு முட்டைகொண்டு தெற்றியேறின் மழைபெய்தல்
 தூலாத் தெளிந்தான் அவை முட்டைகொண்டு தெற்றியேறியவழி, மழை
 பெய்யாமுன்னும் மழை பெய்தது, மழை பெய்யும் என்தும் ; ஆண்டு எதிர்
 காலத்திற்குரிய பொருள் இறந்தகாலத்தானும் நிகழ்காலத்தானும் தோள்
 நியவாறு கண்டுகொள்க ”, “ஏறம்பு முட்டைகொண்டு திட்டையேறியது
 கண்டுழி மழை பெய்வதாமென்னது மழைபெய்தது பெய்கின்றதெனக்கூறு
 தல் தெளிவு ” ஷே. ௪௪௪ ௪௪௪ ௪௪௪ ௪௪௪ - சே ; கல் : ௫ ; நன் - மபிலை. கு.
 ௫௪௫ ; நன் - வி. கு. ௫௪௪.

௧௧. “பசிப்பிணி யென்னும் பாவியது தீர்த்தோ, ரிசைச்சொ ளளவைக்
 கொன்னு நிமிராத”, “பசிப்பிணிமருந்து” மணி. ௧௧ : ௮௦-௮௧ ; ௨௮ : ௨௧௪.

௧௨. வினைக்குறிப்புச்சொல், பிறிதின்கிழமையாகிய உடைமைப்பொருள்
 பட நின்றற்கு மேற்கோள் தொல். வினை. ௨௪ - சே ; கல் ; ௫.

(௮ - ம்.)—1 ‘வீற்றுவீற்று’

உஎஅ புறநானூறு மூலமும் உரையும்.

காண்க இவனென்பது, காண்கிவனெனக் :கடைக்குறைத்துநின் தது. தானென்பது, அசைநிலை.

இது, பரிசில்பெறப்போகின்றான் வருகின்றவரைக்கண்டுவினவுவான் பண்ணனது இயல்புகூறிவாழ்த்தியவாறு.

இனி, பரிசிலின்றான், 'அரவமுங்கேட்கும் ; சிறுரைக்காண்டும் ; கண்டும் மற்றும் மற்றுமவினவுதும் ; நீர் எமக்குப் பசிப்பிணிமருத்துவனில்லம் அணித்தோ சேய்த்தோ கூறுமின்' எனனுகின்றான் ; இவன்கடும்பினது இடம்பையைப் பாணர்காண்க ; இங்ஙனம் எம்போலும் இரவலர்வறுமையைத்தீர்க்கின் தபண்ணன்வாழியவென்று பெறப்போகின்றானைக்கண்டு பெற்றுவருகின்றான் பககப்பாணரைநோக்கிக் கூறியதாக உரைப்பினுமமையும். இதற்கு என்னுகின்றானென ஒருசொல் வருவித்துரைக்கப்பட்டது.

அன்றியும், பரிசிற்குச்செலுகின்றான், பசிப்பிணிமருத்துவனில்லம் அணித்தோசேய்த்தோவென்று பலகாலும்வினவு, அதனை உட்கொண்டு, ஊடுவெலியரவமுங்கேட்கும் ; இருக்கினைச்சிறுர்க்காண்டும் ; கண்டும் மற்றும் மற்றுமவினவுதமெனச் சாதியொருமையாலுளப்படுத்திக் கூறிப் பின்பு இங்ஙனம் காணவும் கேட்கவும்படுவது துமக்கு ஏற அணித்தோ சேய்த்தோகூறுமின் எமக்கென்று அவரைநோக்கிக் கூறி, பின்பு இங்ஙனம் என்வறுமையும்தீர்த்து இவன்வறுமையுதீர்க்கவிருக்கின் தபண்ணன் யான் வாழாராம்பெற்றுவாழ்வானாகவெனப் பரிசில்பெற்றுவருகின்றான் தன்பக் கப்பாணரைநோக்கிக் கூறியவாறுகவுரைப்பாருமுள்.

இனி, செலுகின்றான் பக்கப்பாணருள ஒருவன் ஆண்டுநிற்கின்ற பாணன் பக்கப்பாணரைநோக்கிக் கூறியதாகவுரைப்பாருமுள்.

ஈண்டும் இவனென தது, பரிசிலனை.

'மற்றும்மற்றும் வினவுந்தெற்றென்' என்று பாடமோதுவாருமுள். (கஎங்.)

(கஎசு.) அணங்குடையவுணர் கணங்கொண் டொளித்தெனச்

சேண்விளங்கு சிறப்பின் ஞாயிறு காணு

திருள்கண் கெடுத்த பருதி ஞாலை

திடம்பைகொள் பருவா நீரக் கடுத்திற்

ரு ¹ லஞ்சன வருவன் தந்து நிறுத்தாங்

காசிழந் திருந்த வல்லற் காலே

முரசெழுந் திரங்கு முற்றமொடு கரைபொரு

கூ. "அரசுகெடுத்த தலம்வரு மல்லற் காலே" சிலப். ச: அ; உஎ: கங்உ.

எ. "வள்வார்முரசன் கறங்கும்மணி முன்றில் வேந்தன்" நைடதம், அன்னத்தைத்தது. கூசு.

(பி - ம்.)—¹ 'அஞ்சனவண்ணன்'

திரங்குபுன னெரிதரு மிகுபெரும் காவிரி
மல்ல னன்னாட் டல்ல நீர்ப்

க௦ பொய்யா நாவிற் கபிலன் பாடிய

மையணி நெடுவரை யாங்க ணைய்யெனச்

செருப்புகன் மறவர் செல்புறங் கண்ட

வெள்ளறு சிறப்பின் முள்ளூர் மீமிசை

யருவழி யிருந்த பெருவிறல் வளவன்

கரு மதிமருள் வெண்குடை காட்டி யக்குடை

புதுமையி னிறுத்த புகழ்மீமம் படு

விடர்ப்புலி பொறித்த கோட்டைச் சுடர்ப்பூட்

சுரும்பார் கண்ணிப் பெரும்பெயர் தம்மு

னீண்டுச்செய் நல்வினை யாண்டுச்சென் றுணீஇய

௨௦ ருயர்ந்தோ ருலகத்துப் பெயர்ந்தன-னாகவி

னாகொன் மருங்கின் மாதிரர் துழவுங்

கவலை நெஞ்சத் தவலந் தீர

நீதோன் றினையே நிரைத்தா ரண்ணல்

கல்கண் பொடியக் கானம் வெம்ப

க௦. “பொய்யாச் செந்நா” (புறநா. க௬அ; க௬); “மரம்புரிகொள்கை வயங்குசெந்நாவி, னுவலை கூராக் கவலையி னெஞ்சி, னன்னவிற் பாடிய நலவிசைக்கபிலன்” பதிற். அரு.

க௧. “மைபடுமாலவரை” (நற். ௩௭௩.) “மைபடுமாமலை” அகநா. கருந.

க௨. செருப்புகன் மறவர்: புறநா. ந. க: ௬ - ஆம் அடிக்குறிப்பைப் பார்க்க; “செருவேட்டுச் சிலைக்குஞ் செங்க ணை-வர்” (அகநா. கருந); “ஒன்னு ரோட்டிய செருப்புகள் மறவர்” மதுரை. ௭௨௬.

க௦ - க௩. முள்ளூர்மலை மலையனுடையதென்பதும் அதனைக் ரபிலர் பாடியதும் இந்நூல் க௨௩ - ஆம் பாடல் முதலியவற்றிலும் விளங்கும்.

கரு. புறநா. ந: க; “மதிமருள் வெண்குடை மன்னவன்”, “மதிமருள் வெண்குடை மன்ன” (மணி. ௪: ௨௭; ௨௨: க௬௪); “மலையிசைத் தோன்று மதியம்போல யானைத், தலையிசைக் கொண்ட குடையர்” நாலடி. ௨௧.

க௬ - ௨௦. “நீண்டுச் செய்வினை யாண்டுதுகர்ந் திருத்தல், காண் டகு சிறப்பிஹுங் கடவுள ரல்லது” (மணி. ௧௪: ௩௮ - ௬); “புண்ணி யம் புரிந்தோர் புகுவது துறக்க மென்னுமீ தருமதைப் பொருளே” கம்ப, நகர. ௩.

௨௦ - ௨௩. “சுடர்வழச் சுற்றுத் தடுமாறு காலையோ, ரிளவள ஞாயிறு தோன்றிய தென்ன, நீயோ தோன்றினை” மணி. ௧௦: ௧௦ - ௧௨.

உஅ௦ புறநானூறு மூலமும் உரையும்.

உரு மல்குநீர் வரைப்பிற் கயம்பல வுணங்கக்

கோடை நீடிய பைதறு காலே

யிருநில நெளிய வீண்டி.

புருமுரறு கருவிய மழைபொழிந் தாங்கே.

திணை - வாகை; துறை - அரசவாகை.

மலையமாள் சோடியவேனுதி 1 திருக்கண்ணனை மாறேக்கத்துநப் பசலையார்பாடியது.

இ - ள்.—பிறரைவருத்தும் அச்சத்தினை யுடைய அசுரர் திரள் கொண்டுபோய் மறைத்தார்களாக, செய்மைக்கண்ணே விளங்காரின்ற தலைமையினையுடைய ஞாயிற்றைக் காணாமையால் இருளானது உலகத்தாரது கண்ணைமறைத்த வட்டமாகிய உலகத்தினது 'நோய்கொண்ட துன்பம் நீங்கும்பரிசு' மிக்கவலியையுடைய அஞ்சும்போலும் நிறத்தையுடைய திருமேனியையுடையகண்ணன் அந்தஞாயிற்றைக்கொண்டுவந்து இவ் வுலகத்தின்கண் அந்தகாரநீங்கும்பரிசு ஆகாயத்தின்கண்ணே நிறுத் தினைப்போலப் பகைவேந்தரொடுபொருது உடைந்துபோதலால் தம் வேந்தனை இழந்துமூலம் இன்னொமையையுடைய பொழுதின்கண் முரசு கிளர்ந்துமுழங்கும் செணடுவெளியையுடைய கோயிலுடனே கரையைப்பொருது முழங்கும் நீராலே உடைந்து ஆழ்ந்தோடுகின்ற மிக்க பெரிய காவிரியையுடைய வளவிய நல்லநாட்டினது துயரக்கெடப் பொய்யாதநாலினையுடைய கபிலனைப்பாடப்பட்ட முகிலணிந்த பெரிய மலையிடத்து விரையப் போரைவிரும்புமறவர் ஒடுபுறங்கண்ட இகழ்ச்சி யற்ற'தலைமையினையுடைய முன்னுரிமலையுச்சியிடுகண் பிறராத்காண்டற்கு அரிய இடத்தின்கணிநுந்த பெரியவென்றியையுடைய சோழனது திங்கள் போலும் வெண்குடையைத் தோற்றுவித்து அக்குடையைப் புதுமையுண்டாக. நிலைபெறுவித்த புகழ் மேம்படுந், வரைமுறைஞ்சில்வாழும் புலியை மெழுதப்பட்ட இலாஞ்சனை யையுடைய கோட்டையையும் விளங்குதலை யுடைய அணிகலத்தினையும் வண்டார்க்கப்பட்ட கண்ணியையும் பெரிய புகழினையுமுடைய தும்முன்னுகியதந்தை இவ்வுலகத்துச் செய்யப்பட்ட நல்ல அறத்தின்பயனை ஆண்டாகிய தெய்வலோகத்துப்போய் நுகரவேண்டிப் போனதைலின், நல்ல நெறியைக்கொன்ற பக்கத்தினையுடைய திசையெங் குஞ் சூழ்லரும் கவலையுற்றமனத்தின்கண் வருத்தங்கெட நீவருதுதோன்றி னாய், இணைந்தமாலையையுடையதலைவ், மலையிடம்பொடியக் காடு தீயிக மிக்க நீரெல்லையையுடைய நீர்நிலைகள் பலவும் முளிய இவ்வாறு கோடை நீடப்பட்ட பசுமையற்றகாலத்துப் பெரியநிலங்குழியும்பரிசு திரண்டு உரு மேறமுழங்கும் மின்முதலாயினதொகுதியையுடைய மழை சொரிந்தாற் போல.—எ - று.

உரு - சு. "உருகெழு மண்டிலம், கயங்கண் வறபப் பாஅய் நன்னி லம், பயக் கெடத் திருகிய பைதறு காலே" அகநா. உசுநா.

உஅ. புறநா. கய்க : ச.

உரு - அ. புறநா. கரு : க - ந.

(பி - ம்.)—1 'திருக்கள்ளியை'

புறநானூறு மூலமும் உரையும். உஅக

முற்றமென்றது, அதனையுடையகோயிலை.

வெளிமுற்றமொடு வெண்குடை காட்டியென இயைப்பினுமமையும்.

கோட்டைவெளியாகிய சுடர்ப்பூணென்றுமாம்.

ஞாயிற்றை அஞ்சனவுருவன் தந்தநிறுத்தாங்கு முற்றமொடு நாட்டு அல்லல் தீர வளவன்வெண்குடைகாட்டி அக்குடைநிறுத்த புகழ்மேம்படு, நிரைத்தாரண்ணல்; தும்முன் பெயர்ந்தனனாகவின், நெஞ்சத்து அவலந்தீரப் பைத்துகாலை மழை பொழிந்தாங்கு நீதோன்றினே; ஆதலால், இவ்வுலகத் திற்குக் குறை என்னையெனக் கூட்டி வினைமுடிவுசெய்க.

அவுணர் கணங்கொண்டொளித்தென ஞாயிறுகாணுத பருவாரீர அஞ்சனவுருவன் தந்தநிறுத்தாங்கெனபது, தேவர்களும் அசுரர்களும் பொரு வழிப் பகலும் இராப்பால் இயங்கித் தாம்போர்செய்தற்பொருட்டு அசுரர் ஞாயிற்றைக் கரந்தார்கள்; ஞாலம் அதனை உள்ளபருவாரீரத் திருமால் அதைக்கொண்டுவந்துவிட்டதொருகதை.

‘விடர்ப்புலிபொறித்தகோட்டை’ என்றதனால், சோழனெடுதொடர்பு பட்டு * அவனுக்குத் துப்பாதல் தோன்றி நின்றது.

‘ஆறுகொண்மருங்கின்’ என்று பாடமோதுவாருமுள். (கஎச)

* “மூவரு ளொருவன் துப்பா ளென வேத்தினர் தருஉங் கூழே”
புறநா. கஉஉ: ௫ - ௬.

(கஎரு.)எந்தை வாழி யாத னுங்கவென்

னெஞ்சந் திறப்போர் நிற்காண் குவரே

நின்னியான் மறப்பின் மறக்குங் காலை

யென்னுயிர் யாக்கையிற் பிரியும் பொழுது

௫ மென்னியான் மறப்பின் மறக்குவென் வெண்வேல்

விண்பொரு நெடுங்குடைக் ¹ கொடித்தேர் மோரியர்

திண்கதிர்த் திகிரி திரிதரக் குறைத்த

வுலக விடைகழி யறைவாய் நிலைஇய

மலர்வாய் மண்டிலத் தன்ன நாளும்

க௦ பலர்புர வெதிர்த வறத்துறை நின்னே.

க. ஆதனுங்கள் : புறநா. உஅக : கா .

அ. “உலக விடைகழி யொருங்குட லீங்கி” சிலப். க௦ : ௨௭.

௬ - அ. “விண்பொரு நெடுங்குடை யிடமேர் மோரியர், பொன்புனை திகிரி திரிதரக் குறைத்த வறை”, “வம்ப மோரியர், புனைதேர் நேயி யரு ளிய குறைத்த, விலங்குவெர் ளருவிய வறை”, “மோரியர், தென்றிசை மாதிர முன்னிய வரவிற்கு, விண்ணுற லோங்கிய பனியிருங் குன்றத், தொண் டெதிர்த் திகிரி யுருளிய குறைத்த வறை” அகநா. ௬௬, ௨௫௧, ௨௮௧.

(பி - ம்.)—¹ ‘கொடித்தேரோரியர்’

உஅஉ புறநானூறு மூலமும் உரையும்.

திணை - பாடாண்டிணை ; துறை - இயன்மொழி.

ஆதனுங்களைக் கள்ளில் ஆத்திரையனார் பாடியது.

இ - ள்.—என்னுடைய இறைவ, வாழ்வாயாக ; ஆதனுங்க, யான் ஒன்றைச் சொல்லுகின்றேன், நினதுபுகழல்லது சொல்லாமையால், எனது நெஞ்சை வெளிப்படுத்திக் காணலுறுவோர் ஆங்குநினைக் காணுநிற்பர் ; நினைபுடைய யான் நினைமறப்பின் மறக்குங்காலமாவது சொல்லக்கேட்பாயாக ; என்னுடைய உயிரானது என்னுடம்பைவிட்டு நீங்குங்காலத்தும் என்னை யான்மறக்குங்காலம் உண்டாயின் அப்பொழுதும்மறப்பேனல்லது மறவேன். வென்றிவேலையுடைய விசும்பத்தோயும் நெடியகுடையினையும் கொடியணிந்த தேரினையுமுடைய நிலமுழுதுமாண்டவெந்தரது திண்ணிய ஆர்குழந்த சக்கரமியங்குதற்குக் குறைக்கப்பட்ட வெள்ளிமலைக்கு அப்பாலாகிய உலகத்திற்குக் கழியும் இடைகழியாகிய அற்றவாயின்கண் தேவர்களால் நிறுத்தப்பட்டு இருபொழுதும்ஒருபெற்றியே நிலைபெற்று விளங்கும் பார்த்த இடத்தையுடைய ஆதித்தமண்டலத்தையொப்ப நாள்நோறும் இரவு பகலென்னமல் பலரையும்காத்தலை ஏற்றுக்கொண்டு ஒருபெற்றியே விளங்கிய அறத்துறையாகியநினை.—எ - று.

எந்தை, வாழி ; ஆதனுங்களை, மண்டிலத்தன்ன அறத்துறைநினை நின்றுடையேனாகியயான் மறப்பின் மறக்குங்காலமாவது என்யான்மறப்பின் மறக்குவென் ; ஆதலால், என்னெஞ்சைத்திறப்போர் நிற்காண்குவரெனக் கூட்டி வினைமுடிக்க.

மோரியராவார் - சக்கரவாளசக்கரவர்த்திகள் ; விச்சாதரரும், நாகருமென்ப.

‘திகிரி திரிதாக்குறைந்த’ என்றோதி, சக்கரவாளத்திற்கு அப்பாற்பட்ட உலகத்து மோரியர் திகிரி ஊடறுத்துச்சேறலிற் குறைந்த பிளவுப்பட்ட வாயிற்கு அப்பாலாகிய உதயகிரிக்கண் நிலைபெற்ற ஆதித்தமண்டலமென்றுரைப்பாருமுள். (கஎரு)

(கஎகூ.) ஓரை யாயத் தொண்டொடி மகளிர்

கேழ லுழுத விருஞ்சேறு கிளைப்பின்

யாமையின்! புலவு நாறு முட்டையைத்

தேனா றும்பற் கிழங்கொடு பெறாஉ

ரு மிழுமென வொலிக்கும் புனலம் புதவிற

பெருமா விலங்கைத் தலைவன் சீறியா

க. “வினையா டாயமொடோரையாடாத” (நற். ௬௮); “ஓரை யாய கூற”, “ஓரைமகளிர்” குறுந். ௪௮, ௩௧௩, ௪௦௧.

ங. ஆமைமுட்டை : “நிறைக்கு வியாமை மறைத்தின்று புதைத்த கோட்டுவட்டுருவின புலவுநாறு முட்டை” அகநா. ௧௧௦.

ரு. “புனலம் புதவின் மிழலை” புறநா. ௨௪ : ௧௧.

தில்லோர் சொன்மலை நல்லியக் கோடனை
யுடையை வாழியெற் புணர்ந்த பாலே
பாரி பறம்பிற் பனிச்சுனைத் தெண்ணீர்
க0 ரோரு ருண்மையி னிகந்தோர் போலக்
காணாது கழிந்த வைகல் காணா
வழிநாட் கிரங்குமென் னெஞ்சமவன்
கழிமென் சாயல் காண்டொறு நினைந்தே.

திணையும் துறையும் அவை.

* ஓய்மான் நல்லியக்கோடனைப் புறத்திணைநன்னுகலுர்பாடியது.

இ - ள்.—வினையாட்டுத்திட்டிக்கண் ஒன்றியவன் யையுடைய மகளிர்
கேழற்பன்றியுமுத கரிடசேற்றைக்கிளநின், அத் கண்ணே ஆமையினைப்
பட்ட புலாளுறம்முட்டையைத் தேறாறம் ஆம்பலினது கிழங்குடனே
பெறும் இழுமென்னும் அனுகரணமுண்டாகமுழங்கும் நீர்வழங்கும்வாய்த்
தலைகையுடைய பெரிய மாவிலங்கையென்னும் ஊர்க்குத் தலைவன், சிறிய
யாழையுடைய வறியோர்தொடுக்கும் புகழ்மாலையுடும் நல்லியக்கோடனைத்
துணையாக நீயுடையயாதலான், என்னைப் பொருந்தியவிதியே, நீ ஒரு
குறையுடையயலலை, வாழ்வாயாக; பாரியதுபறம்பின்கட் குளிர்ச்சியை
யுடைய சுனையிடத்துத் தெளிந்தநீர் போய்த்தேடிகொள்ள வேண்டாமல்
ஒருநினைக்கண்ணையுண்டாதலின் அதனை யாம் வேண்டியபொழுது உண்கின்
றேமென்று நெகிழ்ந்திருந்தாரையொப்ப அவனைக்காணுதொழிந்த நாட்களா
எனக்கு நாட்களாய்க்க நிறதனவல்லவென்று உட்கொண்டு அவனொடுதொ
டர்ந்த ஈட்டி இன்றேபோல இடையறுதுசெல்லவேண்டுமென்று பின்வரு

எ. “இல்லோர் செம்மல” சிலப். ௧௫ : ௬0.

அ - எ. “நன்மா விலங்கை மன்ன நுள்ளும், ... நல்லியக் கோடியார் புர
வலன் பேரிசை, நல்லியக் கோடனை”, “செல்லிசை நிலைஇய பண்பி, எல்லி
யக் கோடனை” சிறுபாண். ௧௨0 - ௨௧; ௨௬௮ - ௬.

எ. “அறிந்தோர் சொன்மலை” முருகு. ௨௬௩.

அ. “நல்லமன் தம்ம பாலே” குறுந். ௨௨௬.

க. மு. புறநா. ௩௩௭ : ௬; குறுந். ௧௬௬ : ௩.

க - க0. “இனியே, பாரி பறம்பிற் டனிச்சுனைத் தெண்ணீர், தைஇத்
திங்கட் டண்ணிய தரினும், வெய்ய வுவர்க்கு மென்றனார்” குறுந். ௧௬௬.

கக - ௨. செய்யாடென்னும் வாய்பாட்டுவனையெச்சம் வினைமுதலும்
இறந்தகாலமும் தழுவிவந்ததற்கு மேற்கோள்; நன்-மயிலே. கு. ௩௪௩.

க௩. சாயல் ஆண்பாலார்க்கும் கூறப்படுதலு, “நீரினு மினிய சாயற்
பாரிவேள்” (புறநா. ௧0௫) என்பதனாலும் அதன் குறிப்பாலும் உணர
லாகும்.

* இவன், பத்துப்பாட்டிற் சிறுபாணாற்றுப்படைத்தலைவன்.

† “இன்றே போல்கதும் புணர்ச்சி” புறநா. ௫௮ : ௨௮.

உஅச புறநானூறு முழையும் உரையும்.

நானுக்கு இரங்காரின்றது என்னுடையநெஞ்சம், அவனது மிக்க மெல்லிய சாயலைக் காணுந்தோறும்நினைந்து.—எ -று.

என்னெஞ்சம் அவன்சாயலைக்காணுந்தோறும் நினைந்து வழிநாட்கிரங்கும் ; என்னைப்புணர்ந்தவிதியே, நீ நல்லியக்கோடனை உடையயாதலால், நீ என்னகுறையையுடையை ; நீவாழ்வாயாகவெனக்கூட்டி வினைமுடிவு செய்க.

‘இல்லோர்சொன்மலை’ என்பதற்கு இல்லோர்சொல்லைக்குடுமென்றும், ‘எற்புணர்ந்தபாலே’ என்றோதி என்னை அவனோடுகூட்டியவிதியேயென்றும், ‘வழிநாட்கிரங்கும்’ என்பதற்கு இன்னும் இவனோடுதொடர்ந்தநட்பு இடை அற்றுக்கழியுக்கொலென்று இரங்குமென்றும் உரைப்பாருமுளர். (கஎசு)

(கஎஎ.) ஒளிறுவாண் மன்ன ரொண்சுடர் நெடுநகர்

வெளிறுகண் போகப் பன்னாட் டிரங்கிப்

பாடிப் பெற்ற பொன்னணி யானை

தமரெனின் யாவரும் புகுப வமரெனிற

நு நிங்களு துழையா வெந்திரப் படுபுழைக்

கண்மாறு நீட்ட நணிநணி யிருந்த

குறும்பல் குறும்பிற் றதும்ப வைகிப்

புளிச்சுழை வேட்ட செங்க ணுடவர்

திம்புளிக் களாவொடு துடரி முனையின்

க0 மட்டற னல்யாற் றெக்க ரேறிக்

கருங்கனி நாவ லிருந்துகொய் துண்ணும்

பெரும்பெய ராதி பிணங்கிறிற் குடநாட்

டெயினர் தந்த வெய்ம்மா னெறிதசைப்

க. “ஒளிறுவாட் பொருப்பன்” பரி. உஉ; க.

உ. கண்வெளிறுபோதல்; “நீளிடையத்த நோக்கி வாளற்றுக், கண்ணுங் காட்சி தெளவின” (நற். ௩௬௭); “என் கண்ணோ, நோக்கி நோக்கி வாளிழற் தனவே” (குறுந். ௪௪); “கோலஞ் செய்பவர் கோல வெறிப்பினான், மாலை வண்டின மாலைக்கண் கொண்டவே” (வேக. உ௩௬); திரங்கல - உலர்தல்; “நிழலிடம் பெறுது, மடமா னம்பினை மறியொடு திரங்கு ஐங்குறு. ௩௨௬.

க - உ. “அகத்தாரே வாழ்வாரென் தண்ணுந்து நோக்கிப், புகத்தாம் பெறார் புறங்கை - - பற்றி, மிகத்தாம் வருந்தி யிருப்பரே மேலைத், தவத்தாற் றவகு செய்யா தார்” நாலடி. ௩௧.

க. “நணிநணித் தாயினுஞ் சேய்ச் செய்த்து” பரி. கஎ; உரு.

க. “களவுப்புளி” (புறநா. ௩௫௨); “களவுப்புளித்தன” அகநா. ௩௬௪

க0. புறநா. க௧௫; ௩ - ௪.

கக. “காலி னுதிர்ந்தன கருங்கனி நாவல்” மலைபடு. க௩௫.

புறநானூறு மூலமும் உரையும். உஅநி

**பைஞ்ஞிணம் பெருத்த பசுவெள் எமலை
கநு வருநர்க்கு வரையாது தருவனர் சொரிய
விரும்பனங் குடையின் மிசையும்
பெரும்புலர் வைகறைச் சீர்சா லாதே.**

திணையும் துறையும் அவை.

மல்லிகிழான் காரியாதியை ஆவூர்மூலங்கிழார் பாடியது.

இ - ள்.—விளங்கிய வாளைபுடைய வேந்தரது ஒளியின்க்கத்தினை யுடைய உயர்ந்தகோயிற்கண் கண்ணொளிகெடப் பலநாள் நின்றாலுந் து அவ் விடத்துப் பாடிப்பெற்ற பொற்புடையணிந்தயானை, தமக்குச்சிறந்தாராயின் எல்லாரும் எளிதிந்புகப்பெறவா. போராயின, திங்களாலும் துழையப்படாத பொற்களைப்பொருந்திய இட்டியவாயிலேபுடைத்தாய்க் கள்ளை ஒருவர்க் கொருவர் மாறுமாறுகநீட்டி ஒன்றற்கொன்று அணித்தாயிருந்த குறிய பல அரணிகண்ணையிருந்து அக்கள்ளை நிரம்பவுண்டொலங்கழித்துப் பின்னைச் செருக்கினால் விடாய்மிக்குப் புளிச்சுவையை விரும்பிய மதத்தாற்சிவந்த கண்ணையுடைய ஆண்மக்கள் இனியபுளிப்பையுடைய களாப்பழத்துடனே துடரிப்பழத்தைத்தின்று வெறுப்பிற் கவரமரத்துப் பைந்தேன் அரித்தொ முகுன்றி நல்ல கான்யாற்றினது மணற்குன்றில்கண்ணையேறிக் கரிய நா வற்பழத்தைப்பறித்து இருந்துண்ணும் பெரிய பெயரையுடையனாகிய ஆதி யினது, பிணங்கிய அரிப்பை காட்டையுடைய குடநாட்டில் கண் மறவர் எய்து கொடுவரப்பட்ட எய்ப்புன்றியினது கடியப்பட்டதலாகியது செவ்வி யையுடைய நிணமிக்க புதியவெண்ணோற்றுக்கட்டியை வருவார்க்கெல்லாம் ஒப்பக் கொடுக்கொரியப் பெரியபனையோலையானியன்ற குடையிலே துகளும் பெரியபுலர்ச்சியையுடைய விடியற்காலத்துச்சீருக்கு நிகரொவ் வாது.—எ - று.

எந்திரப்புழையுடைய நணிநணியிருந்த குறும்பிற் கண்மாறுநீட்டத் ததும்ப உண்டுவைகிடுபுளிச்சுவைவேட ஆடவர் முனையின் எக்கரேறியிருந்து நாவற்கனி கொடுத்து உண்ணுமென வியையும்.

பாடிப்பெற்றயானைப் பன்னாள் திரங்கிப் பெற்றமையிற் பனங்குடையின் மிசையும் வைகறைச்சீர்சா லாதேன்றார்.

வெளிறுகண்போகப்பாடுபுனக்கட்டி, வெண்மை இடத்திலின்றும் நீங்கப் பாடியெனினுமமையும்.

வைகறைச் சீர்சாலாதேன்று, பூக்காலத்து அவன்செய்யுஞ்சிறப்பினை நோக்கி.

‘கைமாறு நீட்டி நணிநணி யிருந்து, குறும்பல குறும்பிற் ததும்ப உண்டுவைகி’ என்று பாடமோதுவாடுமா. (கௌ)

கசு. ‘ஊன்சோற்றமலை’ புறநா. ௩௩ :

கசு. ௩. “செல்விற்கு நோம்பி வருவிருது பரித்திருப்பான்” குறள், அசு.

கசு. பனங்குடை - பனையோலையாற்றெய்யப்பட்ட உண்கலம் ; (புறநா. ௩௩௨); “வேணி ருண்ட குடையோ ரன்னர்” (கசு. ௨௩); “ஆறசென் மாக்கள் சோறபொதி வெண்குடை” அகநா. ௧௨௧.

உஅசு புறநா. இறு மூலமும் உரையும்.

(கஎஅ.) கந்துமுனிர் துயிர்க்கும் யானையொடு பணமுனிந்து,

காலியற் புரவி யாலு மாங்கண்

மணன்மலி முற்றம் புக்க சான்றோ

ருண்ணு ராபினுந் தன்னொடு சூளுந்

ரு றுண்மென விரக்கும் பெரும்பெயர்ச் சாத்த

னீண்டோ வின்கா யல்னே வேண்டா

ரெறிபடை மயங்கிய வெருவரு ஞாட்பிற்

கள்ளுடைக் கலத்த ருள்ளூர்க் கூறிய

நெடுமொழி மறந்த சிறுபே ராள

க0 ரஞ்சி நீங்குந் காலே

யேம மாகத் தான்முந் துதுமே.

திணை - வாகை ; துறை - வல்லாண்மல்லை.

1 பாண்டியன் கீரஞ்சாத்தனை அவர் பாடியது.

இ - ள்.—கம்பத்தை வெறுத்து நெடுயிர்ப்புக் கொள்ளும் யானை யோடு பந்தியை வெறுத்துக் காற்றுப்போலும் இயல்புடைய குதிரை ஆலிக்கும் அவ்விடத்து இடுமணல மிக்க முற்றத்தின்கட் புக்க சான்றோ அப் பொழுது ஸ்ரீராமராயினும் தன்னுடனே சார்த்திச சூளுந் து உண்மினென்று அவரை வேண்டிக்கொள்ளும் பெரிய பெயரையுடைய சாத்தன் எம்போல வாரிடத்து இனிய மென்மையையுடையன் ; இங்ஙனம் மெல்லியனானும் விரும்பாதாரொறியும் படைக்கலம் தம்மிற்கலந்த அஞ்சத்தீட்டி.. ஸரின் கண் வீரபானத்தை யுடைய கலத்தினராய் அதனையுடைய தான் ஊர்க்குள னே யிருந்து சொல்லிய வீரம் மேம்பட்ட வார்த்தையுடையோரின் கண் மறந்த சிறிய பேராண்மையை யுடையோர் போர்ச் சூறு அஞ்சிப் புறம்

க. புறநா. உரு: க - உ.

உ. “காலியக் கன்ன கதழ்பரி கடைஇ” ரா. சச0.

க - உ. “பணைநிலைப் புரவி யாலு மோ” (கிலப். கரு: கசு.);

“பணைநிலைப் புரவி பலவெழுந் தால” (சு. 100);

சு-ரு. “உண்ணு நோனபி தன்னு” ககஎ.

கனிமகன்” மணி. ரு: க0உ - ரு: சூளுந், றுண்மென விரக்குமோர்

ரு - ரு. “இருந்தோம்பி யி

ண்மை செய்தற் பொருட்டு” ஈழவ தெல்லாம் விருந்தோம்பி, வேளா

எ. மயங்கிய ஞாட்பு: ஈ, அக.

ருக; “கழுமிய ஞாட்பு” ஈநா. ருசரு: கஎ ; “மயங்கமர்” (கலி.

கூ. நெடுமொழி: பவழி. கக.

க்கு மெளிய வரியவாஞா. ருசு: க; ருஎசு: உஉ. “சொல்லுத வியார்

கக. “அழிபடைசொல்லிய வண்ணஞ்செயல்” குறள். கூசுசு.

சு - கக. புறநாங்கல்” கீறுபாண். உகக.

(பி - ம்). ருசு; கஎ0: கசு - எ.

‘பாண்டிக்குதிரைச்சாக்கையனை அவர் பாடியது’

கொடுத்து ஒடுங்காலத்து அவர்க்கு அரணுகத்தான் தன்வலியான் முந்தற்று
நிதன்.—௪ - ௩.

நெடுமொழி மொழிதலாற் பேராண்மையும், பின் அதனை மறத்தலாற்
சிறுமையுமுடைமையின், சிறுபேராளரென்றார்.

‘நெடுமொழி மறத்து’ என்பது உம் பாடம். (௧௭௮)

(௧௭௯.) ஞால மீமிசை வள்ளியோர் மாய்ந்தென

வேலாது கவிழ்ந்தவென் னிரவன் மண்டை

மலர்ப்போர் யாடுநெ வினவலின் மலைந்தோர்

விசிபுணி முரசுமொடு மண்பல தந்த

௩ திருவீழ் துண்பூட் பாண்டியன் மறவன்

படைவேண்டுவழி வாளுதவியும்

வினைவேண்டுவழி யறிவுதவியும்

வேண்டுப வேண்டுப வேந்தன் நேளத்

தசைதுகம் படாஅ வாண்டகை யுள்ளத்துத்

௧௦ தோலா நல்லிசை நாலே கிழவன்

பருந்துபசி தீர்க்கு நற்போர்த்

திருந்துவே னாகற் கூறினர் பலரே.

தினையும் துறையும் அவை.

நாலேகிழவனுனை 1 வடநெடுந்தத்தனார் பாடியது.

இ - ள்.—உலகத்தின்மேல் வண்மையுடையோர் இறந்தாராகப் பிறர்
பால ஏலாதுகவிழ்ந்த எனது இரத்தலையுடைய மண்டையை ஏற்கும்பரிசு
இட்டுமலர்த்த வல்லார்யாரென்று கேட்டலில், தன்னோடு மாறுபட்டோரது
வலித்துப் பிணிக்கப்பட்ட முரசுத்தோ(1) மண்பலவந்தையும் கொண்ட திரு
மகள் விரும்பிய துண்ணிய தொழில்பொருந்திய ஆபரணத்தையுடைய
பாண்டியன்மறவன், அவனுக்குப் படைவேண்டியவிடத்து வாட்போரை
யுதவியும் அரசியற்கேற்றகருமசூழ்ச்சிவேண்டியவிடத்து அமைச்சியலோடு
நின்று அறிவு உதவியும் இவ்வாறு வேண்டுவன அவ்வரசனிடத்து உதவித்
தான் பூட்டாதுகம் ஒருபாற்கோடித் தளராமற் செலுத்தும் பகடுபோல

௧ - ௩. புறநா. ௧௦௩ : ௩ - ஆம் அடிக்குறிப்பைப் பார்க்க.

௪ - ௩. “நிலநதந்த பேருதவிப், பொலந்தார் மார்பி னெடியோன்”
(மதுரை. ௬௦ - ௬௧); “நிலநதரு திருவிற் பாண்டியன்” தோல். சிறப்பு.

௬ - ௮. “முறைவேண்டுநர்க்குக் குறைவேண்டுநர்க்கும், வேண்டுப
வேண்டுப வேண்டினர்க் கருளி” பெரும்பாண். ௪௪௩ - ௪.

௧௦. தோலா நல்லிசை: புறநா. ௧௦௬: ௧௦.

(பி - ம்.)—1 ‘வடமநெடுந்தத்தனார்’, ‘வடமநெடுந்தச்சனார்’

உஅஅ புறநானூறு மூலமும் உரையும்.

ஆண்மையினும் சூழ்ச்சியினும் தளராத ஆண்மைக்கூறுபாடு பொருந்தி ஊக்கத்தினையும் தோலாத நல்ல புகழையுமுடைய காலேழிவன், பரு தினது பசிதீர்க்கும் நல்ல போரைச் செய்யும் திருந்திய வேலையுடைய நா ணைப் பலரும் டிசான்றார்.—எ - று.

பருந்துபசிதீர்க்கும் வேலென வியையும்.

(கஎக)

(கஅ0.) நிரப்பாது கொடுக்குஞ் செல்வமு மிலனே

|யில்லென மறுக்குஞ் சிறுமையு மீலனே

யிறையுறு விழுமந் தாங்கி யமரகத்

திரும்புகவைக் கொண்ட விழுப்பு னேய்தீர்ந்து

நு மருந்துகொண் மரத்தின் வாள்வடு மயங்கி

வடுவின்று வடிந்த யாக்கையன் கொடையெதிர்த்

1 தீர்ந்தை யோனே பாண்பசிப் பகைஞ்

னின்மை தீர வேண்டி நெம்மொடு

நீயும் வம்மோ முதுவா யிரவல

க0 யாந்தன் னிரக்குங் காலேத் தானெம்

முண்ண மருங்கு காட்டித் தன்னூர்க்

உ. புறநா. ௨௦௪: ௨; “இல்லென விரந்தோர்க்கொன் றீயாமை யிளிவு” (கலி. ௨); “உள்ள, திரப்போ னின்மை கண்டுங், கரப்போன் சிறு மை யானுறு கவ்வே” தகடுர். “கலிமானேயே” என்னும் பாடல்.

ச. “இரும்புமேயர் தொழிந்த மிச்சில வரைமார்பன்”, “இரும்புண்டு மிகுத்த மார்பு”, “இரும்பெச்சிற் படுத்தமார்பர்” சீவக. கஎக0, ௨௨௮க, ௨௩௫௩.

நு. “மரஞ்சா மருந்துங் கொள்ளார் மாந்தர்” (நற். ௨௨௬); “மா முதல் சாய மருந்துகொண் டாங்கு” (பெருங். க. ௪௪: கஅ௮); “பால கொண்ட வத்தியெனவே யுடல வடுப்பட்ட வெமர்” (வேங்கைக்கோவை, ௧௯); தோல். உலம. 1௩. ௨0. பேர். மேற்.

நு - க. “கொடுஞ்சமரிற் பட்ட வடுத்துனைத்த கல்லிராமம்” தனிப் பாடல்.

எ. புறநா. கஎ௩: ௧௧; “ஈந்தையோனே.....பகைஞனென்புதி, ஈந்தையோனென்னுமுற்றிற்கு முடிபாகிய பகைஞனென்னும் பெயரை இடையினின் தசொல விசேடித்துநின்றது” தோல். எச்ச. சூ. ௫௧ - ந.

க. முதுவாயிரவல: புறநா. ௪௮: எ - ஆம் அடிக்குறிப்பைப்பார்க்க, (பி - ம்.)—1 ‘ஈந்தையோன்’, ‘ஈந்தையோன்’.

புறநானூறு மூலமும் உரையும். உஅக

கருங்கைக் கொல்லனை யிரக்குந்

திருந்திலை நெடுவேல் வடித்திசி னெனவே.*

திணையும் துறையும் அவை; துறை - பாணற்றுப்படையுமாம்.

1 ஈரந்தூர்கிழான் தோயன்மாறனைக் கோனுட்டு ஏறிச்சீலூர் மாட
லன் மதுரைக்குமாறார் பாடியது.

இ - ள்.—நாடோறும் தொடர்ந்துகொடுக்கும் செல்வமுமுடையானல்
லன் ; இங்மனம் வறிஞனியினும் இரந்தோர்க்கு இல்லையெனச்சொல்லி
மறிக்கும் புன்மையுமுடையனல்லன் ; தன் அரசுக்குவந்துற்ற போரா
னமைந்தஇடும்பைகளைத் தான்பொறுத்து உந்தப்போரின் கட் படைக்கலங்கள்
சுவைக்கொண்ட சிந்தைபுண்ணுகியநோய்தீர்த்து, மருந்துவாங்கிக்கொள்ளப்
பட்டமரம்மோல வாளுற்றவடு ஒன்றோடொன்றுவிசை ஆண்மைக்குறை
பாடிண்மையின் வசையின்றி அழகுபெற்ற உடம்பையுடையனும் வண்மையை
ஏற்றுக்கொண்டு ஈரந்தூர்தொய்ணுமரின் கண்ணையிருந்தான், பாணரதுபிக்
குப்பைகவையவன் ; நின் துவறுமைநீங்கவேண்டுமெனயாயின் எம்முடனே
நீயும் வாராய் முதியவாயையுடைய இரவலு, யாம் தன்னையிரக்கும்பொழுது
தான் எம்முடைய உண்ணாதமருங்கினைக்காட்டித் தன்னுடைய ஊரின் வலிய
கையினையுடைய கொல்லனைவேண்டிக்கொள்ளாநிற்கும் அவன் ; திருந்தின
இலையையுடைய நெடியவேலைவடிப்பாயாகவெனச்சொல்லி.—எ - று.

பாண்டிப்பரைஞாள் ஈரந்தையோள் ; அவன் தன்னை யாமிரக்கும்
சாலேத் தான் எம்மருங்கைக்காட்டி வேலைவடித்திசினெனக் கொல்லனையிரக்
கும் ; இரவலு, இன்மைநீரவேண்டின், எம்மொடு நீயும் வருவாயாகவெனக்
கூட்டி வினைமுடிவுசெய்க.

இரக்குமென்று இழித்துக்கூறியது, பலகாலும் வடிக்கவேண்டுதலானும்
பசிக்கு உதவவேண்டுதலானும். (கஅ௦)

கஉ. புறநா. க௭௦ : கரு.

கஉ - ந. புறநா. ந. கஉ : ந.

* 1. தும்பைத்திணைக்குரியதுரைகளுள், 'தாந்நிலை' என்பதற்கு மேற்
கோள்காட்டி, "இதனுள், பாணன் அதுதோன்றப் புகழ்ந்தவாறு காண்க"
என்பர் (தொல். புறத்திணை. ௫. க௭ - இளம்) ; "நிரப்பாது கொடுக்கு
மென்னும் புறப்பாட்டினுள் இடையறுவிழுமந்தாங்கியென்பதும் அது"
ஷெ. ஷெ. ஷெ. க௭ - ந.

(பி - ம்.)—1 'ஈரந்தூர்கிழான் கோயுமான்'

(கஅக.) மன்ற விளவின் மனைவீழ் வெள்ளில்

கருங்க ணையிற்றி காதன் மகனொடு

கான விரும்பிடிக்கன்று தலைக்கொள்ளும்

பெருங்குதும் புதித்த வன்புல விருக்கைப்

க. மன்றமரம் : புறநா. எக, ௩௭௭, ௩௭௮.

ச. புறநா. உக : சு ; "வன்புலக் காட்டுநாட் டதுவே" நற். ௫௧.

நு புலாஅ லம்பிற் போரநுந் கடிமினை
வலாஅ ரோனே வாய்வாட் பண்ண
னுண்ண வறுங்கடும் புய்தல் வேண்டி
னின்னே சென்மதி நீயே சென்றவன்
பகைப்புலம் படரா வளவைவரின்

க௦ பசிப்பகைப் பரிசில் காட்டினை கொளற்கே.

தினையும் துறையும் அவை.

வல்லார்கிழான்பண்ணனைச் சோனுட்டுமுகையலூர்ச் சிறுகருந்து
பியார் பாடியது.

இ - ள்.—மன் தத்திற்கண்ணோநிற்கப்பட்ட விளாவினது மனையிடத்,
வீழ்ந்த விளாம்பழத்தைக் கரியகண்ணையுடையமத்தி காதன்மகனுடே
காட்டுவாழ்க் கரியிடியினது கன்றுவந்தெடுக்கும் பெரிய அரண்குழற்
வலிய நிலத்தின்கண் ஊராகிய இருப்பையும் புலால்நாறும் அம்பினையு
பொருதற்கரிய காவற்காட்டினையுமுடைய வல்லாரென்கிற ஊரிடத்தால்
வாய்த்தவானையுடைய பண்ணன் ; நினது உண்ணப்பெறாத வறியசுற்ற
உண்டு பிழைத்தல்வேண்டுவையாயின், நீ இப்பொழுதேசெல்வாயாக
போய் அவன் வேற்றுபுலத்துச்செல்லாத எல்லையில் நினது பசிக்குப்பகைய
கியபரிசிலை நினது வறுமையைக்காட்டினையாய்க் கொள்ளுதற்கு.—எ - .

‘அம்பிற்போரநுந்கடிமினை’ என்பதற்கு அம்பாற்பொருதற்கரிய கடி
மினையெனினுமையும்.

காட்டிப் பரிசில்கொள்ளுதற்கு இன்னேசென்மதியெனக்கூட்டுக.

மதி, முன்னிலைவிளக்கும் அசை.

(கஅ௪)

நு. புலாலம்பு: “புலவனுனைப்பகழி” (பெரும்பாண். ௨௬௯); “பு
வக்கனை” (பு - வெ. க: க௦); போரநுந்கடிமினை: “கடிமினைக் குண்கிடைக்க
மெமெதி னிரைஞாயி, லம்புடையாரெயில” (பதிற். ௨௦: க௭-௯); “அரு
குழுமினை” மதுரை. ௬௪.

க. புறநா. கஅ௦ : எ.

எ - அ. “பாசம், பசிப்ப மடியைக் கொளலும்” திரி. ௨௦.

க - க௦. புறநா. கா. க: க௪ - ௫.

(கஅ௨) உண்டா லம்மவிவ் வுலக மிந்திர
ரமிழ்த மியைவ தாயினு மினிதெனத்

க. ‘அம்ம’ என்னும் இடைச்சொல் அசைநிலையாக வந்ததற்கு மே,
கோள் ; தோல். இடை. ௫. ௨௭ - போர்.

க - ௨. “இந்திரர்க்கும் புகழ்வரிதே” (சீவக. க௭௩); ‘இந்திர குமரர்
என்பதற்குத் தேவகுமரென்று பொருள்கூறி இவ்வடிகளை மேற்கோள்
காட்டினர் ; சிலப். ௬௬: க௭௨ - அடியார்.

௨ - ௩. “இனியவை பெறினே தனிதனி துள்கேம்” பதிற். ௩௮.

தமிய ருண்டலு மிலரே முனிவிலர்

தஞ்சலு மிலர்பிற ரஞ்சுவ தஞ்சிப்

டு புகழெனி னுயிருங் கொடுக்குவர் பழியெனி

னுலகுடன் பெறினுங் கொள்ளல ரயர்வில

ரன்ன மாட்சி யனைய ராகித்

தமக்கென முயலா னோன்றாட்

பிறர்க்கென முயலுந ருண்மை யானே. ⁴

திணை - பொதுவியல் ; துறை - பொருண்மொழிக்காகூச்சி.

கடலுண்மாய்ந்த இளம்பெருவழி பாட்டு.

இ - ள்.—உண்டேகாண், இவ்வுலகம் ; இந்நிதர்க்குரிய அமிழ்தம் தெய்வத்தானாதல் தவத்தானாதல் தமக்குவந்துகூடுவதாயினும் அதனை இனி தென்றுகொண்டுதனித்து உண்டலுமில்லர் ; யாரோடும் வெறுப்பிலர் ; பிறர் அஞ்சத்தருதுன்பத்திற்குத் தாமும் அஞ்சி அதுநிர்த்தற்பொருட்டு மழந் திருத்தலுமில்லர் ; புகழ்க்கிடக்கின் தம்முடைய உயிரையுங்கொடுப்பர் ; பழியெனின் அதனால் உலகமுழுதும்பெற்றனும் கொள்ளார் ; மனக்கவற்சியிலலார் ; அப்பெற்றித்தாகிய மாட்சிமைப்பட்ட அததன்மையராகித் தமக்கென்று முயலாத வலிய முயற்சியையுடைய பிறர்பொருட்டெனமுயலவார் உண்டாதலாள்.—எ - று.

அஞ்சித்துஞ்சலுமில்லென மாறிக்கூட்டுக.

இவ்வுலகம், பிறர்க்கெனமுயலுநருண்மையான் உண்டெனக்கூட்டுக.

ஆலும் அம்மவும், அசை.

(கஅஉ)

ச. “அஞ்சுவ தஞ்சாலம பேதைமை யஞ்சுவ, தஞ்ச லறிவார் தொழில்” (குறள், சஉஅ); “அறிவ தறிந்தடங்கி யஞ்சுவ தஞ்சி, புதுவ துல குவப்பச செய்து - பெறுவதனா, லின்புற்று வாழு மியலபின ரெஞ்ஞான் னா, தன்புற்று வாழ்த லரிது” நாலடி, எசு.

டு - சு. “வாணன் வைத்த விழுநிதி பெறினும், பழிநமக் கெழுக வென்றாய் விழுநிதி, யீத லுள்ளமொ டிசைவேட் குவையே” மதுரை, உ௦௩ - டு.

அ. “தனக்கென வாழாப்பிறர்க்குரியான்” அகநா. டுச; மணி. டு:௭௩.

க. “பிறர்க்கென முயலும் பெரியோய்” மணி. கக: ௬௩.

அ - க. “தன்னுயிர்க் கிரங்காள் பிறவுயி ரோம்பு, மன்னுயிர் முதல் வன்” (மணி. உடு : கக்க-௭); “தனக்கென், றென்றானு முள்ளான் பிறர்க் கே யுறுதிக்குழந்தான்” குண்டல. கடவுள்.

* பகட்டினனும் ஆவினனும் தகட்டபு சிறப்பிற் சான்றோர் பக்கமென் பதற்கு இச்செய்யுளை மேற்கோ ற்காட்டி, நோன்றாட் பிறர்க்கென முயலுகர் வணிகவேளாளரென்பர் இளம்பூரணர்; (தொல். புறத்திணை. கு. க௭); “உண்டாலம்ம.....உண்மையானே : இது, வகைபடமுன்றோர் கூறிய செந்துறைப்பாடாண்பாட்டு; முனிவர் கூறுமாறு போலக்கூறிப் பர வ்லும் புகழ்ச்சியுங் கூறாது மறுமைப்பயன் பிறர்க்கு உறுதி பயப்பக்கூறலிற் கைக்கிணப்புறனாய்ப் பாடாணியிற்று” ஷெ. ஷெ. ஷெ. கு. உ௭ - ந.

உகூஉ புறநானூறு மூலமும் உரையும்.

(கஅங்.) உற்றுழி யுதவியு முறுபொருள் கொடுத்தும்

பிறற்றைநிலை முனியாது கற்ற னன்றே

பிறப்போ ஈன்ன வுடன்வயிற் றுள்ளஞங்

சிறப்பின் பாலாற் றுயுமனந் திரியு

ரு மொருகுடிப் பிறந்த பல்லோ ருள்ளு

மூத்தோன் வருக வென்னு தவரு

ளறிவுடையோளு றாசஞ் செல்லும்

வேற்றுமை தெரிந்த நாற்பா லுள்ளங்

கீழ்ப்பா லொருவன் கற்பின்

க0 மேற்பா லொருவனு மவன்கட் படுமே.*

தினையும் துறையும் அவை.

பாண்டியன் ஆரியப்படை ¹ கடந்த நேடுஞ்சேழியன் பாட்டு.

இள.—² தன்னுசிரியற்கு ஒருறுபாடுற்றவிடத்து அதுநீர்த்தற்குவாழ் உதவியும் மிக்கபொருளைக்கொடுத்தும் வழிபாட்டுநிலைமையைவெறுதுகற்ற ஒருவற்கு அழகிது ; அதற்கு என்னோகாரணமெனின், பிறப்பு ஒருதன்னை யாகிய ஒருவயிற்றுப்பிறந்தோருள்ளும் கலவிவிசேடத்தால தாயும் மன வேறுபடும்; ஒருகுடியின்கட் பிறந்தபலருள்ளும் மூத்தோன்வருகவென்னு அவருள் அறிவுடையோன்சென்றநெறியே அரசவம்செல்லும் ; வேறு பாடுதெரியப்பட்டநாற்குலத்துபாளும் கீழ்க்குலத்துள் ஒருவன்கற்பின் மே, குலத்தொளாருவனும் இவன் கீழ்க்குலத்தாளென்று பாராது கலவி பொருட்டு அவனிடத்தே சென்று வழிபடுவானுதலான்.—எ - று. (கஅங்)

உ. குறள், ௩௬௫ - பரிமேல். உரைநடை.

ரு - சு “ஒருகுடியிற், கல்லாது மூத்தானைக் கைவிடுபு கற்ற, னின்மைபா ராட்டு மூலகு” நான்மணி. சுரு.

எ. “அறிவுடையொருவனை யரசவம் விரும்பும்” வேற்றிவேற்கை.

அ - க0. “தோணி யிபக்குவான் ரொலலை வருணத்துக், காணி, கடைப்பட்டா னென்றிகழார் - காண, யவன் றுணையா வாறுபோ யந்தே, நூல் கற்ற, மகன் றுணையா நல்ல கொளல்” (நாடடி. காடடி); “வேற்றுமை.. படுமே: இது வேதமொழிந்த கலவியோதல் கூறிற்று” தோல். புறத்திணை கு. கசு - இளம்.

* மு. “சிறப்பின்பாலார் மக்களல்லார், மதப்பின் பாலார் மன்னர்க்கு (மணி. உங்: ௩௧ - உ); “உற்றுழி...படுமே: இது வேளாளர் ஒதலின்பிறப்புக் கூறிது” தோல். புறத்திணை. கு. உ0 - ந.

(பி - ம்.)—¹ ‘தந்த’ ² ‘தம்மாசிரியர்க்கு’

(கடிச.)காய்நெல் லறுத்துக் கவளங் கொளினே

மாநிறை வில்லதும் பன்னாட் காரு

நூறுசெறு வாயினுந் தமிழ்துப்புக் குணினே

வாய்ப்பு வதனினுந் கால்பெரிது கெடுக்கு

ரு மறிவுடை வேந்த நெறியறிந்து கொளினே

கோடி யாத்து நாடுபெரிது நரது

மெல்லியன் கிழவ னாகி வைகலும்

*வரிசை யறியாக் கல்லென் சுற்றமொடு

பரிவுதப வெடுக்கும் பிண்ட நச்சின்

க0 யானை புக்க புலம்போலத்

தானு முண்ணு னுலகமுங் கெடுமே.

1 திணை - பாடாண்டிணை; துறை - செய்யறிவுறாஉ.

பாண்டியன் அறிவுடைநம்பியுழைச்சேன்ற பிராந்தையார் பாடியது.

இ - ள்.—காய்த்த நெல்லையறுத்துக் கவளமாகக் கொள்ளின் ஒருமா விற்குடைத்திலுத்திற்கதிரும் பலானைக்காகும்; நூறுசெய்யாபினும் யானை தனித்துப்புக்கு உண்ணுமாயின் அதனது வாயின்கட்புக்கு த நெல்லி னும் கால மிகவுங் கெடுக்கும்; அப்பெற்றிய அறிவுடைய அபசன் இறை

உ. மா - ஒருவகைய நாயை; “மாமாவின் வயிள் வயிளென” பொருந். கஅ0.

சு. வேற்றுமைக்கண யகாவீற்றின்முன் பகரம் இயல்பாய்தற்கு மேற் கோள்; நன் - மயிலே. ௨. உஉ; நன் - வ. ௨. உச; இ - வி. ௫. க௩௩ - உஉ.

ரு - சு. “குடியோம்பிக், கொடநுமா கொடொற்குக் காண்மீமே மாந்தியம், வெள்ளத்தின் மேலும் பல” நீத்தநெறி. உக.

அ. “கல்லென் சுற்றமொடு கால்கிளர்ந்து திரிதரும்” (பெரும்பாண். உக); “கல்லென் சுற்றக் கடுங்குர லவித்து” குறிஞ்சி. கருக.

ரு - கக. புறநா. எரு.

* மு. “வாய்ப்படுங் கேடு மின்றும் வரிசை யறி து நாடுந், காய்த்த நெற் கவளந் தீற்றிற் களிதுதான் கழனி மேயின், வாய்ப்பட லின்றப் பொன் றும் வலலனாய் மண்ணன் கொளினி, நீத்தநீர் ஞால மெல்லா நிதிநன்று சுரக்கு மன்றே” (சீவக. உக௦௭); “மாநரபபுருச சூதுபுலப் பயன்களும் வயக்கரி நிலைநாடித், தானளித்திடி னடுபசி கெடுமத சாரமதுபுக் குணின் வேலி, யான் தென்னினும் வாலினுங் காலினு மழிந்துவாய்புகலினறிப், போன தாமது போன்றதவ் விழைமகள் புலியெலாம் பொலிவற்றே” (சீகாழித்தல புராணம், பூதவிமோசனமானவத்தியாயம், எ); வாயுலறவாழ்த்திற்கு மேற் கோள்; தோல். புறத்திணை. ௫. உக - இளம்; ஷே ஷே ஷே ௩௫ - ந.

(பி - ம்.)—1 ‘திணையும் துறையும்வை’

உகூசு புறநானூறு மூலமும் உரையும்.

கொள்ளுநெறியை அறிந்து கொள்ளின் அவன்நாடு கோடிபொருளினே ஈட்டிக்கொடுத்துத் தானும் மிகவுந்தழைக்கும் ; வேந்தன் அறிவால் மெல்லியனாகி நாடோறும் தரமறிபாத உறுதிகூறுது* அவன் விரும்புவதனையே தானுஞ் கூறும் ஆர்வாரத்வையுடைய சுறமத்தோடுகூடி அன்புகெடக் கொள்ளும் பொருட்பொருதியை விரும்பின் அந்த யானைபுக்கபுலம்போலத் தானும் உண்ணப்பெறான், உலகமுங்கெடும்.—எ -று.

பரிவுதலென்றோதி, அக்குடிகட்குவருத்தமிகவென்றுரைப்பாருமுளர்.

‘மெல்லியன் குழுவானி’ என்றும் பாடும். (கஅசு)

* “இகழி லிகழந்தாம் கிடைமக னென்று, புகழினு மொககப்புகழ்ப்” நீதிநெறி. சசு.

(கஅரு.)கால்பார் கோத்து¹ ஞாலத் தியக்கும்

காவற் சாகா கிகைப்போன் மாணி

னூறின் ருகி யாறினிது படுமே

புய்த்த நேற்றா னாயின் வைகலும்

ரு பகைக்கூ ழுள்ளற் பட்டு

மிகப்பஃ றீநோய் தலைத்தலைத் தருமே.*

தினை - பொதுய்யல்; நூறை - பொருண்மொழிக்காஞ்சி.

தொண்டைமான் இளந்தீரையன் பாட்டு.

இ - ள்.—உருளையையும் பாரையுங்கோத்து உலகின் கண்ணே செலுத்தும் காப்புடைய சகடந்தான் அதனைச் செலுத்துவோன் மாட்சிமைப்படி ன்னுபாடி லையாய் வழியை இனிதாகச் செலுதும்; அவன் அதனை இனிதாகச் செலுத்துதலைத் தெளியமாட்டானாயின் அது நாடோறும் பகையாகிய செறிந்த சேறிலேயுழந்தி மிகப்பல நியதூன்பத்தை மேன்மேலுமுண்டாக்கும்.—எ -று.

இஃது, உலகாளுமுடைய மைகூறுதலையுட்கொண்டு சகடம் செல்லுறு மாற்றைக்கூறிய மையின், நவலாநுவற்சியேன்று மலங்காரமாயிற்று ; ஓட்டு என்று கூறுவாருமுளர்.

அன்றி இதற்கு உலகத்தின் கண்ணே உலகியற்கையை ரிதுத்தி அதனோடு ஞாலத்தின் கண்ணே செலுத்தப்படும் காப்பாகிய சகடம் தன்னைச்

உ. காவற் சாகா கிகைப்போன் : (புறநா. சுரு: எ - கூ ; உருசு: உ) ; “அவை யாறனுள்ளும் காவற் சாகா கிகைத்தற்கண் அவ்வரசர்க்கு இனையாய அமைச்சர்தியலடி” குறள். சுசு - ஆம் அதி. அவ.

* மு. “ஆர்வலஞ் சூழ்ந்த வாழி யலைமணித் தேரை வல்லா, னேர்நிலத் தூருமாய் லீடுபல் காலஞ்செல்லு, மூர்நில மறித் நேற்றா தூருமேன் முறிந்து வீழ்ந், தார்நில மார்ப வேந்தர் தன்மையு மன்ன தாமே” சீவச. உகூசு.

(பி - ம்.)—1 ‘ஞாலத்தியங்கும்’

செலுத்துவோன் மாட்சிமைப்படிந் தனக்கு ஓரிடைபுறுமின்றாகி நெறி முறைமையேநடக்கும்; அதனைச் செலுத்துதல் தெளியானாயின் அசசாகாடு நானும் மறுதலையென்னும் செறிந்த அள்ளலிலே அகடப் படுத்தாக்கும் தன் சீழவாழ்வார்க்கும் மிகப்பலவாகிய திக்கேட்டினை மீட்டாமே தருமெனவும் பொருளுரைப்பர்; இப்பொருட்குப் பாரென்றது, உலகியற்கையை.
கால் - உருளை. (கௌடு)

(கௌசு.) நெல்லு முயிரன்றே நீரு முயிரன்றே

மன்ன னுயிர்த்தே மலர்தலை யுலக
மதனாள், 1 யானா ரென்ப தறிகை
வேன்மிகு தானே வேந்தற்குக் கடனே.*

திணையும் துறையும் அவை.

2 மோசிகீரனார் பாடியது.

இ - ள்.—வேந்தனாகிய உயிரையுடைத்து, பாரத இடத்தையுடைய உலகம்; அதனான், இவவுலகத்தார்க்கு நெல்லும் உயிரையுறு, நீரும் உயிரன்று, யான் உயிரென்பதனை அறிகை வேலாற்றிக்க படைசையுடைய அரசனுக்கு முறைமை.—எ - று.

மன்ன னுயிர்த்தென்றதருந்தது: † உயிரையாக்கும் நெல்லும் நீரும் உளவாவது மன்னன் முறைசெய்து காப்பினென்றதாம். (கௌசு)

உ. “உலகிற் கோருயிர்த், பெற்றியான் பபாபதி யென்றும் பேருடை; வெற்றிவேன் மணிமுடி வேந்தர் வேதனை” (குளா, நகர. கௌ); “மன்னுயிர் ஞாலக் கின்னுயி ரொக்கு மிடை” (பெருங். உ. சக: சௌ-௮); “உலகினுக் குயிராயிருந்தன னிறைகுலோத் துங்கன்” (திருவிளா. பழியாஞ்சி. ௪௪); சிறப்பினால் உயர்தினை அழிந்தையான தற்கு மேறகோ; நன். மயிலை. ௩௭௭; இ - வி. கு. உகௌ - உ௭௭.

* 1. “நெல்லுயிர் மாநதார்க்கெல்லா நீருயி ரிரண்டுஞ் செப்பித், புல்லுயிர் புகைந்து டொங்கு முழங்குழ லிலங்கு வாட்கை, மலலவங் களிந்த மாலை வெண்குடை மன்னர் கண்டாய், நல்லுயிர் ஞாலத் தன்னு னாமவே மயிரியென்றான்” சீவக. உகௌ௮.

† “இயல்புளிக் கோலோசக மன்னவ னாட்ட, பெயலும் விளையுந் தொக்கு” குறள், ௫௪௫.

(பி - ம்).—1 ‘யாமுயிர்’ 2 ‘மாதிமாதிரத்தனாற்பாட்டு’

(கௌசு.) நாடா கொன்றே காடா கொன்றே

வவலா கொன்றே மிசையா கொன்றே

க. “நாடாகொன்றே காடாகொன்றே வென்பவநதையும்நாடேயாக காடேயாக என இதன்பாற்படுத்தக; இவற்றினா ஏவல் கண்ணதது இது வெனவுணர்க” தொல். வினை. கு. உக - ந.

உகுக புறநானூறு மூலமும் உரையும்.

வெவ்வுழி நல்லவ ராடவ

ரவ்வுழி நல்லை வாழிய நிலனே.

திணையும் துறையும் அவை.

ஒளவையார் பாடியது.

இ - ள்.—நிலனே, நீ ஒன்றில நாடேயாக, ஒன்றிற்காடேயாக; ஒன்றிற் பள்ளமேயாக, ஒன்றில் மேடேயாக; எவ்வாறாயினும் எவ்விடத்து நல்ல ஆண்மக்கள் அவ்விடத்து நீயும் நல்லையல்லது, நினக்கென ஒரு நலமுடைய நல்லை வாழி.—அ - டு.

நீயநிலனேயாயினும் நல்லோருடையின் நன்றெனவும், நல்லநிலனேயாயினும் நீயோருடையின் தீதெனவும், தன்னிடத்து வாழ்வோரியல்பல்ல, தனக்கென ஓரியலுடையதென நிலத்தை இழித்துக்கூறுவதுபோல உலகத்தியற்கைகூறியவாறாயிற்று.

* ஒன்றோடுஒன்பது, எண்ணிடைச்சொல்.

(கஅஎ)

ந - ச. “கடிக் கெளரியன் கடுஞ்சொல்ல எல்லனேன், மீக்கூற மன்ன நிலம்” குறள். ந.அ.உ.

* புறநா. ந.உ: உ. எக; கஞ.

(கஅஅ.)படைப்புப்பல படைத்துப் பலரோ மின்னு

முடைப்பெருஞ் செல்வ ராயினு மிடைப்படக்

குறுகுறு நடந்து சிறுகை நீட்டி

யிட்டிந் தொட்டிந் கவ்வியுந் துழந்து

நு நெய்யுடையடிசின் மெய்பட விதிர்த்து

மயக்குறு மக்களை யில்லோர்க்குப்

க. படைப்பு: புறநா. உஉ: ௩௦.

க - உ. “துகமர் பெருஞ்செல்வந் தோன்றியக்காற் றொட்டுப், பகரி நடந்தகூழ் பாலாரோடுண்க” (நாலடி.உ); “இல்வாழ்க்கையைப் பலபடைபாடிய செல்வத் தோடே நடத்தி”, “பலபடைப்பாகிய செல்வத்தோடே மிக்க கைப்பொருளையும் கொடுத்து” சிலப். உ: அச - சு௦; கரு: ருச. எரு அடியார்.

ந. “தளர்பு தளர்போடும் பூங்கட் புலவன்” (அகநா. கூக); “குறு குறு நடந்து செல்லம்” (ஆணைக்கா. அகிலாண்ட. அ); “மொகு மொகு வன்பது இரட்டைகளைவி.....குறுகுறு நடந்து சிறுகை நீட்டி” (தக்க அங் - உரை. மேற்); இரட்டைக்கி அவிக்கு மேற்கோள்; நன் - மயிலே நு. ந.கரு; நன் - வி. ௧௭. ந.கக.

ச - ரு. குறள், கூச - பரிமேல். மேற்.

ந - க. “முறியி னு முலை மெல்லரும் பன்ன மூலவெண் டயிரை பொதிந்து, குறுகுறு நடந்து சிறுவர்வந் தீண்ட” பாகவத. க: விரும்பு வன, க.

புறநானூறு முறையும் உரையும். உகௌ

பயக்குறை யில்லைத் தாம்வாழு நாளே.*.

தீணையும் துறையும் அவை.

பாண்டியன் அறிவுடைநம்பி பாட்டு.

இ - ள்.—படைக்கப்படும் செலவம் பலவற்றையும்படைத்துப் பல ருடனே கூடவுண்ணும் உடைமை மிக்கசெல்வத்துடையோராயினும் காலம் இடையேயுண்டாகக் குறுகக்குறுக நடந்துசென்று சிறியனையை நீட்டிக் கலத்தின்கட் கிடந்ததனைத் தாயிலேயிடும் கூடப்பிசைந்துதோண்டியும் வாயாற்கவ்வியுந் கையாலதுழாவியும் நெய்யையுடையசோற்றை உடம்பின் கட்டபட்சிதறியும் இங்ஙனம் அறிவை இன்பத்தான்மயக்கும் புதல்வரை இல்லாதார்க்குப் பயனாகிய முடிக்கப்படும் பொருளில்லை, தாம் உயிர்வாழு நாளின்கண்.—எ - ம.

தொட்டென்பதற்குக் கூடவாரிப்பிடித்தெனினுமமையும்.

குறையென்பது, முடிக்கப்படுங்கால முடிக்கப்படும்பொருள்.

இனிப் பயக்குறையுள்ளதென ஒருசொல்வருவித்துத் தாம்வாழுநாளும் இல்லையென்று கூறுவாருமுளர். (கஅஅ)

எ. “குறை-இன்றியமையாப்பொருள்; அது, ‘பயக்குறையில்லைத்தாம் வாழு நாளே’ என்பதனுமறிக” (குறள். ககஉ - பர்மேல்); “பொருளைச் சொல் இன்றியமையாமையின், அதனைக் குறையென்றார்,...‘பயக்குறை...நா ளே’ என்றாற்போல” நோல். உரி. கு. ௧௦௦ - செ.

* டி. பொருளொடுபுணர்ந்தபக்கமென்பதில், ‘புணர்ந்தபக்கமென்றத னை புதல்வர்ப்பெறுதலுக்கொள்க’ என்று கூறி இதனை மேற்கோள் காட்டி னார்; நோல். புறத்திணை. கு. ௧௭ - ஓளம்; ஸ்ட ஸ்ட ஸ்ட உக - ந.

(கஅக.)தெண்கடல் வளாகம் பொதுமை யின்றி

வெண்குடை நிழற்றிய வொருமை யோர்க்கு

நடுநாள் யாமத்தும் பகலுந் தஞ்சான்

கடுமாப் பார்க்குந் கல்லா வொருவற்கு

ரு 1 முண்பது நாழி யுடுப்பவை யிரண்டே

க - உ. புறநா. அ: க - ரு.

12. “அரையிருள் யாமத்தும் பகலுந் தஞ்சார்” (சீலப். ச: அக- அடி யார்) என்பதற்கு மேற்கோள்.

ரு. “நாழியரிசிக்கேநாம்”, “உண்பது நாழி யுடுப்பது நான்குமுழம்” (நல்வழி. ௧௯, உஅ); வினைப்பெயர், செயப்படுபொருண்மேற் பெயராய்க் காலந் தோன்றி நின்றதற்கு மேற்கோள்; நோல். வேற்றுமை. கு. ௧- ௧ல்; ந.

(பி - ம்.)—1 ‘உண்பவைநாழியுடுப்பை’

உகவு புறநானூறு மூலமும் உரையும்.

பிறவு மெல்லா மோரொக் கும்மே
செல்வத்துப் பயனே யித
றுய்ப்பே மெனினே தப்புந பலவே.

தினையும் துறையும் அவை.

மதுரைக் கணக்காயனார்மகனார் நக்கீரர் பாடியது.

இ - ள்.—தெளிந்த நீராற்சூழப்பட்ட உலகமுழுதையும் பிறவேந்தர் குப்பொதுவாதலின்றித் தமக்கேயுரித்தாக ஆண்டு வெண்கொற்றக்குடையால் நிழல்செய்த ஒருதன்மையையுடையோர்க்கும், இடையாமத்தும் நண்டகலும் துயிலானாய் விரைந்தசெலவையுடைய மாக்களைப் படுக்கக்கருதிச் செல்லும் கல்வியில்லாத ஒருவனுக்கும் உண்ணப்படும்பொருள் நாழி, உடுக்கப்படுமவை இரண்டே; பிறவுமெல்லாம் ஒக்குமாதலாற் செல்வத்தாற் பெறும்பயனாவது கொடுத்தல்; செல்வத்தைபாமே நுகர்வேமென்றுகருதின் தவறுவன பல.—எ - று.

பலவேன்றது, அறம்பொருளின் பங்களை.

பகலை ஒருமாத்திரையென்றும், கடுமாவை யானையென்றும், கல்லாது ஒருவனைப்பாகனென்றும் உரைப்பாருமுளர். (கஅக)

எ - அ. “வழக்கலும் துய்த்தலும் தேற்றதான் பெற்ற, முழங்கு முரசுடைச் செலவந் - தழங்கருவி, வேய்முற்றி முத்துதிரும் வெற்ப வதுவன்றோ, நாய்பெற்ற தெங்கம் பழம்” பழ. கடுக.

(கக௦.) வினாபதச் சிறித நோக்கி வளைகதிர்
வல்சி கொண்டனை மல்க வைக்கு
மெலிமுயன் றனைய ராகி ¹ யுள்ளதம்
வளன்வலி யுறுக்கு முளமி லாளரொ
டு டியைந்த கேண்மை யில்லா கியரோ
கடுங்கட் கேழ விடம்பட வீழ்ந்தென
வன்றவ ணுண்ணு தாகி வழிநாட்
பெருமலை விடாகம் புலம்ப ² வேட்டெழுந்
தருங்களிற் றொருத்த னல்வலம் படுக்கும்
க௦ புலிபசித் தன்ன மெலிவி லுள்ளத்

ச - டு. இளைபென்னுமுரிச்சொல கூட்டமென்னும் குறிப்புணர்த்துவதற்கு மேற்கோள்; தோல். உரி. சூ. கக - ந; இ - வி. சூ. உக௦-உரை.

க௦. புலிபசித்தாற் புல்லைத் தின்னாதென்பது ஒரு பழமொழி.

க - க௦. புறநா. உருள: கக - எ.

(பி-ம்).—¹ ‘உடையதம்’ ² ‘வேட்டெழுந்தாங்கிருக்களிற் றொருத்தல்’

தூனுடை யாளர் கேண்மையொ

மூயைந்த வைக லுளவா கியரோ.

திணையும் துறையும் அவை.

1 சோழன் நல்லுந்திரன் பாட்டு.

இ - ள்.—வினைந்த செவ்வியையுடைய சிறிய் இடத்தைப்பார்த்து வளைந்தகதிராகிய உணவைக்கொண்டு முழையினகண்ணே நிரைய வைக்கும் எலிமுயன்றும்போலும் சிறியமுயற்சியராகி உள்ள தம்முடையசெல்வத்தை துக்கராத இறுகப்பிடிக்கும் உள்ளமிகுதியில்லாருடன் பொருந்தியருட்பு இல் லையாக; தறுகண்மையையுடைய கேழலாகியபன்றி தனது இடப்பக்கத்தே பட வீழ்ந்ததாக, அன்று அவ்விடத்து உண்ணுதாகிப் பிறைநாட் பெரிய மலையின்கண் தனதுமுழையிடம் தனிமைப்பட உணவைவிரும்பியெழுந்து பெரியகளிறுகியஒருத்தலை நல்லவலப்பக்கத்தேபடப் படுக்கும் புலிபசித்தாற் போலும் குறையில்லாத மேற்கோளையுடைய வலியையுடையோர்நட்போடு பொருந்திய நாட்கள் உளவாக.—எ - று.

சீறிடமென்றது, வினைந்துமுற்றியபின் அறுப்பதற்கு முன்னாகிய இடத்தை.

இல்லாகியர், உளவாகியரென்பன ாண்டு வியங்கோட்பொருளவாய் நின்றன. (௧௯0)

சு - ௧௧. “தொடங்குவினை தவிர வசைவி னோன்றும், கிடந்துயிர் மறுகுவ தாயினு மிடம்படின், வீழ்களிறு மிசையாப் புலியினுஞ் சிற்ற்த, தாழ்வி லுள்ளம்” (அகநா. ௨௯); “கடமா தொலைச்சிய காணுறை வேங்கை, யிடம் வீழ்ந்த துண்ணு திறக்கும்” (நாலடி. ௩00); “வாய்வ தாகிய பொரு ளினை வல்லிரைந் தன்னோ, வாய்வ தாய்கில ராக்குவான் புகுந்தழிப் பார் போற், காய்வ தாகிய திறத்திறற் கதழ்ந்துதா யிடத்து, கீழ்வ தாக்கியுண் னுதுபோதுவ விளவேங்கை” தணிகைப்புராணம், காடு. ௪௩.

(பி - ம்.)—1 ‘சோழன்ல்லுந்திரன்’

(௧௯௧.) யாண்டிபல வாக நரையில வாகுதல்

யாங்கா கியரென வினவுதி ராயின்

மாண்டவென் மனைவியொடு மக்களு நிரம்பினர்

யான்கண் டனையரென் னினையரும் வேந்தனு

க - ௨. “உலகின்புறுதலாவது, இம்மிக்காரோடு தலைப்பெய்து அறி யாதனவெல்லாம் அறியப்பெற்றேமென்றும், யாண்டு பலவாக நரையில மா யினெமென்றுமுவுத்தல்” குறள். ௩௬௯ - பர்மேல்.

௩. மாண்ட: “மனைத்தக்க மாண்புடையளாகி”, “மனைமாட்சியில் லாள்க ணில்லாயின்”, “இல்லவண் மாண்பானால்” குறள். ௩௬, ௩௮, ௩௩.

௪. “மேகமே சேர்கொடை வேந்தமிர்து சேவகனு, மாகவேசெய் யி னமிர்து” (சீறுபஞ்ச.௪); “வெங்குருதி மல்க விழுப்புண் ணுருதொறுஉ,

ரு மல்லவை செய்யான். காக்கு மதன்றலை

யான்றவிந் தீடங்கிய கொள்கைச்

சான்றோர் பலர்யான் வாழு மூரே.

திணையும் துறையும் அவை.

• கோப்பெருஞ்சோழன் வடக்கிருந்தானுழைச்சேன்ற பிசிராந்தை யாரை, 'கேட்டுங்காலம்பலவாலோ? நறாநுமக்கில்லையாலோ?' என்ற சான்றோர்க்கு அவர் சோற்றது.

இ - ள்.—துமக்குச்சேன் தயாண்டுகள் பலவாயிருக்க நரையில்லை யாகுதல் எப்படியாயினீர்எனக் கேட்பீராயின், என்னுடைய மாட்சிமைப் பட்ட குணங்களையுடைய மனைவியுடனே புதலவரும் அறிவுநிரம்பினார்; யான் கருதிய அதனையே கருதுவர், என்னுடைய ஏவலசெய்வாரும்; * அரசனும் முறையல்லாதது செய்யானாய்க்காக்கும்; அதற்குமேலே யானிருக்கின் தலூரின் கண் நற்குணங்களால் ஆமைநது பணியவேண்டுமுயார்தோரிடத்துப்பணிந்து ஐம்புலனும் அடங்கிய கோட்பாட்டினையுடைய சான்றோர் பலராதலான்.—
எ - று.

'ஆன் தவிந்தடங்கிய' என்பதற்குக் கல்லியாலநிறைந்து அதற்கேற்பச் சுவைமுதலியவற்றிற்செல்லும் அறிவறிந்து மனமொழிமெய்களான் அடங்கியவெனினுமமைபும்.

'யாங்காகியர்' என்பதற்கு எவ்வாறாயிற்றென்றும், எப்படியாலாயிற் றென்றும் பொருள்கூறுவாருமுள்ள. (ககக)

மிக்குலிசஞ் சோரும் வரையேய்க்கும் - பைங்க, ணின்மப்போக்கி நின்ற ரிகல்வாட்டி வேந்தன், மண்மப்போல வந்த மகன்" பு - வெ. உ: ரு.

ரு. "அல்லவை செய்தார் கதற்கூற்ற மாமென்னும், பல்லவையோர் சொல்லும் பழதன்றே" சீலப். உ: இறுதிவெண்பா, க.

எ. "நற்றவ முனிவருங் கதறடங் கினரு, நன்னெறி காணிய தொன் னூற் புலவரு, மெக்கணும் விளங்கிய வெயிற்புற விருககையின்,...வஞ்சி" மணி. உக: எசு - அ.

* "முறைசெய்து காப்பாற்ற மன்னவன் முக்கட், கிறையென்று வைக் கப்படும்" குறள். ௩௮௮.

(ககஉ.)யாது மூரே யாவருங் கேளிர்

திது நன்றும் பிறந்தர வாரா

க. "யாதானு நாடாமா லூராமா லென்னெருவன், சாந்துணையும் கல லாத வாறு" (குறள். ௩௬௭.) முற்றுமைக்கு, 'யாதுமூரே' என்பது மேற் கோள்; தோல். இடை. ரு. எ - கல்; ந.

உ. "பெருமைக்கு மேனைச் சிறுமைக்குந் தத்தங், கருமமே கட்டனைக் கல்" (குறள். ௩௦௩); "பெருமையுஞ் சிறுமையுங் தாந்தர வருமே" வேற்றி வேற்கை.

நோதலுந் தணிதலு மவற்றோ ரன்ன
சாதலும் புதுவ தன்றே வாழ்த
ரு லினிதென மகிழ்ந்தன்று மிலமே முனிவி
னின்னா தென்றலு மிலமே மின்னொடு
வானந் தண்டிளி தலைஇ யானாது
கல்பொரு திரங்கு மல்லந் பேர்யாற்று
நீர்வழிப் படேம் புணைபோ லாருயிர்
௧௦ முறைவழிப் படே மென்பது திறவோர்
காட்சியிற் றெளிந்தன மாகலின் மாட்சியிற்
பெரியோரை வியத்தலு மிலமே
சிறியோரை யிகழ்த லதனினு மிலமே
திணையும் துறையும் அவை.
கணியன்பூங்குன்றன் பாட்டு.

இ - ள்.—எமக்கு எல்லாம் ஊர் ; எல்லாரும் சுற்றத்தார் ; கேடும்
ஆக்கமும் தாமேவரினல்லது, பிறர்தரவாரா ; நோதலும் அதுதீர்தலும் அவ
ற்றையொப்பத் தாமேவருவன ; சாதலும் புதிதன்று, கருவிற்றோன்றிய
நாளே தொடங்கியுள்ளது ; வாழ்தலை இனிதென்று உவந்ததுமில்ம் ; ஒரு
வெறுப்புவந்தவிடத்து இன்னாதென்றிருத்தலுமில்ம் ; மின்னுடனே மழை
குளிர்த் துளியைப் பெய்தலான் அமையாது கல்லையிலேத்து ஒலிக்கும் வள
விய பேர்யாற்றுநீர்வழியேபோம் மிதவைபோல அரியவுயிர் ஊழின்வழி
யேபடுமென்பது நன்மைக்கூறுபாடறிவோர் கூறிய நூலாலே தெளிந்தே
மாகலான், நன்மையான் மிக்கவரை மதித்தலுமில்ம் ; சிறியோரைப்பழித்
தல் அம்மதித்தலினுமில்ம்.—எ - று.

தலைஇயென்பதனைத் தலையெனத்திரிக்க.

‘முனிவி னின்னா தென்றலு மிலமே’ என்றதற்கு முன்னேகூறிய வாழ்
தலைவெறுப்பான் இன்னாதென்று இகழ்ந்திருத்தலுமில்லெமெனினும் அமை
யும். (௧௧௨)

ச. “வருந்து முயிரொன்பான் வாயி லுடம்பிற், பொருகதுத றுனே புது
மை” நன்னெறி, ௧௨.

அ. “கல்லலைத் தொழுகு மன்னே” புறநா. ௧௧௩ : ச.

க. “நீர்வழிப் பட்ட புணை” நீதிநெறி. சச.

க - ௧௦ “முன்னே யொருவன் முடித்தான் நன் றுப்பெலாம்” அற
நெறி. ௧௧௪.

௩ - ௧௧. “சாதலும் பிறத்த றுனுந் தம்வினைப் பயத்தி னாகு, மாதலு
மழிவு மெல்லா மவைபொருட் கியல்பு கண்டாய், நோதலும் டரிவு மெல்லா
துண்ணுணர் வின்மை யன்றே” சீவக.௨௬௬.

௩௦௨ புறநானூறு மூலமும் உரையும்.

(கக௯.) அதனெறிந் தன்ன நெடுவெண் களரி

1 ஒருவ னாட்டிம் புல்வாய் போல

வோடி யுத்தலுங் கூடும்

னெக்கல் வாழ்க்கை தட்குமா காலே.

தினையும் துறையும் அவை.

* 2 ஓரோருழவர் பாட்டு.

இ - ள்.—தோலப் புடைத்துவத்தாற்போன்ற நெடிய வெளிய களரின்கண் ஒருவன் அலைக்கும்புலவாய் எளிதின் ஓடிப்பிழைக்குமாபோலே யானும் நன்னெறிக்கண்ணே யொழுதுப் பிழைக்கவும்கூடும்; சுற்றத்தோடு கூடிவாரும் இவ்வாழ்க்கை அதன்கட் செல்லவொட்டாது தாலேத் தனையா நிற்கும்; ஆதலான் உய்தல்கூடாது.—எ . று.

மன், கழிவின் கண்வந்தது. மா, அசைநிலை.

(கக௯)

ச. “உலோகமா பாலன்”, “அநங்கமாதிலகன்” (சீவக. ௩௬௫, ௨௦௦௧) என்னுமிடங்களில், ‘மா, வியங்கோளசையன்றி இசைநிறைந்த நின்றது’ எனக்கூறி இவ்வழியை மேற்கோள்காட்டுவர் நச்சினூர்க்கீனியர்; ‘மா’ என்பது முன்னியைசையன்றி அசைச்சொல்லாகவந்ததற்குமேற்கோள்; தோல். இடை. சூ. ச௭ - ந; இ - வி. சூ. ௨௭௫ - உரை.

க - ச “காட்டகத் தொருமகன் றுரககு மாக்கலை, யோட்டுடைத் தாமெனி னுய்யு நங்கோ, யாட்டியிட் டாருயி ரனெனது கூற்றுவ, நீட்டிய நிழன்மதுப் போல வுண்ணுமே” சீவக. ௨௬௩௦.

* “ஓரே ருழவன் போல” குறுந். க௩௧.

(பி - ம்.)—1 ‘ஒருவனோட்டிம்’ 2 ‘ஒன்னுருழவர்பாட்டு’

(கக௯.) ஓரி நெய்தல் கறங்க வோரி

லீர்ந்தண் முழுவின் பாணி ததும்பப்

புணர்ந்தோர் பூவணி யணியப் பிரிந்தோர்

பைத லுண்கண் பனிவார் புறைப்பப்

நு படைத்தோன் மன்றவப் பண்பி லான

க. “நெஞ்சு நடுக்குறுஉ நெய்த லோசையும்” மணி. சூ: ௭௧.

க - உ. “நிறையுஞ் செலவத் தெதிர்மனை க ளிரண்டி னிகழ்மங் கலையங்க, ளறையுமொலியொன் றினிலொன்றி லழகை யொலிவந் தெழுதலும் பெரிய. வெள்ளானை. நு.

௩. புறநா. க௭௭ : ௮ - கூ ஆம் அடிகளின் குறிப்பைப்பார்க்க.

நு. னகரவீற்றுவினைச்சொல்லின ஈற்றயலினின்ற ஆகாரம் செய் ஞன் ஓகாரமானதற்கு மேற்கோள்; நன் - மயிலை. சூ. ௩௫௨; நன் - ௨ சூ. ௩௫௩.

னின்னா தம்மவிவ்¹ லுக

மினிய காண்கித நியல்புணர்ந் தோரே.*

திணை - அது ; துறை - பெருங்காஞ்சி.

பகீடுகைநன்கணியார் பாடியது.

இ - ள்.—ஒருமனையின்கண்ணே சாக்காட்டுட்டதை ஒலிப்ப ஒருமனை
கண்ணே மணத்திற்குக்கொட்டும் மிகக்குளிர்ந்த முழவினது ஒசை மிக
ஒலிப்பக் காதலரோடு கூடினமகளிர் பூவணியையணியப் பிரிந்தமகளிரது
பருத்ததையுடைய உண்கண்கள் நீர்வார்த்துதுளிப்ப இப்பரிசு ஒத்து ஒவ்
வாமைப்பட்டப் படைத்தான் நிச்சிதமாக, அப்பண்பில்லாதோனாகிய நான்
முகன் ; கொடிது இவ்வுலகினதியற்கை ; ஆதலான், இவ்வுலகினதுதன்மை
பறித்தோர் வீட்டின்பத்தைத்தரும் நல்ல செய்கைகளை அறிந்து செய்து
கொள்க.—எ - று.

காண்கவென்பது, காண்கெனக் குறைக்கப்பட்டது.

இதனியல்புணர்ந்தோர் இவ்வினாமையை இனியவாகக் காண்கவென்
றாரப்பினுமமையும். (௧௧௪)

* மு. “மன்றம் கறங்க மணப்பறை யாயின, வாறவர்க் காங்கே பிணப்
பறையாய்ப் - பின்றை, யொலித்தது முண்டாமொறுய்ந்துபோ மாநே,
வலிக்குமா மாண்டார் மன்ம்” நாலடி. ௨௩.

(பி - ம்.)—1 ‘உலகினதியற்கை, யினிய’

(௧௧௫.) பல்சான் தீரே பல்சான் தீரே

கயன்முன் என்ன நரைமுதிர் திரைகவுட்

பயனின் மூப்பிற் பல்சான் தீரே

கணிச்சிக் கூர்ப்படைக் கடுந்திற லொருவன்

நு பிணிக்குங் காலை யிரங்குவிர் மாதோ

1 நல்லது செய்த லாற்றீ ராயினு

மல்லது செய்த லோம்புமி னதுதா

க. புறநா. ௨௪௬ : க ; ‘பல்’ என்னும்சொன்முன் பிறவரின் அகரம்
விகற்பித்து வருமென்பதற்கும், (நன் - மயிலை. ௩. ௧௬௬) ரகரவீற்றுயர்
திணைப்பெயரினாற்றையலாகாரம் ஈகாரமாய் ஏகாரம் ஏற்றதற்கும் (நன்-வி.
௩. ௩௦௧) மேற்கோள். ௩௦௮.

க - ன. சொல்லுவான் குறிப்பினும்பொருளறியவந்ததற்கு மேற்கோள் ;
நன்- மயிலை. ௬. ௨௬௮ ; நன் - வி. ௬. ௨௬௬.

க - எ. “வறுமையா லீத லிசையா தெனினு, பிரவானம் யீதலி
ரட்டியுமம்” (நாலடி. ௧௫) ; பாடாண்டிணைத்துறைகளுள், ஒம்படை
பற்றி வந்ததற்கு மேற்கோள் ; தோல். புறத்திணை. ௬. ௩௦ - இளம்.

(பி - ம்.)—1 ‘நல்லவை’

னெல்லாரு முவப்ப தன்றியு

நல்லாற்றுப் படுஉ¹ நெறியுமா ரதுவ.*

திணை - அது ; துறை - பொருண்மொழிக்காஞ்சி.

நரிவேந்தத்தலையார் பாடியது.

இ - ள்.—பல அமைந்த குணங்களையுடையீர், பல அமைந்த குணங்களையுடையீர், கயலினது முட்போன்ற நரைமுதிர்த்த திரைநக்கதுப்பினையும் பயனில்லாத முதுமையையுமுடைய பல அமைந்த குணங்களையுடையீர், மழுவாகிய கூறிய படைக்கலத்தினையும் கடிய வலியினையுமுடைய ஒருவன் பாசத்தாம் கட்டிக்கொண்டு போங்காலத்து இரங்குவீர் நீர் ; நல்வினையைச் செய்யமாட்டாராயினும் தீவினையைச் செய்தலைப் பரிகரிமின் ; அதுதான் யாவரும் புகழ்வரென்றது ஒழியவும் நல்ல நெறியின்கண்ணேசெலுத்தும் வழியும் அதுதான்.—எ - று.

பலராகிய சான்றீரென்பது, பலசான்றீரெனத்தொக்கது; † “பல்குட்டுவர்” என்பதுபோல.

பலவாகிய குணங்கால அமைந்தீரெனினுமமையும்.

டயனின் மூப்பென்றுவைத்துப் பலசான்றீரெனென்றது இகழ்ச்சிக் குறிப்பு; அடுக்கு, லிரைவின் கண்வந்தது. (ககரு)

* மு. காஞ்சித்திணைத்துறைகளுள் ‘கழிந்தோரொழிந்தோர்க்குக் காட்டிய முதுமை’ என்பதற்கு மேற்கோள் (தொல். புறத்திணை. கு. கக - இளம்) ; “பலசான்றீரே.....அதுவே : இது வீடு ஏதுவாகவன்றி வீடு பேற்று நெறிக்கட் செல்லும் நெறியேதுவாகக் கூறியது ; ஷெ ஷெ ஷெ ௨ ௪ - ந.

† மதுரைக்காஞ்சி, க௦௫.

(பி - ம்.)—1 ‘நெறியுமற்றதுவே’

(கககூ.) ஒல்லுவ தொல்லு மென்றலும் யாவர்க்கு
மொல்லா தில்லென மறுத்தலு மிரண்டு
மாள்வினை மருங்கிற் கேண்மைப் பாலே
யொல்லா தொல்லு மென்றலு மொல்லுவ
ரு தில்லென மறுத்தலு மிரண்டும் வல்லே
யிரப்போர் வாட்ட லன்றியும் புரப்போர்
புகழ்குறை படுஉம் வாயி லத்தை

ச - ரு. “இயைவது கரத்தலிற் கொடுமையிலலை” முதுமொழிக் காஞ்சி, ௫௫.

க-எ. “இசையா வொருபொரு ளிலென்றல் யார்க்கும், வசையன்று வையத் தியற்கை”, “நட்டார்க்கு நள்ளா தவர்க்கு முளவரையா, லட்டது பாத்துண்ட லண்டுண்ட-லட்ட, தடைத் திருநத் துண்டொழுகு மாவதின்

யனைத்தா கியிரினி ¹ விதுவே பெனைத்துஞ்
சேய்த்துக் காணாது கண்டன மதனா
௧௦ னேயில ராகநின் புதல்வர் யானும்
வெயிலென முனியேன் பனியென மடியேன்
கல்குயின் றன்னவென் னஸ்கூர் வளிமறை
நாணல தில்லாக் கற்பின் வாணுதன்
மெல்லியற் குறுமக னுள்ளிச்
௧௫ செல்ல வத்தை சிறக்கநின் னுளே.*

திணை - பாடாண்டிணை; துறை - பரிசில்கடாநிலை.

பாண்டியன் இலவந்திகைப்பள்ளித்துஞ்சியநன்மாறன் பரிசில் நீட்
புத்தானை ஆவூர்முலங்கிழார் பாடியது.

இ - ள்.—தம்மாற்கொடுக்க இயலும்பொருளை இயலுமென்று சொல
லிக்கொடுத்தலும், யாவார்க்கும் தம்மாற்கொடுக்க இயலாதபொருளை இல்லை
யென்று சொல்லி மறுத்தலுமாகிய இரண்டும் தாளாண்மைப்பக்கத்துளவா
கிய நட்பின்கூற்றினுள்ளன ; தனக்கு இயலாததனை இயலுமென்றலும் இய
லும்பொருளை இல்லையென்று மறுத்தலுமாகிய இரண்டும் விரைய இரப்போ
ரை மெலிவித்தலன்றியும் ஈவோர்புகழ் குறைபடும்வழியாம் ; இப்பொழுது
நீ எம்மளவிற்கெய்தசெய்தியும் அத்தன்மைத்தாருக ; இஃது எத்தனையும்
எங்குமுயிலுள்ளார் முன்புகாணாதது யார்க்கண்டேம் ; அத்தீங்கினால், நின்
பிள்ளைகள் நோயின்றியெயிருப்பாராக ; யானும் வெயிலென்று நினைந்து போக்
கைவெறேனாய் பனியென்றுகொண்டு மடிந்திரேனாய் விட்டிரீங்காகையாற்
கல்லாற்செய்தாற்போன்ற எனது பலகுரவின்மிகுதியான் வளிமறையாகிய

மாக்கட், கடைக்குமா மாண்டைக கதவு" (நாலடி. ௧௧௧, ௨௭௧) ; "இசைவ
கொடுப்பது உயிலென்பது உம், வசையன்று வையத்தியற்கையென் தன்றிப்,
பசைகொண்டவனிற்கப் பாத்துண்ண னாயி, னசைகொன்றான் செல்லுலக
யில்" பழ. ௨௪.

௧௩ ; "உயிரினுஞ் சிறந்த நானும்" (நற். ௧௭) ; "தாயிற் சிறந்தன்று
நாண்டையலாருக் கநநாண்டகைசால்...தொளிதிண் கற்பின் விழுமிதன்று"
(திருச்சிற். ௨௦௪) ; "உயிரினுஞ் சிறந்தன்று நாணை நாணினுஞ், செயிர்தீர்
காட்சிச் சிறந்தன்று" தொல். களவியல், ௫. ௨௨.

௧௪ - ௫. 'அத்தை' என்னும் இடைச்சொல் முன்னிலைக்கண் அசை
நிலையாய் வந்ததற்கு மேற்கோள் ; நன் - மயிலை. ௫. ௪௩௬ ; நன் - வி.
௫. ௪௪௦.

* மு. பாடாண்டிணைத்துறைகளுள் கொடார்ப்பழித்தற்கு மேற்கோள் ;
(தொல். புறத்திணை. ௫. ௨௬-இளம் ; றெ றெ றெ ௫. ௩௫-ந்) ; "ஓல்லவ
தொல்லுமென்னும் புறப்பாட்டினுள், 'நோயிலராக நின்புதல்வர்' எனவும்,
'சிறக்கநின் னுளே' எனவும் வரும் மங்கலச்சொல் கெடுகவென்னும் பொருள்
பட்டவாறு காண்க" றெ பொருளியல், ௫. ௪௮ - இளம்.

(பி - ம்.)—1 'அதுவே'

மனையிடத்து நாணல்லது வேறில்லாத கம்பினையும் ஒளியையுடைத்தாகிய
ததலினையும் மெல்லிய இயலினையுமுடைய குறுமகளை நினேந்து போவேன்;
நின் ஆயுள்மிகுவதாக. — எ - ம.

‘நோயிலராகநின்புதல்வர்’ என்பதூஉம், ‘சிறக்கநின்று’ என்பதூஉம்
குறிப்புமொழி.

ஆன்றி, பரிசில்மறுத்தலான் இவன்புதல்வர்க்கும் இவனுக்கும் *திக்கு
வருமென் மஞ்சி நோயிலராகவெனவும், சிறக்கநின்றுளெனவும் கூறினாராக
உரைப்பினுமமையும்.

நல்குரவென்பது, நல்லெனக் குறைந்துநின் மது.

‘கல்குயின் மன்னவென் னல்கூர் வரிமறை’ என்பதற்குக் கல்லாற்
செய்தாற்போன்ற பயன் கொள்ளாத யாக்கையையுடைய எனது நல்கூர்ந்த
வளிமறையெனவும், கல்லைத் துளைத்தாற்போன்ற காற்மடைமாத்திரையாகச்
செய்யப்பட்ட நல்கூர்ந்த என்மனையெனவுமுரைப்பாருமுள். (ககசு)

* “தம்மை யிகழ்ந்தமை தாம்பொறுப்ப தன்றிமற், மெம்மை யிகழ்ந்த
வினைப்பயத்தா லும்மை, யெரிவாய் நிரயத்து வீழ்வர்கொ லென்ற, பரிவ
தூஉஞ் சான்றோர் கடன் ” நாலடி. ௫அ.

(கக௭.) வளநடந் தன்ன ¹ வாச்செல விவுளியொடு
கொடிதுடங்கு மிசைய ² தேரின ரொனாஅக்
கடல்கண் டன்ன வொண்படைத் தானையொடு
மலைமாறு மலைக்குங் ³ களிற்றின ரொனாஅ
ரு ⁴ வருமுநர் தன்ன வுட்குவரு முரசமொடு
செருமேம் பழேம் வென்றிய ரொனாஅ
மண்கெழு தானை யொண்புண் வேந்தர்
வெண்குடைச் செல்வம் வியத்தலோ விலமே

க. புறநா. க௭அ: ௨ - ஆம் அடிக்குறிப்பையும், “காற்கடுப் பன்ன
கடுஞ்செல விவுளி ” அகநா. ௨௨ச - என்பதையும் பார்க்க.

ந. “கடன்மருடானை” அகநா. ௨க௨.

க - ச. “வளநடநதன்ன களிற்றின் ரொன என்பதனுள் ‘எனவும்
என்பது’ எனவென்று உரது எண்ணுக்குறித்தது ” தோல். இடை சூ.
ச௦ - பேர்.

ரு. “கடிப்பிகு முரசின் முழங்கி யிடித்திடித்தப், பெய்தினி வாழி
யோ பெருவான்” (குறுந். ௨௭௦); “உருமிடிமுரசம்” முருகு. க௨க.

க - அ. “வளநடநதன்ன இலமே : என்புழி வினைக்குறிப்பு எண்
ணிவந்து தொகைபெறுது நின்றது ” தோல். இடை. சூ. சச - பேர்.

(பி - ம்.) — 1 ‘வாஅய்செலவிவுளி’ 2 ‘தேரினமொனா’ 3 ‘களிற்றின
மொனா’ 4 ‘உருமுநர் தன்ன’

யெம்மால் வியக்கப் படுமோ

க௦ யிடுமுட் படப்பை மறிமேய்ந் தொழிந்த

குறுநறு முஞ்ஞைக் கொழுங்கட் குற்றடகு

புன்புல வரகின் சொன்றியொடு பெறுஉஞ்

சீறார் மன்ன ராயினு மெம்வயிற்

பாடறிந் தொழுகும் பண்பி னாரே

கரு மிகப்பே ரெவ்வ முறினு மெனைத்து

முணர்ச்சி யில்லோ ருடைமை யுள்ளே

நல்லறி வுடையோர் நல்குர

வுள்ளுதும் பெருமயா முவந்துணர் பெரிதே.

தினையும் துறையும் அவை.

சோழன் குராப்பள்ளித்துஞ்சிய பெருந்திருமாவளவன் பரிசீலித்த தானைக் கோனுட்டு எறிச்சிலார் மாலன் மதுரைக்குமரனார் பாடியது.

இ - ள்.—காற்றியங்கினுற்போலும் தாவுதலுடைத்தாகிய கதியை யுடைய குதிரையொடு கொடிநுடங்கும் உச்சியையுடைய தேரினையுடைய ரெனவும் கடலைக் கண்டாற்போலும் ஒள்ளியபடைக்கலத்தையுடைய சேனை யுடனே மலையொடுமாறுபட்டுப் பொருங் களிற்றினையுடையரெனவும் இடி முழங்கினுற்போலும் அஞ்சத்தக்க முரசத்தோடு போரின்மேம்படும் வெற் றியையுடையரெனவுக்கருதி நிலத்தைப்பொருந்தின படையினையுடைய ஒள் ளியபூணினையுடைய அரசர் வெண்கொற்றக்குடை நிழற்றப்பட்டுஞ்செல்வத் தை மதித்தலிலேயும் ; எங்களால் மதிக்கப்படுவோர், இடப்பட்ட முள் வேலியையுடையதோடடத்து மறிதின்ன ஒழிந்து நின்ற குறிய காற்றத்தினையுடைய முஞ்ஞையது கொழுவியகண்ணிறனைக்கப்பட குறிய இலையைப் புல்லியநிலத்திலவினாத வரகினதுசோற்றுடனேபெறுகின்ற சிறிய ஊரையுடைய வேந்தராயினும் எம்மிடத்துச்செய்யும் முறைமையையறிந்துகடக் கும், குணத்தினையுடையோர்காண் ; யாம் மிகப்பெரிய துன்பமுறினும் சிறி தும் அறிவிலாதோருடையசெல்வம் பான்படாமையின் அதனைநினையேம் ; நல்லறிவினையுடையோராவதுமை பயன்படுதலின் அதனைப் பெருமானே, யாம் உவந்து மிகப்பெரிதும் நினைப்பேம்.—எ - று.

எனவென்பது, எண்ணிடைச்சொல.

(கக௭)

கக. முஞ்ஞை : புறநா. ௩௨௦ : க ; ௩௨௮ : கச.

க௦ - கக. “முன்றிலாடு முஞ்ஞை மூதிலை கறிக்கும்” நோல், செய், கு. ௩௧ - போர் ; ந.

க௭ - அ. “நல்லார்கட் படட வறுமையி னின்னாதே, கல்லார் கட பட்ட திரு” குறள், ௪௦௮.

௩௦௮ புறநானூறு மூலமும் உரையும்.

(௧௯௮.) அருவி தாழ்ந்த பெருவரை போல

வாரமொடு பொலிந்த மார்பிற் றண்டாக்

கடவுள் சான்ற கற்பிற் சேயிழை

மடலோள் பயந்த மணிமரு ளவ்வாய்க்

௫ கிண்குணிப் புதல்வர் பொலிகென் றேத்தித்

திண்டே ரண்ண னிற்பா ராட்டிக்

காதல் பெருமையிற் கனவினு மரற்றுமென்

காமர் நெஞ்ச மேமார் துவப்ப

வாலமர் கடவு ளன்னநின் செல்வம்

௧௦ வேல்கெழு குருசில் கண்டே னுதலின்

விடுத்தனென் வாழ்கநின் கண்ணி தொடுத்த

தண்டமிழ் வரைப்பகங் கொண்டி யாகட்

பணித்துக்கூட் டிண்ணுந் தணிப்பருங் கமிந்தி

னின்னோ ரன்னநின் புதல்வ ரென்று

௧௫ மொன்றார் வாட வருங்கலந் தந்துநம்

பொன்னுடை நெடுநகர் நிறைய வைத்தநின்

முன்னோர் போல்கிவர் பெருங்கண் ணோட்டம்

யாண்டி நாளும் பெருகி யீண்டுதிரைப்

பெருங்கட லீரினு மக்கடன் மணலினு

௨௦ நீண்டியர் வானத் துறையினு நன்று

மிவர்பெறும் புதல்வர்க் காண்டொறு நீயும்

புகன்ற செல்வமொடு புகழினிது விளங்கி

க - உ. "மணிமலைப் பனைத்தோண மாநில மடந்தை, யணிமுலைத் துயல்வரு உமாரம் போலச், செல்புன லுழந்த சேய்வரற் கான்யாறு" (சீறு பாண். க - ௩); "அலைநீ ராடை மலைமுலையாகத், தாரப் பேரியாற்று மா ரிக் கூந்தற், கண்ணகன் பரப்பின் மண்ணக மடந்தை" சீலப். ௫. க - ௩.

௩. "கடவுட்கற்பின் மடலோள்" அகநா. ௩௧௪.

ச. "மணிபுரரசெவ்வாய்" கலி. ௭௬, அக; அகநா. ௧௭, ௬௬.

௩ - ௬. "கடவுட்கற்பொடு குடிக்கு விளக்காகிய, புதல்வர்ப்புயந்த புகழ்மிகு சிறப்பி, என்னராட்டிக் கன்றியுமென கரு, யினிதாகின்றது சிறக்க நின்னாயுள்" அகநா. ௧௮௪.

அ. ஏமாத்தல்: புறநா. ௧௦௧: ௬ - ஆம் அடிக்குறிப்பைப் பார்க்க.

கக. ~~"வாரிகழல் வேந்தே வாழ்கநின் கண்ணி (மணி. ௫: ௨௮); வாழ்கநுங்கண்ணியாதோ" வேக. ௧௮௬௦. புறநா. 77: ௧, ௮௮.~~

௧௮-௨௨. பன்மைக்கு மணலையும் நீர்த்துளிகளையும் உவமம் கூறுதலை, "எத்துணை யாற்று ளிடுமண லீர்த்துளி, புற்பனி யுக்க மரத்திலே நுண்மயி,

நீடு வாழிய நெடுந்தகை யானுந்

கேளில் சேளய் நாட்டினெந் நாளுந்

உரு துளிநசைப் புள்ளினின் னளிநசைக் கிரங்கினின்

னடிநிழற் பழகிய வடியுறை

கடுமான் மாற மறவா தீமே.

தீனையும் துறையும் அவை.

பாண்டியன் இலவந்திகைப்பள்ளித் துஞ்சிய நன்மாறனை வடமவண் ணக்கன் 1 பேரிசாத்தனார் பாடியது.

இ - ள்.—அருவிதாழ்ந்த பெரியமலைபோல ஆரத்தோடுபொலிந்தமார் பின்கண் வேட்கைதணியாத தெய்வத்தன்மையமைந்த கற்பினையும் செய்ய ஆபரணத்தையுமுடைய உன்னுடைய மடவொள்பொரப்பட்ட பவழமணி போன்ற அழகிய வாயையும் கிண்கிணியையுமுடைய புதலவர் பொலிக வென்றுவாழ்த்தித் திண்ணியதேரை யுடையவேந்தே, நின்னைப் புகழ்ந்துபரி சின்மேல் அன்புபெரிதாகலிற் கனவின் கண்ணும் நின்புகழையே கூறும் எனதுவிருப்பத்தையுடையநெஞ்சம் இன்புற்று மகிழ ஆவிலையின் கண்மேலிய திருமால்போலும் நின்னுடையசெலவத்தைபெலலாம் வேலையுடையதலைவ, கண்டேன்; ஆதலால் விடைகொண்டேன்; வாழக, நினது கண்ணி, தொடர்புபட்ட குளிர்ந்த தமிழ்நாட்டெல்லெழுந்தும் கொள்ளையாகக்கொண்டு நன்பகைவரைத்தாழ்த்து அவர்கள்பொருள்களையும் வாங்கிக்கொண்டுண் ணும் தணித்தற்கரிய மிககவலியையுடைய நின்னையொக்கும்வலியையுடைய நின்னுடையமைந்தர்; எந்நாளும் பகைவர்தேய அவருடைய பெறுதற்கரிய அணிகலத்தைக் கொண்டுவந்து நம்முடைய பொன்னுடையநெடியநகரின் கண் பொலியவைத்த நின்னுடைய முன்னுள்ளோரைபடோலக, இவருடைய பெரியகண்ணோட்டம்; யாண்டுநாளும்மிகஞ்சு செறிந்ததிரையையுடைய பெரியகடன்றினும் அககடல கொழித்திடப்பட்ட மணலினும் நீண்டியர்ந்த மழையிற்றுளியினும் பெரிதும் இவர் பெறும்பிள்ளைகளைக்காணுந்தோறும் நீயும் விரும்பியசெலவத்துடனே புகழும் இனிதாகவிளங்கி நெடுங்காலம் வாழக; பெருந்தகைய, யானும், உறவுல்லாத துரிய நாட்டின்கண்ணே நா டோறும் துளியைநச்சுதலையுடைய வானம்பாடியென்னும் புட்போல நின் னுடைய வணமைநசையான் இரங்கி நினது அடிநிழற்கட் பழகிய அடியின் வாழ்வேன்; விரைந்தசெலவையுடைய குதிரையையுடைய மாநேன, நீ செய்தசெயலை மறவாதொழிவாயாக.—எ - று.

புதலவர்மார்பிற் பொலிகெனக் கூட்டினுமமையும்.

ரத்துணையும்பிற ரஞ்சொல்லி னார்மனம், புக்கன மென்று பொதியறைப்பட டார்” (வலையாபதி) என்னுமிடத்தும் காண்க.

உ௩. புறநா. ௫௫: கள.

உ௫. “தற்பாடிய தளியுணவிற், புள்” பட்டின. ௩ - ௪.

உ௬. அடியுறை: புறநா. ௬௭: கஉ - ஆம் அடிக்குறிப்பைப் பார்க்க. (பி - ம்.)—1 ‘பெரியசாத்தன்’

௩௧௦ புறநானூறு மூலமும் உரையும்.

* ‘ஆலமர் கடவு ளன்னநின்’ என்றதற்கு ஆலிநீழமர்ந்த முக்கட்செல வனாகிய கடவுளையொப்ப என்றும்நிலைபெற்றிருப்பேனென்றிருக்கின்ற நான் நென்றரைப்பினுமமையும்.

‘நின்முன்னோர் போல்கிவர்பெருங்கண்ணோட்டம்’ என்றது, அவரும் வழங்காதவைத்தலிற் கண்ணோட்டமிலர் ; இவரும் அவரையொக்கக் கண்ணோட்டமிலராகவென்பதாயிற்று.

‘முன்னோர் போல்கிவர்பெருங்கண்ணோட்டம்’ எனவும், ‘வாழ்கநின் கண்ணி’ எனவும், ‘நீடுவாழியர்’ எனவுநின்றவை குறிப்புமொழி ; அன்றி, என்னிடத்து நீ செய்தகொடுமையால் நினக்குத் தீங்குவரும் ; அதவாரா தொழிகவென வாழ்த்தியது உமாம்.

மறவாதீமெயன்றது, என்னளவில் நீசெய்தசெய்தியை மறவாதொழியென்பதாயிற்று.

‘யாண்டுநாளும்பெருகி’ என்பதற்கு நின்னாளே திங்களனையவாக ; அத் திங்கள் யாண்டோரனையவாக ; யாண்டே ஊழியனையவரம்பினவாக வென்பது கருத்தாகக்கொள்க. (க௯அ)

* புறநா. ௧௧ : ௫-௬ ; “ஆலமர் செல்வ ளன்னிசால பெருவிறல்”, “ஆல மர்செல்வன்” (கலி அக, அந) ; ஆல்செழு கடவுள் ” (முருகு. ௨௫௬) ; “ ஆலமர் செல்வன் ” சீலப் : ௨௪ ; மணி. ௩ : ௧௪௪.

(௧௧௯௯.) கடவு ளாலத்துத் தடவுச்சினைப் பல்பழ

நெருந லுண்டன மென்னுது பின்னுஞ்

செலவா னுவே கலிகொள் புள்ளின

மனையர் வாழியோ விரவல ரவரைப்

நு புரவெதிர் கொள்ளும் பெருஞ்செய் யாடவ

ருடைமை யாகுமவ ¹ ருடைமை

யவரின்மை யாகு மவரின் மையே.

தினையும் துறையும் அவை.

பெரும்பதுமனார் பாட்டு.

இ - ள்.—தெய்வமுமையும ஆலமரத்தினது பெரியகொம்பின்கட் பல பழத்தை நென்ன லுமுண்டேமென்னவாயப் பின்னும் அவ்விடத்துப்போதலை

௧. “கடவுளாலத்து” (நற். ௩௪௩) ; “அழல புரை குழைகொழு நிழறமும் பலசினை, யாலமுங்கடம்பு.....வேறுவேறுபெயரோய்” (பரி. ௪ : ௬௬ - ௬) ; “துறையு மாலமுந் தொல்வலிமராமு, முறையுளிப்பராஅய்”, “ஆலங்கடம்பு மணிமார்” கலி. ௧௦௧, ௧௦௬.

௧ - ௩. “புட்பயில பழுமரப் பொலிவிற்குகிய, மட்டிலா வளநகர்” சீவக. ௬௩

(பி - ம்.)—1 ‘உடைமையின்மை’

யமையா, ஒலி வெந்நாணாறு முளழும் உரையும். ௩௧௧

போர் ; அவரை
ஆண்மக்களது நூந்தின புள்ளினம் ; அத்தன்மையினையுடையார் இரப்
தைய வறுமையிற் றாததற்கு எதிர்த்துகொள்ளும் மிக்கசெய்கையையுடைய
வாழியும், இம், அவ்விரப்போருடைய வறுமை.—எ - று.

1 அசைநிலை.

(௧௧௧)

(200.) பணிவன.

கனிகவர்ந்துவந்த பாசிலைப் பலவின்
செழுகு துண்ட கருவிறற் கடுவன்
மழையிடைந்துயொடு சிறந்துசேண் விளங்கி
நு கழையிசை யறியா மால்வரை யடுக்கத்துக்
நிணந்தின்று தஞ்சங் கல்லக வெற்ப
களங்கொண் செருக்கிய நெருப்புத்தலை நெடுவேற்
விளங்குமணிவு கனலுங் கடுங்கண் யானை
இவரே, பூத்தி கொடும்பூண் விச்சிக் கோவே
கடு நார்த்தழும் பிரு யற அப் புனைகொடி முல்லை
கறங்குமணி செபப் பாடா தாயினுங்
பார்த்தோங்கு சி. நந்தேர் கொள்கெனக் கொடுத்த
யானே, பரிசிலெடுத்த பாரி மகளிர்
வரிசையில் வண்மன்னு மந்தண னியே
கடு னினக்கியான் செஞ்ஞம் வாண்மேம் படுந
ரடங்கா மன்னைபுட்பக் கொண்டிதி சினப்போ
மடங்கா வினையு டையடக்கு
திணை - அது ; துறை மிகுழ வோயே.
பாரிமகாரினை விச்சி பரிசிறுநற.

பாடியது.

கானுழைக் கொண்டுசேன்ற கபிலர்

சு. புறநா. ௧௬௬ : ௩௨ -

எ. புறநா. ௩௩ : ௩-ஆம் அடிக்குறிப்பைப்பார்க்க.

அ. புறநா. ௧௩௦ : ௧. க்குறிப்பைப் பார்க்க.

க - ௧௧. புறநா. ௨௦௧ : ௨ -

க - ௧௨. பாரி, முல்லைக்குத் தே.

நு - ஆம் அடியின் குறிப்பால் விளங்கு கொடுத்தவரலாற்றை, புறநா. ௧௧௮ :

௧௩. புறநா. ௧௨௬ : ௧௧ ; ௨ - ணர்க.

க - ௧௪. பெருங். ச. ௧௩ : ௨, எ.

ககஉ புறநானூறு முலமும் உரை யையுடைய பலா

இ - ள்.—குளிர்ந்தமலையின்கணைங்கிய பசிய இலையினங்கி முகிலா
வினது பழத்தைக்கவர்துண்ட கரியவிரலையுடையகடுவளிச் சிவந்தமுகத்தை
யுடைய தனது மந்தியுடனேபொலிந்து செய்மைக்கண்டே, தத்தின்றுகளிந்த
லும் உச்சியறியப்படாத உயர்ந்தமலைப்பக்கத்து மூங்கிலு களத்தைத் தன
லும் மலையகத்துத் தாழ்ந்த வரையையுடையோய், நினத்தனையும் விளங்கிய
நெருப்புப்போலும் தலையையுடைய நெடியவேலினையும் முடைய விச்சிக்
காக்கிக்கொண்டு காயும் தறுகண்மையையுடைய யானையுடன் மாறாத அலங்
கணிகளாற்செய்யப்பட்ட வளைந்த ஆபரணத்தினையுடைய பாடாதாயினும்
காவே, இவர்கடாம், பூவைத் தனது தலையின்கவலுறு சொல்லிக்
ரித்தாற்போலும் கொடிமுல்லையான் நாத்தமும்பேரிக்குமகளிர் ; யான
குலிக்குமணியையுடைய நெடியதேரைக் கொள்கநீ, பகைவரைப்போர்
மிகாடுத்த பார்து மேம்பட்ட தலையினையுடைய ன்மேம்படுபவன் ; ஆத
பரிசிலன் ; அதுவன்றியும் நிலைபெற்ற அந்தணன் யுடையபோராலே பகை
செய்யுமுறைமையாற்பொருது தாழ்விக்கும் வாளான தலையுடைய நாட்டை
லால், நினக்கு யான்றரக்கொள்வாயாக ; சினத்தை,
வேந்தரை மிகையடக்கும், மடக்கப்படாத மிக்க
யுடையோய்.—எ - று.

மடக்குதல் - போகமொருக்குதல்.

நிசிறந்து செண்விளங்கிக்

பலவின்களிகவர்துண்டகடுவன் மந்தியுடைய.

கழைமிசைத்துஞ்சுமென்றதனால், நீயும் இவ ளென்குறை முடிக்கவேண்டு
புற்று வாழ்தல் வே ருமென்பது தோற்றிநின் கருதற்குரியேனென்பது உம்

‘யானே பரிசிலன்’ என்பதனால் நினக்கு

மென்பது உம், அந்தணனென்றதனால் யான் றித்தாமை இவரைக் கொள்
கொள்ளப்படும்.

உலகத்துமகட்பேசிவிடக் கொடுத்தலைய

வாயாகவேன்று இரந்துகூறினமையின, இது

ரே

(உக) இவ்வா ரொன்குவை யாயினி ன்

- யூருட னிரவலர்க் கருளித் தே

முல்லைக் கீத்த செல்லா நல்லா மா

படுமணி யானைப் பறம்பிற் றன

ரு னெடுமாப் பாரி மகளிர் யா களி

தந்தை தோழ னிவரென்

க. புறநா. கக : க.

உ. புறநா. கக0 : ஈ - ச.

ச. “படுமணியானை” புறநா.

உ - டு. புறநா. ௨00 : க.

1௨, ௧௬௦, ௩௦௬; நற். ௨௨௭.

௨௨. ஆம் அடிக்குறிப்பைப்பார்க்க.

ரத்தனன் புலவன் கொண்டிவர் தனனே
 றீயே, வடபான் முனிவன் றடவினுட் டோன்றிச்
 செம்புபுனைத் தியற்றிய சேனெடும் புரிசை
 க0 புவரா லிகைத் துவரை யாண்டு
 றாற்பத் தொன்பது வழிமுறை வந்த
 வேளிருள் வேளே விறற்போ ரண்ண
 ருரணி யானைச் சேட்டிருங் கோவே
 யாண்கட னுடைமையிற் பாண்கட னுற்றிய
 கரு வொலியற் கண்ணிப் புலிகடி மாஅல்

௭. புறநா. ௨00 : க௧.

௮. விசுவபுராணசாரமென்னும் தமிழ்ப்பாவிற் பதிகத்தில் கரு-ஆம் செய்யுளில், “சம்புமா முனிவன் ஹோவித் தமுதரு ம பி ட வந்தோன்” எனவும், இராட்டையர்க்காருளரிசெய்த தெய்வீகவுலாவில், “சம்புகலத் தொரு வ.” எனவும் வந்திருத்தலின், இதில், ‘வடபான் முனிவன்’ என்றது அச்சம்பு முனிவரை இருத்தல் கூடுமோ வென்று ஊகிக்கப்படுகின்றது.

௯. புறநா. ௧௭ : க௧-ஆம் அடிக்குறிப்பைப்பார்க்க.

க0 - க௨. துவரை - மைஸூர் ரசசார்ந்த துவரை ஸமுத்திரமென்னுங்கரம்; இந்நகரில் அரசர் பதினெண்மரும் பதினெண்குடிவேளிரும் இருந்தனர் என்றும், அவர்க்கு அகத்தியமுனிவர் அழைத்துப் போந்து பல இடத்தும் தாவித்தொடர்ந்து, அவர்களுட இருங்கோடு விறற்செய்யும் தெரி கூர்ந்து ; இதனை, “துவராபுட்போந்து நிலக்கடந்த நெடுமுடியண்ணலகொண்டு போந்து”, “மலயமாதவன் நிலக்கடந்த நெடுமுடியண்ணலுழைநரபதியருட கொணர்ந்த பதினெண்வ கககுடிபிறந்த வேளிர்” (தொல். பாடலும்; அகத்திணை. ௩. ௨) எனவும் போந்துள்ள நச்சினுர்க்குரியர் வாக்கியங்காலுணர்க.

க௧. புறநா. ௨0௦ : க௧.

கரு. ௧௧. புறநா. ௨0௨ : க0; தபங்கவெள்ளமுனிவர் ஒருகாட்டில் தஞ்செய்கையில் ஒருபுலி அவர்மேற்பாய்த்தற்கு நெருங்க, அதுகண்ட அம் முனிவர் அங்குவேடையாடவந்த சானென்னும் யாதவ அரசனை நோக்கி ‘ஹாய்ஸா’ என்றுகூறி, அவர் அப்புலியைத் தன்னம்பால எய்துகழிற் தம்பாலல் ஹோய்ஸாஅன்றும் புலிகடிமாலென்றும் வழங்கப்பட்டா னென்று சிலர்கூறுவர்; சசகபுரதையடுத்த காட்டிலுள்ள தன்குலத்தேவதை யான வாஸந்திகாதே லியச் சானென்னுமரசன் வணக்கசென்றபோது புலியால் தடுக்கப்பட்டு வருந்தலாகிய, அக்கோயிலிலிருந்த பெரியவர் அவனை நோக்கி ‘ஹோய்ஸா’ என்றுகூறி ஓர் இரும்புத்தடியைஅருள, அவன் அதனைக்கொன்றமைபற்றி ‘ஹோய்ஸா’ என்றும் ‘புலிகடிமால்’ என்றும் பெயர்பெற்றனென்று வேறு சிலர் கூறுவர்.

ககச புறநானூறு மூலமும் உரையும்.

யான்றா விவரைக் கொண்மதி வான்கவித்

திருங்கட லுடுத்தவிவ் வையகத் தருந்திறற்

பொன்படு மால்வரைக் கிழவ வென்வே

ஊடலுந ருட்குந் தானைக்

உ௦ கெடலருங் குரைய நாடுகிழ வோயே.

தீனையும் துறையும் அறவ.

பாமகபிரா டுங்கோடுவ நாரைக் கொண்டுசேன்ற
பாடியது.

இ - ரு. — இவர் யாரென்று விவரமாக, இர்தாம், வந்தையும் இப்போக்குவர்க்குத் தேவ ஏவ சாசேற்பசகமைத்த அணி யோடும புரவிடோடும் உழு லைகதுவங்கிய தொலையாத நலலபுகழையும் ஒலிக்கும் மணியாயுடைய பாணியாயுமுடைய பறம்பிந்துத்தலைவனாகிய மிக்க பெரிய பாரியுடைய மகபிர; யார், இர்தாவித் தோழனான இவர் என்னவையமகபிர; அது நாரைய புலவரால் கொண்டுவந்தேன்; நீதான் வடபக்கத்து முனிவனைய ஓமகுண்டத்திங்க டோன்றிச செம் பாற்புணைத்துசெய்தாலொத்த செய் மையுடைய த்தாவி நெடிய மதிலையுடைய துவராபதியென்றும் படை உடையாசைடு வெறப்பிலாத கொடையினையுடைய பாற்பத்தொண்டை தீர்ந்த தோன்றுபட்டுவந்த வேட்களுவையுடைய வாயுடைய வெற்றிட லாயுடைய தலை, தாரணித்தயார் வையுடைய பெரிய இரங்கோவே, நீதா, ஆண்டன்மையக் கடப்பாடாக உலையையாற் பாடர்க்கு செய்க்கடமுறைமையை யுதவிய தழைத்த கண்ணியையுடைய புலிகழமா, பாடர்க்குத்தா இவரைக்கொளவாயாக; பாணைக்ககடபுட்புட்டுருங்கடல முதற்பட்ட இவ்வுகத்திங்கண அழைத்தற்கிரிய டையையுடைய பொன்னுண்டாகும் பெரியமலைக்குத்தலைவ, பெருகுடையுடைய ததாசிய பகைவாருடும் படை யையுடைய கேடிவாதாடகருகிரியனே. — எ - ரு.

உ௦ வான்கை வேளிரைக் கட்டிக.

'வடபாந் முனிவன் தடவிவட பாநி' என்பதற்குக் கதையுரைப் பிற்பெருகும்; அது கேட்டுணாக.

புலிகழமாஸென்பது, இவர்க்கு ஒரு பெயர்.

வேளோ, அண்ணல, இருங்கோவே, புலிகழமாஅ, கிழவ, நாடுகிழ வோய், நீ இப்படமிட்ட உயர்த்தகுடி திறந்தவனாதலால், யான்றா இவரைக்கொணமத்யெனக்கூட்டி வினமுடிவுசெய்க.

யான் இவருடைய தந்தைதோழனானும் அந்தனனானும் யான் தான் இவரைக் கோடற்கு குறையிலையென்பது கருத்து. (உ௦க)

கௌ. புறநா. கக: க.

(௨௦௨) வெட்சிக் கானத்து வேட்டுவ ராட்டக்

கட்சி காணக் கடமா நல்லேறு

கடறுமணி கிளரச் சிதறுபொன் மினிரக்

கடிய கதழு நெடுவரைப் படப்பை

௫ வென்றி நிலைஇய விழுப்புக ழொன்றி

யிருபாற் பெயரிய வருகெழு மூதூர்க்

கோடிபல வடுக்கிய பொருணுமக் குதவிய

நீடுநிலை யரையத்துக் கேடுங் கேளினி

துந்தை தாய நிறைவுற வெய்திய

௧௦ வொலியற் கண்ணிப் புலிகடி மாஅ

னும்போ லறிவி னுமரு ளொருவ ள்

புகழ்ந்த செய்யுட் கழாஅத் தலையை

யிகழ்ந்ததன் பயனே யியறே ரண்ண

லெவ்வி தொல்குடிப் படைஇயர் மறறிவர்

௧௫ கைவண் பாரி மகளி ரென்றவென்

றேறறுப் புன்சொ னேற்றிசிற் பெரும !

விடுததனென் வெல்லியர்நின் லேலே யடுக்கத்

தரும்பற மலர்ந்த கருங்கால் வேங்கை

மாத்தகட் டொள்வீ தாய துறுக

௨௦ விரும்புலி வரிப்புறங் கடுக்கும்

௧ - ௨. புறநா. ௧௦ : ௧ - ௧.

௧. மு. மணி. பத. : ௧௨ : ௧ : ௩.

௧௦. புலிகடி மால்: புறநா. ௨௦௧: ௧௦ - ஆம் அடிக்குறிப்பைப் பார்க்க.

௧௧. “தேற்றநிலைமொப்பது, ‘தேற்றப் புன்சொ னேற்றிசின்’ என் பதுபோலத் தெளிதற்குண்டிதது” திருச்சிற். ௪௫ - ௬.

௧௨. “அரும்பற மலர் த கருங்கால் வேங்கை”, “கருங்காற, பொன்னி ணர் வேங்கை”, “கருங்கால் வேங்கை” நற். ௪௧௨, கடுக்ககூர்அ, ௨௫௭. ௬௨

௧௩ - ௨௦. வேங்கைபூழ் பரந்த பாதை புலிபோற்றிநூற்றுமொப்பது பின்வருவனவற்றுடும் விடங்கும்; “கருங்கால் வேங்கை வீயுகு துறுக, விரும்புலிக் குருவியற் றேன்மும்” (அறுந். ௧௭); “மெல்லினர் வேங்கை வியலதைத் தாய், வழுலக மகளிர்க் குழு வ செப்ப” (பரி. ௧௪: ௧௧ - ௨); “குறவ நூற்றிய குரம்பை புதைய, வேங்கை தாஅய தேம்பாய் தோற்றம், புலிசெத்து” (அகநா. ௧௨); “கருங்கா ளினவேங்கை கானற பூக் கண்மே, கருங்கால் வயகேங்கை யோய்க்கும்” (திணைமாலை. ௨௬); “நறமனை வேங்கையின் பூப்பயில் பாதையை நாக நண்ணி, மறமனை வேங்கை யெனகனி யஞ்சம்” திருச்சிற். ௬௬.

பெருங்கல் வைப்பி னாகெழுவோயே.

தீணையும் துறையும் அவை.

இருங்கோவேள் பாரிமகளிரைக்கொள்ளானாகக் கபிலர் பாடியது.

இ - ள்.—வெட்சியையுடைய காட்டின்ருவெண் வேட்டுவரலைப்பத் தனக்குப் புகலிபுக்காணாத தடமாவினது நல்ல ஏறு வரைச்சாரன்மணி மே லேகிளம்பவும் சிதறியபொன் விளங்கவும் விரையவோடும் நெடியமுலைப்பக் கத்து வெற்றிநிலைபெற்ற சிறந்த புகழ்பொருந்திச் சிற்றரையம் பேரரைய மென இருசுற்றும் பெயர்பெற்ற உட்குப்பொருந்திய பழைய ஊரின் கட பலகோடியாக அடுக்கப்பட்ட பொன்னை நுங்களுக்கு உதவிய நீடியநிலையை யுடைய அரையத்தினதுகேட்டையும் இனிக் கேட்பாயாக ; அதுகெடுதற் குக்காரணம் : நினதுதாளால்தரப்பட்ட பொருளையன்றி நுந்தையுடைய உரி மையை நிறையப்பெற்ற தழைத்த கண்ணியையுடைய புலிகழியாலே, நும்மையொக்கும் அறிவினையுடைய நங்குடியுளொருவன், புகழ்ந்தசெய் யுனையுடைய கழாஅத்தலையாரென னும்புலவரை அவமதித்ததனுண்டான பயன் ; இயற்றப்பட்டதேரையுடையதலைவ, இவர் எவ்வையுடைய பழைய குடியிலேபடுவார்களாக ; பின்னை இவர் கைவண்மையையுடைய பாரிமகளி ரொன்று சொல்லிய எனது தெளியாத புன் சொல்லைப் பொறுப்பாயாக;பெரு மாளே, யான் நின்னை விடைகொண்டேன் ; நின்னேல் வெல்வதாக ; அரை மலையில் முகையற மலர்ந்த கரியகாலையுடைய வேங்கையினது கரிய புற விதழையுடைய ஞானியாயுப்பாராத பொற்றைக்கல் பெரும்புலியினது வரியை யுடையபுறத்தையொக்கும் பெரிய மலையிடத்தூர்க்கையுடைய நாட்டையுடை யோய்.—எ - று.

புலிகழிமால், அண்ணல், நாகெழுவோய், அபையத்துக்கேடும் கேள், இனி ; அது கழாத்தலையையிகழ்ந்ததன்பயனா ; இப்பொழுது எவ்வி தொல் குடிப்படிஇயர், இவர் பாரிமகளிரென்ற புன் சொல்லைப்பொறுப்பாயாக ; பெருமாளே, நின்னைவிடுத்தேன் ; நின்னேல்வெல்வதாகவெனக்கூட்டி வினை முடிவுசெய்க.

ஒலியற்கண்ணி - தளிர்மாலையெனினுமாயும்.

நீடுநிலையரையத்துக்கேடும் கழாத்தலையையிகழ்ந்ததன்பயனென்ற உம் மையான், இவ்விதழ்ச்சியும் உனக்குக் கேடுதருமென்பதாயிற்று.

அது கெடுதற்குக்காரணம், கழாத்தலையை நாமருள் ஒருவன் இகழ்ந ததனால், அவன் வாக்குத் தப்பாதாகலின், அவன் வசையாகப்பாடினென்று சொல்லுவர் ; அதுவேயென்பதாம்.

'வெல்லியர்நின்னேல்' என்றது குறிப்புமொழி.

'நுந்தையாரிலைநவறுவெய்திய' என்பது உம், 'நும்போலநின்' என்பது உம் இகழ்ச்சிதோன்றி நின்றன.

வேங்கைவீதாய் துமகல இரும்புலிவரிப்புறங்க்கெகுமென் நகருத்து : ஏதம்செய்யாதது உம் ஏதம்செய்வதுபோலக் கண்டார்க்கு அச்சம்வரத் தோன்றமென் நமையான், இதுவும் இகழ்ச்சிதோன்ற நின்றது. (௨௦௨)

(௨௦௩.) கழிந்தது பொழிந்தென வான்கண் மாறின
தொல்லது ¹ விளைந்தென நிலம்வனங் காப்பினு
மெல்லா வுயிர்க்கு ² மில்லால் வாழ்க்கை
யின்னுந் தம்மென வெம்மனோ ரிரப்பின்

௫ முன்னுந் கொண்டிரென தம்மனோர் மறுத்த
வினனா தம்ம வியதோ ரண்ண

வில்லது ³ நிரப்ப லாற்றா தோரினு

முள்ளி வருநர் நசையிழப் போரே

யனையையு மல்லை நீயே யொன்னு

௧௦ ராரெயி லவர்கட் டாகவு துமதெனப்

பாண்கட னிறுக்கும் வள்ளியோய்

பூண்கட னெந்தைநீ யிரவலர் புரவே.

தீனையும் துறையும் அவை.

சேரமான் பாழநூறேந்த நேய்தலங்காலாவின்தேசேட்சென்னியை
2௪௭ன்போதிபகங்குடையார் பாடியது.

இ - ள்.—கழிந்தகாலம் பெய்தேனெனக்கருதி மறை பெய்யாதுமா
றினும் முற்காலத்துவிளைந்தேனெனக்கருதி நிலம் விளைவை ஒழியினும் எல்லா
வுயிர்கட்கும் உயிர்வாழ்க்கையிலலை; அதுபோல இன்னமும் எனக்குப்பரிசில்
தாருமென்று சொல்லி எம்போலவார் இரப்பினர் அவர்க்கு முன்னம்பரிசில்

க - உ. “தகரவுகரம், ‘கழிந்தது.....காப்பினும்’ என்னும் புறப்
பாட்டினுள், ‘பொழிந்த’ என்னவும், ‘விளைந்த’ என்பதும் இறந்தகாலம்பற்றி
வந்தமையின் ஏனையவற்றிற்குந் சிறப்பான்மை இறந்தகாலமுண்டென
வறிந்துகொள்க”, “கழிந்தது.....காப்பினும் : என்புழிப் பொழிந்தென
வும் விளைந்தெனவும் இறந்தகாலம் உணர்த்தின” (தொல். வினை. சூ. ௬ -
கல்; ந); “கழிந்தது...காப்பினும் : என்ப பொழிந்தது விளைந்தென்னும் துவவீற்
றுத் தன்மையொரும மவினைமுற்றுககள் இறந்தகாலமும் சிறப்பான்மை
காட்டுமெனவுன்கொள்க” (இ - வி. சூ. ௫௦ - உரை.

க - கக. “பெரிய வாயினு மமர்தடந்து பெறந், வரிய வென்னு தோம்
பாது வீசி” (பதிற். சசு); “அரிய வெல்லா மெளிதி னிற்கொண், ரிய
வெல்லா மோம்பாது வீசி” மதுரை. கசு௫ - க.

• மு. “கொள்ளார் தேன்குறித்த கொற்றமும் - பகைவர் நாட்டினைத்
தான் கொள்வதற்கு முன்னேயுந் கொண்டான்போல வேண்டியோர்க்குக்
கொடுத்தலைக் குறித்தவெற்றியும் ; தன்னையிகழ்ந்தோரையும், தான் இகழ்ந்
தோரையும் கொள்ளாரென்ப.....‘கழிந்தது பொழிந்தென’ என்னும் புறப்
பாட்டினுள், ‘ஒன்னார்....வள்ளியோய்’ என்பதும்” தொல். புறத்தினை.
சூ. ௧௨ - ந.

(பி - ம்.)—1 ‘விளைந்தநிலம்’ 2 ‘இலவாழகையேயின்னுந்’ 3 ‘நிரப்ப
தாற்றது’

நகஅ புறநானூறு மூலமும் உரையும்.

கொண்டரென்று நும்போல்வார்மறுத்தல் இன்னது ; கேளாய். இயற்றப் பட்ட தேரையுடைய அண்ணலே, இல்லாத பொருளைத் தேடிநிற்பமாட்டாத வறுவியோரிலும், அவராத்பரிசில்நினைந்துவரப்படுவார் கொடாராயின் அங் *விரப்போரால் நச்சப்படும் இன்பத்தையிழப்பர்; தம்வறுமையாற்கொடுக்க முடியாமையின் நாணி அவரெதிர் முகநோக்கமாட்டாது இன்பயிழக்குமா? தர்தன்மையையுமல்ல நீ, இறந்துபோவ ; பகைவரது அரிய அரண அவரிடத்ததாகவும் அதனை அழித்துக்கொள்ளுவதன்முன்னே நும்முடைய தென்ப பாணர்க்குக் கடனாகக்கொடுக்கும் வென்றியோடுகூடிய வண்மையையுடையோராதலான் எம் இவ்வறு, நீ இப்போரைப்பாதுகாத்தலே முறைமையாகப் பரிகரிப்பாயாக.—எ -று.

அனையையுமல்லையென்பதற்கு இரவலர்வேண்டுமளவும் பணியாது முன்னே அளித்தலின், நலசகிழப்போர்தன்மையையுடையாயல்லையென்று மாம்.

எம்மனோரென்றது பிறவரோக்கியவன்மெனவுணர்க.

‘பொழிந்தென’, ‘வினென’ என்பனவற்றை வினையெச்சமாக்கி மாறிலும் கரப்பினுமென்றும் வினையோடுமுடிப்பினுமையும். (உ௦௩)

* “நத்துவககு மின்பம்” குறா. ௨௨அ.

(௨௦௪.) ஈயென விரத்த விழிந்தன் ததனெதி

ரீயே னென்ற லதனினு மிழிந்தன்று

கொள்ளெனக் கொடுத்த லுயர்ந்தன் ததனெதிர்

கொள்ளே னென்ற ¹ லதனினு முயர்ந்தன்று

ரு தெண்ணீர்ப் பரப்பி னிமிழ்திரைப் பெருங்கட

லுண்ண ² ராகுப நீர்வேட் டோரே

யாவு மாவுஞ் சென்றுணக் கலங்கிச்

³ சேற்றொடு பட்ட சிறுமைத் தாயினு

முண்ணீர் மருங்கி னதர்பல வாகும்

க - ௨. புறநா. கருசு: ௮, கரு: ௨-ஆம் அடிக்குறிப்புக்களைப்பார்க்க.

ச. “அவர், னென்றாவென்று மறுக்கவும் தாம் வலியப் போகவிட் டென்றவாறு” மதுரை. ௨௨௦ - ந.

க - ௧. “ஈயென விரத்தலென்றும் புறப்பாட்டிலுள, ‘தெண்ணீர்... வேட்டோரே’ என்பதெழி, நீர்செலவங் கடல்போற் பெரிதெனும் பிறர்க்கு இனிதாய் நுகரப்படாதென வசையைச் செம்பொருளாகாமற் கூறியவாறு காண்க” தொல். செம். ௧. கஉன் - ந.

ரு - ௧. புறநா. கருசு: க - ௩.

(பி - ம்.)—1 ‘அதனியுயர்ந்தன்று’ 2 ‘ஆகுவர்’ 3 ‘சேற்றொடு’

௧௦ புள்ளும் பொழுதும் பழித்த வல்லதை

யுள்ளிச் சென்றோர்ப் பழியலாததனா

புலவேன் வாழிய ரோரி விசம்பிற்

கருவி வானம் போல

வரையாது சுரக்கும் வள்ளியோய் நின்னே.

கிணையும் துறையும் அவை.

வல்லிலோரியைக் கழைநீயாநயார் பாடியது.

இ - ரு.—இஹி தோர்கூற்றாட்டெய் சசொலி இரத்தல் இழி தது; அவ்வியென்றதொன்றோடேனென்று சொல்லி மறத்தல் அஃ விரத்தலினிமித்தது; ஒருவன் இரப்பதன் முள்ளே அவ் குறிப்பை முகத்தாணவார்த்து இதனைக்கொளையாகவென்ற சொல்லித் தாவிட வகொடுத்தல் உறுதருவாய்ந்தது; அதனை அஃ அஃவாறு கொடுப்பதென கொன்றோ சொல்லி மறத்தல் உக்கொட்டியவமுயர்ந்தது; தெளிந்தநீர்ப்பாய்ச் ஓலிக்கும் திரையையுடைய தெரியகடலீரையுண்டாரார், தன்னுடைய விருமிடுநோர்; ஆவும் மாவுஞ்சொன்று நீ உணர்ந்தகடலி சேற்றெடுகூறாய் விட மையையுடைத்தேயாயி லும் உணர்வுகையுடைய தாழ்ந்தவிடத்து செல்லும்பு பலவாகும்; தாழ்ப்புறப்பட்டுச் செல்லப்பட்டவழி ிடத்து அப்பொழுதுசெய்யும் புந்நிமித்தத்தையும் புறப்பட்ட முழுத்தத்தையும் பழித்தாலுமே தாம்பரிசில் பெறக்கருக்செல்லப்பட்டோரை அவ் திரியாயி லும் பரிசிலர்ப்பயிமார்; அதனை நீ எனக்கு இன்னையாயி லும் தெரி, வாயுடையாக, ஒரி, ஆகாயத்திற் கண் மிடுமுதலியதொகுதியையுடைய மறைபொலயாவர்க்கும் எப்பொருளையும் உபயோகமுடையதற்கும் வண்ட மையுடைமையால் நிர்வகி.—எ - று.

பரி, வாயுடைய, பரிசிலர்பு ளும் பொழுதும் பழித்தலானது உரவிச் சென்றோர்ப்பழிமார்; அதனால், யானும் கிணைப்பு வேன்; வாழியவொளக்கூடுக.

மேற்கூறிய இரத்தமுதலானா ளிற்கும், நயொளிர்த்தலால் இழிபு பெற்றுக்கொள்ளோனென்றுமுயர்பு யா பெற்றிலெனென்பதும், அவ்வாறுப்பட்டவா ளோடென்றுந்நோய்ப் பரிசிலரெடுத்தலால் உள இழிபுபெற்றுக் கொள்ளொளக்கொடுக்குமுயற்சி ி பெற்றி ிவென்பதும் கருத்தாகொள்க.

இதனால், நயொளென்றுநிழிபிலும் கொள்ளொளக்கொடுக்குமுயர்வினா ளினக்குத் தக்கதறிந்து செய்யொபதுகூறினாம்.

‘பெருங்கட லுணரூ யாகுப நீரேட்டோர்’ என்பதனால் செலவரேயாயினும் எ ளியோரல்லார்பாற்செல்லுபொ பதும், ‘உண் டாமருங்கி னதர்பலவாகும்’ என்பதனால் நீ வள்ளியமாக நின் கின்பாலுக்கேனென்பதும் கொள்ளப்படும்.

(உ௦௪)

௧௦ - ௧௧. புறநா. ௧௨௪; ௧ - ௩.

௧௩. புறநா. ௧௫௧; ௧௬; “கருவிமாமழை” (குறிநீ. ௪௨); “கருவிவானம்” சீவக. ௭௨௫.

* புறநா. ௩: ௨௫-ஆம் அடிக்குறிப்பைப் பார்க்க.

† சீலப். ௨௧; ௩௦.

(௨௦௫.) முற்றிய திருவின் மூவ ராயினும்

பெட்டின் நீதல் யாம்வேண் டலமே
விறற்சினந் தணிந்த விரைபரிப் புரவி
யுறுவர் செல்சார் வாகிச் செறுவர்

௫ தானுளந் தபுத்த வாண்மிகு தானே
வெள்ளி வேலிக் கோடைப் பொருந்
சிறியவும் பெரியவும் புழைகெட விலங்கிய
மான்தணந் தொலைச்சிய கடுவிசைக் கதநாய்
நோன்சிலை வேட்டுவ நோயிலை யாகுக

௧௦ வார்கலி யாணர்த் தரீஇய கால்விழ்த்துக்
கடல்வயிற் குழீஇய வண்ணலங் கொண்மூ
நீரின்று பெயரா வாங்குத் தேரோ
டொளிறுமருப் பேந்திய செம்மற்
களிறின்று பெயரல பரிசிலர் கடும்பே.

உணையும் துறையும் அலவ.

கடியநெடுவேட்டுவன் பரிசினீட்டித்தானைப் பெருந்தலைச்சாத்தனார்
பாடியது.

இ - ள்.—நிறைந்த செல்வத்தையுடைய மூவேந்தராயினும் எம்மைப்
பேணுதலின்றி ஈதலை யாங்கொ ள்விரும்பேம்; வென்றியானுநதாகிய சினந்
தீர்ந்த விரைந்த செல்வையுடைத்தாகிய குதிரையையுடைய அஞ்சி வந்த
டைந்த பகைவர்க்குச் செலவும் புகலிடமாய் அவ்வாறன்றிய் போர்செய்யும்
பகைவருடைய முயற்சியையுடைய கிளர்ந்த உளத்தினைக்கெடுத்த வாட்போ
ரின் மிக்க படைவினையுடைய வெள்ளியபூடையுடைத்தாகிய மூல்லைவேலியை
யுடைய கோடையென்றுமலைக்குத்தலை, சிற்பனவும் பெரியனவுமாகிய
புழைகளைப் போக்கறவிலக்கிய மானினது திரட்சியைத் தொலைத்த கடிய
செல்வையுடைய எனமிக்கநாயையும் வலியவிலையுமுடைய வேட்டுவ, நீ
நோயின்றி இருப்டாயர்க; இடமின்று மிக்க ஓசையையுடைய புதுப்பெயலைத்
தரவேண்டிக் கால்விழ்த்துக் கட்டுவித்தே திரண்ட தலைமையையுடைய முகில்
நீரின்றி மீளாதவாறுபோலத் தேருடன் விளங்கிய கோமியர்ந்தலைமையை
யுடைய களிற்றையின்றி மீளா, பரிசிலரது சுற்றம்.—எ - று.

புரவியையுடைய விறற்சினந் தணிந்த உறுவரென இயையும்.

செல்சார்வாகித்தானுளந் தபுத்த பொருந் வென இயையும்.

புழைகெடவிலங்கிய நாயெனவியையும்.

க - உ. புறநா. ௧௫௯ : ௨௨ - ௫.

க. புறநா. ௨௦௯ : ௧௪.

அ - க. புறநா. ௩௩ : ௧ - ௨.

புறநானூறு மூலமும் உரையும். ௩௨௧

வெள்வீயென்றது அதனையுடைய மூல்கையே.

மூவராயினுமென்ற உம்மை சிறப்பும்மை.

கோடைப்பொருந், வேட்டுவ, பெட்டிபின்றீதல் யாம்வேண்டலம்; பரிசிலர்கடும்பு களிநின்றபெயரால் ; நீ நோயிலையாகுகவெனக்கூட்டுக.

யான்களிநின்றிப்பெயராகின்மேனென்பது கருத்தாகலின், நோயிலையாகவென்பது இகழ்ச்சிக்குறிப்பு.

‘புழைகெட விலங்கி’ என்பது உம் பாடம்.

(௨௦௫)

(௨௦௬.)வாயிலோயே வாயிலோயே

வன்னியோர் செவிமுதல் வயங்குமொழி வித்தித்தா

1 முள்ளியது முடிக்கு முரணுடை யுள்ளத்து

வரிசைக்கு வருந்துமிப் பரிசில் வாழ்க்கைப்

௫ பரிசிலர்க் கடையா வாயிலோயே

கடுமான் றேன்ற நெடுமா னஞ்சி

தன்னறி யலன்கொ லென்னறி யலன்கொ

லறிவும் புகழு முடையோர் மாய்க்தென

வறுந்தலை யுலகமு மன்றே யதனாம்

௧௦ காவின்னெங் கலனே சுருக்கினெங் கலப்பை

2 மரங்கொஃ மச்சன் கைவல் சிறுஅர்

மழுவுடைக் காட்டகத் தற்றே

யெத்திசைச் செலினு மத்திசைச் சோறே.*

க. மு. சீலப். ௨௦ : ௨௪ ; விளியேற்கும்பொழுது ஆன்று.... ஏகா ரம்பெற்று வந்ததற்கு மேற்கோள் ; நொல். விளி. சூ. ௧௨ - ந ; நன் - மயிலை. சூ. ௩௦௬ ; நன் - வி. சூ. ௩௦௭.

ச. மு. புறநா. ௪௭ : ௬.

அ - க. புறநா. ௨௦௭ : ௭.

௧௦. “நேர்சீர் சுருக்கிக் காய கலப்பையிர்”, “காஅய்க் கொண்டறம் மியம்” மலைபடு. ௧௩, ௩௬.

௧௦-௧௩. “ஆற்றவுங் கற்ற ரறிவுடையா ரஃதுடையார், நாற்றிசையுஞ் செல்லாத நாடிலை யநாடு, வெற்றநா டாகா தமவையா மரயினு, லாற் றனு வேண்டுவ தில்” பழ. ௫15.

* மு. பாடாண்டிணைத்துறைகளுள், ‘சேய்வரல் வருத்தம்வீட உயில், காவலர்க்குரைத்த கடைநிலை’ என்பதற்கு மேற்கோள்; (நொல். புறத்திணை. ௫. ௨௧ - இளம்); “வாயிலோயே.....சோறே : இது தலைவனை எதிர்ப் பட்டுக் கூறுது வாயிலோனை நோக்கிக் கூறலிற் பரிசில்கடையதின்னும்” ஷே ஷே ஷே ௩௫ - ந.

(பி-ம்).—1 ‘முன்னியது முடிக்குமுரணுடை’ 2 ‘மரங்கொறச்சன்’

தினையும் துறையும் அவை.

அதியமான்நெடுமானஞ்சி பரிசீனீட்டித்தானே ஓளவையார் பாடியது.

இ - ள்.—வாயில்காப்போய், வாயில்காப்போய், வண்மையுடையோரது செவியிடத்தே விளங்கிய சொற்களை விதைத்துத் தாம் நினைந்தபரிசிலை விளைக்கும் வலியையுடைத்தாகிய நெஞ்சினையுடைய, மேம்பாட்டிற்கு வருதலும் இப்பரிசிலான்வாரும் இவ்வாழ்க்கையையுடைய பரிசிலர்க்கு அடையாத வாயில்காப்போய், விரைந்த குதிரையையுடைய குருசிலாகிய நெடுமானஞ்சி தான் தன் தரமறிவான்கொல்லோ? அதுகிடக்க, எந்தரமறிவான்கொல்லோ? அறிவுமிகுமூமுடையோர் இவ்வாறாக வறிய இடத்தையுடைய உலக மூமுன்றே; ஆகலாற் காவினேம் கலங்களை; கட்டினேம் முட்டிக்களை; மரத்தைத்துணிக்குந் தச்சண்டயந்த மழுவையுடைய கைத்தொழில்வல்ல மகார் காட்டிடத்துச்சென்றால் அக்காட்டகம் பயன்படுமாறு அவர்க்கு எத்தன்மைத்து? எமக்கும் யாதொருதிசைக்கட்போகினும் அத்திசைக்கட்சோறு அத்தன்மைத்து.—எ-று.

கலம் - யாழமாம்.

உள்ளத்தையுடைய பரிசிலரெனினுமமையும்.

மழுவென் தது வாய்ச்சியை; தறிகையுமாம்.

காட்டகமென்றோறும் கருதியது அதன்கண் மரமாகக்கொள்க.

பரிசிலர்க்குச் சிறுமும், கல்லிக்கு மழுவும், செல்லுந் திசைக்குக் காரும், சோற்றிற்குக் காட்டுள்மரமும் உவமையாகக்கொள்க. (௨௦௬)

(௨௦௭.) எழுவினீ நெஞ்சஞ் செல்கம் யாரோ

பருகு வன்ன வேட்கை யில்வழி

யருகிற் கண்டி மறியார் போல

1 வகனக வாரா முகனழி பரிசி

௩ ருளி லாளர் வேனா ரல்லர்

வருகென வேண்டும் வரிசை யோர்க்கே

பெரிதே யுலகம் பேணுநர் பலரோ

௨. “பருகு வன்ன காதலாள மொடு” (அகநா. ௩௫௯); “பருகு வன்ன வருகா நோக்கமொடு” (பொருந. ௭௭); “பருகு வன்ன நோக்க மொடு” (பெருங். ௩. ௭: ௮௦); “பருகுவான் போல நோக்கும்”, “பருகு வன்னபோ னோக்கி” (பாக. ௪: துருவன்பதம். ௩௫; பெரு. ௧௦: சகட முதைத்த. ௨௧); “மலர்த்தடங் கண்ணோ வாய்ப், பருகுவான் போல நோக்கி” கூட்டி. திருக்கல்யாண. ௬௧.

௭. இவ்வழியுடன், “காத யிருபத்து நான்கொழியக் காசினியை, யோ தக் கடல்கொண் டொளித்ததோ-மேதினியிற், கொல்லமலைத் தேன்சொரியுக் கொற்றவா நீமுனிந்தா, வில்லையோ வெங்கட் கிடம்” (தனிப்பாடல்) என் பது ஒப்பிடுகின்றத்பாலது.

(புதி. ௩௫.) ௩. ‘அகனகு’

புறநா னூறு முன்கும் உரையும். ௩௨௩

மீனி முன்பி னுனி போல
வுள்ள முன்னவிந் தடங்காது வெள்ளென
௧௦ கோவா தோன்வயிற் திரங்கி
வாயா வன்கனிக் குலமரு வோரே.

தீணையும் துறையும் அகவ.

வேளிமான்துஞ்சியபின் அவன் தம்பி இளவெளிமானைப் பரிசில்
கொடுவேன அவன்சிந்துகொடுப்பக் கொள்ளாது பெருஞ்சித்திரனார்
பாடியது.

இ - ள்.—எழுந்திருப்பாயாக, இனி எம்முடைய நெஞ்சமே, யாம்போ
வேமாக; யார்தாம், கண்ணுற்பருகுவதுபோலும் விருப்பமில்லாதவிடத்
துத் தம்மருகே கண்டுவைத்தும் கண்டறியாதார்போல உள்ளமகிழ்வாராத
தம்முகமாறித்தரப்பட்ட பரிசிலைப்பிறிதோரிடத்துச் செல்லமுயலும் முயற்சி
யில்லாதோர் விரும்பாரல்லர்; இங்ஙனம் வருவீராகவென்று எதிர்கோடல்
வேண்டும் தரமுடையோர்க்கு; பெரிது உலகம்; விரும்புவோரும் பலர்;
ஆதலால், மறம்பொருந்திய வாய்பையுடைய யாளியையொப்ப, உள்ளம்
மேற்கோளின்றித்தணியாது, கண்டோர்பாவார்க்கும் தெரியத் தம்மைக்
கண்டிரங்காதவனிடத்தே நின்றுதிரங்கி உளஞ்நுகனியாத வலியபழத்தின்
பொருட்டுச் சுழல்வோர்.—எ - று.

வன்கனியென்றது, நெஞ்சுநெகிழந்துகொடாதபரிசிலை.

உலமரலும்: அலமரல் போலவதோருரிசுசொல்.

வாயா வன்கனிக்கு உலமருவோர்யாரோ? நெஞ்சமே, உள்ளம் உள்ள
விர்தடங்காது யாளிபோல இனி எழுவெனக்கூட்டி வினைமுடிவுசெய்க.

வரிசையோர்க்கு யாளிபோல உள்ளம் உள்ளவிர்தடங்காதென முற்றாக்கி
உரைப்பாருமுளர். (௨௦௭)

அ. “ஆளி நன்மா னணங்குடைக் குருடா, மீளி மொய்ம்பின் மிகுவலி
செருக்கி” பொருந். ௧௩௩ - ௪௦.

கக. “நற்றேண் மருவற் குலமரு வோரே” ஐங்குறு. ௪௩௪.

(௨௦௮.) குன்று மலையும் பலபின் னெழிய
வந்தனென் பரிசில் கொண்டனென் செலற்கென
நின்ற வென்னயந் தருளி யீதுகொண்
டங்கனஞ் செல்க தானென வெண்ணை
ரு யாங்கறிந் தனனோ தாங்கருங் காவலன்
காண தீத்த விப்பொருட் கியானோர்

க - உ. “சேட்சென்று நல்குஉர் கட்டே நகை” நாலடி. ௨௩௩.

கூடக புறநானூறு மூலமும் உரையும்.

வாணிகப் பரிசில னல்லேன் பேணித்

தினையனேத் தாயினு மினிதவர்

துணையள வறிந்து நல்கினர் விடினே.

தினையும் துறையும் அவை.

அத்யமான்நெடுமான்ஞ்சியுழைச்சேன்ற பெருஞ்சித்திரனுரைக்
காணுது இதுகொண்டுசெல்கேன்று அவன்பரிசில்கொடுப்பக் கொள்
ளாது அவர் சொல்லியது.

இ - பா. — குளம்கூறும் மலைகளும் பல பிங்கழியவநதேன் யான் பரி
சில்கொண்டேனுய்ப் போதற்கெனச்சொல்லின் தவென்னை அன்புந்நருளி
இப்பொருளைக்கொண்டு இவ்வாறபோக, தானெனச்சொல்ல என்னை எப்பரி
சறிந்தான், பகைவரால் தடுத்தற்கரியவேந்தன்? என்னை யழைத்துக்காணுதே
தந்த இப்பொருட்கு யான் ஓர் ஊதியமேகருதும் பரிசிலனல்லேன்; விரும்
பித் தினையதுணையளவாயினும் நன்று, அந்தப்பரிசிலரது கல்விமுதலாகிய
பொருந்திய எலையையறிந்து கொடுத்துவிடின். — எ - ம.

நங்கனஞ்செல்கவென்றது, காணுதே அவன் சொல்லிவிட்டவார்த்தையை.

அவர்துணையளவறிந்து பேணி நல்கினர் விடின, தினையளவாயினுமினி
தெனக்கூட்டி வினைமுடிவுசெய்க.

யான் தரக்கடப் பொருள்கொடுபோமவனலலேன்; அனையின் இது
வும் கொடுபோவன; நீ எனக்குத் தரமறிந்த தாவேண்டுமென்பதாம்.

‘அவர்துணையளவு’ என்பதம்மை உலகின்மேலிட்டிருக்கிறார். (உ௦அ)

க. புறநா. கஉக; ௩.

எ. க. புறநா. கருக: உ௨ - ௫; உ௦௫: க - உ.

* மு. பரிசிலநிலைகறியதற்கு மேற்கோள்; தோல். புறத்தினை. கு.
௩௬ - ௩.

(உ௦க.) பொய்கை நாரை போர்விற சேக்கு

நெய்தலங் கழனி நெல்லரி தொழுவர்

கூம்புங் டி மென்பிணி யவிழ்ந்த வாம்ப

லகலடை யரியன் மாந்தித் தென்கடற்

டு படுதிரை யின்சீர்ப் பாணி தூங்கு

மென்புல வைப்பி னன்னாட்டிப் பொருந

பல்கனி நனைசுது யல்குவிசும் புகந்த

பெருமலை விடரகஞ் சிலம்ப முன்னிப்

க. போர்வு - நெய்தலர்ப்போர்; “கயலார் நாரை போர்விற சேக்கும்”
ஐந்தறு. க.

உ. புறநா. உச: க; “நெல்லரிதொழுவர்” நற். ககரு.

அ. புறநா. கக: அ.

பழனுடைப் பெருமார் தீர்த்தெனக் கையற்றுப்
 ௧௦ பெறுது பெயரும் புள்ளினம் போலசின்
 னசைதா வந்துநின் னிசைதுவல் பரிசிலேன்
 வறுவியேன் பெயர்கோ வாண்மேம் படு
 வியா யாமினு மிரங்குவே னல்லே
 னேயிலே யாகுமதி பெரும நம்முட்
 ௧௫ குறுநணி காண்குவ தாக நாளு
 நறும்ப லொலிவருங் கதுப்பிற நேமொழித்
 தெரியிழை மகளிர் பாணி பார்க்கும்
 பெருவரை யன்ன மார்பிற்
 செருவெஞ் சேனயின் மகிழிருக் கையே.

திணை - அது ; துறை - பரிசில்கடாநிலை.

* முவன்பரிசில்நீட்டித்தானப் பெருந்தலைச்சாத்தனார் பாடியது.

இ - ள்.—பொய்கைக்கணமேயந்தாரை போரின்கண்ணேயுறங்கும்
 நெய்தலையுடைய அழகியவயற்கண் நெலையறுக்குமுழுவர் முகையவிழ்
 கின்ற மெல்லிய இதழ்கள் நெகிழ்ந்த ஆம்பலினது அகன்ற இலையதனாலே
 மதுவையுண்டு தெளிந்த கடலினது ஒலிக்குந்திரையின் இனியராகியதாளத்
 தெயாடும் மென்புலத்தூர்க்கையுடைய நல்லாடடுக்கு வேந்தே! பலபழத்
 தையும் நச்சித்தாம் வாழ்த்தற்கிடமாகிய ஆகாயத்தின்கண்ணே உயரப்பறந்து
 பெரியமலையின்முழை எதிரொலிமுழங்கச்சென்று அவ்விடத்திப் பழ
 முடைய பெரியமரம் பழுத்துமாரிற்றுகவருநதிப் பழம்பெறுதேயீளும்
 புள்ளினத்தையொப்ப நினது நச்சப்படுதன்மைகொடுவரவந்து நின்புகழைக்
 கூறும் பரிசிலேன்யான் வறியேனாய் இளக்கடவேனோ? காட்போரின்கண்
 மேம்படுவோய், நீ ஒன்றை நத்திலையாயினும் யான் அதற்கு வருந்துவேனல்
 லேன் ; அதுநிற்க, நோயின்றியிருப்பாயாக ; பெரும, நம்மிடத்துளதாகிய
 அணிய அனுமையைக் காண்பதாக ; நாடொறும் நறிய பலவாகிய தழைத்த
 மயிரையும் தேன்போலுஞ்சொலையும் ஆராய்ந்த ஆபரணத்தினைபுமுடைய
 மகளிர் ஒருவரினொருவா புணர்த்தற்குக் காலம்பார்க்கும் பெரியமலைபோல
 மார்பினையுடைய போரை விரும்பும் சேயையொப்பாய்! நினதுமகிழ்ச்சியை
 யுடைய நாளோலக்கம்.—எ - மு.

பாணிபார்க்கும் மார்பு - பாணிபார்த்தற்கு ஏதுவாகிய மார்பு.

நம்முட் குறுநணி காண்குவதாகவென்றது, நீ என்மாட்டுச்செய்த
 அன்பின்மையை அவ்விருக்கையன்றிப் பிறநியாதொழிவாராகவென்னும்
 நினைவற்று.

௧௨. வினையெச்சத்தன்மைவினைக்குறிப்புமுற்றுக்கு யேற்கோள் ;
 தொல். எச்ச. கு. ௬௧ - ந.

௧௩. புறநா. ௨௦௫ : ௬.

*மூவனென்னும்பெயர் நற்றிணை ௧௮-ஆம் செய்யுளிலும் வந்துள்ளது.

௩௨௬ புறநா னுறு மூலமும் உரையும்.

பொருந, வான்மேம்படுந, சேஎய், நின் இசைதுவல்பரிசிலேன் வறுபு
யேன் பெயர்கோ நீ ஈயாயாயினும் இரங்குவேனல்வேன்; பெரும, நோயிடு
யாகுமதி; நம்முட் குறநணியை நின்னிருக்கை காண்குவதாக; பிறர்காணு
தொழிகவெனக்கூட்டுக.

நோயிலையாகென்பது, நீசெய்ததின்கால் நோயுறுவை, அஃதுறுதொழுக
வென்பதாம்; ஆனி, நின்மகிழிருக்கைக்கண் நம்முள் மிக அணித்தாகக
காணுந் காட்சி உளதாகவென்றமாம்.

இதனாற் காட்சியுண்டாகாதென்பது குறிப்பு.

இனி, 'குறநணி காண்குவதாக' என்பதற்கு நம்மிடத்த மிகவும் மனத
தார்காணுந்காட்சி உளதாகவென்பதுகூடாது, நீசெய்தகொடுமையானென்
றுரைப்பினுமமையும். (உ0௦)

(௨௧0.) மன்பதை காக்குநின் புரைமை நோக்கா

தன்புகண் மாரிய வறனில் காட்சியொடு

தும்ம னோருமற் நினைய ராயி

னெம்ம னோரிவட் பிறவலர் மாதோ

நு செயிர்தீர் கொள்கை யெம்வெங் காதலி

யுயிர்சிறி துடையா ளாயி நெம்வயி

னுள்ளா திருத்தலோ வரிதே யதன

லறனில் கூற்றந் திறனின்னு துணியப்

பிறனா யினன்கொ லிறீஇயரென் னுயிரென

௧0 துவல்வுறு சிறுமையன் பல்புலந் துறையு

மிடுக்கண் மனையோ டரிய விரிவிலை

விடுத்தேன் வாழியர் குருசி லுதுக்கா

ணவல நெஞ்சமொடு செல்வனிற் கறுத்தோ

௧. புறநா. எக : க௭.

௩. "தும்ம னோருமற் நினையராயினென்புழி அன்னோரென்பது உவம
வருபாகிய இடைச்சொன் முதனிலையாகப் பிறந்தபெயர்" தோல். எச்ச.
கு. ௧௮ - ந.

௩ - ௪. தோல். எச்ச. கு. ௧௪ - ந. மேற்; "தும்ம னோருமற் நினைய
ராயி, நெம்ம னோரிவட் பிறவலர் மாதோ; என்புழி அன்னோரென்பது இடைச
சொன்முதனிலையாகப்பிறந்த குறிப்புப்பெயராகலானும், தும்மையன்னோர்
எம்மையன்னோரொ ள் இரண்டாவது விரித்தற்கேற்புடைமையறிக" ஷே
ஷே ௧௮ - ௧௯.

௩. "செயிர்தீர் கற்பிற் செயிழை கணவ" புறநா. ௩ : ௬.

ரகுங்கடி முனையான் போலப்

௧௫ பெருங்கை யற்றவென் புலம்புமுந் துறுத்தே.

தினையும் துறையும் அவை.

சேரமான்ருடக்கோச் சேரலரும்பொற்றை பரிசீனீட்டித்தானைப்
பெருங்குன்றாரீகிழார் பாடியது.

இ - ள்.—உயிர்ப்பன்மையைக்காக்கும் நினது உயர்ச்சியைப்பாராத
காதல கண்மாரிய அறியிலலாதபார்வையுடனேகூடி தம்போல்வார்யாவரும்
இதற்கொத்த அறிவையுடையராய் அருள்மாறுவாராயின் எம்போலவார் இவ்
வுலகத்துப் பிறவாதொழியக்கடவர் ; குற்றத்தீர்த்த கற்பினையுடையளாய
எம்மவிரும்பியகாதலி இறந்துபடாது உயிர்வாழ்வுடையாளாகக்கூழின்
எம்மிடத்து நினையாதிருத்தல் அரிது ; அதனால், அநனில்லாதகூற்றம் திறப்
பாழன்றி உயிர்கொளத்துணிய இறந்துபட்டான் கொல்லோ ? என்னுயிர்
கெடுவதாகவென்று சொல்லுதலுற்ற நோயையுடையாளாய்ப் பலபடவெறுத்
துறையும் மனையியது துன்பந்தீர்க்கவேண்டி இப்பொழுதே விடைகொண்
டேன் ; வாழ்வாயாக ; இறைவ, இதனைப்பாராய் ; இன்னுமையையுடைய
கெஞ்சத்துடனே போவேன், நின்னைவெருண்டாது அணுகுதற்கரிய
காவலையுடைய முனையிடத்து அரணைப்போலப் பெரிய செயலற்ற எனது
வறுமையை முன்போகவிட்டு.—எ - று.

குருசிலே, தம்மனோரும் இனையாராயின் எம்மனோர் இவட்பிறவார் ;
எங்காதலி உயிர் சிறிதுடையளாயின் நினையாதிருத்தலரிது ; அதனால், அம்
மனையாளிடுக்கண் தீர்க்கவேண்டி இப்பொழுதே விடுத்தேன் ; நிற்குதற்
தோர்முனையரண்போலக் கையற்ற என்புலம்பு முந்துறுத்துச்செல்வேன்,
வாழியரெனக்கூட்டி வினைமுடிவு செய்க.

‘உதுக்கான்’ என்றது அசசெல்லை.

என்பவறுமை என்னை விட்டுநீங்கப்போதலையொழியப் புலம்பை முந்து
றுத்துக்கொண்டு போகாநின்றேனென இரங்கிக்கூறியவதனால், ‘வாழியர்குரு
சில’ என்பது இகழ்ச்சிக்குறிப்பாயிற்று.

‘உயிர்வெங்காதலி’ என்று பாடமோதுவாருமுளர்.

(௨௧௦)

(௨௧௧.) அஞ்சவரு மரசின் வெஞ்சினப் புயலே

றணங்குடை யாவி னருந்தலே துமிய

நின்றுகாண் பன்ன நீண்மலை மிளிரக்

குன்றுதா வெறியு மாவம் போல

௫ முரசெழுந் திரங்குந் தானையொடு தலைச்சென்

றரைசுபடக் கடக்கு முரைசா ரேன்றனின் |

ஊள்ளி வந்த வேங்குநிலைப் பரிசிலென்

௩௨௮ புறநானூறு முலமும் உரையும்.

வள்ளியை யாதலின் வணங்குவ னிவ்னெனக்
கொள்ளா மாந்தர் கொடுமை கூறலின்

௧௦ னுள்ளியது ¹ முடித்தோய் மன்ற முன்னாட்
கையுள் ளதுபோற் காட்டி வழிகாட்
பொய்யொடு நின்ற புறநிலை வருத்த
நாணு யாயினு நாணக் கூறியெ
னுணங்கு செந்நா வணங்க வேத்திப்

௧௫ பாடப் பாடப் பாடிபுகழ் கொண்டலின்
னாடுகொள் வியன்மார்பு தொழுதனென் பழிச்சிச்
செல்ல வத்தை யானே வைகலும்
வல்சி யின்மையின் வயின்வயின் மாறி
யில்லெலி மடிந்த தொல்சுவர் வரைப்பிற்

௨௦ பாஅ லின்மையிற் பல்பாடு சுவைத்து
முலைக்கோண் மறந்த புதல்வனெடு

² மனைத்தொலைந் திருந்தவென் வாணுதற் படர்ந்தே.

தினையும் துறையும் அவை.

அவனை அவர் பாடியது.

இ - ள்.—அஞ்சத்தக்க முறைமையையுடைய வெய்யசினத்தையுடைய மறையின்கணுள்ள இடியேறு, அச்சமுடைய பாம்பினது அணுகுதற்கரிய தலைதுணிய நிலவகலத்தை நிறைபார்ப்பதுபோன்ற நீண்டமலைபிறழச் சிறு மலைதூவவெறியும் ஓசைபோல வீரமுரசு கிளர்ந்தொலிக்கும் படைபுடனே மேற்சென்று வேந்தர்பட எதிரின்றிகொல்லும் புகழமைந்த தலைவ, நீ வர் ளியையாதலான் எமக்குத் தாழ்ந்து பரிசில நலகுவனிவனென்று நின்னை நனை ந்துவந்த உயர்ந்த நிலைமையையுடைய பரிசிலேனாகிய யான் நினக்கு எம்மை எதிரேற்றுக்கொள்ளாமாந்தரது கொடுமையைச்சொல்லவும் நின்னுடைய நனைவேசெய்தாய், நிச்சயமாக ; முன்னேநாட் பரிசிலகையிலேபுகுந்தது போலக்காட்டிப் பிறைநாட் பொய்யைப் பெற்றுநின்ற நினதுபுறநிலை மைக்கு யான்வருந்திய வருத்தத்திற்கு நீதான் நானாயினும் நீநாணச் சொல்லி எனது நுண்ணிய ஆராய்ச்சியையுடைய செவ்வியநா வருத்தப் புகழ்ந்த நாடோறும் பாடப்பாடப் பின்னரும் பாடவேண்டும்புகழை யேற்று க்கொண்ட நினது வென்றிபொருந்திய அகன்மார்பை வணங்கிவாழ்த்திப் போவேன் யான் ; நாடோறும் உணவில்லாமையான் இடந்தோறுமிடந் தோறும் மாறிமாறி அகழ்தலால் இல்லெலிமடிந்த பழையசுவராகிய எல்லையையுடைய பாலில்லாமையார் பலபடிசுவைத்து முலைபுண்டலைவெறுத்த பிள்ளையுடனே மனையின்கண்ணே வறுமையுற்றிருந்த என்னுடைய ஒளி பொருந்திய துதலையுடையானே நனைந்து.—எ - று.

௨௦ - ௨௧. புறநா. ௧௬௪ : ௩ - ௫.

(பி - ம்.)—1 'செய்தோய்' 2 'மனைத்தொலைஇந்திருந்த'

தோன் தல், நின்னுள்ளிவந்த பரிசிலெனுகிய நான்கூற, நின்னுள்ளியது செய்தாயாதலான் வருத்தக்கூறி ஏத்தித் தொழுதனென்பழிச்சி வரைப்பின் மனக்கண்ணே புதல்வனொடு தொலைந்திருந்த என் வாணுதலை நனைத்துசெல்வல் யானெனக்கூட்டி வினைமுடிவு செய்க.

நாணக்கூறியென் தகன்பின்னே ஏத்திப் பழிச்சிச் செலவென் தமை யான், அவை குறிப்புமொழி.

வரைப்பின்மையென இயையும்.

‘வள்ளியை அகலின் வணங்குவ னிவனென’ என்று பாடமாயின், வண்மையையுடையனாதலால் இவன் எமக்குத்தாழ்ந்து பரிசிலளிப்பனெனக் கருதியென்க.

‘வள்ளியை யாகலின் வணங்குவ னிவனெனக், கொள்ளா மாந்தர் கொடுமைகூற’ என்றதற்கு வள்ளியையாதலின் இவனை வணங்குவேனெனநினைந்து வணக்க அதுபாராது நிற்பாற்பரிசில்பெறுதமாந்தர்.....

துவவெறியுமென்பது, துவெறியுமென வகரங்கெட முடிதல் புறநடை யாற்கொள்க ; விகாரமெனினுமமையும்.

‘துவவெறியும்’ என்பது உம் பாடம்.

‘புறநிலை’ என்பதற்குப் புறங்கடை நின்றநிலையென்றுமாம்.

‘இல்லெலிமடிந்ததொல்சுவர்’ என்பதற்கு இல்லெலிதான் தொழில் மடிந்த தொல்சுவரென்றுரைப்பினுமமையும்.

நின்னைக்கொடுமைகூற வென்றுரைப்பினுமமையும். (௨௧௧)

(௨௧௨.) துங்கோ யாரென வினவினெங்கோக்

கனமார்க் கரித்த வினையல் வெங்கள்

யாமைப் புழுக்கிற் காமம் வீட் வாரா

வாரற் கொழுஞ்சூ டங்கவு ளடாஅ

நு வைகுதொழின் மடியு மடியா விழவின்

யாணர் நன்னாட் டிள்ளும் பாணர்

பைதற் சுற்றத்துப் பசிப்பகை யாகிக்

கோழி யோனே கோப்பெருஞ் சோழன்

பொத்தி னண்பிற் பொத்தியொடு கெழீஇ

கடு வாயார் பெருநகை வைகலு ¹ நக்கே.

க. மு. பதிற். ௨௦ : க.

௩ - ச. புறநா. ௪௨ : ௧௪ - எ.

(பி - ம்.)—1 ‘மகிழ்ந்தே’

நீணை - அது; துறை - இயன்மொழி.

கோப்பெருஞ்சோழனைப் பிசிராந்தையார் பாடியது.

இ - ள்.—உம்முடைய இறைவன் யார்தான் என்று கேட்பீராயின், எம் முடைய இறைவன் களமார்க்கு அரிக்கப்பட்ட முதிர்ந்த விரும்பத்தக்க மதுவை ஆமையிறைச்சியுடனே வேட்கைநீர அக்களமார் உண்டு ஆரன்மீனாகிய கொழு வியசூட்டை அழகிய கதுப்பகத்தேயடக்கி மதுவுண்டமயக்கத்தால் வைகுந தொழிலொழியும் நீங்காத விழவினையுடைய புதுவருவாயுளதாகிய நல்ல சோழநாட்டுள்ளும் பாணருடைய வருத்தமுற்ற சுற்றத்தினது பசிக்குப்பலக யாய் உறையூரென்னும் படைவீட்டிடத்திருந்தான், கோப்பெருஞ்சோழன்; புரையில்லாத நட்டினையுடைய பொத்தியென்னும் புலவனொருகடி மெய்ம்மை யார்ந்த மிக்கமகிழ்ச்சியை நாடோறு மகிழ்ந்து.—எ - று.

நன்னாட்டுள்ளுமென் தவும்மை சிறப்பும்மை.

கோழி - உறையூர்.

துக்கோயாரெனவினயின், எங்கோக் கோப்பெருஞ்சோழன், அவன் பசிப்பகையாகிப் பொத்தியொடு வைகலும் நக்குக் கோழியிடத்திருந்தானெ னக்கூட்டி வினைமுடிவு செய்க.

ஆகிக் கெழீஇ நக்கென்னுஞ் செய்தெனெச்சங்களைக் கோழியொனென் னும் வினைக்குறிப்போடு முடிக்க. (உகஉ)

(உக௩.) மண்டம ரட்ட மதனுடை நோன்றான்

வெண்குடை விளக்கும் விறல்கெழு வேந்தே

பொங்குரீ ருடுத்தவிம் மலர்தலை யுலகத்து

நின்றலை வந்த விருவரை நினைப்பிற்

ரு ரென்றுறை துப்பினின் பகைஞரு மல்ல

ரமர்வெங் காட்சியொடு மாறெதிர் பெழுந்தவர்

நினையுங் காலை நீயு மற்றவர்க்

கனையை யல்லை யடுமான் ரேன்றல்

பரந்துபடு நல்லிசை யெய்தி மற்றாரீ

க௦ யுயர்ந்தோ ருலக மெய்திப் பின்னு

மொழித்த தாய மவர்க்குரித் தன்றே

அதனா, லன்ன தாதலு மறிவோய் நன்று

மின்னுங் கேண்மதி யிசைவெய் யோயே

க. “மண்டம ரட்ட களிதன்னு” கலி. ௬க.

௩. புறநா. ௧௮: ௧ - உ; ௧௯: ௧; ௨௦௧: ௧௭; ௩௬௩: ௧.

௬ - ௧௦. புறநா. ௨௭: ௭ - ௯ ஆம் அடிக்குறிப்பைப்பார்க்க.

௧௦ - ௧௧. புறநா. ௭௫: ௧ - ௨.

நின்ற துப்பொடு நிற்குறித் தெழுந்த
 கடு வெண்ணில் காட்சி யினையோர் தோற்பி
 னின்பெருஞ் செல்வம் யார்க்கெஞ் சுவையே
 யமர்வெஞ் செல்வ நீயவர்க் குலையி
 னிகழூ ருவப்பப் பழியெஞ் சுவையே
 அதனா, லொழிகதி லத்தையின் மறனே வல்விரைந்
 ௨௦ தெழுமதி வாழ்கநின் னுள்ள மழிந்தோர்க்
 கேம மாகுநின் ருணிழன் மயங்காது
 செய்தல் வேண்டிமா னன்றே வாணோ
 றரும்பெற லுலகத் தான்றவர்
 விதுப்புறு விருப்பொடு விருந்தெதிர் கொளற்கே.

திணை - வஞ்சி; துறை - துணைவஞ்சி.

அவன் மக்கண்மேற்சென்றுனைப் புல்லாற்றார் 1 எயிற்றியனார் பாடியது.

இ-ள்.—மடுத்தெழுந்த போரின் கட்டுகொன்ற மிகுதிபொருந்திய வலிய முயற்சியையுடைய வெண்கொற்றக்குடையான் உலகத்தை நிழல்செய்து புகழால் விளக்கும் வென்றியையுடைய வேரதே, கிளர்ந்த நீரையுடைய கடலாற் சூழப்பட்ட இப்பரந்தவிடத்தையுடைய உலகத்தின்கண் நின்னிடத்துப் போர்செய்யவந்த இருவரையும் கருதிற் பழையதாய்த்தங்கர்ப்பட்ட வலியை யுடைய நின்பகைவேந்தராகிய சேரபாண்டியரும்ல்லர், போரின் கண்விரும்பிய காட்சியுடனே நின்னொடு பகையாய் வேறுபட்டெழுந்த அவ்விரைவார்தாம்; நினையுங்காலத்து நீயும் அவர்க்கு அத்தன்மையையாகிய பகைவனலலை; பகையைக்கொல்லும் யானையினையுடையதலைவ, நீ பரந்தபட்ட நல்லபுகழை இவ்வுலகத்துப்பொருந்தித் தேவருலகத்தின்கட்போய்ப் பின்பு நீ ஒழித்த அரசாட்சியுரிமை அவர்க்குரித்த; ஆதலால் அப்பெற்றித்தாதலுமறிவோய், பெரிதும் இன்னமும் கேட்பாயாக; புகழைவிரும்புவோய், நிலைபெற்ற வலியோடு நின்னைக்கருதிப் போர்செய்தற்கு எழுந்திருந்த சூழ்ச்சியில்லாத அறிவையுடைய நின்புதலவர்தோற்பின் நினதுபெரியசெல்வத்தை அவர்க்கொழிய யாவார்க்குக் கொடுப்பை; போரைவிரும்பியசெல்வ, நீ அவர்க்குத்தோற்பின் நின்னையிகழும் பகைவருவப்பப் பழியை உலகத்தேறியுத்துவை; ஆதலான், ஒழிவதாக நின்னுடையமறன்; கடி தின்விரைந்தெழுந்திருப்பாயாக; நின்னுடைய உள்ளம் வாழ்வதாக; அஞ்சினோர்க்கு அநனாகும் நினதமிழ்நில மயங்காமற்செய்தலவேண்டும், நலவினையை; விண்ணோது பெறுதற்கரிய உலகத்தின்கண் அமைந்தவர் விரைந்த விருப்பத்தோடு விருந்தாக ஏற்றுக்கொள்ள.—எ -று.

௧௫ - அ. புறநா. சடு: ௫ - கூ.

௨௨ - ச. புறநா. கூ௨: கஅ - கூ.

(பி - ம்).—1 'எயிற்றியார்'

௩௩௨ புறநானூறு மூலமும் உரையும்.

மற்று அசை. தில் விழைவின்கண்வந்தது.

வானோருலகென்மது, ஒட்டன்றி ஒருபெயராய்சின்மது.

வேந்தே, நின்மறனெழிக ; ஆன்றவர் விருந்தெதிர்கொளற்கு நன்று செய்தல்வேண்டும் ; ஆதலால், அதற்கு விரைந்தெழுவாயாக ; நின்னுள்ளம் வாழ்வதாகவெனக்கூட்டி வினைமுடிவுசெய்க.

செல்வமும் பழியும் சினைவினைப்பாற்பட்டு முதல்வினைகொண்டன.

எஞ்சுதல் - இவர்க்குட்பின்னும்நிற்றல்.

தாணிமல்மயங்காதென்பதற்கு நினக்கு ஒருதீங்கும் வாராமலென்றதாகக்கொள்க.

இனி 'அதன லன்ன தாதலு மறிவோய்' என்றதற்கு உயர்ந்தோருலகமெய்தவதுகாரணத்தால் அத்தாயம் அவர்க்கு அப்படியேயுரித்து ; அன்னதாதல் நீயறிவையெனமுற்றாகவும், அழிந்தோர்க்கு ஏமமாகுநின்ற நிழலென முற்றாக்கி மயங்காதுதெளிந்துநின்று நன்றுசெய்தலவேண்டுமெனவுமுரைப்பாருமுளர்.

'மாவெங் காட்சியொடு மாறெதிர் தெழுந்தவர்' என்று பாடமோதுவாருமுளர். (௨௧௩)

(௨௧௪.)செய்குவங் கொல்லோ நல்வினை யெனவே

யைய ¹ மறஅர் கசடண்டு காட்சி

நீங்கா நெஞ்சத்துத் துணிவில் லோரே

யானே வேட்டுவன் யானையும் பெறுமே

௫ குறும்பூழ் வேட்டுவன் வறுங்கையும் வருமே

அதன, லுயர்ந்த வேட்டத் ² துயர்ந்திசி னோர்க்குச்

செய்வினை மருங்கி நெய்த லுண்டெனிற

. நெய்யா வுலகத்து நுகர்ச்சியுந் கூடந்

தொய்யா வுலகத்து நுகர்ச்சி யில்லெனின்

௧௦ மாறிப் ³ பிறப்பி னின்மையுந் கூடி

மாறிப் பிறவா ராயினு மிமயத்துக்

கோடியர்ந் தன்ன தம்பிசை நட்டித்

தீதில் யாக்கையொடி மாய்தறவத் தலையே.

திணை - பொதுவியல் ; துறை - பொருண்மொழிக்காஞ்சி.

அவன் *வடக்கிருந்தான் சோற்றது.

௭ - அ. புறநா. ௧௭௪ : ௧௯ - ௨௦ ஆம் அடிகளின் குறிப்பைப்பார்க்க.

௬ - கூ. புறநா. ௩௮ : ௧௨ - ௧௩.

* புறநா. ௬௫ : ௯ - ௧௧ ஆம் அடிக்குறிப்பைப் பார்க்க.

(பி. ம்.)—¹ 'மாறஅர்', ² 'உயர்திசினோரே' ³ 'பிறப்பின்வன்மையும்'

புறநா னூறு மூலமும் உரையும். ௩௩௩

இ-ள்.—அறவினையைச் செய்வேமோ அல்லேமோவென்று கருதி ஐயப் பாடு நீங்கார், அழுக்குச் செறிந்த காட்சி நீங்காத உள்ளத்தினையுடைய தெளிவில்லாதோர்; யானேவேட்டைக்குப்போவோன் யானையையும் எளிதாகப் பெறுவன்; குறும்பூழ் வேட்டைக்குப்போவோன் அதுபெறாது வறிய கையினனாயும் வருவன்; அதனால் உயர்ந்தவிருப்பத்தையுடைய உயர்ந்தோர்க்குத் தாஞ்செய்யப்பட்ட நலவினைக்கூற்றிலே அதனை அனுபவித்தலுண்டா மாயின் அவர்க்கு இருவினையும் செய்யப்படாத உம்பருலகத்தின்கண் இன்ப மனுபவித்தலுள் 1 கூடும்; அவ்வுலகத்தின்கண் நுகர்ச்சியில்லையாயின், மாறிப்பிறத்தலிலேகூடும் பிறப்பின்கண் இனமையெய்தவுங்கூடும்; மாறிப்பிற வாரென்று சொல்லுவாருளராயின் இமயமலையின் சிகரம் ஒங்கினுற் போன்ற தமது *புகழை நிலைபெறுத்தி வசையிலலாத உடம்பொடுகூடி நின்றிறத்தல் மிகத் தலையாயது; அதனால் எவ்வாற்றானும் நலவினை செய்தல் அழகிது.—
எ - று.

உயர்ந்திசினோர்க்கென்னும் நான்காவதன்றியும் உயர்ந்திசினோர்செய் வினைமருங்கினெய்தலுண்டெனின், இவர்க்கு நுகர்ச்சியுங்கூடுமென்றுரைப் பினுமமையும்.

‘பிறவாராயினும்’ என்னும் உம்மை அசைநிலை; உம்மையின்றியோது வாரமுனர்.

‘காட்சியொடு நீங்கா நெஞ்சத்து’ என்பது உம் பாடம். (உகச)

* “வசையிலா வண்பயன் குன்று மிசையிலா, யாக்கை பொறுத்த் நிலம்” குறள். உ௩௬.

(பி - ம்.)—1 ‘கூட்டும்’

(உகரு.) கவைக்கதிர் வரகி னவைப்புறு வாக்க

குதெரு மறுகிற் போதொடு பொதுளிய

வேளை வெண்பூ வெண்டயிர்க் கொளீஇ

யாய்மக னட்ட வம்புளி மிதவை

ரு யவரை கொய்யுந் தார மாந்தர்

தென்னம் பொருப்ப னன்னாட் டிள்ளும்

பிசிரோ நென்பவென் னுயிரோம் புரளே

செல்வக் காலே நிற்பினு

மல்லற் காலே நில்லன் மன்னே.

க. “கவைக் கதிர் வரகு” (மலைபடு. ககஉ - ௩; பெருங். க. சக; ௧௦௫) “வரகினவைப்புமாணரிசி” அகநா. ௩௩௬௪.

உ. “தாதெருமறுகு” நற். ௩௪௩; அகநா. ௧௬௫.

௩. “வேளைவெண்பூ” புறநா. உ௩; ௨௧.

௩ - ச. தயிர்மிதி மிதவை : அகநா. ௩௪௦.

திணை - பாடாண்டிணை; துறை - இயன்மொழி.

கோப்பெருஞ்சோழன், பிசிராந்தையார் * வாராரோன்ற சான்றோர் க்கு அவர்வநவாரோன்று சொல்லியது.

இ - ள்.—கவர்த்தகதிரிணையுடைய வரகினது குற்றுதலுற்ற வடிக்கப் பட்ட சோற்றையும் தாதாக உதிர்ந்த எருவையுடையதெருவின்கண் போ தொடுத்தமைத்த வேளையினது வெள்ளியபூவை வெளியதயிரின்கட்பெய்து இடைமகள் அடப்பட்ட அழகிய புளிக்கூழையும் அவரைகொய்வார் நிறைய வுண்ணும் தென்றிக்கின்கட் பொதியின்மலைபையுடைய பாண்டியனது நல்ல நாட்டினுள்ளும் சேய்த்தாகிய பிசிரென்னுமரிடத்தாரென்று சொல்லுவார், என்னுயிரைப் பாதுகாப்போனை; அவன் எமக்குச் செல்வமுடையகாலத்து நிற்பினும் யாம் இன்னொமையுறுங்காலத்து ஆண்டுநிலலான்.—எ - மு.

மன் அசைநிலை.

(௨௧௫)

* “எப்பொருள் யார்யார்வாய்க் கேட்பினு மப்பொருண், மெய்ப் பொருள் காண்ப தறிவு” குறள். ௪௨௩.

(௨௧௬.)கேட்டன் மாத்திரை யல்ல தியாவதுங்

1 காண்ட லில்லா தியாண்டுபல கழிய

வழுவின்று பழகிய கிழமைய ராகினு

மரிதே தோன்ற வதற்பட வொழுகலென்

௫ றையங் கொள்ளன்மி னூறி வாள்

ரிகழ்வின னினிய னியாத்த நண்பினன்

புகழ்கெட வருஉம் பொய்வேண் டலனே

தன்பெயர் கிளக்குங் காலே யென்பெயர்

பேதைச் சோழ னென்னுஞ் சிறந்த

௧௦ காதற் கிழமையு முடைய ன தன்றலை

யின்னதோர் காலே நிலல்ல

னின்னே வருகுவ னெழிக்கவவற் கிடமே.

திணையும் துறையும் அவை.

அவன்வடக்கிருந்தான் பிசிராந்தையார்க்கு இடனெழிக்கவென்றது.

இ - ள்.—‘நினை அவன் கேட்டிருக்குமளவல்லது, சிறிதுபொழுதும் காண்டல்கூடாது; பலயாண்டுசெல்லத் தவறின்றாக மருவிப்போந்த உரிமை

௧.௫. “புணர்ச்சி பழகுதல் வேண்டா வுணர்ச்சிதா, னட்டாம் கிழமை தரும்” குறள். ௭௮௫.

௬. “யர்த்தன்முநப்பே” குறுந். ௩௧௩.

௭. “பொய்யாமை யன்ன புகழில்லை” குறள். ௨௯௬.

(பி - ம்.)—1 ‘காண்டலீயாத’

புறநானூறு மூலமும் உரையும். ௩௩௩

யையுடையோராயினும் அரிதே தலைவ, அவ்வழுவாதகூற்றிலேபடவொழு
குதல்' என்றுகருதி ஐயப்படாதொழியின், நிரைந்த அறிவினையுடையீர்,
அவன் என்னை என்றும் இகழ்ச்சியிலனாய் இனிய குணங்கனையுடையன் ;
பிணித்தநட்பினையுடையன் ; புகழழியவருடும் பொய்ம்மையைவிரும்பான் ;
தனதுபெயரைப் பிறர்க்குச்சொல்லும்பொழுது என்னுடையபெயர் பேதை
மையையுடைய சோழனென்று எனதுபெயரைத் தனக்குப்பெயராகச்சொல்
லும் மிக்க அன்புபட்ட உரிமையையுமுடையன் ; அதற்குமேலே இப்படி
யான் தயாழுமுங்காலத்து ஆண்டுநில்லான், இப்பொழுதே வருவன் ; அவ
னுக்கு இடமொழிக்க.—எ - ம.

'அதற்பட' என்பதற்கு அவ்விதந்தபாட்டி லேபடவென்றும், 'இகழ்
விலன்' என்பதற்கு இகழப்படுவன குணமில்லென்ற முறைப்பினமமையும்.

பேதைச்சோழனென்றது, தான் தன்னை இழித்துக்கூறியது. (உக௬)

(உக௭.)நினைக்கும் கால மருட்கை யுடைத்தே

யெனைப்பெருஞ் சிறப்பினே டங்கிது துணித

லதனினு மருட்கை யுடைத்தே பிறனுட்டித்

தோற்றஞ் சான்ற சான்றோன் போற்றி

௩ யிசைமர பாக நட்புக் கந்தாக

வினையதோர் கால யிங்கு வருதல்

வருவ னென்ற கோனது பெருமையு

மதுபழு தின்றி வந்தவ னறிவும்

வியத்தொறும் வியத்தொறும் வியப்பிறந் தன்றே

௧௦ அதனால், தன்கோ வியங்காத் தேயத் துறையுஞ்

சான்றோ னெஞ்சறப் பெற்ற தொன்றிசை

யன்னோனை யிழந்தவீவ் வுலக

மென்னு வதுகொ லளியது தானே.

தினை - பொதுவியல்; துறை - கையறுநிலை.

அவன் வடக்கிருந்தானுழைச்சேன்ற பிச்சிராந்தையாரைக்கண்டு
பொத்தியார் பாடியது.

இ - ள்.—கருதுங்காலத்து வியக்குந்தன்மையையுடைத்து, எத்துணை
யும் பெரியதலைமையுடனே . கூடியும் இவ்விடத்தே இவன் சிறப்புக்களைக்
கைவிட்டுவரத் துணிதல் ; இவன் இவ்வாறுதுணிந்த அதனினும் வியக்குந்
தன்மையையுடைத்து, வேற்றவேந்தனது நாட்டின்கண் விளக்கமமைந்த

ச - சு. "இடரொருவ ருந்தக்கா லீர்க்குன்ற நாட, தொடர்புடையே
மென்பார் சிலர்" (நாலடி. ௧௧௩) ; "கட்டலர்தார் மார்ப கலியுழிக் காலத்
துக், கெட்டார்க்கு நடாரோ வில்" பழ. ௩௬.

௩௩௬ புறநானூறு மூலமும் உரையும்.

சான்றோன் பாதகாத்தப் புகழ்மேம்பாடாக நட்பே பற்றுக்கோடாக இத் தன்மைத்தாயி ஓர் இன்னுக்காலத்து இவ்விடத்துவருதல்; இவ்வாறு வருவ னென்று துணிந்துசொல்லிய வேந்தனது மிகுதியும் அவன் சொல்லியசொற் பழுதின்றாகவந்தவனது அறிவும் வியக்குந்தோறும்வியக்குந்தோறும் வியப் புக் கைமிக்கது; ஆதலால், தன்சென்கோல்செல்லாத தேயத்துமையும் அமைந்தோனதுநெஞ்சைத் தன்னிடத்தேயுரித்தாகப்பெற்ற பழைய புகழை யுடைய அட்பெற்றிப்பட்ட பெரியோனையிழந்த இத்தேயம் என்ன இடம்பை யுறங்கொல்லோ? * இதுதான் இரக்கத்தக்கது.—௭ - ௩.

இதுவென்பது, அரசினைக்கைவிட்டு இறந்துபடத்துணிதலென்று மாம். (உக௭)

* 'கோப்பெருஞ்சோழனுக்கும் பிசிராந்தையார்க்கும்போல உணர் ச்சியொப்பின் அதவே உடனுயிர்நீங்கும் உரிமைத்தாயநட்பினைப்பயக்கும்' (திருக்குறள், எஅ௫ - பரிமேல்); "இதற்குக் கோப்பெருஞ்சோழன் துறந்துழிப் பிசிராந்தையாரும் பொத்தியாரும் போல்வார்துறந்தாரென்று கூறும் புறச்சேய்யுட்கள் உதாரணம்" நோல். கற்பியல், கு. ௫௨ - ந.

(உகவு.)பொன்னுந் துகிரு முத்து மன்னிய

மாமலை பயந்த காமரு மணியு

மிடைபடச் சேய வாயினுந் தொடைபுணர்ந்

தருவிலை நன்கல மமைக்கும் காலே

௫ யொருவழித் தோன்றியாங் கென்றுஞ் சான்றோர்

சான்றோர் பால ராப

சாலார் சாலார் ¹ பாலரா குபவே.

தினையும் துறையும் அவை.

² பிசிராந்தையார்வடக்கிருந்தாரைக்கண்ட கண்ணகார்பாடியது.

இ - ள்.—பொன்னும் பவளமும் முத்தும் நிலைபெற்ற பெரியமலை தரப்பட்ட விரும்பத்தக்கமணியும் ஒன்றற்கொன்று இடைநிலம்படச் சேய்

க. "தன்னின் முடித்தலென்பதனால், 'பொன்னுந் துகிருமுத்து..... மணியும்' என எண்ணுங்காலும் இனமாயபொருளே எண்ணப்படுமென்ற பது கொள்க" நோல். கிளவி. கு. ௧௬ - இளம்; சே; கல்.

உ. "கல்லிற் பிறக்கும் கதிர்மணி" (நான்மணி. எ); "மலையிடைப் பிறவா மணியே யென்கோ" சீலப். உ: எஎ.

க - உ. நோல். கிளவி. கு. ௪௫ - பேர். மேற்

௫ - சு. "பண்காணுந் தமிழ்ப்புலவீ ரினத்தோடே யினஞ்சேரும் பரி சே-போல" (தனிப்பாடல்); "நற்ற மரைக்கயத்தி னல்லன்னஞ் சேர்ந்தாற் போற், கற்றரைக் கற்றரே காமுறவர்" முதுரை. உச.

(பி - ம்.)—¹ 'பாலராகுவே' ² 'பிசிராந்தையாரைக்கண்டகத்தத் தனார் பாடியது'

நிலத்தினவாயினும் கோவைபொருந்தி அரியவிலையினைபுகைய மல்ல அணி கலங்களைச் செய்யுங்காலத்து ஓரிடத்துத்தோன்றினம்போல எந்நாளும் அமைந்தோர் அமைந்தோர்பக்கத்தராவார்; அமைதியிலலார் அமைதியில் லார் பக்கத்தராவார்.—எ -று.

சான்றோர்குழுவினைப்புகழுங்கருத்தாகலின், அவர்க்கேற்ற உவமம் கூறி னார்; சாலாதார்க்கும் ஏற்றவுவமம் வருவித்துக்கொள்க.

தொடைபுணர்ந்து தோன்றியாக்கென இயையும். (உகஅ)

(உகசு) உள்ளாற்றுக் கவலைப் புள்ளி நீழன்

முழுஉ வள்ளூர முணக்கு மள்ள

புலவதி மாதோ நீயே

பலரா லத்தைநின் குறியிருந் தோரே.

திணையும் துறையும் அவை.

அவன் வடக்கிருந்தானைக் கருவூர்ப் பெருஞ்சதுக்கத்துப்புதநாதனார் பாடியது.

இ - ள்.—யாற்ற்டைக்குறையுட் புள்ளிப்பட்ட மரநிழற்கணிநுந்து உடம்பாகிய முழுத்தசையைவாட்டும் வீர, சின்கருத்திற்கேற்ப சின்னோடு வடக்கிருந்தார் பலராதலான், யான் இதற்கு உதவாது பிற்படவந்ததற்கு என்னை அவரோடுசொல்லி வெறுத்தி நீ.—எ -று.

யான் பிற்படவந்ததற்கு என்னைப்புலந்து என்னோடு சொல்லாடாதிருந் தாய் நீயென்றும், இவனுடனே வடக்கிருந்தோர்களும் எதிரேற்றுக்கொள் ளாமைநோக்கி நின் குறிப்பிற்கேற்பப் புலந்தார்பலரென்றுமுரைப்பினுமமை யும்.

‘உள்ளாற்றுக்கவலை’ என்பதற்கு வழிக்குள்ளாகிய நார்த்திசையுக்கூடிய இடமென்றுமாம்; கவர்த்தவழிக்குள்ளென்றுரைப்பாருமுளர்.

* அரசுதுறந்து வடக்கிருந்து உயிர்நீத்த உள்ளமிகுதியான் மள்ள வென்றார். (உகசு)

க. “செல்லாற்றுக்கவலை” (குறுந். உசூ௩ : உ); “கனையெரி நிகழ்ந்த விலையி லங்காட், நெழுப்புறத் தன்ன புள்ளிநீழல்” அகநா. ௩௭௭௩.

உ. புறநா. ௩௨௦ : க௩.

* “திமைமன்ன ருய்ப்பத் திருநிற்பச் செங்கோ னடப்பக், குறைவின்றிக் கொற்ற முயரத் தெவ்வர் தேர்பணிய, ஷுமைகின்றகாலத் தறக்கேட் றுரு முற்ற பாம்பி, னறிவன் னடிக்கி முரசஞ்சித் துறந்தவாறும்” கீவக. ௨௭.

௩௩௮ புறநானூறு மூலமும் உரையும்.

(௨௨௦.) பெருஞ்சோறு பயந்து பல்யாண்டு புரந்த

பெருங்களி நிழந்த பைதற் பாக

னதுசேர்ந் தல்கிய வழங்க் லாவே

வெளின்பாழாகக் கண்டிகலுழந் தாங்குக்

ரு கலங்கினே னல்லனோ யானே பொலந்தார்த்

தேர்வண் கிள்ளி போகிய

பேரிசை மூதூர் மன்றங் கண்டே.

திணையும் துறையும் அவை.

அவன் வடக்கிருந்தானுழைச்சேன்று மீண்டுவந்து உறையூர்க்கண்ட பொத்தியார் அழுது பாடியது.

இ - ள்.—பெரியசோற்றையுண்டாக்கிப் பல்யாண்டுபாதுகாத்த பெரிய களிற்றையிழந்த வருத்தத்தினையுடையபாகன் அவ்வியானேசேர்ந்து தல்கிய இரக்கத்தையுடையகூடத்தின்கட் கம்பம்வறிதேறிக்கப் பார்த்துக் கலங்கின தன்மைபோல யான் இறந்துபடுதலின்றிக் கலங்கினேனல்லனோ, பொன்னு னியன் தமாலையையுடைய தேர்வண்மையைச்செய்யும் கிள்ளிபோகப்பட்ட பெரியபுகழினையுடைய பழைய உறையூரின்மன்றத்தைப்பார்த்து.—எ - று.

மூதூர்மன்றங்கண்டு கலங்கினேனல்லனோவெனக்கூட்டுக.

மன்றம் - ஈண்டுச் செண்டுமெளி.

அழுங்கல் - முன்புள்ள ஆரவாரமுமாம்.

இறந்தவென்று சொல்லுதல் இன்னுமையால், போகியவென்றார். (௨௨௦)

க. பெருஞ்சோறு : புறநா. ௨ : ௧௬ ; ௨௩௫ : ௫.

ரு. பொலந்தார் : புறநா. ௨ : ௧௪ ; ௨௨௬ : ௪.

க. 'தேர்வண் கிள்ளி' புறநா. ௪௩ : ௧௦.

(௨௨௧.) பாடுநர்க் கீத்த பல்புக முன்னே

யாடுநர்க் கீத்த பேரன் பினனே

யறவோர் புகழ்ந்த வாய்கோ லன்னே

திறவோர் புகழ்ந்த திண்ணன் பினனே

ரு மகளிர் சாயன் மைந்தர்க்கு மைந்து

துகளறு கேள்வி யுயர்ந்தோர் புக்கி

லனைய நென்னு தத்தக் கோனே

௩ - ச. சிறுபான். ௨௦௭ - ௧௮.

ரு. "மறவர் மறவ" பெரும்பான், ௪௫௫.

க - ௬, புறநா. ௨௩௬ : ௧ - ௧௮.

நினையாக் கூற்ற மின்னுயி ருய்த்தன்று
பைத லொக்கற் றழீஇ யதனை
க௦ வைகம் வம்மோ வாய்மொழிப் புலவீர்
நனந்தலை யுலக் மரந்தை தூங்கக்
கெடுவி னஸ்விசை சூடி
நடுக லாயினன் புரவல னெனவே.*

தினையும் துறையும் அவை.

அவன் நடுகற்கண்டு அவர் பாடியது.

இ - ள்.—பாடுநர்க்குக்கொடுத்த பலபுகழினையுமுடையன் ; கூத்தர்க்குக் கொடுக்கப்பட்ட மிக்க அன்பினையுமுடையன் ; அறத்திறமுடையோர் புகழ்ப்பட்ட நீதிதாற்குத்தக ஆராய்ந்துநடத்திய செங்கோலையுடையன் ; சான்றோர்புகழ்ப்பட்ட திண்ணியநட்பினையுடையன் ; மகளிரிடத்துமென்மையையுடையன் ; வலியோரிடத்து மிக்கவலியையுடையன் ; குற்றமற்ற கேள்வியையுடைய அந்தணர்க்குப்புகலிடம் ; அத்தன்மையையுடையோனென்று கருதாது அத்தகுதியையுடையோனை அவ்வாறுகருதாத கூற்றம் அவனது இனிய உயிர் கொடுப்போயிற்று ; அதனால், பையாப்புற்ற நம்முடையசுற்றத்தை அணைத்துக்கொண்டு அக்கூற்றத்தை வைவேமாக வாரீர், மெய்யுரையை யுடையபுலவீர், நல்ல இடத்தினையுடைய உலகம் துன்பமிகக் கேடில்லாத நல்லபுகழ்ச்சிமாலையைச்சூடி நடப்பட்ட கல்லாயினான் எம்மைப் பாதுகாப்போனெனச்சொல்லி.—எ - று.

ஈத்தபுகழ் ஈதலாவுளதாகியபுகழெனவும், ஈத்தவன்பு ஈத்தற்கு ஏதுவாகிய அன்பெனவுங்கொள்க.

வாய்மொழிப்புலவீர், அத்தக்கோனைக் கூற்றம் இன்னுயிருய்த்தது ; அதனால் புரவலன் கல்லாயினானென ஒக்கல் தழீஇ அதனை வைகம் வம்மோ வெனக்கூட்டி வினைமுடிவுசெய்க.

சாயல் மைந்து புக்கிலென்பன ஆகுபெயர். புக்கில் வினைத்தொகை.

கேடென்பது கெடுவெனக் குறைந்தறிந்தது. (உஉக)

அ. புறநா. ௩: ௧௨; சஉ: ௨௨.

ஏ-அ. “ தவத்துறை மாக்கண் மிகப்பெருஞ்செல்வ, நீற்றிளம் பெண்டி றாற்றாப் பாலகர், முதியோ ரொன்ன னினையோ ரென்னுள், கொடுந்தொழி லாளன் கொன்றனன் குவிப்ப” மணி. ௬: ௯௭ - ௧௦௦.

கஉ. “கெடுவாக வையா தலகம்” துறள். ௧௧௭.

கஉ - ௩. புறநா. ௨௬௪: ௧ - ௪ ; “ஆடவர், பெயரும் பீடு மெழுதி யதர்தொறும், பீலி சூட்டிய பிறங்குநிலை நடுகல்” (அகநா. ௧௩௧) ; “செல்லா நல்லிசைப் பெயரொடு கட்ட, கல்லேசு கவலை யெண்ணுமிகப் பலவே” மலைபடு. ௩௮௮ - ௯.

* மு. காஞ்சித்திணைத்துறைகளுள், மன் அடாது வந்த மன்னைக்காஞ்சிக்கு மேற்கோள் ; நோல். புறத்திணை. சூ. ௨௪ - ௩.

(௨௨௨.) அழலவிர் வயங்கிழைப் பொலிந்த மேனி
நிழலினும் போகாநின் வெய்யோள் பயந்த
புகழ்சால் புதல்வன் பிறந்தபின் வாவென
வென்னிவ னொழித்த வன்பி லாள

நு வெண்ணு திருக்குவை யல்லே

யென்னிடம் யாதுமற் றிசைவெய் யோயே,

திணையும் துறையும் அவை.

3. வனைத் தன்மகன் பிறந்தபின் பெயர்த்துச்சேன்று பொத்தியார்
எனக்கு இடந்தாவென்று சொற்றது.

இ - ள்.—யாவலிளங்கிய ஒளியையுடைய ஆபரணத்தாற் சிறந்தவடி
வினையுடையளாய் நின்நிழலினும் ஒருபொழுதுநீங்காத நீ விரும்பத்தக்க
மனைவி பெறப்பட்ட புகழ்மைந்த பிள்ளையாளவன் பிறந்தபின் வாவெனச்
சொல்லி என்னை இவ்விடத்துநின்றும்போக்கிய என்னோடு உறவிலலாதவனே,
உன்னோடு என்னிடை நட்பைக் கருதாதிருப்பையலிலை; புகழ்மைவிரும்புவோய்,
நீ எனக்குக் குறித்தவிடம் யாது? சொல்லுவாயாக.—எ - று.

மற்று அசை.

அழல்போலப் பாடஞ்செய்யுமேனியெனினுமமையும். (௨௨௨)

௩. “வீதுசால புதலவர்ப் பெற்றனை” பதிற். எசு.

(௨௨௩) பலர்க்குநிழ லாகி யுலகமீக் கூறித்

தலைப்போ கன்மையிற் சிறுவழி மடங்கி

நிலைபெறு நடுக லாகியக் கண்ணு

மிடங்கொடுத் தளிப்ப மன்ற வுடம்போ

நு முன்னுயிர் விரும்புந் கிழமைத்

தொன்னட் புடையார் தம்முழைச் செவினே.

திணையும் துறையும் அவை.

கல்லாகியும் இடங்கொடுத்த கோப்பெருஞ்சோழனை வடக்கிருந்த
பொத்தியார் பாடியது.

இ - ள்.—பலர்க்கும் அருளுடைமையான் நிழலையொத்து உலகத்தார்
மிகுத்துச்சொல்ல உலகத்தையாளும் தன்மை முடியச்செலுத்துதற்கு மறு
மைபை நினைத்தால முடிவுபோகாமையின் வடக்கிருத்தற்கு வரைந்த சிறிய
இடத்தின்கணிநுநது உயிரீர்த்தலின் நிலைபெற நடப்பட்ட கலலானவிடத்

௩. நடுகல : புறநா. ௨௨௧ : க௩.

“தருமங் கைதர, மன்னுயிர்க் குறுவதே செய்து வைகினே, நென்
னுயிர்க் குறுவதுஞ் செய்ய வெண்ணினேன்” கம்ப. மந்திர. கடு. 1.

புறநானூறு மூலமும் உரையும். ௩௪௧

தம் இடங்கொடுத்தளிப்பர் நிச்சயமாக ; உடம்போடு இனியவுயிர்விரும்பு மாறுபோல விரும்புமுரிமையையுடைய பழையதாகிய நட்பையுடையோர் தம்மிடத்தே செல்லின்.—எ - று.

மீக்கூறியென்பது, மீக்கூறவெனத்திரிக்கப்பட்டது ; ஆணைகூறி யென்றமாம்.

தொன்னட்புடையோர் தம்முழைச்செலின், இடங்கொடுத்தளிப்பவெனக் கூட்டி வினைமுடிவுசெய்க.

அவன் நட்பினை வியந்துகூறியது.

(௨௨௩)

(௨௨௪) அருப்பம் பேணு தமர்கடந் ததூஉந்

துணைபுண ராயமொடு தகம்புடன் றொலைச்சி

யிரும்பா ணைக்கற் கடும்பு புரந்ததூஉ

மறமறக் கண்ட நெறிமா ணவையத்து

ரு முறைநற் கறியுநர் முன்னுறப் புகழ்ந்த

தூவியற் கொள்கைத் துகளறு மகளிரொடு

பருதி யுருவிற் பல்படைப் புரிசை

யெருவை துகர்ச்சி யூப நெடுந்தூண்

வேத வேள்வித் தொழின்முடித் ததூஉ

௧௦ மறிந்தோன் மன்ற வறிவுடை யாள

னிரிந்தோன் றானே யளித்திவ் வுலக

மருவி மாறி யஞ்சுவரக் கடுகிப்

பெருவறங் கூர்ந்த வேனிற் காலைப்

பசித்த வாயத்துப் பயனிரை தருமார்

௧௧ பூவாட் கோவலர் பூவுட னுதிரக்

கொய்துகட் டழித்த வேங்கையின்

மெல்லியன் மகளிரு மிழைகளைந் தனரே.

திணையும் துறையும் அவை.

சோழன் கரிகாற்பெருவளத்தானைக் கருங்குழலாதனார் பாடியது.

எ. “படையார் புரிசைப்பட்டினம்”, “படையுடை நெடுமதில்” தேவாரம்.

கஉ - ௩. “அருவி மாமலை நிழத்தவு மற்றக், கருவி வானக் கடற் கோண் மறப்பவும், பெருவறனாகிய பண்பில் காலையும்” பொருந். ௨௩௫-௭.

௧௧. பூ—கூர்மை ; “பூரின்ற வேன்மன்னன்” (இறை. கு. ௧௭ - மேற்); “அடைவார்வை நிசிதம் பூவள் எயிலவசி யாறுங் கூர்மை” சூடா மணி. ௭; ௧௬.

இ-ள்.—அரிய அரண்களைப் பாதுகாவாது போரைச்செய்தீழ்த்ததவும் துணையாய்க்கூடிய இனத்துடனேயுங்கூட மதக்குடங்களைச் சேரநுகர்ந்து தொலைத்துப் பெரிய பாண்சுற்றமாகிய சுற்றத்தைப் பாதுகாத்ததவும் அறத்தைத் தெளியவுணர்ந்த ஒழுக்கம் மாட்சிமைப்பட்ட அந்தணரது அவைக்களத்தின்கண் வேள்விக்குரிய முறைமையை நன்றாக அறியுஞ் சடங்கவிகள் அம்முறைமையை முன்னின்று காட்டப் பலரானும் புகழப்பட்ட தூய இயல்பையுடைத்தாகிய கற்பொழுக்கமாகிய கொள்கையையுடைய குற்றந்தீர்ந்த குலமகளிரோடு வட்டமாகிய வடிவினையுடைத்தாகிய பலபடையாகச் செய்யப்பட்ட மதிலாற் குழப்பட்ட வேள்விச்சாலைபுட் பருந்துவிழுங் குவதாகச் செய்யப்பட்டவிடத்து நாட்டிய பூபமாகிய நெடிய கம்பத்து வேதத்தாற் சொல்லப்பட்ட வேள்வியினைச் செய்துமுடித்ததவுமாகிய இவற்றையுபயனை நிச்சயமாகவறிந்த அறிவினையுடையோன் ; அவன்றான் தஞ்சினன் ; ஆதலால், இனி இவ்வுலகம் இரங்கத்தக்கது ; அருவிரீர்மறுத்துப் உலகத்தாரஞ்சும்பிரிசு வெம்மையுற்றுப் பெரிய வற்கடமிக்கவேனிற்காலத்து* பசித்த ஆயமாகிய பயன்படும் ஆனிரையை இரக்கித்தல்செய்வாராகக் கூர்மை பொருந்திய கொடுவாளாற் கோவலரானவர்கள் பூக்களுடனேயுதிர்க் கொம்புகளைக்கழித்து அதன்மழைச்செறிவையழித்த வேங்கையினையொப்ப மெல்லிய இயல்பினையுடைய உரிமைகளிரும் அருங்கலவணிமுதலவாகிய அணிகளைவொழித்தார்.—எ -று.

முறைநற்கறியுநர் முன்னுற வேள்வித்தொழின்முடித்ததூஉமென இயையும்.

எருவையென்றது, பருந்தாகச்செய்யப்பட்ட வடிவினை.

அறிவுடையாளானிரந்தான் ; மகளிரும் இழை களைந்தனர் ; இவனை யிழந்த உலகம் அளித்தெனக்கூட்டி வினைமுடியுசெய்க.

‘எருவையுறவநி’ என்று பாடமோதுவாருமுளர்.

‘ஆயத்துப்பயனிரை’ என்பதற்கு ஆயத்திற்குப்பயனாகிய இரையெனினு மமையும். (உஉ௪)

* சடங்கவிகள் - வட்டங்கலித்துக்கள் ; ஆறங்கங்கனையும்நிற்தோ ரென்றபடி ; “புத்தூர்ச் சடங்கவி மறையோன்” (பேரிய. தடுத்தாட் கொண்ட. ஏ) ; முறையைக் காட்டுவோர்க்கு உபதிரஷ்டாக்கள் என்பது பெயர்.

† பருந்துவடிவமாகச்செய்ததற்குக் கருடசயனமென்று பெயர்.

(உஉ௫.)தலையோர் நங்கின் நீஞ்சேறு மிசைய

விடையோர் பழத்தின் பைங்கனி மாந்தக்

கடையோர், விடுவாய்ப் பிசிரொடு சுடுகிழங்கு நுகர

நிலமலர் வையத்து வலமுறை வனைஇ

நு வேந்தழி டழித்த வேந்துவேற் றுணையோ

டாற்ற லென்பதன் றேற்றங் கேளினிக்

கள்ளி போகிய களரியம் பறந்தலை

முள்ளுடை வியன்காட் டதுவே நன்றுஞ்

சேட்சென்னி நலங்கிள்ளி கேட்குவன் கொல்லென

க0 ஷின்னீசைப் பறையொடு வென்றி நுவலத்

தூக்கணங் குரீஇத் தூங்குகு டேய்ப்ப

வொருசிறைக் கொளீஇய திரிவாய் வலம்புரி

ஞாலங் காவலர் கடைத்தலைக்

காலைத் தோன்றினு நோகோ யானே.

திணையும் துறையும் அவை.

சோழன் நலங்கிள்ளியை ஆலத்தூரீகிழார் பாடியது.

இ - ள்.—முன்செல்லும் * தூசிப்படையோர் பணியின்கணுதாகிய நங்கினது இனிபசெறிவை அயில, இடைச்செல்வோர் பழத்தினது செவ்விக்கனியை துகர, பின்செல்வோர் நீங்கியவாயையுடைய பிசுருடனே சுடப்பட்ட கிழங்கினை துகர இப்படியொழுக்குடைத்தாகி இடமகன்ற உலகத்து வலமுறையாகச் சூழ்ந்து மன்னரை வலிகெடுத்த மேம்பட்ட வேலையுடைய சேனையுடனாகுடிய வலியென்று சொல்லப்பட்ட தன் வினாவை இனிக் கேட்பாயாக ; கள்ளியோங்கிய களர்நிலமாகிய பாழப்பட்டவிடத்து முள்ளுடைத்தாகிய பெரிய புறங்காட்டின்கண்ணத்தாயிற்று ; பெரிதும் சேட்சென்னிநலங்கிள்ளி கேட்பாங்கொல்லோவென அஞ்சி இனிய ஓசையையுடைய முரசுடனே வெற்றியைச்சொல்லாநிற்க முன்பு தூக்கணங்குருவியினது தூங்கப்பட்ட கூட்டையொப்ப ஒருபக்கத்தே தூங்கப்பட்ட வலத்திலேபுரிந்த திரிந்த வாயையுடைய சங்கம் இப்பொழுது உலகங்காக்கும் அரசரது வாயிலிடத்தே பள்ளியெழுச்சிக்காலத்தே தோன்றினும் அதனைக்கேட்டு இறந்துபடாது நோமளவினோனாயினேன்.—எ - ம.

முன்பு நலங்கிள்ளிசேட்சென்னி கேட்குவன்கொல்லென ஒருசிறைக் கொளீஇய வலம்புரி இன்று வென்றி நுவலாநிற்கப் பறையொடு காலைத் தோன்றினும் யானேவேனெனக்கூட்டி வினைமுடிவுசெய்க.

கேளினியென்றது நெஞ்சினே.

‘வென்றி நுவலா’ என்றும், ‘காலைத்தோன்றின’ என்றும் பாடமோதுவாறு முளர். (உஉ௫)

எ. 1௫. புறநா. உச௫ : ௩ ; உ௩௭ : ௧௩.

*க. சேட்சென்னிநலங்கிள்ளி : புறநா. உ௭ : ௧0.

* தூசிப்படை - முன்படை ; சேனையின் முதலிற்செல்வோர் பணை நங்கிள் திஞ்சேறுமிசையவென்றதும், இஹையிற்செல்வோர் பனங்கனி மாந்தவென்றதும், கடைபிற்செல்வோர் பனம்பிசிரையும் சுட்டபனங்கிழங்கையும் துகரவென்றதும் சேனையின் மிகுதியையும் அது செல்லுதற்குரிய காலநீட்சியையுமுணர்த்தி நின்றன.

(௨௨௬.)செற்றன் றுயினுஞ் செயிர்த்தன் றுயினு

முற்றன் றுயினு முய்வின்று மாதோ

பாடுவர் போலக் கைதொழு தேத்தி

யிரந்தன் றுகல் வேண்டும் பொலந்தார்

டு மண்டமர் கடக்குந் தானேத்

1 திண்டேர் வளவற் கொண்ட கூற்றே.*

திணையும் துறையும் அவை.

சோழன்குளமுற்றத்துத்துஞ்சிய்கள்ளவளவனை மாறேக்கத்து நப் பசுலையார் பாடியது.

இ - ள். — தன்மனத்துள்ளே கறவுகொண்டதாயினும் வெளிப்படநின்று வெகுண்டதாயினும் உற்றுநின்று கையோடுமெய்தீண்டி வருத்திற்றாயினும் அதற்குப் பிழைத்தலுண்டாகாது; பாடுவாரைப்போலத் தோன்றிநின்ற கையாற்றொழுது வாழ்த்தி இரந்து உயிர்கொண்டதாகலவேண்டும்; பொன்னுனியன் தமாலையினையும் மண்டியபோரின் கண் எதிரின்றுவெல்லும் படை யினையும் திண்ணியதேரினையுமுடைய வளவனைக்கொண்டகூற்று. — எ - று.

டொலந்தார்வளவனெனவியையும்.

கூற்றமிரந்ததாகல்வேண்டும்; இம்மூன்றினுள் ஒன்றுசெய்யினும் பிழைப்பின்மனைக்கட்டுக.

இஃது அவனான்மையிருதியினையும் வண்மையினையும் வியந்து இரங்கிக் கூறியவாறு. (௨௨௬)

௩. “கைதொழுஉட் பரவ்” முருகு. ௨௫௨.

௪. புறநா. ௨௨௦ : ௫.

௫. புறநா. ௨௧௩ : ௧.

* மு. காஞ்சித்திணைத்துறைகளில், “கழிந்தோர் தேத்துக்கழிபட றுநீஇ, யொழிந்தோர் புலம்பிய கையறுநிலை” என்பதற்கும் (தொல். புறத் திணை. சூ. ௧௯ - இளம்), மன் அடாது வந்தமன்னக்காஞ்சிக்கும் (ஷெ. ஷெ. சூ. ௨௪ - ந) மேற்கோள்.

(பி - ம்.) — 1 ‘திண்டோள்’

(௨௨௭.)நனிபே தையே நயனில் கூற்றம்

| விரகின் மையின் வித்தட் டுண்டனை

௧. உரிச்சொற்றொடருக்கும் (நன் - மயிலை. சூ. ௧௫௧, ௨௫௬, ௩௭௩; நன் - வி. சூ. ௧௫௨, ௩௭௪; இ - வி. சூ. ௫௪ - உரை), உரிச்சொல் பெயரை யடுத்துவந்ததற்கும் (நன் - மயிலை. சூ. ௪௪௧), நனியென்னு முரிச்சொல் மிகுதியென்னும் பண்பை விளக்கியதற்கும் (ஷெ. ஷெ. சூ. ௫௫; நன் - வி. சூ. ௪௫௧) மேற்கோள்.

௨. புறநா. ௨௩௦ : ௧௩.

யின்னுங் காண்குவை நன்வா யாகுத
 லொளிறுவாண் மறவருங் களிது மாவுங்
 ௫ குருதியங் குருஉப்புநற் பொருகளத் தொழிய
 நாளு மாணன் கடந்தட் டென்றுநின்
 வாடுபசி ¹ யருத்திய பழிதீ ராற்ற
 னின்னோ ரன்ன பொன்னியற் பெரும்பூண்
 வளவ னென்னும் வண்டுமூசு கண்ணி
 ௧0 யினையோற் கொண்டனை யாமி
 னினியார் மற்றுநின் பசிதீர்ப் போரே.

தினையும் துறையும் அவை.

அவனை ஆடுதுறைமாசாத்தனார் பாடியது.

இ - ள்.—மிகவும் அறிவுடையயல்லை, ஈரமில்லாத கூற்றமே ; நினக் குப் போவதொருவிரகிலலாமையினான் மேல்வினைந்து பயன்படும்தவையைக் குற்றியுண்டாய் ; ஆயின் நினக்கு இவ்வாறுசொல்லிய வார்த்தை நல்லமெய் யாதல் இன்னமுங்காண்பை ; ஒளிவிளங்கிய வாட்போராவல்ல வீரரும் யானையும் குதிரையும் உதிரமாகிய நிறமுடைய அழகியநீர்மிக்க போர்க்களத் தின்கண் மாய நாடோறும் அமையானாய் எதிரின்று கொன்று நாடோறும் நினதுமெய் வாடுதற்கேதுவாகிய பசிதீர்த்தற்கு ஊட்டிய வசையற்ற வலியையுடைய கொலைத்தொழிலுக்கு நின்னையொத்த பொன்னுனியன்ற பேரணிகலத்தையுடைய வளவனென்றுசொல்லப்படும் வண்டுகள்மொய்க்கப் படும்கண்ணியையுடைய இத்தன்மையினையுடையோனை நீகொண்டாயாயின், இனி நின்பசியைக்கெடுப்போர் யார் ? சொல்லுவாயாக.—எ -று.

கூற்றமே, இத்தன்மையோனைக் கொண்டாயாயின், நின் பசியைத் தீர்ப்போர் இனி யார் ? விரகின்மையின் வித்தட்டுண்டனை ; நன்வாயாகுதல் இன்னுங்காண்குவையெனக்கூட்டி வினைமுடிவுசெய்க.

நயன - நியாயமுமாம்.

(௨௨௭)

ச. “ஒளிதுவாண் மறவருந் தேரு மாவுங், களிதுஞ் சூழ்தர” மணி. ௧ :
 அ - கூ.

(பி - ம்.)—¹ ‘அருக்கிய’

(௨௨௮.) கலஞ்செய் கோவே கலஞ்செய் கோவே

யிருடிணிந் தன்ன குருஉத்திரட் பருஉப்புகை

யகலிரு விசும்பி னூன்றுஞ் சூளை

நனந்தலை மூதூர்க் கலஞ்செய் கோவே

௫ யளியை நீயே யாங்கா குவையகொ

௩௪௬ புறநானூறு மூலமும் உரையும்.

நிலவரை சூட்டிய நீணெடுந் தானைப்
புலவர் புகழ்ந்த பொய்யா நல்லிசை
விரிகதிர் ஞாயிறு விசம்பிவர் தன்ன
சேண்ணிளங்கு சிறப்பிற் செம்பியர் மருகன்
க0 கொடிநாடங்கு யானை நெடுமா வளவன்
நேவருலக மெய்தின னாதலி
னன்னோற் கவிக்குங் கண்ணகன் ருழி
வனைதல் வேட்டனை யாயி னெனையதூஉ
மிருநிலம் திகிரியாப் பெருமலை
கரு மண்ணு வனைத லொல்லுமோ நினக்கே.

தினை - அது ; துறை - ஆனந்தப்பையுள்.

அவனை ¹ ஐயூர்முடவனார் பாடியது.

ஆனந்தப்பையுள்வது:—

* “விழும் கூர வேய்த்தோ ளரிவை
கொழுநன் வீயக் குழைந்துயங் கின்ற.”

இ - ள்.—அநிகலம்வனையும் வேட்கோவே! அநிகலம்வனையும் வேட்கோவே! இருள் நீங்கி ஓரிடத்தேசெறிநது நின்றாற்போன்ற நிறமுடைத்தாய்த் திரண்ட மிக்கபுகை அகலிய பெரிய ஆகாயத்தி ன்கட் சென்றுதங்கும் சூனையையுடைய அகலிய இடத்தினையுடைய பழையவானின்கட் கலம்வனையும் வேட்கோவே! இரங்கத்தருவை, நீ என்ன வருத்தமுறுவையதான், நிலவெல்லையின் கண் பரப்பிய மிக்கபெரியசேனையினையுடைய அறிவுடையோர்புகழ்ந்த பொய்யாத நல்லபுகழினையும் பரந்தசுடரினையுடைய ஆதித்தன் வானத்தின்கண் பரந்தாலொத்த சேய்மைக்கண்ணே விளங்கும் தலைமையையுடைய செம்பியர்மரபினுள்ளான், கொடிகள் நாடங்காரின்ற யானையினையுடைய மிகப்பெரிய வளவன், அவன் தேவருடைய விண்ணுலகத்தையடைந்தானாகலான், அப் பெற்றிப்பட்டோனைக் கவிக்கும் இடமகன்ற தாழியை வனைதலை நீ விரும்பினாயின் எப்படியும் பெரியநிலவட்டம் உருளியாகப் பெரியமேருமலை மண்ணை வனைய இயலுமோ? இயலாதன்றே நினக்கு.—எ - று.

அடுக்கு விரைவின் கண்வந்தது.

கலஞ்செய்கோவே! வளவன் தேவருலகமெய்தினானாதலால், அன்னோற் கவிக்கும் தாழி வனைதல் வேட்டனையாயின் இருநிலம் திகிரியாக மாமேரு

கக - உ. புறநா. ௨௩௮, ௨௩௯, ௩௬௪ ; “தாழ்வயி னடைப்போர் தாழியிற் கவிப்போர்” மணி. ௬ : ௬௭.

கஉ - ச. “மாயிருந் தாழி கவிப்பத், தாவின்று கழிகவெற் கொள்ளாக் கூந்தே” நற். ௨௭௧.

* புறப்பொருள்வேண்பாமாலை, சிறப்பிற்போதுவியற்படலம், கரு. (பி - ம்.)—1 ‘உறையூர்முடவனார்’

புறநானூறு முலமும் உரையும். ௩௪௭

மண்ணை வளைதலொல்லுமோ? ஒல்லாமைபின் யாங்காருவை; நீ இரங்கத் தக்காயெனக்கூட்டி வளைமுடிவுசெய்க.

இது சுற்றத்தார் இரங்கிக்கூறுதலின், ஆனந்தப்பையுளாயிற்று. (௨௨௮)

(௨௨௯.) ஆடிய வழற்குட்டத்

தாரிரு ளரையிரவின்

முடப்பனையத்து வேர்முதலாக்

கடைக்குளத்துக் கயங்காயப்

௫ பங்குனி யுய ரழுவத்துத்

தலைநாண்மீ னிலைதிரிய

நிலைநாண்மீ னதனெதி ரேர்தரத்

தொன்னாண்மீன் றுறைபடியப்

பாசிச் செல்லா தூசி முன்னு

௧௦ தளக்கர்த்திணை விளக்காகக்

கனையெரி பரப்பக் காலெதிர்பு பொங்கி

யொருமீன் விழுந்தன்றால் விசம்பி னானே

அதுகண், டியாமும் பிறரும் பல்வே றிரவலர்

பறையிசை யருவி நன்னாட்டிப் பொருந

௧. அழற்குட்டம் : “அழல்சேர் குட்டத் தட்டமி” (சீலப், ௨௩ : ௧௩௪) ; ஆடு - மேடராசி ; அக்கினியை அதிதேவதையாகவுடைமையின் கார்த்திகைக்கு அழலென்பது பெயராயிற்று. அசுவதியின் நான்கு கால்களும் பரணியின் நான்கு கால்களும், கார்த்திகையின் முதற்காலும் மேடராசிக்குரியன. பங்குனி மாதத்திற் கார்த்திகை நட்சத்திரமுள்ளதினம் பூர்வ ஷ்டஷ்டி அல்லது ஸப்தமியென்பது கணிததூற்றுணிபாதலால், அத்தினத்தின்பாதியிரவு நிறைந்த இரண்டையுடைத்தாயிற்று.

௩. அனுடத்தின்வடிவமாகிய ஆறுநட்சத்திரங்களின் தொகுதி வளைந்த பனைமரம்போன்ற தோற்றமுடைமையின் அது முடப்பனையெனப் பட்டது ; ‘அனுட மாறு முடப்பனை போலும்’ என்பர்.

௬. பாசி, ஊசியென்பன முறையே பிராசி, உத்சியென்னும் வடமொழிச்சிதைவுகள் ; உச்சிமீனுக்கு முன் எட்டாவதுமீன் அத்தமித்தலும் பின் எட்டாவது மீன் உதித்தலும் இயல்பு ; ‘உச்சிமீனுக் கெட்டாய் னுதயமீன்’ என்பர்.

௫ - ௧௨. புறநா. ௨௪ : ௨௪ - ௫ ; பங்குனிமாதத்தில் நட்சத்திரம் வீழின், இராசபீடை என்பர் ; “ஆடு கயறே டனுச்சிங்கத் தெழுமீன் விழுமே லரசழிவாம்” என்பது சோதிடதூல்.

௧௪. புறநா. ௧௨௬ : ௮ - ஆம் அடியின் குறிப்பைப்பார்க்க.

௩௪௮ புறநானூறு மூலமும் உரையும்.

கடு னேயில னாயி னன்றுமற் றில்லென
வழிந்த நெஞ்ச மடியுளம் பரப்ப
வஞ்சின மெழுநாள் வந்தன் றின்றே
மைந்துடை யானை கைவைத் துறங்கவுந்
தின்பிணி முரசங் கண்கிழிந் துருளவுங் .

௨௦ காவல் வெண்குடை கால்பரிந் துலறவுங்
காலியற் கலிமாக் கதியின்றி வைகவு
மேலோ ருலக மெய்தின னாகலி
னெண்டொடி மகளிர்க் குறுதுணை யாகித்
தன்றுணை யாய மறந்தனன் கொல்லோ

௨௫ பகைவர்ப் பிணிக்கு மாற்ற னசைவர்க்
களந்துகொடை யறியா வீகை
மணிவரை யன்ன மாஅ யோனே.*

தினையும் துறையும் அவை.

† கோச்சேரமான் யானைக்கடீசேளய் மாந்தரஞ்சேரலிநம்போறை
இன்னநாளிற்றுஞ்சுமென அஞ்சி, அவன் துஞ்சியவிடத்துக் கூடலூர்
கீழார் பாடியது.

இ - ள்.—மேடவிராசிபொருத்திய கார்த்திகைநாளின் முதற்காலின்கண்
நிறைந்த இருளையுடைய பாதியிரவின்கண் முடப்பனைபோலும் வடிவை
யுடைய அனுடநாளின் † அடியின்வெள்ளிமுதலாகக் கயமாகிய § குள
வடிவுபோலும்வடிவையுடைய புனர்பூசத்துக் கடையின்வெள்ளி எல்லையாக
விளங்கப் பங்குனிமாதத்தினது முதற்பதினாதின்கண் உச்சமாகிய உத்த
ரம் அவ்வுச்சியினின்றும்சாய அதற்கு எட்டாமீனாகியமூலம் அதற்கெதிரே
எழாநிற்க அந்த உத்தரத்திற்கு முன்செல்லப்பட்ட எட்டாமீனாகிய மிருக
சீரிடமாகிய நக்கத்திரம் துறையிடத்தேதாமுக் கீழ்த்திசையிற்போகாது

கக, புறநா. கூக : க.

௨௨. புறநா. ௨௧௩ : ௧௦ ; ௨௨௮ : ௧௧ ; ௨௪௯ : ௧௧.

* மு. பாடாண்மனைத்துறைகளுள், 'அச்சமுமுவகையு மெச்சமின்றி,
நாளும் புள்ளும் பிறவற்றினிமித்தமுங், காலங்கண்ணிய ஓம்படை' என்ப
தற்கு மேற்கோள் (தொல். புறத்திணை. கு. ௩௦ - இளம்) ; "ஆடிய
லழற்குட்டத்து...மாஅயோனே : இதனுள், பாடாண்டலைவனது நான்மீனை
வீழ்மீன் நலிந்தமைபற்றிக் கூறியது" (பெடி. பெடி. ௩, ௩௬ - ௩).

† புறநா. ௨௨ : கருத்தின் அடிக்குறிப்பு.

‡ அடியின் வெள்ளி - முதல் நட்சத்திரம்.

§ புனர்பூசம் கயமாகிய குளவடிவமுடையது ; அதனால், அது கய
மென்றும், குளமென்றும், ஏரியென்றும் பெயர்பெறும் ; "அதிதிராள் கழை
யாவண மேரி புனர்தங் கரும்பிவை புனர்பூச மாகும்" பிங்கலத்தை.

வடதிசையிற்போகாது கடலாற்குழப்பட்டபூமிக்கு விளக்காக முழங்கா
நின்ற தீப்பரக்கக் காற்றாற்பிதிர்த்துகளார்து ஒருமீன் வீழ்ந்தது வானத்தி
னின்றும்; அதனைப்பார்த்து யாமும் பிறகுமாகிய பல்வேறுவகைப்பட்ட இர
வலர் எம்முடைய பறையொலிபோலும் ஒலியையுடைய அருவியையுடைய
நல்ல மலைநாட்டுக்குவெந்தனாகியவன் நோயையுடையனல்லனாகப்பெறின் அழ
கிதென இரங்கிய நெஞ்சுத்துடனே மடிந்தவுள்ளம் பரப்ப யாம் அஞ்சி
னேம்; அஞ்சினபடியே ஏழாநாள் வந்ததாகலின் இன்று, வலியையுடைய
யானை கையை நிலத்தேயிட்டுவைத்துத் துஞ்சவும் திண்ணிய வாராற்பிணிக்க
ப்பட்ட முாசம் கண்கிழிந்துருளவும் உலகிற்குக் காவலாகிய வெண்கொற்ற
க்குடை கால்துணிந்து உலரவுங் காற்றுப்போலுமியலையுடைய மனஞ்
செருக்கிய குதிரைகள் கதியின்றிக் கிடக்கவும் இப்படிக்கிடக்கத் தேவருல
கத்தையடைந்தான்; ஆகையாலே, ஒள்ளியவனையையுடைய மகளிர்க்கு
மேவப்பட்டதுணையாகித் தனக்குத்துணையாகிய மகளிரையும் மறந்தான்
கொல்லோ? பகைவரைப்பிணித்துக்கொள்ளும் வலியையும் நச்சியோர்க்கு
அளந்துகொடுத்தலறியாத வண்மையையுமுடைய நீலமலைபோலும் மா
யோன்.—௭ - று.

மன்னும், தில்லும் அசை.

௧. கயத்துக்குளக்கடையென்க.

௨. நற்றிசையாகிய கிழக்கும் வடக்குஞ்செல்லாது தீத்திசையாகிய தெற்கும்
மேற்குமாகிய இரண்டனுடைய ஒருதிசைக்கண வீழ்ந்ததென்று ஆம்; அன்றி
வடக்குங்கிழக்குஞ்செல்லாதெனவே வடகிழக்கே வீழ்ந்ததென்றுமாம்.

படவென்றல் இரதனையிற் கைவைத்துநங்கவும் கண்கிழிந்துருளவும்
கால்பரிந்துலரவும் கதியின்றிவைகவுமெனத் தகுதிபற்றிக்கூறப்பட்டன.

மாயோன் மகளிர்க்குத்துணையாகித் தன்றுணையாய் மறந்தனனோ?
இல்லையோ? யாம் மறவாரிலைமையமாயினமென இரங்கிக்கூறியவாறு.

‘அஞ்சின மெழுநாள் வந்தன் தின்றென்’ என்பது உம் பாடம். (௨௨௬)

(௨௩௦.) கன்றம் ராயங் கானத் தல்கவும்

வெங்கால் வம்பலர் வேண்டிபுலத் துறையவுங்

களமலி குப்பை காப்பில வைகவும்

விலங்குபகை கடிந்த கலங்காச் செங்கோல்

௩ வையகம் புகழ்ந்த வயங்குவினை யொள்வாட்

பொய்யா வெழினி பொருதுகளஞ் சேர

வீன்றோ ணீத்த குழவி போலத்

தன்னமர் சுற்றந் தலைத்தலை யிணையக்

கடும்பசி கலக்கிய விடும்பைகூர் நெஞ்சமொடு

கூ. ‘எழினி’: புறநா. ௧௩௮: அ-க; அகநா. ௩௬, ௧௦௫, ௧௬௭, ௨௧௧.

எ. புறநா. ச: ௧௮ - ஆம் அடிக்குறிப்பைப்பார்க்க.

௧௦ நோயுழந்து வைகிய வுலகினு மிகநனி
நீயிழந் தனையே யறனில் கூற்றம்
வாழ்தலின் வருஉம் வயல்வள னறியான்
வீழ்குடி யுழவன் வித்துண் டாஅங்
கொருவ னொருயி ருண்ண யாமி

௧௩ நேரார் பல்லுயிர் பருகி
யார்குவை மன்னோவவ னமரமி களத்தே.

திணை - அது ; துறை - கையறுநிலை.

அத்யமான்தகரீர் போருதுவிழ்ந்த எழினியை அரிசில்கீழார் பாடியது.

இ - ள்.—கன்மைமேவிய ஆனிரை மேய்த்தகாட்டி டத்தே பிறிதொன் றால் ஏதமின்றிக்கிடப்பவும் சுரத்தின் நடத்தலால் வெம்மையுற்ற காலினை யுடைய வழிபோவார் தாம்வேண்டியவிடத்தே தங்கவும் களத்தின்கண் நிறைந்த நெற்பொயி காவலின்றியே கிடப்பவும் எதிரில்நின்று தடுக்கும் பகை யைத்துரந்த நிலங்கலங்காத செவ்விய ஆட்சியினையும் உலகத்தார்புகழ்ந்த விளங்கியபோரைச்செய்யும் ஒள்ளிய வாளினையும் தப்பாதமொழியினையு முடைய எழினி பொருது போர்க்களத்தின்கண்ணே வீழப் பெற்ற தாயாற் கைவிடப்பட்ட உண்ணாதகுழுவையொப்பத் தன்னேமேவியகினை இடந்தோறு மிடந்தோறும் வருந்த மிக்கபசிவருத்திய கலக்கமுற்ற துன்பமிக்க நெஞ்ச மோடு அவனையிழந்து வருத்தமுற்றுக்கிடந்த உலகத்து விதனத்தினும் மிகப் பெரிதாக நீயிழந்தாய், அறமில்லாதகூற்றமே! வாழ்தலேதுவாகவரும் வய லிடத்து விளையும் வருவாய்யறியானபத் தாரந்தகுடியையுடைய உழவன் விதையையுண்டாற்போல இந்த ஒருவனது பெறுதற்சரிய உயிரையுண்டிலை யாயிற் பகைவருடைய பலஉயிரையும் பருகிநிறைவை, அவன் போரிற் பகை வரைக் கொலலும் களத்தின்கண்.—எ - று.

மன் கழிவ்ன்கண்வந்தது.

உயிர் உண்ணவும் பருகவும் படுவதன்றியினும் அவ்வாறுகூறுதல்,
* “அகலிற் விசம்பிற் பாயிருள் பருகிப், பகல்கான் நெழுதரும் பலகதிர்ப் பருதி” என்றற்போல † ஓரணிகுறித்துநின்றது.

எழினி காஞ்சேர ஒருவருயிருண்ணையாயின், அவன் அமரடுகளத்துப் பல்லுயிரும் பருகி யார்குவை ; அதுகழிந்ததெயனக்கூட்டி வினைமுடிவு செய்க.

‘கடும்பசி களங்கிய’ என்றும் பாடம்.

(௨௩௦)

௧௧. புறநா. ௨௧௦ : அ.

௧௩. புறநா. ௨௨௭ : உ.

* பெரும்பாணுறுப்படை, க - ௨.

† ஓரணியென்றது, சமாதியென்னுமலங்காரத்தை.

(௨௩௧.) எறிபுனக் குறவன் குறைய லன்ன

கரிபுற விறகி னீம வொள்ளழற்

குறுகினுங் குறுகுக குறுகாது சென்று

விசம்புற நீளினு நீள்க பசங்கதிர்த்

௫ திங்க ளன்ன வெண்குடை

யொண்ணாயி தன்னோன் புகழ்மாயலவே.

1 தீணையும் துறையும் அவை.

2 அதியமானோமானஞ்சீயை ஓளவையார் பாடியது.

இ - ள்.—வெட்டிச்சுட்டகொல்லிலித்துக் குறவனால் தறிக்கப்பட்ட துண்டம்போன்ற கரிந்தபுறத்தையுடையவிறகால் அடுக்கப்பட்ட ஈமத்தின் கண் எரிகின்ற ஒள்ளிய அழலின்கண் உடல் சுடச் சென்றனாகிலும் அனுகு, அவ்வாறனாகாதுபோய் வறிதே ஆகாயத்தையுற ஓங்கினுமோங்குக, குளிர்த்தசுடரையுடைய மதிபோலும் வெண்கொற்றக்குடையையுடைய ஒள்ளிய ஞாயிற்றையொப்போனது புகழ் மாயா.—எ -று.

ராமமென்பது பிணஞ்சுதிதற்கு அடுக்கும் விறகடுக்கு.

இனி, ஈமவொள்ளழல் இவனுடல்சிறையாமற் சிறுகினுஞ்சிறுகுக; அன்றிச் சிறையும்படி சென்றுநீளினுநீள்க; இவர் புகழ் மாயாவெனினு மமையும்.

‘எறிபுனக்குறவன்’ என்று பாடமோதுவாருமுள்ள.

(௨௩௧)

௫. புறநா. ௩ : ௧; ௨௨ : ௧௧ - ௨; ௩௩ : ௧.

௨ - ௬. புறநா. ௨௩௧ : ௨௦ - ௨௧.

(பி - ம்.)—1 ‘திணை - பொதுவியல்; துறை-கையறுநிலை’ 2 ‘அவனை அவர்பாடியது’

(௨௩௨.) இல்லா கியரோ காலே மாலே

யல்லா கியர்யான் வாழு நாளே

நடுகற் பீலி சூட்டி நாரரி

சிறுகலத் துகுப்பவுங் கொள்வன் கொல்லோ

௫ கோடியர் பிறங்குமலை கெழீஇய

நாடுடன் கொடுப்பவுங் கொள்ளா தோனே.

1 தீணையும் துறையும் அவை.

அவனை அவர் பாடியது.

இ - ள்.—அவனையின்றிக் கழிகின்ற காலையும் மாலையும் இனி இல்லை யாகுக; யான் உயிர்வாழ்நாளும் எனக்கு ஒருடயன்படாமையின் அவையல்ல

௨. ‘இல்லாகியர்’; புறநா. ௧௩௦ : ௫.

௩. புறநா. ௨௩௨ : ௩ - ௪.

(பி - ம்.)—1 ‘திணை - தம்பை; துறை - பாண்பாட்டு’

௩௩௨ புறநானூறு மூலமும் உரையும்.

வாக; நடப்பட்ட கல்லின்கட் பீலியைச்சூட்டி*நாராலரிக்கப்பட்ட தேறலைச் சிறியகலத்தானாகுப்பவும் அதனைக்கொள்வனோ? கொள்ளானோ? சிகரமோங் கிய உயர்ந்தமலைபொருந்திய நாடுமுழுவதற்கொடுப்பவும் கொள்ளாத வன்.—எ - று.

நாடுள்கொடுப்பவும் கொள்ளாதோன் நாரரி சிறுகலத்துகுப்பவும் கொள்வன் கொல்லோவெனக்கூட்டி வினைமுடிவுசெய்க. (௨௩௨)

* புறநானூறு, உகூ: ௫ - சு.

(௨௩௩.)பொய்யா கியரோ பொய்யா கியரோ

பாவடி யானே பரிசிலர்க் கருகாச்

சீர்கெழு நோன்று ளகுதைகட் டோன்றிய

பொன்புனை திகிரியிற் பொய்யா கியரோ

௫ விரும்பா னெக்கற் றலைவன் பெரும்பூட்

போரடி தானே யெவ்வி மாற்பி

னெஃகுறு விழுப்புண் பலவென

வைகுறு விடிய வியம்பிய குரலே.

தினையும் துறையும் அவை.

வேள் எவ்வியை வேள்ளெருக்கிலையார் பாடியது.

இ - ள்.—பொய்யாகுக ; பொய்யாகுக ; பரந்த அடியினையுடைய யானையைப் பரிசிலர்க்குக் குறைவறக்கொடுக்கும் ஈர்மைபொருந்திய வலிய முயற்சியையுடைய அகுதையிடத்து உளதாகிய பொன்னுற்செய்யப்பட்ட ஆழிபோலப் பொய்யாகுக ; பெரியபாணசுற்றத்திற்குமுதல்வன், பேரணி கலத்தினையுடையபோரின் கட் கொல்லும் படையினையுடைய எவ்வியதுமார் பின்கண் வேல்தைத்த சிறந்தபுண் பலவென வைகுதலுற்ற விடியற்காலத் துச்சொல்லிய வார்த்தை.—எ - று.

௩. 'அகுதை' : (புறநா. ௩௪௭ : ௫) ; "இன்கடுங் கள்ளி னகுதை" (குறுந். ௨௯௮ ; அகநா. ௭௯) ; "அக்கலுழ் மாமை யகுதை", "நன்மா லீசும் வண்மகி ழகுதை", "வயங்குபெருந் தானே யகுதை" அகநா. ௯௬, ௧௧௨, ௨௦௮.

௪. 'எவ்வி' : (புறநா. ௨௪ : ௧௮ ; ௨௦௨ : ௧௪) ; "எவ்வி யிழந்த வறு மையாழ்ப் பாணர்" (குறுந். ௧௯) ; "வாய்வா, ளெவ்வி வீழ்ந்த செருவிற் பா ணர், கைதொழு மாபின முறித்திடேப் பழிச்சிய", "பயங்கெழு வைப்பிற் பல் வே லெவ்வி", "நீடுந் கிழவோன், வாய்வா ளெவ்வி யேவன் மோவார், நெடு மிடல் சாய்த்த பசும்பூட் பொருந்தில்.....கள்ளுடைப் பெருஞ்சோற் றெல்லியி ழுன்ன, கவ்வையா கின்றூற் பெரிதே", "நராஸ்தாளர் கைபிணி விடுத்த, நனைமுதிர் தேற னுனையர்க் கீயும், பொலம்பூ ணெவ்வி" அகநா. ௧௧௫, ௧௨௬, ௨௬௬, ௩௬௬.

௭. "விழுப்புண் படாதநா ளெல்லாம் வழுக்கினுள், வைக்குந்தன் னுனை யெடுத்தி" குறள். ௭௭௬.

புறநானூறு மூலமும் உரையும். ௩௫௩

பெரும்பூண்மார்பென இயையும்.

திகிரியென்றது, திகிரி தைத்ததென்றுபிறந்த வார்த்தையை.

பொன் : ஈண்டு இரும்பு.

அடுக்கு விரைவின் கண்வந்தது.

இயம்பியகுரல்பொய்யாகியரெனக்கூட்டுக. (௨௩௩)

(௨௩௪.) நோகோ யானே தேய்கமா காலே

பிடியடி யன்ன சிறுவழி மெழுகித்

தன்னமர் காதலி புன்மேல் வைத்த

வின்சிறு பிண்டம் யாங்குண் டனன்கொ

ந லுலகுபுகத் திறந்த வாயிற்

பலரோ மெண்டன் மரீஇ யோனே.

திணையும் துறையும் அவை.

அவனை அவர் பாடியது.

இ-ள.—நோவக்கடவேனோ யான்? எனதுவாழக்கடவ மிக்கநான் மாய்வதாக ; பிடியினது அடிபோன்ற சிறிய இடத்தினைமெழுகித் தன்னைமேவப்பட்ட காதலி புன்மேலவைக்கப்பட்ட இனியசிறிய பிண்டத்தை எவ்வாறுண்டாண்கொல்லோ ? * உலகத்தார் யாவரும் புகும்பரிசு திறந்தவாயிலையுடைய பலரோடுங்கூடி உண்டலைமருவியோன்.—எ - று.

இன்றிறுபிண்டமென்றது இகழ்ச்சிக்குறிப்பு.

பலரோடுண்டலை மரீஇயோன் பிண்டம் யாங்குண்டனன்கொலெனக்கூட்டுக. (௨௩௪)

க. “செய்கென்பது, நோகோயானேயென்ப பெயரொடு முடிந்ததாலெனின் அவ்வாறுவருவனவுளவேனும் சிறுபான்மை ; வினைகோடலே பெரும்பான்மையெனவுளர்க” (தொல். வினை. கு. எ - கல், ந); “செய்கென்பது, நோகோயானேயெனச் சிறுபான்மை பெயர்கோடல் உரையிற் கொள்க” இ - வி. ௫. ௨௩௪ - உரை.

* “உலகவிடைகழி” சிலப். ௧௦: ௨௪.

(௨௩௫.) சிறியகட் பெறினே யெமக்கீயு மன்னே

க. ‘மன்’ என்னும் இடைச்சொல் கழிவின் கண்வந்ததற்கு மேற்கோள் (தொல். இடை. கு. ௪ - ஐளம், சே, போர், கல், ந; நன் - மயிலை. கு. ௪௩௧; நன் - வி. கு. ௪௩௨ ; இ - வி. கு. ௨௩௩ - உரை) ;

௩௫௪ புறநானூறு மூலமும் உரையும்.

பெரியகட் பெறினே

யாம்பாடத் தான்மயிழ்ந் துண்ணு மன்னே

சிறுசோற் றுனு நனிபல கலத்தன் மன்னே

டு பெருஞ்சோற் றுனு நனிபல கலத்தன் மன்னே

யென்பொடு தடிபடு வழியெல்லா மெமக்கீயு மன்னே

யம்பொடு வேனுழை வழியெல்லார் தானிற்கு மன்னே

நரந்த நாமுந் தன்கையாற்

“சிறியகட் பெறினே யெமக்கீயு மன்னேயென்புழி மன்னைச்சொல் இனி அது கழிந்ததென்னும்பொருள்குறித்து நின் றதுகாணென்றும்பொருளுணராதானே அரிதாகப்பெற்ற கள்ளை எக்காலமும் எமக்குத் தருகின்றவன் துறக்கத்துச் சேறலின் எமக்குக் கள்ளுண்டல் போயிற்றென்றல் இதன் பொருளுணர்த் தொடர்மொழிகூறிப் பொருளுணர்த்துக” (தோல். உரி. சூ. ௯௪ - ந்) ; “சிறியகட் பெறினே யெமக்கீயு மன்னே யென்றது உளப்பாட்டுத்தன்மையும் படர்க்கையும் பற்றிவந்தது” (ஹெ எச்ச. சூ. ௪௯ - ந்); ஒரு உவண்ணத் திற்கும் (தோல். செய். து. ௨௨௮ - பேர்), அறவடிக்கும் (ஹெ ஹெ ஹெ ௩௮ - ந்) மேற்கோள்.

உ. “பெரியகட்பெறினே : எ. ஈ. இருசீரடி மெத்தாலெனின், அதனைச் சொற்சீரடியென்றுகளை”, “பெரியகட் பெறினே : என்பது சொற்சீராகி அகவனுட்பயிலாது வந்தது” தோல். செய். சூ. ௬௬, ௨௧௫ - பேர்.

க - ௨. ஒரு உவண்ணத்திற்கு மேற்கோள்; தோல். செய். து. ௨௨௭ - ந்.

க - ௩. “சிறியகட் பெறினே யெமக்கீயு மன்னே : என்பதன்கண் முதலடி நான்சீரான் வந்தது; இரண்டாமடி ஆசிரியத்தனையொடு பொருநதி அறுசீரடியாகி வந்தது” தோல். செய். சூ. ௬௦ - இளம்.

ச. நெடிலடிக்கு மேற்கோள்; தோல். செய். சூ. ௩௮ - ந்.

ச - ௫. “சிறுசோற்றானும்.....கலத்தன்மன்னே : என்பன ஐஞ்சீரான் வந்த ஆசிரியவடி” தோல். செய். சூ. ௬௩ - பேர்.

சு - ௭. ஆசிரியத்துள் ஐஞ்சீரடி அருகிவந்ததற்கு மேற்கோள்; யா - வி. ஒழிபு. சூ. ௨.

சு - ௭. “சிறுசோற்றானும் நனிபல கலத்தன் மன்னே : என்பது முதலாக நான்கடி ஆசிரியத்துள் ஐஞ்சீரடிககிவந்தது” தோல். செய். சூ. ௬௩ - ந் ; யா - வி. ஒழிபு. சூ. ௨.

அ - ௬. “நரந்தநாமும்...தைவருமன்னே : என முச்சீரடி இடையும் ஒன்று வந்ததாலெனின், தோற்றமென்றதனால் எடுத்தடி முச்சீராய காலத்துக் குட்டம் பட்டும் இனிதுவிளங்கும்”, “நரந்தநாமும்...மன்னே : என்றவழி என்சீராதலான் இரண்டுநான்சீரடி வந்தனவென்று கோடுமன்றே தூக்கின்றயி னென்பது” தோல். செய். சூ. ௬௬, ௮௭ - பேர்.

க - ௬. “இது பலவற்றின் நிலையாமையுடைய இரங்குதலின் ‘மன்னைக் கர்ஞ்சி’ என வேறுபெயர் கொடுத்தார்; இது பெரும்பான்மை மன் என்னும் இடைச்சொற்பற்றியே வருமென்றற்கு மன்கூறினார்..... ‘சிறியகட்பெறினே

புலவுநாறு மென்றலை தைவரு மன்னே

க0 1 யருந்தலை யிரும்பாண ரகன்மண்டைத் 2 துளையூரி

யிரப்போர் கையுளும் போகிப்

புரப்போர் புன்கண் 3 பாவை சோர

வஞ்சொனுண் டேர்ச்சிப் புலவர் நாவிற

சென்றுவீழ்ந் தன்றவ

கரு 4 னருநிறத் தியங்கிய வேலே

யாசா கெந்தை யாண்டிளன் கொல்லோ

வினிப், பாடுநரு மில்லைப் 5 பாடுநர்க்கொன் நீகுநரு மில்லைப்

பனித்துறைப் பகன்றை நறைக்கொண் மாமலர்

சூடாது வைகி யாங்குப் பிறர்க்கொன்

உ0 நியாது வீயு முயிர்தவப் பலவே.*

...மன்னே' என இப்புறப்பாட்டு மன அபிதது அப்பொருள் தந்தது" தொல். புறத்திணை. கு. உச - ந.

உ - கூ. "இருநீர்முதல் ஐஞ்சீர்காறும் பரந்துபட்ட அகவலோசையை, 'பெரியகட் பெறினே' எனச் சொற்சீரடியாகவும், 'யாம்பாடத தான்மகிழந துணனு மன்னே' என அளவடியாகவும், 'நரந்த நாறுந தன்கையால்' எனச் சிந்தடியாகவும், 'சிறுசோற்றாறு நனிபல கலத்தன மன்னே' என நெடியடி யாகவும் தூக்குத்துணிந்தவாறு காண்க; இங்ஙனம் தூக்கின்றென 'நரந்த நாறுந தன்கையாற் புலவு, நாறு மென்றலை தைவரு மன்னே' என்றதனை இரண்டிராற்சீரடியாக அலகிட அகவலோசை பிறவாமை யுணர்க" தொல். செய். கு. அளந்.

கசு. மு. புறநா. 108 : க; குறுந். கசு : (நு, ௩௨நு) : ச; 'கொல்' என்னும் இடைச்சொல் இரக்கங்குறித்து வந்ததற்கு மேற்கோ ; நன் - மயிலை. கு. சஉ0.

கஅ. 'டகலதை' : (புறநா. கசு : கசு); "பெய்யாது வைகிய கோதை போல, மெய்சா யினே" நற். கக.

உ0. 'தவ' என்னும் உரிச்சொல் மிகுதியாகிய குறிப்பையுணர்த்து வதற்கு மேற்கோ ; தொல். உரி. கு. கூஉ-சே; இ - வ். கு. உஅக, உஅஎ - உரை.

* மு. காஞ்சித்திணைத்துறைகளுள் 'இன்னொன் றியங்கிய மன்னே' என்பதற்குமேற்கோள் (தொல். புறத்திணை. கு. கக - இளம்) ; 'சிறிய கப்பெறினே.....தவப்பலவே : இப்பதினே முடி ஆசிரியத்தாள் ஏழாமடியும் பன்னிரண்டாமடியும் முச்சீரானவந்தன; மூன்றாம் அடிமுதலாக ஆறாம் அடியீறாக நான்கடியும் பதினொன்றாம் அடியும் ஐஞ்சீரான வந்தன; இரண்டாம் அடியும் பதினொன்றாம் அடியும் அறச்சீரான வந்தன; ஏனைய நான்குசீரான

(பி - ம்.)—1 'அருங்கலை' 2 'துளையிரப்போர்' 3 'பார்வை' 4 'திரு நிறத்திலங்கிய' 5 'பாடுநருக்கொன்றியுநரும்'

௩௫௬ புறநானூறு மூலமும் உரையும்.

தினையும் துறையும் அவை.

அதியமான் நெடுமானஞ்சியை ஓளவையார் பாடியது.

இ - ள்.—சிறிய அளவினையுடைய மதுவைப்பெறின் எங்களுக்குத் தருவன் ; அதுகழிந்தது ! பெரிய அளவினையுடைய மதுவைப்பெற்றானாயின் அதனை யாமுண்டுபாட எஞ்சியமதுவைத் தான்விரும்பி துகர்வான் ; அது கழிந்தது ! சோறு எல்லார்க்கும் பொதுவாதலாற் சிற்றளவினையுடைய சோற்றின்கண்ணும் மிகப்பல கலத்தோடுங்கூட உண்பன் ; அதுகழிந்தது ! மிக்க அளவினையுடைய சோற்றின்கண்ணும் மிகப்பலகலத்தோடுங்கூட உண்பன் ; அதுகழிந்தது ! என்போடுகூடிய ஊன் மடியுளதாகிய இடமுழுதும் எங்களுக்கு அளிப்பன் ; அதுகழிந்தது ! அம்போடு வேல்லைத்து உருவு மிடமாகிய போர்க்களமுழுதும் தான் சென்றுசிற்பன் ; அதுகழிந்ததே ! தான் காதலிப்பார்க்கு மாலை சூட்டுதலான் நரத்தப்பூநாறும் தன்னுடைய கையால் தான் அருளுடைமையிற் புலால்நாறும் எம்முடையதலையைத் தடவுவன் ; அதுகழிந்ததே ! அரியதலைமையையுடைய பெரியபாணரது அகலியமண்டையின்கண் துளையையுருவி இரப்பவர்கையுளும் தைத்துருவித் தன்னாற்புரக் கப்படும் சுற்றத்தாரது புலலியகண்ணிற் பாவை ஒளிமழுங்க அழகியசொல்லை ஆராயும் துண்ணிய ஆராய்ச்சியையுடைய அறிவினையுடையோர் நாவின் கண்ணேபோய் வீழ்த்தது, அவனது அரியமார்ப்த்தின்கண் தைத்தவேல் ; எமக்குப் பற்றுகிய எம்மிதைவான் எவ்விடத்துள்ளான்கொல்லோ ? இனிப் பாடுவாருமில்லை ; பாடுவார்க்கு ஒன்றிலாருமில்லை ; குளிர்ச்சியையுடைய நீரையுடைய துறையின்கட் பகன்றையின்து தேனைப்பொருந்திய பெரியமலர் பிற ராற்கூடப்படாது கழிந்தாற்போலப் பிறார்க்கு ஒருபொருளைக் கொடுக்காது மாய்ந்துபோமுயிர் மிகப்பல.—எ - று.

அவன்நிறத்து உருவியவேலு அவனுக்கு இறந்துபாட்டைச்செய்தலோடே பாணர்முதலாயினார்க்கும் இறந்துபாட்டினைச்செய்தலான் ஒருகாலத்தே யாவரிடத்தும் தைத்ததென்றாராகக்கொள்க.

மன் கழிவின்கண்வந்தது.

(௨௩௫)

வந்தன ; இவ்வாறு வருதலின் அடிமயங்காசிரியமாயிற்று ” (ஐ. செய். சூ. ௧௧௨-இளம்) ; “சிறியகட் பெறினே....பலவே : இதனுள், ‘நரந்த நாறுந தன்கையால்/எனவும்’, ‘அருநிறத் தியங்கிய வேலே’ எனவும் தனித்து வந்தன ; ‘பெரியகட் பெறினே’ என்பது சொற்சீரடி ; இதனைக் குறளடியாக்கிக் குறளடியும் வருமென்பர் பின்பு தூல்செய்த ஆசிரியர்” (ஐ. ஐ. ஐ. ௬௬ - ந) ; “சிறியகட் பெறினே.....பலவே : இதனுள் இருசீரும் முச்சீரும் இடையிடையே வந்தன” (யா-வீ. செய். சூ. ௧௧ ; யா-கா. செய். சூ. ௩) ; “சிறியகட்பெறினேயென்னும் இணைக்குறளாசிரியப்பாவினுள் ஐஞ்சீரடியும் அருகிவந்தனவெனக்கொள்க” (யா - வீ. செய். சூ. ௪௦) ; “இருசீரடியும் முச்சீரடியும் இடையிடையேவந்தவினைக்குறளாசிரியப்பாவிற்சுச்செய்யுள் :—சிறியகட்பெறினே.....பலவே” (இ - வீ. சூ. ௭௩௪ - உரை) இளம்பூரணர் கொண்ட பாடப்பகுதி அகப்படாமையால், இச்செய்யுளை அவர் கருத்தின் படி ௧௭ - அடியாகப் பிரித்தற்கு இயலவில்லை.

(௨௩௭௬.) கலையுணக் கிழிந்த முழவுமருள் பெரும்பழஞ்

சிலைகெழு குறவர்க் கல்குமிசை வாகு

மலைகெழு நாட மாவண் பாரி

கலந்த கேண்மைக் கொவ்வாய் நீயெற்

௫ புலந்தனை யாகுவை புரந்த யாண்டே

பெருந்தகு சிறப்பி னட்டிற் கொல்லா

தொருங்கு வரல்விடாஅ தொழிகெனக் கூறி

யினையை யாதலி னினக்கு மற்றியான்

மேயினே னன்மை யானே யாயினு

௧௦ மிம்மை போலக் காட்டி யும்மை

யிடையில் காட்சி நின்னோ

டுடனுறை வாக்குக வுயர்ந்த பாலே.

தினை - அது; துறை - கையறுநிலை.

வேள்பாரி துஞ்சியவழி அவன் மகளிரைப் பார்ப்பார்ப்படுத்தி வடிக் கிருந்தகபிலர் பாடியது.

இ - ள்.—முசுக்கலையுணத்துண்டலாற்பீறிய முழவுபோலும் பெரிய பலாட்பழம் விலையுடைய குறவர்க்கு அதன்பெருமையாற் சிலநாள்க்கு இட்டுவைத்துண்ணுமுணவாம் மலையையுடையநாட்டையுடையோய், பெரிய வண்மையையுடையபாரி, நீயும்யானுங்கலந்தநட்பிற்குப்பொருந்த ஒழுகாயாய் நீ என்னை வெறுத்தாயாகக் கடவை, நீ எனக்கு உதவிசெய்த யாண்டுகளும்; பெருமைதக்க தலைமையினையுடைய நட்பிற்குப்பொருந்தாமல் யானும் நின்னோடு கூடப்போதுதற்கு இயையாது நீ ஈண்டுத்தவிர்மவெனச்சொல்லி இப்படி வேறுபட்டதன்மையையுடையயாதலின், நினக்கு யான் பொருந்தினேனல்லாமையான்; இங்ஙனம்பொருந்திற்றிலேனாயினும் இப்பிரப்பின் கண் நீயும்யானுங்கூடி இன்புற்றிருந்தவாறுபோலக் காட்டி மறுபிறப்பினும் இடைவிடாத காட்சியினையுடைய நின்னோடு கூடிவாழ்தலை உயர்ந்தவிதி கூட்டுவதாக.—எ - று.

‘உலந்தயாண்டு’ என்றுபாடமாயின், கழிந்தயாண்டென்க.

மற்று அசைநிலை.

(௨௩௭௬)

௧. “முழவன பலவின் நீங்கனி” சீவக. அ௨௫.

௨. “அரிப்பறை வினைஞ ரலகுமிசைக் கூட்டும்” ஐங்குறு. அ௧.

௩௫௮ புறநானூறு மூலமும் உரையும்.

(௨௩௭.) நீடுவாழ் கென்றியா நெடுங்கடை குறுகிப்

பாடி நின்ற பசுநாட் கண்ணே

கோடைக் காலத்துக் கொழுநிழ லாகிப்

பொய்த்த லறியா வரவோன் செவிமுதல்

௫ வித்திய பனுவல் விளைந்தன்று நன்றென

நச்சி யிருந்த நசைபழு தாக

வட்ட குழிசி யழற்பபய் தாஅங்

களியர் தாமே யார்க வென்ன

வறனில் கூற்றந் திறனின்று துணிய

௧௦ லுழி னுருப்ப வெருக்கிய மகளிர்

வாழைப் பூவின் வளைமுறி சிதற

முதுவா யொக்கற் பரிசில ரிரங்கக்

களளி போகிய களரியம் பறந்தலை

வெள்வேல் விடலை சென்றுமாய்ந் தனனே

௧௫ யாங்கது நோயின் ருக ிவாங்குவரைப்

புலிபார்த் தொற்றிய களிற்றிரை பிழைப்பி

னெலிபார்த் தொற்றா தாகு மலிதிரைக்

கடன்மண்டு புனலி னிழமெனச் சென்று

நனியுடைப் பரிசிற் றருக

௨௦ மெழுமதி நெஞ்சே துணிபுமந் துறுத்தே.

தினையும் துறையும் அவை.

வெளிமானுழைச்சேன்றர்க்கு அவன்றுஞ்ச னுளவெளிமான்சிறிது
கோடுப்பக் கொள்ளாது பெருஞ்சித்திரனார் பாடியது.

இ - ள்.—நெடுங்காலம் வாழ்வாயாகவென்று யான் நெடிய வாயிலை
யணுகிப் பாடி நின்ற பசியையுடையகாலத்தின்கண்ணே, கோடையான்வெம்
மையுற்றபொழுதின்கண் அடைந்தார்க்குக் கொழுவியநிழலையொத்து யார்
கண்ணும் பொய்கூறுதலறியாத அறியையுடையோனது செவிபிடத்து நல்
லோர்விதைத்த கேள்வியாகியபயிர் நன்றாகவிளைந்ததென நினைத்துப் பரிசிலை
விரும்பியிருந்த அவ்விருப்பம் பயனில்லையாக அடப்பட்டபாணியினின்றும்
சோறின்றி எரி புறப்பட்டாற்போல அளிக்கத்தக்கார் உண்பாராகவென்று

௫ - ௬. “இசை நுவல் வித்தி னசையே முழவர்” மலைபடு. ௬௦.

௧௦. புறநா. ௨௫ : ௧௦ - ௧௨.

௧௩. மு. புறநா. ௨௨௫ : ௭ ; ௨௪௫ : ௩.

௧௪. புறநா. ௧௬௦ : ௬ - ௧௦.

கருதாத அழியல்லாதகூற்றம் கூறுபாழன்றாகி அவனுயிரைக்கொள்ளத் துணிய முறையான் வெய்தாக மார்பின்கண் அறைந்தகொண்டமகளிர் கையிலணிந்த வளைகளின் முறிகள் வாழைப்பூப்போலச்சிதற முதியவாக்கினை யுடைய சுற்றத்தொடுகூடிய பரிசிலரிருங்கக் கள்ளியோங்கிய களர் நிலமாகிய பாழ்ப்பட்ட புறங்காட்டின்கண் வெளியவேலையுடையவீரன் போய் இறந்து பட்டான் ; கூற்றம் நோயின்றியிருப்பதாக ; உயர்ந்தமலையிடத்துப் புலி பார்த்துவீழ்த்த களிராகிய இரைதப்பின் தனக்கு இரையாதற்குப்போதாத எலியைப் பார்த்துவீழ்த்தாதாகும் ; மிகக் திரையையுடைய கடலின்கண் மண்டிய ஆற்றநீர். போல விரையப்போய் மிகுதியையுடைத்தாகியபரிசிலைக் கொடுவருவேமாக, எழுந்திராய்நெஞ்சே, தெளிவை முன்னிட்டுக்கொண்டு.—
எ - று.

நசைபழுதாக அழற்பயந்தாங்குக் கூற்றந்துணிய விடலைமாய்ந்தன னெனவும், மகளிர்வளைமுறி வாழைப்பூவிற்சிதறவெனவும், துணிபுமூற் துறுத்து நெஞ்சமே எழுவெனவும் கூட்டுக.

நோயின்றிகவென்றது குறிப்பிற்றேன்றல்.

‘ஆங்கதநோயின்றிக’ என்றது இளவெளிமான் சிறிதுகொடுப்ப அதனை இகழ்ந்துகூறியதென்பாருமுளர்.

‘புலிபார்த் தொற்றிய களிற்றிரை பிழைப்பி, னெலிபார்த் தொற்று தாகும்’ என்பது உம் இவன்பின்கொடுத்தபரிசிலின் சிறுமைநோக்கிரின்றது.

‘ஊழை யுருப்ப வெருக்கிய மகளிர்’ என்றோதி விதியைவெறுப்ப எருக்கியமகளிரென்றுரைப்பினுமையும். (உ௩௭)

(௨௩௮.) கவிசெந் தாழிக் குவிபுறத் திருந்த

செவிசெஞ் சேவலும் பொருவலும் வருவா

வாய்வன் காக்கையுந் கூகையுந் கூடிப்

க. புறநா. ௨௨௮ : ௧௨-ஆம் அடிக்குறிப்பைப்பார்க்க.

உ. “செஞ்செவியெருவை” புறநா. ௩௭௦ : ௨௬, ௩௭௩ : ௩௮ ; அகநா. ௭௭.

க - உ. “கவிசெந் தாழிக் குவிபுறத் திருந்த, செவிசெஞ் சேவலும் : என முறைமயங்கிவந்ததாலெனின், ஆண்டுச செஞ்செவியென்பது மொழிமாறியின்றது” தோல். கிளவி. சூ. ௨௫ - பேர்.

௩. மு. புறநா. ௩௬௨ : ௧௭.

க. ௩. செய்யுட்கண் வண்ணச்சினைச்சொல் அடை சினை முதலென மூன்றாம் முறைமயங்கி வந்ததற்கு மேற்கோள் (தோல். கிளவி. சூ. ௨௬ - சே, ந ; இ - வி. சூ. ௩௧௪ - உரை) ; “கவிசெந்தாழிக்.....கூகையுந் கூடி : எனவருவன ‘கொம்புகூர்மாடு’, ‘மடல்விரிதாழை’ என்றும்போல வருதலின், ‘உயர்திணைதொடர்ந்த பொருண்முதலாறும்’ என்னுஞ் சூத்திரத்துள் அஃறிணையொடுசார்ந்திணை முடிபினவாமென அமைத்ததன்பாற்படு மென்க” நன்னி - வி. சூ. ௪௦௩.

பேள யாயமொடு பெட்டாங்கு வழங்குங்

௫ காடுமுன் னினனே கட்கா முறுண்

றெடிகழி மகளிர்ந் றெல்கவின் வாடிப்

பாடுநர் கடும்பும் பையென் றனவே

தோடுகொண் முரசங் கிழிந்தன கண்ணே

ஆளில், வரைபோல் யானையு மருப்பிழந் தனவே

க௦ வெந்திறற் கூற்றம் பெரும்பே துறுப்ப

வெந்தை ¹ யாகுல வதற்பட லறியே

னத்தோ வளியேன் வந்தனென் மன்ற

வென்னா குவர்கொலெற் றுன்னி யோரே

மாரி யிரவின் மரங்கவிழ் பொழுதி

கரு ஞாநு ருற்ற ளெஞ்சமொ டொராங்குக்

கண்ணி லாமன் கடற்பட் டாங்கு

வரையளந் தறியாத் திரையரு நீத்தத்

தவல மறுசுழி மறுகலிற்

றவலே நன்முமற் றகுதியு மதுவே.

திணையும் துறையும் அவை.

வெள்மான் துஞ்சியபின் அவர் பாடியது.

இ - ள்.—பிணமிட்டுப்புதைக்கப்பட்ட கலிக்கப்பட்ட செய்ய தாழி யினது குவிந்தபுறத்தேயிருந்த செவிசெவந்த கழுநின்சேவலும் பொருவ ளென்னுந் புள்ளும் அஞ்சாவாய் வாய்வலிய காக்கையும் கோட்டானும் கூடிப் பேயினத்துடனே தாம் விரும்பியவழியேயியங்கும் சுடுகாட்டைத் தலைப்பட் டான், வீரபாணத்தைக்காழுறுவான் ; அவனுடைய வளைகழிக்கப்பட்ட உரிமை மகளிரைப்போலப் பழைய அழகு தொலைந்து பாடுவாரதுசுற்றமும் ஒளிமழுங்கின ; தொகுதிக்கொண்ட முரசங்களும் கண்கிழிந்தன ; பாகர்முத லாயின ஆளிலலாத் மலைபோன்ற யானைகளும் மருப்பிழந்துவிட்டன ; இவ் வாறு வெவ்வியதிறையுடையகூற்றம் பெரிய இறந்தபாட்டை எய்துவிப்ப னன்னதவன் அவ்விறந்தபாட்டிலேபடுதலை அறியேனாய் ஐயோ !

௬. புறநா. ௨௬௧ : கஅ - ௬, ௨௮௦ : க௪.

அ. முரசங்கண்கிழிதல்: புறநா. ௨௨௧: க௬.

க௦ - க௨. “வெந்திறற் கூற்றம்...அந்தோவளியேன் வந்தனென்மன்ற: என் றவழி அந்தோவென்பது கேடுகுறித்து கின்றது” தோல். இடை. கு.

௩௬ - பேர்.

கஅ - ௬. “சங்கடத்திற் சாவதே நன்று” தனிப்பாடல்.

(பி - ம்.)—1 ‘ஆகுதலதற்பட’

புறநாணுறு மூலமும் உரையும். ௩௬௧

அளித்தலையுடையேன் வந்தேன்; நிச்சயமாக என்ன தயரமுறவர்கொல்லோ
என்னையடைந்தசுற்றத்தார்? மழையையுடைய இரவின் கண் மாக்கலக்
கவிழ்த்தகாலத்துப் பொறுத்தற்கரியதுன்பமுற்றநெஞ்சுடனே ஒருபெற்றிப்
படக் கண்ணில்லாத ஊமன் கடலின்கண் அழுந்தினாற்போல எல்லையளந்தறி
யப்படாத திரையரிதாகிய வெள்ளத்தின்கண் துன்பமாகிய மறுசுழியின்
கட்பட்டுச் சுழலுமதனில் இறந்துபடுதலே நன்று; நமக்குத் தக்கசெய்கையும்
அதுவே.—எ - று.

யான் அது செய்யப்பெற்றிலேனென்னும் நினைவிற்று.

மன் கழிவின்கண் வந்தது.

வெருவா வழங்குமென இயையும்.

‘முரசும் கண்கிழிந்தன’, ‘யானையும் மருப்பிழந்தன’ என்ற கருத்து:
அவற்றூல்தொழில்கொள்வாரின்மையின், அவையையளித்தனவென்பதாம்.()

(௨௩௬.) தொடியுடைய தோண்மணந்தனன்

கடிகாவிற் பூச்சுமுனன்

1 நண்கமழுஞ் சாந்துநீவினன்

• செற்றோரை 2 வழிதபுத்தன

௩ னட்டோரை யுயர்புகுறினன்

வலியரென 3 வழிமொழியலன்

மெலியரென 4 மீக்கூறலன்

பிறரைத்தா னிரப்பறியல

னிரந்தோர்க்கு மறுப்பறியலன்

க0 வேந்துடையவையத் தோங்குபுகழ் தோற்றினன்

வருபடை யெதிர் 5 தாங்கினன்

பெயர்படை புறங்கண்டனன்

கடும்பரிய மாக்கடவின

௩. புறநா. ௧௬௧ : ௨௬ - ௭.

ச - ௩. புறநா. ௩௮ : ௩-௬ ; பழ. ௩௬௮; “நட்டவர்க்கு யுயர்க்கு
வை, செற்றவாரசுபெயர்க்குவை” மதுரை. ௧௩௧ - ௨.

௬. “பகைவர்க் கஞ்சிப் பணிந்தொழு கலையே” மதுரை. ௨0௧.

௬-௭. “வலியரென...மீக்கூறலன்; எனத் தன்கண்ணும் பிறன்கண்ணும்
தோன்றியமென்மைபற்றி இளிவரல் பிறந்தன” தோல். மெய்ப்பாடு. சூ.

௬ - பேர்; ௩ - வி. சூ. ௩௭௮ - உரை.

(பி - ம்).—1 ‘நண்கமழ்சாந்த நீவினன்’ 2 ‘வழிதேய்த்தனன்’ 3 ‘வாய்
மொழியலன்’ 4 ‘மேற்செல்லலன்பிறரையொன்றிரப்பு’ 5 ‘கழறினன்’

னெடுத்தெருவிற் ¹ நேர்வழங்கின
 கரு ² னோங்கியல களிதூர்ந்தனன்
³ நீஞ்செறி தசம்புதொலைச்சினன்
 பாணுவப்பப் பசிதீர்த்தனன்
 மயக்குடைய மொழிவிடுத்தன, னாங்குச்
 செய்ப வெல்லாஞ் செய்தன னாகவி

௨௦ னிகெ வொன்றோ சுமிக வொன்றோ

⁴ படுவழிப் படுகவிப் புகழ்வெய்யோன் நலையே.

தினையும் துறையும் அவை.

நம்பிநெஞ்சேடியனைப் பேரோரின்முறுவலார் பாடியது.

இ - ள்.—இளையமகளிரது வளையணிந்த தோளைமுயங்கினுள்; காவலை யுடைய இளமரக்காக்களிற் பூவைச்சூடினுள்; குளிர்ந்த மணநாறும் சாந்தைப் பூசினுள்; பகைத்தோரைக் கிளையொடுங்கெடுத்தான்; நட்போ ரை மிகுத்துக்கூறினுள்; இவர் நம்மில் வலியவரென்று கருதி அவர்க்கு வழிபாடு கூறியறியான்; இவர் நம்மில் எரியரென்று கருதி அவரின் மிகுத்துச்சொல்லியறியான்; பிறரைத் தான் ஒன்றியெனச்சொல்லி இரந் தறியான்; சூழநதூரின்று இரந்தோர்க்கு யாதும் இல்லையென்று மறுத்தலை அறியான்; அரசருடைய அவைக்களத்தின்கண் தனது உயர்ந்த புகழை வெளிப்படுத்தினன்; தன்மேல வரும் படையைத் தன் எல்லையுட் புகுதாமல் எதிரின்று நடுத்தான்; புறக்கொடுத்துப் பெயரப்பட்ட படையினது புறக்கொடைகண்டு அதன்பின் செல்லாது நின்றான்; விரைந்த செலவையுடைய குதிரையைத் தன் மொத்தினும் விரையச் செலுத்தினுள்; நெடிய வீதியின்கண் தேரைச்சூழ வியக்கினுள்; உயர்ந்த இயல்பையுடையவாகிய களிற்றைச்செலுத்தினுள்; இனிய கெறியையுடைத்தாகிய மதுவையுடைய குடங்களைப் பலர்க்கும் வழங்கித் தொலைவித்தான்; பாணருவப்ப அவர் பசியை மாற்றினுள்; நெருநிலைமையின் மயக்குதலையுடைய சொற்களை அந்நெருநிலைமையிற் பிழையாதபடி மயக்கந்தீரக் கூறினுள்; அப்படிச்செய்யத்தகுவன வெல்லாம் செய்தாளைதலான், இப்புக்கழ விரும்புகோனது தலையை வாளான் அறுத்துப்போகடினும்போகடுக; அன்றிச்சடினும் சுடுக; பட்டபடிபடுக.—
 எ - று.

கக - உக. “கரும்பாட்டிக் கட்டி சிறுகாலைக் கொண்டார், துரும்பெழுந்து வேங்காற் றுயராண் மெய்வார், வருந்தியுடம்பின் பயன்கொண்டார் கூந்தம், வருங்காற் பரிவ திலா” நாலடி. ௩௫.

* மு. ஈற்றயலடி நாதிரான்வந்த வஞ்சிப்பாலிற்கும் (தொல். செய். கு. சுள - இளம்), பிரிந்திசைத்துங்கற்குறளடிவஞ்சிப்பாலிற்கும் (யா-வி. செய். கு. ௩௭) மேற்கோள்.

(பி - ம்.)—¹ ‘தேர்மறுங்கினன்’, ‘தேரோட்டினன்’ ² ‘உடல்சினத்த களிறு’ ³ ‘திஞ்சொற்றசம்பு’ ⁴ ‘படுகுழி’

புறநானூறு மூலமும் உரையும். ௩௬௩

‘நட்டோரையுயர்புகழினன்’ என்றது, * தான் உயர்த்துக்கூறவே யாவரும் உயர்த்துக்கூறுவரென்பதாம்.

‘மயக்குடைய மொழிவிடுத்தனன்’ என்பதற்கு உலகவொழுக்கத்தில் மயக்கமுடைய சொற்கள் தன்னிடைப் புகுதாமல் விடுத்தானென்றும், பொருண்மயங்கிய சொற்களைத் தன்னிடத்துப்புகுதாமல் விடுத்தானென்று முரைப்பினுமமையும்.

(உர கூ)

ஒன்றோவென்பது எண்ணிடைச்சொல்.

* “மாகஞ் சிறுகக் குவித்து நிதிக்குவை, ிகையி னேக்கழுத்த மிக் குடைய - மாகொல், பகைமுகத்த வெவ்வேலான் பார்வையிற் றீட்டு, நகை முகத்த நன்கு மதிப்பு” நீதிநெறி. ௩௨ க்.

(உச௦.) ஆடுநடைப் புரவியுங் களிறுந் தேரும்

வாடா யாணர் நாடு மூரும்

பாடுநர்க் கருகா வாஅ யண்டிரன்

கோடேந் தல்குற் குறுந்தொடி மகளிரொடு

ரு கால னென்னுந் கண்ணிலி யுய்ப்ப

மேலோ ருலக மெய்தின னெனாஅப்

பொத்த வையுட் போழ்வாய்க் கூகை

சுட்டுக் குவியெனச் செத்தோர்ப் பயிரும்

களளியம் பறந்தலை யொருசிறை யல்கி

க௦ யொள்ளெரி நைப்ப வுடம்பு மாய்ந்தது

புல்லென் கண்ணர் புரவலர்க் காணாது

கல்லென் சுற்றமொடு கையழிந்து புலவர்

வாடிய பசிய ராகிப்பிறர்

நாடுபடு செலவின ராயின ரினியே.

திணையும் துறையும் அவை.

ஆயைக் குட்டுவன்கோலார் பாடியது.

இ - ள்.—கனத்திற்கேற்பநடக்கும் அசைந்த நடையையுடைய குதிரை களும்யானைகளும்தேர்களும் அழியாதபுதுவருவாயையுடையநாடுமணர்களும் பாடுவார்க்குக்குறையறக்கொடுக்கும் ஆயாகிய அண்டிரன், கோடேந்திய பாடுவார்க்குக்குறையறக்கொடுக்கும் ஆயாகிய அண்டிரன், கோடேந்திய அல்குலினையும் குதியகைவளைகளைபுமுடைய உரிமைமகளிரோடுகாலனென்று சொல்லப்படாநின்ற கண்ணோட்டயில்லாதவன் கொண்டுபோகத் தேவருல கத்தையடைந்தானாகக் கொண்டு பொந்தாகிய தகை வாழுமிடத்துப் போழ்ந தத்தையடைந்தானாகக் கொண்டு பொந்தாகிய தகை வாழுமிடத்துப் போழ்ந தாற்போலும் வாயலையுடைய பேரார்தை சுட்டுக்குவியென்று செத் தோரை அழைப்பதுபோலக்கூவும் கள்ளியையுடையபாழிடமாகிய புறங்காட் தோரை அழைப்பதுபோலக்கூவும் கள்ளியையுடையபாழிடமாகிய புறங்காட்

எ - அ. “சாவொர்ப் பயிருந் கூகையின் குரலும்” மணி. ௬ : எரு.

கூ. ‘பறந்தலை’ : புறநா. ௨௨௫, ௨௪௫; மணி. ௧௮ : கூ௨.

௩௬௪ புறநானூறு மூலமும் உரையும்.

மேள் ஒருபுடையிலேதங்கி ஒள்ளியதிச்சுட உடம்பு மாய்ந்துவிட்டது; பொலி வழிந்தகண்ணினையுடையராய்த் தம்மைப்பாதுகாப்போரைக் காணாது ஆரவாரிக்கும் கிளையுடனே செயலற்று அறிவுடையோர் தம்மெய்யுணங்கிய பசியையுடையராய்ப் பிறருடைய நாட்டின்கண் தலைப்பமும் போக்கையுடையராயினார் இப்பொழுது; இஃதொருசிலை இருந்தவாறென்ன?—எ - று.

‘மேலோருலக மெய்தின னெனவே’ எனவும், ‘ஒள்ளெரி கைப்படிடம்பு மாய்ந்தனனென’ எனவும் பாடமோதுவாருமுளர். (உச௦)

(உச௧.) திண்டே ரிரவலர்க் கீத்த தண்டா

ரண்டிரன் வருஉ மென்ன வொண்டொடி

வச்சிரத் தடக்கை நெடியோன் கோயிலுட்

போர்ப்புறு முரசுந் கறங்க

டு வார்ப்பெழுந் தன்றால் விசும்பி னானே.

தினையும் துறையும் அவை.

* அவனை உறையூர் ஏணிச்சேர் முடமோசியார் பாடியது.

இ - ள்.—திண்ணியதேரை இரவலர்க்கத்த குளிர்தமாலையையுடைய ஆய்வருகிறுநென்று ஒள்ளிய தொடியினையும் வச்சிராயுத்தையுமுடைய விசாலமாகிய கையையுடைய இந்திரனதுகோயிலுள்ளே போர்த்தலுற்றமுரசு முழங்க வானத்தின்கண் ஓசைதோன்றிற்று.—எ - று.

இப்பெற்றிப்பட்டவள்ளியோனை வானோர் எதிர்கோடல் தப்பாதென்ற வாறு.

இது தற்குறிப்பேற்றமென்பதோரணிப்பொருட்டாய்வினதது. (உச௧)

* “மோசிபாடியவாயும்” புறநா. கருஅ: ௧௩.

(உச௨.) இளையோர் சூடார் வளையோர் கொய்யார்

நல்லியாழ் மருப்பின் மெல்ல வாங்கிப்

பாணன் சூடான் பாடினியணியா

ளாண்மை தோன்ற வாடவர்க் கடந்த

டு வல்வேற் சாத்தன் மாய்ந்த பின்றை

முல்லையும் பூத்தியோ வொல்லையூர் நாட்டே.

தினையும் துறையும் அவை.

* ஒல்லையூர்க்குழான்மகன் பேருஞ்சாத்தனைக் 1 குடவாயிற் கீர்த்த னார் பாடியது.

௧. புறநா. ௬௪ : ௨.

௪. ஆண்மை, ஆளுநதன்மையெனப்பொருளுரைத்து இவ்வடியை மேற்கோள் காட்டினர் நச்சினூர்க்கினியர் ; தோல். கிளவி. கு. னுள.

* சிங்கங்காட்டுக்குச் சமீபத்தில் ஒல்லனாரென்று ஒருருள்ளது.

(பி - ம்.)—1 ‘குடவாயினல்லாதனார்’

புறநானூறு மூலமும் உரையும். ௩௬௫

இ - ள்.—இளையவீரர் சூடார், * வளையணிந்த இளையமகளிர் பறியார், நல்லயாழ்க்கோட்டின் மெல்லவளைத்துப் பாணன் பறித்துச் சூடிக்கொள்ளான், 1 பாடினி சூடார், தன்னுடைய ஆண்மைப்பாடு யாவர்க்கும் வெளிப்பட விரை எதிரின் மகொன்றுவென் மவலியவேலையுடைய சாத்தன் இறந்து பட்டபின்பு மூலையாயநீயும் பூக்கக்கடவையோ, அவனது ஒல்லையூர் நாட்டின் கண்?—எ - று.

அவனையிழந்து கொடியேனாய்வாழ்கின் மயானேயன்றி நீயும் கொடியையாய்ப் பூக்கின்றயோவென எச்சவும்மையாய்நின்றது; என்றது, பூச்சுடி துக்ரவாரின்மையிற் பயனிலையென்றதாம். (உசஉ)

* “சில்வளைவிறலியென்றது, பல்வளையிடுவது பெதும்பைப் பருவத்தாகலின், அஃதன்றிச் சில்வளையிடும் பருவத்தானென அவள் ஆடல்முதலிய துறைக்குரியளாதல கூறப்பட்டது” பதிற். ௫௭; ௬ - உரை.

(பி - ம்.)—1 ‘பாணிச்சி’

(உச௩.) இனிநினைந் திரக்க மாகின்று திணிமணற் 1

செய்வுறு பாவைக்குக கொய்பூத் தைஇத்

தண்கய மாடு மகளிரோடு கைபிணைந்து

தழுவுவழித் தழீஇத் 1 தூங்குவழித் தூங்கி

ரு மறையென லறியா மாயமி லாயமொ

2 மியர்சினை மருதத் துறையுறத் தாழ்ந்து

நீர்நணிப் படினோ டேறிச் சீர்மிகக்

கரையவர் மருளத் திரையகம் பிதிர

3 நெடுநீர்க் குட்டத்துத் துடுமெனப் பாய்ந்து

க0 குளித்துமணற் கொண்ட 4 கல்லா விளமை

க. “இனியென்றது, ‘இனிநினைந் திரக்கமாகின்று’ என்றற்போல இப்பொழுது என்னும் பொருள் தந்தது” (கலி. க; ந); ‘இரங்கல்’ என்னும் உரிச்சொல் இரக்கமென்றாகி ஒருபொருளது கழிவாற்பிறந்த வருத்தமாகிய குறிப்புணர்த்திநிற்குமென்பதற்கு மேற்கோள்; நோல். உரி. சூ. ௬க - ந.

க - ௩. புறநா. ௧௧; க - ௪.

க. “நெடுநீர்த் தண்கயந் துடுமெனப் பாய்ந்து” (நற். ௩௩0); “நெடுநீர்க் குட்டத்துத் துடுமெனப் பாய்ந்து என்பதும் இசை” (நோல். இடை. சூ. க0 - ந; நன் - வி. சூ. ௪௨௪); ‘துடும்’ என்னும் சொல் ஓசைப்பொருண் மேல்வந்ததற்கு மேற்கோள்; நன் - மயிலை. சூ. ௪௨0.

(பி - ம்.)—1 ‘தங்குவழித்தங்கி’ 2 ‘பாணினமருத.....தாழ்ந்த நீர்க் கணிப்படிந்த’ 3 ‘நிலையருங்குட்டம்’ 4 ‘களளாமையளிதோ’.

யளிதோ தானே யாண்டிண்டு கொல்லோ
தொடித்தலை விழுத்தண் ணீன்றி நடுக்குந்
நிருமிடை மிடைந்த சிலசொற்
பெருமூ தாளரே மாகிய வெமக்கே.*

திணையும் துறையும் அவை.

அவனைத் தொடித்தலைவிழுத்தண்டிலுர் பாடியது.

இ - ள்.—இப்பொழுதுநின்றது இரக்கமாகாரின்றது, செற்றதமண
லிடத்துச்செய்யப்பட்டவன்டற்பாவைக்குப்பறிக்கப்பட்டபூவைப்பறித்துச்
சூழிக் குளிர்த் பொய்கையின்கண்விளையாடும் மகளிரோடு கைகோத்து
அவர்தழுவினவிடத்தேதழுவியசைந்தவிடத்தேயசைந்துஒளித்துச்செய்யும்ஃ
தறியாத வஞ்சனையில்லாத இளமைந்தருடனேகூட உயர்ந்தகோடுகையுடைய
மருதினது துறையிலேவந்து உறத்தாழந்து நீர்க்கு அண்ணிதாகப்படிந்த
கொம்பிலேயேறி அழகுமிகக் கரையிடத்து நிற்போர் வியப்பத் திரையிடத்
துத்திவலையெழு ஆழத்தானெடியநீரையுடைய மலிவன்கண் துமென்றெழு
ப்பக்குதித்து மூழ்கி மணலைமுகந்துகாட்டிய கல்வியில்லாத இளமை இரங்கத்
தக்கது ; அவ்விளமை எவ்விடத்துண்கொல்லோ பூண்செறித்த தலையையு
டைய பரியதண்ணிக்கோலையுன்றித் தளர்ந்து இருமல இடையேநெருங்கின
சிலவார்த்தையையுடைய பெரியமுதுமையையுடையேமாகிய எங்களுக்கு?—
எ - று.

எமக்கு இளமை யாண்டிண்டுகொல்லோ ? அதுதான் இரங்கத்தக்க
தெனக் கூட்டுக.

இளமைகழிந்து இரங்கிக்கூறுதலான் இதுவும் கையறுநிலையாயிற்று.

‘மறையெனவறியார்’ என்று பாடமோதுவாருமுளர். (உச௩)

கச. “பெருமூ தாள ரோமஞ் சூழ” மூலலை. ருச.

கஉ - ச. “தொடித்தலை.....எமக்கே: என்பது தன்கட்டோன்றிய
மூப்புப் பொருளாக இளிவரல் பிறந்தது ; என்னை ? இளமைக்காலத்துச்
செய்தன செய்யமாட்டாது இளிவந்தனம் இக்காலத்து என்றமையின்”
தோல். மெய்ப்பாடு. சூ. சு - பேர் ; இ - வி. சூ. ருஎஅ - உரை.

* மு. காஞ்சித்திணைத்துறைகளுள், ‘கழிந்தோரொழிந்தோர்க்குக்
காட்டிய முதுமை’ என்பதற்கு மேற்கோள் ; தோல் புறத்திணை. சூ.
உச - ந.

(உசச.) பாணர் சென்னியும் வண்டுசென் றாதா
விறவியர் முன்கையுந் தொடியிற் பொவியா
விரவன் மாக்களு.....

க. புறநா. ௩௬௬ : ௯ ; “கண்டோர் மருளும் வண்டுசூழ நிலையும்”
பொருந். ௯௭.

புறநானூறு மூலமும் உரையும். ௩௬௭

இ - ள். —
மூசுக்கலையினீக்குதற்கு இரையென விசேடித்தனர்.....
சாதலென்பது இன்னுதாதலிற் பெரும்பிந்தாயின்றோவென்றான்.
 . தானுகின்ற தன்பத்தைக் கலேமெல்வைத்துக்கூறியவாறு. (உசச)

(உசரு.) யாங்குப் பெரிதாயினு நோயள வெனைத்தே

யுயிர்செகுக் கல்லா மதுகைத் தன்மையிற்

களளி போகிய களரியம் பறந்தலை

வெள்ளிடைப் பொத்திய வினைவிற கீமத்

நு தொள்ளழற் பள்ளிப் பாயல் சேர்த்தி

ஞாங்கர் மாய்ந்தனண் மடந்தை

யின்னும் வாழ்வ லென்னிதன் பண்பே.*

தினையும் துறையும் அவை.

சேரமான் கோட்டம்பலத்துத்துஞ்சியமாக்கோதை தன் பெருங்
 கோப்பெண்டு துஞ்சியகாலேச் சொல்லியபாட்டு.

இ - ள். — எடபடிப்பெரிதாயினும் யானுமறநோயினது எலலை எவ்வள
 வாயிற்று, என்னுயிரைப்போக்கமாட்டாத வலியையுடைத்தல்லாமையால்?
 களளிவளரப்பட்ட புறங்காட்டுள் வெள்ளிடையினமுட்டிய தியைவினைக்கும்
 சிறியவிறகையுடைய படுக்கையின் கண் ஒள்ளிய அழலாகியபாயலின் கண்ணே
 பொருந்தப் பண்ணி, மேலுலகத்தேபோயினாள், மடவாள்; அவளமாயவும்
 இன்னமும் உயிரிருந்துவாழுவேன்; இவ்வுலகியற்கையிருந்தவாறு என்னோ?—
 எ - று.

எனைத்தென்றது, உயிரைப்போக்கமாட்டாமையின் நோயை இகழ்ந்து
 கூறியவாறு.

‘பாவைசேர்த்தி’ என்றோதி அவளுடம்பை அழகுபடப் பள்ளியுட்
 கிடத்தியென்றுரைப்பாருமுளர்.

உயிர்செகுக்கலாமைக்குக்காரணம் மதுகையுடைத்தல்லா மையென
 வுணர்க.

பாயல்சேர்த்தி இன்னும்வாழ்வலெனவியையும்.

சேர்த்தவெனத்திரிப்பினுமமையும்.

‘ஞாங்கர்மாய்தளள்’ என்பதற்கு என்னேரித்து முன்னே இறந்தா
 ளென்றுமாம். (உசரு)

௩. மு. புறநா. உஉரு: எ, உரு.௭: கரு.

* மு. காஞ்சித்திணைத்துறைகளுள், ‘காதலியிழந்த தபுதாரநிலை’ என்
 பதற்கு மேற்கோள்; தோல். புறத்திணை. கு. கக - இளம்; ஷெ. ஷெ. - ஷெ.
 உச - ந்.

௩௬௮ புறநானூறு மூலமும் உரையும்.

(உசகா.) பல்சான் நீரே பல்சான் நீரே

செல்கெனச் சொல்லா தொழிகென விலக்கும்
பொல்லாச் சூழ்ச்சிப் பல்சான் நீரே
யணில்வரிக் கொடுங்காய் 1 வான்போழ்ந் திட்ட

௫ காழ்போ னஸ்விளர் நறுநெய் தீண்டா

2 தடையிடைக் கிடந்த கைபிழி பிண்டம்
வெள்ளெட் சாந்தொடி புளிப்பெய் தட்ட
வேளை வெந்தை வல்சி யாகப்
பாற்பெய் பள்ளிப் பாயின்று வதியு

௧௦ முயவற் பெண்டிரே மல்லே மாதோ

பெருங்காட்டுப் பண்ணிய கருங்கோட் டம
தமக்கரி தாகுக தில்ல வெமக்கெம்
பெருந்தோட் கணவன் மாய்ந்தென வரும்பற
வள்ளித முவிழ்ந்த தாமரை

௧௫ நள்ளிரும் பொய்கையுந் தீயுமோ ரற்றே.*

திணை - அது ; துறை - ஆனந்தப்பையுள்.

பூதபாண்டியன்றேவி பெருங்கோப்பெண்டு தீப்பாய்வாள் சொல்லியது.

க. நன் - மயிலை. சூ. ௧௬௬ - மேற்.

ச. “அணில்வரிக் கொடுங்காய் எனப் புறத்தினுள் காட்டினராதலின், கொடுங்காயென்பது பெயர் ; வரி - அடை” (சீலப். ௧௬ : ௨௨ - அ; அடியார்) ; குறில் செறியா ளகரம் வேற்றுமையில் வலிமுன் திரியாதியல் பானதற்கு மேற்கோள் ; நன் - மயிலை. சூ. ௨௨௮ ; நன் - வி. சூ. ௨௨௯ ; இ - வி. சூ. ௧௬௬ - உரை.

எ - கூ. “துன்புறுவன என்றார், ‘வெள்ளெட் சாந்தொடு..... வதியும்’ என்பதனை : இது புறம்” சீலப். ௧௮ : ௩௪ - கூ; அடியார்.

௧௧ - ௫. தோல். இடை. சூ. ௫ - பேர். மேற்.

எ - ௧௫. “காதல ரிறப்பிற் கையெயரி பொத்தி, பூதுலைக் குருகி னுயிர்ந்த கதத் தடங்கா, தின்னுயி ரீவ ரீயா ராயி, னன்னிர்ப் பொய்கையி னளியெரி புகுவர், நளியெரி புகாஅ ராயி னன்பரோ, மிடனுறை வாழ்க்கைக்கு நோற்று டம் படுவர்” மணி ௩ : ௪௨ - எ.

* ௫. காஞ்சித்திணைத்துறைகளுள், ‘நல்லோள் கணவனொடு நளியழல் புகிஇச், சொல்லிடை யிட்டமாலையினை’ என்பதற்கு மேற்கோள் ; தோல். புறத்திணை. சூ. ௧௬ - இளம் ; ஷெ ஷெ ஷெ ௨௪ - ௫.

1 (1919) - 1. ‘வான்போந்தட்ட’ 2 ‘அடகிடையிடைந்த’, ‘அடைகிடந்த’

ஆனந்தப்பையுளாவது.—

* “விழுமங் கூர வேய்த்தோ ளரிவை
கொழுநன் வீயக் குழைந்துயங் கின்று.”

இ - ள்.—பலசான்றவிரே, பலசான்றவிரே, நின் தலைவனேடிதப்ப
நீபோவென்றுகூறுது அதனைத் தவிர்கவென்றுசொல்லிவிலக்கும் டொல்லாத
விசாரத்தையுடைய பலசான்றவிரே, அணிலினது வரிபோலும்வரியையுடைய
வளைந்த வெள்ளரிக்காயை அரிவாளால் அரிந்திடப்பட்ட விதைபோன்றநல்ல
வெள்ளிய நறிய நெய்தீண்டாமல இலை இடையேபயின்ற கையாற்பிழிந்த
கொள்ளப்பட்ட நீர்ச்சோற்றுத்திரளுடனே வெள்ளியள்ளளமைத்த விழுதுட
னே புளிகுட்டி அடப்பட்ட வேளையிலேவெந்த வேவையுமாகிய இவை உண
வாகக்கொண்டு பருக்கைகளாற்படுக்கப்பட்ட படுக்கையின்கண் பாயுமின்றிக்
கிடக்கும் கைம்மையோன்பால் வருந்தும் பெண்டிருள்ளேமலலேம் யாம்;
புறங்காட்டின்கண் உண்டாக்கப்பட்ட கரிய முருட்டால் அடுக்கப்பட்ட
பிணப்படுக்கை உங்களுக்கு அரிதாவதாகுக; எமக்கு எம்முடைய பெரிய
தோளையுடையனாகிய கொழுநன் இறந்துபட்டானாக, முகையிலையாக வள
விய இதழ்மலர்ந்த தாமரையையுடையநீர்செறிந்த பெரியபொய்கையும் தீயும்
ஒருதன்மைத்து.—எ - று.

தில் விழைவின் கண்வந்தது.

எமக்குப் பொய்கையும் தீயும் ஒருதன்மைத்து; நாமக்கு அரிதாகுக
வெனக்கூட்டுக. (உசசு)

* புறப்பொருள்வெண்பாமாலை, சிறப்பிப்பொதுவியற்படலம், ௧௩.

(உச௪.)யானை தந்த முனிமர விறகிற்

கானவர் பொத்திய ஞெலிதீ விளக்கத்து

மடமான் பெருநிறை வைகுதுயி லெடுப்பி

மந்தி சீக்கு மணங்குடை முன்றிலி

நு னீர்வார் கூந்த லிரும்புறந் தாழப்

1 பேரஞர்க் கண்ணன் பெருங்காடு நோக்கித்

தெருமரு மம்ம தானேதன் கொழுநன்

முழவுகண் டியிலாக் கடியுடை வியனகர்ச்

சிறுணரி தமிழ ளாயினு

க0 மின்னுயிர் 2¹நடுங்குந்த னிளமைபுறந் கொடுத்தே.

க - உ. புறநா. உருக : ௫ - சு.

௩. வைகுதல் - துயிலல்; சீலப்: க0: க.

ச. “மந்தி சீக்கு மாதஞ்ச முன்றில்” பெரும்பாண். சச௪,

(பி - ம்.)—1 ‘பேரமர்க்’, 2 ‘நீங்கும்’

திணையும் துறையும் அவை.

அவள் தீப்பாய்வானைக்கண்டு மதுரைப்பேராலவாயார் சோல்லியது.

இ - ள்.—யானைகொண்டுவரப்பட்ட உலர்ந்தமரத்துவிதகால் வேடர் மூட்டப்பட்ட கடைந்தகொள்ளப்பட்ட எரியாகியவிளக்கினது ஒளியையுடைத்தாகிய மடவியமானாகிய பெரியநிரை வைகிய உறக்கத்தையெழுப்பி மந்தி தூக்கும் அணங்குடைத்தேவியையுடையமுற்றத்து நீர்வழந்த மயிர் மிக்கபுறத்தில் வீழப் பெரிய துன்பமேவிய கண்ணையுடையளாய்ப் புறங்காட்டைப்பார்த்துத் தான்சுழலும், தன் தலைவன் முழவினதுகண் மார்ச்சனை யுலராதிதகாவலையுடைய அகலியகோரீலுள் மிகச் சிறிதபொழுது தனித் திருப்பிலும் இனியவுயிர்தளரும் தன் இளமை! புறங்கொடுத்து.—எ - று.

.....யானவற்கு அஞ்சிநடுங்குதல்.....

இளமைபுறங்கொடுத்துப் பெருங்காடுநோக்கித் தான் தெருமருமெனக் கூட்டுக.

அம்ம அசை.

(உச௭)

(உச௮.) அளிய தாமே சிறுவெள் ளாம்ப

வினைய மாகத் தழையா யினவே

இனியே, பெருவளக் கொழுநன் மாய்ந்தெனப் பொழுதுமறத்

தின்னு வைக லுண்ணு

௫ மல்லிப் படுஉம் புல்லா யினவே.*

திணை - அது; துறை - தாபதநிலை.

.....¹ ஒக்கூர்மாசாத்தனார் பாடியது.

தாபதநிலையாவது.—

† “குருந்தலர் கண்ணிக் கொழுநன் மாய்ந்தெனக் கருந்தடங் கண்ணி ஁கம்மைகூ நின்று.”

இ - ள்.—இரங்கத்தக்கன, சிறிய வெளிய ஆம்பல்; அவைதாம், யாம் இனையேமாயிருக்க முற்காலத்துத் தழையாயுதவின; இக்காலத்துப் பெரியசெல்வத்தையுடைய தலைவன் இறந்தானாக உண்ணுங்காலையாறி இன்னுதவையும்பொழுதின்கண் உண்ணும் தம் அல்லியிடத்துண்டாம் புல்லரிசியாயுதவின.—எ - று.

க - உ. “வயன்மல ராம்பந் கயிலமை துடங்கு தழை” ஐங் குறு. எஉ.

ச - ௫. புறநா. உரு௦ : ச - ௫.

க - ௫. புறநா. உஅ௦ : கட - ச.

* மு. காஞ்சித்திணைத்துறைகளுள், ‘காதலனிழந்த தாபதநிலை’ என்பதற்கு மேற்கோள்; தோல். புறத்திணை. சூ. கக - இளம்; ஷெ ஷெ ஷெ உச - ந.

† புறப்போருள்வேண்பாமாலை, சிறப்பிற்போதுவியற்படலம், ச.

(பி - ம்.)—¹ ‘எக்கூர்’

புறநானூறு மூலமும் உரையும். ௩௭௧

தாமின்புறுங்காலத்தும் துன்புறுங்காலத்தும் துணையாயுதவினவாத
வான், அளியவாயினவென ஆம்பலேநோக்கிக்கூறியவாராயிற்று.

நெல்லலாவுணவெல்லாம் புல்லென் நல் மரபு. (௨௪௮)

(௨௪௯.) கதிர்மூக் காரல் கீழ்ச்சேற் றெளிப்பக்
கணைக்கோட்டு வாளை மீநீர்ப் பிறழ
வெரிப்பும் பழன நெரித்துடன் வலைஞ
ரரிக்குரற் தடாரியின் யாமை மிளிரப்
டு பனைதூகும் பன்ன சினைமுதிர் வராலோ
டுற்றவே லன்ன வொண்கயன் முகக்கு
மகனாட் டண்ணல் புகாவே நெருரைப்
பகலிடங் கண்ணிப் பலரொடுங் கூடி
யொருவழிப் பட்டன்று மன்னே யின்றே
கடு யடங்கிய கற்பி னுய்துதன் மடந்தை
யுயர்நிலை யுலக மவன்புக விரி
ரூடு சளகிற் சீறிட நீக்கி
யழுத லானாக் கண்ணண்
மெழுகு மாப்பிகண் கலுழநீ ரானே.* | சிவசு. ௨984.

திணையும் துறையும் அவை.

..... 1 தும்பிசோகினலுர் பாடியது.

௨. “கணைக்கோட்டு வாளைக் கமஞ்சுன் மடமாகு” குறுந். க௬௪.

௪. புறநா. ௭௦ : ௨ - ௩ ; ௩௬௯ : ௨௧.

௫. தோல். மரபு. சூ. அக - பேர். மேற் ; “தூகும்பென்பது பனை
வாழை மரல் புல என்பவற்றிற்குறித்து” நன் - மயிலை. கு. ௩௮௭.

௬. புறநா. ௨௮௭ : ௪.

௧௧. புறநா. ௨௨௯ : ௨௨.

௧௨. புறநா. ௨௩௪ : ௨.

௧௪. தோல். எச்ச. கு. சள - ந் ; ③ - வி. சூ. க௬௮ - உரை. மேற் ;
“மெழுகு மாப்பிகண் கலுழநீ ரானே : என்புழிக் கணவனையிழந்தான்
அவற்குப் பலிக்கொடை கொடுத்தற்கு மெழுகுகின்றானைக் கண்ணீரே நீராக
மெழுகுகின்றாளென்மையின் இது தன்கட்டோன்றிய இழவு பற்றிப்பிறந்த
அவலச்சுவையாயிற்று” தோல். மெய்ப்பாடு. சூ. ௫ - பேர் ; ③ - வி. சூ.
௫௭௮ - உரை.

* மு. காஞ்சித்திணைத்தறைகளுள், ‘தாமே யேங்கிய தாங்கரும் பை
யுள்’ என்பதற்கு மேற்கோள் ; தோல். புறத்திணை. சூ. ௨௪ - ந்.

(பி - ம்.)—1 ‘தும்பிசேர் கரனார்’

௩௭௨ புறநானூறு மூலமும் உரையும்.

இ - ள்.—கதிர்நனைபோலும் மூக்கையுடைய ஆரன்மீன் சேற்றின் கீழேசெருகத் திரண்ட (மிசையாகிய)கோட்டையுடையவானீமீன் நீர்மேலே பிறழ எரிபோலுநிறத்த பூவையுடைய பொய்கைகளைநெருங்கி உடனே வலை ஞரானவர், ஒலி நரம்பால் ஓசையுடைய கிணையினது முகமேபோலும் யானைபிறழப் பனையினது துகும்பைபொத்த சினைமூற்றிய வராலோடு மாறு படும் வேல்போன்ற ஒள்ளியகயலை முகந்தகொள்ளும் முன்னகன்ற நாட்டை யுடையகுருசிலது உணவு நெருநிலைநாளார் பகுத்த இடத்தைக்கருதிப் பல ருடனே இயைந்து ஒருவழிப்பட்டது; அது கழிந்தது; இன்று, தன் கண்ணையடங்கியகற்பினையும் சிறியதுதலினையுமுடைய மடந்தை உயர்ந்த நிலைமையையுடைய வின்னுலகத்தே அவன்சென்றுபுக அவனுக்கு உணவு கொடுத்தல்வேண்டிச் சுளகுபோலச் சிறியவிடத்தைத் துடைத்து அழுத லமையாதகண்ணையுடையளாய்த் தன்கண்கலுழங்கிநீர்நாலே சாணுகத்தைக் கொண்டு மெழுகுமளவிலேபட்டது.—எ - று.

மெழுகுமளவாயிற்றென்றது பொருளொனவுரைக்க.

மன் கழிவின் கண்வந்தது.

இது கண்டார் நிலையாமைகூறி இரங்கியவாறு.

(உசக)

(உரு.) குய்குரன் மலிந்த கொழுந்துவை யடிசி

விரவலர்த் தடுத்த வாயிற் புரவலர்

கண்ணீர்த் தடுத்த தண்ணறும் பந்தர்க்

கூந்தல் கொய்து குறுந்தொடி நீக்கி

ரு யல்லி யுணவின் மனைவியோ டுனியே

புல்லென் றனையால் வளங்கெழு திருநகர்

வான்சோறு கொண்டு தீம்பால் வேண்டு

முனித்தலைப் புதல்வர் தந்தை

தனித்தலைப் பெருங்காடு முன்னிய பின்னே.

தீனையும் துறையும் அவை.

.....தாயங்கண்ணியார் பாடியது.

இ - ள்.—தாளிப்போசைமிக்க கொழுவிய துவையோடுகூடிய அடிசில் இரவலரைத் தன்கண்ணே தகைத்தவாயிலினையும் தன்னாற்புரக்கப்படுவோர் கண்ணீரை மாற்றிய குவிரந்த நறிய பந்தரினையுமுடையமனையிடத்து மயிரை க்குறைத்துக் குறியவனையைக்களைந்து அல்லியரிசியாகிய உணவையுடைய மனையானுடனே இப்பொழுது பொலிவழிந்தாய், செல்வம்பொருந்திய அழ காகியநகரே, வான்சோற்றைக்கொண்டு இனியபாலவேண்டும் வெறுப்பைத்

ச. புறநா. உரு௩, உருச, உசக, உஅ௦.

ரு. புறநா. உசஅ : ச-ரு; தொல். குற்றியலுகரப். சூ. எசு-ந. மேற்.

சு. புறநா. உசக : கசு.

புறநானூறு முனமும் உரையும்: ௩௪௩

தம்மிடத்தேயுடைய புதல்வர் தந்தை தனியிடத்தையுடைய புறங்காட்டை அடைந்தபின்.—எ - று.

கொய்து நீக்கியென்னும்வினையெச்சங்களை உணவினையுடையவென்னும் குறிப்புவினையோடுமுடிக்க.

நகரே, நீ புதல்வர்தந்தை காடுமுன்னியபின் புலவென நோயெனக் கூட்டுக.

முனித்தலை - குமிழ்த்தலையெனினுமமையும், (௨௫௦)

(௨௫௧.) ஓவத் தன்ன விடனுடை வரைப்பிற்

பாவை யன்ன குறுந்தொடி மகளி

ரிழைநிலை நெகிழ்த்த மள்ளற் கண்டுகுங்

கழைக்க ணெடுவரை யருவி யாழிக்

௫ கான யானை தந்த விறகிற்

கடுந்தெறற் செந்தீ வேட்டுப்

புறந்தாழ் புரிசடை புலர்த்து வோனே.

தீணை - வாகை ; துறை - தாபதவாகை.

.....மாற்பித்தியார் பாடியது.

இ-ள்.-ஓவ்யம்போலும் அழகினையுடைத்தாடிய இடமுடைய இலலின் கண் கொல்லிப்பாவைபோன்ற உழவனையுடைய சிறியவனையணிந்தமகளிருடைய அணிகலங்களை அவைநிற்குநிலையினின்றும்கழுவும்வகை ஆதரஞ்செய்தவனைக்கண்டேம் ; முங்கிலிடத்தையுடைய நெடியமலைபிடத்து அருவிநீரை யாழிக் காட்டியானைகொண்டுவரப்பட்டவிற..... - - - உவமமையையுடைய

க. மு. நற். ௧௮௨ : ௨ ; “ஓவுக்கண டன்ன வில்” (நெ, ௨௬௮), “ஓவத் தன்ன வினைபுனை நலலில்”, “ஓவத் தன்ன வருகெழு நெடுநகர்” (பதிற். ௬௧ : ௩ ; லெட்டி. ௮௮ : ௨௮) ; “ஓவத் தன்ன வினைபுனை நலலில்” (அகநா. ௬௮) ; “ஓவத் தன்ன விடனுடை வரைப்பின் என்புழி அநநகரினது செயற்கைநலம் தோன்றக் கூறினமையின் அதற்கு நிலைக்களன் நலனுயிற்று” தோல். உவம. கு. ௪ - இளம் ; பேர் ; இ - வ். கு. ௬௩௬ ; மாறன். ௬௨ - உரை.

௫ - க. புறநா. ௨௪௭ : ௧ - ௨ , தவஞ்செய்வோர்க்கு யானைகள் விரகுதருமென்ததை, “செந்தீப் பேணிய முனிவர் வெண்கோட்டிக், களிற்று தரு விறகின் வேட்கு, மொளிறிலங்கருவியமலைகிழ வோனே” (பெரும்பாண். ௪௬௮ - ௫௦௦) என்பதனுமறிக.

* மு. வாகைத்திணைத்துறைகளுந், ‘நாலிருவழக்கிறற்பதபக்கம்’ என்பதற்கு மேற்கோள் ; தோல். புறத்திணை. கு. ௬௬ - இளம், நெ நெ நெ ௨௦ - ந.

↑ கொல்லிப்பாவை : நற். ௧௮௫, ௧௯௨, ௨௦௧ ; குறுந். ௮௬, ௧௦௦ ; அகநா. ௬௨, ௨௦௬.

கூஎசு புறநாணுறு மூலமும் உரையும்.

செந்தியை வேட்டு முதுகின் கண்ணே தாழ்ந்த புரிந்தசடையைப் புலர்த்து
வோன்.—எ - று.

ஆடிவேட்டுப்புலர்த்துவோனென இயையும்.

முன்பு இழைநெகிழ்த்தமள்ளற்கண்டேம், அவன் இப்பொழுது புறநா
தாழ் புரிசடை புலர்த்தாநின்றோனென அவனைக்கண்டு வியந்துகூறியவாறு.

பாவையென்றது, பிறிது எவ்வுணர்வுமின்றிக் காமவேட்கையாகிய ஒரு
குறிப்பினை.

காலாயானை தந்த விறகென் மது, இவன் தவமிகுதியான் அதுவும் ஏவல்
செய்தல். (உருக)

(உருஉ.) கறங்குவெள் ளருவி யேற்றலி னிறம்பெயர்ந்து

தில்லை யன்ன புல்லென் சடையோ

டள்ளிலைத் தாளி கொய்யு மோனே

யில்வழங்கு மடமயில் பிணிக்குஞ்

ரு சொல்வலை வேட்டுவ னாயினன் முன்னே.*

தினையும் துறையும் அவை.

அவனை அவர் பாடியது.

இ - ள்.—ஒலிக்கும்வெள்ளிய அருவிநீரை ஏற்றலாற் பழையநிழல்
மாறித் தில்லநதளிர்போன்ற புற்கென்றசடையோடு கூடிநின்று செறிந்த
இலையையுடைய தாளியைப் பறிப்போன், மனையின் கவியங்கும் மடப்பத்தை
யுடையமயிலை அகப்படுத்திக்கொள்ளும் சொல்லாகிய வலைையுடைய வேட்
டைக்காரனாயினன்முன்பு.—எ - று.

இதவும் அவன் விலைமையைக்கண்டு வியந்துகூறியது. (உருஉ)

ச - ரு. பிறக் கடடோன்றிய அ சடிபற்றிய அவலச்சுவக்கு மேற்
கோள் ; தோல். மெய்ப்பாடி. ,, ரு - பேர் ; இ - வி. ரு. ருஎஅ - உரை.

* மு. வாகைத்திணைத்துறைகளுள், 'நாலிரு வழக்கிற் ருபத பக்கம்
என்பதற்குமேற்கோள் ; தோல். புறத்திணை. ரு. கக - இளம்.

(உருரு.) என்றிறத் தவலங் கொள்ள லினியே

வல்வார் கண்ணி யினையர் தினைப்ப

1 நகாஅலென வந்த மாறே யெழாநெற்

பைங்கழை பொதிகளைந் தன்ன விளர்ப்பின்

க. சீவக. கசருஉ - ந. மேற்கோள்.

(பி - ம்.)—1 'நகாரென'

௫ வளையில் வறுங்கை யோச்சிக்

கிளையு ளொய்வலோ கூறுகின் னுரையே.

தீணை - பொதுவியல் ; துறை - மதுபாலை.

.....¹ குளம்பாதாயனார் பாடியது.

முதுபாலையாவது.—

* “காம்புயர் கடத்திடைக் கணவனை யிழந்த
பூங்கொடி யரிவை புலம்புரைத் தன்று.”

இ.- எ. —நினைப்பிரிந்து ஆற்றேனுகின்றேன் ; என்னுடைய திறத்து வருத்தம்கொள்ளாதொழிவாயாக, இப்பொழுது ; சந்தர்ப்பட்ட கண்ணியையுடைய நின்றோடுகடி விளையாடப்போந்த இளையோர் விளையாடாநிற்ப அவரோடு நகுகின்றிலேனென்று கருதவந்த நின் இறந்துபாட்டை நெல் எழாத் பசியமூங்கில பட்டையொழித்தாற்போன்ற வெளுத்திருந்த வளையில்லாத வறியகையைத் தலைமேலே ஏற்றிக்கொண்டு நின் சுற்றத்திடத்தே செலுத்தச் செல்லுவேனோ இன்னும், இறந்துபடினல்லது ? நின்வார்த்தையை எனக்குச்சொல்லுவாயாக.—எ -று.

அவலமென்றது, பிரிந்தவழி ஆற்றேனென்றுவருந்தும் அவலத்தை.

கூறுகின்னுரையென அவன்சொற்கேட்டல் விருப்பினுற் கூறுவாள் போன்று மயங்கிக்கூறியவாறு. (௨௫௩)

௫. புறநா. ௨௫௪ : ௪.

சு. ஒய்தல் : பதீற். எ௩, அ௭.

* புறப்போருள்வெண்பாமாலை, சிறப்பிற்போதுவியற்படலம், க.

(பி - ம்.)—¹ ‘குளம்பாதாயனார்’

(௨௫௪.) இளையரு முதியரும் வேறுபுலம் படர

வெடுப்ப வெழாஅய் மார்பமண் புல்ல

விடைச்சுரத் திறுத்த மள்ள விளர்த்த

வளையில் வறுங்கை யோச்சிக் கிளையு

௫ ளின்ன னாயின னிளையோ னென்று

நின்னுரை ¹ செல்லு மாயின் மற்று

² முன்னூர்ப் பழுனிய கோளி யாலத்துப்

புள்ளார் யாணர்த் தற்றே யென்மகன்

௪. புறநா. ௨௫௩ : ௫ - சு.

அ. ‘கோளியாலம்’: புறநா. ௫௮ : ௨- ஆம் அடிக்குறிப்பைப்பார்க்க.

எ-க. “பயன்மா முள்ளூர்ப் பழுத்தற்றாற் செல்வ, நயனுடை யான்கட் படின” குறள். ௨௧௬.

(பி - ம்.)—¹ ‘சொல்லுமாயின்’ ² ‘முள்ளூர்’

௩௭௬ புறநானூறு மூலமும் உரையும்.

வளனுஞ் செம்மலு மெமக்கென நானு

க௦ மானாது புகழு மன்னை

யாங்கா குவள்கொ லளிய டானே.*

தினையும் துறையும் அவை.

.....கயமனார் பாடியது.

இ - ள்.—இளையோரும் முதியோரும் வேற்றுநிலத்தே விலங்கிப்போக யான் எடுப்பவும் நீ எழுந்திராயாய் நினதுமார்பம் நிலத்தைப்பொருந்தச் சுரத்திடை மேம்படவீழ்ந்த இளையோய், வெளுத்தவனையிலலாத வறியகையைத் தலைமேலே வைத்துச் சுற்றத்தின்கண் இத்தன்மையனாயினான் இளையனென்று யாண்டொல்ல நீன் இறந்துபாடுகூடிய வார்த்தைசெல்லுமாயின், ஊர் முன்னர்ப்பழுத்த கோளியாகிய ஆலமரத்தின்கட் புள்ளுக்கள்மிகும் புதுவருவாயையுடைய அத்தன்மைத்து, என்னைடையமகனது செல்வமும் தலைமையும் எமக்கென்று நாடோறும் அமையாது புகழும் நின்னுடையமாதா எவ்வாறுவார்கொல் ! அவா இரங்கத்தக்கவள் தான்.—எ - று.

வளனும் செம்மலும் புள்ளாரியாணர்த்தத்தென்றது, † புள்ளெல்லாஞ் சென்றனாக. ஆலமரம் பயன்பட்டு நின்றற்போல இவனும் தன்சுற்றத்தாரும் பிறரும் நாட்டாரும் துகரும்படி நின்றமை தோன்றநின்றது.

‘நின்னுரைசெல்லுமாயின் யாங்காகுவள்கொல்’ என்றகருத்து : யான் இறந்துபட்டவாறு சொல்லின் அன்றே அவள் வருத்தமுறுவள்; அது யான் மாட்டேனென்பதாம்.

முன்னார். முன்மொழிநிலையல். மற்று அசைநிலை.

(உருச)

* மு. காஞ்சித்திணைத்துறைகள், ‘நனிமிகுசுரத்திடைக் கணவுனை யிழந்து, தனிமகா புலம்பிய முதுபாலை’ என்பதற்கு மேற்கோள்; தோல். புறத்திணை. சூ. உச - ந.

† நாலடியார், உ௦ .

(உருரு.) ஐயோ வெனின்யான் புலியஞ் சுவலே

1 யனைத்தனன் கொளினே யகன்மார் பெடுக்க வல்லே

னென்போற் பெருவிதிர்ப் புறுக நின்னை

யின்னா துற்ற வறனில் கூற்றே

ரு நிரைவனை முன்கை பற்றி

௩. புறநா. உருக: ரு.

௩ - ச. “என்போற் பெருவிதிர்ப்புறுக நின்னை, யின்னா துற்ற வறனில் சூரே: என்புழிப் போலவென்பது, குறிப்புவினையெச்சமாய் நின்றது” தோல். எச்ச. சூ. கடி - சே.

(பி - ம்.)—1 ‘எடுத்தனன்கொளின்’ ‘உய்த்தனென் கோனே மாற்பெடுக்கல்லேன்’

வரைநிழற்¹ சேர்க ளடத்திசற் சிறிதே.*

திணையும் துறையும் அவை.

.....வன்பரணர் பாடியது.

இ - ள்.—ஐயோவென்று ஆற்றுவேளையின் அவ்வுரைவழியேவந்துநின் உடம்பாயினும் யான்காணப்பெறாமல் ஏதஞ்செய்யுமோவென்று புலியை யஞ்சுவேன் ; இவ்விடத்தினின்றும் எடுத்துக்கொண்டு போவேனென்று நினைப்பின் நினது அகலியமார்பை எடுக்கமாட்டேன் ; என்னை யொப்பப் பெரிய நடுக்கத்தை உறுவதாக, உன்னை இறா தபடும்பரிசு வந்துதாக்கிய அற மில்லாத கூற்றே ; யாம் மலையினது நிழற்கண்ணே அடைவேமாக ; என்னு நிராதத் தவனையையுடைய முன்கையைப் பிடித்து மெல்லடடப்பாயாக.—

எ - று. நடவாயென்னும் முன்னிலைவினைச்சொல் சின்னென்னும் இடைச் சொல்லான் அசைக்கப்பட்டு நின்றது. (உருடு)

* 1. காஞ்சித்திணைத்துறைகளுள், நனியிகு சுரத்திடைக் கணவனை யிழந்து, தனிமகள் புலம்பிய முதுபாலேக்கும் (தோல். புறத்திணை. கு. கசு - இளம்), இழவுபற்றிவந்த அழகைக்கும் (செ. மெய்ப்பாடு. கு. ௫ - இளம்), தன்கட்டோன்றிய இழவுபற்றிப்பிறந்த அவலச்சுவைக்கும் (செ. செ. செ. செ. போர்) மேற்கோள் ; “ஐயோ.....சிறிதே : இதனுள் அழகையாகிய மெய்ப்பாடு புலப்பட வந்தவாறு காண்க” வெ. செய். கு. கசு - இளம்.

(பி - ம்.)—1 ‘சேரநடத்தி’

(உருக.) கலஞ்செய் கோவே கலஞ்செய் கோவே

யச்சுடைச் சாகாட் டாரம் பொருந்திய

சிறுவெண் பல்லி போலத்¹ தன்னொடு

சார்பல வந்த வெமக்கு மருளி

௫ வியன்மல ரகன்பொழி லீமத் தாழி

யகனி தாக வணைமோ

நனந்தலை முதுார்க் கலஞ்செய் கோவே.*

திணையும் துறையும் அவை.

.....

இ - ள்.—கலம்வளையும் வேட்கோவே! கலம்வளையும் வேட்கோவே! சகடஞ்செலுத்தும் உருளின்கண் ஆரத்தைப்பொருந்தி வந்த சிறிய வெளிய பல்லிபோல் நெருநலைநாளார் பலசுரமும் தன்னோடு சழிந்துவந்த எமக்கும் அருள்பண்ணி (யானும் அவனோடு கூடியிருக்கும்படி) பெரிய பரப்பினை

சு. 1. புறநா. உஉஅ : க.

உ - ச, “பொருத்தலாற் பல்லிப்போன்றும்” சீவக. கஅகரு.

௫. புறநா. உஉஅ : சுஉ-ஆம் அடிக்குறிப்பைப் பார்க்க.

(பி - ம்.)—1 ‘தம்மொடு’

௩௭௮ புறநானூறு மூலமும் உரையும்.

யுடைய அகலியபூமியிடத்துக்காட்டின்கண் முதமக்கட்டாழியை இடமுடைத்தாக வணைவாயாக, பெரிய இடத்தினையுடைய பழையணரின் கடல்மலையுமேவெட்கோவே!—எ -று.

‘எமக்கும்’ என்றது, பன்மையும் தலைமையுங்கருதாது மயங்கக்கூற்றின்றது.

கோவே! கோவே! மூதூர்க்கலஞ்செய்கோவே! எமக்கும் அருளி அகலிதாக வணைகவெனக்கூட்டுக.

அடுக்கு விரைவின் கண்வந்தது.

(௨௫௭)

(௨௫௭.) செருப்பிடைச்¹ சிறுபர லன்னன் கணைக்கா

லவ்வயிற் றகன்ற மார்பிற் பைங்கட்

² குச்சி னிரைத்த குருமயிர் மோவாய்ச்

செவியிறந்து தாழ்தருங் கவுளன் வில்லோ

௫ டியார்கோலோ வளியன் ருனே தேரி

ஊர்பெரி திகந்தன்று மிலனே யாணெனக்

காடுகைக் கொண்டன்று மிலனே காலப்

புல்லா ரினனிரை செல்புற நோக்கிக்

கையிற் சுட்டிப் பையென வெண்ணிச்

௧௦ சிலையின் மாற்றி யோனே யவைதா

மிகப்பல வாயினு மென்னு மெனைத்தும்

வெண்கோ டோன்றாக் குழிசியொடு

நாளுறை மத்தொலி கேளா தோனே.*

திணை - வெட்சி ; துறை - உண்டாட்டு.

.....

உண்டாட்டாவது.—

† “தொட்டிமூங் கழன்மறவர்
மட்டுண்டு மகிழ்தாங்கின்ற.”

இ - ள்.—..... திரண்டகாலையும் அழகியவயிற்றினையும் பரந்த மார்பினையும் பசியகண்ணினையும் குச்சுப்புல்லிரைத்தாற்போன் றநிம் பொருந்திய மயிரினையுடையதாழியினையும் செவியிறந்து முன்னே தாழ்ந்த கதாப்பினையுமுடையனாய் வில்லுடனே யார்தான் இவ்வளிக்கத்தக்கானரன்?

* மு. வெட்சித்திணைத்துறைகளுள், ‘நோயின் மயத்தல்’ என்பதற்கு மேற்கோள் ; தோல். புறத்திணை. சூ. ௩ - இளம்.

† புறப்பொருள்வெண்பாமாலை, வெட்சிப்படலம், ௧௫.

(பி - ம்.)—1 ‘செறுபரல்’ 2 ‘குச்சிரை.....மோவாய்’

ஆராயின் ஊரைப் பெரிதும் 1 நீங்கினதுமில்ன் ; தனக்கு அரணெனக்கருதிக்காட்டைக் கைக்கொண்டதுமில்ன் ; இற்றைநாட்காலையே பொருந்தாதாரது இனமாகியநிரைபோகின்ற இடத்தைப்பார்த்துத் தன்கையாற்குறித்து மெல்ல எண்ணிக் கரந்தையார்செய்யும்பூசலோமாற்றி வில்லாலேகொடுபோந்தன்ன ; அந்நிரைதாம் மிகப்பலவேயாயினும் என்னபயன் படும் எத்தன்மைத்தும், பால்முதலியன பெய்யப்படாமையிற் சிறிதும் வெள்ளிய முகந்தோன்றாத பாணையைக்காண்டலுடனே நாட்காலத்து உறைதெறிப்பக்கடையும் மத்தி னெலியைக் கோளாதபடி 2 பிறருக்கு நேராகக்கொடுத்தல் வல்லனாயினன், அவனுக்கு?—எ - று.

* பகைவர் மேலநடக்கவொட்டாது எதிரினின்று விலக்குதலின், 'செருப் பிடைச் சிறுபர லன்னன்' எனப்பட்டான்.

'அன்ன' என்று பாடமோதி, செருப்பிடைச்சிறுபரலோசைபோல நெடிய ஓசையையுடைய காலென்றுரைப்பாருமுள்ள.

யார்கொலென்தது அறியான்வினாதலன்றி வியப்பின்கண்வந்தது.

'ஊர்பெரிதிகந்தன்றுமில்னே' என்பது நிரைகோட்கடுமை.

சிறுபரலன்னன் கவுளாகுய அளியனுவன்றாள் யார்கொல்லோ ? தே ரின் வில்லோடு ஊர்பெரிது இகந்தன்றுமில்னாய்க் காடு கைக்கொண்டதுமில் னாய் நோக்கி எண்ணி மாற்றினான் ; மாற்றிக் குழிசிகாண்டலோடு மத் தொலி கோளதோனாயினன் அவனுக்கு அவைதாம் மிகப்பலவாயினும் என்னு மெனக்கூட்டுக.

கோளதோற்கென உருபுவிரித்துரைப்பினுமமையும். (உரு௭)

* "தருக்கி யொழுதித் தகவலல செய்தும், பெருக்க மதித்தபிற் பே னை செய்துங், கரப்புடை யுள்ளங் கனற்று பவரே, செருப்பிடைப் பட்ட பரல்" பழ. உஉ௪.

(பி - ம்.)—1 'நீங்கினதுமில்ன்' 2 'பிறர்க்குநோக்கிக்கொடுத்தல்'

(உரு௮.) முட்காற் காரை 1 முதுபழ னேய்ப்பத்

தெறிப்ப விளைந்த 2 தீங்கற் தார

நிறுத்த வாயந் தலைச்சென் றுண்ணி

3 பச்சுன் நின்று பைந்நிணம் பெருத்த

௫ வெச்சி வீரங்கை விற்புநர் திமிரிப்

புலம்புக் கனனே புல்லணற் கானே

௩. புறநா. கள: ௧௪.

௬. ஏழாம்வேற்றுமை விளையொடு முடியும்உழி, திரிந்ததற்கும் (தொல். தொகை. சூ. ௭௫ - இளம், ந), வேற்றுமைக்கண் மகரவொற்றுப் பகரம்வரதுழிக்கொது கின்றதற்கும் (ஷெ புள்ளிமயங்கு. சூ. ௧௭-இளம், ந; இ - வி. சூ. ௧௨௬ - உரை) மேற்கோள்.

(பி - ம்.)—1 'முதுகனியேய்ப்ப' 2 'தீங்கட்டாரம்' 3 'பைச்சுன்'

௩௮௦ புறநானூறு முலமும் உரையும்.

யொருமுறை புண்ணு¹ வளவைப் பெருநிலா
 யூர்ப்புற நிறையத் தருகுவன் யார்க்குந்
 தொடுத லோம்புமதி முதுகட் சாடி
 ௧௦² யாதரக் கழுமிய துகளன்
 காய்தலு முண்டக் கள்வெய் யோனே.³
 தீணையும் துறையும் அவை.
 உலோச்சலூர் பாடியது.

உண்டாட்டாவது.—

† “தொட்டியிழுங் கழன்மறவர்
 மட்டுண்டு மகிழ்தூங்கின்று.”

இ. எ. — முட்டாளையுடைய காரையினது முதிர்ந்தபழத்தைப்பொப்ப
 முற்றவிளைந்த இனிய கந்தாரமென்றும் பெயரையுடைய மதுவையுடைய
 வேற்றுப்புலத்துத் தாண்டுகொண்டுவந்து நிறுத்தினநிறையைக் கள்விலைக்கு
 நேராகக்கொடுத்தது உண்டு செவ்வீத் தசையைத்தின்று செவ்வி நீணயிக்க
 எச்சிலாகிய நாமுடைய கையை வில்லினதுபுறத்தே தியிர்ந்து வேற்றுநாட்
 டின்கட் புக்கானே, புல்லியதாழியையுடைய காளை ; இவ்விருந்தமறவர்
 ஒருகாலுண்பதன்முன்னே பெரிய ஆணியைய இவ்வூர்ப்புறமெல்லாம் நற்
 பக் கொடுத்தருகுவன் ; யாவர்க்கும்வாராது அதமபொருட்டுத் தொடுத்தலைப்
 பாதுகாத்துவைப்பாயாக, முதிர்ந்தமதுவையுடையசாழியை ; ஆவைக்கொ
 ண்டுவரக் கலந்ததூளியையுடையனாய் அம்மதுவை விரும்புவோன் விடாய்த்
 தலுமுண்டாம்.—எ - று.

தலைச்செனறென்பது, தலைச்செலவெனத்திரிக்கப்பட்டது. இதற்குக்
 கள்விலையாட்டியிடத்தேசெல்லவென்றுமாம்.

‘திங்கட்டாரம்’ என்றோதிக் கள்ளாகிய இனியபண்டமெனினுமமையும்

‘காய்தலுமுண்டு’ எனபதற்குக் களவெய்யோனாகலின், கிள்ளை வெகுள
 வுக்கூடுமென்பாருமுளர்.

இவன் நிரைகொள்ளச் செல்கின்றமை கண்டார் கள்விலையாட்டிக்கு,
 கூறியது. (உருஅ)

‘௧௦. “கழுமிய துன்பமொடு கண்ணீ ருகுத்து” மணி. ௧௩ : ௧௮.

* மு. “முட்காற்காரை.....வெய்யோனே : இது வெட்சித்தினை
 பெயர்கொள்ளாத வந்தது’ நோல். அகத்திணை. கு. ௫௪ - ந.

† புறப்பொருள்வெண்பாமாலை, வெட்சிப்படலம், ௧௫.

(13 - ம்.)—¹ அளவைபெருநிலை’ ² ‘ஆத்தய’

புறநாடு நூறு முன்கூறு உடையது

௫௬.) ஏறுடைப் பெருகிரை பெயர்தரப் பெயரா
திலேபுதை பெருங்காட்டுத் தலைகரத் திருந்த
வல்வின் மறவ ரொடுக்கங் காணாய்
செல்லல் செல்லல் சிறக்கின் னுள்ள

௭ முருகுமெய்ப் பட்ட புலைத்தி போலத்
தாவுபு தெறிக்கு மான்மேற்
புடையிலங் கொள்வாட் புணைகழ லோயே.*

திணை - கரந்தை; துறை - செருமலைதல்; பிள்ளைப்பெயர்ச்சியுமாம்.
.....கோடைபாடியபெரும்புதனார் பாடியது.

செருமலைதலாவது.—

† “வெட்சியாரை கண்ணுற்று வளை இ
யுட்குவரத்தாககி யுளாசெருப்புநிந்தனறு”

இ-ள்.—தாங்கொள்ளப்பட்ட ஏற்றையுடைய பெரிய ஆனிரை முன்னே
பாக மீடகவருவாரைக்குறித்து அந்நிரையோடு தாம்போகாது தழையால
முடிய டெரியகாட்டினகண தலைகரத்திருந்த வலியவிலையுடைய மறவ
து ஒடுங்கியநிலையைக்கருதாய்; போகாதொழி போகாதொழி, நினது
மற்கோள சிறப்பதாக; தெய்வம் மெய்யின்கணைய புலைமகளைப்பொப்பத்
தாவித் துள்ளும் ஆனிரைமேல்; மருங்கிலேவிளங்காநின்ற ஒளிய வாளினே
புணைகழலையோய்—எ - று.

புணைகழலோய்! காணாய்; ஆனமேறசெல்லல், செல்லல்; நின்னுள்ளம்
சிறப்பதாகவெனக் கூட்டுக.

செல்லலென்றது அவரைக்கண்டு பொருது கொன்றாற் செல்ல
லென்பதாம். (௨௫௬)

* மு. வெட்சித்திணைத்துவ மகனாள், ‘ஆபெபாத்துத்திருதல்’ என்ப
தற்கு மேற்கோள; தோல். புறத்திணை. ௫. ௭ - இளம், ந.

† புறப்பொருளவெண்பாமாலை, கரந்தைப்படலம், ச.

(௨௬௦.) வளரத் தொழினும் வெளவுபு திரிந்து
விளரி யுறுதருந தீந்தொடை நிணையாத்
தளரு நெஞ்சந தலைஇ மனையோ
ளுளருங் கூந்த னோக்கிக் களர
௭ கள்ளி நீழற கடவுள் வாழ்த்திப
பசிபடு மருங்குலை கசிபுகை தொழாஅக்
காணலென் கொல்லென வினவினை வருடம்
பாண கேண்மதி யாணரது நிலையே

௩௮௨ புறநானூறு மூலமும் உரையும்.

புரவுத்தொமித் துண்குவை யாயினு மிரவெழுந்
க௦ தெவ்வங் கொள்குவை யாயினு மிரண்டிங்

கையுள போலுங் கடிதண் மையவே
முன்னூர்ப் பூசலிற் றேன்றித் தன்னூர்

1 நெடுகிரை தழீஇய மீளி யாளர்

விடுகணை நீத்தந் துடிபுணை யாக

கரு வென்றி தந்து கொன்றுகோள் விடுத்து

வையகம் புலம்ப வளைஇய பாம்பின்

வையெயிற் றுய்ந்த மதியின் மறவர்

கையகத் துய்ந்த கன்றுடைப் பல்லா

னிரையொடு வந்த வுரைய னுகி

௨௦ யுரிகளை யரவ மானத் தானே

யரிதுசெல் லுலகிற் சென்றன னுடம்பே

கானச் சிற்றியாற் றருங்கரைக் 2 காலுற்றுக்

சம்பமொடு துளங்கிய 3 விலக்கம் போல

வம்பொடு துளங்கி யாண்டொழிந் தன்றே

௨௫ யுயரிசை வெறுப்பத் தோன்றி பெயரே

மடஞ்சான் மஞ்ஞை யணிமயிர் சூட்டி

யிடம்பிறர் கொள்ளாச் சிறுவழிப்

படஞ்செய் பந்தர்க் கன்மிசை யதுவே 4

திணை - 4 அது ; துறை - கையறுநிலை ; 5 பாண்பாட்டுமாம்.

..... ↑ வடமோதங்கிழார் பாடியது.

கரு-கூ. “வாள்வாயு மின்நி வடிவெங் கணைவாயு மின்றிக், கோள்வாய் மதிய நெடியான் விடுத்தாங்கு மைந்தன், றேள்வாய் சிலையி னொலியாற் றொறு மீட்டு மீள்வா, னுள்வாய் நிறைந்த நகைவெண் மதிசெல்வ தொத்தான்” சீவக. ௪௫௪.

௨௦ - ௨௧. “படநாகந் தோலுரித்தாற் போற்றுறந்து”, “பாம்புரி போன் முற்றத் துறந்து” சீவக. ௪௫௪௩, ௩௦௩௬.

௨௩. புறநா. ௪: ௩௩ ; ௪௪: ௧௦ - ௧௧.

௨௫ - ௮. புறநா. ௨௪௬: ௧௨ - ௪ ; ௨௬௪: ௧ - ௪.

* மு. ஆபெயர்த்துத்தருதலென்னுதுறைக்கு மேற்கோள் காட்டி, “இது னுள் தன்னுரென்றலிற் குறுநிலமன்னன் நிரைமீட்டுப்பட்ட நிலையைப் பாணர் கையற்றுக் கூறியது” என்பர்; தோல். புறத்திணை. கு. ௫ - ௩.

↑ அகநானூறு, ௩௧௩.

(பி - ம்.)—1 ‘நெடுவெறி’ 2 ‘காலுறக்’ 3 ‘விலக்கு’ 4 ‘பாடாண்டிணை’; துறை செருவிடைவீழ்தல் ; கையறுநிலையுமாம் 5 ‘பாடாண்பாட்டுமாம்’

புறநானூறு முழையும் உரையும். ௩௮௩

இ - ள்.—ஒசைமிகவேண்டுமென்று 1 எறியினும் ஒசையை உள்வாங்கி வறப்பட்டு இரக்கம்பண்ணுகிய விளரியைச் சென்ற முறுகின்ற இனிய நரப்புத் தாடையினது திங்கைநினைந்து நடுங்குநெஞ்சத்தைத் தலைப்பட்டும் புறப் பட்டவளவின் நிமித்தவழியாக ஒருமனைவி விரித்துவருகின்ற மயிரைப்பார்த்துக் களர்நிலத்துள்ள கள்ளிமரத்தின் நிழற்கணுணடாகிய தெய்வத்தை பத்திப் பசிதங்கிய வயிற்றையுடையையாய் இரக்கிக் கையாற்றொழுது மம் ருசிலைக்காணமாட்டேன் கொல்லோவென்று எதிர்வருவாரைப் பார்த்துக் கட்டுவருகின்ற பாண! கேட்பாயாக, நமது செல்வம்பட்டநிலைமை; இனி நீ வன் நமக்குவிட்ட விளைநிலங்களைக் கைப்பற்றி உண்பாயாயினும் அன்றி வனோடுகூடி இன்புற்றிருந்தவிடத்து அவனையின்றி உயிர்வாழ்தற்பொரு டு இரக்கக்கடவோமென்றெழுந்திருந்து வருத்தக்கொள்வாயாயினும் இர றமும் நினைத்து கையகத்துள்ளன; மிக்க அனுமையையுடைய ஊர்முன்னகைச் சய்யப்பட்ட பூசலின்கட்டோன்றித் தன்னுடைய ஊரின் கண் மிக்க நிரை யங்கொண்ட மறத்தினை யுடையவீரர் எய்யப்பட்ட அப்புவெள்ளத்தைத் தன் துடியே புணையாகவென்று பகைவரைக்கொண்டு அவர்கொண்ட நிரை யம் மீட்டு உலகம்தனிப்பச் சூழ்ந்துகொண்ட பாம்பினது கூரியபல்லினின் றம்பிழைத்துப்போந்த திங்களைப்போல மறவருடைய கையினின்றும் பிழை துப்போந்த கண்மையுடைய பலவாகிய ஆனிரையுடனாவந்த சொல்லை டையனாய்த் தோலுரித்த பாம்புபோலத் தானொருவனுமேயாக அரிதாகச் சல்லப்படும் தேவருகத்தின்கட்போயினான்; அவனதுடம்பு, காட்டுட் டிற்றியாற்றினது அரியகரையி-த்துக் காஹ நின்ற நடுக்கத்தோடுசாய்ந்த ழலக்கத்தையொப்ப அம்பாற்சலித்து அவ்விடத்துவீழ்ந்தது; உயர்ந்த ர்த்தி மிகவுந்தோன்றியமறவன் பெயர் மென்மையமைந்த மயிலினது அழ ியமயிராகிய பீலியைச்சூட்டப் பிறர் இடங்கொள்ளப்படாதசிறியவிடத்துப் டைவையாற்செய்யப்பட்ட பந்தாக்கீழ் நட்ட கண்மேலது.—எ - று.

சூட்டியென்பது, சூட்டவெனத் திரிக்கப்பட்டது; சூட்டப்பட்டெனினு மையும்.

‘மனையோள்கூந்தனோக்கி’ என்பதற்குப் பாண என்மனைவியது சரியும் யிரைநோக்கியெனவும், ‘புரவுத்தொடுத்து’ என்பதற்கு அன்று உம்மைப் புரத்தபரிசைப்பாடியெனவுமுரைப்பாருமுள். (உசு0)

(பி - ம்).—1 ‘அறையினும்’

உசு௧.) அந்தோ வெந்தை யடையாப் பேரிஸ்

வண்டுபறி நறவிற் றண்டா மண்டையொடு

வரையாப் பெருஞ்சோற்று 1 முரிவாய் முற்றம்

வெற்றியாற் றம்பியி னெற்றற் றருக்க

௫ கண்டனென் மன்ற சோர்கவென் கண்ணே

க. அந்தீற்று ஓ இரக்கக்குறிப்பு உணர்த்திநிறற்றகு மேற்கோள் ; தொல். இடை. சூ. ௩௪ - ந.

(பி - ம்).—1 ‘முரவுவாய்முற்றம் பெற்றியாற்று’

கூழிச் புறநானூறு மூலமும் உரையும்.

வையங் காவலர் வளங்கெழு திருநகர்
 மையல்¹ யானை யயாவுயிர்த் தன்ன
 2 நெய்யுலை சொரிந்த மையு னேசை
 புதுக்கண் மாக்கள் செதுக்க னாரப்
 க0 பயந்தனை மன்னான் முன்னே யினியே
 3 பல்லா தழீஇய கல்லா வல்வி
 லுழைக்குறற் கூகை யுழைப்ப⁴ வாட்டி
 நாகுமுலை யன்ன நறும்பூங் கரத்தை
 விரகறி யாளர் மரபிற் சூட்ட
 கரு நிரையிவட் டந்து நடுக லாகிய
 வென்வேல் விடலை யின்மையிற் புலம்பிக்
 கொய்ம்மழித் தலையொடு⁵ கைம்மையறக் கலங்கிய
 கழிகல மகடேப் போலப்
 புல்லென் றனையாற் பல்லணி நிழந்தே.
 6 தீனையும் துறையும் அவை.

..... ஆவூர்மூலங்கிழநர் பாடியது

இ - ள் — 7 அநதோ ! என்னின் னது அடைபுத பெரிய இலவே, வணிகன்படியும் மதுவினால் ஒழியு தமண்டையுடனே யாவர்க்கும் வரையா மல்வழங்கும் மிக்கசோந்தையுடையமுரிந்த குறட்டையுடை நாகுமூற்றம் நீரற்றயாற்றினோடும் எத்தனாமெத்து அத்தாமைத்தாகக்கட டேன், நிச்சய மாக ; என்கண்மணி சோர்த்துழிவனவாக ; உலகத்தார்க்கும் வேந்த ருடைய செலவமிக்க திருநகரின்கண் மதத்தான் மயங்கிய னனை உயங்கு தலான் நெட்டுயிர்ப்புகொண்டாற்போன்ற டூய் காயகின் உலையின்கண் சொரியப்பட்ட ஆட்டிழைச்சியினது ஒசைஎட்டிடைய பொரி லைப் புதுமான தருடைய ஒளிமழுங்கின்கண்காரிநையவண்டாக்கினாய் மு ; ; அதுகழிந தது ; இப்பொழுது பல ஆனிரையை எகக்கொண்டிடு கவேண்டாத

கூ. வளங்கெழுதிருநகர்: புறநா. உரு0: கூ.

கள. புறநா. உரு0: உ - ரு ; உஅ0: கக - ச.

கஅ. புறநா. உருஅ: க ; உஅ0: கச.

கக. புறநா. உரு0: கூ.

* “கரத்தை யாவது தன்னுறு தொழிலாக நிரைமீட்டோர் பூசுநுதி தலிற் பெற்ற பெயராதலின் வெட்சித்திணைபோல ஒழக்கமன்று” ; அநதே வெந்தை’ என்னும் புறப்பாட்டினுள், ‘நாகுமுலை யன்ன ந றும்பூங் கர தை, விரகறியாளர் மரபிற் சூட்ட, நிரையிவட் டந்து’ எ ன் றவாறு காண்க தொல். புறத்திணை கு. ரு - ந.

(பி - ம்.)—1 ‘யானைவயர்’ 2 ‘நெய்யுலைச்சொர் ிந்த’ 3 ‘பல்லாதத்திஇய’ 4 ‘ஆட்டிழைகுமுலை’ 5 ‘கையிகக்’ 6 ‘திணை-கரத்தை’ ; துறை - கையி னிலை’ 7 ‘ஐயோ’

புறநானூறு மூலமும் உரையும். ௩௮௫

யிய விற்படையைத் தன்னிடத்தே ஞாலமிகவுடைய கூகை தன் இனத்தை
மழக்கும்படி அலைத்து நாகினதுமலைபோன்ற நதியபூவையுடைய கரங்
கையை அறிவுடையோர் சூட்டுமுறைமையிலேசூட்ட நிளையை இவ்வூரின் கண்
ட்டுத்தந்து நடப்பட்ட கல்லாகிய வென்றிவேலையுடைய இறைவனில்லா
யால் தனித்துக் கொய்யப்பட்ட, 1 மொட்டையாகிய தலையுடனே
ம்மைநோன்புமிகக் கலக்கமுற்ற ஒழிக்கப்பட்ட அணிகலத்தையுடைய
வன்மனைவியையொப்பப் பொலிவழிநதனை, பல அழகுமிழந்து.—எ -று.

அம்பியினென்புழி, இன் அசைநிலை.

‘அம்பியினற்றுக்’ என்று பாடமோதுவாருமுளர்.

கண் அசை. மன் கழிவின் கண்வந்தது.

எந்தைபேரில்லே, செதுக்கணூரப்பயந்தனை முன் ; இனி மகடுஉப்
பாலப் பல அணியுமிழந்து புல்லென்றனையாய் அம்பியற்றுகக்கண்டேன் ;
ன்ட என் கண் சோர்கவெனக்கூட்டுக.

ஓசையென்றது, ஆகுபெயரான் ஓசையையுடையகறியை ; இஃது
ந திசைச்சொல்.

‘செதுக்கணூர்’ என்பதற்குச் செதுக்கின குடர்நிறையவென்றுமாம் ;
கம்மிஞ்சுவென்றுமாம். (உசு௧)

(பி - ம்.)—1 ‘மட்டை’

௨௬௨.) நறவுந் தொடியின் விடையும் வீழ்மின்

பாசுவ விட்ட 1 புன்காற் பந்தர்ப்

புனறரு மிளமண னிறையப் பெய்ம்மி

ஞென்னூர் முன்னிலை முருக்கிப் பின்னின்ற

நு நிரையொடு வறநு மென்னைக்

குழையோர் தன்னினும் பெருஞ்சா யலரே.*

திணை - வேட்சி ; துறை - உண்டாட்டு ; தலைத்தோற்றமுமாம்.

..... மதுரைப்போலவாயார் பாடியது.

க. “மதவலி நிலையு மாத்தாட் கொழுவிடை” (முருகு. ௨௩௨) ;
மல்லன் மன்றத்து மதவிடை கெண்டி” (பெரும்பாண். ௧௪௩) ; “சென்
ண் மழவிடை கெண்டிச் சிலைமறவர், வெங்கண் மகிழ்ந்து” (பெரும்பொருள்
நிளக்கம்) விடை - ஆட்டுக்கிடாய்.

உ. “உவலிடுபதுக்கை” (அகநா. ௧௦௧) ; உவல், உவலையெனவும்
பழங்கும் ; “உவலைக் கூரை யொழுகிய தெருவில்” முல்லை. ௨௬ - ௩௦.

சு. உழையோர், எழுவாய்.

* மு. வெட்சித்திணைத்துறைகளுள் ‘துவல்வழித் தோற்றம்’ என்
பதற்கும் (தொல். புறத்திணை. கு. ௩ - இளம்), ‘உண்டாட்டு’ என்ப
தற்கும் (செ. செ. செ. ௩ - ௩) மேற்கோள்.

(பி - ம்.)—1 ‘பைங்கால்’

௩௮௬ புறநானூறு முலமும் உரையும்.

தலைத்தோற்றமாவது,—

*“ உரவெய்யோ னினந்தழீஇ
வரவுணர்ந்து இளைமகிழ்ந்தன்று.”

இ - ள்.—மதுவையும் அலைத்துண்ணும்படி பிழிமின் ; ஆட்டுவிடையையும் படுமின் ; பசிய தழையாலேவெயப்பட்ட புல்லிய காலையுடைய பந்தரின் கண் நீர் 1 கொழித்துக் கொடுவாரப்பட்ட இளையமணலை நிரம்பப் பரப்புகின் ; பனகவரது தூசிப்படையை முறித்துப் பெயர்ந்துபோதுகிற தனது படைக்குப்பின்னேநின்று நிரையுடனேவருகின்ற என்னிறைவனுக்குப் பக்கமறவராய் நிரைகொண்புவருவோர் அவன்நன்னிலும் பெரிய இளைப்பையுடையர்.—எ - று.

சாயல் - விடாயாலுண்டானமென்மை.

என்னைக்கு உழையோர் தன்னிலும் பெருஞ்சாயலர் ; அவர்க்கு நறவும்தொடுமின் ; விடையும்லீழ்மின் ; பெயம்மினைக்கூட்டுக. (உசுஉ)

* புறப்போருள்வெண்பாமாலை, வெட்சிப்படலம், கஉ.

(பி - ம்.)—1 ‘கழித்து’

(உசு௩)*பெருங்கனிற் றடியிற் றேன்று மொருக

ணிருப்பறை யிரவல சேறி யாயிற்

றொழாதனை கழித லோம்புமதி வழாது

வண்டுமேம் படுஉயிவ் வறநிலை யாறே

நு பல்லாத் திரணிரை பெயர்தரப் பெயர்தந்து

கல்லா விளையர் நீங்க நீங்கான்

வில்லுமிழ் கடுங்களை மூழ்கக்

கொல்புனற் சிறையின் விலங்கியோன் கல்லே.†

திணை - காந்தை ; துறை - கையறுநிலை.

.....

இ - ள்.—பெரியகனிற்றின் அடிபோலத்தோன்றும் ஒருகண்ணினை யுடைத்தாகிய பெரிய பறையினையுடைய இரவலனே ! நீபோகின்றாயின் தொழாயாய்ப் போதலைப்பிரிகரிட்பாயாக ; தவறாதே.....யிடைவிடாது

க - உ. புறநா. ௩௮௬ : கச - நு ; ௩௯உ : ச - நு.

அ. புறநா. ௧௬௯ : ச - நு ஆம் அடிகளின் கீழ்க்குறிப்பைப்பார்க்க.

* இதுமுதலிய மூன்றுபாட்டுக்களின் உரையும், உசு௬-ஆம் பாட்டும் அதனுரையும் மிதிலைப்பட்டி அழகியசீற்றம்பலக்கவிராயரவர்கள் வீட்டுப் பிரதியில்மட்டுமிருந்தன.

† மு. கண்டோர் கையற்றுக்கூறியதற்கும், நடப்பட்ட கல்லினைத் தெய்வமாக்கி வாழ்த்தியதற்கும் மேற்கோள் ; தோல், புறத்திணை. கு. நு-ந.

புறநானூறு மூலமும் உரையும். ௩௮௭

வண்டுகள் மேம்பட்டுவாரும், இக்கொடியவழி ; பல ஆக்களாகிய திரண்ட ரிரை மீண்டு தன்னோடு போதரப்போந்து இயல்பாகிய போர்த்தொழிலையு டையவீரர் இரிந்தோடத் தான்போகானாய் வில்லுமிழப்பட்ட விரைந்த அம்பு குளிப்பக் கரையைக்கொல்லும் புனலின்கண் அணைபோல எதிரின்று விலக்கியவனதுகல்லே.—எ -று.

புனற்சிதையின் விலக்கியோன்கல்லேத் தொழாதனைகழிதலை ஓம்பு ; தொழுவே அவ்வதரிலையாறுவண்டுமேம்படுமெனக்கூட்டுக.

தொழுதுபோகவே கொடுக்கான் மமழைபெய்தலாற்குளிருமென்பான், காரியமாகியவண்டு மேம்படுதலைக் கூறினான்.

வண்டென்பது, மதவருளொருசாதியைப்பாருமுளர்.

ஆறு வண்டுமேம்படுமென இடத்துரிகழ்பொருளின் றொழில் இடத்து மேலேறின்றது. (உக௩)

(உக௪.) பரலுடை மருங்கிற் பதுக்கை 1 சேர்த்தி

மரல்வருந்து தொடுத்த செம்பூங் கண்ணியொ

டணிமயிற் பீலி சூட்டிப் பெயர்பொறித்

தினிரட் டனரே கல்லுங் கன்றொடு

டு கறவை தந்து பகைவ ரோட்டிய

நெடுத்தகை கழிந்தமை 2 யறியா

தின்றும் வருங்கொல் பாணரது கடும்பே.*

திணையும் துறையும் அவை.

.....³ உறையூர் இளம்பொன்வாணிகலூர் பாடியது.

இ - ள்.—பருக்கைகளைபுடைய 4 இடத்துத் திட்டையைச் சேர்த்தி ஆண்டுள்ள மரல்களேறித்தொடுக்கப்பட்ட சிவந்த பூவையுடைய கண்ணியுடனே அழகிய மயிலினது பீலியைச்சூட்டிப் பெயரையெழுதி இப்

உ. “தளிரொடு மிடைந்த காமர் கண்ணி, திரங்குமர னுறிற் பொலியச் சூடி” மலைபடு. ௪௩௦ - ௩௧.

௩ - ௪. புறநா. ௨௬௦; ௨௬ - அ; “நல்லமர்க் கடந்த நாணுடை மற வர், பெயரும் பீடு மெழுதி யதர் தொறும், பீலி சூட்டிய பிறங்குநிலை நடுகல்”, “பெயரும் பீடு மெழுதி யதர் தொறும், பீலி சூட்டிய பிறங்குநிலை நடுகல்” அகநா. ௬௭, ௧௩௧.

* மு. “இனிப், பரலுடை மருங்கிற் பதுக்கையென்னும் புறப்பாட்டி னுள், ‘அணியில.....கல்லும்’ எனக் கன்னாட்டுதல் பெரும்படைக்குப் பின்னாகக் கூறிற்றாலெனின் நீர்ப்படுத்த பின்னர்க் கம்படுத்துப் பெயர்பொ றித்து நாட்டுதல் காட்டுநாட்டோர் முறைமையென்பது ‘சீர்த்தகுசிரப்பின்’ என்பதனாற் கொள்க” தோல். புறத்திணை கு. ௫ - ௬.

(பி - ம்.)—1 ‘சேர்த்து’ 2 ‘அறிபாரின்ற மிவருங்கொல்’ 3 ‘.....ன் சாத்தன் கொற்றனார்’ 4 ‘பதுக்கைக்கலை’

௩௮௮ புறநானூறு முழுவும் உரையும்.

பொழுது நட்பார், கல்லையும் ; கன்றுடனே கறவையையுமீட்டுக் கொண்டு வந்து மறவரையோட்டினோக்கிய நெடுந்தகை பட்டமையறியாது இன்றும் வருங்கொல்லோ பாணரது சுற்றம் ?—எ - று.

பட்டமையறிந்துவாராதொழியுமே அறியாதுவருமோவென ஐயமாக்குக. பதுக்கைசேர்த்ததேயன்றிக் கல்லும் நட்புடனரென உம்மை எஞ்சினின் மது. (உச்சு)

(௨௬௫.) ஊர்நனி யிறந்த பார்முதிர் பறந்தலை

யோங்குநிலை வேங்கை யொள்ளிணர் நறுவீப்

போந்தையந் தோட்டிற புனைந்தனர் தொடுத்துப்

பல்லான் கோவலர் படலை சூட்டக்

ரு கல்லா யினையே கடுமான் றேன்றல்

வானேறு புரையுநின் றுணியில் வாழ்க்கைப்

பரிசிலர் செல்வ மன்றியும் விரிதார்க்

கடும்பகட் டியாணை வேந்த

ரொடுங்கா வென்றியு நின்னொடு செலவே.*

தீணையும் துறையும் அவை.

.....சோனாட்டு முகையலார்ச் சீறுகருந்தும்பியார் பாடியது.

இ - ள்.—ஊரையிகவுங்கடந்த முரம்புநிலமாகிய முதிர்ந்த பறந்தலை யிடத்து உயர்ந்தநிலையையுடைய வேங்கையினது ஒள்ளியகொத்தாகிய நறிய பூவைப் பணையோலையாலலங்கரித்துத்தொடுத்து.....(௨௬௫)

உ - ஈ. வேங்கைப்பூமாலை : புறநா. உக : கூ ; ௧௬௮ : ௧௫.

* மு. “ஊர்நனி....செலவே; இது ‘கோவலர் படலைசூட்ட’ என்றலிற் கடவுளாகியபின் கண்டது” தோல். புறத்திணை. ௬. ௫ - ந்.

(௨௬௬.) பயங்கெழு மாமழை பெய்யாது மாறிச்

கயங்களி முளியுந் கோடை யாயினும்

புழற்கா லாம்ப லகலடைநீழற்

கதிர்க்கோடு நந்தின் சுரிமுக வேற்றை

ரு நாகிள வனையொடு பகன்மணம் புகூஉ

க. ‘கெழு’ என்னுஞ் சாரியை, லகர னகரவீற்றுச்சொற்கள் ஒழிந்த பிறசொற்களிடத்து நிலைமொழி ஈற்றெழுத்துத் திரியவந்ததற்கு மேற் கோள் ; தோல். குற்றியலகரப்பணரியல், சூ. எள் - ந்.

கூ. தனக்குறிலை யொழித்த லகரம் வலலினம்வர அல்வழியில் திரிந்து வந்ததற்கு மேற்கோள் ; நன் - மயிலை. சூ. ௨௨௮.

ச. சுதிர் - பொற்கொல்லர்களின் கருவி விசேடம்; புறநா. ௨௪௧ : ௧.

ரு. ‘நாகு’ என்பது நந்தின் பெண்பாற்கு வருதல் மரபென்பதற்கு மேற்கோள் ; தோல். மாபு. சூ. ௬௩ - பேர்.

புறநானூறு மூலமும் உரையும். ௩௮௯

நீர்திகழ் கழனி நாடுகெழு பெருவிதல்
வான்றோய் நீள்குடை வயமான் சென்னி
சான்றோ ரிருந்த வவையத் துற்றோ
ஞசா கென்னும் பூசல் போல

௧௦ வல்லே களைமதி யத்தை யுள்ளிய
விருந்துகண் டொளிக்குந் திருந்தா வாழ்க்கைப்

1 பொறிப்புண ருடம்பிற் றோன்றியென்
னறிவுகெட நின்ற நல்கூர் மையே.

திணை - பாடாண்டிணை ; துறை - பரிசீல்கடாநிலை.

சோழன் உருவப்படுதேராளஞ்சேட்சென்னியப் பெருங்குன்றூர்
கிழார் பாடியது.

இ - ள்.—பயன்பொருந்திய பெரியமுகில பெய்யாதொழிதலால் நீர்
நிலைகள் களியாய்முளியும் கோடைக்காலமாயினும் துன்பொருந்திய தானையு
டைய ஆம்பலினது அகலிய இலையினிழற்கண் கதிர்போலுங்கோட்டையு
டைய நத்தையினது சுரிமுகத்தைபுடைய ஏற்றை நாகாகிய இளையசங்கு
டனே பகற்காலத்தே மணங்கூடும் நீர்விளங்கும் வயலையுடைத்தாகிய நாட்
டையுடைய பெரிய வென்றியையுடையோய்! ஆகாயத்தைப்பொருந்தும்
நெடியகுடையினையும் வலியகுதிரையினையுமுடைய சென்னி! அறிவானமைந்
தோர் தொக்கிருந்த அவையின்கண் சென்றுபொருந்தினனெருவன் யானுற்ற
துன்பத்திற்குத்துணையாய் எனக்கு நீர் பற்றாகவேண்டுமென்னும் ஆரவா
ரத்தை அவர் விரையத்தீர்க்குமாறுபோல விரையத் தீர்ப்பாயாக, என்னைக்
கருதிவரப்பட்ட விருந்தினரைக்கண்டுவைத்து அவர்க்கு விருந்தாற்சமர்ப்பா
மல் ஒளிக்கும் நன்மையில்லாத இவ்வாழ்க்கையையுடைய ஐம்பொறியும்
குறைவின்றிப்பொருந்திய எனதுயாக்கையின் கட்டோனறி அவற்றொய்யபயன்
கொள்ளாதபடி எனது அறிவுகெட நிலைபெற்ற வறுமையை.—எ - று.

மதியும் அத்தையும், அசைநிலை.

பெருவிதல், சென்னி, சான்றோரிருந்த அவையத்துற்றோன் பூசலை அவர்
விரையக்களைந்தாற்போல எனது நல்கூர்மையை வல்லே களைபெனக்கூட்டி
வினைமுடிவுசெய்க.

கரு. “அழிபசி வருத்தம் வீட” (சிறுபாண். ௧௪௦) என்பதும், ‘அறிவு
முதலியன அழிதற்குக் காரணமான பசியாலுளதாகிய வருத்தங்கள் விட்
டுப் போம்படி’ என்னும் அதன் உரையும், “அற்றாழிபசி தீர்த்தல்”, “தொல்
வரவுந் தொலுந் கெடுக்குந் தொகையாக, நல்கூர் வென்னுந் நசை” (குறள்.
௨௨௬, ௧௦௪௩), “குடிப்பிறப் பழிக்கும் விழுப்பந் கொலுவும், பிடித்த கல்
விப் பெரும்புணை விடே, நாணணி களையு மாணெழில் சிதைக்கும்பசிப்
பிணியென்னும் பாவி” (மணி. ௧௧: ௭௬-௮௦); “மானக் குலங்கல்லி வண்மை
யறிவுடைமை, தானந் தவமுயற்சி தாளாண்மை -தேனின், கசிவந்த செந்நிலி
யர்மேற் காழுறுதல் பத்தும், பசிவர் திடப்பறந்து போம்” (நல்வழி, ௨௬)
என்பனவும் ஈண்டுணரத்தக்கன.

(பி - ம்.)—1 ‘பொறியுணர்’

நந்து வனையொடு பகன்மணம்புகூஉமென் தகருத்து : அவை தம் செருக்கினால் சாதியறியாது மயங்கிப்புணருமென்று நாட்டின்மிகுதி கூறிய தனால் அவன் செல்வமிகுதி கூறியவாறு.

‘நாகினர் தவனையொடு பகன்மணம் புகூஉம்’ என்று பாடமோதி, நந்தி நேந்தை நாகினர் தவனையுடனே தத்தம் இனத்தொடு மணம்புகூஉமென்றுரைப்பினுமமைபும்.

‘ஆசாகு’ என்பதனை இரங்கற்குறிப்புப்படுமொழியென்பாருமுளர்.

பெருவிதழையுடைய வயமான் சென்னியெனினுமாம்.

‘பொறிப்புணருடம்பிற் றோன்றி’ என்பதற்குப் பாவைபோலும் வடிவு மாத்திரையேதோன்றித் தோன்றிய பயன்கொள்ளாமையால் என் அறிவுகெட நின்றநல்கூர்மையென்றும், ‘விருந்துகண்டொளிக்கும்’ என்பதற்கு வறுமை கண்டு, வந்தவிரும் தாம் அது காணமாட்டாது ஒளிக்குமென்றும் உரைப்பாருமுளர்.

மாறியென்பது மாறவெனத்திரிக்கப்பட்டது.

(௨௬௬)

*(௨௬௭.).....

*(௨௬௮.).....

(௨௬௯.)† குயில்வா யன்ன கூர்முகை 1 யதிரல்

பயிலா தல்கிய பஸ்காழ் மாலை

மையிரும் பித்தை பொலியச் சூட்டிப்

புத்தகற் கொண்ட புலிக்கண் வெப்ப

ரு ரொன்றிரு முறையிருந் துண்ட பின்றை

யுவலைக் கண்ணித் துடியன் வந்தெனப்

பிழிமசிழ் வல்சி வேண்ட மற்றிது

* இவ்வெண்களுக்கூடியபாட்டுக்கா, கிடைத்த கையெழுத்துப்பிரதி களுள் ஒன்றிலும் காணப்படவில்லை.

† இதுமுதலிய எல்லாப்பாடல்களுக்கும் உரை அகப்படவில்லை; சில பாடல்களும் இடையிடையே சிதைந்தும் பொருளினுண்மைகாணக்கூடாத வண்ணம் பிழிந்தும் போயிருக்கின்றன.

க. அதிரல்—புனலிக்கொடி ; (முல்லை. ௫௧; குறிஞ்சி. ௭௫); மோசி மல்லிகை, காட்டிமலலிகை ; சீலப். ௧௩; ௧௫௬.

க-ந. “கொய்குழையதிரல வைகுபுல ரலரி, சுரியிரும் பித்தை சுரும்பு படச் சூழ” அகநா. ௨௧௩.

ச. புதிய அகலிடத்திற்கொண்ட புலியினது கண்போன்ற நிதத்தைபு டைய சூடாண் உணவு ; வெப்பர், வெவ்வர் - வெம்மை ; புதிற். ௪௧.

சு. புறநா. ௨௬௨ : ௨ ; உவலைக்கண்ணி-தழைவிரலித்தொழித்தமலை.

எ. பிழி மகிழ் வல்சி-பிழிந்தெடுத்த மதுவாகிய உணவு.

(பி - ம்.)—1 ‘அதரல்’

1 கொள்ளா யென்ப கள்ளின் வாழ்த்திக்
கரந்தை நீடிய வறிந்துமாறு செருவிற்
க0 பல்லா னினனிரை தழீஇய வில்லோர்க்
கொடுஞ்சிறைக் குருஉப்பருந் தார்ப்பத்
தடிந்துமாறு 2 பெயர்த்ததிக் கருங்கை வாளே.
திணை - வெட்சி ; துறை - * உண்டாட்டு.
ஔவையார்

(௨௬௧)

அ. என்ப, அசைநிலை. கள்ளின் வாழ்த்தி : புறநா. ௩௬௬ : க.
க. கரந்தை - ஒருவகைப் புதர்ப்பூ ; இப்பூவாற் றெடுத்த மாலையை
நிரைமீட்போர் சூடுவதுமரபு.

வாள்கொள்ளாயென முடிக்க.

* உண்டாட்டு - கள்ளுண்டு களித்தாடல்.

(பி - ம்.)—1 'கொள்ளானென்ப' 2 'பெயர்த்தவிக்'

(௨௭0.) பன்மீ னிமைக்கு மாக விசம்பி

னிரங்கு 1 முரசி னினஞ்சால் யானே
நிலந்தவ வருட்டிய நோமி யோருஞ்
சமங்கண் கூடித் தாம்பவேட் பவ்வே

௩ நறுவிரை துறந்த நாரா நரைத்தலைச்

சிறுவர் தாயே பேரிற் பெண்டே

நோகோ யானே நோக்குமதி நீயே

மறப்படை நுவலு மரிக்குரற் றண்ணுமை

யின்னிசை கேட்ட துன்னரு மறவர்

க0 வென்றிதரு வேட்கையர் மன்றங் கொண்மார்

பேரம ருழந்த வெருவரு பறந்தலை

க. மாகவிசம்பு : புறநா. ௩௬௦ : கஅ ஆம் அழகருற்பபைப்பார்க்க.

௨. ௩. ஒலிக்கு முரசினையும் இனமிக்கயானைகளையும் நிலத்தில் மிகச்
செலுத்திய ஆஞ்ஞாசக்கரத்தைபுமுடைய அரசர்களும்.

ச. வேட்ப - விரும்புவார்.

௩. நல்லமணமுடையபொருள்களை நீக்கியதனால் மணமில்லாத
வெளுத்த தலையமிரையுடைய (௬) தாயெனக்கூட்டுக ; புறநா. ௨௭௬ : க
பார்க்க.

அ. அரிக்குரற்றண்ணுமை : புறநா. ௨௪௬ : ச ; ௩௬௬ : ௨க ;
௩௬௬ : ச.

(பி - ம்.)—1 'நாவினினஞ்சால்'

விழுநவி பாய்ந்த மரத்தின்

வாண்மிசைக் கிடந்த வாண்மையோன் றிறத்தே. .

தீணை - கரந்தை ; துறை - கையறுநிலை.

கழாத்தலையார்.

கண்டார் தாய்க்குச்சொல்லியது.

(௨௭௦)

க௨. நவி - கோடாலி.

க௩. “கணையும் வேலும் துணையுற மொய்த்தலிற், சென்ற வயிரி
னின்ற யாக்கை, யிருநிலந் திண்டா வகை” (தொல். புறத்திணை. கு. க௬);
“அப்பணைக் கிடந்த காணை” தகடுரீயாத்திரை.

(க௩) ஆண்மையோன்றிறத்தை (௩) நேமியோரும் (௪) வேட்பு
வென்க ; பு - வே. ௪ : க௬ - ஆம் பாடலைப்பார்க்க.

(௨௭௧.)¹ நீரற வறியா நிலமுதற் கலந்த

² கருங்குர னெச்சிக் கண்ணுர் குருஉத்தழை

³ மெல்லிழை மகளி ரைதக லல்கும்

றொடலை யாகவுந் கண்டன மினியே

௫ வெருவரு குருதியொடு மயங்கி யுருவுகார்

⁴ தொறுவாய்ப் பட்ட தெரிய ⁵ லான் செத்துப்

பருந்துகொண் டிகப்பயாந் கண்டன

மறம்புகன் மைந்தன் மலைந்த மாறே.*

தீணை - நொச்சி ; துறை - செருவிடைவிழ்தல்.

6 வெறிபாடிய காமக்கண்ணியார்.

(௨௭௧)

க. நீரவறியா: புறநா. க: க௨.

உ. புறநா. ௨௭௨: க; “மாக்குரனெச்சி” (நற். ௩௦௫; அகநா. க௧௭);
“கருங்குரனெச்சி” தகடுரீயாத்திரை.

க - ௪. புறநா. ௨௭௨: க - ௫; “ஐதக லல்கும் தழையணிக் கூட்டுங்,
கூழை நொச்சி”. அகநா. ௨௭௫.

* ௫. உழிஞைத்திணைத்துறைகளுள், ‘அகத்தோன் வீழ்ந்த நொச்சி’
என்பதற்கு மேற்கோள; தொல். புறத்திணை. கு. க௧ - இளம்.

(பி - ம்.)—1 ‘நீரற வறியா நில முதற்கார்த்’ 2 ‘கருங்குரனெச்சிக்
கண்ணுருவடித்தழை’ 3 ‘மெல்லிமகளிர்க்கல்கும்’ 4 ‘தெற்றுவாய்’ 5 ‘உள்
செத்துப் பருந்துகண்ணெப்பவும்’ 6 ‘வெறியாடிய’

(௨௭௨.) மணிதுணர் தன்ன மாக்குர னெச்சி
 போதுவிரி பன்மா னுள்ளஞ் சிறந்த
 காத னன்¹மா நீமற் றிசினே
 கடியுடை வியனகர் காண்வரப் பொலிந்த
 ௫ ² தொடியுடை மகனி ரல்குலங் கிடத்தி
 காப்புடைப் புரிசை புக்குமா றழித்தளி
 னூர்ப்புறங் கொடா அ நெடுந்தகை
 பீடுகெழு சென்னிக் கிழமைபு நினதே.*
 தீணையும் துறையும் அவை.
 மோசீசாத்தனார்.

(௨௭௨)

க. “மணியேர் நொச்சி”, “மணிக்குரனெச்சி” நற். கஅச, ௨௬௩.

க - ந. நொச்சியே, நீ காதல் நன்மரமென்க.

ச. கடியுடை வியனகர்: புறநா. ௬௫: ௩.

க - ௫. புறநா. ௨௭௧: க - ச.

சு - அ. “எயிலகாத்தனெச்சி” (“வெட்சிநிரைகவாதல்” என்னுஞ் செய்யுள்); “கருங்குரனெச்சி மிலைந்த, திருந்துவேல விடலை” தகடீர்யாத் திரை, “பல்சான்றிரே” என்னுஞ்செய்யுள்.

* 1. உழிஞைத்திணைத்துறைகளுந், ‘அகத்தோன் வீழ்ந்தநொச்சி’ என்பதற்கு இதனை மேற்கோள்காட்டி, “இது குழைநொச்சியைப் புகழ்ந்தது” என்பர்; தோல். புறத்திணை. ௫. ௬௩ - ௫.

(பி-ம்.)—1 ‘மரணிழற்றிசினே’ 2 ‘கொடியணிமகளிர்’, ‘தொடையுடை’

(௨௭௩.) மாவா ராதே மாவா ராதே

¹ யெல்லார் மாவும் வந்தன வெம்மிறி

புல்லுனைக் குடுமிப் புதல்வற் றந்த

செல்வ னூரு மாவா ராதே

௫ ² யிருபேர் யாற்ற வொருபெருங் கூடல்

க. நெடுஞ்சீர்வண்ணத்திற்குமேற்கோள்; தோல். செய். கு. ௨௨௦ - பேர்; ந.

௩. புறநா. ௩௧௦: எ - அ.

௩ - ச. புதல்வற்றந்தசெல்வனென்றது, கணவனை.

௫. கூடலென்றது, இரண்டாற்றுநீரும் கூடுமிடத்தை.

௫ - எ. புறநா. ௨௬௦: ௨௨ - ச; “ஆற்றங் கரையின் மாமூ மரசறிய, வீற்றிருந்த வாழ்வும் விழுமன்றே” நல்வழி, ௧௨.

(பி-ம்.)—1 ‘எல்லாமாவும்’ 2 ‘இரும்பேராமதலொருபெருங்கடலை’

விவங்கிடு பெருமாம் போல

1 வுலந்தன்று கொல்லவன் மலைந்த மாவே.*

திணை - தும்பை ; துறை - குதிரைமறம்.

எருமைவேளியனார்.

(௨௭௩)

* மு. தும்பைத்திணைத்துறைகளுள், 'குதிரைநிலை' என்பதற்கு மேற்கோள் ; தொல். புறத்திணை. சூ. க௭ - ந.

(19 - ம்.)—1 'உலந்தின்று'

(௨௭௪.)நிலக் கச்சைப் பூவா ராடைப்

பீளிக் கண்ணிப் பெருந்தகை மறவன்

மேல்வருங் களிற்றொடு வேறுரந் தினியே

தன்னுந் 1 தூக்குவன் போலு மொன்னல

ரு ரொங்குடை வலத்தர் மாலொடு பரத்தாக்

கையின் வாங்கித் தழீஇ

மொய்ம்பி னூக்கி 2 மெய்க்கொண்டனனே.*

திணை - அது ; துறை - எருமைமறம்.

உலோச்சனார்.

(௨௭௪)

க - உ. "கொன்றைகமழ முடியோனும் வேணியினைப் பின்னல்படு குஞ்சியாக்கித், துன்றுமயிற் பீலிநெடுங் கண்ணிதிரு நெற்றியுறச் சுற்றினனே" (வில்லி - பாரதம், அருச்சுனன் நவநிலை. அட) ; "கானிறை குஞ்சிச் சூட்டிற் களிமயிற் கலாபஞ் சூடி", "வேடுரு வாகி நின்றான்", "குஞ்சிக் கங்குலவாய்ச் சிலைபோல வெட்சிக் கண்ணிகூழ் கலாபச் சூட்டும்" திருவளை. உஉ : உரு ; ஈ : க௩, க௪.

ஈ. "கைவேல் களிற்றொடு போக்கி வருடவன், மெய்வேல் பறியா நகும்" (குறள், ௭௭௪) ; "மறவன் நெருப்பிமையாக் கைக்கொண்ட வெஃ கங் கடுங்களிற்றின் மேற்போக்கி" பு - வெ. ௭ : க௪.

உ - ௭. "கொல்லேறு பாய்ந்தழிந்த கோடுபோற் தண்டிதுத்து, மல் லேறு தோள்வீமன் மாமனைப்—புலலிக்கொண், டாறுத போர்மலைநதா னங்க ரசர் கண்டார்த்தா, ரேறுட லாய ரென" பாரதம்.

* மு. தும்பைத்திணைத்துறைகளுள், படையறுத்துப்பாழிகொள்ளுமேம மென்பதற்கு மேற்கோள் ; தொல். புறத்திணை. சூ. க௪ - இளம் ; ஷெ ஷெ. க௭ - ந.

(19 - ம்.)—1 'தூக்குவன்' 2 'மொய்க்கொண்டனனே'

(௨௭௫.)கோட்டங் கண்ணியுங் கொடுத்திசை யிழையும்

வேட்டது சொல்லி வேந்தனைத் தொடுத்தது

மொத்தன்று மாதோ விவற்கே செற்றிய

¹ திணிநிலை யலறக் கூவை போழ்ந்துதன்

௫ வடிமா னெஃகங் ² கடிமுகத் தேந்தி

யோம்புமி னோம்புமி னிவனென வோம்பாது

தொடர்கொள் யானையிற குடர்கா றட்பக்

கன்றமர் கறவை மான

முன் ³ சமத் தெதிரந்ததன் றோழற்கு வருமே.

நீணையும் துறையும் அவை.

ஒருஉத்தனார்.

(௨௭௫.)

க. 'கோட்டிபுழ' என்பதற்கு, கோட்டலைச் செய்யுமாலையென மொபொருள் கூறி, இவ்வடியை மேற்கோள் காட்டினர் பரிமேலழகர்; குறள். ௧௩௧௩.

௩. 'ஒத்தன்று' என்பதைக் கோட்டங்கண்ணி முதலிய மூன்றனோடு கூட்டுக.

ச. திணிநிலை - நெருங்கியிருந்த சேனையின் நிலை.

௫. புறநா. ௨௮௨ : க.

எ. தொடர்-சங்கிலி. தடப-தடுக்க; 'புள்ளிடைதட்ப' புறநா. ௧௨௪.

அ. "கற்றுவின் மனம்போலக் கசுநதுருக வேணடுவனே" (திருவாசகம், திருப்புலம்பல, ௩); "ஈற்ற விருப்பிற் போற்றுபு றோக்கி" பொருந. ௧௫௪.

க. எதிர்த தோழற்கு - பகைவரை எதிர்த்த நண்பனைக் காத்தற்கு. இது பாரதப்போரில் அபிமானனுவைப் பாதுகாத்தற்குச் சென்ற வீமன் செய்தியை நினைப்பிக்கின்றது.

அ - க. "கூறுசோந் தார்கட கதவிறாய் சென்றற்கு, வன்கண்ண ளாப்பர லோம்பு" (கலி. ௧௧௬); விரைவென்னுமெய்ப்பாட்டிற்கு மேற்கோள்; தோல். மெய்ப்பாடு. ௫. ௧௨ - இளம்.

* மு. தும்பைத்திணைத்துறைகளுள், 'ஒருவனொருவனை யுடைபடைபுக்குக் கூழைதாங்கியவெருமை' என்பதற்கு மேற்கோள் (தோல். புறத் திணை. ௫. ௧௪ - இளம்) ! இக்கதைத் தானைநிலைக்கு மேற்கோள் காட்டி, 'இஃது உதவியது' என்பர்; ஷெ. ஷெ. ஷெ. ௧௭ - ந.

(பி - ம்.)—¹ 'திணிநிலைமலரககூழை' ² 'கழிமுகத்' ³ 'சமத்தொழிந்ததன்'

(௨௭௬.) நறுவிரை துறந்த நரைவெண் கூந்த
 1 விரங்கா முன்ன திரங்குகண் வறுமுலைச்
 செம்முது பெண்டின் காதலஞ் 2 சிறு அன்
 மடப்பா வாய்மகள் வள்ளுகிர்த் தெறித்த
 னு குடப்பாற் சில்லுறை போலப்
 படைக்குளோ யெல்லாந் தானு யினனே.*
 திணை - அது; துறை - தானைநிலை.
 மதுரைப்புத்தளிநாகனூர். (௨௭௬)

க. புறநா. ௨௭௦ : ௮ ; ௨௭௭ : ௨.

௨. இரங்காழ் - இரமரத்தின் லிதை; இரவென ஒருமரமுண்டென்
 பர் (புறநா. ௨௮௧; க), “இரவு மிணங்கு குரவுக் கோங்கும்...வாகையும்
 பிரவும் வன்மர மொடுங்கி” பெருங். க. ௮௨ : ௪௦ - ௪௪; இப்பெயர்,
 இரா, இரவு, இரவமெனவும் மூலங்களில் வழங்கும்.

௩. செம்முதுபெண்டு : புறநா. ௨௮௦ : ௭.

௮-௬. புறநா. ௩௨௮ : ௭; “பாலுறு பிரையெனப் பரந்த தெங்குமே”
 கம்ப. மிதிலை. சக.

௨ - ௬. இ - வி. (கு. ௪௦௧ - உரை. மேற்.

* மு. தும்பைத்திணைத்துறைகளுள், தானைநிலையின்பாற்படுமென்பர்;
 தொல். புறத்திணை. கு. ௧௪ - இளம்; ஷ்ட ஷ்ட ஷ்ட கள - ந.

(பி - ம்.)—1 ‘சரங்காமுன்ன திரங்குதலை’ 2 ‘சிறு அமுட்பாற்சில’

(௨௭௭.) மீனான் கொக்கின் 1 மூவி யன்ன
 வானரைக் கூந்தன் முதியோள் சிறுவன்
 களிநெறிந்து பட்டன நென்னு முவகை
 யின்ற ஞான்றினும் பெரிதே கண்ணீர்
 னு 2 நோன்கழை துயல்வரும் 3 வெதிரத்து

க - ௨. “குயிலொத திருளகுஞ்சி கொக்கொத திருமல, பயில்ப் புகா
 முன்ன நெஞ்சே” கக-ஆம் திருமுறை, கேத்திர. ௧௨.

௩. புறநா. ௨௭௭ : ௪.

௩ - ௪. புறநா. ௨௭௮ : ௬ ; ௨௭௯ : ௮ - ௭; “ஈன்ற பொழுதிற்
 பெரிதுவக்குந் தன்மகனைச், சான்றோ நெனக்கேட்ட தாய்” (குறள். ௬௬);
 “மற்றவன் சொன்ன வாசகம் கேட்ட லு மகனைப், பெற்ற வன்றினும் பிஞ்ஞ
 கன் பிடித்தவப் பெருவி, லிற்ற வன்றினு மெறிமழு வாளவ னிழுக்க, முற்ற
 வன்றினும் பெரியதோ ருவகைய னான” கம்ப. மந்திர. ௪௨.

௮. வெதிரம் - ஒருமலை.

(பி - ம்.)—1 ‘வெண்சிறகன்ன’ 2 ‘கோன்கழையமலரும்’ 3 ‘வெதிரத்
 துச்சிமையத்து’, ‘வெதிர்.....வானவியற்றாங்கிய’

1 வான்பெயத் தூங்கிய சிதரினும் பஸவே.*

திணை - அது ; துறை - உவகைக்கலுழ்ச்சி.

2 பூங்கண்ணுத்திரையார்.

(௨௭௭)

கூ. சிதர் - துளி.

* மு. காஞ்சித்திணைத்துறைகளுள், 'பேரிசை, மாய்ந்த மகளைச் சுற்றிய சுற்ற, மாய்ந்த பூசன் மயக்கம்' என்பதற்கு மேற்கோள்; தோல், புறத்திணை. சூ. கக - இளம்; ஷெ ஷெ ஷெ உச - ந.

(பி - ம்.)—1 'வான்பெயற்றுங்கிப' 2 பூங்கண்ணுத்திரை'

(௨௭௮.) நரம்பெழுந் 1 துலறிய நிரம்பா மென்றோண்

முளரி மருங்கின் முதியோள் சிறுவன்

படையழிந்து மாறின னென்றுபலர் கூற

மண்டமர்க் 2 குடைந்தன னாயி னுண்டவென்

2/3.

ரு 3 முலையறுத் திடுவென் யானெனச் சினைஇக்

கொண்ட வானொடு படுபிணம் பெயராச்

செங்களந் துழவுவோள் சிதைத்துவே முகிய

படுமகன் கிடக்கை 4 காணாஉ

வீன்ற ஞான்றினும் பெரிதுவந் தனளே.

திணையும் துறையும் அவை.

காக்கைபாடிநியார் 5 நச்சென்னையார்.

(௨௭௯)

உ - ரு. "நினைமகன் படையழிந்து.....சினையு; என்பது குழிகோள பற்றிவந்த வெகுளி; என்னே? தன்மகன் மறக்குடிக்குக் கேடு சூழ்ந்தா னென்று சினங்கொண்டா னாகலின்" தோல், மெய்ப்பாடு. சூ. ௧௦ - பேர்;

இ - வி. சூ. ௫௭௮ - உரை.

கூ. பெயரா - பெயர்த்து.

எ. புறநா. உகரு: ரு; செங்களம் - உதிரத்தாற் சிவப்பாகிய போர்க் களம்; "செங்களம்படக்கொன்று" (குறுந். க); துழவுதல் - கையாற் றடவுதல்.

கூ - எ. படுபிணம் நீங்காத போர்க்களத்தைச் சூழ்பவனென்றுமாம்; துழவுதல் - சூழவருதல். 'மாதிரந் துழவுந், கவலை நெஞ்சத்து' புறநா. கஎச: உக - உ.

கூ. புறநா. ௨௭௭; ந - ச ஆம் அடிக்குறிப்பைப்பார்க்க.

அ.கூ. "ஊகாரம்பின்வரும் தொழிற் கு இடையின்றி விளைவு உணர்த்தி முன்வருந்தொழின்மேல் இறந்தகாலம் பற்றிவரும்" (தோல், வினை. சூ. ௩௨ - பேர்; ஷெ ஷெ ஷெ நக - ந; இ - வி. சூ. ௨௪௬ - உரை), செய்யுட ளன்னும் வினையெச்சம் வினைமுதல் வினைகொண்டு முடிந்ததற்கு மேற் கோள்; நன் - மயிலை. சூ. ௩௪௩; நன் - வி. சூ. ௩௪௪.

(பி - ம்.)—1 'உறிய' 2 'உலைந்தனனாயின்' 3 'முனையறுத்திடுகுவன்' 4 'காணவின்' 5 'நச்சென்னையார்', 'நச்சென்னையார்'

(௨௭௯.) கெடுக சிந்தை கடிதுவ மினிவே

முதின மகளி ராத றகுமே

மேனா ஞற்ற செருவிற் கிவடன்னே

யானே யெறிந்து களத்தொழிந் தனனே

ரு 1 நெருங் லுற்ற செருவிற் கிவள்கொழுநன்

பெருநிரை விவங்கி யாண்டிப்பட் டனனே

இன்றும், செருப்பறை கேட்டு விருப்புற்று 2 மயங்கி

வேஷ்கைக் கொடுத்து 3 வெளிது விரித்துடஇப்

பாறுமயிர்க் குடுமி யெண்ணெய் நீவி

க0 யொருமக னல்ல தில்லோள்

செருமுக நோக்கிச் செல்கென விதிமே.*

தினை - வாகை ; துறை - † முதினிடல்லை.

ஒக்கூர்மாசாத்தியார்.

(௨௭௯)

க. இவளென்றது, கோலஞ்செய்து மகளைப் போககனுப்புநதாயை.

உ. முதின மகளி - முதிய மறக்குடியிற் பிறந்த மகளிர் (புறநா. கக: கரு); மறக்குடியை மூதிலென்றது, 'கற்றோன்றி மண்டோன்றாக் காலத்தே வானோடு, முற்றோன்றி மூத்த குடி' (பு - வே. உ: கச) என்பவாகலின்.

அ. வெளிது - வெள்ளியஆடை; புறநா. உஅக: ரு; உகக: உ.

ஈ. பாறுமயிர் - விரிந்தமயிர்; புறநா. ௩௭௪: ௩.

* மு. "கன்னின்று..ஏறு" (பு - வே. அ: உஉ); வெடசித்தினைத் துறைகளுள், மறங்கடைகூட்டியகுழிநிலைமகளிர் இயலகூறியதற்கும், (தொல். புறத்தினை. சூ. ௪ - இளம்) 'வாளவாய்த்துககவிழ்தல்' என்பதற்கும் (செடி செடி செடி ரு - ந) மேற்கோள்.

† "வந்த படைநோனா வாயின் முலைபறித்து, வெந்திற லெஃக மிறைக கொளிஇ - முந்தை, முதலவாகற் றானகாட்டி முதின மடவாள், புதலவனைச் செல்கென்றாள் போககு" பு - வே. அ: உக.

(பு - ம்.)—1 'நெருநையுற்ற' 2 'மயங்கி' 3 'வெளிது'

(௨௮0.) என்னை 1 மாற்பிற புண்ணும் வெய்ய

நடுநாள் வந்தது தும்பியுந் துவைக்கு

நெடுநகர் வரைப்பின் விளக்கு நிலலா

க. தலைவனைத் தலைவி 'என்னை' என்ப புறத்திணைக்கட் கூறியதற்கு மேற்கோள்; தொல். பொருளியல, சூ. ருஉ - ந.

உ. தும்பி - ஒருவகைவண்டு.

(பு - ம்.)—1 'மாற்பமாபுண்ணும்'

1 தஞ்சாக் கண்ணே துயிலும் வேட்கு
 ௩ மஞ்சவரு குறாஅற் குறாவந் தூற்ற
 நென்னீ ரெறிந்து விரிச்சி யோர்க்குஞ்
 செம்முது பெண்டின் சொல்லு நிரம்பா
 துடிய பாண பாடுவல் விறலி
 யென்னு குவிற்கொ லனியிர் துமக்கு
 ௧0 மிவனுறை 2 வாழ்க்கையோ வரிதே யானு
 மண்ணுறு மழித்தலைத் தெண்ணீர் வாரத்
 தொன்றுதா முடுத்த வம்பகைத் தெரியற்
 சிறுவெள் ளாம்ப லல்லி யுண்ணுந்
 கழிகல மகளிர் போல

௧௩ வழிநினைந் திருத்த லதனினு மரிதே.

தினை - பொதுவியல்; துறை - ஆனந்தப்பயன்.

மாறேக்கத்துநப்பசலையார்.

(௨௮0)

ச. வேட்கும் - விரும்பும்.

௩. குறால - கூகைப்பெடை; கோட்டானுமாம்.

௬. விரிச்சி - நற்சொல்.

௭. செம்முதுபெண்டு : புறநா. ௨௭௬ : ௩.

௬ - ௭. “நெல்லொடு, நாழி கொண்ட நறுவீ முல்லை, யரும்பவி முலரி
 தூஉய்க் கைதொழுது, பெருமுது பெணடர் விரிச்சி நிற்ப” முல்லை. ௮-௧௧.

௧0. இவண் - இவ்விடத்து.

௧௧ - ௩. மழித்தலை - மழித்தலையுற்றதலை. புறநா. ௨௩0 : ச - ௩;
 ௨௬௧ : ௧௭ - ௬.

௧௨ - ௩. புறநா. ௨௪௮; ஆம்பல்லி - ஆம்பலாகிய அல்லிக்காயிரி; .
 சீவக. ௩௩௩.

௧௪. கழிகலமகளிர் - விதவைகள்; புறநா. ௨௩௮ : ௬.

௧௩. வழிநினைந்து - பிற்காலவினைவை எண்ணி. ‘அதனினும்’ என்றது,
 (௧0) ‘வாழ்க்கையோவரிது’ என்றதைச் சுட்டியது.

(௧ - ம்.)—1 ‘தஞ்சாகண்ண’ 2 ‘வாட்கையோ.....வறிதே’

(உஅக.)¹ தீங்கனி யிரவமொடு வேம்பு ² மனைச்செரீஇ

வாங்குமருப் யிரவொடு பல்லியங் கறங்கடி

³ கைபயப் பெயர்த்து மைமிழு திழுகி

யையவி சிதறி யாம்ப லூதி

ரு யிசைமணி யெறிந்து காஞ்சி பாடி

நெடுநகர் வரைப்பிற் கடிநறை புகைஇக்

⁴ காக்கம் வம்மோ காதலந் தோழி

வேந்துறு விழுமந் தாங்கிய

பூம்பொறிக் ⁵ கழற்கா னெடுத்தகை புண்ணை.*

தினை - காஞ்சி; துறை - பேய்க்காஞ்சி.

அரிசில்கிழார்.

(உஅக)

க. இரவமொடு - இரவத்தையோடு. செரீஇ - செருகி.

உ. மருப்பு - யாழினுறுப்புக்களுள் ஒன்றாகிய கோடு.

ங. மைமிழுதிழுகி - மைமிட்டு.

ச. ஐயவி - வெண்சிறுகடுகு. ஆம்பல் - ஆம்பலக்குழல்.

ரு. காஞ்சி - காஞ்சிப்பண்.

க. நறைபுகைஇ - நறுநாற்றமுள்ள அகில முதலியவற்றைப் புகைத்து.

க - சு. புறநா. உகக : க - உ.

ரு - க. "கொழநர் மாப்பி, நெடுவசி விழப்புண் டணிமார் காட்பென, வறலவாழ் கூந்தற் கொடிச்சியர் பாடல்" மலைபடு, ௩௦௨ - ச.

* ௧. காஞ்சித்தினைத்துறையொரு, 'இன்னகை மனைவி பேளய் புண் ணைந், தன்னுதல் கடிநத தோடாஅக் காஞ்சி' என்பதற்கு மேற்கோள்' தோல். புறத்தினை. ௩. கக - இளம்; ஷெ ஷெ ஷெ உ - ந.

(பி - ம்.)—1 'தீங்கனியிரவமொடு', 'தீங்கணவிரமொடு' 2 'மனை செரீஇயாங்கு மருப்பியானை' 3 'பையப்பெயர்த்துமைமிழுதிழுகி' 4 'காக்க வம்மோ' 5 'உடையநெடுந்'

(உஅஉ.)எஃகுளங் கழிய விருநில மருங்கி

னருங்கட னிறுத்த பெருஞ்செ யாளனை

யாண்டொ ளோவென வினவுதி யாயிற்

.....

வருபடை தாங்கிய கிளர்தா டகல

உ. பெருஞ்செயாளனை-பெரிய செய்கையை ஆளும் வீரனை; "பெருஞ் செயடவர்" புறநா. ககக : ரு.

ங. புறநா. அக : உ.

51

சு0உ புறநா னூறு மூலமும் குறிப்புரையும்.

* மாறுகொண் முதலையொ தேர்மாறு ¹ பெயரு

ரு மழும்பிலனடாங்காறகையுமென்றும்(?)

வலம்புரி கோச ரவைக்களத் தானு

மன்று னென்பது கெட.....ானே பாங்கற்

கார்குழ் குறட்டின் வேனிறத் ² திங்க

வுயிர்புறப் படாஅ வளவைத் தெறுவரத்

க0 தெற்றிப் பாவை திணிமண லயரு

மென்றோண் மகளிர் நன்று புரப்ப

.....ண்ட பாசிலைக்

³ கமழ்பூந் தும்பை துதலசைத் தோனே.

திணை - தும்பை; துறை - ⁴ பாண்பாட்டு.

⁵ அடைநெடுங்கல்லியார்.

(உஅஉ)

ச. மாறு - பகை; "கடுமுரண்முதலை" (புறநா. ௩௭ : ௧0); ஊழ் - முறை.

ரு. அழும்பில் : இப்பெயருள்ள ஊர் சோழநாட்டிலொன்றும் சேர நாட்டிலொன்றும் உண்டென்று தெரிகிறது; "பிணையலங் கண்ணிப் பெரும் பூட் சென்னி, யழும்பில்" (அகநா. ௪௪); "மான விதல்வே ளழும்பில்" (மதுரை. ௩௪௪ - ௫); "அறைபறை யென்றே யழும்பிலவே ஞரைப்ப" சிலப். ௨௫ : ௧௭௭.

க. வலம் புரி - வெற்றியை விரும்பும்; கோசர் - ஒருவகைவீரர்; புறநா. ௧௬௬: ௬ - ஆம் அடிக்குறிப்பைப்பார்க்க. அவைக்களம் - பழைய னென்னும் சித்திராசனூடைய மோகூரிலுள்ள அவைக்களம்; "பழையன் மோகூ ரவையகம் விளங்க, நாண்மொழிக் கோசர் தோன்றி யன்ன" மதுரை. ௫௦௮ - ௯.

எ. பாங்கற்கு - தோழன்பொருட்டு.

அ. ஆர் - ஆர்க்கால் துருமடு - வண்டியுருளையின் குடம்; வேல்நிறத்த இங்கு - வேற்புனைகள் மார்பில் தங்க; வேற்படைகளால் தைப்புண்ட வீர னுக்கு ஆர்க்கால் சூழ்ந்த குருமடு உவமை; "நோன்குறட் டன்ன ஓன்சாய் மார்பின்" (மதுரை. ௭௪௨); "வீரவே லுடம்பெலாஞ் சூழ் வெம்புலால், சோருஞ்செங் குருதியுண் மைந்தர் தோன்றுவா, ரோருமே லொண்மணிச் சூட்டு லைக்கிய, வாரமே யமைந்ததோர்க் குழிசி யாயினார்" (சீவக. ௭௧௦). "நெடுவேல் பாய்ந்தமார்பின், மடல்வன் போந்தையி னிறகு மோர்க்கே" (புறநா. ௨௯௭) என்பதும் இங்கே கருதற்பாலது. இங்கல்-தங்கலென்பது, "செம்பொ னிங்குவார் கழலினாலும்", "இங்குசுவை யின்னமிர்தம்" (சீவக. ௧௦௮௩, ௨௦௨௫) என்பவற்றாலுமறியலாகும்.

க0. தெற்றி - திண்ணை.

க௩. தும்பை - தும்பைமாலையை. அசைத்தல் - கட்டுதல்.

(பி - டி).—1 'கதிர்பெயருமழிம்பிலினண்டரங்காற்கையும்' 2 'திங்க னுயிறுயிர்ப்படாஅ' 3 'கவிழ்' 4 'பாடாண்பாட்டு' 5 'அண்டநெடுங்க.....யார்'

(௨௮௪.) வருகதில் வல்லே வருகதில் வல்லென
வேந்துவிடு விழுத்து தாங்காங் கிசைப்ப

நூலரி மாலை ¹ குழக் காலிற்

றமியன் வந்த மூதி லான

ரு நருஞ்சமந் தாங்கி முன்னின் றெறிந்த

வொருகை யிரும்பிணத் தெயிறு ² மிறையாகத்

³ திரிந்த வாய்வா டிருத்தாத

⁴ தனக்கிரந் தானைப் பெயர்புற நகுமே.*

தினையும் துறையும் அவை.

ஓரம்போகியார்.

(௨௮௪)

க. விரைவில் வருக விரைவில் வருகவெனறு; “வருகதில் லம்ம வெஞ் சேரி சேர” அகநா. ௨௭௬; நன் - வி. சூ. ௪௨௦ - மேற்.

௨. தூது - தூதர்.

க - ௨. சிறந்த வீரனைத் தமக்குத் துணையாகவரும்வண்ணம் அரசர் அழைத்தல் இடமில் ௧௨௨ - ஆம் பாடலாலும் விளங்கும்.

௩. நூலரிமாலை - நூலை அரிந்து கட்டியமாலை. காலின் - கால்களால்; காற்றைப் போலென்றுமாம்.

௩ - ௪. ஊர்தியினறித்தனியேவந்த மறவன். மூதில் - மறக்குடி.

க - ௪. “வருகதிலவல்லே...வந்த: இது காலஞ்றித்தது” தோல். இடை. சூ. ௩ - ௩.

ரு. தடுத்தறகரிய போரைத்தடுத்தது.

சு. “தானால் லிவங்காற் றனித்தாற் பிறன் வரைத்தால், யானே யெறித் விளிவரவால் - யானே, யொருகை யுடைய தெறிவலோ யானு, மிருகை சுமந்துவாழ் வேன்” தோல். புறத்திணை. ௮. ௩ - ௩. மேற்.

சு - ௭. ஒருகையிரும்பிணத்தெயிறு - இறந்தயானையின் கொம்பு. மிறையாகத் திரிந்தவா - வளைவாகவேறுபட்ட கததியை; திருத்தா - திருத்தி; “புண்ணிடங் கொண்ட வெஃகம் பறித்தலிற் பொன்ன னூர்தம், கண்ணிடங் கொண்ட மார்பிற் றடாயின காது வெள்வேன், மண்ணிடங் கொண்ட யானே மணிமருப் பிடையிட டம்ம, விண்ணிட மள்ளர் கொள்ள மிறைக்கொளித்த திருத்தி னானே” (சீவக. ௨௮௪); “வெந்திற லெஃக மிறைக் கொளி” பு - வே. ௮ : ௨௧.

௮. தனக்குத் தோற்றோடியவனது முதுகைநோக்கிச் சிரிப்பான்.

(ரு) தாங்கித் (௭) திருத்தா (௮) நகுமென்க.

* ௮. வருசித்திணைத்துறைகளுள், ‘அழிபடைத்தட்டோர் தமிழ்சி’ எல். பதற்கும் (தோல். புறத்திணை. ௮. ௭ - ௮), ‘வருவிசைப் புனைக் கற் சிறைபோல வெந்ருவன் றுங்கிய பெருமை’ என்பதற்கும் (ஷெ. ஷெ. ஷெ. ௮ - ௩), ‘திறப்பட வொருதான் மணடிய குறுமை’ என்பதற்கும் (ஷெ. ஷெ. ௧௨ - ௩) மேற்கோள்.

(பு - ம்.)—¹ ‘குட்டிநங்காலிற்றனியன்’ ² ‘பிறையாக’ ³ ‘திருத்த’ ⁴ ‘தனக்கிருந்தானே’, ‘தனக்கிரிதானேபெயர்’

சுஃசு புறநானூறு மூலமும் குறிப்புரையும்.

(௨.௮௫.) பாசறை யிரோ பாசறை யிரோ

துடியன் கையது வேலே யடிபுணர்

வாங்கிரு மருப்பிற் றீந்தொடைச் சீறியாழ்ப்

பாணன் கையது தோலே காண்வரக்

௫ கடுந்தெற்று மூடையின்.....

வாடிய மாலை மலைந்த சென்னியன்

வேந்துதொழி லயரு மருந்தலைச் சுற்றமொடு

1 நெடுநகர் வந்தென விடுகலை மொசித்த

2 மூரி வெண்டோள்.....

க௦ சேறுபடு குருதிச் 3 செம்மலுக் கோலு

மாறுசெறு நெடுவேன் மார்புளம் போக

நிணம்பொதி கழலொடு நிலஞ்சேர்ந் தன்னே

யதுகண்டு, 4 பார்த்தோ ரெல்லாம் புகழத் தலைபணிந்

திறைஞ்சி யோனே குருசில் பிணங்குகதி

கரு ரலமருந் கழனித் தண்ணடை யொழிய

உ. துடியன் - துடிப்பதை கொட்டுபவன்.

ங. வளைந்த கரிய கோட்டையும் இனியநரம்புத் தொடையையுமுடைய சிறியயாழ்.

ச. தோல் - கேடகம்.

ங - ச. "தேளர் தீந்தொடைச் சீறியாழ்ப் பாண" புறநா. ௭௦ : க.

௫. கடுந்தெற்று மூடை - நெருங்கத் தெற்றின தானியக்கோட்டை; மூடை - குதிருமாம் ; "கடுந்தெற்று மூடையி னிடங்கெடக் கிடக்குஞ், சாலி" பொருந். ௨௪௫ - கூ.

க. மலைந்த - துடிய.

எ. அரசுகாரியத்தைச் செய்யும் அரிய தலைமையையுடையசுற்றம்.

அ. மொசித்தல் - மொய்த்தல் ; பதீர். கக : கட ; சக : அ.

க௦. செம்மல் உக்கு ஓலு.

கக. பகைவரைக் கோபிக்கின்ற நெடியவேல் மார்பினுட் போதலால் "எஃகுளங் கழிய" (புறநா. ௨௮௨ : க) ~~சுற்றமொடு~~

கச. குருசிலென்பது, அவனென்னும் பொருளில்வந்தது.

கரு. தண்ணடை - மருதநிலத்துள் ; புறநா. ௨௮௭ : க௦.

கச - ௫. பிணங்குகதி ரலமருந் கழனி - பின்னிய நெற்கதிர் சுழலும் வயல் ; புறநா. ௩௩௮ : க௦.

(பி - ம்.)—1 'நெடுநகர்' 2 'மூரிவெண்டோல்' 3 'செம்மலுக்கோலு' மாறுபடுநெடு 4 'பார்த்தோர்'

புறநானூறு மூலமும் குறிப்புரையும். ௪௦௫

1 விலம்பா டொக்கற் றலைவற்கோர்
கரம்பைத் தீரார் நல்கின னெனவே.

திணை - வகை ; துறை -மூலே.

அரிசில்கிழார்.

(௨௮௫)

கா. வறுமையையுடைய ஈறறத்தார்க்குத் தலைவனெனறது, ஓரிர வலனை.

(க௭) நல்கினனெனப் (க௮) பரந்தோரெல்லாம் புகழக் (க௯) குருசில் இறைஞ்சியோனெனக் ; “பிறந்தோ னைப் பேணுங்கா னுணவம்” (நீர்கடு கம், ௬); “தம்புகழ கேட்டார்போற் றலையதது மரந்தஞ்சு” கலி, ௧௧௧.

(பி - ம்.)—1 ‘வலப்பாடு’ 2 ‘செறா’, ‘கனறா’

(௨௮௬.)வெள்ளை வெளயாட்டுச் செச்சை போலத்

தன்னோ ரன்ன விளைய ரிருப்பப்

பலர்மீது 1 நீட்டிய மண்டையென் சிறுவனைக்

கால்கழி கட்டிலிற கிடப்பித

௫ தூவென் னறுவை 2 போர்ப்பித திலதே.*

திணை - துறை ; துறை - வேத நயல்.

ஒளவையார்.

(௨௮௬)

க. யாட்டுச்செச்சை - ஆட்க்கிடாய்.

உ. தன்னோரென - தன்னையொத்த; ஓர், அசைநிலை.

௩. மண்டை - ஒருவகை உணகலம்; எழுவாய்.

௪. கால்கழிகட்டில - பாடை; கிடப்பி - கிடத்தி; புறநா. ௧௩ : ௮.

௫. தூவெள்ளறுவை - மிகவெண்மையான ஆடை; புறநா. ௨௭௯ : ௮; ௨௯௧ : ௨.

(௩) மண்டை (௫) போர்ப்பித்திலதெனக்.

* மு. தொல். புறத்திணை. ௫. ௮ - ந. மேற்.

(பி - ம்.)—1 ‘நீட்டிப்பண்டையென’ 2 ‘போர்ப்பித்திலதென’, ‘போர்ப்பித்திலவே’

(௨௮௭.)துடியெறியும் புலைய

வெறிகோல் கொள்ளு 1 மிழிசின

க. துடி - ஒருவகைப்பறை.

உ. எறிகோல் - பறையை அடிக்கும் குறந்தடி. இழிசின - புலையா; புறநா. ௮௨ : ௩, ௨௮௯ : ௧௦.

(பி - ம்.)—1 ‘அறிசன, காலமளியினம்புகைப்பினம்’

சரக புறநானூறு மூலமும் குறிப்புரையும்.

கால மாரியி னம்பு தைப்பினும்
வயற்கெண்டையின் வேல்பிறழினும்
1௫ பொலம்புனை யோடை யண்ணல் ¹ யானை
யிலங்குவான் மருப்பி னுதிமதித் தூன்றினு
மோடல் செல்லாப் பீடுடை யாளர்
நெடுநீர்ப் பொய்கைப் பிறழிய வாளை
நெல்லுடை நெடுநகர்க் கூட்டுமுதற் ² புரளுந்
க0 தண்ணடை பெறுதல் யாவது படினை
மாசின் மகளிர் ³ மன்ற னன்று
முயர்நிலை யுலகத்து நுகர்ப வதனால்
வம்ப வேந்தன் றானை
யிம்பர் நின்றுங் காண்டிரோ வரவே. ⁴
தினை - கார்த்தை; துறை - நண்மொழி.
சாத்தந்தையார்.

(உ௮௭)

௩. கார்காலத்துமறை எய்யடபும் அமபுகளுககு உவமை; “ஒடுங்க
ருடன்றவன் றானை வில்லியாசு, விடுங்கனை யொப்பிற் கதழுறைசுதறுஉ” (பர்
உஉ : ௫ - சு); “பெயலுறழக் கனைசிதற்” (மதுரை.கபு.௩); “மால்வரை,
தொடுத்த விறந்த மணிநிற மாரிதன்னைக், காலினை நித் தெழுந்து பாறக் கலடு
னப் புடைத்த தேடோன், மேனிரைத் தெழுந்த லேடர் வெநறுனை யப்
மாரி, கோனிரைத் துமிழும் வில்லாற் கோமகன் விலக்கி னானை” சீவக.சுருக

சு. வேலுக்குக் கெண்டையுவம்; புறநா. உசக : ௩.

௫. பொலம்புனையோடை - பொன்னாற்செய்யப்பட்டபட்டம்; புறநா
௩ : எ - கக.

௫ - சு. வால்மருப்பு - வெண்மையான கொம்பு; ‘யானை.....அன்ற
னும்’ : “முளரிமுக நாகமுனையெயிறழுது கீழ்” சீவக. உ௮௭0.

எ. பீடு - பெருமை.

அ. பொய்கையிற் பிரழந்த வாரியின்.

க. கூட்டுமுதல் - நெற்கூட்டிடத்தே.

க0. தண்ணடைபெறுதல் இயல்பென்றபடி; “தண்ணடை பெறுதது
முரித்தே” (புறநா. உ௮௭ : அ) படின - இறந்தால்.

கக. தெய்வமகளிருடைய மணத்தை. நன்று - மிகுதியாக; உம்
அசைநிலை.

கஉ. சுவர்க்கத்தில அனுபவிப்பார்.

க௩. பகையரசனுடைய சேனை.

கச. வரவுகாண்டார் - வருதலைப்பார்ப்பீராக.

* ௫. வஞ்சித்தனைத்துறைகளுள், ‘மாபாயம்பெற்ற நெடுமொழி’ எல்
பதற்கு மேற்கோள்; தோல். புறத்தனை. சூ. எ - இளம்; ஷெஷெஷெ அ-ந
(பி - ம்.)—1 ‘யாஅனையிலங்குவாண்’ 2 ‘பிரமும்’ 3 ‘மண்ணநன்று’

(௨௮௮.) மண்கொள வரிந்த வைந்துதி மருப்பி
 னண்ண னல்லே றிரண்டின் மடுத்த
 வென்றதன் பச்சை சீவாது போர்த்த
 துண்பினி முரசு மிடைப்புலத் திரங்க
 ௫ வாரமர் மயங்கிய ஞாட்பிற் றெறுவா
 நெடுவேல் பாய்ந்த நானுடை நெஞ்சத்
 1 தருகுகை மன்ற
 குருதியொடு துயல்வரு மார்பின்
 முயக்கிடை யீயாது மொய்த்தன பருந்தே.

திணை - தும்பை; துறை - முதிர்நிலை.

கழாத்தலையார்.

(௨௮௮)

க. மண்கொளவரிந்த - கோட்டுமண்கொள்ளுதலால் வரிபட்ட.

உ. இரண்டுகோள்கள்.

ங. வென்றதன் - வென்ற ஏற்றினது. பச்சை - தோல்.

க - ச. பச்சைபோர்த்த முரசம்: "ஓடா நல்லேற் றுரிவை தைஇய, பாடுகொண் முரசம்" (அகநா. ங.௩௪); "கொல்லேற்றப் பைந்தோல சீவாது போர்த்த, மாக்கண் முரசு மோலில கறங்க" (மதுரை. எ.௩௨ - ௩); "ஏற்றறி போர்த்த விடியறு முழக்கின்,.....முரசு" (மணி. க: ௨௧ - ௩௧); "ஏற்றறி போர்த்த வர்வா ரிடிமுரசு", "புனைமருப் பழுந்தக் குத்திப் புலி யொடு பொருது வென்ற, கனைகுர லுருமுச் சேற்றக் கதழவிடை யுரிவை போர்த்த, தனைகுரன் முரசம்" (சீவக. ௨௧௫௨, ௨௮௬௧); "சாற்றிடக் கொண்ட வேற்றறி முரசம்", "ஏற்றறி முரசி னிறைவன்" (பெருங். க.௩௮: ௧௦௦, ஷெ. ஷெ. ௪௩: ௧௬௫); "ஏற்றறியி னிமிழ் முரசம்" (யா - வி. செய். ௫. ௪௦ 'தாழிரும்' என்னுஞ் செய்யுள்); "ஏற்றறி முரசு நாண" (சீவக. ௨௧௪௨) என்னும் பகுதிக்கு இவ்வழிகளை மேற்கோள் காட்டுவர் நச்சினூர்க் கினியர்.

௫. அமர் - போர். ஞாட்பு - போர்க்களம்.

க. மகளிர் வந்து தழுவுதற்கு இடங்கொடாமற் பருந்துகள் மொய்த்தன.

(பி - ம்.)—1 'தருகுகை'

சு0அ புறநானூறு மூலமும் குறிப்புகளையும்.

(உஅகூ.) ஈரச் செவ்வி யுதவின வாயினும்

பல்வெருத் துள்ளு நல்வெருது நோக்கி

வீறுவீ ருயு முழவன் போலப்

பீடுபெறு தொல்குடிப் பாடுபல தாங்கிய

நு 1 மூதி லாள ருள்ளுங் காதலிற்

றனக்குமுகம் 2 தேந்திய பசும்பொன் மண்டை

3 யிவற்கி கென்னு மதுவுமன் றிசினே

கேட்டியோ வாழி பாண பாசறைப்

4 பூக்கோ ளின்றென் றறையு

. க0 மடிவாய்த் தண்ணுமை யிழிசினன் ஞாலே.*

திணை - ; துறை.....மல்லே.

கழாத்தலையார்,

(உஅகூ)

க. ஈரச்செவ்வி - ஈரமாகிய பருவம்.

உ. பல உழவெருதுகளுளும்.

ந. வீறு வீறாயும் - அவ்வெருதுகள் குணங்களை வேறு வேறாக ஆராய் கின்ற.

ச. குடிப்பாடு - குலத்திற்குப்பொருத்திய பழைய வழக்கம்.

நு. மூதிலாளர் - மறக்குடியிற்றிந்தவார். காதலின் - அன்பினால்.

கூ. பசும்பொன் மண்டை யென மது, பசியபொன்றை செய்யப்பெற்ற கட்டுப்பெய்கலத்தை ; மண்டை, அதனிலுள்ள காளுக்கு ஆகுபெயர்.

கூ - எ. இவற்கு ஈகெனவும் - இவ்வீரனுக்குக் கொடுவென்பான் "இவற்கீத் துணமதி களனே" புறநா. உகூ0: க.

அ. பாசறை - படைவீட்டில்.

கூ. பூக்கோள் - பூ வக்கொள்ளுதல் ; அஃதாவது, வெட்சி முதலிய புறத்திணைக்குரிய பூக்களைத் தம் தொழிலுக்கேற்பச் சூடுதற்கு நல்லாளரிட கைக்கொள்ளல் ; "பூக்கோ ளேய யகம்புக் களனே" புறநா. நசக: அ.

க0. மடிவாய்த்தண்ணுமை - தோலைமடித்துப்போர்த்தவாயையுடைய மத்தளம்: "மடிவாய்த் தண்ணுமை நடுவ ளார்ப்ப" (நற். ககூ0: உ); "மடி வாய்த் தண்ணுமை நடுவட் சிலைப்ப" (பெரும்பாண்.கசச.) இழிசினன் புறநா. உஅஎ: உ.

கூ - க0. புறத்திணைக்குரியபூக்களைக் கொள்ளுதற்குத் தண்ணுமை யறைதல்மரபென்பது, "பூக்கோ ளேய தண்ணுமை" என்பதனுடைய விளங்கும்.

* மு. வெட்சித்திணைத்துறைகளுள், மறங்கடைகூட்டியகுடிநிலைகூறிய தற்கு (தொல். புறத்திணை. சூ. ச - இளம்) மேற்கோள்.

(பி - ம்.)—1 'முரண்டலை களித்தமியளும்', 'முனைதலை, கழிதமீளும்' 2 'தெய்திய' 3 'இவற்கீதென்னாதமருமனறிசினே' 4 'பூக்கோளினிறையு'

- (௨௯௦.) ¹ இவற்கீத் துணமதி கள்ளே சினப்போ
 ரினக்களிற் ரியானே ² மியறேர்க் குஞ்சி
 னுந்தை தந்தைக் கிவன்றந்தை தந்தை
 யெடுத்தெறி ஞாட்டி னிமையான் மச்ச
 னு னெடுத்தெறி ³ குறட்டி னின்னுமாய்ந் தனனே
 மறப்புதழ் நிறைந்த மைந்தினே னிவனு
⁴ முறைப்புழி யோலை போல
⁵ மறைக்குவன் பெருமநிற் குறித்துவரு வேலே.*

க. “நயென் கிளவி யிழிந்தோன் கூற்றே” என்னுஞ் சூத்திரவுரையில் இவ் வடியை மேற்கோளாகக் கரட்டி, இவனென்பது முன்னிலையும் படர்க்கையு மென்றுணர்க என்பர் நச்சினுர்க்கினியர்; தொல். எச்ச. கு. ௪௯.

உ. களிற்றியானே - ஆண்யானே. இயல்தேர் - செல்லுகின்றதேர். குரு சில், விளி.

ங. நுந்தை தந்தைக்கு - நின் பாட்டனுக்கு.

ச. எடுத்தெறிஞாட்டி - படைக்கலங்களை எடுத்தெறியும் போரில். இமை யான்-கண்ணிமையானாய்; “விழித்தகண் வேல்கொண் டெறிய வழித்திமைப்பி, ஞோட்டன்றோ வன்கணவர்க்கு” (குறள், எஎரு) என்பது இங்கே அறியத்தக்கது.

ரு. குறட்டின் - உருளையின்குடம்போல; புறநா. ௨௮௩: அ.

சு. மறப்புதழ்-வீரத்தால்வரும் கீர்த்தி; “மறம்வீங்குபுதழ்” பதிந். ௧௨.

ஏ. உறைப்புழி ஓலைபோல - மழைபெய்யுமிடத்து அம்மழைத்துளிகள் மேலே வீழாதபடி காக்கும் குடையைப்போல; ஓலை - தாழை, தென்னை, பனை இவற்றின் மடல்; குடைக்கு ஆகுபெயர். ‘உழி’ என்பது இடப்பொருளுருபாய் வருதற்கு இவ்வடி மேற்கோள்; நன்-மயிலை. கு. ௩௦௧; நன்-வி. கு. ௩௦௨.

சு - அ. இவன் மறைக்குவன் - வேல் உண்மீது படாதபடி தடுத்தற்கு முயலுவான்; இதனை, “இலக்கு வற்குமுன் வீடணன் புகுமிரு வரையும், விலக்கி யங்கதன் மேற்செலு மவனையும் விலக்கிக், கலக்கும் வானரக் காவல னது மன்முன் கடுக, வலக்க ணன்னதை யின்னதென் றுரைசெய லாமே” (கம்ப. வேலேற்று. ௩௧) என்பதனுமுணர்க.

ஏ - அ. குறிப்பத்தைக் குற்றமறைப்பா னென்னுமிடத்துத் தன்குடியைத் துன்பமுறாமற் காக்கமுயல் வானென்று பொருள்கூறி “உறைப்புழி.....வேலே” என்புழியும் மறைத்தல் இப்பொருட்டாயிற்று என்பர் பரிமேலழகர்; குறள், ௧௦௨௬.

* 1. “முந்தை முதல்வர் துடிய ரிவன்முதல்வ, ரெந்தைக்குத் தந்தை யிவ னெனக்கு - வந்த, குடியொடு கோடா மரபினோம் கின்னும், வடியுறு தீந்தேறல்

(19 - ம்.)—1 ‘எந்தேத்து’ 2 ‘இயந்தேர்’ 3 ‘குடமுனிதுனறுமந்தனனே’ 4 ‘உறைப்பெயிலோலை’ 5 ‘மறைவல...கரத்தை’

சகல புறநாளுய் முலமும் குறிப்புகளையும்.

திணை - காந்தள் ; துறை - குழிவேயுரைத்தல்.

ஓளவையார்.

(உக௦)

வாக்கு" (பு - வெ. க: ௧௯) என்பதை இச்செய்யுள்நினைப்பிக்கின்றது. இது, தாநிலையின்பாற் படுமென்பர் ; தொல். புறத்திணை. கு: கள் - ௩.

- (உக௧.) சிறுஅஅர் 1 துடியர் பாடுவன் மகனஅஅர்
துவென் ளதுவை மாயோற் குறுகி
2 யிரும்புட் பூச லோம்புமின் யானும்
3 விளரிக் கொட்பின் வெண்ணரி கழகுலெ
ரு 4 னென்போற் பெருந்துப் புதுக வேந்தே
கொன்னுஞ் சாதல் வெய்யோற்குத் தன்றிலை

க. சிறுஅஅர் - சிறுவர்களே. துடியர் - துடிப்பதைக்கொட்டுபவர்களே. பாடுவல் மகனஅஅர் - பாடுதலில்வல்ல பாண்மக்களே ; இவ்வடி, ரகாரவீற்று அளபெடைப்பெயர் மாத்திரையிக்கு இயல்பாய் விளியேற்றற்கு மேற்கோள் ; தொல். விளி. கு. உச - ௩.

உ. து வென் அதுவை - மிகவும் வெள்ளிய ஆடை (புறநா. உக௧: அ; உக௧: ரு) ; மாயோற்குறுகி - கரியநிறத்தையுடையோனை நெருங்கி.

ங. இரும்புட்டூசல் - பறவைகளின் ஆரவாரத்தை ; பறவைகளைப்போலப் பெருமுழுக்கஞ்செய்தல், அவனுற்ற பெரும் புண்ணுக்குறித்து அழகுசெய்த லெனினுமாம். ஓம்புமின் - பரிகரியுமின்.

ச. விளரி - இரங்கற்பண். கொட்பு - சுழற்சி. கழகுலென் - விலக்கு வேன். இரங்கற்பண்ணைப் பருத்தின் சுழற்சிபோல வட்டமிட்டுப் பாடுதலால், அங்கேவரும் நரிகளை ஓட்டுவேன் ; இந்த இசையொலியைக் கேட்டு நரிகள் ஓடு மென்றபடி.

ரு. அரசன் என்னைப்போலப் பெரிய நடுக்கத்தைபடைவானாக ; புறநா. உருரு: ௩; நற். உக௩: ரு - ௬.

சு. கொன்னுஞ்சாதல் வெய்யோற்கு - ஒருபயனின்றியும் பேரிற்சாத லில் விருப்பமுள்ளவனுக்கு ; " மண்டமர் நசையொடு கண்படை பெறுஅது " (முல்லை. ௬௭), "புட்பகைக், கேவானுகலிற் சாவேம் யாமென", "பொதுவிற் றாங்கும் விசியுறு தண்ணுமை, வன்பொரு தெண்கண் கேட்டி, னதுபோ

(பி - ம்).—1 'துடியபாடு' 2 'இரும்புட்டூசல்', 'இரும்புட்டூசல்' 3 'விளரிக் கொடின வெண்ணரிகழுவென்' 4 'எம்போல்'

புறநாள் இறுது மூலமும் குறிப்புக்களும். சுகக

மணிமருண் மாலே சூட்டி யவன்றலை
யொருகாழ் மாலே தான்மலைத் தனனே.*

திணை - அது ; துறை - வேந்தியல்.

தெருங்கழித் துப்பரணர்.

(உகக)

ரெள்ளு மென்னை யு முளனே” (புறநா. சுஅ, அக) என்பவற்றால் வீரர்க்குப் போர்விருப்பமும் போரிற் சாதலில் விருப்பமுமுண்மை அறியலாகும்.

எ. மணிமருண்மாலே - பலவகை மணிகள்விரவிய பலவடமுள்ளமாலையை அவ்வீரனுக்குச் சூட்டி ; மருளுதல - கலத்தல்.

அ. ஒருகாழ் - ஒற்றைவடம். மலைத்தனன் - குழிஞன்.

* மு. ‘கொடுத்தலெய்தியகொடைமை’ என்பதற்கு மேற்கோள்; தொல். புறத்திணை. சூ. அ - ந.

(உகஉ.) 1 வேந்தற் கேந்திய தீந்தண் ணறவம்
யாந்தனக் குறுமுறை வளாவ விலக்கி
வாய்² வாள் பற்றி நின்றனெ னென்று
சினவ லோம்புமின் சிறுபுல் லாள
ரு ரீண்டே போல வேண்டுவ னுமி
னென்முறை வருக வென்னான் கம்மென

க. தீந்தண் நறவம் - இனிய குளிர்த்த நறு நாற்றத்தையுடைய மதுவை; “தண்கமழ் தேதல்” புறநா. ருசு: கஅ.

உ. உறுமுறைவளாவ - உற்ற முறையாற் கலந்துகொடுக்க.

ந. வாய்வாள் - தப்பாதவாள்.

க - ந. “ஆளமர் வெள்ளம் பெருகி னாதுவிலக்கி, வாரொடு கைகுவேன் யாகை-நாளும், கழிமகிழ் வென்றிக் கழல வெய்யோ யீயப், பிழிமகி முண்பார் பிறர்” (பு - வெ. உ: கக) என்பது இவ்வழிகள்ன்பொருளை ஒருவாறு தழுவி யது.

ச. சினவல ஓம்புமின் - கோபத்தலை ஒழிமின். சிறுபுல்லாளர், விளி.

ரு. இவ்விடத்திற்செய்ததுபோலப் போர்செய்யவேண்டிவனுயின்.

சு. என் முறைவருக என்னான் - யான் போர்செய்ய வேண்டிய முறை வருகவென்று நினையானகி ; போரில் முறையுண்டென்பதை, “விருந்தாயின யெறிநீயென விரைமார்பகம் கொடுத்தாம், கரும்புணற வெறிந்தாங்கவ னின்ன தாழினி யெனவே, யெறிந்தாரயி லிடைபோழந்தமை யுணராதவ னின்றான், சொரிந்தாமல ரரமங்கையர் தொழுதார்விசம் டடைந்தான்” (கீவக. உஉசுரு), “உணராநெடி துயிராவுரை யுதவாவெரி யுமிழா, வினையாருமி லவனேர்வர வெய்தாவலி செய்தா, யணையாயினி யெனதுமென வடரா

(பி - ம்.)—1 ‘வேந்தர்க்கு’ 2 ‘வாளமற்றிலிற்றானை’

சுருள் புறநானூறு மூலமும் குறிப்புரையும்.

வெழுதரு பெரும்படை விலக்கி
யாண்டு நிற்கு மாண்டகை யன்னே.

திணை - வஞ்சி ; துறை - பெருஞ்சோற்றுநிலை.

விரிச்சியூர் நன்னுகனார்.

(உகஉ)

வெளி படராப், பணையார்புய முடையானிடை சிலவிம்மொழி பகர்ந்தான் ”
(தம்ப. முதற்போர். ௧௮௦) என்பவற்றாலுணர்க. கம்மென - விரைய; தேய
வழக்கென்பர்; அகநா. ௧௧ - உரையாசிரியர்.

- (உக௩.) 1 நிறப்படைக் கீதால்கா யானே மேலோன்
2 குறும்பர்க் கெறியு மேவற் றண்ணுமை
நாணுடை மாக்கட் கிரங்கு மாயி
3 எனம்மினும் பேரெழி லிழந்து 4 வினையெனப்
5 பிறர்மனை 6 புகுவன் கொல்லோ
6 வளிய டானே பூவிலைப் பெண்டே.

திணை - காஞ்சி ; துறை - பூக்கோட்காஞ்சி.

7 நொச்சிநியமங்கிழார்.

(உக௩)

க. குத்துக்கோலைக்காய்தலையுடைய யானேமேலுள்ளான் ; வள்ளுவன்.

உ. குறும்பர்க்கு - புறமதிலைக்குழந்த சிற்றரசரோடு போர்செய்தற் பொ
ருட்டு. ஏவற்றண்ணுமை - காஞ்சிப்பூக்கொள்ளுக்கைக்கு வீரரை ஏவுதலைச் செய்
யுந்தண்ணுமைப்பதை; புறநா. ௨௮௯; ௯ - ௧௦.

௩. போர்ப்படைகேட்டவுடன் புறப்படாமற் பூக்கோட்பதைஅறையப்
படுங்காறும் தாமதித்துநிற்பவர்கள், ‘நாணுடைந்தமாக்கள்’ என்றிகழ்ந்து
கூறப்பட்டனர் ; “நாணுத்தக வுடைத்து”, “நாண்முறைதபுத்திர்” (புறநா.
௩௬, ௨௯௪) என்பர்; “பல்லாக் கொண்டா ரொல்லா ரென்னும், பூசல் கேட்டுக்
கையது மாற்றி” (பன்னிருபடலம்), “நிரைகோட் கேட்டுச் செய்தொழி
லொழிய” (பு-வே. ௨: ௨), “முரஞ்சுருக்கலு முண்டியையிடை நீத்துமொய்
குழன் மாதரின், விரசியாட லிடைக்கணித்தும் வினோதநீத்து நடத்தொடு, பரசு
பாடல்கணித்தும்வெய்துபல் வீரரும்படை நான்கொடு, மரசவீதியில் வந்துதொக்
கன ராழிபோலொலி மிக்கதே” (விநாயக. பிந்தியமயூரேசர். ௪௦௫) என்பவற்
றூற் போர்ப்பதை முதலியவற்றைக் கேட்டவுடன் வீரர் போருக்குப்புறப்பட்
டமை அறியலாகும்.

சு. அளியள் - இரங்கத்தக்காள்.

(பு-மீ.)—1 ‘நிறப்புடைகலனைமேலோன துவமபற்கெறியும்’ 2 ‘குறும்பற்
கெறியுமோவற்’, ‘குறும்பற்வெறியும்’ 3 ‘எம்மிதும்’ 4 ‘விலையெனப்’ 5 ‘புகுவன்’
6 ‘அளியடானே’ 7 ‘நொச்சிநியகிழார்’

புறநானூறு மூலமும் குறிப்புகளையும். சுகந்

(உகசு.) வெண்குடை மதிய மேனிலாத் திகழ்தரக்

1 கண்கூடி டுறுத்த கடன்மருள் பாசறைக்
குமரிப்படை 2 தழீஇய கூற்றுவினை யாடவர்
தமர்பிற 3 ரறியா வமர்மயங் கழுவத்

4 திறையும் பெயருந் 4 தோற்றி துமரு
ணுண்முறை 5 தபுத்தீர் வம்மி னீங்கெனப்
போர்மலைந் 6 தொருசிறை கிற்ப யாவரு
மரவுமிழ் மணியிற் குறுகார்

7 நிரைதார் மார்பினின் கேள்வனைப் பிறரே.*

திணை - தும்பை ; துறை - தானைமறம்.

8 பெருந்தலைச்சாத்தனார்.

(உகசு)

க. குடையாகிய பூரணசந்திரன் மேலிடத்து ஒளிவீச.

உ. கண்கூடி டுறுத்த - சேர்ந்து தங்கின. கடன் மருள் பாசறை - கடலை யொத்தபடைவீடு; கண்டோர் கடலென்று மயங்கத்தக்க போர்க்களமுமாம்; "கடலென வானீர்க் கூக்குந் தானை", "கடல் கிளர்ந்தன்ன கடநீர் நாப்பண்" (புறநா. கள, உகரு); "படுநீர்ப் புணரியிற் பாரத்த பாடி" (முல்லை. உஅ.) மருள், உவமவுருபு.

ங. குமரிப்படை-அழியாப்படை; புதியபடையுமாம். கூற்றுவினையாடவர்-யமனைப்போலக் கொல்லுதற்றொழிலைச்செய்கின்ற வீரர்; கூற்று - உடலையும் உயிரையும் வேறுவேறாகப் பிரித்துக் கூறுபடுத்துங் கடவுள்.

ச. தம்மவரென்றும் அயலாரென்றும் அறியாத போர் மயங்கிய களப் பரப்பில் ; தமர்பிறறியாமை படைமட மெனப்படும்.

ரு. இறையும் பெயரும் தோற்றி - தும்முடைய தலைவன் பெயர் இன்ன தென்பதையும் தும்பெயர் இன்னதென்பதையும் தோன்றச்செய்து, பெயர் - புகழுமாம். துமருள் - உங்களுள்.

சு. நாண் - நாணம் ; நாள் - வாழ்நாளுமாம்.

ரு - சு. 'இறையும்..... ஈங்கு' என்றது ஒருவீரன் கூற்று.

எ. போர்த்தொழிலேமேற்கொண்டு ஒருபக்கத்தே நிற்ப.

அ. பாம்பு மணியை உமிழ்ந்து மேயச்சென்று அதனையே நினைத்திருக்கு மென்பதும் அதனை அணுகுபவர்களைத் துன்புறுத்துமென்பதும் ஈண்டு அறியற் பாலன; "கொர்தொளி மாமணி யிட்டுப்போதுங் கோளரவிற்கருத் திட்டுப்போற் தார்" தணிகை. விடையருள். எ.

* மு. தும்பைத் திணைத்துறைகளுள் 'தானைநிலை' என்பதற்கு இது மேற்கோள் (தொல். புறத்திணை. கு. கச - இளம்; ஐடி ஐடி ஐடி கள - ந.) இப்பாட்டு, மறக்குடிமகளொருத்தியை நோக்கி ஒருவர் கூறியது.

(பி - ம்.)—1 'கண்கூடியத்த' 2 'தழீஇக்கூற்று' 3 'அறியாதமர்' 4 'தோற்றிது துமருணன்' 5 'தவத்தீர்' 6 'ஒருநிரநிற்ப' 7 'நிரைகாழ்மலை யெங்கேவனை' 8 'பெருந்தலைச்சாத்தனார்'

உகச புறநா. ஓர் அடிகாரமும் குறிப்புணையும்.

- (உகரு.) கடல்கிளர்ந் தன்ன கட்டீர் காப்பண்
வெந்துவாய் மடித்து வேறலைப் 1. பெயரித்
2 தோகைத் தெழுதருஉத் துரந்தெறி ஞாட்பின்
வருபடை போழ்ந்து 3 வாய்ப்பட விலங்கி
ரு யிடைப்படை யழுவத்துச் சிதைந்துவே ருகிய
சிறப்புடை யாளன் மாண்புகண் டருளி
4 வாடுமுலை யூறிச் சரந்தன
வோடாப் பூட்கை விடலை தாய்க்கே.

திணை - அது ; துறை - உவகைக்கலுழிச்சி.

ஒளவையார்.

(உகரு)

- க. புறநா. உகச: உ - ஆம் அடிக்குறிப்பைப்பார்க்க.
உ. வெந்து - மனம்புழுங்கி. வாய்மடித்து: புறநா. உகஅ: ரு. பெயரி -
பெயர்ந்து; அசைத்து.
ங. தோடி - சேனையின் தொகுதியை. உகைத்து-செலுத்தி. எழுதருஉ -
எழுத்து. ஞாட்பின் - போரில்.
ச. முன்வருகின்ற படைபயிப்பினந்து இடமுண்டாகவிடக்கி; புறநா.
உகக: ங.
ரு. அழுவம் - பரப்பு. "சிதைத்து வேறுகிய" புறநா. உஎஅ: எ.
சு. சிறப்புடைமை - மறக்குழக்கேயுரியவிசேடகுணம்; "பிறப்பொக்கு
மெல்லா வுயிர்க்குஞ் சிறப்பொவ்வா, செய்தொழில் வேற்றுமையான்" குறள்,
கௌஉ.

எ. வாடுமுலை: புறநா. உஎச: உ. ஊறுதல், பாலின்றொழில்.

சு - எ. புறநா. உஎஎ: ங - ச.

அ. பூட்கை - மேற்கோள்; ஓடாப்பூட்கை: "ஓடாப்பூட்கை யுற்றை"
சிறுபாண். அங்.

ரு - அ. "செங்களர் துழவுலோள் சிதைந்துவேறுகிய, படுமகள் கிடக்கை
காணாஉ, வீன்ற ஞான்றினும் பெரிதுவர் தனனே" புறநா. உஎஅ: எ - சு.

(பி - ம்.)—1 "பெயரத்தொழுகைத் தெழுதரு நடுதூரந்தேறி", 'பெயரித்
தோறுவைத் தெழுதரும்' 2 'தோறுடைத்து', 'தோறுணித்து' 3 'வாய்ப்படை'
4 'மாடி'

(உகசு.) வேம்புசினை யொடிப்பவுங் காஞ்சி பாடவு

வெய்யுடைக் கைய ரையவி புகைப்பவு

- க. சினை - தழையையுடைய கிளையை. காஞ்சி - காஞ்சிப்பண்; புறநா
உஅத: ரு.
உ. ஐயவி - வெண் சிறகடுகு; "ஐயவி புகைப்பவுந் தாங்காது" புறநா.
கஅ: கரு.
க - உ. புண்பட்டோரைப் பேய்கள் அணுகாநீருத்தப் பொருட்டு வேப்

புறநா னூறு முலமுக் குறிப்புறையும். சகடு

மெல்லா மனைபுங் ¹ கல்லென் றனவே

வெந்துடன் நெறினான் ² கொல்லே

நு நெடிதுவந் ³ தன்றி நெடுந்தகை தேரே.*

தீணை - வாண்க் ; துறை - ஏறும்முலில்.

வெள்ளைமாளர்.

(உசுசு)

பந்தழையை வீட்டின் முன் இறப்பிற் செருகுதலும் காஞ்சிப் பண்ணிப்பாடு தலும் ஐயவியைப் புகைத்தலும் மரபு ; புறநா. சுஅ: சுரு ; உஅ: க - சு.

நு. நெடிது - நெடுநேரம்.

* போர்க்குச் சென்ற ஏனைவீரர் தம்மிடத்தை அடைந்தும் ஒருவீரன் வாராமலிருக்க அவன்தேர்மட்டும் தாமதித்து வந்ததைக்கண்ட அவன்தாய் கூறியது ; கண்டோர் கூறியதுமாம்.

(பி - ம்.)—1 'கல்லென்றவே' ² 'கொல்லே' ³ 'அன்றநெடு'

(உசுசு.) பெருநீர் மேலந் றண்ணடை யெருமை

யிருமருப் புறமு ¹ நெடுமா நெற்றின்

பைம்பய முதிர்ந்த கோதின் ² கோலணைக்

கன்றுடை மரையாத் துஞ்சுஞ் சேறார்க்

நு கோளிவண வேண்டேம் புரவே ³ நாயரி

நனைமுதிர் சாடி நறவின் வாழ்த்தித்

க. மிக்க நீர் பொருந்துதலையுடைய மருதநிலத்துநிலுள்ள எருமையின்.

உ. இருமை - கருமை. மருப்பு - கொம்பு. நெற்றின் - நெற்றினுடைய.

நு. கோது - சக்கை. கோலணை - வளைந்த படுக்கையில்.

க - நு. பயற்றின் நெற்றினுக்கு எருமைக்கொம்பு உவமை.

ச. மரையா - ஒருவகைவிலக்கு ; "பெற்றமு மெருமையு மரையு யானே" (தொல். மரபு. சூ. சு0) என்பதனால், 'மரையா' என்றார் ; "மரையா மரல் கவர" (கலி. சு.) தஞ்சுதல் - கிடத்தல்.

நு. கோள் - கொள்ளுதலை. புரவு - இறையிலிசிலம் ; (புறநா. உசு0: சு) நாயர் - பன்னாடை.

ச - நு. சிறியஊரைப் புரவாகக்கொள்ளுதலை இப்பொழுது விரும்பேம்.

சு. நறவின் வாழ்த்தி - கள்ளை வாழ்த்தி ; புறநா. நசுசு: க.

நு - சு. நாராலிக்கப்பட்டதும் பூவாலாக்கியதும் விளைந்ததும் சாடியி னுள்ளதுமாகிய மது ; "நார்பிழிக்கொண்ட வெங்கட்டேறல்" (புறநா. கஎ0: க - உ) என்பதையும் அதன் அடிக்குறிப்பையும், "நாரரி சிறுகலத் துருட்படிம்" (மே. உருஉ: ந-ச), "நனைக்கள்ளின் மனைக்கோசர், தீந்தேறநவ்வு மகிழ்ந்து"

(பி - ம்.)—1 'நெடுமாநெற்றின்' ² 'கோலணைக்குன்றுடை...துஞ்சுர்க் கோளி' ³ 'நாரிநிறைமுதிராடிநறவின்'

சகக புறநானூறு மூலமும் குறிப்புகளையும்.

1 துறைநனி கெழீஇக் கம்பு ளீனூர்

தண்ணடை பெறுதலு முரித்தே 2 வைந்துதி

நெடுவேல் பாய்ந்த மார்பின்

க0 மடல்வன் போந்தையி னிற்கு மோர்க்கே.*

திணை - வேட்சி ; துறை - உண்டாட்டு.

(உகௌ)

(மே. நகசு: எ - அ), “தாம்பகம் பழநிய தீம்பிழி” (பதிற். அக), “நெடுங்க ணுடமைப் பழநியகடுந்திறம், பாப்புக்கடுப்பன்ன தோப்பி” (அகநா. நசஅ), “அம்பணைவினைந்த தேக்கட்டேறல்” (மே.நகசுஅ), “நீடமைவினைந்த தேக்கட்டேறல்” (மருத. கசுரு), “வல்வாய்ச் சாடியின் வமைச்சற வினைந்த, வெந்நீரரியல் விரலில் நறும்பிழி” (பெரும்பாண். உஅ0 - அக), “தேம்பிழி தேறன் மாந்தி” (தறிஞ்சி. கருரு), “வேய்ப்பெயல் விளையுட் டேக்கட் டேறல்”, “திறந்தமை வினைந்த தேக்கட்டேறல்” (மலைபடு. கஎக,ருஉஉ) என்பனவற்றையும் பார்க்க.

எ. கம்புள் - நீர்வாழ்ப்பவையுள் ஒருசாதி ; “கதிர்ந்ததண் டுணிக கம் புடாழ் பீலிக் கண்குரணுவண்டான, மெதிர்த்ததண்புனல்குழின்ன திக்கரை” (சீவக. உக0அ) என்பதனாலுமே, ‘கம்புளென்பது இறந்தகால வழக்கு’ என்பார் நச்சினர்க்கினியர்.

அ. தண்ணடை - மருதநிலத்தூர் ; நாமமாம் ; புறநா. உஅஎ: க0.

க0. தன்வாடிவு முழுதும் கருக்குமட்டைகையுடைய வலியபனை, தம்மார் பில் வேல்கள் ஊடுருவி நிற்பத்தோன்றும் வீராக்கு உவமை ; நிறகுமோர் - நிற்போர்.

க - க0. ஒரு வீரனுடம்பில் வேல்கள் மொய்த்து நின்றதற்கு மேற் கோள் ; தொல். புறத்திணை. கு. கசு - ந.

* 10. “பெருநீர்.....நிற்குமோர்க்கே: மடல்வன் போந்தைபோல் நிற்ப லென நெடுமொழி தன்னொடு புணர்த்தவாறுகாண்க ; சீறார் புரவாகக்கொள் ளென் ; தண்ணடை கொள்வேனெனத் தன்னுறு தொழில் கூறினான்” தொல். புறத்திணை. கு. ரு - ந.

(13 - ம்.)—1 ‘துறைநனிக்கொந்தண்’ 2 ‘வைந்துனை’

(உகஅ.) எமக்கே கலங்க றருமே தானே

தேற லுண்ணு மன்னே நன்று

மின்னான் மன்ற வேந்தே யினியே

க - உ. கலங்கியகள்ளை எமக்கே கொடுப்பான்; தான் தெளிந்த கள்ளை யுண்பான் முன்பு ; என்றது, தலைவன் எம்மை மோலாகமதித்து முன்பு இனி யது செய்யானென்றபடி. ‘எமக்கு’ என்பது தன் போல்வாரையும் உளப்படுத்தி நின்றது. மன், கழிவுப்பொருளது.

ங. வேந்து இனி இன்னான் - ஸந்தன் இப்பொழுது இன்னதவையினான் ; அதனைப் பின் கூறுவார்.

புறநா னூறு மூலமும் குறிப்புரையும். சுகள

நேரா ராரெயின் முற்றி

ரு வாய்மடித் ¹ துரநீர் முந்தென் னானே.

தீணை - கரந்தை; துறை - நெடுமொழி.

² ஆலியார்.

(உகஅ)

ரு. வாய்மடித்து: புறநா. உகரு: உ.

ச - ரு. பகைவருடைய மதிலைச்சூழ்ந்து இதழைக் கவ்வி முழங்கிக் கொண்டு நீ முற்படுக வெள்ளைகித் தான்முற்படுவான்; ஆதலால், இன்னுனென்க.

(பி - ம்.)—¹ ‘உரநியநீமுந்தெனவே’ ² ‘ஆலியார்’, ‘ஆலியார்’

(உகக.) பருத்தி வேலிச் சீறார் மன்ன

¹ னுழுத்தத ருண்ட வோய்நடைப் புரவி

கடன்மணி தோணியிற் படைமுகம் போழ

நெய்ம்மிதி ² யருந்திய கொய்சவ லெருத்திற்

ரு ³ தண்ணடை மன்னர் தாருடைப் புரவி

யணங்குடை முருகன் கோட்டத்துக்

க. பருத்திவேலி: புறநா. ஈஉச: எ; “பன்னல் வேலியிப் பண்ணல் லாரே” ஷே. ஈசரு: ௨-௦.

உ. உழுத்ததர் - உழுத்தினசக்கை; உழுத்தரென்ற பாடத்திற்கு உழுந் தென்று பொருள்கொள்க.

ஈ. தோணியிற் - தோணியைப்போல; போழ - பிளந்துசெல்ல; “மான் மேல்.....கரைபொரு முநீர்த் திமிலிற் போழநது,” “வரு படை போழ்ந்து” புறநா. ஈ௦ஈ: உ - எ; உகரு: ச.

(உ) புரவி (ஈ) போழ.

ச. நெய்ம்மிதி - நெய்யைவார்த்து மிதித்த உணவை; “நெய்ம்மிதி கவ ளம்” (பெரும்பாண். ஈகச); குதிரை நெய்ம் மிதியருந்தல்: “கொய்ம்மயி ரெருத்தம் பிண்படப் பெருகி, நெய்ம்மிதி முனைஇய கொழுஞ்சோற் றார்கை... வாமான்” (அகநா. ௪௦௦); “கொய்சவற்புரவி” (அகநா. ௧௦௪; சீவக. ௩௦௪௩.) எருத்து - புறக்கழுத்து.

ரு. தார் - கிண்கிணிமலை.

ஈ. அணங்குடைமுருகன் - வருத்துதலையுடையமுருகன்; “செவ்வேள்... ..மரத்தண்சாயை நின் தணங்குந் தையலீ நிற்க சாரலிலே” (தஞ்சை. ௧௩௨.) கோட்டம் - கோயில்; முருகன்கோட்டம் - குமரகோட்டம்.

(பி - ம்.)—¹ ‘உழுத்தருண்ட’, ‘உழுத்ததமுண்ட வொயநடை’ ² ‘அரு த்தகொய்’, ‘அருந்தக்கொய்’ ³ ‘தண்டைமன்னர்தாருடைக் கலிமான்’

சகல புறநானூறு முழைம் குறிப்புரையும்.

1 கலந்தொடா மகளிரி னிகழ்ந்துநின் நல்வே.*

திணை - நொச்சி; துறை - குதிரைமறம்.

பொன்டிடியார்.

(உகக)

எ. கலந்தொடாமகளிர் - பாண்டங்களைத்தொடுத்திருப்ப ஆய்மையில்லாத மகளிர்.

(ரு) புரவிகள் (எ) நின்ற.

* மு. 'குதிரைநிலை' என்பார்; தோல். புறத்திணை. கு. கஎ - ந.

(பி - ம்.)—1 'கலங்கொடா...நின்றனவே'

(ரு00.) தோறு தோறு வென்றி தோலொடு

1 துறுகண் மறையினு முய்குலை போலாய்

நெருந லெல்லை யெறிந்தோனா நம்பி

2 யகற்பெய் குன்றியிற் சுழலுங் கண்ணன்

ரு பேரு ரட்ட கள்ளிற்

3 கோரிற் கோயிற் றேருமா னின்னே.

திணை - தும்பை; துறை - தானைமறம்.

அரசில்கிழார்.

(ரு00)

க. தோல் தா தோல் தா என்றி - கேடகத்தைக் கொடு, கேடகத்தைக் கொடு என்கின்றாய்.

உ. துறுகல் - குண்டிக்கல் (ஐங்குறு. உக0, உருக); துறுகல்லிலே உன்னை மறைத்துக் கொள்வாயாயினும் பிழைப்பாய்; 'கு' என்பது சாரியை யாக வந்ததற்கு 'உய்குலை போலாய்' என்பது மேற்கோள்; நன் - மயிலை. கு. உசாஉ; நன் - வி. கு. உசச.

ங. நெருநெல்லை - நேற்றைப்பகலில்; "நெருந லெல்லை யேனற் றேன்றி" அகநா. ருஉ.

ந. ச. நேற்றுப்பகலில் நின்றனவே எறியப்பட்டவனுடைய தம்பி, அகலி னிடத்துப் பெய்த குற்றமணியைப்போலக் கோபத்தாற்சுழலுங் கண்களை யுடையவனாகி; "வென்றிக்கணத்தை விடுத்தானான்" மீதுபெய்த, குன்றிக் கணம்போற் சுழல்கண் ணழல் கொப்புளிப்பச், சென்றி" (திருவினா. ரு: ரு0.) குழுகோப்பற்றி வந்தவெருளிக்கு மேற்கோள்; தோல். மெய்ப்பாடு. கு. க0-பேர்.

ச. ஓரின்கோயின்...னின்னே - ஒருவிடமுள்ளுள்ளே கட்டுகோயைத்தேடுவது போல நினைத்தேடுகின்றான்; கோய - கள்முக்கடும் பாத்நிரம்; "கோய்வா யிற் கீழுயிர்க்கீதுற்றுக் குரைத்தெழுந்த, நாய்வாயுணல்லதசை" சிறுபஞ்ச. கஎ.

ரு - சு. தோல். உவம. கு. ருஎ - பேர். மேற்.

(பி - ம்.)—1 'துறுகண்மறை' 2 'கற்பெய்' 3 'போறறிற் கோரிற்றேரு' 'ஓரின்கோரிற்'

புறநாணுறு மூலமும் குறிப்புரையும். சகக

(கூக) பல்சான் நீரே பல்சான் நீரே

குமரி மகளிர் கூந்தல் புரைய

வமரி னிட்ட வருமுள் வேலிக்

கல்லென் பாசறைப் பல்சான் நீரே

ரு முரசுமுழங்கு ¹ தானேது மரசு மோம்புமி

ஞெளிநேந்து மருப்பினுங் களிதும் போற்றுமி

னெனை ² நாட் டங்குதும் போரே யனைநா

ளெறியா ரெறிதல் யாவண தெறிந்தோ

ரெதிர்சென் றெறிதலுஞ் ⁴ செல்லா னதனா

க௦ ⁵லறிந்தோர் யாவன் கண்ணிய பொருளே

பலமென் றிகழ்த லோம்புமி னுதுக்கா

ணிலனளப் பன்ன நில்லாக் குறுநெறி

க. சான்றோர் - போர்வீரர் ; “தேர்தர வந்த சான்றோ ரெல்லாம்” (புறநா. கூக) என்பதும், “சான்றோர் மெய்ம்மறை” (பதிற். கச: கஉ) என்னுமிடத்து ‘ஈண்டுச் சான்றோரென்பது டோரில் அமைதியையுடையவீரரை’ என்னுமதன் உரையும் அறிதற்பாலன.

உ - கூ. மணஞ்செய்யப்பெறாத கன்னியரின் கூந்தல் ஓராடவராலும் தீண்ட வொண்ணாமையால், பகைவராத் நீண்டமுடியாத முள்வேலிக்கு அஃது உவமை கூறப்பெற்றது.

ச. கல்லென்பாசறை - கல்லென்னும் ஓசைபட ஒலிக்கின்ற படைவீடு.

ரு. “முரசுமுழங்குதானே...மூவர்” புறநா. கூரு: கூ - ச ஆம் அடிக் குறிப்பைப் பார்க்க.

கூ. “ஒளிரேந்து மருப்பிற் களிது” புறநா. கூரு: க௦ ; நற். உஅச: கூ.

எ. எனைநாள் - எத்தனைநாள்.

அ - கூ. தன்னை எறியாதாரை எறிவதென்பது எங்குள்ளது ? எதிர்ந தோரையும் எதிர்த்து எறிதல் செய்யானாகுசெய்தே எறியாரை இவனெறிதல் யாண்டுளது ? இல்லை யென்றபடி.

க௦. அவன் கருதிய காரியத்தை அறிந்தவர் யாவர் ?

கக. பலம் - பலராகவுள்ளோம் ; புறநா. எக: ரு - கூ ; ‘வீரரல்லாதார் பலர்திரண்டுநீர்த்தால் அதற்கு வீரனஞ்சான்’ (குறள், எகக - பர்மேல்) என்ப தும், “மறுமனத்தனல்லாதமாநலத்த வேந்த, னுறுமனத்தனாகி யொழுதிற் - செறுமனத்தார், பாயிரங் கூறிப் படைதொகை லென்செய்ப, வாயிரங் காக் கைக்கோர் கல்” (பழ. ககரு) என்பதும், “தடத்திடைக்காக்கையொன்றே யாயிரங் கோடிகூகை, யிடத்திடை யழுங்கச் சென்றான் கின்னுயிர் செகுத்த தன்றே” (சீவக. ககஉஎ) என்பதும் இவ்வடியின் கருத்தை வலியுறுத்தும்.

(பி - ம்.)—1 ‘தானே யுமரசும்’ ² ‘நாட்டாகு’ ³ ‘அனைநான்’ ⁴ ‘சொல்லா னதனா’ ⁵ ‘அறிந்தோராயவன்’

சுஉ௦ புறநானூறு மூலமும் குறிப்புரையும்.

வண்பரிப் புரவிப் பண்புபா ராட்டி

1 யெல்லிடைப் படர்தந் தோனே கல்லென

கரு வேந்தார் யானைக் கல்ல

தேந்துவன் 2 போலான்ற னிலங்கிலே வேலே.*

திணையும் துறையும் அவை.

ஆவூர்மூலங்கீழார்.

(ந.0க)

கந. பரி - நடை; “வளிதொழி லொழிக்கும் வண்பரிப் புரவி” புறநா. ந.0ச: ந.

கச. எல் - இரவு, கசு. ஏந்துவன் போலான் - ஏந்தான்.

கரு - சு. யானைப்போர்க்குவேல் உரித்தென்பர்; “மேல்வருக் களிற்றொடு வேறுர்த்து”, “வேலினட்ட களிற்று”, “கறையடி யானைக் கல்ல, துறைகழிப்பறியா வேலோ னானே” (புறநா. ௨௪௪, ந.0௨, ந.௨௩); “ஒன்றாயினும் பலவாயினு மோரோச்சினு ளெறிய, வென்றாயின மதவேழமு முளவோவென வினவிப், பொன்றழ்வரைப் புலிப்போத்தெனப் புனைதாமிநி றார்ப்பச், சென்றானிகல் களிறுயிர மிரியச்சின வேலோன்” சீவக. ௨௨௬௨.

கந - சு. “காரிமேலோன், றெட்டது கழலே கையது வேலே, சுட்டிய துவங்கினிதே.....யானை காமினவன் பிறிதெறி யலனே.” இச்செய்யுள் புறத் திரட்டிற் கண்டது.

* 1. பொருளின் நியுய்த்தபேராண்பக்கத்தின்பாற்படுமென்பர்; தொல். புறத்திணை. கு. அ - ந.

(பி - ம்.)—1 ‘எல்லிடப் படாததோனே’ 2 ‘போலானினங்கிலே’

(ந.0௨.) வெடிலேய் கொள்வது போல வோடித்

1 தாவு புகளு மாவே பூவே

விளங்கிழை மகளிர் கூந்தற கொண்

நரந்தப் பல்காழ்க் கோதை 2 சுற்றிய

க. வெடிகொள்ளல் - மேல் எழல்.

௨. தாவுபு - தாவி. உகளும் - துள்ளும். மா - குதிரை. பூ-பொற்பூக்கள்.

க - ௨. வளைத்துவிட்டமூங்கில் மேலே விரைந்தெழுதல், குதிரை ஓடித் தாவிச்செல்லற்கு உவமம்; “விட்ட குதிரை வியப்பி னன்ன, விசம்புதோய் பசங்கழைக் குன்ற நாடன்” குறுந். ௪௪.

ந. மகளிர் - இங்கே விதலியர்.

௨ - ந. பூக்கள் கூந்தலிற் கொள்ளப்பட்டவை.

ச. நரந்தம் - நாரத்தை மலர்; குறிஞ்சி. சுசு. காழ் - கோவை வடம்.

(பி - ம்.)—1 ‘தாவவுகளும்’ 2 ‘சுற்றியைதமை’

புறநானூறு மூலமும் குறிப்புரையும். சஉக

ரு வைதமை பாணி வணர்கோட்டுச் சீறியாழ்க்

1 கைவார் நரம்பின் பாணர்க் கோக்கிய

நிரம்பா வியல்பிற் கரம்பைச் சீறார்

நோக்கினர்ச் செகுக்குங் காளை 2 யூக்கி

3 வேலி னட்ட களிறுபெயர்த் தெண்ணின்

க0 விண்ணிவர் விசம்பின் மீனும்

தண்பெய வுறையு முறையாற் ருவே.

தீணை - அது ; துறை - குதிரைமறம்.

4 வெறிபாடிய காமக்கண்ணியார்.

(௩0௨)

ரு. ஐது அமை-அழகிதாக அமைந்த. பாணி - தாளம். வணர் - வளைவு. கோடு - மருப்பென்னு முறுப்பு; புறநா. கருடு: க.

சு.ரு. நரந்தமலர்களாலாகிய மாலைசூழ்ந்த யாழ். யாழின் கோட்டில் மாலையைச்சுற்றுதல் மரபு; “அன்ன மாலையை யாழிடைப் பிணித்தய ஊலகங், கன்னி மீடலும்” கம்ப. அகலிகை. சு.

சு. வார்தல் - எட்டுவகை இசைக்கரணங்களுள் ஒன்று ; அது சுட்டுவிரலாற் செய்யப்படும் ஒருதொழுவென்பர் (சீலப். எ : க; அரும்பத); நரம்பு களைக் கூடத்தழுவுவென்பர் நச்சிலுர்க்கினியர்; (பொருந. உ௩.) ஓக்கிய - அறுதியாகக் கொடுத்தவை.

(௩) ஓக்கிய (எ) சீறார்.

அ. கோபித்துப்பார்த்த பகைவர்களைக் கொலலுகின்ற வீரன் ; “எள்ளுநர்ச் செகுக்குங் காளை” (புறநா. ௩௦௩ : ௩.) ஊக்கி - மேற்கொண்டு.

அ - சு. புறநா. ௩௦௮: க0 - கக; “வளைய பெண்டி ரெரிமழக்க கண்டு தன், ருளையாற் கண்புதைத்தான் ரூர்வருதி-யானையெலாம், புல்லார் பிடிபுலம் பத தாங்கண் புதைத்தவே, பலவாயார பட்ட களத்தது ” (முத். உ௮) என்பது இங்கே அறியற்பாலது.

க0. விண் - மேகம். இவர்தல் - பரத்தல். மீன் - மீட்சத்திரம்.

கக. உறை - மழைத்துளி.

க0-கக. மீள்களும் உறைகளும் உறையிடப்போதர்; புறநா. ௩௦: ௨௦-௨௩-ஆம் அடிக்குறிப்பைப் பார்க்க; “யானைத் தூமருப் பியன் வெண்செப், பநதரத் தலர்ந்த பனையீ னெனைத்துள வனைத்து மாதோ” சீவக. ௩௦௪௮.

(பி - ம்.)—1 ‘கைகவர்நரம்பின்’ 2 ‘ஊக்கு’ 3 ‘வேலினிட்ட’ 4 ‘வெறிபா பாடிய காமக்கண்ணியார்’

சஉஉ புறநானூறு மூலமும் குறிப்புகளையும்.

(௩௦௩.) நிலம்பிறக் கிடுவது 1 போற்குளம்பு கடைபூஉ
 வள்ள மொழிக்குங் 2 கொட்பின் மான்மே
 லெள்ளநாற் செகுக்குங் காளை கூர்த்த
 3 வெந்திற லெஃக நெஞ்சவடு விளைப்ப
 ௫ 4 வாட்டிக் காணிய வருமே நெருநா
 யுரைசால் சிறப்பின் 5 வேந்தர் முன்னர்
 6 கரைபொரு முந்நீர்த் 7 துமிலிற போழ்ந்தவர்
 கயந்தலை மடப்பிடி புலம்ப

ஔிலங்குமருப் பியாணை யெறிந்த வெற்கே.*

திணையும் துறையும் அவை.

எருமைவெளியூர்.

(௩௦௩)

க. பிறக்கு - பின். கடைபூஉ - செலுத்தி; "நிலம்பிறக் கிடுவ போலும்
 கொய்சவற் புரவி" சீவக. ௩௦௪௬.

உ. மனத்தின் விசையையும் ஒப்பன்றென்று நீக்குகின்ற கதிவிசேடத்தை
 யுடைய குதிரையின் மேல்; "உள்ளம்போல வற்றுழி யுதவும், புள்ளியற் கலிமா
 வுடைமையான" (தொல். கற்பு. கு. ௫௩); "மானுரு வாகநின் மனம்பூட்டி டினை
 யோ" (அகநா. ௩௮௪); பகைவருடைய ஊக்கத்தை ஒழித்ததற்குக் காரணமான
 சமூகியையுடைய குதிரையென்றதுமாம்.

௩ - ச. கூர்த்த எஃகமெனக் கூட்டுக; எஃகம் - வேல.

௫. ஆட்டி - அசைத்து; திரிததென்றதுமாம். காணியவரும் - காணும்
 பொருட்டு வருவான். நெருநா - நேற்று.

௬. உரைசால் - புகழமைந்த; "உரைசால் சிறப்பி னரசவிலிழை திரு",
 "உரைசால் சிறப்பின், மன்னன் மாரன்" சீலப். உ: க; அ: ௫ - ௬.

௭. துமிலின் - தோணிபோல. போழ்ந்த - படையைப் பிளந்து; புறநா.
 உகசு: ௩.

அ. கயந்தலை - மெல்லியதலை; "கன்றுடை மடப்பிடி கயந்தலை மண்
 ணிச், சேறுகொண்டாடிய வேறுபடுவயக்களிது" (அகநா. ௧௨௧); "கயந்தலை
 மடப்பிடி" (அகநா. ௧௬௫, ௨௦௨; மலைபடு. ௩௦௭) 'கய' என்னும் உரிச்சொல்
 மென்மையை யுணர்த்துதற்கு இவ்வடி மேற்கோள்; தொல். உரி. கு. ௨௬-௨௭.

க. "இலங்குமருப்பிற்களிது" மதுரை, ௧௪௨.

அ-க. அவ்வரசருடைய பெண்யானைகள் துணையிழப்ப விளங்குகின்ற
 கொம்பினையுடைய களிற்றியானைகளைக் கொன்ற என்பொருட்டு.

* மு. 'குதிரைநிலை' என்னும் துறைக்கு மேற்கோள்; தொல். புறத்திணை.
 கு. ௧௪ - இளம்; ஷெ ஷெ ஷெ ௧௭ - ௩.

(19-ம்)—1 'போற்குளங்குடைபூ' 2 'கொடைபின்மான' 3 'வெந்தெறல்'
 4 'வாழக்காணிய', 'வாட்டிடக்காணிய' 5 'வேந்தன்', 'வேந்தர்தாமுன்னர்'
 6 'கங்கரைபொருமுன்னர்' 7 'திரையிற்'

௪. ௩௦௩௫ ப் 7

புறநானூறு மூலமும் குறிப்புரையும். சஉ௩

- (௩௦ச.) கொடுங்குழை மகளிர் கோதை ¹ சூட்டி
² நடுங்கு ³ பனிக் களைஇயர் நாரரி பருகி
 வளிதொழி லொழிக்கும் வண்பரிப் புரவி
 பண்ணற்கு விரைதி நீயே நெருநை
 ௫ யெம்முற் றப்பியோன் தம்பியொ டொராங்கு
⁴ நாளைச் ⁵ செய்குவெ னமரெனக் கூறிப்
⁶ புன்வயி றருத்தலுஞ் செல்லான் ⁷ பன்மான்
 கடவு மென்ப பெரிதே யதுகேட்டு

க. சூட்டி = சூட்ட.

உ. குளிர்நீங்க வீரபானமாகிய மதுவைக்குடித்து ; மதுவுக்கு வெம்மை செய்தல் இயல்பு ; இதனை, “வெப்புடைய மட்டுண்டு”, “வெங்கட்டொலைச் சியும்”, “இன்கடுங்கள்ளின்”, “வெங்கட்டேறல்” (புறநா. உச: ௫ ; உக: க௫ ; அ௦: க ; க௭௦: கஉ), “உண்ணமது”, “உக்கிரஜ்ஜுதல்” (பெருங். க: ௩௮, ௩௦ ; உ: ௨, க௮௦) என்பனவற்றாலும் அறிக.

௩. காந்தைத் தொழிலொழியச் செய்கின்ற வளவிய செலவையுடைய குதிரை ; என்றது, அதனினும் விரையநடக்கும் குதிரையென்றபடி. ; “காலியத் புரவி”, “வளநடந்தன்ன வாச்செலவிவுளி”, “வெவ்விசைப் புரவி வீசுவளியாக”, “தேர்மா வளினுளி தலைஇ” (புறநா. க௭௮: ௨ ; க௭௭: க ; ௩௭௭: ௭ ; ௩௭௩: ௩), “காற்குடுபபன்னகடுஞ்செலவிவுளி”, “வாழ்நகியற்கை வளியூட்டியோயோ, மாணருவாக” (அகநா.உஉச, ௩௮௪) ; “காலியக் கன்ன கதம்பரி” மதுரை. சச௦.

ச. பண்ணற்கு - சமைத்தற்கு. விரைதி - விரைவாய்.

௫. எம்முன்தப்பியோன் தம்பியொடு - எந்தமயனைக் கொன்றவனுடைய தம்பியுடன். ஓராங்கு - ஒருபடியாக ; “நால்வேறு நனந்தலை யோராங்கு நந்த” பதிற். கூக: கக.

க. நாளை யான் அமர்செய்து அவனைக்கொல்வேன்.

எ. பன்மான் - ஆராய்ந்தகுதிரை.

அ. கடவும் - செலுத்தும். எட்ட, அசை.

எ - அ. பகையை வென்றபின்பே உண்ணுங்கருத்தினனால்தலால் இவ்வாறு கூறினார் ; “காலிமுரசு மதிலிமம்பக் கண்களன்று வேலைவிதல் வெய்யோ னோக்குதலு - மாலை, யடுக மடிசிலென் தம்மதிலுள் ளிட்டார, தொடுகழலார் மூழை துடு பு” (பு-வே.க: ௨௩) என்பதையும், அம்மதிலுள்ளிட்டார், இதனை அழித்துஇன்றுபோய் உண்பேமென்று என்னுமதன்விசேடவுரையையும் பார்க்க.

(19 - ம்.)—1 ‘சூடி’ ² ‘நடுங்குமணிகளையார்நாரிபருகி’, ‘நடுங்குமணிகளை யாநாளரிபருகி’ ³ ‘பனிக்கசாய்’ ⁴ ‘நாடனைச்’ ⁵ ‘செய்குவமமரெனக்’, ‘செய்குவனமரெனக்’ ⁶ ‘புன்மயிருகுத்தலுஞ் செய்யான் வன்மான்’, ‘புன்மையிற்’, ⁷ ‘பன்மான்’

சஉச புறநானூறு மூலமும் குறிப்புரையும்.

வலம்படு 1 முரசின் வெல்போர் 2 வேந்த

க0 னிலங்கிரும் பாசறை நடுங்கின்

நிரண்டா காதவன் கூறிய தெனவே.

தீணையும் துறையும் அவை.

அரிசில்கீழார்.

(௩௦௪)

க. வலம்படுமுரசு - வெற்றியுண்டாதற்குக் காரணமாகிய முரசு; “வலம் படுவியன்பிணை” (பதிற். கஎ: ௫) என்பதும், ‘போர்செய்து வருந்தாமற் பகை வர் வெருவியோட முழங்கி அரசலுக்கு வென்றி தன்பாலேபடநின்ற முரசம்’ என்னுமதன் உரையும் ஈண்டு அறியற்பாலன.

கக. கூறியது - சபதம்; வஞ்சினம் கூறுதல் ஒன்றுமொழிதலென்று கூறப்படுதலும், “வைத்தவஞ்சினம் வாய்ப்பவென்று” (பதிற். கூ - பதி) என்பதும் ‘இரண்டாகாதவன் கூறியது’ என்பது சபதமென்று பொருள்படு தலை வலியுறுத்தும்.

க - கக. அவன் கூறியது இரண்டாகாதென்று அரசனது பெரியபாசறை நடுங்கியது.

(19 - ம்.)—1 ‘முரசிலவெல்’ 2 ‘வேந்தரிலங்கிரும்’

(௩௦௫.) வயலைக் கொடியின் வாடிய 1 மருங்கு

லுயவ லுார்திப் பயலைப் பார்ப்பா

னெல்லி வந்து நில்லாது புக்குச்

2 சொல்லிய சொல்லோ சிலவே யதற்கே

க. வயலைக்கொடி. - பசிலைக்கொடி. மருங்குல் - இடை.

உ. வருந்துதலையுடைய ஊர்ந்து செலலுசின்ற நடையினையுடைய இளம்பரு வத்தந்தனன்; “ஒலலெனா ஞாலத் துணர்வோ விழுமிதே, நல்லிசை முச்செந்தி நான் மறையோர் - செல்லவம், வெட்டாந் தி மீளா விறல்வேந்தர் வெம்பகை, யென்றனி ‘மீண்ட திலர்’ (பு - வெ. அ: கஅ.) தன்மையென்னு மெய்ப் பாட்டிற்கு இவ்வழி மேற்கோள்; “தன்மையாவது - சாதியியல்பு; பார்ப்பார் அரசர் இடையர் குறவரென்றினனோர்மாட்டு ஒருவரையொருவர் ஒவ்வாமற் கிடக்குயிப்ப’” தோல். மெய்ப்பாடு. சூ. கஉ - ஓளம்.

ங. எல்லி - இரவு. நல்லாதுபுக்கு - வாயில் காவலனும் சொல்லிவிடாதே அரசனிடம் போய்; “அருமறை நாவி னந்தனர்க் காயினம்.....அடையா வா யிலவ னருங்கடை குறுகி” சிறுபாண். உ௦௪ - ௫.

ச. ‘சொல்லிய சொல்லோசில’: “பலசொல்லக் காமுறவர் மன்றமா சந்தி, சிலசொல்ல நேற்ற தவர்” குறள், சுசக.

(19 - ம்.)—1 ‘மருங்கின்’, ‘மருங்கினுயவமது வேளரசன்’ 2 ‘சொல்லியது சொல்லோ’

புறநானூறு மூலமும் குறிப்புகளையும். சஉ.௫

ரு யேணியுஞ் சீப்பு மாற்றி

மாண்வினை யானையு மணி 1 களைந் தனவே.*

தீனை - வாகை ; துறை - பார்ப்பனவாகை.

மதுராவேளாசான்.

(௩௦௫)

ரு. சீப்பு - கதவுக்கு வலியாக உள்வாயிற்படியிலே நிலத்தேவீழ இடம் மரம் (சீலப். கரு: ௨௧௫ - அடியார்.) இஃது ஒருவகைத்தாழ்.

சு. மாண்வினையானே - மாட்சிமைப்பட்ட தொழிலையுடையயானே ; மாட்சிமையாவது - போரிலே எதிர்த்தாலன்றி மற்றஇடத்து ஒருயிரையும் தான் புறுத்தாமை; “வினாவில் யானே”, “தொழினவில் யானே” (பதிற். அ௨, அச.) மணி - யானையின் இருபக்கத்தும் அணியப்படும் மணி; “மணியிலாக் குஞ்சரம் வேந்துர்த லினா” இன்னு. கச.

* ௧௫. அந்தணன் தூது சொந்ததற்கும் (தொல். அகத்திணை. கு. ௨௮ - இளம்; டெ. டெ. டெ. ௨௬-ந; நம். ௧. கு. எரு ; து-யி. சச௩-௨௧௪), துத நுரைகேட்ட அகத்துழிஞையோன் திறம் கண்டோர் கூறியதற்கும் (தொல். புறத்திணை. கு. ௧௨ - ந) மேற்கோள்.

(பி - ம்.)—1 ‘களைந்தனனே’, ‘களைந்தனனே’

(௩௦௬) களிறுபொரக் 1 கலங்கு 2 கழன்முள் வேலி

யரிதுண் கூவ லங்குடிச் சீறா

ரொலிமென் கூந்த லொண்ணுத லரிவை

நடுகற் கைதொழுது பரவு மொடியாது

ரு விருந்தெதிர் பெறுகதில் யானே யென்னையு

க. கழல் - கழற்கொடி: “கழன்முள்வேலி” பெரும்பாண் : கருச, கஅச - ரு; மூலலை. ௨௭.

௨. கூவல் - கிணறு.

க-௨. யானே உழக்குதலாற் கலங்கிய கூவல்; முன்னையுடைய கழற்கொடியாலாகிய வேலியையுடைய சீறார்.

௩. தழைத்த மெல்லியகூந்தலையும் ஒள்ளியநெற்றியையுமுடைய அரிவை; “ஒலிமென்கூந்தல்” புறநா. கசக: கூ; துறந். ௨௨௫.

ச. நடுகல்லைத் தொழுதல் மரபென்பதை, “அரிம்புகழ் பாடியழுதழுது நோன, திரும்பையுள் வைகற் றிருந்த - கரும்பொடு, கைவண் குருசில்கற் கை தொழைச் செல்பாண, தெய்வமாய் நின்றான் றிசைக்கு” (பு - வே. கர: ௧௩) என்பதனாலுணர்க. பரவும் - துதிப்பான். ஒடியாது - ஒழியாது; தவிராது.

ரு. யான் விருந்தைப் பெறுவேனாக; தில், விழைவின் கண்வந்தது. என் றுயும் - என் கணவனும்.

(பி - ம்.)—1 ‘கலங்கி’ 2 ‘கன்முள்’

சஉக புறநானூறு மூலமும் குறிப்புரையும்.

மொ.....வேந்தனொடு

நாடுதரு விழுப்பகை யெய்துக வெனவே.*

திணை - அது ; துறை - முதிர்மலை.

அள்ளுநன்மலையார்.

(௩௦௬)

எ. பகை எய்துக வென்று வேண்டியது, தன்கணவன் நிச்சயமாக வெல்லுவானென்று துணிந்து.

(எ) எனப் (ச) பரவுமென்க.

* இது கண்டோர் கூற்று.

(௩௦௭) ஆசா கெந்தை யாண்டிளன் கொல்லோ

குன்றத் தன்ன களிற்றொடு பட்டோன்

1 வம்பலன் போலத் தோன்று முதுக்காண்

வேனல் வரியணில் வாலத் தன்ன

௩ கான வூகின் கழன்றுகு முதுவீ

யரியல் வான்குழற் சரியற் றங்க

நீரும் புல்லு 2 மீயா துமணர்

யாருமி லொருசிறை முடத்தொடு துறந்த

வாழா வான்பக டேப்ப்பத் 3 தெறுவர்

௧௦ 4 பேருயிர் கொள்ளு 5 மாதோ வதுகண்டு

௧. மு. புறநா. ௨௩௩: ௧௭; குறுந். ௧௭௬; பற்றுக்கோடாகிய என் தலைவன் எங்கே உள்ளானோ ?

௨. பட்டோனென்பது கூட்டுப்பொருளது.

௩. வம்பலன் - அயலான். உதுக்காண் - அவ்விடத்தே பார் ; “எவன் விரைந்து சேறி யுதுக்காண்” கலி. ௧௦௮.

௪. வேனல் - வேனிற்காலம். வரியணில் - முதுகில் மூன்று வரிகளை யுடைய அணிநிழலினை; “மூவரியணில்” (தொல். மாபு. கு. ௬.) வாலம்-வால்.

௫. ஊகு - ஊகம்புல். வீ - பூ ; எழுவாய்.

௬ - ௩. அணில்வால் ஊகம்புல்லிற்குவமை.

௭. உமலர் - உப்புவாணிகர்.

௮. யாருயில் ஒருசிறை - ஒருவருயில்லாத ஒருபக்கத்தில்.

௯. பகடு - எருது. தெறுவர் - பகைவர்.

௧௦. பெரிய உயிர்களைக் கவருகின்றான்.

(௨) பட்டோன் (௧௦) பேருயிர் கொள்ளும்.

(பி - ம்.)—1 ‘வம்பலபோலத்’ 2 ‘சுயாதாமன்’ 3 ‘தெறுவவர்’, ‘தெறுவா’ 4 ‘பேருயிர்க்கொ’ 5 ‘மாதோவ.....கெகள்’

புறநானூறு மூலமும் குறிப்புரையும். சஉ௭

வெஞ்சின யானை வேந்தனு மிக்களத்
தெஞ்சலிற் சிறந்தது பிறிதொன் றில்லெனப்
பண்கொளற் கருமை நோக்கி
நெஞ்சற வீழ்ந்த புரைமை யோனே.*

திணை - தும்பை ; துறை - களிற்றுடனிலை.

(௩௦௭)

* 1௫. தும்பைத்திணைத் துறைகளுள், 'களிற்றெறிந் தெதிர்த்தோர்பாடு' என் ததற்கு மேற்கோள் ; தொல். புறத்திணை. கு. கசு - இளம்.

(௩௦௮) பொன்வார் தன்ன புரியடங்கு நரம்பின்
மின்னேர் பச்சை மிஞ்ிறுக்குரற் சீறியாழ்
நன்மை நிறைந்த நயவரு பாண்
சீறார் மன்னன் சிறியிலை யெஃகம்

௩ வேந்தார் யானை யேந்துமுகத் ததுவே
வேந்துடன் நெறிந்த 1 வேலே யென்னை
சாந்தா ரகல முளங்கழிற் தன்றே
யுளங்கழி சுடர்ப்படை யேந்திநம் 2 பெருவிற

க - உ. "பொன்வார் தன்ன புரியடங்கு நரம்பி, னின்னார் சீறியாழ்" (சிறுபாண். ௩௦௮-௩௦); "பொன்வார் தன்ன புரியடங்கு நரம்பிற், நெடைய மை கேள்வி" (பெரும்பாண். ௧௩-௬); "பொன் வார நனயாழ் நரம்பு ளார்து" பாகவதம், ௧௦: கோவத்தன். ௩௩௦.

க - ந. பொற்கம்பியினை ஒத்த முறுக்கு அடங்கின நரம்பினையும், மின்னலை ஒத்த தோலினையும் மிஞ்ிறெனவும் வண்டுச்சாதியின் குரலபோன்ற ஓசையையுமுடைய சிறிய யாழ்க் கல்வியின் நன்மை நிறைந்த விருப்பம் வந்தபாண் !

ச. சீறார் மன்னன் - குறுநிலமன்னன். எஃகம் - வேல்; எழுவாய்.

௩. வேந்தன் ஊருகின்ற. ஏந்துமுகம் - எடுத்தமுகம்.

ச - ௩. எஃகம் முகத்தது: "வேந்தார் யானைக் கலல, தேந்துவன் போலான் னிலங்கிலை வேலே" புறநா. ௩௦௧: ௧௩ - ௬.

௬ - எ. அரசன் கோபித்தெறிந்த வேலு என் தலைவனது சந்தனம் பூசிய மார்பின் உள்ளே சென்றது.

அ - ௬. நம்பெருவிறல், தன் மார்பின் உட்சென்ற அவ்வொளிபொருந் திய வேற்படையைப் பறித்து எடுத்துச் செலுத்தி ஓட்டிய காலத்து ; பெரு விறல் - மிக்க வலியை யுடையவன்.

(பி - ம்.)—1 'வேலையென்னை' 2 'பெருவ...வாபுன்றலைமடப்பிடி'

சுஉஅ புறநானூறு மூலமும் குறிப்புகளையும்.

லோச்சினன் றுரந்த காலே ¹ மற்றவன்
 க0 புன்றலை மடப்பிடி நானக்
 குஞ்சர மெல்லாம் புறக்கொடுத்தனவே.*
 தீணை - வாகை ; துறை - முதிர்நிலை.
 கோலூர்க்கிழார்.

(௩௦௮)

க - கக. பிடி - பெய்யாணை; அது வேந்தனார்தி. அவ்விடத்துப் புல்லிய தலையை யுடைய பிடிநாணக் கன்றுகளெல்லாம் புறக்கொடுத்தோடின.

*1. ஆரமரோட்டென்னுந் துறைக்கு மேற்கோள் காட்டி, 'இது சிறார் மன்னன் வேந்தனைப் புறம் கண்டது' என்பர்; தோல். புறத்திணை. கு. ௩-ந. (பி - ம்.)—1 'மற்றவர்'

(௩௦௯.) இரும்புமுகஞ் சிதைய நூறி யொன்னு
 ருஞ்சமங் கடத்த லேனோர்க்கு மெளிதே
 நல்லரா வுறையும் புற்றம் போலவுங்
 கொல்லேறு திரிதரு மன்றம் போலவு
 ௩ மாற்றருந் துப்பின் மாற்றோர் பாசறை
 2 யுளனென வெருஉ மோரொளி

க - உ. பகைவருடைய படைக்கலங்கொண்டு முகஞ்சிதையும்படி தங்கள் படைக்கலங்களால் அவருடையபோரை வெல்லுதல் மற்றவர்க்கும் எளிதாகிய காரியம். இரும்பு, படைக்கலத்துக்கு ஆகுபெயர். 'ஏனோர், ஏனையோ ரென் பதன்' விகாரம்.

௩. நல்லரா - நாகம் ; "நாமநல்லரா" (அகநா. ௪௨) எனச் செய்யுளி லும், 'நல்ல பாம்பு' என வழக்கிலும் உண்மை அறிக. இஃது உதையுமிடத் தைப் பிறர் அஞ்சி யணுகாரென்பது, "வரி மி த், தரவுறை புற்றத் தந்தே நாளும், புரவலர் புன்க ணைக்கா திரவலர்க், கருகாழியும் வண்மை, யுரைசா னெ டுந்தகை யோம்பு மூரே" (புறநா. ௩௨௯ : ௩ - ௬) என்பதனாலும் விளங்கும்.

ச. கொல்லுகின்ற இடபம் திரிகின்ற மன்றம் - பசுக்கள் தங்கும் பொது ஷ்டம் ; "கொல்லேறுக் கோட்டுச் வாளை மறுமையும், புலலாளோ யாய மகள்" கலி. ௧௦௩.

௩ - ௬. குணமடியாகத் தோன்றிய வினைக்குறிப்புச்சொற்கள் பலவிகத் தப்பட்டு வருமென்று கூறி, "மாற்றருந் துப்பின் மாற்றோர் பாசறையுள்ள" என்ப தை ஒருவகைக்கு மேற்கோளாகக் காட்டினர்; நன - வி. கு. ௩௨௧.

௬. ஒளி - பிறர்க்கு அச்சமுண்டாததற்குக் காரணமான நன்மதிப்பு ; ஒளியென்பதற்குப் பரிமேலழகர் (குறள், ௬௯௮) எழுதிய விசேடக்குறிப்பும், "உறங்குமாயினு மன்னவன் னன்னொளி, கறங்கு தெண்டுகை வையகங் காக்கு மால்" (திவக. ௨௪௮) என்பதும் இங்கே அறியற்பாலன.

(பி-ம்.)—1 'முகஞ்...யொன்' 2 'உளனெனவெருஉம்', 'உளனெனவெருஉம்'

புறநானூறு மூலமும் குறிப்புரையும். ௪௨௯

வலனுயர் நெடுவே 1 லென்னைகண் ணதுவே.*

திணை - தும்பை ; துறை - நூழிலாட்டு.

மதுரையிளங்கண்ணிக்கேளசிகுறார்.

(௩௦௯)

எ. பென்றோர் வேலைபார்த்தல் மரபு, “வென்று.....உயாகநும வேலே”
(புறநா. ௫௮), “வெண்களத்துவேலுயர்த்த வேந்து” பு - வெ. க். கக.

ரு - எ. மாற்றுதற்கரிய வலியொடு பகைவர் பாசறைக்கண்ணே இவன் இருக்கிறு ன்று வெருவதற்குக் காரணமாகிய ஒப்பற்ற ஒளி வெற்றியால் உயர்த்தும் நெடிய வேற்படையையுடைய எள்தலைவனிடத்தேயுள்ளது.

௬ - எ. ஒளி என்னைகண்ணது.

* 1p. “பெரும்பகைதாங்கும் வேலினுனும்” என்பதனுரையில், சான்றோர் பெரும்பாலும் வேற்படையையே சிறப்பித்துக் கூறுவரென்றுகூறி, இதனை மேற்கோள் காட்டினர் ; தோல். புறத்திணை. சூ. ௨௧ - ந.

(பி - ம்.)—1 ‘என்னைக்கண்’, ‘என்னைக்கண்ணதுவே’

(௩௧௦.) பால்கொண்டு மடுப்பவு முண்ணு னாகலிற்

செருஅ தோச்சிய சிறுகோ லஞ்சியொ

டியவொடு வருந்து மன்னே யினியே

என்

புகர்நிறங் கொண்ட களிற் டாணன்

ரு முண்ணுள் வீழ்ந்த வரவோர் மகனே

யுன்னில னென்னும் புண்ணென் றம்பு

மானுளை யன்ன குடிரித்

தோன்றிசைக் கிடந்த 1 புல்லண லோனே.

திணையும் துறையும் அவை.

பொன்முடியார்.

(௩௧௦)

க. மடுப்ப - உண்டிக்க. வ. அஞ்சி - ஒருகுறுநிலமன்னன். ஒடு-ஆல்.

௩. உயவு - கவலை. இனி - இப்பொழுது.

ச. ஆணன் - அமையானகி. ரு. முண்ணுள் - முதல்நான்.

௬. புண்ணில் ஒன்றிய அம்பை யான் உன்னிலனென்பான்.

எ. புல்லுனைக்குடும்புதல்வன்; புறநா. ௨௭௩:௩. ஐங்குறு. ௨௦௨ பார்க்க.

அ. தோல் - யானை ; கேடகமுமாம். அணல் - தாடி ; “மையணற் காளை” புறநா. ௮௩.

(பி - ம்.)—1 ‘புல்லணலோனே’

சுரு புறநானூறு மூலமும் குறிப்புரையும்.

(நகக.) களர்ப்படி கூவற் றேண்டி நானும்
புலேத்தி கழீஇய தூவெள் ளறுவை
தாதெரு ¹ மறுகின் மாசுண விருந்து
பலர்குறை செய்த மலர்தா ரண்ணற்
டு கொருவரு மில்லை மாதோ செருவத்துச்
சிறப்புடைச் செங்கண் புகையவோர்
தோல்கொண்டு மறைக்குஞ் ² சால்புடை யோனே.*

திணை - அது ; துறை - பாண்பாட்டு.

ஒளவையார்.

(நகக)

க. களர் - உவாரிலம். கூவல - கிணறு ; “பூவற்படுவிற் கூவற்றேண்டிய” புறநா. நகக.

உ. புலேத்தி - வண்ணத்தி ; “உடையோர் பான்மையிற் பெருங்கை தூவா, வறனில் புலேத்தி” (நற். சு0), “நலத்தைப் புலேத்தி பசைதோய்த் தெடுத்தது, தலைப்புடை போக்கித்தண்கயத்திட்டநீரிற் பிரியா” (குறுந். நகந0), “ஆடைகொண்டொலிக்கு நன்புலேத்தி காட்டென்றோ” (கலி. எஉ.) தூவெள் ளறுவை - மிக வெள்ளிய ஆடை ; “தூவெள் ளறுவை போர்ப்பித்திலதே” புறநா. உஅசு : டு.

ந. தாதெருமறுகு - எருப்பொழிகையுடைய வீதி ; “தாதெருமறுகிற் பாசுறை” புறநா. நக : கக.

உ - ந. அறுவை அழுக்குண்ணும்படியிருந்து. ச. குறை - காரியம்.

டு. உதவி செய்தற்கு ஒருவருமில்லை. எ. தோல் - கேடகம்.

* தலைவனது ஆற்றல் கூறியதனை பாண்பாட்டாயிற்று.

(பி - ம்.)—1 ‘மறுகிறவர்’ ² ‘சால்புடையோரே’

(நகஉ.) ஈன்று புறந்தருத லென்றலைக் கடனே

சான்றோ னுக்குத் தந்தைக்குக் கடனே

க. பெற்றுப்பாதுகாத்தல என்னிடத்திலுள்ள கடமையாம் ; “ஈன்று புறந்தந்தவெம்முமுள்ளாள்” (அகநா. நடு.) தலைக்கடன் - முதன்மையான கடனுமாம்.

உ. தன் குலத்துக்குரிய படைக்கலப்பயிற்சியாகிய கல்வி அதற்குரிய அறிவு அதற்குரிய செய்கைகள் ஆகிய இவற்றால் நிறைந்தவனாகச் செய்தல் தகப் பனுக்குக் கடமையாம் ; “உயர்மிக்க தந்தை” என்பதற்கு, ‘பிள்ளை உயர்ச்சிமிசு தற்குக் காரணமான தந்தை’ என்று பொருள்கூறி இவ்வடியை மேற்கோள்காட்டினர் ; சீவக. சஎந - ந.

புறநா னுறு மூலமும் குறிப்புரையும். சங்க

1 வேல்வடித்துக் கொடுத்தல் கொல்லற்குக் கடனே

2 நன்னடை நல்கல் வேந்தற்குக் கடனே

௩ யொளிறு 3 வா ளருஞ்சம முருக்கிக்

களிறெறிந்து பெயர்தல் காளைக்குக் கடனே.*

கீணை - வாகை ; துறை - முதினீழல்லை.

பொன்மடியார்.

(௩௧௨)

௩. படைக்கலத்தைத் திருத்தமாகச் செய்துகொடுத்தல் கொல்லனுக்குக் கடமையாகும் ; வடித்தல் - கூரிதாக்கலுமாம். 'கொல்லன்' என்பதற்கு வேல் மூக்குந் கொல்லனென இவ்வடியை உட்கொண்டு அடியார் கீதநல்லார் பொன்முகுதியிருத்தல் ஈண்டு அறியற்பாலது ; கீலப். கட: "இளமாவெயிற்றி".

௩ - சு. "செல்சமமுருக்கி" (முருகு. ௯௯), "பொருந்தா மன்ன ரருஞ் சமமுருக்கி, யக்களத் தொழிதல் செல்லாய் மிக்க, புகர்முகக் குஞ்சர மெறிந்த வோக, மதன்முகத் தொழிய நீபோந் தனையே" (தகடூர்யாதீதிரை, "வாது ௩") என்பவை இங்கே அறியற்பாலன.

* மு. தொல். புறத்திணை. கு. ௨௪ - ந. மேற்கோள்.

(19 - மீ.)—1 'வேலடித்து' 2 'தண்ணடை', 'ந...ணடை' 3 'வாள் வஞ்சமமுருக்கி'

(௩௧௩.) அத்த நண்ணிய நாடுகெழு பெருவிறல்
கைப்பொருள் யாதொன்று மிலனே நச்சிக்
காணிய சென்ற விரவன் மாக்கள்
1 களிறொடு நெடுந்தேர் வேண்டினுங் 2 கடவ
௩ வுப்பொய் சாகாட் கிமணர் காட்ட
கழிமுரி குன்றத் தற்றே

க. அத்தம் - அரியவழி. பெருவிறல் - தலைவன். ௨. நச்சி - விரும்பி.

௩. காணிய - காண்பதற்கு. ச. கடவ - ஈதற்குரியன.

௩. உப்பைக்கொண்டு செலுத்துகின்ற வண்டிகளையுடைய உப்பு வாணிபம் ; ஒய்தல் - செலுத்துதல் ; "உமண, ருப்பொ யொழுகை யெண்ணுபமா தா" புறநா. ௧௧௬: ௭ - அ.

௨ - சு. "ஒன்னு, ராரெயி லவர்கட் டாகவு துமதெனப், பாண்கடனிறுக் கும் வள்ளியோய்" (புறநா. ௨௦௩: ௬ - ௧௧), "கிளைபொரு ளில்லான் கொடையே கொடைப்பயன்" (நாலடி. ௬௩) என்பவற்றை இவ்வடிகளின் பொருள் நினைப்பிக்கின்றது.

(19 - மீ.)—1 'களிறொடுநெடுந்தேர்', 'களிறொடுகடுந்தேர்' 2 'கடல்', 'கடவு'

சகஉ புறநானூறு மூலமும் குறிப்புரையும்

யெள்ளமை வின்றவ னுள்ளிய பொருளே.*

திணை - அது ; துறை - வல்லாண்மல்லை.

மாங்கடிகிழார்.

(நக)

உ. அவன் கருதியபொருள் இகழற்பாலதன்றி; எள்ளுதல் - இகழுதல்

* மு. 'வேந்தன் சீர்சால சிறப்பெடுத்த துரைத்தல்' (தொல். புறத்திணை. கு. ௫ - ௩) எனபதற்கு, 'வேந்தற்குரிய புகழ்மைத்த தலைமைகளை ஒருவன் வாக்க அவன் படையாளரும் பிறரும் கூறல்' என்று பொருள்கூறி, இதிலே மேற்கோள்காட்டி, இது படையாளர் கூற்றென்றும், இதற்கு முடிவேற்கு சிறப்பெடுத்ததுரைத்தலென்று கூறின் அது பொதுவியலிற் கூறலாகாது. னுணர்க வென்றும் கூறுவர்.

(நகச.) மனைக்குவிளக் காகிய வாணுதல் கணவன்

முனைக்குவரம் பாகிய வென்லே நெடுந்தகை

நடுகற் பிறங்கிய வுவலிடு பறந்தலைப்

புன்காழ் நெல்லி வன்புலச் சீறார்க்

௫ குடியு மன்னுந் தானே கொடியெடுத்து

1 நிறையழிந் தெழுந்தரு தானேக்குச்

சிறையுந் தானேதன் னிறைவிழு முறினே.

திணையும் துறையும் அவை.

ஐயூர்புடவனார்.

(நகஉ)

க. "மனைக்கு விளக்க மடவான்" நான்மணி. ௧௦௪.

உ. முனை - போர். வென் - வெற்றி.

ங. நடுகல் மிகுந்த பறந்தலை, உவலிடுபறந்தலையெனக் கூட்டுக. உவலிடு தழைக்களைப்பெய்த. பறந்தலை - பாழ்பட்ட இடம்.

ச. புல்லியகொட்டையையுடைய நெல்லி. வன்புலம் - குறிஞ்சியுமுல்லையு

ரு. குடிமக்களுளொருவனும் தானே; மன், உம், அசைசிலே.

க. நிறை - நிறுத்தப்படுதல்; "நிறையருந்தானே" கீலப். உரு : களஅ.

எ. சிறை - காவல். இறைவிழுமுமுறின் - அரசன் துன்பமுற்றால்; "வே துவிழுமுறவே" புறநா. நகக:கஉ.

(பி - ம்.)—1 'நிறையழிந் தெழுந்தரும்', 'நிறையறிந்தெழுந்தரு'

புறநானூறு மூலமும் குறிப்புரையும். ச.ந.ந.

(நகரு.) உடைய ஞாயி னுண்ணவும் வல்லன்
கடவர் மீது மிரப்போர்க் கீயு
மடவர் மகிழ்துணை நெடுமா னஞ்சி
யில்லிறைச் செரீஇய ஞெலிகோல் போலத்
நு தோன்றா திருக்கவும் வல்லன் மற்றதன்
கான்றுபடு கனையெரி போலத்
தோன்றவும் வல்லன்றான் தோன்றுங் காலே.

தீணையும் துறையும் அவை.

நெடுமானஞ்சியை 1 ஓளவையார்.

(நகரு)

ந. மடவர்-அறிவில்லார் (புறநா.கரு:ச.) நெடுமானஞ்சி-ஒரு தலைவன்.

உ - ந. கடவர் - படைவீரர் முதலியோர். மீதும்-மேற்பட்டும். ஈயுமஞ்சி.
'மடவர் மகிழ்துணை' என்பது, "பாணரொக்கல்" (திருச்சீற். ச.00) என்பது போலவது.

ச - நு. அவன் வீட்டின் இறப்பிற் செருகப்பட்ட தீக்கடைகோலைப் போலத்தன்வலி வெளிப்பட வேண்டாத காலத்து அடங்கியிருக்கவும் வல்லன்.

நு - எ. ஞெலிகோலாலே கக்கப்பட்டுத் தோன்றுகின்ற காட்டுத்தீ யைப்போல வெளிப்படத்தோன்ற வேண்டிய காலத்துத்தோன்றவும் வல்லன்.

(பி - ம்.)—1 'ஓளவையாரான்'

(நகரு.) கள்ளின் வாழ்த்திக் கள்ளின் 1 வாழ்த்திக்

காட்டொடு மிடைந்த சீயா முன்றி

ஞட்செருக் 2 கனந்தர்த் துஞ்சுவோனே

யவனெம் 3 மிறைவன் யாமவன் பாணர்

நு நெருரை வந்த விருந்திற்கு மற்றுத்த

னிரும்புடைப் பழவாள் வைத்தன னீன்றிக்

க. கள்ளினாவாழ்த்தி: புறநா. உரு: சு.

உ. சீத்தல்- தூத்தல்; பெருக்கல்; "மந்தி சீக்கு மணங்குடை. முன்றில்" (புறநா. உரு: ச); "மந்தி சீக்கு மாதுஞ்சு முன்றில்" பெரும்பாண்.சரு.

ந. நாட்செருக்குஅனந்தர்-விடியற்காலத்துக் கள்ளைக்குமுத்த மயக்கத்தால்.

க - ச. காட்டு-செத்தை; "துடைப்பந் துகட்காட்டுப்புலிதழ்", "காட்டுக் கனைந்து" (ஆசார. சரு, சரு.) ஒடு, அசை. தூவாதமுன்வாயிலினிடத்தே தானுண்டகள்ளாவாழ்த்தி நாட்கால அனந்தரால் துயிலுவான்; "முன்றிற்கிடந் தபெருங்களியாளர்" (புறநா. நகரு:உ.) தூங்குவோனாகிய அவனே எம்தலைவன்.

நு - சு. நேற்றுவந்த விருந்தினரை உபசரித்தற்காகத் தன்பழைய வாட் பண்டைய ஈடாகவைத்தான். இன்று - இன்றைத்தினம்.

(பி - ம்.)—1 'வாழ்த்திகள்கள்ளின்...தீயா' 2 'கனந்தரத்துஞ்சு' 3 'இறை யவன்'

சகல புறநானூறு மூலமும் குறிப்புரையும்.

கருங்கோட்டுச் சீறியாழ் பணைய மிதுகொண்

1 உவதி லாள நென்னாது நீயும்

2 வள்ளி மருங்குல் வயங்கிழை யணியக்

க0 கள்ளுடைக் கலத்தேம் யாமகிழ் தூங்கச்

3 சென்றுவாய் சிவந்துமேல் வருக

சிறுகண் யானே வேந்துவிழு முறவே.*

திணையும் துறையும் அவை.

மதுரைக்கள்ளிற் 4 கடையத்தன்வேண்டுகளுர்.

(நகக)

எ. பணையம் - ஈடு. அ. ஈயாதவனென்று கருதாமல் நீயும்.

க, பூங்கொடிபோன்ற இடையையுடைய நின்விதவி விளங்கிய அணி கலத்தை அணியவும்; வள்ளி - பூங்கொடி.

* மு "மதவன் ஆரமரோட்டல் கூறியது" என்பர்; தோல். புறத்தினை. கு. ௫-ந.

(19 - ம்.)—1 'ஈதலிலாளன்' 2 'வள்ளியலகு விளங்கிழை' 3 'சென்று வாசிவந்து மேலாகிசிறுகண்', 'செறுவாசிவந்து' 'செறுவாசிவந்து' 4 'கடையத்த னுர் வெண்டுகளுர்'

(நகக.) வென்வேல்.....நது

முன்றிற் கிடந்த பெருங்கனி யாளந்

கதளுண்டாயினும் பாயுண் டாயினும்

யாதுண் டாயினுங் கொடுமின் வல்லே

௫ வேட்கை மீளப... ..

.....கு மெமக்கும் பிறர்க்கும்

யார்க்கு மீய்ந்து 1 துயிலேற் பினனே.

திணையும் துறையும் அவை.

2 வேம்பற்றார்க்குமாரூர்.

(நகக)

உ. முன்வாயிலிற் படுத்துக்கிடந்த மிக்க களிப்பிணையுடையானுக்கு.

ந. அதன் - தோல். இதில் சிலசாதியார் படுத்தல இயல்பு; அது, "மான் றேற் பள்ளி மகவொடு முடங்கி" (பெரும்பான். அக), "உழையதட்பள்ளி, யுவலைக்கண்ணி வன்சொ லிளைஞர்" (மதுரை. நக0 - கக) என்பவற்றாலும் அறியலாகும்.

ச. வல்லே - விரைவாக.

எ. துயிலேற்பினன் - துயிலேற்றலையுடையான். ஆதலால் அக்களியாள னுக்கு யாதுண்டாயினும் வல்லே கொடுமினென்க.

(19 - ம்.)—1 'துயிலேற்பினனே' 2 'வேப்பத்தூர்க்குமாரூர்'

புறநானூறு முழையும் குறிப்புரையும். சஉஞ

(நகஅ.) கொய்யடகு வாடத் தருன்ற குணங்க
 மயிலஞ் சாயன் மாஅ யோனொடு
 பசித்தன் றம்ம பெருந்தகை யூரே
 மனையுறை குரீஇக் கறை 1 யணற் சேவல்
 ௫ பாணர் 2 நரம்பின் சகிரொடு வயமான்
 3 குரற்செய் பீலியி னிழைத்த குடம்பைப்
 பெருஞ் செய் நெல்வி னரிசி யார்ந்துதன்
 புன்புறப் பெடையொடு வதியும்
 யாணர்த் தாகும் வேந்துவிழு முறினே.

தீணையும் துறையும் அவை.

பெருங்குன்றுர்க்கிழார்.

(நகஅ)

க. கொய்த இலைக்கறிகள் வாடவும் கொண்டுவந்த விடகு உணங்கவும்.

உ. மாஅயோள் - மாமை நிறத்தினை யுடையவள் ; மனைவி. மாமை - அழகிய நிறம் ; “மாமைக்கவினே” ஐங்குறு. ௩௫, ௧௦௩, ௧௩௪.

௩. பசித்தன்று - பசித்தது; ஊர்பசித்தது.

ச. கழுத்திற் கறுப்பினையுடைய ஆண்குருவி; “உள்ளிறைக் குரீஇக் காரணற் சேவல்” நற். ௧௮௧.

௫. வயமான் - சிங்கம். சு. செய்குடம்பை - கூடு.

எ. நெல்லினரிசி - நெல்லொடு கூடிய அரிசி. ஆர்ந்து - உண்டு.

அ. வாடிய ஆம்பற்பூப்போன்ற சிறகுடைமையார் புன்புறப் பெடையென்றார் ; “புன்புறப் புறவின் கணநிறை” பதிந். ௩௯ : ௧௧.

ச - அ. “ஆம்பற் பூவின் சாம்ப லன்ன, கூம்பிய சிறகர் மனையுறை குரீஇ, முன்றி லுணங்கன் மாந்தி மன்றத், தெருவினுண்டாது குடைவன வாடி, யில்லிறைப் பள்ளித்தம் பிள்ளையொடு வதியும்” குறுந். ௪௧.

க. யாணர்த்து - புதுவருவாயினையுடையது. வேந்து - பகை வேந்தன். விழுமுறின் = விழுமமுறின் - துன்பமுற்றல் ; “தன் னிறைவிழுமுறினே” புறநா. ௩௧௪ : ௭.

(பு - ம்.)—1 ‘யணற் செலல், பாணர்’ 2 ‘நரம்பிசைநீரொடு’ 3 ‘குரசை பிலியினிளமை மூத்தகுடம்பை’, ‘குரசெய்பீலியினிமைமூத்த’, ‘யூத்த’ 4 ‘செய் செல்லின்’

சுருக்க புறநானூறு மூலமும் குறிப்புரையும்.

(நகக.) பூவற் படுவிற் கூவற் ¹ ரேண்டிய

செங்கட் சின்னீர் பெய்த சீறின

முன்றி லிருந்த முதுவாய்ச் சாடி

தி 2 யாங்கஃ மெண்டென வறிது மா தினறு

ரு படலை முன்றிற் சிறுதினை யுணங்கல்

3 புறவு மிதலு மறவு முண்கெனப்

பெய்தற் கெல்லின்று பொழுதே யதனை

முயல்சுட்ட வாயினுந் தருகுவேம் ⁴ புகுதந்

5 தீங்கிருந் தீமோ முதுவாய்ப் பாண

க0 கொடுங்கோட் டாமா னடுங்குதலைக் குழவி

புன்றலைச் சிறுஅ கன்றெனப் பூட்டிஞ்

சீறார் மன்ன நெருரை ஞாங்கர்

வேந்துவிடு தொழிலொடு சென்றனன் வந்துநின்

பாடினி மாலை யணிய

கரு வாடாத் தாமரை சூட்டுவ னினக்கே.

தினையும் துறையும் அவை.

ஆலங்குடி வங்கனார்.

(நகக)

க. பூவல் - செம்மண். டடு - மடு. தோண்டிய - தோண்டுதலாலுண்டாகிய;
“களர்ப்படு கூவற் ரேண்டி” (புறநா. நகக: க); “பூவல்-செம்மண்; பூவற் படு
வற் கூவற் ரேண்டிய வென்றார் புறத்திலும்” சிலப். கக: ந - கூ. அடியார்.

உ - ந. பெய்த சாடி. ச. அநீர் மாசிலலாதது.

ரு. படலை - தழை; படலுமாம். உணங்கல் தினை - உலர்ந்த தினை.

க. இதல் - ஒருவகைப் பறவை; “இதல்கவரந்துண்டென” (புறநா.
நஉ0: கக); “இதன்முட்செந்நீன, நெருங்குகுலைப்பிடம்” (அகநா. உந:
ந.) அறவும் - மிகவும்.

எ. பொழுது எல்லின்று - ஞாயின் ஒளிமழுங்கியது; “ஏகுதிமடந்தை
யெல்லின்று பொழுதே” நற். உசுச.

க. இருந்தீமோ - இரு. முது - பேரறிவு; “முதுவாயிரவல்” புறநா.
சஅ, கஅ0; பதீற். சகக.

க0. ஆமான் கன்றை. கக. புன்றலை - சிவந்த தலை.

கஉ. மன்னன், எழுவாய். நெருரை ஞாங்கர் - நேற்று.

கந. பகைமேற்சென்றனன். கசு. பாடினி - பாணிச்சி.

கரு. வாடாத்தாமரை - பொற்றாமரைப்பூ; “எரியகை தன்ன வேடி
றாமரை, சுரியிரும் பித்தை பொலியச் சூட்டி” (பொருந. கருக - சு0); “பைம்
பொற்றாமரை பாணர்ச் சூட்டி” பதீற். சஅ.

கச - ரு. புறநா. கக: கக - எ ஆம்அடிகளின்குறிப்பைப் பார்க்க.

(பி.ம.)—1 ‘ரேண்டிய’ 2 ‘யாங்கஃமெண்டென’, ‘யாறுஃடுண’ 3 ‘மறவுமுண
டெனப்’, ‘புறவுமிதலு’ 4 ‘புகுநீங்கிரு’ 5 ‘சுங்கிருந்தீமோ’, ‘இருந்தீரேமுது’

புறநானூறு மூலமும் குறிப்புரையும். ௪௩௭

(௩.௨௦.) முன்றின் முஞ்ஞையொடு முசண்டை பம்பிப்
 பந்தர் வேண்டாப் பலர்தாங்கு நீழற்
 கைம்மான் வேட்டுவன் கணையின் மடிந்தெனப்
 பார்வை மடப்பிணை தழீஇப் பிற்தோர்
 ௫ தீர்தொழிற் றனிக்கலை ¹ தினைத்துவிளை யாட
 வின்புறு ² புணர்நிலை கண்ட மனையோள்
 கணவ நெழுதலு மஞ்சிக் கலையே
 பிணைவயிற் நீர்தலு மஞ்சி யாவது
 மில்வழங் காமையிற் கல்லென வொலித்து
 ௧௦ மானதட் பெய்த வுணங்குதினை வல்சி
 கானக் கோழியோ டிதல்கவர் துண்டென
 வார நெருப்பி னூர னாறத்
 தடிவார்ந் திட்ட முழுவன் னூர
 மிரும்பே ரொக்கலொ டொருங்கினி தருந்தித்
 ௧௫ தங்கினை சென்மோ பாண தங்காது
 வேந்துதரு விழுக்கூழ் பரிசிலர்க் கென்று

௧. முஞ்ஞை - முன்னை. முசண்டை - முசுட்டைக்கொடி. பம்பி - பரவி.
 ௩. கைம்மான் வேட்டுவன் - யானைவேட்டையாடுபவன்; “ஆனைவேட்டுவ
 னுனையும் பெறுமே” (புறநா. ௨௧௪: ௪.) கணை - மிகுதி. துயின் மடிந்தென - தூங்க.
 ௪. பார்வை - பார்வை மிருகம்; மிருகங்களை வேட்டையிலக்கப்படுத்துவதற்
 காக வளர்த்துப்பழக்கஞ்செய்யப்படுவது (பெரிய. கண்ணப்ப. ௩.) பிணையை.
 ௫. தொழில் தீர்த்த ஆண்மான். ௬. மாண்களின் சேர்க்கையை.
 ௭ - ௯. கணவனெழுதற்கும் கலை பிணையினின்றும் தீர்த்தகுமஞ்சி மனை
 யோள் புடைபெயர்ந்து நடவாமையால், ஒலித்தல், கானக்கோழிமுதலியவற்
 றின் றொழில்.

௧௦. மான்றோலிலுலர்த்திய தினையாகிய உணவை.

௧௧. இதல் - ஒருவகைப்பதவை; புறநா. ௩௧௯: ௬ - ஆம் அடிக்குறிப்பைப்
 பார்க்க.

௧௨. ஆரம் - சந்தனம். ஆரல் - ஒருவகைமீன்.

௧௩. தடி - தடித்தல்; அறுத்தல். தடி - அண்டமுமாம். வள்ளூரம் -
 இடைச்சி; “முழுஉவள்ளூரம்” புறநா. ௨௧௯: ௨.

௧௪. கரியபெரிய சுற்றத்தாருடன் ஒருங்குண்டு.

௧௫. தங்கிச்செலு.

௧௬. கூழ் - பொருள்; “படைகுடி கூழமைச்சு” குறள், ௩௮௧.

(பி - ம்.)—1 ‘தினைத்து விளையாட’ 2 ‘புணர ரிலை’

சுருது புறநானூறு மூழைம் குறிப்புறையும்.

மருகா தீயும் வண்மை

1 யுரைசா நெடுந்தகை யோம்பு மூரே.

தீணையும் துறையும் அவை.

வீராவெளியனார்.

(௩௨௧)

கஅ. உரை - புகழ். (கஅ) ஊர்க்குச் (கரு) செல்.

(பி - ம்.)—1 'உரை சொல்'

(௩௨௧.) பொரிப்புறப் பூழின் போர்வல் 1 சேவன்

மேந்தோல் களைந்த தீங்கொள் வெள்ளெட்

2 சுளகிடை யுணங்கற் செவ்வி 3 கொண்டிடன்

வேனிற் 4 கோங்கின் பூம்பொகுட் டன்ன

௫ குடந்தையஞ் செவிய கோட்டெலி யாட்டக்

கலியார் வரகின் பிறங்குபீ ளொளிக்கும்

வன்புல வைப்பி னதுவே சென்று

தின்பழம் பசீஇ.....னனோ பாண

வாள்வடி விளங்கிய சென்னிச்

க0 செருவெங் குருசி லோம்பு மூரே.

தீணையும் துறையும் அவை.

உறையூர் மருத் துவன் தாமோதரனார்.

(௩௨௧)

க. பொரி - புள்ளி. பூழ் - குறும்பூழ்ப்பறவை.

உ. மேந்தோல் - மேலேயுள்ளதோல். வெள்ளெள் - வெள்ளைநிறமுள். ஒருவகை எள்.

௩. உணங்கல் - உலருகின்றவெள்ளெள்ளை; செவ்வியுணங்கலை. கொண்டிடன்.

ச. செய்யுளிடுத்து, காலத்தை அடையாக அடுத்துவருமொழி இன, தைக்காட்டாததற்கு மேற்கோள்; நன்-மபிலை. கு. ச00: நன்-வி. கு. ச0௧ இ - வி. கு. ௩௧௨ - உரை.

௫. குடந்தை - வளைவு; "குடந்தையஞ் செவிய கோட்பவ ரொடுங்கி' அகநா. ௨௮௪. கோடு - கரை. ஆட்ட - அலைத்தற்கு. சேவல் எலியை அலைக்க

சு. பீள் - கரு. வரகின் பீளிற் சேவல் ஒளிக்கும்; பீளென்றது கதிர் போரை.

க0. செருவெங் குருசில் - போரை விரும்புதலையுடைய தலைவன்.

(பி - ம்.)—1 'செலவன்' 2 'களகிடை' 3 'கொண்டென்' 4 'வேனிற்கொண்டென்'

புறநானூறு மூலமும் குறிப்புரையும். ச.கூ

(கஉஉ.) 1 உழுதூர் காளை யூழ்கோ டன்ன
கவைமுட் கள்ளிப் பொரியரைப் பொருந்திப்
புதுவர கரிகாற் கருப்பை பார்க்கும்
புன்றலைச் சிறுஅர் வில்லெடுத்தார்ப்பிற
ரு பெருங்கட் குறுமுயல் கருங்கல னுடைய
2 மன்றிற் பாயும் வன்புலத் ததுவே
கரும்பி னெந்திரஞ் சிலைப்பி 3 னயல
திருஞ்சுவல் வாளை பிறழ் மாங்கட்
டண்பீண யானும் வேந்தர்க்குக்
க0 கண்படை யீயா வேலோ னாரே.

தீணையும் துறையும் அவை.

ஆலூர்கிழார்.

(கஉஉ)

க. காளையின் செவ்வியழிந்த கொம்பையொத்த.

உ. பொருந்தியவர் சிறுர்.

க-உ. கள்ளியின் முள்ளுக்குத் கோடு உவமை; “குண்டைக் கோட்ட குறுமுட் கள்ளி” அக்நா. கஅச: அ.

ங. வரகு அரிகால் - வரகம்பயிரின் அரிந்த தாள் . கருப்பை - எலியை; “வேலிக்கருப்பை பார்க்கும்” புறநா. கஉச: எ.

ங - ச. எய்தசிறுர் முழங்குவராயின்.

ரு. முயல், எழுவாய், கருங்கலன் - மண்ணைச் செய்யப்பட்ட அழிசிற் பாண்டம்.

ச-சு. “தூமயிர்க் குறுந்தா னெடுஞ் செலிக் குறுமுயல், புன்றலைச் சிறுஅர்மன்றத் தார்ப்பிற, படப்பொடுந் கும்மே” புறநா. கஉச: உ - ச.

எ. எந்திரம் - ஆலை, “கரும்பி னெந்திரம்” ஐங்குறு. ருரு.

அ. சுவல் - பிடர், சு. தண்பீண - மருதநிலத்தைச்சார்ந்த ஊர்கள்.

(க0) ஊர் (சு) வன்புலத்ததுவே.

(பி - ம்.)—1 ‘உழுதூர்க்காளை’ 2 ‘முனறின மபாயும்’ 3 ‘அயலினிருஞ்சுவல்...யாளை பிறழ்மாங்கட்’

(கஉங.) புனிப்பாற் 1 பட்ட வாழான் குழவிக்குச்

சினங்கழி மூதாக் கன்றுமடுத் தூட்டிங்

கா.....க்

க. புலியினிடத்தே அகப்பட்ட ஆமானினது கன்றினுக்கு.

உ. மூதா - முதியபசு. மடுத்த - சேர்த்து.

(பி - ம்.)—1 ‘பட்ட விரமான்’

சச௦ புறநானூறு மூலமும் குறிப்புரையும்.

குள்ளியது சுரக்கு மோம்பா வீகை
 ௫ வெள்வே 1 லாவ மாயி னெள்வாள்
 கறையடி யானைக் கல்ல
 துறைகழிப் பறியா வேலோ னாரே.

.....
டார்கீழார்.

(௩௨௩)

ச. சுரக்கும் - இடைவிடாமலளிக்கும்.

௫ - எ. 'பெயர்நிலைக் கிளவியி னுஅ குறவும்' என்பதற்குத் தத்தம்பொ ளுணர்த்தாது பெயர்ந்த நிலைமையையுடைய சொல்லான் வருஞ்செய்யுட் மெனப் பொருள்கூறி, "ஒள்வாட்.....வேலோனாரே" என்புழி, வேலோனெ டபது வேலையுடையோனென்னும் பொருள் பெயர்ந்து ஒருபெயர்த்தன்மையா நின்றது" என்பர்; தொல். எச்ச. கு. ௫௩ - ந; ௫ - வி. கு. ௩௭௦-உரை.

(பி - ம்.)—1' ஆப

(௩௨௪.) வெருக்குவிடை யன்ன 1 வெகுணோக்குக் கயந்தலைப்
 புள்ளுன் நின்ற புலவுநாறு கயவாய்
 வெள்வாய் 2 வேட்டுவர் வீழ்துணை மகாஅர்
 சிறியிலை 3 யுடையின் சுரையுடை வான்மு
 ௫ னாக துண்கோற் செறித்த வம்பின்
 வலாஅர் வல்விற் 4 குலாவரக் கோலிப்
 பருத்தி 5 வேலிக் கருப்பை பார்க்கும்

க. வெருக்குவிடை - காட்டுப்புனையின் ஆண். கயந்தலை - மெல்லியதலை வெருகினை விடையென்று கூறுவதற்கு இவ்வடிமேற்கோள்; தொல். மரபு. (சுஅ. பேர்.

உ. கயவாய் - மெல்லியவாய். உ - ந. கயவாய்மகார்.

ச. சிறியிலைகையுடைய உடைமரத்தின் உட்டுளைமையடை வெள்ளி முள்ளை; "உடையிலை நடுவண திடைபிறர்க் கின்றித், தாமேயாண்ட" புறநா ௩௬௩: உ - ந.

௫. ஊகதுண்கோல் - ஊகம்புலவின் ஈர்க்கில.

ச - ௫. உடைமுள்ளை ஊகங்கோலிற் கோத்த அம்பினைஉடையராய்.

சு. வலார் - வளார்; மலாரெனவழங்கும். குலாவர - வளைய.

எ. தொல். எச்ச. கு. ௧௭ - ந. மேற்.

௩ - எ. "ஆர்நாரின் நின்கயிற்ற லமைச்சிறுகோல் வளைத்தவில்லுன், கூ வாய்முண் ணுணிபதித்த கோற்கோலுன் கைக்கொண்டு, கார்மேனி மைந்தரொ கான்புகுந்து கொடுவிலங்கி, னேர்வாய்மென்'குருளைபல வெய்தல் செய்தார

(பி - ம்.)—1 'வெருணோக்குக்' 2 'வேட்டுவன்' 3 'உடையினை சுரையடை வானஞ்சுதுண்கோற்' 4 'குலா புறக்' 5 'வேலி கரு பலிப்பார்க்கும்'

புறநானூறு மூலமும் குறிப்புரையும். சசுக

புன்புலந் தழீஇய வங்குடிச் சீறார்க்
குமிழுண் வெள்ளை ¹ பகுவாய் பெயர்த்த
க௦ ² வெண்காழ் ³ தாய ⁴ வண்காற் பந்த
ரிடையன் பொத்திய சிறுதி விளக்கத்துப்
பாணரொ டிருந்த நானுடை நெடுந்தகை
வலம்படு தானே வேந்தற்
குலந்துழி யுலக்கு நெஞ்சறி துணையே.*

திணையும் துறையும் அவை.

ஆலத்தூர்கீழார்.

(௩௨௪)

வினையாட்டால்” (சீகாளத்திப். கண்ணப்ப. ௨௯) என்பது இவ்வடிகளின் பொருளை ஒருவாறு தழுவிவந்திருத்தல காண்க.

எ - அ. “பருத்திவேலிச் சீறார்” புறநா. ௨௯௯: க.

க. குமிழுண் வெள்ளை - குமிழும்பழத்தை உண்ணும் வெள்ளாடு.

க௦. காழ் - கொட்டை. தாய - பரந்த. பந்தரின் கீழ்.

கக. இடையன்: (புறநா. ௩௩௧: ச - ௩.) பொத்திய - மூட்டிய.

கஉ. நாண் - மானம். கச. உலக்கும் - இறக்கும்.

(கஉ) நெடுந்தகை (கச) துணை.

* ௩. வேந்தற்குத் துணையாகச் செல்வோரைக் கூறியதற்கு மேற்கோள்; தோல். புறத்திணை. சூ. ௩ - ௩.

(௩ - ம்.)—1 ‘மதுவாய்’, ‘மறுகுவாய்’, ‘மறுவாய்’ 2 ‘வெண்காழ்ப்பத்த ரிடை’ 3 ‘காய்’ 4 ‘வன்காழ்ப்பந்தர்’

(௩௨௩.) களிநுரீ ருடிய விடுநில மருங்கின்

வம்பப் பெரும்பெயல் வரைந்துசொரிந் திறந்தெனக்

குழிகொள் சின்னீர் குராஅ லுண்டலிற்

சேறு கிளைத்திட்ட கலுழ்கண் ணுறான்

௩ முறையி னுண்ணு நிறையா வாழ்க்கை

க. நீறு - புழுதி; “நீறடங்கு தெரு” (சிறுபாண். ௨௦௧); “கரம்பைப் படுநீரூழி” பெரும்பாண். கூ௩.

உ. வம்பப்பெரும் பெயல்-புதியமழை; “வம்ப மாரியைக் காரென மதித் தே” (குறுந். ௬௬.) இறந்தென - போக.

௩. குரால் - ஒருவகைப்பசு; கோட்டானுமாம்.

ச. சேற்றைத் தோண்டிலா லுண்டாகிய கலங்கிய ஊறல்நீரை; “மணற் கிளைக்க நீருறும்” திருவள்ளுவமலை, ௩௧.

௩. “ஊண்முறையூட்டும்” புறநா: ௩௩௧: அ.

சசஉ புறநானூறு மூலமும் குறிப்புரையும்.

1 முளவுமாத் தொலைச்சிய முழுச்சொ ண்டவ

ருடும்பிழு தறுத்த 2 வெடுங்காழ்ப் படலைச்

சீரின் முன்றிற் கூறுசெய் திடுமார்

கொள்ளி வைத்த கொழுநிண நாற்ற

க0 மறுகுடன் கமழு மதுகை மன்றத்

தலந்தலை யிரத்தி 3 யலங்குபடி நீழற்

கயந்தலைச் சிறுஅர் கணைவினை யாடி

4 மருமினை யிருக்கை யதுவே வென்வேல்

வேந்துதலை வரினுந் தாங்குந்

கரு தாங்கா வீகை நெடுந்தகை யூரே.

திணையும் துறையும் அவை.

உறையூர் முதுகண்ணன்சாத்தனார்.

(௩௨௫)

சு. முளவுமா - முள்ளம்பன்றியை; தொலைச்சிய - கொன்ற; "முளவுமா வல்சி" (ஐங்குறு: ௩௬௪), "முளவுமாத் தொலைச்சிய பைந்நிணப் பிளவை' மலைபடு. ௧௭௬.

ச - சு. "கல்லறுத் தியற்றிய வல்லுவர்க் கூவல, வில்லேர் வாழ்க்கைச் சீறார் மதவலி" புறநா. ௩௩௧: க - உ.

எ. உடும்பிழுது - உடும்பினது நிணத்தை; "உடும்பின் விழுக்கு நிணம்" (புறநா. ௩௨௬: சு - க0.) அறுத்த உடும்பிழுதையென்க; ஒடுங்காழ்ப்படலை-ஒடுமரத்தின் கழிக்காளாலாகிய கட்டுக்கதவு; படலுமாம். ஒடு - ஒருவகை மரம்; "ஒடுமரக்கிளவி" தோல். உயிர். சூ. ௬0.

அ. முன்றிலில். கூறுசெய்திடுமார்-பிறர்க்குப் பகுத்துக் கொடுப்பாராய்.

க0. மன்றத்து - பொதுவிடத்துள்ள.

க-க0. "நெய்ந்நைக்கொளீஇய, மங்குன் மாப்புகை, மறுகுடன் கமழும்" புறநா. ௩௨௬: ௩ - ச.

க௧. அலந்தலை: "அலந்தலைமராமும்" (சிலப். ௧௧: ௭௫.) இரத்தி- இத்தி மரம்; இலந்தையுமாம்; அலங்குதல - அசைதல். நீழலில்.

க0 - க௧. "இரத்தி நீடியவகன்றலை மன்றம்" புறநா. ௩௪: ௧௨.

க௨. வேட்டுவர்: புறநா. ௩௨௪: க - எ.

க௩. மினை - காவற்காடு; புறநா. ௩௨௬: ௭.

க௪. அரசன் தன்னிடத்தே வந்தாலும் தாங்குதற்குரிய.

க௪ - ௫. "வாகுகடனிரக்கு நெடுந்தகை, யரசவரிற்றற்கும் வல்லாளன் னே" புறநா. ௩௨௭: ௭ - அ.

(௧௫) ஊர் (௧௩) இருக்கையது.

(பி - ம்.)—1 முழவுமா தொலைச்சிய' 2 'கொடுங்காழ்', 'தொடுங்காழ்' 3 'இலங்குபடி' 4 'அருமுனை'

புறநானூறு முல்லைக் குறிஞ்சிப்பாட்டு

- (௩௨௬.) ஊர்முது வேலிப் பார்நடை வெருதி
 னிருப்பகை வெரீஇய னானம் பேடை
 யுயிர்திக் குற்றுப் 1 புலாவிட் டாற்றச்
 சிறையஞ் செற்றையும் புடையுந் னெழுந்த
 ௩ பருத்திப் பெண்டின் சிறுதி விளக்கத்துக்
 2 கவிர்ப்பூ நெற்றிச் சேவலிற் 3 தணியு
 4 மருமினை யிருக்கை யதுவே மனைவியும்
 வேட்டச் சிறுஅர் சேட்புலம் படராத
 5 படமடைக் கொண்ட குறுந்தா னுடும்பின்
 ௧௦ விழுக்குநிணம் பெய்த தயிர்க்கண் விதவை
 யாணர் நல்லவை பாணரொ டொராங்கு
 வருவிருந் தயரும் விருப்பின்ள் கிழவனு

க. வேலியைச் சார்ந்துள்ள காட்டுப்பூனையால்; பார் நடை வெருகு-தான் கவந்துகொள்ளாததற்குரிய கோழிமுதலியவற்றைப் பார்த்து மெல்ல நடத்தலையுடையவெருகு; “வெவ்வாய் வெருகினைப்பூசை யென்றலும்” (தொல். மரபு. கு. ௬௮) என்பதையும், ‘படப்பை வேலியும் புதலும்பற்றி விடக்கிற்கு வேற்றுயிர்கொள்ளும் வெருகு’ என்னும் அதன் போராசிரியநரையையும் பார்க்க.

க - உ. வெருகாகிய பகைக்கு அஞ்சிய கோழிப்பேடை, எழுவாய்.

௩. புலா - புலாவை; வாயிலுள்ள தசையை அகநா. எக: ௧௪.

ச. சிறை - பக்கம். செற்றை - சிறுதுறு; “செற்றைவாயில்” (பெரும் பாண். ௧௪௬.) புடையுள் - அடித்துத் தூத்தலையுடையளாய்.

௩. பருத்திப்பெண்டின்-பருத்திதூற்கும் மங்கையின்; “பருத்திப் பெண்டின்புலவலன்ன” (புறநா. ௧௨௩: ௧.) விளக்கத்தாற்காணப்பட்ட.

௬. கவிர்ப்பூ - முள்ளாழ்நுங்கைப்பூ. சேவலின் - ஆன்கோழியால்; “கவி ரலர் பூத்தசென்னி வாரணம்” (கல். பாயிரம். உ.) தணியும்-நீங்கும்.

(உ) கோழிப்பேடை (௬) அந்நடுக்கத்தணியும்.

எ. “அருமினையிருக்கையதுவே” புறநா. ௩௨௩: ௧௩.

அ. சேட்புலம் - நெடு தூரமாகிய இடம்.

௧௦. விழுக்காகியநிணம்; விழுங்குதற்குரியநிணமுமாம்; “விழுக்கொடு வெண்ணஞ்சு” (சீவக. ௧௩௮௪.) விதவை - கூழ்.

௬ - ௧௦ : பெரும்பாண். ௧௩௨ - ௩.

௧௧. யாணர்-புதிது. நல்லவை - நல்ல உணவுகளை. ஓராங்கு-ஒருபடியாக.

௧௨. கிழவன் - தலைவன்.

௬-௧௧. “உடும் பிழுதுறுத்தவொடுங்காழ்ப்படலைச், சிறின் முன்றிற் கூறு செய்திடுமார், கொள்ளிவைத்த கொழுநிணநாற்றம்” புறநா. ௩௨௩: ௭ - ௬.

(௭) மனைவியும் (௧௨) விருப்பினள்.

(பி - ம்.)—1 ‘புலா விட்டியாற்றச்’ 2 ‘கவிர்ப்பூ’ 3 ‘தணியும்’ 4 ‘அரு முனை’ 5 ‘படபடைக்கொண்ட’

சச்ச புறநானூறு மூலமும் குறிப்புரையும்

மருஞ்சமந் ததையத் தாக்கிப் பெருஞ்சமத்
தண்ணல் யானை யணிந்த

கடு பொன்செ யோடைப் பெரும்பரி சிலனே.

தினை - வாகை ; துறை - ழநீன்மல்லை.

1 தண்காற் பூட்கோல்லனார்.

(௩௨௬)

கட. ததைய - சிதைய; “அருஞ்சமஞ்சிதையத்தாக்கி (புறநா. எஉ: அ)
“ததைந்த காஞ்சியொடு” பதிற். உரு: கக.

கடு. ஓடை - நெறிப்பட்டம். கச - (ரு). புறநா. ௩௩௪: அ - க௦.

(பி - ம்.)—1 ‘தண் காற்.....பொற கொல்லனார், ‘முடக்கொல்லனார்’
‘தங்கான்றூட கோலரை’, ‘தங்கால தாட கோவலனார்’

(௩௨௭.) எருது காலுறாஅ தினோனார் கொன்ற

1 சில்வினை வரகின் புல்லென் குப்பை

தொடுத்த கடவர்க்குக் கொடுத்த மிச்சில்

பசித்த பாண 2 ருண்டிகடை தப்பலி

ரு னெக்க லொற்குஞ் சொலியத் தன்னூர்ச்

சிறுபுல் லாளர் முகத்தவை கூறி

3 வரகுகட னிரக்கு நெடுந்தகை

யரசவறிற் றுங்கும் வல்லா ளன்னே.*

தினையும் துறையும் அவை.

.....

(௩௨௭)

க. கடாவிடுதலின் தி இனோனாடித்த; “எருதுகாலுறாஅது” என்பது
தோல். மொழி. சூ. அ - இளம். மேற்கோள்.

உ. சில்வினை - சிலவாகவினைந்த. குப்பை - பொலி.

௩. தொடுத்தகடவர்க்கு-தன்னைவனைத்துக்கொண்ட கடன்காரர்களுக்கு;
“தொடுத்துணக்கிடப்பினுங் கிடக்கும்” (புறநா. கடுக:ச.) கொடுத்த மிச்சில்-
கொடுத்து மிஞ்சியவரகை.

ச. கடை - வாயில்.

ரு. ஒக்கல ஒக்கம் சொலிய - சுற்றத்தாருடைய வறுமையை ஒழித்
தற்கு ; ‘ஒக்கம்’ என்னு முரிச்சொல் வறுமையாகிய குறிப்புணர்த்துவதற்கு
மேற்கோள்; தோல். உரி. சூ. சுச - சே ; றெ றெ றெ சுஉ - ந ; இ - வ்.
சூ. உஅக - உரை.

எ - அ. “வேந்துதலை வரினுந் தாங்குந், தாங்கா வீகை நெடுந்தகை”
புறநா. ௩௨௬: கச - ரு.

* மு. வாகைத்தினைத்துறைகளுள், ‘புல்லாவாழ்க்கை வல்லான் பக்கம்’
(தோல் புறத்தினை. சூ. கஎ - இளம்) என்பதற்கும், ‘அரும்பகை தாங்கு
மாற்றல்’ (றெ றெ றெ உக - ந) என்பதற்கும் மேற்கோள்.

(பி - ம்.)—1 ‘சில்வினை’ 2 ‘உண்டிகன...தலொற்கு’ 3 ‘வரகுகடனர்க்கு’

புறநாணுறு மூலமும் குறிப்புரையும். சசந்

(௩௨௮.)டைமுதற் புறவு ¹ சேர்ந்திருந்த

புன்புலச் சீறார் நெல்வினை யாதே

வரகுந் திணையு முள்ளவை யெல்லா

மிரவன் மாக்களுக் ² கீயத் தொலைந்தன

நிடமைந் தனனே

யன்ன னயினும் ³ பாண நன்றும்

⁴ வெள்ளத் திடும்பா லுள்ளுறை தொட.....

களவுப் புளியன்ன வினா.....

.....வா னீன்கொழுங்குறை

க0 கொய்குர லரிசி யொடு நெய்பெய் தட்டித்

துடிப்பொடு சிவணிய கனிக்கொள் வெண்சோ

றுண்டினி திருந்த பின்.....

.....தருகுவன் மாதோ

⁵ தாளிமுத னீடிய சிறுநறு முஞ்ஞை

கரு முயல்வந்து கறிக்கு முன்றிற்

சீறார் மன்னனைப் பாடினே செலினே.

6 தீணையும் துறையும் அவை.

பங்கு.....

(௩௨௮)

க. புறவு - மூல்லைநிலம். உ. புன்புலம் - புன்செய்.

௩ - ச. "வரகுந் திணையு முள்ளவை யெல்லா, மிரவன் மாக்க ளுணக் கொளத் தீர்ந்தென" புறநா. ௩௩௩: க - க0.

௭. "குடப்பாற் சிலஹை" புறநா. ௨௭௬: நு.

அ. களவுப்புளி - களாப்பழத்தின் புளிப்பு. க0. குரல - கதிர்.

கச. தாளி - ஒருவகைக் கொடி. (க௯) செலின் (க௩) தருகுவன்.

(பி - ம்.)—¹ 'சேர்ந்திந்த' ² 'ஈயாததா...டமைந்த' ³ 'மன்ன' ⁴ 'வெள்ளத்திடும்' ⁵ 'தா ப் பு த்' 'இதுவுமது'

(௩௨௯.) இல்லடு கள்ளின் சில்குடிச் சீறார்ப்

புடைநடு கல்லி னாட்¹ பலி யூட்டி

² நன்னீ ராட்டி நெய்ந்நறைக் கொளீஇய

க. வீட்டிலுட்க கள்ளையுடைய; "இல்லடுகளள்ளின்ரோப்பி பருகி" பெரும் பாண். கசஉ.

உ. நடுகலலிற்கு விடியற்காலப் பலியையூட்டி.

௩. நறை - தூபம்; "நறையும் விரையும்" (குறிஞ்சி. ௭). கொளீஇ - கொளுத்துதலால்; சேர்த்தலால்.

(பி - ம்.)—¹ 'பலியூட்டி நெய்ந்நறை' ² 'நன்னராட்டி'

சுசுக் புறநர்னுறு மூலமும் குறிப்புரைபும்.

மங்குன் மாப்புகை மறுகுடன் கமழ்
 ௫ மருமுனை யிருக்கைத் தாயினும் வரிமிடற்
 றரவுறை புற்றத் தற்றே நாளும்
 புரவலர் புன்க ணேக்கா திரவலர்க்
 கருகா தீயும் வண்மை
 யுரைசா னெடுத்தகை யோம்பு மூரே.*

தினையும் துறையும் அவை.

மதுரை அறுவைவாணிகள் இளவேட்டனர்.

(௩௨௯)

ச. மங்குல் - மேகம். உடன் - ஒருங்கு.

௫. முனை - முதன்மை. ஊர் இருக்கையை புடையதாயினும்.

சு. அரவுறையும் புற்றைப்போலவது ஊர் ; “நல்லராவுறையும் புற்றம் போல” (புறநா. ௩௦௯: ௩.) ஊர் அணுகுதற்கரியதென்றபடி.

எ - கூ. 1௫. புறநா. ௩௨௦: ௧௬ - அ ; ௩௨௧: ௮.

* 1௫. கல்லட்டுக் காலகொண்டதற்கு மேற்கோள்; தொல். புறத்தினை.

சு. ௫ - ந.

(௩௩௦) வேந்துடைத் தானே முன்கெட நெரிதர

வேந்து¹ வாள் வலத்த நெருவ னாகித்

தன்னிறந்து வாராமை விலக்கலிற் பெருங்கடற்

காழி யனையன் மாதோ வென்றும்

௫ பாடிச் சென்றோர்க் கன்றியும் வாரிப்

புரவிற் காற்றாச் சீறார்த்

தொன்மை ²சுட்டிய வண்மை யோனே.*

தினையும் துறையும் அவை.

மதுரைக்கணக்காயனர்.

(௩௩௦)

க. முனை - சண்டை. நெரிதர - நெரிய.

௩. அப்பகைவர் சேனையானது தன்னைக் கடந்துவராதபடி தடுத்தலால்.

ச. ஆழி - கரை. ௩ - ச. குறள், ௬௮௬, பரிமேல். மேற்.

௫. வாரி - வருவாய்.

சு. புரவு - இறையிலரிடம் ; புறநா. ௨௬: ௬; ௩௨௧: ௬.

* 1௫. வஞ்சித் தினைத்துறைகளுள், “வருவிசைப்புனலைக் கற்சிறைபோல ஒருவன்றாங்கிய பெருமை” என்பதற்கு மேற்கோள்; தொல். புறத்தினை. சூ

எ - இளம்; ஷெ ஷெ ஷெ அ - ந.

(பி - ம்.)—1 ‘வாள் வல்லத்தன்’, ‘வல்லத்தன்’ 2 ‘சூடியவன்மை’

புறநானூறு மூலமும் குறிப்புகளும். ௪௪௭

(௩௩௧.) கல்லறுத் தியற்றிய வல்லுவர்க் கூவல்

வில்லேர் வாழ்க்கைச் சீறார் மதவலி

நனிநல் கூர்ந்தன னாயினும் பனிமிகப்

புல்லென் மாலைச் சிறுதீ ஞெலியுங்

நு கல்லா விடையன் போலக் குறிப்பி

னில்லது படைக்கவும் வல்ல னுள்ளது

தவச்சிறி தாயினும் மிகப்பல ரென்றா

1 ணீனெடும் பந்த ஞண்முறை யூட்டு

மிற்பொலி மகடேப் போலச் சிற்சில

௧0 வரிசையி னளிக்கவும் வல்ல னுரிதிறிற்

காவன் மன்னர் கடைமுகத் துருக்கும்

போகுபலி வெண்ணோறு போலத்

2 தூவவும் வல்லனவன் றூவுங் காலே.

நீணையும் துறையும் அவை.

8 உறையூர் மதுகூத்தனார்.

(௩௩௧)

௧. இயற்றியவல்லுவர்க்கூவல் - கிணறு ; “வல்லுற்று வரி தோண்டி” (பெரும்பாண். ௧௭ - அ) ; “குடம்புகாக் கூவற் கொடுங்கானம்” சீலப். ௨௯; காவற்பெண்டுசொல்.

௨. விற்போராகிய உழவுத் தொழிலால் வாழும் வாழ்க்கையையுடைய தலைவன்; “வல்லுமுதுண்மார்” (புறநா. ௧௭௦.) மதவென்பது வலியை யுணர்த்துவதோ ருரிச்சொல்; மதவலி - மிக்க வன்மையையுடைய தலைவன்; “மதவலி விடுப்பவேகி” சீவக. ௨௦௪.

௩. மிகவறுமையையுற்றானாயினும். ௪. ஞெலியும் - கடையும்.

௪-௬. “இடையன் பொத்திய சிறுதீவிளக்கத்து”. (புறநா. ௩௨௪: ௧௧.) “இடையன்.....ஞெலிகோற்கொண்ட பெருவிற் ற் ஞெகிழிச் செந்தி” பெரும் பாண். ௧௭௬ - அ.

௮. பந்தரில். முறை - வரிசை ; “முறையினுண்ணு நிறையாவாழ்க்கை” புறநா. ௩௨௬: ௪.

௯. மகடே - மனைவி ; புறநா. ௩௩௩: ௮.

௧௦-௧௧. “குடநீ ரட்டுண்ணு மிடுக்கட் பொழுதுங், கடனீர்தவண்ணுங் கேளிர் வரினுங், கடனீர்மை கையாறுக் கொள்ளு மடமொழி, மாதர் மனைமாட்சி யாள்” நாலடி. ௩௮௨.

௧௨ - ௧௩. புறநா. ௩௩௪: ௭ - ௧௧.

(பி - ம்.)—1 ‘நீனெடுபந்தருண்’ 2 ‘தூஉவும்’ 3 ‘உறையூர்முதுகூத்தன்’

சசஅ புறநானூறு மூலமும் குறிப்புரையும்.

(௩௩௨.) பிறர்வேல் போலா தாகி யிவ்வூர்
மறவன் வேலோ பெருந்தகை யுடைத்தே
1 யிரும்புற நீறு மாடிக் கலந்திடைக்
2 குரம்பைக் கூரைக் கிடக்கினுங் கிடக்கு
3 மங்கல மகளிரொடு மாலை 3 சூட்டி
யின்குர 4 லிரும்பை யாமொடு ததும்பத்
தெண்ணீர்ப் பிவினும் தெருவினும் திரிந்து
மண்முழு தழுங்கச் 5 செல்லினுஞ் 6 செல்லுமாங்
கிருங்கடற் றானே வேந்தர்

க0 பெருங்களிற்று முகத்தினுஞ் செலவா னாதே.*

தீணையும் துறையும் அவை.

7 விரியூர் நக்கினார்.

(௩௩௨)

௩. நீறு - புழுதி. ச. குரம்பை - சிறுகுழலின்.

௬. குரல் - மகளிர்இசை. இரும்பை - பெரியபை; யாமுறை. ததும்ப - ஓலிக்க.

௭. படு - மடு. க0. செலவுகூறுது - செல்லுதல்தவிராது.

* 1௫. பாடாண்டிணைத் துறைகளுள், 'மாணர்ச்சுட்டியவாண்மங்கலம்' என்பதற்கு இதனைமேற்கோள்காட்டினர் இளம்பூரணர் (தொல். புறத்திணை ௬-௩0); உழிஞைத்திணைத் துறைகளுள் 'வென் மவாளின்மண்ணல்' என்பதற்கு "ஒன்மெனமுடித்தலான் இருவர்வேற்குஞ் சிறுபான்மை மண்ணுதல கொள்க" என விசேடவுரைகூறி இதனை மேற்கோள் காட்டினர் நச்சினர்க்கினியர்; ஷே ௬. க௩.

(பி - ம்.)—1 'இரும்புக் நீருமாடிக் கலத்திடை' 2 'குரம்பைக் கூனராக் கினுங் கிடக்கு' 3 'சூடி' 4 'இரும்பை யாமொடுத்தியம்ப', 'இரும்பெயர்' 5 'சொல்லினுஞ்' 6 'செல்லுங்கண்ணுறின்', செல்லுமாங்குடற்றானே' 7 'விரியூகநக்கினார்'

(௩௩௩.) நீருட் பட்ட மாரிப் பேருறை

மொக்கு ளன்ன பொகுட்டுவிழிக் கண்ண

கரும்பிடர்த் தலைய பெருஞ்செவிக் குறுமுய

வள்ளூர்க் குதும்புதற் றுள்ளுவன வுகளுந்

க. உறை - துளி. உ. மொக்குள் - சேற்றிலெழுந்த கொப்புளம்.

௩. "நெடுஞ்செவிக் குறுமுயல்" புறநா. ௩௩௪: உ; ௩௩௬: ச.

க - ௩. "சிறியில ரெல்லிக் காழ்கண் டன்ன, குருவிழிக்கண்ண கூலங் குறுமுயல்" அகநா. உஅச: க-உ.

ச. புதல் - புதரில்.

புறநாணுறு மூலமும் குறிப்புரையும். ௪௪௯

- டு தொள்ளை மன்றத் தாங்கட் படரீ
 னுண்கென வுணரா வுயவிற் ருயினுர்
 1 தங்கினிர் சென்மோ புலவிர் நன்றுஞ்
 சென்றதற் கொண்டு மனையோள் விரும்பி
 வரகுந் தினையு முள்ளவை யெல்லா
 ௧௦ மிரவன் மாக்க னுணக்கொளத் தீர்ந்தெனக்
 குறித்துமா நெதிர்ப்பை பெறாஅ மையிற்
 குரலுணங்கு விதைத்தினையு ல்வாய்ப் பெய்து
 சிறிது 2 புறப்பட்டன் றோவில டன்னூர்
 வேட்டக் குடிதொறுங் கூட்டு.....
 ௧௩ 3 உடும்புசெய்
 பாணி நெடுந்தேர் 4 வல்லரோ ரோ
 வம்பணி யானே வேந்துதலை வரினு

டு. தொள்ளை - துவாரம்; மன்றம் - இரவவர் தங்குதற்குரியது.

௬. உயவு - வருத்தம்.

௭. சென்மோ - செல்லும் ; செல்லுமென்னுமேவற்பன்மை உயிர்தெட்டு
 ஓகாரம்பெற்றுவந்தது ; “வருங்குலங் கேண்மோ” (மணி. ௧௩: ௯௩) என்றும்
 போல.

அ. மனையோள் - தலைவி (புறநா. ௩௩௧: அ; ௩௩௪: டு.) சென்றதற்
 கொண்டு - வந்ததனால்.

௧௦. தீர்ந்தென - தீர்ந்தனவாக. குறித்துமாதெதிர்ப்பை - குறியெ
 திர்ப்பை: “குறியெதிர்ப்பையாவது அளவுகுறித்து வாங்கி அவ்வாங்கியவாறே
 எதிர்கொடுப்பது” என்பர் (குறள், ௨௨௧ - பரிமேல்); “கூற்றுங், குறியெ
 திர்ப்பை கொள்ளுந் தகைமைத்தே.....களிறு” முத்தொள்ளாயிரம்.

௯ - ௧௦. “வரகுந் தினையு முள்ளவை யெல்லா, மிரவன்மாக்களுக் கீயத்
 தொலைந்தன” புறநா. ௩௨௮: ௩ - ௪.

அ - ௧௩. “இலலது படைக்கவும் வல்ல னுள்ளது, தவச்சிறி தாயினு
 மிகப்பல ரென்னு, ணீனெடும் பந்த னுண்முறையுட்டு, மிற்பொலி மகடேஉப்
 போலச் சிற் சில,வரிசையி னளிக்கவும் வல்லன்”, “மனையோள், பாணரார்த்த
 வும் பரிசில ரோம்பவு, மூனெலி யரவமொடு கைதூவானே” புறநா. ௩௩௧:
 ௯ - ௧௦; ௩௩௪: டு - ௭.

௧௪. வேட்டக்குடி - வேட்டுவர் வீடு.

௧௩ - ௬. உடும்புசெய்பாணி - உடும்புத்தோலாற் செய்த கைச்சரடு.

௧௭. வம்பு - கச்சு.

(பி - ம்.)—1 ‘தங்கி நீர்’ 2 ‘புறப்பட னறோவிலனே’ 3 ‘உழு மிடி செய்’
 4 ‘வலவரோரே’

சடு புறநானூறு மூலமும் குறிப்புரையும்.

முண்பது மன்னு மதுவே

பரிசில் மன்னுங் குரிசில்கொண் டதுவே.

திணையும் துறையும் அவை.

.....

(ந.ந.ந.)

கக. கொண்டது பரிசில் - பகைவரோடு போர்செய்ததற்காக அரசரிடம் பெற்றபொருளே பாணர்முதலியோர்க்கு அவன் கொடுக்கும் பரிசிலாகும்.

(ந.ந.ச.) காமரு பழனக் கண்பி னன்ன

‘தும்பிர்க் குறுந்தர் ணெடுஞ்செவிக் குறுமுயல்

புன்றலைச் சிறுஅர் மன்றத் தார்ப்பிற்

படப்பொடுங் கும்மே.....பின்பு.....

ருனாரே 1மனையோள்

பாண ரார்த்தவும் பரிசில 2ரோம்பவு

மூனெலி யரவமொடு 3கைதூ வானே

யுயர்மருங் பியானைப் புகர்முகத் தணிந்த

பொலம்.....பு

க0 4 பரிசில் பரிசிலர்க் கிய

வுரவுவேற் கானையுங் கைதூ வானே.

திணையும் துறையும் அவை.

மதுரைத் தமிழக்கூத்தனார்.

(ந.ந.ச.)

க. கண்பு-ஒருவகைக் கோரை; “கண்பின், புன்காய்ச் சுண்ணம் புடைத்த மார்பின்” (பெரும்பாண். ௨௨0-௨௧), “களிறுமாய் செருந்தியொடு கண்பமன் றார்தர” (மதுரை. க௭௨), “கண்பமல் பழனங் கமழ” (மலைபடு. சடுச), “கண்பகத்தின் வாரணமே” தே. திருஞா. தோணிபுரம், “வண்டரங்க” ந.

௨. புறநா. ந.ந.ந. : ந.

ச. படப்பு - படப்பை ; வைக்கோற்போர்.

ந. ச. “புன்றலைச் சிறுஅர் வில்லெடுத்தார்ப்பிற்.....மன்றிற் பாயும் வன்புலத் ததுவே” புறநா. ந.௨௨ : ச - சு.

சு. ஆர்த்த-நிறைய உண்பிக்க; “ஏதிலாரார்த்தமர்ப்பிப்பர்” குறள், அ.௩௭.

௭. ஊனெலியரவம்-ஊனுண்குண்டாகிய ஆரவாரம்; “புள்ளிமிழர் தன்ன லுனெலியரவம்” (புறநா. க௭௩ : ந.ச.) கைதூவான் - கையொழியான்; “கள் னுண வாட்டியுங் கைதூவானே” புறத்திரட்டிக்கண்டது இது.

(ரு) மனையோள் (௭) கைதூவான். கக. காளை - தலைவன்.

‘அ - கக. “அண்ணல்யானே யணிந்த, பொன்செ யோடைப் பெரும்பரி சிலனே” புறநா. ந.௨௬ : கச- ரு.

(பி - ம்.)—1 ‘மனையோள்’ 2 ‘ஓம்பும்’ 3 ‘கைத்தூவானே’ 4 ‘பரிசிலர்’

புறநா னுறு மூலமும் குறிப்புரையும். சடுக

(௩௩௫.) அடலருந் துப்பின்.....

.....குருந்தே முல்லையென்

நிந்நான் கல்லது பூவு மில்லை

கருங்கால் வரகே யிருங்கதிர்த் தினையே

௫ சிறுகொடிக் கொள்ளே பொறிகிள ரவரையொ

ழந்நான் கல்ல துணவு மில்லை

1 துடியன் பாணன் பறையன் கடம்பனென்

நிந்நான் கல்லது குடியு மில்லை

க. துப்பு-வலி. ச. “வன்பாலாற் கருங்கால் வரகின்” புறநா. ௩௮௪: ச.

எ - அ. “இனிப் பலவயினனும்.....முடிபின் செய்யுளுள்ளே, சில வயினன் அஃறிணைவிரவாது உயர்திணையானெண்ணி அஃறிணை முடிபிற்றாகலு முண்டு, செய்யுளாகத்து ; உ - ம்: ‘பாணன்.....குடியுமில்லை’ எனவரும்” (தொல். காவி. கு. ௫௧ - இளம்); “பலவயினனு மென்றதனும் சிலவயினற் திணைவிரவாது உயர்திணையானெண்ணி அஃறிணையான் முடிவன்கொள்கவென் பது; உ-ம்: ‘பாணன்பறையன்.....குடியுமில்லை’ எனவரும்” (ஐத ஹை ஹை பது; உ-ம்: ‘பாணன்பறையன்.....குடியுமில்லை’ என.....உரையாசிரியர் கூற்றாரா ௫௧ - கல்.) “பாணன்.....குடியுமில்லை’ என.....உரையாசிரியர் கூற்றாரா லெனின், பாணன் முதலாயினரைக் குடியென்று சுட்டியவழிக் குடிக்கு ஏற்ற தொகைகொடுத்தல் வழுவன்மையான், அவ்வுரை போலியுரை யென்க ; குடியென்று சுட்டாதவழிப் பாணன்பறையன் துடியன் கடம்ப யென்று அந்நாலவரும்ல்லது குடியிலையென்றேயாம்” (ஐத ஹை ஹை ௫௧ - கே); “பாணன்பறையன்.....குடியுமில்லையென்றது பாண்குடி பறைக்குடி யெனக் குடியைச்சுட்டியிலலாதுபாணன்பறையன் எனப்பால்காட்டி நிற்றலான் உயர்திணைப்பொருள் நின்று அஃறிணை முடிபு கொண்டனவேயாம்” (ஐத ஹை ஹை ௫௧ - ந); “பாணன் பறையன்.....குடியுமில்லை: என்பது உயர்திணை அஃறிணையான்முடிந்தது ; இவ்வழு யாண்டு அமைக்கப்படுமோவெனின், அது வழுவாயினன்றே அமைக்கவேண்டுவது; குடியென்பதனை எல்லாவற்றோடுங்கூட் டியுரைக்கப்படுதலின் வழாநிலையாமென்க” (நன்.மயிலே. கு.௩௭௭); “பாணன் ...குடியுமில்லை: என உயர்திணையெண்ணி அஃறிணை முடிபாயினவாய வழு யாண்டமைக்கப்படுமெனின் குடியென்பதனைப் பாணன்முதனாகோடும் கூட்டி யுரைக்கப்படுதலின் வழாநிலையாமென்க” (நன் - வி. கு. ௩௭௮); “பாணன்... குடியுமில்லை: எனத் திணை விரவாது உயர்திணையானெண்ணி அஃறிணையான் முடிந்த இவ்வழு யாண்டமைக்கப்படுமோ வெனின், பாணன் முதலாயினரைக் குடியென்று சுட்டியவழிக்குடிக்கு ஏற்ற தொகைகொடுத்தல் வழுவன்மையான் குடியென்று சுட்டியவழிக்குடிக்கு ஏற்ற தொகைகொடுத்தல் வழுவன்மையான் அமைத்தல் யாண்டையதென்க” (இ - வி. கு. ௨௯௮ - உரை); “மக்கட்சட் டென்புழி.....அங்கனமுணர்த்திற்றேல், பாணன்.....குடியுமில்லை : என் புழிப்பாணன்முதலியனபோல மக்கொன்பது ஆண்டு அஃறிணைச்சொல்லாதல வேண்டும் ; வேண்டவே, ‘அஃதலபிறவே’ என அஃறிணைச்சுட்டுப்பெயராற் கூறாது, ‘அவரலபிற’ என்றல திணைவழுவாய் முடியுமாதலின் அஃதாசிரியர் கருத்தன்மென்றோழிக்” தொல். குத்திரவிருத்தி.

(பி - ம்.)—1 ‘பாணன் பறையன் துடியன் கடம்பனென்று’

சுருஉ புறநானூறு மூலமும் குறிப்புரையும்.

யொன்னாத் தெவ்வர் முன்னின்று விலங்கி
க0 யொளிநேந்து மருப்பிற் களிநெறிந்து வீழ்த்தெனக்
கல்லே பரவி னல்லது

நெல்லுகுத்துப் பரவுங் கடவுளு மிலவே.

தீணையும் துறையும் அவை.

1 மாங்குடிகிழார்.

(௩௩௫)

க0. புறநா. ௩0௧: சு-ஆம்அடிக்குறிப்பைப்பார்க்க.

கக - உ. 'பரவுதல்' என்னுமரிச்சொல் வழத்துதலாகிய குறிப்புணர்த்தியதற்குமேற்கோள்; தோல், உரி. சூ. அக - சே; ஷெ ஷெ ஷெ அச - ந;
இ - வி. சூ. உஅக - உரை.

(பி - ம்.)—1 'மாறு குடிகிழார்'

(௩௩௬.) வேட்ட வேந்தனும் 1வெஞ்சினத் தினனே

2 கடவன கழிப்பிவ டந்தையுஞ் செய்யா

னொளிறுமுகத் தேந்திய வீங்குதொடி மருப்பிற்

களிறு கடிமரஞ் சேரா சேர்ந்த

௫ வொளிறுவேன் மறவரும் 3வாய்மூழ்த் தனரே

யியவரு மறியாப் பல்லியங் கறங்க

வன்னோ, பெரும்பே துற்றன் 4றிவ் வருங்கடி மூதூ

ரறனிலண் மன்ற தானே விறன்மலை

வேங்கை வெற்பின் விரிந்த கோங்கின்

க0 முகைவனப் பேந்திய முற்றா விளமுலைத்

தகைவளர்த் தெடுத்த நகையொடு

பகைவளர்த் திருந்தவிப் 5பண்பி றுயே.

தீணை - காஞ்சீ; துறை - மகட்பாற்காஞ்சீ.

பாணர்.

(௩௩௬)

க. வேட்ட - மணஞ்செய்ய விரும்பிய. உ. கழிப்பு - கழித்தலை.

க - உ. புறநா. ௩௪௬ : க - ௩.

ச. கடிமரம் - காவன்மரம். ஓ. மூழ்த்தனர் - மூடினர்; முகிழ்த்தனர்.

சு. இயவர் - வாச்சியக்காரர்.

எ. பெரும் பேதுற்றன்று - பெரிய மயக்கத்தையடைந்தது.

அ. மன்ற - நிச்சயமாக. க0. முகை - அரும்பு.

கக. நகை - மகிழ்ச்சி. (கஉ) தாய் (அ) அறனிலன்.

(பி - ம்.)—1 'பெருஞ்சினத்தனனே' 2 'கெடவனகறிபிவள்' 3 'வாயு மூழ்த்தனரே' 4 'இலலங் கடிமூதூரறனிலமனற' 'பண்பிற்றுமே'

புறநானூறு மூலமும் குறிப்புரையும். சடுக

(ஙங௭.) 1 ஆர்கலி யினனே சோனூட் டண்ணல்
கவிகை மண்ணுள் செல்வ ராயினும்
வாள்வலத் தொழியப் ²பாடிச் சென்றார்
'வாறெ' கமலர.....

ரு வீத லானு விலங்குதொடித் தடக்கைப்
பாரி பறம்பிற் பனிச்சுனை போலக்
காண்டற் கரிய ளாகி மாண்ட
பெண்மை நிறைந்த பொலிவொடு மண்ணிய
துகில்லரி கடுப்ப நுடங்கித் தண்ணென

க0 வகிலார் நறும்புகை யைதுசென் றடங்கிய
கபில 'நெடுநகர்க் கமழு நாற்றமொடு
மனைச்செறிந் தனளே வானுத லினியே
யற்றன் ருகலிற் றெற்றெனப் போற்றிக்
காய்நெற் கவளந் தீற்றிக் காவுதொறுங்

கரு கடுங்கண் யானை காப்பன ரன்றி
வருத லானார் வேந்தர் ⁴தன்னையர்
பொருசமங் கடந்த வருகெழு நெடுவேற்
குருதி பற்றிய வெருவரு ⁵தலையர்
மற்றிவர் மறனு மிற்றூற் றெற்றென

உ0 யாரா குவர்கொ ருமே நேரிழை

க. அண்ணல் - தலைவன். ரு. ஈதல் ஆன - கொடுத்தல் தவிராத.

கூ. "பாரி பறம்பிற் பனிச்சுனைத் தெண்ணீர்" (கக௭) என முன்னும்
இச்சுனை பாராட்டப்பட்டுள்ளது.

உ. - கூ. அரசராக இருந்தாலும் போர்செய்தலை யொழித்துப் புகழ்ந்து
பாடிக்கொண்டிருவாராயின், அவர்களுக்கு வேண்டியவற்றைக் கொடுக்குமியல்
பின்னென்று பாரியின்கொடைசசிறப்புக்கூறினார்; புறநா. க0௧ - ஆம்பாட்டா
லும் விளங்கும்.

கூ - எ "பொன்னணி திகிரியஞ் செல்வன்பொற்புடைக், கன்னியமகளிரிற்
காண்டற் கரியன, நன்மணி புரிததன வாவி நான்கு" வீவக. கஉ0௩.

அ. பெண்மை - அமைதித்தன்மை; வீவக. ஈரு௧ - ந.

கூ - க0. விரிந்ததுகில் புகைக்குவலை.

கக. பாடினோபெயர் இதிரகுற்ப்பிக்கப்பெற்றுள்ளது.

கஉ. வானுதல் - கன்னி. கசு. தீற்றி - உண்பித்து; வீவக. ஈக0௩.

கசு. வேந்தர் - மணம் பேசவந்த அரசர். தன்னையர் - தமையன்மார்.

(பி - ம்.)— 1 'ஆர்கலிவனே சோனூட்டண்ணல்' 2 'பாடிச்சேரார்'

3 'நெடுநகர்க்' 4 'தன்னையலர்' 5 'தலைய'

கருை புறநானூறு முலமும் குறிப்புரையும்.

1 யுரித்தல் பல்சணங் கணிந்த
மருப்பிள வனமுலை ஁ருமுக்கு வோரே.

திணையும் துறையும் அவை.

கபிலர்.

(௩௩௭)

உக. உரித்துஅல் - உரியதல்லாத.

உஉ. ஁ருமுக்குவோர் - அழுத்துவோர்; சீவக. உருருஉ.

(௩௩௮.) ஏர்பரந்தவய னீர்பரந்தசெறுவி

னென்மலிந்தமனைப் பொன்மலிந்தமறுகிற்

படுவண் 1 டார்க்கும் பன்மலர்க் காவி

னெடுவே ளாதன் போந்தை யன்ன

௩ பெருஞ்சீ ரருங்கொண் டியனே கருஞ்சினை

வேம்பு மாரும் போந்தையு மூன்று

மலைந்த 2 சென்னிய ரணிந்த வில்லர்

கொற்ற வேந்தர் வரினுந் தற்றக

வணங்கார்க் கீசுவ னல்லன்வண் டோட்டிப்

௧0 பிணங்குகதிற்க் கழனி நாப்ப னேமுற்

3 றுணங்குகல னாழியிற் றேன்று

மோரெயின் மன்ன ஁ருமட மகளே.

ச. போந்தை - ஁ருர்.

ரு. கொண்டிச்சீரன் - மிகுதியான சீரையுடையன்; “அன்பதாய்க், கொண்டி யாயின் வாரென்றன் கோதையே” தே. திருநா. திருவாரூர், ‘கொக்கரை’ எ.

சு. ஆர் - ஆத்தி. போந்தை - பனை.

ரு - சு. கருஞ்சினைவேம்பு: “கருஞ்சினை, யரவாய்வேம்பு” போருந்.

௧௪௩ - ச.

அ. கொற்றம் - அரசரிமை. தற்றக - தனக்குத்தக.

சு - சு விரும்புவோர் பாண்டியன்முதலிய முடிமன்னர் மூவராயிருப்பி லும் தன்னைவணங்கார்க்குத் தன்மகளை ஈவானல்லன் இவன்.

௧0. கதிர் - நெற்கதிர்.

௧௧. உணங்குதல் - உலர்தல். கலன் - கப்பல்; ஆழி - கடல்.

௧௨. எயில - மதில், ஁ரெயின்மன்னன்: அகநா. ௩௭௩: ௧௮.

௧0 - ௧௨. குழந்தகழனிக்குக் கடலும் எயிலுக்குப் புறமுலர்ந்த கப்பலும் உவமம். “மருந்திலத்து மதிலாதல்,...அகநாடுபுக்கவரருப்பம் வெளவி எனப்

(பி - ம்.)—1 ‘ஆர்க்குங்காவிர்ப்஁னி, நெடுவேலாதன்’ 2 ‘சென்னியா ரணிந்த’ 3 ‘உணங்குக னாழியிற்’, ‘உணங்குகாழியிற்’

புறநா னாறு மூலமும் குறிப்புகளையும். ௪௫௫

திணையும் துறையும் அவை.

குன்றார்சிழார்மகனார்.

(௩௩௮)

பாட்டிற் கூறியவாற்றாறும், பிணக்குகதிர்க் கழனி...மன்னனென் மமையானும்
...உணர்க்' தொல். புறத்திணை. கு. கூ. ந.

(௩௩௯.) வியன்புலம் படர்ந்த பல்லா ¹ நெடுவேறு

மடலை மாணிழ லசைவிடக் கோவலர்

வீததை முல்லைப் பூப்பறிக் குந்து

குறுங்கோ லெறிந்த நெடுஞ்செவிக் குறுமுய

௫ நெடுநீர்ப் பரப்பின் வாளையொடு கெளுந்து

தொடலை யல்குற் றெழுத்தோண் மகளிர்

கடலாழிக் கயம்பாய்ந்து

கழிநெய்தற் பூக்குறாஉந்து

பைந்தழை துயல்வருஞ் செறுவிறற்.....

க௦லத்தி

வளர வேண்டி மவளே பென்று

² மாரம ரூழப்பது மமரிய ளாகி

முறஞ்செவி யானே வேந்தர்

மறங்கெழு நெஞ்சங் கொண்டொளித் தோளே.

திணையும் துறையும் அவை.

.....

(௩௩௯)

க. புலம் - மேய்ததற்குரிய நிலம். உ. அசைவிட - அசையிட.

க - உ. ஏறு அசைவிட.

௩. பூப்பறிக் குந்து - பூக்களைப்பறிக்கும் ; “புதன்முல்லைப் பூப்பறிக் குந்து” புறநா. ௩௫௨: ச.

ச. கோலாலெறிந்த. ௫. உகளுந்து - துள்ளும்.

௬. தொடலை - மணிக்கோவைகளால் தொடுக்கப்பட்ட மேகலை.

அ. பூக்குறாஉந்து - பூக்களைப்பறிக்கும் ; குறுதல் - பறித்தல்.

கஉ. அமரியளாகி - விரும்பியவளாய்.

க௩. முறம்போலும் காதுகளை யுடைய யானை ; “முறஞ்செவி வாரணம்” (கூலி : சஉ, சீலப், க௦ : உசஅ) ; “முறஞ்செவி யானையுந் தேரு மாவும்” மணி. கக : கஉக.

(பி - ம்.)—1 ‘வெறறி, மடலை’ 2 ‘ஆரமரொழிப்பதுவுமமரிய’

சடுக புறநாடூறு மூலமும் குறிப்புகளையும்.

(௩௪௦.) அணித் 1 தழை துடங்க வோடி 2 மணிப்பொறிக்

3 குரலங் குன்றி கொள்ளு மினையோள்

மாமகள்.....

.....லென வினவுதி கேணீ

௫ 4 வெடிப்பவெ.....

.....மைந்தர் தந்தை

5 யிரும்பனை யன்ன பெருங்கை யானை

கரந்தையஞ் செறுவிற் பெயர்க்கும்

பெருந்தகை மன்னர்க்கு வரைந்திருந் தனனே.

திணையும் துறையும் அவை.

அ.....

(௩௪௦)

க. தழை - தளர்களாலும் பலவகைப்பட்டகளாலும் அமைக்கப்பட்ட ஒரு வகை ஆடை ; “அம்பூந் தொடலை யணித்தழை” புறநா. ௩௪௧: ௨.

௨. குரலங்குன்றி - குன்றிமணிக் கொத்தினே.

௪. “பனைக்கை மும்மத வேழ முரித்தவன்” தே. திருநா. கோயில், ‘பனைக்கை’ க.

அ. கரந்தை - ஒருவகைப்பட்டி. செறு - வயல்.

௪ - அ. “காய்த்த கரந்தை மாக்கொடி வினையவல், வந்திறை கொண் டன்று தானே” பதிற். ௪௦: ௫ - ௬.

(பி - ம்.)—1 ‘தழைத்துடங்க’ 2 ‘மணிப்பொறி’ 3 ‘கூறலங்குன்றி’ 4 ‘வெடிப்ப’ 5 ‘மிகுபனை’, ‘இருபனை’

•

(௩௪௧.) வேந்து குறையுறவுங் கொடாஅ நேந்துகோட்

டம்பூந் தொடலை 1 யணித்தழை யல்குந்

செம்பொறிச் சிலம்பி 2 னினையோ டந்தை

யெழுவிட் டமைத்த திண்ணிலைக் கதவி

க. வேந்து - அரசன். குறையுறவும் - கேட்பவும். கோடு - பக்கம்.

௨. தொடலை - மாலை ; “தொடலைக்குறுந்தொடி” (குறள், கக௩௫. பரிமேல்.) தழை: “அணித்தழை துடங்கவோடி” புறநா. ௩௪௦: க.

(௩) தந்தை (க) கொடாள்.

ச. ‘எழு’ இன்னதென்பது “எழுவுஞ்சீப்பும்” (சிலப். க௫: ௨௧௫) என்பதனுகைகளால் அறியப்படும்; “சீப்புள் ளுறுத்துத் தின்னெழுப் போக்கிக், காப்புள் ளுறுத்த கடிமதில வாயில்” பெருங். க: ௪௩, ௪௪௩-௪.

(பி - ம்.)—1 ‘அணித்தழை’ 2 ‘இனையோடாதை’

புறநாணுறு மூலமும் குறிப்புரையும். சருள

ரு னரைம ணிஞ்சி நாட்கொடி 1 நுடங்கும்

.....

புலிக்கணத் தன்ன கடுங்கட் சுற்றமொடி

மாற்ற மாறான் மறலிய சினத்தன்

2 பூக்கோ ளெனவேளய்க் கயம்புக் கனனே

க0 3 விளங்கிழைப் பொலிந்த வேளா மெல்லியற்

சுணங்கணி வனமுலை யவளொடி நாளை

மணம்புகு 4 வைக லாகுத லொன்றே

வாரம ருழக்கிய மறங்கிளர் முன்பி

5 னீளிலை யெஃக மறுத்த வுடம்பொடி

கரு 6 வாரா வுலகம் புகுத லொன்றெனப்

படைதொட் டனனே குருசி லாயிடைக்

7 களிறுபொரக் கலங்கிய தண்கயம் போலப்

8 பெருங்கவி னிழப்பது கொல்லோ

9 மென்புனல் வைப்பினித் தண்10பனை யூரே.*

தீணையும் துறையும் அவை.

பரணர்.

(நசுக)

ரு. அரைமண் இஞ்சி - அரைத்த மண்ணை அமைக்கப்பட்டமதில். நாட்
கொடி - நல்லநாளிலே கட்டினகொடி; நாடோறுஞ்செய்தவெற்றிக்குக்கட்டின
கொடியுமாம்; "நாட்கொடி நுடங்கும் வாயில்" (சீலப். கரு: உகஎ - அ);
'நாடோ' நெடுத்த நலம்பெறு புனைகொடி" மதுரை. நசுகஅ.

எ. கடுங்கட்சுற்றம் - வீரச்சுற்றம்; "வயப்புலி போலத், துஞ்சாக் கண்
ணர்" (மதுரை. சுசாந-ச); "கொடுவரி கூடிக் குழக்கொண்ட டனைத்தால்...
...நிணநிறை வேலார் நிலை" (பு - வெ. க: கூ), "மைதோய்வரையி னிழியும்
புலி போல மைந்தன், பெய்தாம மாலைப் பிடியினிழிந் தேகி" (சீவக. உகநரு)

என்பவற்றிலும் வீரர்க்குப் புலி உவமிக்கப் பட்டிருத்தலகாண்க. [கெழுந்த-

அ. மாற்றம் - மாறுபட்டுச் சொல்லுஞ்சொல். மறலிய - போர்செய்தற்
கூ. போர்க்குரிய பூவை அணிந்துகொண்டு போருக்குப் புறப்படுக
வென்று தன்வீரை ஏலிவிட்டுத் தான்நீராடுதற்குப் பொய்கையின்கட்புகுந்
தான்; போர்செய்தற்குப் புறப்படுமுன் அரசர் நீராடல் மரபு; புறநா. எக:
க-ஆம் அடியின் குறிப்பைப்பார்க்க.

க0. வேளா - மணஞ்செய்யப்படாத.

கசு. எஃகம் - வேல. கரு. வாராவுலகம் - வீரசுவர்க்கம்.

கஉ. ரு. ஒன்றே, ஒன்று: எண்ணிடைச்சொல்; புறநா. நசுச: ச - சு.

(கக) ஊர் (கஅ) கவினிழப்பது கொல்லோ.

* இச்செய்யுளின் பொருள், நொச்சித்திணைக்கண்ண தாகிய மகண்மறுத்து
மொழிதல என்னுந்துறைக்கும் இடஞுகின்றது.

(19 - ம்.)—1 'நுடங்கப்' 2 'பூக்கொளெனபகயமபுக்' 3 'வயங்கிழைப்
பொலிந்த வே...' 4 'வைகலாகுக லொன்றே' 5 'நேரிலையெஃகம்' 6 'வாரா
வுலகம்' 7 'களிறுபொற கலங்கிய மதகயம்' 8 'பெருமகவனிழப்' 9 'மென்புல
வைப்பின்' 10 'பனை யூர்'

சுருதி புறநானூறு முலமும் குறிப்புரையும்.

(௩௪௨.) கானக் காக்கைக் கலிச்சிறு நேய்க்கு
மயிலைக் கண்ணிப் பெருந்தோட் குறுமக
ளேனோர் மகள்கொ லிவளென விதுப்புந்
றென்னொடு வினவும் வென்வே நெடுந்தகை

௫ திருநயத் தக்க பண்டினிவ ணலனே
பொருநர்க் கல்லது பிறர்க்கா காதே
பைங்காற் கொக்கின் பகுவாய்ப் பிள்ளை
1 மென்சேற் றடைகரை 2 மேய்ந்துண் டதற்பி
ரூர லீன்ற வையவி முட்டை

௧௦ 3 கூர்ந லிறவின் பிள்ளையொடு பெறுஉந்
தண்பனைக் கிழவனிவ டந்தையும் வேந்தரும்

4 பெருஅ மையிற் பேரமர் செய்தவிற்
கழிபினம் பிறங்குபோர் பழிகளி நெருதா

5 வாடக வைகலு 6 முழக்கு

௧௫ மாட்சி யவரிவ டன்னை மாரே.

தீணையும் துறையும் அவை.

அரிசில்கீழார்.

(௩௪௨)

௧. கலிச்சிறகு - தழைத்தலையுடையசிறை.

௨. மயிலை - இருவாட்சி.

௩. ஏனோர் மகள்கொல் - யாவருடைய மகளோ? விதுப்புற்று - விரைந்து; "கண்விதுப்பழிதல்" (குறள், அதி. ௧௧௮) என்பதன் பொருளாலுணர்க.

௪. நெடுந்தகை, விளி.

௫. நயத்தக்க - விரும்பத்தக்க. நலன், எழுவாய்.

௬. பொருநர் - போர்வீரர். ஏ-அ. கொக்கிப்பிள்ளை மேய்ந்தபின்.

௭. ஆரல் - ஒருவகையின். ஐயவி - வெண்சிறுகடுகு. ஆரல்மீன் முட்டைக்கு ஐயவியுலமை.

௧௦. இறவு - இறப்பின்.

௧௧. தண்பனை - மருதநிலம். கிழவன் - உரியவன்.

௧௩. போர்பு-போர். களிற்று எருதாக: "படுபிணப் பல்போர் பழிய வாங்கி, யெருதுகளிறாக வாண்மட லோச்சி" புறநா. ௩௭௦ : ௧௫ - ௬.

௧௪. வாள் தக. ௧௫. தன்னைமார் - தமையன்மார்.

(பி-ம்.)—1 'மென்சொற்றடைகரை' 2 'மேய்த்துண்கற்பிரூல்', 'மேய்ந்துண்டகற்பினுஅலின்' 3 'கூனலிறவு' 4 'பெருமையின் மையிற்பேரமர்' 5 'வாடகை வைகலு' 6 'உழக்கி மாட்சியிலர்'

புறநானூறு மூலமும் குறிப்புரையும்: சடுக

(நசுந.) மீனெடுத்து நெற்குவைஇ

மிசையம்பியின் மனைமறுக்குந்து

1 மனைக்குவைஇய கறிமூடையாற்

கலிச்² சும்மைய கரைகலக்குறுந்து

நு கலந்தந்த பொற்பரிசங்

கழித்தோணியாற் கரைசேர்க்குந்து

மலைத்தாரமுங் கடற்றாரமுந்

தலைப்பெய்து வருநர்க்கீயும்

புனலங் கள்ளின் பொலந்தார்க் குட்டுவன்

க0 ³ முழங்குகடன் முழவின் ⁴ முசுறி யன்ன

நலஞ்சால் விழுப்பொருள் பணிந்துவந்து கொடுப்பினும்

புரைய ரல்லோர் ⁵ வரையல ளிவளெனத்

தந்தையுங் கொடாஅ னாயின் வந்தோர்

வாய்ப்பட விறுத்த வேணி யாயிடை

கரு வருந்தின்று ⁶ கொல்லோ தானே பருந்துயிர்த்

க. நொடுத்து - விற்று ; “ நொடை - விலை ; மீனெடுத்து நெற்குவைஇ யென்றார் புறப்பாட்டினும் ” சீலப். நு: உச, அடியார்.

உ. அம்பி - தோணி. மறுக்குந்து - மறுகச்செய்யும்.

ந. கறிமூடை-மின்குபொதி; “பொதிமூடைப் போரேறி” பட்டின.கநௌ.

ச. கலிச்சும்மைய - மிக்கமுழக்கத்தையுடைய. கலக்குறுந்து - கலக்கும்.

நு. கலம் - கப்பல். பொன்பரிசத்தை.

ஈ. தோணி - ஓடம். சேர்க்குந்து - சேர்க்கும்.

எ. தாரம் - பலபண்டம். அ. தலைப்பெய்து - கலந்து.

க. புனலங்களென்றது, கள்ளின் மிகுதிபற்றி. குட்டுவன் - குட்ட நாட்டையுடையவன் ; “ போரடு தானைப் பொலந்தார்க் குட்டுவ ” (பதிற். உந: சு.) ‘ பொன் ’ என்பது ‘ பொலம் ’ என்று செய்யுட்கண் வருமென்பதற் குப் பொலந்தார்க்குட்டுவனென்பது மேற்கோள் ; தொல். புள்ளி. கு. ௬க - ந.

க0. முசுறி - சேரநாட்டிலுள்ளதோர் ஊர்.

க - க0. கள்ளினையுடையமுசுறி.

கஉ. புரையர் - ஒத்தவர். வரையலன் மணஞ்செய்யப்பட்டான் ; “நிர லல் லோர்க்குத் தரலோ வில்” புறநா. நசுநு: கச.

கச. வாய்ப்பட - வழிப்பட. ஏணி - மதிலிற் சார்த்தி ஏறுதற்குரியது ; ஸ்லையுமாம்.

கரு - சு. பருந்து உயிர்த்து இடைமதில் சேக்கும் - பருந்துகள் இடை

(பி-ம்.)—1 ‘மனைமறுக்குவைஇய’ 2‘சும்மையககுறுந்து’, ‘சும்மையக்கு து’ 3‘முழங்கடன்’ 4‘முசுறி’ 5‘வரையலனி வனலனே’ 6‘கொல்லெதானே’

சுசு0 புறநானூறு மூலமும் குறிப்புரையும்.

திடைமதிற் சேக்கும் புரிசைப்
படைமயங் காரிடை நெடுந லுசே.

தினையும் துறையும் அவை.

பாணர்.

(நசுந)

மதிலில் தங்கிஇளைப்பாறும்; “பருந்து பறக்கல்லாப பார்வற் பாசறை”, “பருந் திருந் துகக்கும் பன்மா ணல்லில்” மதுரை. ௨௩௧, ௫0௨.

(நசுச.) செந்நெ லுண்ட பைந்தோட்டி மஞ்ஞை

1 செறிவனை மகளி ரோப்பலிற் பறந்தெழுந்து

2 துறைநணி மருதத் திறுக்கு மூரொடி

நிறைசால் விழுப்பொரு டருத லொன்றே

௫ புகைபடி கூரெரி பரப்பிப் பகைசெய்து

பண்பி லாண்மை தருத லொன்றே

விரண்டினு ளொன்று காமையோ வரிதே

காஞ்சிப் பணிமுறி யாரங் கண்ணி.....

கணிமே வந்தவ ளல்குலவ் வரியே.

தினையும் துறையும் அவை.

.....அடைநெடுங்கல்லியார்.

(நசுச)

க. மஞ்ஞை - மயில். உ. ஓப்பலிள் - ஓட்டிதலால்.

ந. துறைநணிமருதம்-நீர்த்துறைக்கு அண்ணிதான் மருதமரம் (புறநா. கருசு: க, உசுந: சு - ஏ); “மருதமிழ்ந் தோங்கிய பெருந்துறைத், ததைநத் காஞ்சி”, “துறைநணி மருத மேறி” (பதிற். ௨௩: கஅ, ௨௭: சு.) இறுக்கம் - தங்கும்.

ச, சு. ஒன்றே : எண்ணடைச சொல்; புறநா. நசுக: க௨ - ௫.

எ. இரண்டினுள் ஒன்று ஆகும். அ. காஞ்சிமுறி - காஞ்சித்தளிர்.

(பி - ம்.)—1 ‘செற்றிவனைமகளி ரோம்ப விற்பிறந் தெழுத்து’
2 ‘துறைநளி’

(நசுந.) களிற்றைப்பக் கலங்கின, காஅ

தேரோடத் துகள்கெழுமின, தெருவு

க. “வினைநவில் யானை பணிப்ப, வேர்துளங் கில நம் மூருண் மரனே”, “செந்துதல் யானை பணிப்ப, உருந்தின மன்னெம் பெருந்துறை மரனே”
புறநா. நசுஎ: க௨ - ந; நசுஅ: அ - சு.

க - உ. இவை சீர்குளய்மைததற்கு மேற்கோள்; யா-வி. ஒழிபு. கு. உ.

புறநானூறு மூலமும் குறிப்புரையும். சசுக

- 1 மாமறுகலின் மயக்குற்றன, வழி
கலங்கழாஅலிற், றுறை, 2 கலக்குற்றன
ரு 3 தெறன்மறவ ரிறைகூர்தலிற்
பொறைமலிந்து நிலனெளிய
வந்தோர் பலரே வம்ப வேந்தர்
பிடியுயிர்ப் பன்ன கைகவ ரிரும்பி
ஞேவுற ழிரும்புறங் காவல் கண்ணிக்
க0 கருங்கண் கொண்ட 4 நெருங்கல் வெம்முலை
மைய ஞேக்கிற் றையலை நயந்தோ
ரளியர் தாமேயிவ டன்னை மாரே
செல்வம் வேண்டார் செருப்புக்ல் வேண்டி,
5 நிரலல் லோர்க்குத் தரலோ வில்லெனக்
கரு கழிப்பிணிப் பலகையர் 6 கதுவாய் வாளர்
குழாஅங் கொண்ட குருதியம் புலவொடு
கழாஅத் தலையர் கருங்கடை நெடுவே
7 லின்ன மறவர்த் தாயினு மன்னே

ந. இவ்வடி வஞ்சியடியினிறுதியில் 'வழி' எனத் தனிச்சொல் வந்த தற்கு மேற்கோள்; யா - வி. ஒழிபு. கு. க; இ-வி. கு. எடுக - உரை.

ச. கழாலில் - கழுவுதலால்; வஞ்சியடியின் நடுவில் 'துறை' என்பது தனிச்சொல்லாகியும் கூடுகியும் வந்ததற்கு இவ்வடி மேற்கோள்; யா - வி ஒழிபு. கு. க, உ; இ - வி. கு. எடுக - உரை.

ரு. இறைகூர்தல் - தங்குதல்.

சு. பொறை - பாரம். எ. வம்பவேந்தர் - புதியஅரசர்.

சு - எ. சேனைப்பாரத்தால் நிலம்நெளிதல்: (புறநா. உரு: கரு); "கார் வினைமேகமன்ன...நிலநெளி பரந்தவன்றே" சீவக. சாநா.

அ. கைகவிரும்பு - உலைத்துருத்தியின் வாயிரும்பு.

கரு. செருப்புக்ல் வேண்டி-போரை விரும்பி; "போரெனிற்புகலும் புனை கழன் மறவர்" புறநா. நக: சு.

கச. நிரல் - வரிசை. தருதலிலையென்று; புறநா. நசரு: கஉ.

கரு. கழிகளாக்கட்டப்பட்ட கேடகத்தையுடையர்; "வள்ளித்தண்டை" (சீவக. உஉகஅ) என்பர். கதுவாய-வடு; "எறிந்தலை முறிந்த கதுவாய் வேலின்" புறநா. நசுஎ: ச.

கஎ. கழாத்தலையர் - கழுவாத தலையினையுடையர்.

(பி - ம்).—1 'மாவழங்கலின்' 2 'கலக்காளுதே' 3 'செறன்மறவர்'

4 'நெருங்கண்வெம்முலை', 'நெடுங்கண்மென்முலை' 5 'நீரலல்லோர்க்குந்தரல்'

6 'ததுவாய்' 7 'இன்னம்பிறவர்த்தாயினும்'

சகூஉ புறநானூறு மூலமும் குறிப்புகளையும்.

வென்ரு வதுகொ றுனே

உ௦ 1 பன்னல் வேலியிப் பணைநல் லூரே.*

தீணையும் துறையும் அவை.

அவனை அவர்.

(12சரு)

கக. மு. புறநா. ௩௪௭ : கூ.

கஅ - கூ. 'அன்னே' என்பது இரக்கக்குறிப்புணர்த்தியதற்கு இவ்வடி
கள் மேற்கோள் ; தொல். இடை. சூ. ௩௪ - ந.

உ௦. பன்னல் - பருத்தி ; "பருத்தி வேலிச் சீறார்", "பருத்திவேலி...
அங்குழச் சீறார்" புறநா. உகக : க; ௩௨௪ : எ - அ.

* மு. காஞ்சித்திணைத் துறைகளுள், மகட்பாற காஞ்சிக்கு மேற்கோள்
காட்டி, "நிரல்லலோர்க்குத்தரலோவல்லென வென்றலின், அரசர்க்கு மகட்
கொடைக் குரியரல்லாத அனைநிலைவகையார்பாற்பட்டது" என்பர் ; தொல்.
புறத்திணை. சூ. ௨௪ - ந.

(பி - ம்.)—1 'பன்னெல் வேலி'

(௩௪௭.) பிற.....ளபாலென மடித்தலி

னீன்ற தரயோ வேண்டா எல்லள்

1 கல்வியெ நென்னும் வல்லாண் சிறுஅ

2 னெல்வே னல்ல னதுவா யாகுத

௩ லழிந்தோ ரழிய வொழிந்தோ ரொக்கற

பேணுநர்ப் பெருஅது விளியும்

புன்றலைப் பெரும்பாழ் செயுமிவ ணலனே.

தீணையும் துறையும் அவை.

அண்டர்மகன்துறுவழித்.

(௩௪௭)

௩ - ச. தன்மையின்கட் படர்க்கைவந்ததற்கு இவ்வடிகள் மேற்கோள் ;
நன். மயிலை. சூ. ௩௭௭௭ ; நன் - வ. சூ. ௩௮௦ ; இ - வி. சூ. ௩௦௦-உரை.

(பி - ம்.)—1 'கல்வியென்னும் வல்லாண்' 2 'ஒல்வ...துகுடியே'

(௩௪௭.) உண்போன் றுனறுங் கள்ளி னிடச்சில

நாவிடைப் 1 பஃறேர் கோலச் சிவந்த

வொளிரொள வாடக் குழைந்தபைந் தும்பை

யெறிந்திலை முறிந்த 2 கதுவாய் வேலின்

ச. கதுவாய்வேல் - வடுப்பட்டவேல் ; "கதுவாய் போகியதுதிவாயெஃக
மொடு" புறநா. ௩௩௩ : கரு.

(பி - ம்.)—1 'பஃறொகோலச்' 2 'கதுவாய்வேல்', 'கதுவாய் வாள்'

புறநானூறு மூலமும் குறிப்புரையும். சசுந.

ரு மணநாறு மார்பின் மறப்போ 1 ரகுதை
குண்டிரீர் வரைப்பிற் கூட லன்ன
குலையிருங் கூந்தல் 2 வருமுலை சேப்ப .

.....

வென்னு வதுகொ ருனே.....

க0 விளங்குறு பராரைய வாயினும் வேந்தர்

வினைநவில் யானே பிணிப்ப

வேர்துளங் கினநம் 3 மூருண் மரனே.

திணையும் துறையும் அவை.

கபிலர்.

(௩௪௭)

ரு. அகுதை - ஒருபகாரி; புறநா. ௨௩௩: ௩ - அடிக்குறிப்பைப் பார்க்க.

சு. கூடல் - மதுரை. சு. மு. புறநா. ௩௪௫: ௧௬.

க௨ - ௩. யானைகட்டினமரம்; புறநா. ௩௪௫: ௧; ௩௪௮: ௮ - சு.

(பி-ம்.)—1 'அஃதை' 2 'வருமுமம வேந்தாவினை நலிலயானே பிணிப்ப',
'மணநாறு மார்பின மறப்பொராலேசெபட' 3 'ஊருனேமானே'

(௩௪௮.) வெண்ணெல் லரிஞர் தண்ணுமை 1 வெரீஇக்

2 கண்மடற் கொண்ட தீந்தே னிரியக்

3 கள்ளரிக்குங் குயஞ் 4 சிறுசின்

மீன்சீவும் பாண்சேரி

ரு வாய்மொழித் 5 தழும்ப னூணூ ரன்ன

குலனை யுண்க ணிவனைத் தாயே

6 யீனா ளாயின ளாயி னானா

க. "வெண்ணெல்லரிநர் தண்ணுமைவெரீஇப், பழனப் பல்புள் ளிரிய" (நற். ௩௫0), "வெண்ணெல்லரிநர் பின்பைத் ததும்புந், தண்ணுமை வெரீஇய தடந் தானூரை", "வெண்ணெ லரிநர் மடிவாய்த் தண்ணுமை, பன்மலர்ப் பொய்கைப் படுபு னோப்பும்" (அகநா. ௪0, ௨0௪), "வெண்ணெ லரிநர் தண்ணுமை வெரீஇச், செங்க ணெருமை யினம்பிரி யொருத்தல்" மலைபடு. ௪௭௧ - ௨.

ரு. வாய்மொழி - மெய்ம்மொழி. தழும்பன் - ஓர் உபகாரி; வழுதுணைப் பெரும்பெயர்த் தழும்பனென்றும் இவன்வழங்கப்படுவன்; "பெரும்பு, ணேள் தழும்ப னூணூ ராங்கண்" (நற். ௩00); "பிடிமிதி வழுதுணைப் பெரும் பெயர்த் தழும்பன், கடிமதில் வரைப்பி னூணூர்" அகநா. ௨௨௭.

(பி-ம்.)—1 'வெரீஇப்பக்' 2 'கண்ணககொண்ட' 3 'கள்ளரிக்குஞ் சிறுகன வும்' 4 'சிறுமீன்' 5 'தழும்பனூரன்ன' 6 'ஈனன்'

சசுச புறநானூறு மூலமும் குறிப்புகரையும்.

நிழறொறு நெடுந்தேர் நிற்ப வயின்றொறுஞ்
செந்துதல் யானே பிணிப்ப

க0 1 வருந்தின மன்னெம் பெருந்துறை மரனே.

திணையும் துறையும் அவை.

பரணர்.

(நசுஅ)

(பி - ம்)—1 'வருதல்மன்னெவனெம்'

(நசுக.) 1 துதிவேல் கொண்டு 2 துதல்வியர் துடையாக்

கடிய கூறும் வேந்தே தந்தையு

நெடிய வல்லது பணிந்து மொழியலனே

யிஃதிவர் படிவ மாயின் வையெயிற்

நு^நற்றிமதர் மழைக்க ணம்மா வரிவை

மரம்படு 3 சிறுதீப் போல

வணங்கா யினடான் பிறந்த ஆர்க்கே.*

திணையும் துறையும் அவை.

மதுரை மருதனிநாகனார்.

(நசுக)

ச. படிவம் - விரதம்.

ச - எ: தக்கயாகப் பாணி, நூ00 - மேற்.

* 10. காஞ்சித்திணைத்துறைகளுள், நிகர்த்துமேல்வந்தவேந்தனொழுது குடி, மகட்பாடஞ்சியமகட்பாற்காஞ்சியென்னுந்துறைக்கு மேற்கோள்காட்டி, "இது பெருஞ்சிக்கலகிழான் மகட்கொடைமறுத்தது" என்பர் ; தோல். புறத்திணை. கு. கக - இளம் ; ஷெ ஷெ ஷெ உச - ந.

(பி - ம்.)—1 'துதிபல்' 2 'துதலவினையாதுடை' 3 'செந்திப் போலடி'

(நூ00.) தூர்ந்த கிடங்கிற் சோர்ந்த ஞாயிற்

சிதைந்த விஞ்சிக் கதுவாய் மூதூர்

யாங்கா வதுகொ றுனே தாங்காது

படுமழை யுருமி னிரங்கு முரசிற்

நு கடுமான் வேந்தர் காலை வந்தெந்

நெடுநிலை வாயிற் கொட்குவர் மாதோ

1பொருதா தமருவ ரல்லர் போருழந்

தடுமுரண் முன்பிற் றன்னைய ரேந்திய

உ. கதுவாய்: புறநா. நசு00: கடு; நசுஎ: ச. ந. யாங்கு - எப்படி?

ச. "இடி முரசியம்ப" பரி. ச: கக.

(பி - ம்.)—1 'பொருந்தாது'

புறநா னூறு மூலமும் குறிப்புரையும். சசுரு

வடிவே லெஃகிற்¹ சிவந்த வுண்கட்
 க௦ டொடிபிறழ் முன்கை யினையோ
 ளணிநல் லாகத் தரும்பிய சணங்கே.

தீனையும் துறையும் அவை.
 மதுரையோலைக் கடைக்² கண்ணம்புதந்தாராயத்தனார். (௩௫௦)
 (பி - ம்.)—1 'சிவந்தபுண்கடடொடிமருள முன்கை' 2 'கண்ணம்புது
 தராயத்தனார்'

(௩௫௧.) படுமணி மருங்கின பணைத்தாள் யானையுங்
 கொடிதுடங்கு மிசைய தேரு மாவும்
 படையமை மறவரொடு துவன்றிக் கல்லெனக்
 கடல்கண் டன்ன கண்ணகன் றானே
 ௫ வென்றெறி முரசின் வேந்த ரென்றும்
 வண்கை யெயினன் வாகை யன்ன
 விவணலந் தாரா தமைகுவ ரல்ல
 ரென்ன வதுகொ றானே தெண்ணீர்ப்
 பொய்கை மேய்ந்த செவ்வரி நாரை
 க௦ தேங்கொண் மருதின பூஞ்சினை முனையிற்
 1 காமரு காஞ்சி துஞ்சு
 மேமஞ்சால் சிறப்பினிப் பணைநல் லாரே.

தீனையும் துறையும் அவை.

மதுரைப்படைமங்கமன்னியார்.

(௩௫௧)

க. "படுமணி யிரட்டுமருங்கின் " மருது. அ௦.

க - ௩. புறநா. எஉ: ௩ - ௫.

ச. "கடலென, வானீர்க் கூக்குந் தானே" புறநா. கஎ: ௩௬ - எ.

௫. "வென்றெறி முரசின் வேந்தர்" புறநா. ககஉ: ச.

சு. எயினன் - ஒருபகாரி ; வாகை - அவலைய ஊர்.

எ. தருதல், தந்தையின் தொழில்.

(௫) வேந்தர் (எ) அமைகுவரல்லர்.

அ. என்னவது கொறானே: புறநா. சு௩: கக; ௩௪௫: கக; ௩௪௭: க.

க௦. தேம் - இனிமை. முனையின் - வெறுத்தால்.

கக. காஞ்சி - ஒருவகைமரம்.

(கஉ) ஊர் (அ) என்னவதுகொல் ?

(பி - ம்.)—1 'காமர்நாஞ்சில்'

சகக புறநானூறு மூலமும் குறிப்புரையும்.

(௩௫௨.) தேளங்கொண்ட வெண்மண்டையான்
 வீ.....கறக்குந்து
 அவல்லகுத்த பசங்குடையாற்
 புதன்முல்லைப் பூப்பறிக்குந்து
 ௫ ஆம்பல் வள்ளித் தொடிக்கை மகளிர்
 குன்றேறிப் புனற்பாயிற்
 புறவாயாற் புனல்வள.....
நொடைநறவின்
 மாவண் டித்தன் வெண்ணெல் வேலி
 ௧௦ யுறந்தை யன்ன வுரைசா னன்கலங்
 கொடிப்பவுங் கொளாஅ னெ.....
ர்தந்த நாகிள வேங்கையிற்
 கதிர்த்தொளி திகழு நுண்பல் சணங்கின்
 மாக்கண் மலர்ந்த முலைய டன்னையுஞ்
 ௧௫ சிறுகோ லுளையும் புரவி.....
யமரே.

தினையும் துறையும் அவை.
 பரணர்.

(௩௫)

௧. தேம் - கள்.
 ௩. அவல் - பள்ளம். குடை-பனமட்டையாற் செய்யப்பட்ட ஒரு கருவி;
 பனம்பட்டையெனத் தென்னாட்டில் வழங்கும்.
 ௪. புதற்றளவின் பூ; புறநா. ௩௯௫.
 ௫. வள்ளி - வளை. ௮. புறநா. ௬௩: ௧௨.
 ௬. குன்று - மணற்குன்று; எக்கர்.
 ௮. நொடை - விலை.
 ௧௦. கலம் - ஆபரணம்.
 ௧௧ - ௧௦. தித்தன் - ஒருசோழன்; உறந்தை-உறையூர்; புறநா. ௩௯௫:
 ௧௧ - ௮; "நொச்சி வேலித் தித்த னுறந்தை" அகநா. ௧௨௨.
 ௧௨ - ௩. சணங்கிற்கு வேங்கைப்பூ உவமை.
 ௧௪. மா - கருமை. தன்னை - தமையன்.

(௩௫௩.) ஆசில் கம்மியன் மாசறப் புனைந்த
 பொலஞ்செய் பல்கா சணிந்த வல்கு

௧. கம்மியன் - பொற்கொல்லன்.

புறநானூறு மூலமும் குறிப்புரையும். சுகுன

லீகைக் கண்ணி யிலங்கத் தைஇத்
தருமமொ டியல்வோள் சாய னேக்கித்
ரு தவிர்த்த தேரை விளர்த்த கண்ணை
வினவ லானு வெல்போ ரண்ணல்
யார்மக ளென்போய் கூறக் கேளினிக்
குன்றுகண் டன்ன நிலைப்பல் போர்பு
நாட்கடா வழித்த நனந்தலைக் குப்பை
க0 வல்வி லினையர்க் கல்குபத மாற்றாத்
தொல்குடி மன்னன் மகளே முன்னாட்
கூறி வந்த மாமுது வேந்தர்க்கு

.....

.....யுழக்கிக் குருதி யோட்டிக்

கரு கதுவாய் போகிய 1துதிவா யெஃகமொடு
பஞ்சியுங் களையாப் புண்ண
ரஞ்சதக வுடையரிவ டன்னை மாரே.

தீணையும் துறையும் அவை.

காவிர்ப்பூம்பட்டினத்துக் கார்க்கண்ணலார்.

(௩௫௩)

௩. ஈகைக்கண்ணி - பொன்னாலாகிய மாலை; "ஈகையங்கண்ணி
போற் பிணிநெடுழி ழலர்வேங்கை விரிந்தது" கலி. ௩௨. தைஇ - அணிந்து.

ரு. நிறுத்திய தேரையுடையாய்; வெருத்த கண்ணையுடையாய்.

சு. அண்ணல், விளி. அ. போர்பு - போர். குன்று - சிறுமலை.

அ - கூ. காலையிற் போரையழித்துக் கடாவிட்ட தானியக்குப்பைகளை.

க0. அல்குபதம் - இட்டுவைத்துணு முணவு; "சிலைகெழு குறவர்க் கல்
குமிசை வாகும்" பறநா. ௨௩௬; ௨. மாற்றா - இல்லை யென்னாத.

க௨. கூறி-மணம்பேசி. கரு. கதுவாய்-வடு. துதி-குதி. எஃகம் -வேல்.

கசு. பஞ்சி - துகில்; "நெய்க்கிழி வைக்கப் பட்டார்", "புண்மேற் கிழி
போற் றறத்தல்" சீவக. அகஅ, ௨௬௯0.

க௭. தன்னைமார் - தமையன்மார்.

(பி - ம்.)—1 'துதிவாய்'

(௩௫௪) அரைசு தலைவரினு மடங்க லானு

நிரைகா மெஃக நீரின் மூழ்கப்

க. அடங்கலானு - அடங்குதலமையாத. உ. காழ் - காம்பு.

உ - ௩. மூழ்குதற்கு எஃகத்தையும் தந்தபெயர்ப்பான்; மூழ்கல் இங்கே
மன்னுமங்கலமெனப்பட்டு; இது பின் நிகழுவது; "நீரேந்தி நெய்மிதந்து

சக்சு புறநானூறு மூலமும் குறிப்புகளையும்.

புரையோர் சேர்த்தெனத் தந்தையும் பெயர்க்கும்
வயலமர் கழனி வாயிற் பொய்கைக்

டு கயலார் நாரை 1யுகைத்த வாளை
புனலாடு மகளிர் வளமனை யொய்யு
மூர்கவி னிழப்பவும் வருவது கொல்லோ
சுணங்கணிந் தெழிலிய 2வணந்தேந் திளமுலை
வீங்கிறைப் பனைத்தோண் மடந்தை

க0 மன்பினை யன்ன மகிழ்மட நோக்கே.

தினையும் துறையும் அவை.

பரணர்.

(௩௫௪)

நிணம்வாய்ப்பில்கி யழல்விம்மிப், போரேந்திப் பூவணிந்து புலவுநாறும் புகழ்
வேலோன்" (சீவக. ௨௫௯௯) என்பதனாலு மறியலாகும்.

ச. கழனிவாயிலும் பொய்கையிலும் வாயில் - வழி.

டு. கயலார் - கயன்மீனை உண்ணுகின்ற. நாரையை உகைத்தவாளைமீனை.

சு. ஓய்யும் - கொண்டுசெல்லும். அ. அணந்து - அண்ணந்து.

க. இறை - சந்து.

(க0) மடனோக்கு (எ) ஊர்கவினிழப்பவும் வருவதுகொல்லோ.

(பி - ம்.)—1 'உதைத்த' 2 'வளைந்தேநது'

(௩௫௫.) மதிலு ஞாயி லின்றே கிடங்கு

நீஇ ரின்மைபிற் கன்றுமேய்ந் துகளு

முரது நிலைமையு மிதுவே*

.....

.....

.....

(௩௫௫)

க. ஞாயில் - மதிலின்மேலுள்ள ஏப்புழைக்கு நடுவாய் எய்துமறையுஞ்
சூட்டு; சீவக: ௧0௫-ந.

* இதன்பின், ௩௭௬ - ஆம் பாட்டுமுடியுதும் ஆசிரியர் பெயருடன் சில
பழைய ஏட்டுப் பிரதிகளில் தவறி வரையப்பெற்றுள்ளது.

புறநானூறு மூலமும் குறிப்புகளையும். சசுக்

(௩௫௬.) களரிபரந்து 1 கள்ளி போகிப்
 பகலுங் 2 கூவுங் கூகையொடு 3 பிறழ்ந்
 வீம விளக்கிற் பேய் மகளிரொ
 டஞ்சுவர் 4 தன்றிம் மஞ்சபடு முதுகாடு
 ௫ நெஞ்சமர் * காதல ரழுத கண்ணீ
 ரென்புபடு சுடலை வெண்ணீ றவிப்ப
 5 வெல்லார் புறனுந் தான்கண் டிலகத்து
 மன்பதைக் கெல்லார் தானுய்த்
 தன்புறங் காண்போர்க் காண்பறி யாதே.†

திணையும் துறையும் அவை.

கூதயங்கண்ணனார்.

(௩௫௬)

க. களரி - காடு.

உ. புறநா. ௩௬௨ : கள-அ ; “நன்கலுங் கூகை நகும்” பு - வெ.
 வஞ்சி. ச.

௩. ஈமவிளக்கு - பிணஞ்சூடும் விரகின் அழல.

ச. அஞ்சுவந்தன்று - அச்சம் வரப்பெற்றது. முதுகாடு - மயானம்.

௫. அமர்காதலர் - விரும்பியகாதலையுடையமகளிர். கூ. என்பு-எலும்பு.

௭. எல்லாருடைய பிற்காலத்தையும் தான்கண்டு.

அ. மன்பதை-மக்கட்டொகுதி. தானுய்-தானே இருப்பிடமாகி ; “மக்
 கட் பிணத்த சூகாடு” என்றார் ; நாலடி. கடக.

* இந்நூற் பழையபதிப்பில் இதன் முன்பிருந்தபகுதி சில பிரதிகளில்
 ௩௭௭ - ஆம் பாட்டில் முதலில் வரையப்பட்டிருந்தமையாலும், இச்செய்யுள்
 பழையபுரையிலிருந்து இந்த அளவிலேயே மேற்கோளாகக் காட்டப்பட்டிருந்த
 மையாலும், பொருண் முடிபாலும் இந்நூல் பதிப்பிக்கலாயிற்று.

† மு. இச்செய்யுள் காடுவாழ்த்தென்னுந் துறைக்கு மேற்கோள் ; தோல்.
 புறத்திணை. ௫. கசு - இளம் ; ஷெ. ஷெ. உச - ந.

(பி - ம்.)—1 ‘கள்ளிபொங்கிப்’ 2 ‘கூஉங்’ 3 ‘பிறழ்வால்’ 4 ‘அன்றிமஞ்சு’
 5 ‘எல்லாப்’

(௩௫௭.) குன்றுதலை மணந்த மலைபிணித் தியாத்தமண்
 பொதுமை சுட்டிய மூவ ருலகமும்

க. குன்று - சிறுமலை. பிணித்து யாத்த - மிக உறுதியாக யாக்கப்
 பெற்ற.

உ. சுட்டிய - நன்குமதிக்கப்பெற்ற. மூவருலகம் - சேர சோழபாண்டிய
 ருடைய நாடுகள் ; ‘உலகம்’ என்பது பூமியில் ஏகதேசத்திற்கும் வழங்கும் ;
 “மாயோன் மேய காடுறை யுலகமும்” தோல். அகத்திணை. து. ௫.

சஎ0 புறநானூறு மூலமும் குறிப்புரையும்.

பொதுமை யின்றி யாண்டிசி னோர்க்கு
மாண்ட வன்றே யாண்டிக டிணையே
ரு வைத்த தன்றே வெறுக்கை வி.....

.....ணை

புணைகை விட்டோர்க் கரிதே துணையழத்
தொக்குயிர் வெளவுங் காலை
மிக்கரை நின்றிவார் துக்கரை 1 கொளலே.

திணை - அது ; துறை -பெருங்காஞ்சியுமாம்.
பிரமனார்.

(௩௫)

௩. பொதுமையின்றி-சிறப்பாக. ஆண்டிசினோர்க்கும் - ஆண்டோர்க்குப்
ச-ரு. ஆண்டிகள் - வாழ்நாட்கள். வெறுக்கை துணை வைத்ததன்றே
பொற்குவியல துணையாக வைக்கப் பெற்றதன்று; அழியுந்தன்மையதென்றபடி
எ. புணை - தெப்பம். துணை - மனைவி.

அ. கூற்றுவன்தமர் வந்து கூடி உயிரை வெளவுங்காலத்தில்.

க. உக்கரை - அக்கரை ; வீட்டுலகம்.

(க) கொளல் (எ) அரிது.

(பி - ம்.)—1 'கொளலே'

(௩௫அ.) பருதி சூழ்ந்தவிப் பயங்கெழு மாநில
மொருபக லெழுவ ரெய்தி யன்றே
வையமும் தவமும் 1 தூக்கிற் றவத்துக்
2 கையவி யினைத்து மாற்றா தாகலிற்
ரு கைவிட் டனரே காதல ரதனால்

க. பருதி - சூரியன். பயம் - பிரயோசனம்.

உ. பகல்-நாள் ; ஒரு முகூர்த்தமுமாம். எழுவரைத்தலைவராக எய்திய
அத்தன்மையையுடையது.

௩. வையம் - பூமி. தூக்கின் - சீர்தூக்கினால்.

ச. ஐயவி - வெண்சிறுகடுகு. ஆற்றது - சீர் நிலலாது.

௩ - ச. தவத்திற் கு வையம் ஐயவியளவும் நீரையொவ்வாது ; " ஏமந்
ருலகமோ ரிம்மிப் பாலென, நாமவே னரபதி நீக்கி நன்கலந், தாமமார் மாலையு
தறக்கின் றுனரோ" சீவக. ௩0௨எ.

ரு. காதலர் - வீட்டில் விருப்பமுடையோர்.

(பி - ம்.)—1 'தூக்கிறவத்திரகைவினையினைத்தும்' 2 'ஐயவித
துணையும்'

புறநானூறு மூலமும் குறிப்புரையும். சங்க

விட்டோரை 1 விடாஅ டிருவே

2 விடாஅ தோரிவள் விடப்பட் டோரே.*

திணை - அது ; துறை - மனையறம் துறவறம்.

3 வான்மீகியார்.

(௩௫௮)

சு. பற்றுவிட்டோரை; “திண்ணையே தான்வேண்டி நீள்செல்வம் வேண்டா தான், தண்ணையே தான் வேண்டுஞ் செல்வம்” திவ். பெருமாள். ரு. கூ.

எ. விடாதோர் - விருப்பமொழியாதவர்கள்.

*மு. தோல். புறத்திணை. சூ. உக - ந. மேற்.

(பு - ம்.)—1 ‘விடாதுதிருவே’ 2 ‘விடாதோரிவன்’ 3 ‘வான்மீகையார்’

(௩௫௯.) பாறுபடப் பறைந்த பன்மாறு மருங்கின்

வேறுபடு குரல வெவ்வாய்க் கூகையொடு

பிணந்தின் குறுநரி நிணந்திகழ் பல்ல

1 பேளய் மகளிர் பிணந்தழூஉப் பற்றி

ரு விளரூன் நின்ற வெம்புலான் 2 மெய்யார்

களரி மருங்கிற் கால்பெயர்த் தாடி

யீம விளக்கின் வெருவரப் பேருங்

காடுமுன் னினரே நாடுகொண் டோரு

நினக்கும் வருதல் வைக லற்றே

க0 வசையு் நிற்கு யிசையு நிற்கும்

அதனால், வசைநீக்கி யிசைவேண்டியு

நசைவேண்டாது நன்றுமொழிந்து

3 நிலவுக் கோட்டுப் பலகளிற்றொடு

பொலம்படைய 4 மாமயங்கிட

கரு விழைகிளர் நெடுந்தே நிரவலர்க் கருகாது

க. பாறுபட - கெட. பறைந்த - தேய்ந்த. உ. கூகை - கோட்டான்.

௩. பல்ல - பல்லையுடையனவாய்.

ச. தழூஉப்பற்றி - தழுவி.

ரு. விளர் - வெண்ணை.

அ. காடு - மயானம்.

சு. வைகல் - கழிதல். நினக்கும் வைகல் வருதல் அற்று.

க0. வசை - பழி. இசை - புகழ்.

க0 - கஉ. “கெடுவ லெனப் பட்டக் கண்ணுந் தனக்கோர், வருவல்ல செய் தலே வேண்டு-நெடுவரை, முற்றுநீராழி வரையகத் திண்டிய, கற்றேயுந் தேயாது சொல்” பழ. ௩௯௪.

கசு. பொலம்படை - பொற்கலனை. கரு. அருகாது - குறையாமல்.

(பு-ம்.)—1 ‘பேளமகளிர்’ 2 ‘மெய்யகளரி’ 3 ‘நிலவுத்தோட்டு’ 4 ‘மாமயங்கி’

சஎஉ புறநானூறு மூலமும் குறிப்புரையும்.

கொள்ளென ¹ விடுவை யாயின் வெள்ளென
வாண்டுநீ பெயர்ந்த பின்னு
மீண்டுநீடு விளங்குநீ யெய்திய புகழே.

திணை - அது ; துறை - பெருங்காஞ்சி.

² அந்துவன்கீரனைக்காவட்டனார்.

(௩௫)

கசு. விடுவையாயின்-கொடுப்பாயாயின் ; ' இடுவை ' என்று பிரிப்பி
பொருந்தும். வெள்ளென - யாவர்க்கும் தெரிய ; புறநா. ௨௦௭ : சு.

கஅ. புகழ் நீடுவிளங்கும்.

(பு - ம்) —1 'விடுகையாயின்' ² 'அந்துபன கீரனைத்தகா நட்டனார்'

(௩௬௦.) ¹ பெரிதாராச் சிறுசினத்தர்

சிலசொல்லாற் பலகேள்வியர்

நண்ணுணர்வினாற் ² பெருங்கொடையர்

கலுழ்நனையாற் றண்டேறலர்

௫ கனிகுய்யாற் கொழுந்துவையர்

³ தாமுவந்து தழுஉமொழியர்

⁴ பயனுறுப்பப் பலர்க்காற்றி

யேம மாக விந்நில மாண்டோர்

சிலரே பெரும கேளினி நாளும்

௧௦ பலரே தகையம் தறியா தோரே

யன்றோர் செல்வமு மன்னி நில்லா

தின்னு மற்றதன் பண்பே யதனா

னிச்சமு ⁵ மொழுக்க முட்டிலை பரிசி

னச்சவர் கையி ⁶ னிரப்ப லோம்புமதியச்சுவரப்

உ. ஆல், ஓடு. "பலசொல்லக் காழறுவர் மன்றமாசற்ற, சிலசொல்
மேற்ற தவர்" குறள், ௬௪௬.

ச. கலுழ்நை - கலங்கியகள்.

௫. குய் - நறுமணப்புகை. துவை - துவையல்.

சு. தாமுவந்து - வணங்குதலைவிரும்பி.

எ. ஆற்றி - கொடுத்தது.

௧௦. தகையம்.து - மேற்கூறியதன்மையை.

௧௩. முட்டிலை - குறைபாடில்லாயாய்.

௧௪. நிரப்பல ஒம்பு - நிரப்புதலைப் பாதுகாப்பாயாக.

(பு - ம்.) —1 'பெரிதாராற் சிறு சினத்தார்' ² 'பெருங்கொடை' ³ 'தாமுவ
தழு உம்' ⁴ 'பானுறுப்ப' ⁵ 'ஒழுக்கமும்' ⁶ 'இரப்ப லோம்புமதியஞ்சுவரப்

புறநானூறு மூலமும் குறிப்புரையும். சௌக

கரு 1 பாறிறை கொண்ட பறந்தலை மாகத
 கள்ளி 2 போகிய களரி மருங்கின்
 வெள்ளி னிறுத்த பின்றைக் கள்ளொடு
 3 புல்லகத் திட்ட சில்லவிழ் வல்சி
 புலைய னேவப் புன்மே லமர்ந்துண்

20 டமல்வாய்ப் புக்க பின்னும்
 பலர்வாய்த் திராஅர் பருத்துண் டோரே.

4 தீணையும் துறையும் அவை.

5 தந்துமாறனைச் சங்கவருணரேனும் நாகரியர்பாடியது. (௩௬௦)

கசு. புறநா. ௨௨௫ : எ ; ௨௪௫ : ஈ ; ௩௫௬ : க.

கௌ. வெள்ளில் - பாடை. நிறுத்த - நிறுத்திய.

கஅ. புல் - தருப்பை. அலிழ் - பருக்கை ; வல்சி - உணவு.

கக. “உப்பிலிப் புழுக்கல் காட்டுட் புலைமக னுகுப்ப வேகக், கைப்பலி யுண்டு ” (சீவக. ௨௬௮௪) என்பதற்கு இவ்வடி மேற்கோள்.

கக - சு. புறநா. ௩௬௩ : ௧0 - ௧௪.

(பி - ம்.)—1 ‘பாறிறை’ 2 ‘போதியகளரி’ 3 ‘புககலத்திட்ட’ 4 ‘இதுவு மது’ 5 ‘தந்துமாறனை’

(௩௬௧) காரெதி ருருமி னுரறிக் கல்லென
 வாருயிர்க் கலமரு மாராக் கூற்ற
 நின்வர வஞ்சலன் மாதோ நன்பல
 கேள்வி முற்றிய வேள்ளி யந்தணர்க்
 ௫ கருங்கல நீரொடு சிதறிப் பெருந்தகைத்
 தாயினன்று பலர்க்கீத்துத்
 தெருணடை மாகளிரொடு 1தன்
 னருள்பாடுநர்க்கு நன்கருளியு
 முருணடை.....அன்றதன்

௨. உயிர்க்கு - உயிரைக் கைக்கொண்டு செல்லுதற்கு. ஆரா - தெவிட் டாத. கூற்றம், லிளி.

௩. அஞ்சலன் - அஞ்சான். ௫. கலம் - ஆபரணம். நீர் - தாரைநீர்.

ச - ௫. “ஏற்ற பார்ப்பார்க் கீர்ங்கை நிறையப், டூவும் பொன்னும் புனல் படச் சொரிந்து” புறநா. ௩௬௭ : ச - ௫.

சு. நன்று - மிக. எ. மா - குதிரையை.

(பி - ம்.)—1 ‘தனராபாடுநர்க்கு’

சகச புறநானூறு மூலமும் குறிப்புரையும்

க0 ஞாள்சேருநர்க் கினிதித்தம்
 புரிமாலையர் பாடினிருக்குப்
 பொலந்தாமரைப் பூம்பாணரொடு
 1கலந்தனையு ரீளிருக்கையாற்
 பொறையொ.....மாநோக்கின்
 கரு வில்லென 2 விலங்கிய புருவத்து வல்லென
 நல்கி னானஞ்ச முள்ளெயிற்று மகளி
 ரல்கு ஞங்கா வசைஇ மெல்லென
பொலங்கலத் தேத்தி
 யமிழ்தென மடிப்ப மாந்தி யிகழ்விவ
 உ0 வில்ல வுலகத்து.....மைரீ
 சொல்ல வேண்டா.....முந்தறிந்த

.....

.....ஞி.

(௩௪௧)

௧௨. பொலந்தாமரை - பொழும்புமர.

௧௩. இலங்கியபுருவம் - இலங்கியவாய்க்கண்.

௧௪. வல்லென - கிசைய; உதவெனவெனம். ௧௬. கலந்த - டெசின்.

௧௫-௧. பன்னின் ஊமைக்கயிற் றாலிகையப் பொறையெனது: 'அமிழ்து பொறி சொல்ல வந்த வந்த, வந்ததிலங்கு மடபெயிறைச் சின்மொழியிவை' தனி. ௧௪.

(பி - ம்.)—1 'கலந்தனையு' 2 'கலந்தனையு' உதவ

(௩௪௨.) ஞாயிற் றன்ன வாய்மணி மிடைந்த

1 மதியுற ழார மார்பிற் புரளப்

பலிபெறு முரசம் பாசறைச் சிலைப்பப்

பொழிலகம் பரந்த பெ.....

௧. ஆய்மணி - ஆராய்ந்தெடுத்த மாணிக்கம்; அழகியமணியுமாம்.

௨. வட்டப்பூண் புரள; மதியுறழாரம் - பிறைவடமுமாம்.

௩. முரசு பலிபெறுதல், இத்தால் ௫௦ - ஆம் பாட்டாலும் அதன் குறிப் பாலும், "கடம்பறுத் தியற்றிய வலம்படு வியன்பனை, யாடுநர் பெயர்ந்துவத் தரும்பலிதைய" (பதிற். ௧௭), "கோற்றொழில் வேந்தன் கொற்ற முரசம், பெரும்பனைக் கொட்டிது ளரும்பலி யோச்சி" (பெருநீ. ௨: ௨, ௨௬ - ௩௦) என்பவற்றாலும் அறியலாகும்.

(பி - ம்.)—1 மணியுற ழாரம்'

புறநானூறு மூலமும் குறிப்புரையும். ௪௪௫

௫கும் விசய ¹வெண்கொடி
யணங்குருத் தன்ன கணங்கொ டானைக்
கூற்றத் தன்ன மாற்றரு முன்பி
ஞக்குரற் காண்பி ² னந்த னுளர்
நான்மறைக் குறி.....யி

௧௦ னறங்குறித் தன்று பொருளா குதலின்
மருடர்ந்து மயக்கொரீஇக்
கைபெய்தநீர் கடற்பரப்ப
வாமிருந்த வடைநல்கிச்
சோறு ³ கொடுத்து மிகப்பெரிதும்

௧௫ வீறுசான.....நன்றுஞ்
சிறுவெள் ளென்பி னெடுவெண் களரின்
வாய்வன் காக்கை கூகையொடு கூடிப்
பகலுங் கூவு மகலு ளாங்கட்
காடுகண் மறைத்த கல்லென் சுற்றமொ

௨௦ இல்லென் றில்வயிற் பெயர மெல்ல
விடஞ்சிறி தொதுங்க லஞ்சி
புடம்பொடுஞ் சென்மா ருயர்ந்தோர் நாட்டே.

திணை - பொதுவியல். துறை - பெருங்காஞ்சி.

அவணிக் சிறுவெண்டேரையார்.

(௩௭௨)

௫. வெற்றியைப் புலப்படுத்தும் வெள்ளிய கொடி; “விசயம் வெல்
கொடி யுயரி” (மலை. ௧௧); “புலவுப்படக் கொன்று மிகைதோ லோட்
டிப், புகழ்செய் தெடுத்த விறலசா னன்கொடி” (மதுரை. ௩௮௦-௭௧); “மலை
நீர், வென்றெழு கொடியிற் றோன் றும்” (மலைபடு. ௫௮௧ - ௨); “வான்றோய்
வெல்கொடி” பதிற். ௧௧ : ௧.

௭. அணங்கு உருத்தன்ன தானை - தெய்வங்கள் உருக்கொண்டுவந்தார்
போன்ற சேனை; உருத்தன்ன - கோபித்தார் போன்ற வெள்ளுமாம்.

௭. புறநா. ௫௬ : ௧௧; “கூற்றத் தன்ன மாற்றருமொயம்பின்” முருகு. ௮௧.

௧௨. தானநீர் கடலிற் சென்றுபரவ.

௧௩. ஆம் - நீர். அடை - தண்ணடை; மருத நிலத்தார்.

௧௪. வாய்வன்காக்கை - வல்லவாயையுடைய காக்கை. கூகை - கொட்

டான்; மு. புறநா. ௨௩௮ : ௩.

௧௭ - ௮. புறநா. ௩௫௬ : ௨; “பேணு ரகநாட்டு, நன்பகலுங் கூகை
நகும்” பு-வே. வஞ்சி. ச.

௧௯. சுற்றத்தின் மிகுதி கூறியபடி. ௨௦. இல்லென்று - இல்லையென்று.

(பி - ம்.)— 1 ‘வென்கொடி’ 2 ‘அந்தணுளர்’ 3 ‘கொடுக்குமிகப்’

சுள்ள புறநானூறு மூலமும் குறிப்புகளும்.

(நகூந.) 1 இருங்கட லுடுத்தவிப் பெருங்கண்² மாநில
முடையிலே³ நடுவண திடை⁴ பிறர்க் கின்றித்
தாமே யாண்ட வேமங் காவல
ரிடுதிரை மணலினும் பலரே சுடுபிணக்
ரு காடுபதி யாகப் போகித் தத்த
நாடு பிறர்கொளச்⁵ சென்றுமாய்ந் தனரே
அதனால், நீயுங் கேண்மதி⁶ யத்தை வீயா
துடம்பொடு நின்ற வுயிரு மில்லை
மடங்க லுண்மை மாயமோ வன்றே
கரு⁷ கள்ளி லேய்ந்த⁸ முள்ளியம் புறங்காட்டு
வெள்ளில் போகிய வியலு ளாங்க
னுப்பிலாஅ வவிப்புழுக்கல்
கைக்கொண்டு பிறக்குநோக்கா
9 திழிபிறப்பினே னீயப்பெற்று
கரு நிலங்கல னாக விலங்குபலி மிசையு

க. “இருங்கட லுடுத்தவிப் பெருங்கண் ஞாலம்” பெருங். உ: கள,கரு.

உ. உடைமரத்தின் இலை மிகச்சிறியது; “சிறியிலையுடை” புறநா.
நகூந: ச.

நகூ. “ஒருதா மாகிய பெருமையோர்” (புறநா. நகூந: ச); “ஒருநீயாகித்
தோன்ற” முருகு. உகூச.

க - நகூ. “இருங்கட லுடுத்த, மண்ணுள் செல்வதது மன்னவ ரேதே”
மணி. உஉ: அ0 - அக.

ரு. - க. புறநா. நகூந: க - ரு.

எ - அ. “வீயாது... இல்லையெல் புழியும், வீயாமை நீங்காமெக்கண்
வந்தது” குறள். உ0எ - பரிமேல். வி.

சு. மடங்கல - யமன். மு. புறநா. நகூந: உ0. “வருங்காலன் நின்
ணிதே” சிறுபஞ்ச. உகூ.

கச. சீவக. உகூஅச - மேந்.

க0 - கச. மு. புறநா. நகூந: கள - சு.

கச - ரு. “இழிபிறப்பினோன்...மிசையுமென்புழிப் பெற்றென்னுஞ்
செய்தெனெச்சத்திற்கு முடிபாகிய மிசையுமென்னும் வினையை இடைநின்ற
சொற்கள் விசேடித்து நின்றன” தோல். எச்ச. சூ. ருக - ந.

(பி - ம்.)—1 ‘கருங்கடலுடுத்த’, ‘இருங்கடற்றையொடு பெருநிலங்
கவைஇ’ 2 ‘மாநிலத்து’ 3 ‘நடுவுபிற.....வன்றி’ 4 ‘பெறக்கொழியத்’ 5 ‘சென்று
மாயந்தோரே’, ‘சென்று பாயந்தோரே’ 6 ‘அக்கை’ 7 ‘களளி வேயநத்’ 8 ‘முள
ளிய புறங்காட்டு’, ‘முள்சுடலை நளிசுடலை’, ‘முள்ளிக்கள்ளி நள்ளிருஞ் சுடலை’
9 ‘இப்பிறப்பினோன்’

புறநானூறு மூலமும் குறிப்புரையும். சஎஎ

மின்னு வைகல் வாரா 1 முன்னே

செய்நீர் முன்னிய வினையே

முந்நீர் வரைப்பக முழுதுடன் துறந்தே.*

2 திணையும் துறையும் அவை.

.....ஐயாதிச்சீறு 8 வேண்டேரையார். (௩௬௩)

கசு - அ. முடிந்தது போன்று முடியாதாகிய புறப்பாட்டு வண்ணத் திற்கு (தொல். செய். சூ. ௨௨௫ - பேர், ந) இவ்வடிகள் மேற்கோள்.

* இச்செய்யுள், 'மாற்றருங் கூற்றஞ் சாற்றிய பெருமை' (தொல். புறத் திணை. சூ. ௧௧௧-இளம்) என்னுந் துறக்கும், 'வீடேதுவாக வன்றி வீடு பேற்று நெறிக்கட் செல்லும் நெறியேதுவாகக்கூறியது' (தொல். புறத்திணை. சூ. ௨௪-ந.) என்பதற்கும், 'வாயுரைவாழ்த்து' (நெ. செய். சூ. ௧௦௭-இளம்; நெ. ௧௧௨-பேர், ந) என்னும் பகுதிக்கும் மேற்கோள்; "இருங்கடலுடுத்த..... துறந்தே: இதனுள், உப்பிலாஅவிப் புழுக்கலென்பது முதலாக மூன்றடி வஞ்சியடி" (தொல். செய். சூ. ௧௧௨) என்பது இளம்பூரணம்; "உப்பிலாஅ வலிப் புழுக்கல், கைக்கொண்டு பிடிக்குநோக்காது" எனவும் காட்டுப; இவை வஞ்சியடி யெனப்படுமென்பது. வெண்சீரான் வஞ்சியடிவருமோவெ னின் வாரா, வஞ்சிச்சீர்விரலினல்லது. 'உப்பிலாஅ வலிப்புழுக்கல்' என்பதோ வெனின், அது மற்ரை இரு சீரடியொடு கூட்டத்துக்காட்டலானும் வஞ்சியடி போன்றது," "உப்பிலாவலிப் புழுக்கல் முதலியன வஞ்சியடி." (தொல். செய். சூ. ௧௧௨. பேர், ந) "இருங்கடல்.....துறந்தே: இதனுள் 'உப்பிலாஅ வலிப்புழுக்கல்' எனவும், 'கைக்கொண்டு பிடிக்குநோக் காது' எனவும், 'இழிபிரப்பினே னீயப்பெற்று' எனவும் வஞ்சியடி விரலி வந்தவாறு" யா - வி. அடியோத்து, சூ. ௭; யா-கா. ஒழிபு. சூ. ௪-உரை; இ-வி. சூ. ௭௪௫ - உரை.

(பி - ம்.)—1 'இன்னசெய்தி நீ முன்னியவினையே' 2 'இதுவுமது' 8 'வேண்டேரையார்'

(௩௬௪.) வாடா மாலை பாடினி யணியாப்

பாணன் சென்னிக் 1 கேணி பூவா

வெரிமரு டாமரைப் பெருமலர் 2 தயங்க

க. வாடாமாலை - பொன்னரிமாலை. பாடினி - விறலி.

க - ஈ. புறநா. ௧௧௧: ௧௬ - ௭ அடிகளையும், அவற்றின் குறிப்பையும், "மங்குல்வானத்துத்திங்கடையக்கு, மாடுவண்டிமிரா வழலிர் தாமரை, நீடி ரும் பித்தை பொலியசகுட்டி, வரவுக்கடன் முகந்த பருவவானத்துப், பகற் பெயற்றுளியின் மின்னுந்மிர்ந்தாங்குப், புனையிருங்கதுட்பகம் பொலியப் பொன்னின், றொடையமை மாலை விறலியர் மலைய" (பெரும்பாண். ௪௮௦ - ௮௬) என்பதையும் பார்க்க.

௨ - ஈ. கேணி பூவாத்தாமரை - பொற்றாமரைப்பு; "பனி நீர்ப் பூவா மணிமிடை குவளை" புறநா. ௧௫௩ : ௭.

(பி - ம்.)—1 'தெனிபூவா' 2 'கயங்க'

சஎஅ புறநானூறு முலையும் குறிப்புரையும்.

மைவிடை நிரும்போத்துச் செந்திச் சேர்த்திக்
 ௫ காயங் கனிந்த கண்ணகன் கொழுங்குறை
 நறவுண் செவ்வாய் நாத்திறம் பெயர்ப்ப
 வுண்டுந் தின்று மிரப்போர்க் 1 கீய்ந்து
 2 மகிழ்கம் வம்மோ மறப்போ ரோயே
 யரிய வாகலு முரிய பெரும
 ௧௦ நிலம்பக வீழ்ந்த வலங்கற் பல்வேர்
 முதுமரப் பொத்திற் கதுமென வியம்புந்
 3 கூகைக் கோழி யானாத்
 தாழிய பெருங்கா 4 டெய்திய ஞானநே.

திணையும் துறையும் அவை.

அவணைக் கூகைக்கோழியார்.

(நகசச)

ச. மைவிடையிரும் போத்து - ஆட்டுக்கிடாய்; “விடைவீழ்த்துச் கு
 கிழிப்ப” (புறநா. நகசச : ௨௦) என்பதையும், புறநா. ௨௬௨ - ஆம்
 பாட்டின் முதலடியையும் அதன் அடிக்குறிப்பையும் பார்க்க.

அ. மகிழ்கம் - மகிழ்வேமாக. ௧௦. அலங்கல் - அசைதல்.

கக. பொத்து - பொந்து. கதுமென இயம்பும் - கேட்போர் திடுக்கிட்டஞ்
 சம்படி சுட்டுக்குவியென்று ஒலிக்கும்; “சாவோர்ப் பயிருந் கூகையின் குர
 லும்” மணி. சு: ௭௫.

க௨. கூகை - பேராந்தை; கோட்டாலுமாம். கோழி - காட்டுக்கோழி;
 “கூகைக் கோழி வாகைப் பறந்தலை” (குறுந். நக௭௩.) இவ்வடியால் ஆசிரியரு
 டைய பெயர்க் காரணம் புலப்படுகின்றது.

க௩. தாழிய பெருங்காடு - பிணங்களைக் கவிக்கும் தாழ்களையுடைய
 மயானம்; புறநா. ௨௨௮: கக-ஆம் அடி முதலியவற்றிற் குறிப்பைப் பார்க்க.
 பெருங்காடு: புறநா. ௨௫௦: ௩.

கக - ந. “பொத்த வறையுட் போழ்வாய்க் கூகை, சுட்டுக் குவியெனச்
 செத்தோர்ப் பயிரும், கள்ளியம் பறந்தலை” புறநா. ௨௪௦: ௭-௯ ஆம் அடிகளை
 யும் அவற்றின் குறிப்புக்களையும் பார்க்க.

(க௩) எய்தியஞான்று (க) அரியவாகலு முரியவெனக் கூட்டுக.

(பி - ம்.)—1 ‘சந்தும்’ 2 ‘மகிழ்கவம்மோ’ 3 ‘கூகை கோழியானாத்’
 4 ‘எய்தியதுஞான்று’

(நக௫.) மயங்கிருந் 1 கருவிய விசம்பு முகனாக

வியங்கிய விருசுடர் கண்ணெனப் 2 பெயரிய

க. கருவி - மின் முதலிய வற்றின் தொகுதி.

௨. இருசுடர் - குரிய சந்திரர்.

(பி - ம்.)—1 ‘கருவி விசம்புதகனாக’ 2 ‘பெரிய’

புறநானூறு மூலமும் குறிப்புரையும். சஎக

1 வளியிடை வழங்கா வழக்கரு நீத்தம்
 வயிரக் 2 குறட்டின் 3 வயங்குமணி யாரத்துப்
 ௫ பொன்னர் திகிரி முன்சமத் 4 துருட்டிப்
 பொருநர்க் காணச் செருமிகு முன்பின்
 முன்றோர் செல்லவுஞ் 5 செல்லா தின்னும்
 6 விலைலப் பெண்டிறிற் பலர்மீக் கூற
 7 வுள்ளேன் 8 வாழியர் யானெனப் பன்மா
 ௧௦ ணிலமக ளழுத காஞ்சியு
 முண்டென 9 வுரைப்பரா லுணர்ந்திசி னேரே.*
 திணை - காஞ்சி. துறை - பெருங்காஞ்சி.
 10 மார்க்கண்டேயனார். (௩௬௫)

௩. வளி - காற்று.

௫. பொன்னந்திகிரி - சக்கரம் ; “பொன்னணி திகிரியஞ் செல்வன்”
 சீவக. ௧௨௦௩; தோல். குறறியலுகரப். ௫. எஅ - ந. மேற்.

௬. பொருநர் - போர்செய்யும் பகைவரை. முன்பு - வலி.

௭. முன்றோர் - முன்பு ஆண்ட அரசர்கள். செல்ல-வேறுலகத்தையடைய.

௮. விலைலப்பெண்டிர் - விலைமாதர் ; பரத்தையர்.

௧௦. காஞ்சி - நிலயின்மை ; “நிலமக ணெஞ்சுகை யெறிந்து வையவும்”
 (சீவக. ௨௨௨௧) என்பதற்கு இவ்வடி மேற்கோள்.

* ௧. தோல். புறத்திணை. ௫. ௨௩ - ந. மேற்.

(பி - ம்.)—1 ‘வழியிடை’ 2 ‘குறட்டின்’ 3 ‘வயிரமணியாரத்துப்’ 4 ‘உரு
 ட்டிய’ 5 ‘சொல்லாது’ 6 ‘விலைலப்’ 7 ‘உள்ளேனவாழிய’ 8 ‘வாழியனெனப்’
 9 ‘உரைப்பருணர்’ 10 ‘மாக்கண்டையனார்’

(௩௬௬.) 1 விழுக்கடிப் பறைந்த முழுக்குரன் முரசு
 மொழுக்குடை மருங்கி னொருமொழித் தாக
 வரவெறி யுருமி 2 னுரறுபு சிலைப்ப
 வொருதா மாகிய பெருமை யோருந்
 ௫ தம்புகழ் நிதீஇச் சென்றுமாய்ந் தனரே
 அதுனால், அறவோன் மகனே மறவோர் செம்மால்.

௧. கடிப்பு - குறுத்தடி. ௩. உரறுபு சிலைப்ப - மிகமுழங்க.

௪. “புறநா. ௧௮: ௩ - ௪; ௩௬௩: ௨ - ௩.

௫. “தம்புகழ் நிதீஇத் தாமாய்ந் தனரே” புறநா. ௧௬௫: ௧ - ௨.

௬. செம்மால் - செம்மலே, தலைவனே.

(பி - ம்.)—1 ‘விழுக்கடிப்படைந்த’ 2 ‘உரறுபரிசைப்ப’

சுஅ0 புறநானூறு முழுவும் குறிப்புரையும்.

.....உரைப்பக் கேண்மதி

நின்னூற்றம் பிறரறியாது

க0 பிறர்கூறிய மொழிதெரியா

ஞாயிற் றெல்லை யாள்வினைக் குதவி

யிரவி னெல்லை வருவது நாடி

யுரை.....

உழவொழி பெரும்பக டழிதின் றுங்குச்

கரு செங்கண் மகளிரொடு சிறுதுணி யனைஇ

யங்கட் டேற ¹ லாங்கலத் துகுப்பக்

² கெடலருந் திருவ.....

மடை ³ வேண்டினர்க் கிடையருகா

தவிழ்வேண்டினர்க் கிடையருளி

உ0 விடைவீழ்த்துச் சூடுகிழிப்ப

நீர்நிலை பெருக்க வார்மண லடைகரைக்

காவுதோ றும்.....

மடங்க லுண்மை மாயமோ வன்றே.

திணையும் துறையும் அவை.

தருமபுத்திரனைக் கோதமலூர்.

(நகசுசு)

கூ. ஊற்றம் - வலி.

க0. தெரியா - தெரிந்து.

கக. பகற்காலத்தை முயற்சிக்கு உதவி.

கஉ. வருவது - பின்வருங்காரியத்தை.

கச. உழுத பெரிய (கடு) வைக்கோலைத்தின்றாற்போல; ‘‘உழுத நோன்பக டழிதின் றுங்கு’’ (புறநா. கஉரு; எ) எ பதையும் அதன் பீழ்க்குறிப்பையும் பார்க்க.

கரு. அனைஇ - கலந்து.

கந. கட்டேறல் - கள்ளின் தெளிவை.

கஅ. இடை - சமயம். அருகாது - குறையாமல்.

ககூ. அவிழ் - சோற்றுப்பருக்கை.

உ0. விடை - ஆட்டுக்கிடாய் ; (புறநா. நகசுசு; ச.) சூடு-சூட்டிவைச்சி.

உந. மடங்கல் - யமன் ; டு. புறநா. நகசுந; க்.

(பி - ம்.)—1 ‘ஆயகாசுது’ 2 ‘கெடலருந்திவே’ 3 ‘வேண்டினாகடையரு

தாதிவிழ்’

புறநானூறு மூலமும் குறிப்புரையும். சஅக

(௩௬௭) நாகத் தன்ன பாகார் மண்டிலந்

தமவே ¹ யாயினுந் தம்மொடு செல்லா

வேற்றோ ராயினு நோற்றோர்க் கொழியு

மேற்ற பார்ப்பார்க் கீர்ங்கை நிறையப்

௫ பூவும் பொன்னும் புனல்படச் சொரிந்து

பாசிழை மகளிர் பொலங்கலத் தேந்திய

நாரரி ² தேறன் மாந்தி மகிழ் சிறந்

திரவலர்க் கருங்கல மருகாது வீசி

வாழ்தல் வேண்டுமிவண் வரைந்த வைகல்

௧௦ வாழச் செய்த ³ நல்வினை யல்ல

தாழந் ⁴ காலேப் புணைபிறி தில்லை

யொன்றுபுரிந் தடங்கிய விருபிறப் பாள்

முத்திப் புரையக் காண்டக விருந்த

க. நாகம் - தேவலோகம்; பவணலோகமுமாம்; தக்கயாகப்பாணியில் 'மா'லோகமாற்பா' (௧௦௭௭) என்னுந்தாழிசைக்கு இவ்வடிமேற்கோள்; பாகு-பகுதி; மண்டிலம் - நாடு.

உ. தம - தம்முடையன.

௩. நோற்றோர்க்கு ஒழியும் - தவஞ்செய்தோர்க்கே உரியனவாகும்.

ச. ஏற்ற-யாசித்த. ஈர்ங்கை-குளிர்ந்தகை, புறநா. ௨௫௮: ௫, ௩௬௩: ௧௦.

௫. புனல் - தாரைநீர்.

ச - ௫. "அந்தணர்க், கருங்கல நீரொடு சிதறி" புறநா. ௩௬௧: ச - ௫.

எ. நாரரிதேறல் - பன்னாடையால் வடிக்கப்பட்ட கள்ளின் தெளிவை; புறநா. ௧௭௦: ௧௨.

௬ - எ. "ஒண்டொடி மகளிர் பொலங்கலத் தேந்திய, தண்கமழ் தேறன் மடுப்ப மகிழ்சிறந்து" புறநா. ௨௪ : ௩௧ - ௨.

அ. "பரிசிலர்க் கென்று, மருகா தீயும் வண்மை"; "இரவலர்க், கருகா தீயும் வண்மை"; "இரவலர்க் கருகாது, கொள்ளென விடுவை" புறநா. ௩௨௦: ௧௬ - ௭; ௩௨௬: ௭ - ௮; ௩௫௬: ௧௫ - ௬.

சு. "வேண்டுமென்பது உம்மீற்றான்வந்ததோர் ஏவல கண்ணிய வியங்கோள்; வாழ்தல்.....வைகல்" சீவக. ௨௦௧-ந; தோல். வினை. சூ. ௨௬-ந; இ - வி. சூ. ௪௬, ௫௦, ௨௩௬ - உரை. மேற்.

௧௨ - ௩. "அந்தண ரருங்கட னிறுக்கு, முத்தி" (புறநா. ௨: ௨௨-௩) என்பதையும் அதன் கீழ்க்குறிப்பையும், "ஒன்றுபுரி கொள்கை யிருபிறப்பாளர், முத்திச் செல்வத்து" (சீலப். ௨௩ : ௬௭ - ௮) என்பதையும் பார்க்க.

௧௩. காண் தக - அழகுதக.

(பி - ம்.)—1 'ஆயினுந் தம்மொடு' 2 'தெறவவாது நன மகிழ்ந்த', 'தெறநாணமகிழ்ந்துங்குநது' 3 'நாலவினை' 4 'காலத்துத் துணைபிறிது'

சுஅஉ புறநானூறு மூலமும் குறிப்புரையும்.

கொற்ற 1 வெண்குடைக் கொடித்தேர் 2 வேந்திர்
கடு யானறி யளவையோ 3 விதுவே வானத்து
வயங்கித் தோன்று மீனினு 4 மிம்மென
வியங்கு மாமழை யுறையினு
முயர்ந்துமேற் 5 தோன்றிப் பொலிகதூந் நாளே.

திணை - பாடாண்டிணை ; துறை - வாழ்த்தியல்.

சோமான்மார் 6 வெண்கோவும், பாண்டியன் கானப்பேர் 7 தந்
உக்கிரப் பெருவழதியும், சோழன் இராசதீயம் வேட்ட பெருநற்கீள்
யும் ஒருங்கிருந்தாரை ஓளவையார். (நசுஎ)

கசு. கொற்றம் - அரசவுரிமை.

கசு - அ. " இமயத் திண்டி யின்குரல் பபிற்றிக், கொண்டன் மாமழை
பொழிந்த, துண்பஃ றுளியினும் வாழிய பலவே " புறநா. நசு: உக - ந
ந.எக: உச - டு.

(பி - ம்.)—1 'நீள்குடை' 2 'வேந்தர்' 3 'இவ்வெ' 4 'இமமெனப்பரந்த'
யறகுமாமழை' 5 'தொண்டிம்பொலிக' 6 'வெண்கோவும்' 7 'கடந்த'

(நசுஅ) களிறு முகந்து பெயர்குவ மெனினே

யொளிறுமழை தவிர்க்குங் குன்றம் போலக்
கைம்மா வெல்லாங் கணையிடத் தொலைந்தன

1 கொடிஞ்சி நெடுந்தேர் முகக்குவ மெனினே

2 கடும்பரி நன்மான் வாங்குவயி னெல்கி

நெடுமீழ் டுழிந்து நிலஞ்சேர்ந் தனவே

கொய்சுவற் புரவி முகக்குவ மெனினே

3 மெய்நிறைந்த வடுவொடு பெரும்பிறி தாகி

வளிவழக் கறுத்த வங்கம் போலக்

க0 குருதியம் பெரும்புனல் கூர்ந்தனவே யாங்க

4 முகவை யின்மையி னுகவை யின்றி

க - உ. புறநா. கசுஎ: ச; நசுசு: உச - எ.

எ. சுவல் - பிடரி. அ. பெரும்பிறிது - மரணம்.

க. காற்றால் போக்குதலொழிக்கப்பெற்ற கப்பலபோல ; " வழக்கு
மாறு கொண்டு " (கலி. க0க) என்பதற்கும், " வழக்குநெறிமாயம் " (சீவக.
உஅஎந்) என்பதற்கும் இவ்வடி மேற்கோள்.

கக. முகவை - முகந்து செல்லும்பரிசில் (புறநா. நசுசு:உஎ); உகவை-
உகத்தல்.

(பி - ம்.)—1 'கொடிஞ்சி' 2 'மெய்சிறைகதடு வாரிபெரும் பிறிதாகி வழ
ககறுத்த' 3 'முகவையின்மையின்றி'

புறநானூறு மூலமும் குறிப்புரையும். சஅங்

யிரப்போ ரிரங்கு மின்னா வியன்களத்
தாளழிப் படுத்த வாளே நுழவ
கடாஅ யானைக் ¹ கால்வழி யன்னவென்
கரு நெடாரித் தெண்கண் டெளிர்ப்ப வொற்றிப்
பாடி வந்த தெல்லாங் ² கோடியர்
முழவுமரு டிருமணி ³ மிடைந்தநின்
⁴ னரவுற ழார முகக்குவ ⁵ மெனவே.

தினை - வாகை ; துறை - மறக்களவழி.

சேரமான் தடக்கோநெடுஞ்சேரலாதன் சோழன்⁶ வேற்புறடக்
கைப்பெருநற்கீளியொடு போர்ப்புறத்துப்பொருதுவீழ்ந்தாரங்கழுத்தன்
னதாக உயிர்போகாது கிடந்தானைக் கழாத்தலையார். (நசுஅ)

கந. வீரர்களாகிய வைக்கோற்போரைக் கடாலிட்ட வாளாகிய ஏரை
யுடைய வீரனே (புறநா. நஎக : கரு - சு); “ஆளழி வாங்கி யதரி திரித்த,
வாளே நுழவன்” சிலப். உசு : உநந - ச.

கச - ரு. கால்வழி - காலிடம்; காற்சவடுமாம். தெடாரி - தடாரிப்பறை
(புறநா. நஎசு : ச.) தெளிர்ப்ப - ஒலிப்ப ; “பெருங்களிற் மடியிற் றேன்று
மொருக, ணிரும்பறை”, “பனைமரு ணெடுந்தாட் பலபிணர்த் தடக்கைப், புகர்
முகம்” புறநா. உசுந : க - உ ; நஎக : கக - உ0.

கசு. கோடியர் - கூத்தர்.

கஅ. ஆரத்திற்கு அரவு உவமை ; “விரவுமணி யொளிர்வரு மரவுற
முரமொடு” புறநா. நசுஅ : உசு.

(பி - ம்.)—¹ ‘காலகழிவனனவென்’, ‘காலகழியனனவென்’ ² ‘கொடி
யார்’ ³ ‘மிடைந்த நிரையுறுமாரம்’ ⁴ ‘அடையுறும்’ ⁵ ‘எனினே’ ⁶ ‘வெல்பஃ
றடக்கை’

(நசுசு) ¹ இருப்புமுகஞ் செறித்த வேந்தெழின் மருப்பிற்

² கருங்கை யானை கொண்மூ வாக

நீண்மொழி மறவ ரெறிவன ருயர்த்த

வாண்மின் னாக வயங்குகடிப் ³ பமைந்த

க. மு. புறநா. நஎ0 : உ0. இரும்பு - தந்தப்பூண் ; கோளகை; ஆரு
பெயர்.

உ. கருங்கை - பெரியகை ; கருமை - பெருமை ; “பெருங்கையானை”
(புறநா. ந : கக.) கொண்மூ - மேகம்.

ந. நீண்மொழி - சபதம். மறவர் - வீரர்.

ச. வாளாயுதம் மின்னலாக. கடிப்பு - குறுத்தடி.

(பி - ம்.)—¹ ‘இரும்பு’ ² ‘பெருங்கையானை’ ³ ‘அடைந்த’

சுஅசு புறநானூறு மூலமும் குறிப்புகளையும்.

ரு குருதிப் பலிய முரசு முழக்காக
வரசராப் பணிக்கு மணங்குறு பொழுதின்
வெவ்விசைப் புரவி வீசவளி யாக
விசைப்புறு வல்வில் வீங்குநா ¹ னுகைத்த
கணைத்துளி பொழிந்த கண்ணகன் கிடக்கை

க0 ² யீரச் செறுவயிற் றேரே ராக
விடியல் புக்கு நெடிய நீட்டின்
செருப்படை மிளிர்ந்த திருத்துறு ³ பைஞ்சாற்
பிடித்தெறி ⁴ வெள்வேல் கணையமொடு வித்தி
⁵ விழுத்தலை சாய்த்த வெருவரு பைங்கூழ்ப்
கரு ⁶ பேய்மகள் பற்றிய பிணம்பிறங்கு பல்போர்பு
கணநரி யோடு ⁷ கழுதுகளம் படுப்பப்
பூதங் காப்பப் பொலிகளந் தழீஇப்
பாடுநர்க் கிருந்த பீடுடை யாள

ரு. குருதிப்பலிய முரசு - இரத்தமாகிய பலியையுடைய வீரசு முரசு ;
“குருதி வேட்கை யுருகெழு முரசம்” புறநா. ௫0 : ௫.

உ - ரு. “உருமிசை முரசு முழக்கென விசைப்பச் செருநவில் வேழங்
கொண்முவாக” புறநா. ௩௭௩ : க - உ.

சு. அரசு அரா - பகையரசர்களாகிய பாம்புகள்.

எ. குதிரை காற்றாக ; “காலியற் புரவி” புறநா. ௧௭௮ : உ.

அ. வல்வில் : புறநா. ௧௫௨ : சு.

க. கணைத்துளி - அம்பாகிய மழைத்துளி.

க0. ஈரச்செறுவயின் - ஈரத்தையுடைய போர்க்களமாகிய வயலின்கண்.

சு - க0. கிடக்கையாகிய வயலில்.

கஉ. படை மிளிர்ந்த - ஆயுதமாகிய படைவாளால் கீழ்மேலாக மறிக்கப்
பட்ட ; “படைமிளிர்ந் திட்ட” (புறநா. ௪௨ : ௧௪) ; “உளிவாய்ச் சரையின்
மிளிர மிண்டி” (பெரும்பாண். ௬௨) ; படை, சிலேடை. சால் - படைச்
சாலில்.

க௩. கணையம் - கணையமரமென்னுமாயுதம். கணையமொடு வேலை வித்தி.

கச. கூழ - பயிர். கரு. போர்பு, சிலேடை.

கசு. கழுது-பேயில் ஒருசாதி ; “கூற்றக் கொஃதேர் கழுதொடு கொட்ப”
மதுரை. ௬௩௩.

கஅ. பாடுநர்க்கு - பாடிவருபவர்களுக்கு ஈதற்பொருட்டு.

(பி . ம்.)—1 ‘உதைத்த’ 2 ‘ஈசசெறுவவியிற்’, ‘ஈசசெறுவின்’ 3 ‘செரு
சாற்’ 4 ‘வைவேற்கணை யொடு’ 5 ‘இருநதலைசாய்த்த’ 6 ‘பேளையன்’ 7 ‘கழுது’

புறநானூறு மூலமும் குறிப்புரையும். சஅநி

- தேய்வை 1 வெண்காழ் புரையும் விசிபிணி
 ௨௦ வேய்வை காணு விருந்திற் போர்வை
 யரிக்குரற் றடாரி யுருப்ப 2 வொற்றிப்
 பாடி வந்திசிற் பெரும பாடான்
 நெழிலி தோயு மிமிழிசை யருவிப்
 பொன்னுடை நெடுங்கோட் டிமயத் தன்ன
 ௨௫ வோடை நுதல வொல்குத லறியாத்
 துடியடிச் சூழவிய பிடியிடை மிடைந்த
 வேழ முகவை நல்குமதி
 தாமா வீகைத் தகைவெய் யோயே.*

- கக. தேய்வை வெண்காழ்-சந்தனக்கட்டை, விசிபிணி-விசித்தவார்க்கட்டு.
 ௨௦. வேய்வை - குத்தம். “வேய்வை போகிய விரலுள் நரம்பு”
 (பொருந். கஎ.) விரந்து - புதுமை. [நகக: ௨ச.
 கக - ௨௦. “விசிப்புதுத் தமைத்த புதுக்காழ்ப் போர்வை” புறநா.
 ௨௧. அரிக்குரற்றடாரி - அரித்தெழுகின்ற ஓசையையுடைய தடாரிப்
 பறை; ஒலிநரம்பால் ஓசையையுடைய கிணைப்பறை யென்றுமாம்; உருப்ப -
 சூடுபிரக்க; புறநா. ௨௪௯: ச-ஆம் அடியையும் அதன்குறிப்பையும் “அகன்
 கட்டடாரி தெளிர்ப்ப வொற்றி”, “அரிக்குரற் றடாரி யிரிய வொற்றி”
 (புறநா. ௩௪௦: கஅ, ௩௬௦: எ) என்பவற்றையும் பார்க்க.
 ௨௨. வந்திசின் - வந்தேன்; “காண்கு வந்திசிற் பெரும”, “நிற்காண்
 குவந்திசினே”, “மல்லெயின் முகவைக்கு வந்திசிற் பெரும” (புறநா. கஎ:
 ௩௩, ௧௨௫: ச, ௩௪௩: ௩ச.) பாடான்று - ஓசைநிறைந்து.
 ௨௨ - ௩. “பாடான் திரங்கு மருவி” புறநா. ௧௨௪: ச.
 ௨௪. “பொற்கோட்டிமயம்” புறநா: ௨: ௨ச; ௩௬: ௧௪ - ௫.
 ௨௬. துடியடிச் சூழவியபிடி - உடுக்கையின் கண்போன்ற அடியை
 யுடைய கன்றை நீங்காத பெண்பாணை.
 ௨௭. முகவை - ஏற்றுக் கொள்ளும் பரிசில.
 ௨௬ - ௭. “மன்றுபடு பரிசிலர்க் காணிற் கன்றொடு, கறையடியானை யிரி
 யல் போக்கும்.....ஆய்”, “வரைமருள் முகவைக்கு வந்தெனன்”, “புகர்
 முக முகவைக்கு வந்திசின்” (புறநா. ௧௩௫) : கக - ௩; ௩௪௦: ௨௧; ௩௪௧ :
 ௨௦.) “துடியடி யன்ன தூங்கு நடைக் குழவியொடு, பிடிபுனர் பேழம் பெட்ட
 வை கொள்கென” (பொருந். ௧௨௫ - ௬) என்பதும், “இருபெயர்ப் பேராய
 மொ, டிலக்கு மருப்பிற் களிநு கொடுத்தும்” (மதுரை. ௧௦௧ - ௨) என்
 பதும், “கன்றும் பிடியுமென்னும் இரண்டு பெயரையுடைய பெரிய திரளுடனே
 விளங்குகின்ற கொம்பினையுடைய களிநுகளைக் கொடுத்தும்” என்னுமதன்
 உரையும் ஈண்டறியற்பாலன.

* ௩. தோல். புறத்தினை. சூ. கஎ - இளம், ஷெ ஷெ. சூ. ௨௧ - ௩;
 ஷெ உவம. சூ. ௯ - இளம் மேற்.
 (பி - ம்.)—1 ‘வெண்காள்’ 2 ‘ஒற்றப்’

சஅசு புறநானூறு மூலமும் குறிப்புரையும்

திணையும் துறையும் அவை; துறை - ஏர்க்கள உருவகமுமாம்.
சேரமான் கடலோட்டிய 1 வெல்கெழுத்டுவனைப் பரணர். (நகசு

(பி - ம்.)—1 'வேல்கெழு'

(ந௭௦)ளி

நாரும் போழுஞ் செய்துண் டொராங்குப்
1 பசிதினத் திரங்கிய விரும்பே ரொக்கற்
கார்பதங் கண்ணென மாதிரர் துழைஇ
நு வேருழந் துலறி மருங்குசெத் தொழியவந்
தத்தக் குழிஞைத் துடிமரு டங்குர
லுழுஞ்சிலங் கவட்டிடை யிருந்த பருந்தின்
பெடைபயிர் குரலோ டிசைக்கு மாங்கட்
கழைகாயந் துலறிய வறங்கூர் நீளிடை

உ. நார் - மரங்களின் நார் ; போழ் - பனங்குருத்து. உண்டு - சுவைத்
துண்டு; புறநா. ந௭௦: நு.

ந. பசிதினத்திரங்கிய விரும்பேரொக்கற்கு - பசிதினலால் வருத்தமுற்ற
கரிந்த பெரியசுற்றத்தார் பொருட்டு ; "பசிதினத் திரங்கிய வொக்கல்", "பசி
தினத் திரங்கிய கசிவுடையாக்கை", "இலம்பா முழந்தவென் னிரும்பே ரொக்
கல்", "இரும்பே ரொக்கல் பெரும்புலம் பகற்ற", "பசித்தென வீங்கு வந்திழுத்த
வென் னிரும்பே ரொக்கல்", "இரும்பே ரொக்கல் பெரும்புலம் புறினும்"
(புறநா. கடுக: உக, கக: ச; ந௭அ: கந, நக: கஅ, நகச: எ-அ, நகச:
கச), "பழம்பசி கூர்ந்தவெம் மிரும்பே ரொக்கலொடு" பெரும்பாண். உரு.

ச. ஆர்பதம்-உண்ணுமுணவு ; "தேரிற் றந்தவர்க் கார்பதநல்கும்...இசை
சாரேன் றல்", "நெல்லி,னம்பண வளவை விரிந்துறை போகிய, வார்பத நல்கு
மென்ப" (பதிற். நுடு: கக-உ, சுசு: எ-சு), 'ஆர்பதமிக்கு நீரும்நிழலும்பெறுத
லிற் களிசிறந்து மாவும்புள்ளும் துணையோடின்புற்று விளையாடுவன" (தொல்.
அகத்திணை. கு. சு - ந.) மாதிரம் - திசை. துழைஇ - துழாவி ; தேடி.

சு. அத்தம் - அருஞ்சரம். குழிஞை-கோட்டான். குழிஞைக்குரலுக்குத்
துடியோசை உவமை ; மருள், உவமவருபு. "வள்கட் கடுத்துடி.....குழிஞை
யோ டிரட்டும்" (புறநா. க௭௦. சு - எ.) குரல், எழுவாய்.

எ. உழுஞ்சில் - ஒருவகைமரம் ; கவடு - கிளை "கோடலங் கவட்ட குறுங்
காலு முஞ்சில்" (அகநா. கடுக: அ); உழுஞ்சிலை வாகை யென்பர் ; சீலப்.
கக: எசு - அடியார்.

அ. பயிர் - அழைத்தல். சு. வடம் - வறுமை; நீரின்மை.

(பி - ம்.)—1 'பரிதினத்'

புறநானூறு மூலமும் குறிப்புரையும். சஅ௭

க௦ வரிமரற் திரங்கிய கானம் பிற்படப்
பழுமர முள்ளிய பறவை போல
வொண்படை மாரி வீழ்கனி பெய்தெனத்
துவைத்தெழு குருதி நிலமிசைப் பரப்ப
விளைந்த செழுங்குர லரிந்துகால் குவித்துப்

கடு படுபிணப் பல்போர் பழிய வாங்கி
யெருதுகளி ரூக வாண்மட லோச்சி
யதரி திரித்த வாளுகு கடாவி
னகன்கட் டடாரி 1 தெளிர்ப்ப வொற்றி
வெந்திறல் வியன்களம் பொலிகென் றேத்தி
உ௦ யிருப்புமுகஞ் செறித்த வேந்தெழின் மருப்பின்
வரைமருண் முகவைக்கு வந்தனென் பெரும

க௦. வரிமரத்திரங்கிய - வரியையுடைய மரம் நீர்வற்றித்திரங்கிய ; “வரி மரத்திரங்கிய கரிபுறக் கிடக்கை” (சீலப். கக: எ௭.) மரல், மருளென்று வழங்கும்.

கக. பழுத்தமரத்தை நினைத்துச்செல்கின்ற வெளவாலைப் போல; “பழு மர முள்ளிய பறவையின்” (பொருந. சுசு) என்பதையும் அதன் அடிக்குறிப்பையும், புறநா. ச௭: முதலடியின் குறிப்பையும் பார்க்க.

கங. துவைத்து - முழங்கி.

கசு. குரல் - கழுத்து; தானியக்கதிர் ; சிலேடை.

கடு. பிணப்பல் போர்பு - பலவகைப்பட்ட பிணங்களாலாகிய போர்கள் ; போர்பு - தானியக்கதிர்ப்போர் (புறநா. உ௦க: க); “பிணனெதிர்ப் போர் பழித்து”, “அஞ்சா மறவ ராட்போர் பழித்து” (புறநா. ந௭க: கசு, ந௭ங: உடு); “நீர்குழ வியன்களம் பொலியப் போர்பழித்து” அகநா. ந௭சு: உ.

கசு. வாளாகிய மடலைத் செலுத்தி. மடல் - பனங்கருக்கு.

கடு - எ “பிணம்பிறங்குபோர் பழிகளி மெருதா”, “யானையெருத்தின் வாண்மட லோச்சி, யதரி திரித்த வாளுகு கடாவின்”, “குடபுலத்ததரி பொலிக” (புறநா. ந௭சு: கங ; ந௭க: கடு - சு ; ந௭ங: உசு - எ) ; “கோட்டு மரப் பூட்டி வாட்கோலாக வாளழிவாங்கி யதரிதிரித்த” சீலப். உசு: உ௭உ - ந.

கஅ. “தெடாரித் தெண்கண் டெளிர்ப்ப வொற்றி”, “அரிக்குரற் தடாரி யுருப்ப வொற்றி”, “அகன்கட் டடாரிப் பாடுகேட் டருளி ” புறநா. ந௭அ: கடு, ந௭சு: உக, ந௭டு: ச.

உ௦. புறநா. ந௭சு: க.

உக. முகவை: புறநா. ந௭அ: கக ; ந௭சு: உ௭ ; ந௭க: உ௦.

(கக) போல (உக) வந்தனென்.

(பி - ம்.)—1 ‘தெளிர்ப்பவேயொற்றி’

சஅஅ புறநானூறு மூலமும் குறிப்புரையும்.

வடிநனி லெஃகம் பாய்ந்தெனக் கிடந்த
தொடியுடைத் தடக்கை யோச்சி வெருவா
ரினத்தடி விராய வரிக்குட ரடைச்சி

உரு யழுகுரற் 1 பேய்மக ளயரக் கழுகொடு

செஞ்செவி யெருவை திரிதரு

மஞ்சவரு கிடக்கைய களங்கிழ வோயே.

திணையும் துறையும் அவை.

சோழன் செருப்பாழியெறிந்த இளஞ்சேட்சேன்னியை ஊன்போத்
பசங் துடையார். (௩௭௦)

உஉ. வடிநனில் - வடித்தல பயின்ற ; புறநா. உ௩: அ.

உ௩. தொடியுடைத் தடக்கை - வளையையுடைய பெரியகையை.

உச. வரிக்குடர் - பலவரியையுடையகுடர் ; “நெறிகொள் வரிக்குடர்”
(புறநா. ௧௬௦: சு.) அடைச்சி - சேர்த்து.

உ௪. செஞ்செவியெருவை: புறநா. உ௩அ: உ; “செஞ்செவியெருவைச்
சேவல்” அகநா. ௧௬௧: ரு - சு.

உ௭. போர்க்களம் வென்றோர்க்கு உரித்தாதலால், ‘களங்கிழவோய்’ என்
றார்; புறநா. ௩௭௧: உ௭; ௩௭௩: ௩௬.

(பி - ம்.)—1 ‘பேயமகள்’

(௩௭௧) அகன்றலை வையத்துப் 1 புரவலர்க் காணாது

2 மரந்தலைச் சேர்ந்து பட்டினி வைகிப்

போதவி மூலரி நாரிற் றெடுத்துத்

தயங்கிரும் பித்தை பொலியச் சூழிப்

ரு பறையொடு தகைத்த கலப்பையென் முரவுவா

யாடுறு குழிசி பாடின்று தூக்கி

௧. புரவலர் - பாதுகாப்போர். உ. மரந்தலை - மரத்தின் கீழிடம்.

௩. அலரிப் பூவை நாராற் றெடுத்து. ச. பித்தை - தலைமயிர்.

௩ - ச. “அலரி, சுரியிரும்பித்தை சுரும்புபடச் சூழி” (அகநா. உ௧௩:
ச-ரு), “தாமரை, சுரியிரும்பித்தை பொலியச்சூழி” (பொருந. ௧௬௬ - சு௦),
“தாமரை, நீடரும் பித்தை பொலியச் சூழி” பெரும்பாண். சஅக - உ.

ரு. தகைத்த - கட்டிய. கலப்பை - சமைத்தற்குரிய கருவிகளை யடக்கிய
பை ; “காவினெங் கலனே சுருக்கினெங் கலப்பை” (புறநா. உ௦௬: ௧௦.)
முரவு-சிறைவு ; “முரவுவாய்க் குழிசி முரியடுப்பேற்றி” பெரும்பாண். ௬௬.

௬. ஆடு - சமைத்தல் ; குழிசி - பாணை. பாடின்று - கெடாதபடி.

(பி - ம்.)—1 ‘புரவகாணுத்’, ‘பாவகாணுத்’ 2 ‘மரந்தலைசோநுத்’

புறநானூறு மூலமும் குறிப்புரைபும். சுஅக

மன்ற வேம்பி னெண்பூ வுறைப்பக்
 குறைசெயல் வேண்டா நசைய விருக்கையே
 னரிசி யின்மையி னுரிடை நீந்திக்
 க0 கூர்வா யிரும்படை நீரின் மிளிர்ப்ப
 1 வருகணைவாளி.....யன்பின்று தலைஇ
 2 யிரைமுறை சார்க்கு முறைசால் பாசறை
 வில்லே 3 ருழவினின் னல்லிசை யுள்விக்
 குறைத்தலைப் படுபிண னெதிரப் போர்பழித்
 கரு தியானை யெருத்தின் வாண்மட லோச்சி
 யதரி திரித்த வாளுகு கடாவின்
 மதியத் தன்னவென் விசியுறு தடாரி
 யகன்க ணதிர வாகுளி 4 தொடாலிற்
 பணைமரு னெடுந்தாட் 5 பல்பிணர்த் தடக்கைப்

எ. மன்றம் - பொதுவிடம்; “மன்றவேம்பு” (புறநா. எசு : சு ; எக : உ.) உறைப்ப - உதிர.

அ. குறை - காரியம். கூ. ஆரிடைநீந்தி - அரிய இடங்களைக்கடந்து.

க0. படை - படைவான்; பாரை. மிளிர்ப்ப-கீழ்மேலாகப் புரளச்செய்ய.

கஉ. உரைசால் - புகழ்மிக்க.

கங. வில்லேருழவின் - வில்லை ஏராகக்கொண்டு உழுதலையுடையாய் ; உழவன் - வீரன் ; “வில்லேருழவர்” (குறள், அஎஉ) ; “மாரி வளம்பெறு வில்லேருழவர்” சிலப். கக : உக0.

கச. குறைத்தலைப் படுபிணன் - கவந்தம் ; போர்பு - போர் ; புறநா. நஎ0 : கரு.

கரு. யானையாகிய உழும் எருது.

கச - சு. “படுபிணப் பல்போர் பழிய வாங்கி, யெருதுகரி றுக வாண் மட லோச்சி, யதரி திரித்த வாளுகு கடாவின்” புறநா. நஎ0 : கரு - எ.

கஎ. “மதிபுரை மாக்கிணை தெளிர்ப்ப வொற்றி”, “மாக விசும்பின் வெண்டிண்கண்,.....கடனடுவட் கண்டன்ன வென் னியம்” புறநா. நகங : உ0 ; ச00 : க - ச.

கஅ. ஆகுளி-சிறுபறை; “நல்யாழாகுளி பதலையொடு சுருக்கி” (புறநா. எசு : க.) தொடாலின் - கொட்டுதலுடன்; “துடிக்கண் புலையன் தொடும்” பு - வெ. ச : உ.

கஎ - அ. கடாரியின்கண் அதிர.

கக. பணை - ஒருவகைப் பறை; மருள்-உவமவுருபு; புறநா. நசுஅ : கஎ.

(பி - ம்.)—1 ‘இருகணை’ 2 ‘உரை சுரும்பார்க்கும்’, ‘இரைசுரும்பு’ 3 ‘உழவரின்’ 4 ‘தொழாலிற்’ 5 ‘பகலபிணர்’

சகல புறநானூறு மூலமும் குறிப்புரையும்,

உ௦ புகர்முக 1 முகவைக்கு வந்திசிற் பெரும
களிற்றுக்கோட் டன்ன வாலெயி றழுத்தி
விழக்கொடு விரைஇய வெண்ணிணச் சுவையினள்
குடர்த்தலை 2 மாலை சூடி யுணத்தின
மானப் பெருவளஞ் செய்தோன் வானத்து
உரு வயங்குபன் மீனினும் வாழியர் பலவென
வுருகெழு 3 பேய்மக ளயரக்
சூருதித்துக ளாடிய களங்கிழ வோடியே.

தீணையும் துறையும் அவை.

தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியனைக் கல்லா
லார். (௩௭௨)

உ௦. (புறநா. ௩௬௮: ௧௧; ௩௬௯: ௨௭; ௩௭௦: ௨௧.) “முகவைபாடுத
பொலிபாடுதல்; “முகவை என்முள், நெல்லுமுகந்து கொடுக்கடபுதலாலே
‘புகர்முக முகவை’ போல்” (சிலப். ௧௦: ௧௩௭-அரும்பத.) வந்திசின்-வந்தே;

(க) நீந்தி (உ௦) வந்திசிற் பெரும.

உ௨. விழுக்கு - ஊர்விசேடம்; “பருத்திப் பெண்டிர் பழுவ லன்ன
நெருப்புச்சின் தணிந்த நிணந்தயங்கு கொழுக்குதை”, “கொழுநிணந் திழி
பக், கோடைப் பருத்தி வீடுநிற பெய்த, மூடைப் பண்ட மிடைநிறை தன்ன
வெண்ணிணமூரி” (புறநா. ௧௨௫: ௧-௨; ௩௬௩: ௧௧ - ௪) என்பவற்றையும்
“விழக்கொடு வெண்ணஞ்சு” (13௩௧. ௧௫௮௪) என்பதையும், “விழுக்கு
வெண்ணஞ்சம் ஊர்விசேடம்; வெண்ணஞ்சு - நிணமுமாம்” எனலாம்.
அதன் விசேடவரையையும் பார்க்க.

உ௩. “குடர்த்தொடர் மால புண்பா னல்லார்”, “குடர்த்தொட
மாலை சூழாது” மணி. ௧௫: ௧௩; ௨௫: ௭௨.

உ௪ - ௫. புறநா. ௩௬௭: ௧௬ - ௮. ௨௬. ௨௫ - அச்சம்.

௨௭. “அஞ்சவரு கிடக்கைய களங்கிழ வோடியே” புறநா. ௩௭௩: ௩௬

௨௧ - ௭. பிந்தோர்க்குரவைக்கு இவ்வழகன் மேற்கோள்; தொல். புறநா.
திணை. சூ. ௧௭ - இளம்; ஷெ ௨௧ - ந. மேற்.

(13 - ம்.)—1 ‘முகவை வந்திசிற்’ 2 ‘மாலைதுயலவரசுமு’ 3 ‘பேய்மக
ளயர்’

(௩௭௨.) விசிபிணித் தடாரி விம்மென வொற்றி

யேத்தி வந்த 1 தெல்லா முழுத்த

க. தடாரிவிம்மென - கிணப்பறை யொலிப்ப; “வார்வலந்த துடி
கிம்ம” பு - வெ. ௧: ௧௩.

(13 - ம்.)—1 ‘எல்லாமழுத்த’

புறநா இஹ முஷமம் குறிப்புரையும். சங்க

விலங்குவா ளவிரொளி வலம்பட மின்னிக்
கணைத்துளி பொழிந்த கண்கூடு பாசறைப்
ரு பொருந்தாத் தெவ்வ ரரிந்ததலை யடுப்பிற்
கூவிள விறகி 1 னுக்குவரி துடங்க
லானா மண்டை வன்னியந் துடுப்பி
னீனா வேண்மா ளிடந்துழந் தட்ட
மாமறி பிண்டம் 2 வாலுவ னேந்த
க0 வதுவை விழவிற் புதுவோர்க் கெல்லாம்
வெவ்வாய்ப் பெய்த பூதநீர் சால்கெனப்
புலவுக்களம் பொலிய வேட்டோய்நின்
னிலவுத்திக ழார முகக்குவ மெனவே.

திணை - வாகை; துறை - மறக்களவேள்வி.

அவனை 3 மாங்குடிகிழார்.

(௩௭௨)

ச. கணையாகிய நீர்த்துளி; “கணைத்துளி பொழிந்த கண்ணகன் கிடக்கை” புறநா. ௩௬௯ : கூ.

ரு. தெவ்வர் தலையடுப்பில் - பகைவருடைய தலைகளாலாகிய அடுப்பில்; “ஆண்டலை யணங்கடுப்பு” மதுரை. ௨௯.

கூ. வாலுவன் - மடையன்.

ரு - கூ. “முடித்தலை யடுப்பிற் பிடர்த்தலைத் தாழித், தொடித்தோட் டுடுப்பிற் றுழைஇய ஐன்சோறு, மறப்பேய் வாலுவன் வயினறிந் தூட்ட” சீலப், ௨௬ : ௨௪௨ - ச.

க௨. களமவேட்டோய் - களவேள்விசெய்தோய்; களவேள்வி இன்ன தென்பதை, “நெற்கதிரைக்கொன்று களத்திற் குவித்துப் போரழித்து அதரி திரித்துச் சுற்றத்தொடு நுகர்வதற்குமுன்னே கடவுட்பலிகொடுத்துப் பின்னர்ப், பரிசிலர் முகந்துகொள்ள வரிசையினளிக்குமாறபோல, அரசனும் நாற்படையையுங்கொன்று களத்திற்குவித்து எருது களிறுக வாண்மடலோச்சி அதரி திரித்துப் பிணக்குவையை நிணசசேற்றொடு உதிரப்பேருலைக்கண் ஏற்றி, ஈனா வேண்மாள் இடந்துழந்தட்ட கூழ்ப்பலியைப் பலிகொடுத்து எஞ்சினிற யானை குதிரைகளையும் ஆண்டுப்பெற்றன பலவற்றையும் பரிசிலர் முகந்துகொள்ளக் கொடுத்தலாம்” (தொல். புறத்திணை. கு. ௨௧ - ௩) என்பதனாலுணர்க.

(௨) வந்ததெல்லாம் (க௩) முகக்குவமென.

(பி - ம்.)—1 ‘ஆகருவதிதுடங்கல்’ 2 ‘வலவனேந்த’ 3 ‘மாந...ககிழார்’

சகஉ புறநா. ஆறு முடிமும் குறிப்புரையும்.

(௩௭௩.) உருமிசை முரசு ¹ முழக்கென விசைப்பச்
 செருநவில் வேழங் கொண்மு வாகத்
 தேர்மா வழிதுளி தலைஇ நாமுறக்
 கணைக்காற் றெடுத்த கண்ணகன் பாசறை
 ௫ யிழிதரு குருதியொ டேந்திய வொள்வாட்
 பிழிவது போலப் ² பிட்டையு றுவப்ப
 மைந்த ராடிய மயங்குபெருந் தானைக்
 கொங்கு புறம்பெற்ற கொற்ற வேந்தே
தண்ட மாப்பொறி
 ௧௦ மடக்கண் மயிலியன் மறலி யாங்கு
 நெடுஞ்சவர் நல்லில் புலம்பக் கடைகழிந்து
 மென்றோண் மகளிர் மன்றம் பேணா
 புண்ணுவ.....
யணிப் புரவி வாழ்கெனச்
 ௧௫ சொன்னிழ லின்மையி னன்னிழற் சேர
 துண்புண் மார்பிற் புன்றலைச் சிறுஅ

க. உருமிசை - மேகமுழக்கு ; மேககர்ச்சனை முரசு ஒலிக்குஉவமை ;
 “படுமழை யுருமி னிரங்கு முரசு” (புறநா. ௩௫௦ : ச); “தாழிரு மியி மின்
 னித் தண்ணென, வீழுறை யினியசுதறி யூழியிற், கடிப்படு முரசின் முழங்கி”
 (குறுந். ௨௭௦ ௨௧ - ௩); “முரசதிர் பவைபோன் முழங்கிபயிற்றி” (பரி.
 ௨௨ : ச); “கொண்மு, விருண்டியர் விசம்பின் வலனேர்பு வளைஇப், போர்ப்
 புறு முரசினிரங்கி”, “இடியுமிழ் முரசம் பொருகனத் தியம்ப” (அகநா.
 ௧௮௮ : க - ௩, ௩௫௪ : ௨); “உருமிடி முரசமொடு” (முருகு. ௧௨௧); “மூரி
 வான முழங்கிவாய் விட்டதொப்ப, வதிரகுரன் முரசம்”, “இடியுமிழ் முரசம்”
 (சீவக. ௫௪௩, ௨௬௦௦); “உருமினிடி முரசார்ப்ப” (முத்); “இடியாரா பனை
 துவைப்ப” பு - வெ. சு : ௨௭.

உ. “கருங்கையானை கொண்முவாக” புறநா. ௩௬௯ : ௨.

௩ - ச. “மாஸ்வரைத் தொடுத்தவீழ்ந்த மணிநிற மாரிதன்னைக், காலி
 ரைத் தெழுந்து பாறக் கல்லெனப் புடைத்த தேபோல், மேனிரைத் தெழுந்த
 வேடர் வெந்துளையப்புமாரி, கோனிரைத் துமிழும் விலலாற் கோமகன் விலக்கி
 னானே” (சீவக. ௪௫௧ - ௩) என்பதற்கு இவ்வடிகள் மேற்கோள்.

௭. ஆடிய - வென்ற. அ. கொங்கு - கொங்கநாட்டு வீரர்களை.

௧௧. புலம்ப - தனித்து வருந்த.

௧௨. மன்றம் - பொதுவிடம். ௧௬. புன்றலை - சிவந்த தலை.

௧௬-௭. “புன்றலைச் சிறுஅர் மன்றமருண்டு நோக்கி” புறநா. ௪௬ : ௬.
 (பி - ம்.)—1 ‘முழக்கெயிசைய’ 2 ‘பிட்டயூறுவப்ப’

புறநா னூறு மூலமும் சூறிப்புரையும். சகக

- 1 ரம்பழி பொழுதிற் றமர்முகங் காண
.....ற் றெக்கான
வேந்து புறங்கொடுத்த விய்ந்துகு பறந்தலை
- 20 மாட மயங்கெரி மண்டிக் கோடிறு
புருமெறி மலையி னிருநிலஞ் சேரச்
சென்றோன் மன்ற சொடு.....
.....ண்ணறிநர் கண்டிகண் ணலைப்ப
வஞ்சி முற்றம் வயக்கள னுக
- 20 வஞ்சா மறவ ராட்போர் பழித்துக்
கொண்டனை பெரும குடபுலத் ததரி
பொலிக வத்தைநின் பணைதனற.....ளம்
விளங்குதினை வேந்தர் களந்தொறுஞ் சென்று
புகர்முக முகவை பொலிகென் றேத்திக்
- ௩0 2 கொண்டன ரென்ப பெரியோர் யானு
மங்கண் மாக்கினை யதிர வொற்ற
.....லெனையினுங் காதலி னேத்தி
நின்னோ ரன்னோர் 3 பிறறிவ ணின்மையின்
4 மன்னையின் முகவைக்கு வந்திசிற் பெரும
- ௩௩ பகைவர் புகழ்ந்த வாண்மை 5 நகைவர்க்குத்

- உ0. இறுபு - ஒடிந்து. [உரு : சு.
உச. வஞ்சி - கருவூர் ; “ வஞ்சிமுற்ற நீங்கிச் செல்வோன் ” சீலப்.
உரு. ஆள் போர்பு அழித்து - வீரர்களுடைய பிணங்களாலாகிய போரை
அழித்து ; “ படுபிணனெதிரப் போர்பழித்து ” புறநா. ௩௭௧ : கச.
உ௮. குடபுலம் - குடநாடு. அதரிகொண்டனை - கடாவிட்டனை.
உ௮. தினை - குலம்.
உ௯. புகர்முக முகவை - யானைப்பரிசில் ; “ புகர்முக முகவைக்கு வந்தி
சிற்பெரும ” புறநா. ௩௭௧ : உ0.
௩௧. கினை - தடாரிப்பறை.
௩௩. நின்னோர் அன்னோர் - உன்னைப்போன்றோர்.
௩௪. சீவக. ௩௨௩ - ந. மேற்.
௩௩ - ச. தோல். உவம. கு. உச - இளம். மேற்.
௩௩. நகைவர்க்கு - நட்பினர்க்கு ; “நகைவர்க்கு மாகிப் பகைவர்க்குச்
சூர்நிகழ்ந்தற்று நின்றானே” (பதிற். ௩௧ : ௩௩-௪) ; “நகைவராரண்கலஞ் சிதறி”
மே. ௩௭ : ச, ௪௩ : உ0.

(பி - ம்.)—1 ‘அம்பாழிலொழிதிறமா’ 2 ‘தொண்டரெனப்’ 3 ‘பிறிவ’
4 ‘மின்னையில்’ 5 ‘நகை வாக்கு’

சகச புறநானூறு மூலமும் குறிப்புரையும்.

தாவின் றுதவும் பண்பிற் பையொடு
கணநரி 1 திரிதரு மாங்க ணிணனருந்து
செஞ்செவி யெருவை குழீஇ

யஞ்சவரு கிடைக்கைய களங்கிழ வோயே.

திணை-அது. துறை - மறக்களவழி; ஏர்க்கள உருவகமாம்.

சோழன் குராப்பள்ளித்துஞ்சிய கிள்ளிவாவன் கருளு ரேறிந்தானைக்
கோலூர்க்குார். (௩௭௩)

௩.அ - சு. "செஞ்செவி யெருவை திரிதரு, மஞ்சவரு கிடக்கைய களங்
கிழ வோயே" புறநா. ௩௭௦: ௨௬ - ௭.

(பி - ம்.)— 1 'திரிதருமாமங்கன்'

(௩௭௪) கானன் மேய்ந்து வியன்புலத் தல்கும்

புல்வா யிரலை நெற்றி யன்ன

பொலமில்லங்கு சென்னிய பாறுமயி 1 ரவியத்

தண்பனி 2 யுறைக்கும் புலரா ஞாங்கர்

௩ மன்றப் பலவின் மால்வரை பொருந்தியென்

றெண்கண் மாக்கிணை தெளிர்ப்ப வொற்றி

யிருங்கலை யோர்ப்ப விசைஇக் காண்வரக்

க. கானல் - மலைப்பக்கம். அல்கும் - தல்கும்.

௨. புல்வாய் - ஒருவகைமான்; 'இரலை' என்னும் ஆண்பாற்பெயர் புல்
வாய்ச்சாதிக்குரியதென்பதற்கு (தொல். மரபு. சூ. சச - பேர்) இவ்வழி
மேற்கோள்.

௩. பொலம் - பொன்; பொற்றாமையுடைய; ஆகுபெயர். பாறுமயிர்
அவிய - சித்திய மயிர்ப்புடைய.

ச. உறைக்கும் - துளிக்கும். 1. புறநா. ௩௭௭: ௨.

௩-ச. "பாறுமயிர்க் குடுமி யெண்ணெய் நீவி", "பலிபழுதிய பல்யாமத்
துப் பாறுதலையிர் னீயை" புறநா. ௨௭௬: ௬; ௩௭௭: ௧ - ௨.

௩. மன்றப்பலவு - பொதுவிடத்திலுள்ள பலா; பொருள்முதலிய இர
வலர் பொதுவிடத்திலவந்துதங்குதலும் அங்குள்ளமரத்தில தம் வாச்சியங்
களைத்தொங்கக்கூடுதலும் மரபு; புறநா. ௧௨௮: ௧; ஐந்திணை யேழபது, ச.

௬. 1. புறநா. ௩௭௭: ௧௦; "தடாரி.....தெண்கணெற்றி" புறநா.
௩௮௧: ௧௨ - ௩.

௭. ஓர்ப்ப - செவிசாய்த்துக் கேட்கும்படி. இசைஇ - முழக்கி; "இரும்
புலிப் புகர்ப்போத்தோர்க்கும்" (புறநா. ௧௭௩: ௧௨); "பாடலோர்த்து நாடக
நயந்தும்" பட்டின. ௧௧௩.

(பி - ம்.)—1 'அவியடபத்' 2 'இறைக்கும்'

புறநானூறு மூலமும் குறிப்புரையும். சசுநு

கருங்கோற் குறிஞ்சி யடுக்கம் பாடப்

புலிப்பற் றுலிப் புன்றலைச் சிறுஅர்

க0 மான்கண் மகளிர்க் கான்தே ரகன்றுவா

சிலைப்பாற் பட்ட முளவுமான் கொழுங்குறை

விடர்முகை யடுக்கத்துச் சினைமுதிர் 1 சார்தம்

புகர்முக வேழத்து மருப்பொடு மூன்று

மிருங்கேழ் வயப்புலி வரியதட் குவைஇ

கரு விருந்திறை நல்கு நாட னென்கோன்

கழறொடி யாஅ யண்டிரான் போல

அ. கருங்கோற் - பெரியதண்டு; “கருங்கோற் குறிஞ்சி மதனில்வான்பூ”, “பெருங்கோற் குறிஞ்சி” (நற்.உசுஅ:௩, ௩௦க:க); “கருங்கோற்குறிஞ்சிப்பூ” (குறுந். ௩:ச); “கருங்கோற் குறிஞ்சி” (அகநா. ௩௦அ:௧௬) அடுக்கம்-மலைப் பக்கம்; குறிஞ்சியையுடைய அடுக்கம்; தலைவனையும் அவனுடைய மலைமுதலியவற்றையும் பாடுதல் மரபு; “நின்னு நின்மலையும்பாட” (புறநா. ௧௪௩:௧௨); “நெடுவரைவளனும் பாடி” சிறுபாண். ௧௨அ.

க. புலிப்பல் தாலி - புலியின் பல்லைக் கோத்துச்செய்த கழுத்தணி; “புலிப்பற்றலிப்புதல்வர்” (குறுந். ௧௬:௩); “புலிப்பற் கோத்தபுலம்பு மணித் தாலி” (அகநா. ௭:௧அ); “மறங்கொள் வயப்புலி வாய்பிளந்து பெற்ற, மலை வெண்பற்றலி” சிலப். ௧௨: ௨௭ - அ.

கக. முளவுமான் கொழுங்குறை - முள்ளம் பன்றியின் கொழுவியதகை; “முளவுமாத் தொலைச்சிய” (புறநா.௩௨ரு: ௬); “முளவுமாவல்லி” (ஐங்குறு. ௩௬௪:௧); “முளவுமாத் தொலைச்சுங்குன்றம்” (அகநா. ௧௮௨:அ); “முளவு மாத்தொலைச்சிய பைந்நிணப்பிளவை” மலைபடு. ௧௭௬.

க௨. விடர்முகை - வெடிப்பையுடைய குகை; “விடர்முகை முழங்கும்” (ஐங்குறு. ௩௬ரு:௨); “விடர்முகையடுக்கம் பாய்தலின்”, “விடர்முகை முழங்கும்”, “அஞ்சவரு விடர்முகை” அகநா. ௪௭: ௬; ௧௪௩: ௭; ௨௭௨: ௪.

க௩. புகர்முகவேழம்: புறநா. ௩௭௩: ௨௬. மூன்று - குறை, சார்தம், மருப்பு என்பன.

க௪. புலித்தோலில் மேற்கூறிய மூன்றையும் குவித்து.

கரு. இறைநல்கும் - இறுக்கும்; கொடுக்கும்.

க௬. ஆயாகிய அண்டிரான்; “கழறொடியாஅய் மழைதவழ் பொதியில்” (புறநா. ௧௨அ: ௩); குறுந். ௮௪:௩); “ஆயுண்டிர னாடுபோ ரண்ணல்”, “வழைப்பூங்கண்ணி வாய்வா னண்டிரன்”, “தண்டாரண்டிரன்” புறநா. ௧௨௬:௩, ௧௩௧:௨, ௨௪௧:௧-௨.

(பி - ம்.)—1 ‘சார்தப்’

சகசு புறநா. அறு மூலமும் குறிப்புரையும்.

வண்மையு முடையையோ ஞாயிறு

கொன்விளங் குதியால் விசம்பி னுனே.

திணை - பாடாண்டிணை ; துறை - புவைநிலை.

ஆய் அண்டிரனை உறையூர் ஏணிச்சேர் முடமோசியார். (௩௪௪)

க௭. ஞாயிறு - விளி. கஅ. கொன் - பயனின்மை.

சக - அ. புறநா. அ - ஆம் பாடலின் கருத்து இவ்வடிகளுடன் ஒப்பிடப்பாலது.

(௩௪௫) அலங்குகதிர் சமந்த கலங்கற் சூழி

நிலைதளர்வு தொலைந்த வொல்குநிலைப் பல்காற்

பொதியி லொருசிறை பள்ளி யாக

முழாஅரைப் போந்தை யரவாய் மாமட

௫ னாரும் ¹போழுங் கிணையொடு சுருக்கி

யேரின் வாழ்நர் குடிமுறை புகாஅ

வூழிரந் துண்ணு முயவல் வாழ்வைப்

புரவெதிர்த்து கொள்ளுஞ் சான்றோர் யாரெனப்

பிரசந் தூங்கு மறாஅ ² யாணர்

௧௦ வரையணி படப்பை நன்னாட்டிப் பொருந்

பொய்யா வீகைக் கழறொடி யாஅய்

யாவரு மின்மையிற் ³ கிணைப்பத் தாவது

பெருமழை கடற்பார் தாஅங் கியானு

மொருநின் னுள்ளி வந்தனெ னதனாற்

க. கதிர் - வெயில். சூழி - நீர் நிலை.

௩. பொதியில் ஒருசிறை - மன்றத்தி னொருபக்கம்,

ச. மத்தளத்தைப் போன்ற அரையை யுடைய பணியின் அரம்போன்ற வாயினையுடைய மடல் ; “முழாவரைப்போந்தைப் பொருந்தி”, “மடலவன் போந்தை” புறநா. அரு: ௭ ; உக௭:௧௦.

௫. “நாரும்போழுஞ் செய்துண்டு” புறநா. ௩௪௦: உ.

௬. புகாஅ - புகுந்து. ௭. ஊழ் - முறையே. உயவல் - வருத்தம்.

அ. புரவுள்திர்த்துகொள்ளும் - பாதுகாத்தலை ஏற்றுக்கொள்ளும்.

க. பிரசம்-தேன்கூடு ; “பிரசந்துங்கு சேட்சிமை” (அகநா.உசஉ:உக.)

அறாஅயாணர் - இடையறாத செல்வ வருவாயையுடைய; பொருந். க. ந.

௧௦. படப்பை - தோட்டம். கக. ஆஅய் - விளி.

௧௩. மழை - மேகம். கச. நின்னுள்ளி - உன்னையினினைத்து.

(பு: - பி:) - ¹ ‘போழுங்’ ² ‘யாணாவரையணிப்’ ³ ‘கிணைப்’

புறநானூறு மூலமும் குறிப்புரையும். சுகள்

கரு புலவர் புக்கி னாகி நிலவரை
 நிலீஇய ரத்தை நீயே யொன்றே
 நின்னினு வறுவி தாகிய வுலகத்து ;
 நிலவன் மாரோ புரவலர் துன்னிப் ;
 1 பெரிய வோதினுஞ் சிறிய வுணராப்
 20 பீடின்று பெருகிய திருவிற்
 2 பாடின மன்னரைப் பாடன்மா ரொமரே.
 தீனை - பாடாண்டினை; துறை - வாழ்த்தியல்.
 அவனை அவர்.

(௩௭௫)

கரு. புக்கில் - எப்பொழுதும் இருத்தற்குரியவீடு; “புக்கி லமைந்தின்று கொல்லோ” குறள், ௩௪௦.

கசு. நிலீஇயர் - நிற்பாயாக; அத்தை, அசை.

கஅ - சு. “துன்னி.....உணராவென்புழிப் பெரிய சிறியவென்பன பெருமை சிறுமைப்பண்படியாக வந்தமையின், இவ்வெச்சத்தின் குறிப்பென் மறு மொன்று; இவ்வெச்சப் பொருள்படு முரிச்சொல்லென்றது மொன்று” (தொல்.வினை. சூ. ௩௦-கல்); “துன்னி...உணராவென அகரம் வினைக்குறிப்புப் பற்றிவருவனவும்” (ஷெ ஷெ ஷெ ௩௧ - ௩); “பெரியவோதினு மென்பதற்குச் சிறிய வோதினுமெனக்குறிப்பும் மறைவிகற்பமும்அறிக” ஷெ ஷெ ஷெ ௩௮ - கல்.

௨௧. பாடன்மார் - பாடுதலைத் தவிரவாராக; தொல். வினை. சூ. ௧௦-கல்; ௩. மேற்.

௨௦ - ௨௧. தொல். வினை. சூ. ௧௦ - சே; இ - வி. சூ. ௨௩௨, ௨௩௬ - ௨௭. மேற்.

௧௬ - ௨௧. தொல். இடை. சூ. ௮ - கல். நன் - மயிலை. சூ. ௩௨௬; நன் - வி. சூ. ௩௨௭ - மேற்.

(௮ - ம்.)—1 ‘பெரியவேத்தினுஞ்’ 2 ‘பாடிமன்னரை’

(௩௭௬) 1 விசம்பு நீத்த மிறந்த ஞாயிற்றுப்

பசங்கதிர் 2 மழுகிய சிவந்துவாங் 3 கந்தி

சிறுநனி பிறந்த பின்றைச் செறிபிணிச்

௧. விசம்பு நீத்தம் - விசம்பாகியநீத்தத்தை; ‘நீத்தம்’ என்றார் கடத் தற்கருமையின். இறந்த - கடந்த.

௨. மழுகிய - ஒளி குறைந்த. அந்தி - மாலைக்காலம்.

௧ - ௨. “சுடர்கெழு மண்டில மழுக ஞாயிறு, குடகடல் சேரும் படர் கூர்மலை” அகநா. ௩௭௮; ௧௪ - ௩.

(௮ - ம்.)—1 ‘விசம்பினீத்தமிறந்த’, ‘விசம்பினியத்தமிறந்த’ 2 ‘மழுகிய’, ‘பழனிய’, ‘மழுகிய’ 3 ‘அந்திச் சிறுநனியிறந்த’

சகஅ புறநானூறு மூலமும் குறிப்புரையும்.

2

1 சிதாஅர் வள்பினென் ழுதாரி தழீஇப்
 ௩ பாண ராரு மளவை யான்றன்
 2 யாணர் நன்மனைக் கூட்டுமுத னின்றனெ
 னிமைத்தோர் விழித்த மாத்திரை னெரேரெனக்
 குணக்கெழு திங்கள் 3 கனைபிரு ளகற்ற
 பண்டறி வாரா வருவோ டென்னரைத்
 ௧௦ தொன்றுபடு துளையொடு பருவிழை 4 போகி
 நைந்துகரை பறைந்தவென் னுடையு நோக்கி
 விருந்தின னளிய னிவனெனப் பெருந்தகை
 நின்ற 5 முரற்கை நீக்கி நன்று
 மரவுவெகுண் டன்ன தேறலொடுகுடிதருபு
 ௧௫ நிரயத் தன்னவென் 6 வறன்கோர் தன்றே
 பிரவி னானே யித்தோ னெந்தை

ச. “சிதாஅர் வள்பிற் சிதர்ப்புறத் தடாரி” புறநா. ௩௮௧ : ௧௨.

௩. ஆரும் - உண்ணும்.

௪. யாணர் நன்மனை - புதுவருவாயை யுடைய நல்லீடு ; கூட்டுமுத
 தானியக் கூட்டினடியில் ; புறநா. ௩௬௬ : ௧௮.

௫. இமைத்தோர் - இமைகொட்டுவோர். மாத்திரை - அளவு. னெ
 ரென - விரைவாக.

௮. குணக்கு - கிழக்கு ; கனை - செறிவு.

௯. “மாலையன்னதோர் புன்மையுங் காலேக், கண்டோர் மருளும் வண்
 குழ் நிலையும்” பொருந. ௬௬ - ௭.

௧௦. பருவிழை - பரிய தூலிழை.

௧௧. பறைந்த - தேய்ந்த ; புறநா. ௩௫௯ : ௧.

௧௨ - ௧௧. “அரையது, வேற்றிழை துழைந்த வேர்நனை சிதாஅ, ரோம்பு
 யுடுத்த வுயவற் பாண”, “சுருகிர்ப் பருந்தி னிருஞ்சிற கன்ன, பாரிய சித
 ரேன்” (புறநா. ௬௬ : ௨ - ௪, ௧௫௦ : ௧ - ௨), “ஈரும் பேனு மிருந்தினை,
 கூடி, வேரொடு நனைந்து வேற்றிழை துழைந்த, துன்னற் சிதாஅர்”, “பா
 வேரின் மாசொடு குறைந்த துன்னற், சிதாஅர்” பொருந. ௭௬-௮௧, ௧௫௩ - ௪

௧௩. முரற்கை - தாளம் ; எங்களைப் பாடாதபடி செய்தென்றபடி.

௧௪. “தேட்குப் பன்ன நாட்படு தேறல்” (புறநா. ௩௯௨ : ௧௬) ; “பா
 புக் கடுப்பன்ன தோப்பி” (அகநா. ௩௪௮ : ௭) ; “பாம்பு வெகுண்டன்ன
 தேறல்” (சிறுபாண். ௨௩௭.) குடு - குட்டிமைச்சி ; புறநா. ௩௪, ௩௬௬
 ௩௬௫, ௩௬௭.

௧௫. நிரயத் தன்னவறன் - நாகவேதனைபோன்ற துன்பத்தைச் செய்வி
 கும் வறுமை.

(பி - ம்.)—1 ‘சிதாஅவளபின்’ 2 ‘பாணர்நன்.....நினறென’ 3 ‘மற
 யிருன்’ 4 ‘போக்கி’ 5 ‘முரற்கை மிக்குநன்று’ 6 ‘வறங்’

புத்தானூதி மூலமும் குறிப்புரைபும்: ௪௯

யன்றை 1 ஞான்றினோ டின்றி ஞாங்கு
மிரப்பச் சிந்தியே னிரப்படி புணையி
னுளத்தி னளக்கு மிளிர்ந்த தகையே
௨௦ னிறைக்குளப் புதவின் மகிழ்ந்தனெ னாகி
ஒருநாள், இரவலர் வரையா வள்ளியோர் கடைத்தலை
ஞாங்கர் நெடுமொழி பயிற்றித்
தோன்றல் செல்லாதென் சிறுகிணைக் குரலே.

திணை - அது ; துறை - இயன்மொழி.

2 ஓய்மான் நல்லியக்கோட்டைப் புறத்திணை நன்னுகனார். (௩௭௬)

க௭ - அ. “இலனென்னு மெவ்வ முரையாமை யீதல், குலனுடையான் கண்ணையுள்” (குறள், ௨௨௩) என்பதையும் அதற்குப் பரிமேலழகர் எழுதிய விசேடவுரையையும், விநாயக புராணம், அரசியற்கைப்படலம், ௩௮ - ஆம் பாடல் முதலியவற்றையும் பார்க்க. நிரப்பிபுணை - வறுமையைக் கடத்தற் குரியதெப்பம்.

௨௦. நிறைக்குளப்புதவு - நீர்நிறைநிறுத்தலையுடைய குளத்தின் வாய்த் தலை ; “புனலம் புதவின் மிழலை” புறநா. ௨௪: ௧௬.

௨௧. இரவலர் வரையா - யாசகரை நீக்காத. வள்ளியோர் - வரையாது கொடுப்போர். கடைத்தலை - தலைவாயில்.

௨௨. ஞாங்கர் - பக்கம். நெடுமொழி-தனது மேம்பாட்டைக் கூறுமொழி.

௧௮ - ௨௩. இவ்வடிகளின் பொருள், “செருமான வேற்சென்னி தென் னுறந்தை யார்தம், பெருமான் முகம்பார்த்த பின்ன - சொருநாளும், பூதலத் தோர் தம்மைப் பொருணசையாற் பாராவாங், காதலித்துத் தாழ்ந்திரப்போர் கண்” (தண்டி. உரை, மேற்) என்னும் வெண்பாவை நினைப்பிக்கின்றது.

(பி - ம்.)—1 ‘நான்றினொடு’ 2 ‘ஆய்மானல்’, ‘ஓய்மான் வில்லியாதனைப்’

(௩௭௭.) பணிபழுனிய பல்யாமத்துப்

பாறுதலை மயிர்நனைய

வினிது துஞ்சந் திருநகர் வரைப்பி

னினைய லகற்றவென் கிணை 1 தொடாக் குறுகி

௧. பழுனிய - முதிர்ந்த. ௨. பாறுமயிர் - பரந்து மேனோக்கியமயிர்.

௧ - ௨. “பாறுமயி ரவியத் தண்பனி யுறைக்கும், புலரா ஞாங்கர்” புறநா. ௩௭௪ : ௩ - ௪.

௪. இனையல் - வருந்தல். கிணைதொடா - தடாரிப்பறையை வாசித்து.

(பி - ம்.)—1 ‘தாடகுறுகி’

இல. புறநானூறு மூலமும் குறிப்புரையும்.

ரு யவியுணவினோர் புறங்காப்ப
வற 1 நெஞ்சத்தோன் வாழநாளென்
றதற்கொண்டு வரலேத்திக்
கரவில்லாக் கவிவண்கையான்
வாழ்கவெனப் பெயர்பெற்றோர்

க0 பிறர்க்குவமந் தானல்லது
தனக்குவமம் பிறரில்லென
வதுநினைந்து மது 1 மழுகி
யாங்குநின்ற வெற்காணூஉச்
சேய்நாட்டுச் செல்கிணைஞனை

கரு நீபுரவலை யெமக்கென்ன
3 மலைபயந்த மணியுங் கடறுபயந்த பொன்னுங்
கடல்பயந்த கதிர்முத்தமும்
வேறுபட்ட வுடையுஞ் சேறுபட்ட தசம்புங்
கனவிற் கண்டாங்கு வருந்தாது நிற்ப
உ0 நனவி 4 னல்கியோ னசைசா ரேன்றல்
நாடென மொழிவோரவ னாடென மொழிவோர்
வேந்தென மொழிவோரவன் 5 வேந்தென மொழிவோ

ரு. அவியுணவினோர் - தேவர் ; “அவியுணவி னுன்றார் ” (தறள், சகந
தேவர் புறங்காப்ப.

ரு - ஈ. வாழும்படி நாடோறும் புறங்காப்பவென்று.

அ. கவிவண்கையான் - கொடையாற் கவிந்த கையோடு.

க - க0. பெற்றோராகிய பிறர்க்கு.

க0 - கக. “பிறர்க்குநீ வாயி னல்லது நினக்குப், பிறருவம மரகா வொ
பெரு வேந்தே” (பதிற். எங), “பொருநனென்றது தான் பிறர்க்கு உவம்
கப் படுவானென்னும் பொருட்டு” (மதுரை. சஉ - ந) என்பவை இங்கே அ
யற்பாலன.

கஉ. அது - உவமமின்மையை. கங. எற்காணூஉ - என்னைக்கண்டு.

கசு. கிணைஞனை - கிணைஞனாகிய நீ; ஐ, முன்னிலையை விளக்கி நின்றத

கரு. புரவலை - எம்மாற் பாதுகாத்தற்குரியாய். என்ன-என்றுசொல்லி

கசு. கடறு - காடு. கஅ. சேறுபட்டதசம்பு - கட்டுடம்.

கக. “கனவென மருண்டவென் னெஞ்சே மாப்ப” பொருந். கூஅ.

கக - உ0. “கனவென மருள வல்லே நனவி, னல்கி யோனே நசைச
ரேன்றல்” புறநா. கூஅ எ : உரு - ஈ.

(பி - ம்).—1 ‘நெஞ்சத்தோனானே’ 2 ‘பழகி’ 3 ‘மலைபயந்த பொ
னும்...பயந்தமணியும்’ 4 ‘நல்கியோனென்கை’ 5 ‘வேந்தென’

புறநானூறு முழையும் குறிப்புகளையும். ௫௦௧

.....பொற்கோட் டியானையர்

கவர்பரிக் கச்சைநன்மான்

உரு வடிமணி வாங்குருள

.....நற்றேர்க்குழுவினர்

கதழிசை வன்கணினர்

வாளின் வாழ்ந ரார்வமொ டண்மிக்

கடலொலி கொண்ட தானே

௩௦ யடல்வெங் குருசின் மன்னிய நெடிதே.

திணை - அது; துறை - வாழ்த்தியல்.

சோழன் இராசதூயம் வேட்டபெருநற்கிள்ளியை உலோச்சனார். ()

உரு. பொன் - கிம்புரி; ஆகுபெயர்.

உச. கவர்பரி - பகுத்து விரையும் செலவு; "கவர்பரிப் புரவியர்" சிலப்.

ரு : கருகூ. மான் - குதிரை.

உஎ. கதழிசை - விரைதல் பொருந்திய. உஅ. வாளின் வாழ்நர் - வான்

௩௦. மன்னிய நெடிது - நெடுங்காலம் வாழ்வானாக. [வீரர்.

(௩௭அ) தென்பரதவர் மிடல்சாய

வடவடுகர் வாளோட்டிய

1 தொடையமை கண்ணித் திருந்துவேற் றடக்கைக்

கடுமா 2கடைஇய விடுபரி 3வடிம்பி

க. மிடல் - வலி.

உ. வடுகர் - வடுகவீரர்; இவர் வடநாட்டினருள் ஒருவகையார்; "கடுங் குரற் பம்பைக் கதநாய் வடுகர்" (நற். உகஉ : ௫), "குலலைக் கண்ணி வடுகர்" (குறுந். கக : ௫), "கல்லா நீண்மொழிக் கதநாய் வடுகர்", "வானிணப் புத வின் வடுகர்", "முரண்மிகு வடுகர்", "தொடையமை பகழித் துவன் றுநிலை வடு கர்", "வம்ப வடுகர் பைந்தலை சவட்டி", "கதநாய் வடுகர்" (அகநா. ௧௦௭ : ௧௧, உக௩ : அ, உஅக : அ, உக௫ : கரு, ௩௭ரு : கச, ௩அக : எ.) ஓட்டிய - ஓட்ட.

க - உ. "பரதவர் - தென்றிசைக்கட் குறுநில மன்னர்; அது, 'தென்பரத வர்.....வாளோட்டிய' என்னும் புறப்பாட்டானு முணர்க" மதுரை. கசச - ந்.

௩. தொடையமை கண்ணி - கட்டுதலமைந்த தலைமாலே. வேலுக்கு மாலே சூட்டல் மரபு; புறநா. ௩௩உ : க - அ.

ச. கடைஇய - செலுத்திய. வடிம்பு - இங்கே காலின் விளிம்பு; "மாவுடற்றிய வடிம்பு" பதிற். ௭௦ : உ.

(பி - ம்.)—1 'தொடையமைக்கண்ணி' 2 'குடைஇய' 3 'வடிம்பின மறைகளைளியொழிர்'

கூஉ புற்றானூறு முழைம் குறிப்பாரையும்.

ரு னற்றூர்க் கள்ளின் சோழன் கோயிற்
புதுப்பிறை யன்ன சுதைசெய் மாடத்துப்
பனிக்கயத் தன்ன நீணகர் நின்றென்
னரிக்கூடு மாக்கிணை யிரிய வொற்றி
யெஞ்சா மரபின் வஞ்சி பாட

க0 வெமக்கென ¹ வகுத்த வல்ல மிகப்பல
மேம்படு சிறப்பி ² னருங்கல வெறுக்கை
தாங்காது பொழிதந் தோனே யதுகண்
முலம்பா முழந்தவென் னிரும்பே ரொக்கல்
விரற்செறி மரபின செவித்தொடக் குநருஞ்
கரு செவித்தொடர் மரபின ³ விரற்செறிக் குநரு
⁴ மரைக்கமை மரபின மிடற்றியாக் குநரு
மிடற்றமை மரபின வரைக்கியாக் குநருங்

ரு. கோயில் - அரண்மனை.

சு. சுதை - சுண்ணச்சாந்து; “வெள்ளி வெண்சுதை யிழுகிய மாடத்து” (மணி. சு: சங); “மறுவிகந்தவெண் மதியென வயங்கிய பித்தி, செறியு மாடங்கள்” நூட்ட. நகர. ச.

எ. பனிக்கயம்-குளிர்த நீரையுடைய குளம்; நகருக்குக் குளம்உவமை; “நிழங்கயத் தன்ன நீணகர்” அகநா. க0ரு: எ.

அ. அரிக்கூடுமாக்கிணை - அரித்தெழும் ஓசையைபுடைய பெரியதடாரிப் பறை; “அரிக் கூடினனியம்” மதுரை. சுகஉ.

க. வஞ்சி - பகைமேற் சொல்வு; “டாடினி பாடும் வஞ்சிக்கு”, “பாடுநர் வஞ்சி பாட” புறநா. கரு: உச; நங: க0.

கக. அருங்கல வெறுக்கை - பெறுதற்கரிய ஆபரணமும் செல்வமும்; புறநா. கசக; கரு: படி.

கங. இலம்பாடு - இல்லாமை உண்டாதலால்; ஒக்கல் - சுற்றம்; “இலம் படு காலை யாயினும், புலம்பல் போயின்று ஓத்தவென் கடும்பே”, “இரும் பே ரொக்கல் பெரும்புலம் பகற்ற”, “இரும்பே ரொக்கல் பெரும்புலம் புறினும்” புறநா. நஅ0: கரு - சா, நக0: கக, நகச: கங.

கச - ரு. விரலிற் செறித்தற்குரிய மோதிரமுதலியவற்றைக் காதிலும் காதிற் செறித்தற்குரிய குழை முதலியவற்றை விரலிலும் செறித்துக் கொண் டா ரென்றபடி.

கசு. அரை - இடை. யாக்குநர் - கட்டுகின்றவர். மிடறு - கழுத்து.

(பி. ம்.)—1 ‘வகுதருவல்ல’ ² ‘அழுங்கலவெறுக்கை’ ³ ‘விரற்செறிகு நருஞ்’ ⁴ ‘மனக்கமைமரபினமிடறு’

புறநானூறு மூலமும் குறிப்புரையும். ௫௦௩

1 கடுந்தே ரிராம னுடன்புணர் சீதையை
வலித்தகை யாக்கன் வெளவிய 2 ஞான்றை

௨௦ நிலஞ்சேர் மதராணி கண்ட குரங்கின்
செம்முகப் பெருங்கிளை 3 மிழைப்பொலிந் தாஅங்
கறாஅ 4 வருநகை யினிதுபெற் றிகுமே
யிருங் 5 கிளைத் தலைமை யெய்தி
யரும்பட ரெவ்வ முழந்ததன் றலையே.

தினை - அது ; துறை - இயன்மொழி.

சோழன் செருப்பாழியெறிந்த இளஞ்சேட்சென்னியை 6 ஊன்போதி
புகங்குடையார். (௩௭௮)

கஅ. வடசொற் சிதைத்துபொருத்த முடையனவாகச் சான்றோர் செய்யு
ளில் வந்ததற்கு இவ்வடிமேற்கோள் ; தொல். எச்ச. கு. ௬ - ந ; இ - வி.
கு. ௧௭௫ - உரை.

கக. அரக்கன் - இராவணன். ஞான்றை - சமயம் ; ஐ, சாரியை.

௨௦. மதராணி - கதிர்த்த

௨௦ - ௨க. குரங்கின் செம்முகப் பெருங்கிளை - செவ்விய முகத்தை
யுடைய பெரிய குரங்கின்குழு ; சுக்கிரீவனைச்சேர்ந்த குரங்குகள் ; “செம்முக
மந்தி” (நற். கடுக: அ) ; “துய்த்தலைச் செம்முக மந்தியாடும்” (அகநா.
௨௪௧: கச - ௫.) இழை - ஆபரணம் ; இழைக்கப்படுதலான் வந்தபெயர்.

௨௨. அறாஅ - நீங்காத. பெற்றிகும் - பெற்றேம்.

௨௪. அரும்படரெவ்வம் - நினைவாலுண்டாகும் நோயின் வருத்தம் ;
புறநா. கசடு: ௧௦.

* மு. பாடாண்டிணைத் துறைகளுள், ‘பெற்றபின்னரும் பெருவள
னேத்தி, நடைவயிற் றோன்றிய விருவகைவிடை’ (தொல். புறத்தினை கு. ௩௦-
இளம். ஷெ. ஷெ. ஷெ. ௩௬ - ௩) என்பதற்கு இது மேற்கோள்.

(17 - ம்.)—1 ‘கடுந்தெல்’ 2 ‘ஞான்றுநிலஞ்’ 3 ‘மிழைப்பொலிந்’
4 ‘அருநதை’ 5 ‘கிளைத்தலைமை’ 6 ‘மொழி...திபசங்குடையார்’

(௩௭௯) யானே பெறுகவன் ருணிழல் வாழ்க்கை
யவனே பெறுகவென் னாவிசை நுவற
னெல்லரி தொழுவர் கூர்வாண் மழுங்கிற்

க. “திருந்துகழ னேன்றாட் டண்ணிழ லேமே” (புறநா. ௩௬௭: ௨௭.)
வாழ்க்கையை யானபெறுக.

௨. இசை - கீர்த்தி. நுவறலை அவன்பெறுக.

௩. தொழுவர் - தொழிலைச் செய்வோர் ; “நெல்லரியு மிருந்தொழுவர்”,
“நெல்லரி தொழுவர்” (புறநா. ௨௪: க, ௨௦௬: ௨) ; “நெல்லரி தொழுவர்”
(நற். ககடு: சு.) வாள்-அரிவாள் ; இவ்வடி தொல். எச்ச. கு. ௧௬ - ௩. மேற்.

10௯ புறநானூறு மூலமும் குறிப்புரையும்.

1 பின்னை மறத்தோ டரியக் கல்செத்
 ௫ தள்ளல் யாமைக் கூன்புறத் துரிஞ்சு
 2 நெல்லமல் புரவி னிலங்கை கிழவோன்
 வில்லி யாதன் கிணையேம் பெரும
 குறுந்தா னேற்றைக் கொழுங்க ணவ்வினர்
 நறுநெய் யுருக்கி நாட்சோ நீயா

க0 வல்ல நெந்தை பசிதீர்த் தல்லெனக்
 3 கொன்வரல் வாழ்க்கைநின் கிணைவன் கூறக்
 கேட்டதற் கொண்டும் வேட்கை தண்டாது
 விட்டோய் தலைய குன்றம் பின்பட
ரவந்தனென் யானே தாயி

க௫ தூவாக் குழவி போல வாங்கத்
 திருவுடைத் திருமனை யைதுதோன்று கமழ்புகை

ச. அரிய - அரிதற்கு. கல் செத்து - தீட்டுங்கல்லாக அறிந்து.

௫. அள்ளல் - சேறு. புறம் - முதுகு. உரிஞ்சும் - தீட்டும்.

சு. அமலுதல - நெருங்குதல்; “கண்பமல் பழனம்” (மலைபடு. ச௫ச.)
 புரவு - விளைநிலம்; “புரவுத் தொடுத்துண்குவையாயினும்” (புறநா. ௨௬0:
 கூ.) இலங்கை - மாவிலங்கை யென்னுமூர் (புறநா. ௧௪௬: சு); “தொன்
 மா விலங்கைக் கருவொடு பெயரிய, நன்மா விலங்கை மன்ன ருள்ளு, மறுவின்றி
 விளங்கிய வருவில் வாய்வா, னுறுபுலித்துப்பி னோவியர் பெருமகன்” சீறு
 பாண். ௧௧௬ - ௨௨.

௩ - சு. “அன்னந் துயிலெழுப்ப வந்தா மரையவலிற், செந்நெ லரிவார்
 கிணையாமை - வன்முதுகிற், கூனிரும்பு தீட்டுங் குலக்கோ சலநாடன்” நள.
 சயம்வர. ௧௪௩.

௮. குறுந்தானேற்றை - ஆண்பன்றி. விளர் - வெண்மை; “விளரூன்”
 புறநா. ௩௫௬: ௫.

கூ. நாட்சோநீயா - காலையுணவைஅளித்து.

க - க0. ஈயாப் பசிதீர்த்தல்வலலன்.

கக. கொன்வரல் வாழ்க்கை - விடியற்காலத்தில் வந்து வாசித்தலாலுண்
 டாகியசெல்வம்; கொன் - விடியற்காலம் (சீவக. ௧௪௩.) விடியற்காலத்துக்
 கிணைப்பறைகொட்டித் தலைவன்புகழைப்பாடுதல பொருநர்க்கியல்பு.

க௨. தண்டாது - அமையாமல்.

க௩. விட்டோய் - ஆகாயத்தை அளாவிய. க௫. தூவா - உண்ணாத.

கச - ௫. “தாயி தூவாக்குழவி போல” (புறநா. ச: ௧௮) என்பதையும்
 அதன் அடிக்குறிப்பையும் பார்க்க.

க௬. ஐது - மெல்லிது.

(பி - ம்).—1 ‘பின்னைமறத்தோடு’ 2 ‘நெல்லமல்’ 3 ‘கொன்வல்’

புறநானூறு முலமும் குறிப்புணையும். ௧௦௮

வருமழை மங்குலின் மறுகுடன் மறைக்குங்

1 குறும்படி குண்டகழ் நீண்மதி லாரே.

தீணை - அது ; துறை - பரிசீற்றுறை.

ஓய்மான் வில்லியாதனைப் புறத்தினை 2 நன்னுகனார். (௩௭௧)

௧௭. மங்குலின் - மேகம்போல. உடன் - ஒருங்கு.

(௧௮) ஊர் (௧௪) வந்தனென்.

(பி - ம்.)—1 'குறும்படுநதொடகழிநீண்' 2 'நன்னுகன்'

(௩௮௦.) தென்பவ் வத்து முத்துப்பூண்டு

வடகுன்றத்துச் சாந்த முரீஇ

.....ங்கடற் ருனை

யின்னிசைய விறல்வென்றித்

௩ தென்னவர் 1 வயமறவன்

மிசைப்பெய்தநீர் கடற்பரந்து முத்தாகுந்து

நாறிதழ்க் குளவியொடு 2 கூதளங் குழைய

வேறுபெ.....த்துந்து

திஞ்சுனைப் பலவி னாஞ்சிற் பொருநன்

௧. பவ்வம்-கடல்; "தென்கடன்முத்தும்" (பட்டினப். ௧௮௯); "தென்கடன் முத்தும்" (சீலப். ௮. ௧௯); "வெண்டிறைத் தென்கடன் முத்தும்" தஞ்சை. ௧௩.

௨. வடகுன்றம் - இமயம். சாந்தம்-சந்தனம். உரீஇ - உரிஞ்சி; "வடவர் தந்த வான் கேழ் சந்தம்" அகநா. ௩௪௦: ௧௬.

௪. விறல் வென்றி - வென்றிவகை பலவற்றுட் போர்வீரத்தாலுண்டாகிய வென்றி.

௩. தென்னவர் வயமறவன்: "திருவீழ் மார்பிறற்றென்னவன் மறவன்" அகநா. ௧௩.

௬. முத்தாகுந்து - முத்தாகும்; இஃது உம்மீற்றுப் பெயரெச்சம்; உம், உந்தாயிற்று.

௭. குளவி-மலைமல்லிகை. கூதளம்-கூதாளி; இந்த இரண்டும் சேர்த்து வழங்கப்படும்; "கூதளங் கவினிய குளவி முன்றில்" (புறநா. ௧௬௮: ௧௨) என்பதையும் அதன்குறிப்பையும் பார்க்க.

௯. திஞ்சுனைப் பலவி: "திஞ்சுனைப் பலவின் பழமழ்க் கும்மே", "திஞ்சுனைப் பலவின் மாமலைக் கிழவன்" (புறநா. ௧௦௯: ௩; ௧௨௯: ௪); "மன்றப் பலவின் திஞ்சுனை" (ஐந். எழ. ௪.) நாஞ்சில் - ஒருமலை; "நாஞ்சிற் பொருநன்" புறநா. ௧௩௭, ௧௩௯, ௧௪௦.

௩ - ௯. நாஞ்சில்வள்ளுவன் மறச்சாதியினனென்றும் பாண்டியர்களுக் குரிய படைவீரனென்றும் தெரிகிறது.

(பி - ம்.)—1 'வயன்மறவர்' 2 'கூதளங்'

நெடுக புறநானூறு மூலமும் குறிப்புரையும்.

க0 துப்பெதிர்ந்தோர்க்கே யுள்ளாச் சேய்மைய
 னட்பெதிர்ந்தோர்க்கே 1 யங்கை நண்மையன்
 வல்வேற் கந்த னல்லிசை யல்ல
த்தார்ப் பிள்ளையஞ் சிறுஅ
 2 ரன்ன கைன் மாறே யிந்நில
 கரு 3 மிலம்படு காலே யாயினும்
 புலம்பல்போ யின்று பூத்தவென் கடும்பே.

திணை - அது; துறை - ஓயனிமொழி.

நாஞ்சில்வள்ளுவனைக் கருவூரீக் கதப்பிள்ளை. (ந.அ0)

க0. துப்பெதிர்ந்தோர்க்கு - வலியோடு எதிர்த்த பகைவர்க்கு; “வெப் புடைய வரண்கடந்து, துப்புதுவர் புறம்பெற்றிசினே”, “கடுமான்கோதை துப் பெதிர்ந்தெழுந்த, நெடுமொழி மன்னர்” (புறநா. கக: அ - க; ருச: அ-க.) உள்ளாச் சேய்மையன்-நினைத்தற்குமெட்டாத மிக்க தூரத்துள்ளான்.

கக. நட்பு எதிர்த்தோர்க்கு - அன்பால் அடைந்தவர்க்கு.

க0 - கக. “துப்புப் பகையுமாதல், ‘துப்பெதிர்ந்தோர்க்கே.....நண்மை யன்’ என்பதனாலும் அறிக” குறள், ககசுரு - பரிமேல்.

கஉ. கந்தனென்பது, நாஞ்சின்மலைத்தலைவர் பரம்பரையில் உள்ளானும் இப்பாட்டுடைத் தலைவனுமாகிய ஒருவன்பெயர்.

கச. ஆகன்மாறு - ஆதலால்; “அனையையாகன்மாறே” புறநா. ச: கஎ, உ0: உ0; பதிற். அ0: கஉ.

கரு. வற்கடக் காலம் வரினும்.

கசு. போயின்று-நீங்கப்பெற்றது. பூத்த-பலவாற்றாலும் பொலிவுபெற்ற.

கரு - கசு. புறநா. ந.எஅ: கஉ - ஆம் அடியின் குறிப்பைப்பார்க்க.

(பி - ம்.)—1 ‘அங்கையநண்மையன்’, ‘அங்கையண்மையன்’, ‘யாங்கனி நன்மையை’ 2 ‘அள்ளுகைன்’ 3 ‘இளம்படுகாளையாயினும்’

(ந.அக.) ஊனுமுணு 1முனையி னினிதெனப்

2 பாலிற் பெய்தவும் பாகிற் கொண்டவும்

மளவுபு கலந்து மெல்லிது பருகி

க. ஊன் - இறைச்சி; ஊண் - அடிசில். முனையின் - வெறுத்தால்.

உ. பாகு - வெல்லப்பாகு; “காரகற் கூவியன் பாகொடு பிடித்த, விழை குழ் வட்டம்” பெரும்பாண். ந.எஎ - அ.

ந. அளவுபுகலந்து - நன்றாகக்கலந்து.

க-ந. “சுவைய,வேறுபல் லுருவின் விரகுதற் திரீஇ” பொருந. க0எ-அ.

(பி - ம்.)—1 ‘முனைஇயவினிதென’ 2 ‘பாஅறபெய்தவும்’

புறநாணுறு மூலமும் சூறிப்புரையும் ௧௦௯

விருந்துறுத் தாற்றி கிருந்தனெ மார்க்சு

௫ சென்மோ பெருமவெம் விழவுடை நாட்டென .

யாந்தன் னறியுந் மாகத் தான்பெரி

தன்புடை மையி னெம்பிரி வஞ்சித் -

1 துணரியது கொளாஅ வாகிப் பழமுழ்த்துப்

2 பயம்பகர் வறியா மயங்கரின் 3 முதுபாழ்ப்

௧௦ பெயல்பெய் தன்ன செல்வத் 4 தாங்க

ணீயா மன்னர் 5 புறங்கடைத் தோன்றிச்

6 சிதாஅர் வள்பிற் சிதர்ப்புறத் தடாரி

7 யூன்சுகிர் வலந்த தெண்க னெற்றி

விரல்விசை தவிர்க்கு மாலையில் பாணியி

௧௫ னிலம்பா டகற்றல் யாவது புலம்பொடு

தெருமா லுயக்கமுந் தீர்க்குவோ மதனா

விருநிலங் கூலம் பாறக் கோடை

வருமழை முழக்கிசைக் கோடிய பின்றைச்

சேயை யாயினு மிவணை யாயினு

ச. விருந்து - புதுமை. ஆற்றி - பசியைத் தணித்துக்கொண்டு.

௫. சென்மோ - வருவாயாக.

க - ௫. “ஊனு மூணு முனையினென்னும் புரப்பாட்டினுள், ‘சென்மோ பெருமவெம் விழவுடைநாட்டென’ என்பதனையும் தன்மைக்கண் ‘மோ’ வருமென இவ்வாறு அமைத்தலுமொன்று ; அன்றிப் பெரும, எம் விழவுடை நாட்டே நீ செல்லென்று சுற்றத்தார் தலைவனை நோக்கிக்கூற அப்பொருளும் பாட்டுடைத் தலைவனை நோக்கிப்பின்னும் கூறினாகப் பொருள்கூறுதலுமொன்று” தொல். இடை. சூ. ௨௭ - ந.

சு. அறியுநமாக - அறிவேமாக.

சு - எ. “நயந்தனார் சென்ற நுமயினுந் தான்பெரி, துவந்த வுள்ளமோ டமர்ந்தினிது நோக்கி” மலைபடு. ௫௫௯ - ௬௦.

அ. துணரியது - குலிகொண்டது; “பைம்பாகத் பழந்துணரிய, செஞ்சுளைய கனி” (பொருந். ௧௯௧ - ௨.) ஊழ்த்து - செவ்வியழிந்து.

க. பகர்வு - கொடுத்தல். அரில் - சிறுதுறுகள். முதுபாழில்.

க௨. சிதாஅர் வள்பு - துண்டித்தவார்; “சிதாஅர் வள்பினென் றெடாரி”

புறநா. நளசு. ச.

௧௪. அரலை - குற்றம். பாணியின் - பாட்டால். ௧௭. கூலம் - பலபண்டம்.

௧௯. இவணை - இவ்விடத்துள்ளாய்.

(பி - ம்.)— 1 ‘துணரியதுளவாகி’ 2 ‘பயம்பகர்பறியா’ 3 ‘முதுபாட்’

4 ‘ஆங்கினிதீயா’ 5 ‘புறங்கடைக்கொன்றி’ 6 ‘சிதாஅரளமபிற.....தடாரிடை’

7 ‘ஊனுகிர்வலந்ததென்கண்’

௩௦௮ புறநானூறு மூலமும் குறிப்புரையும்.

உ௦ மிதற்கொண் ¹ டறிநை வாழியோ கிணைவ
 சிறுநனி, ஒருவழிப் படர்கென் றேனே யெந்தை
 யொலிவெள் ளருவி வேங்கட நாட
 னுறுவருஞ் சிறுவரு மூழ்மா றுய்க்கு
 மறத்துறை யம்பியின் மான ² மறப்பின்
 உரு றிருங்கோ ளீராப் பூட்கைக்
 கரும்ப னூரன் காதன் மகனே.*

தீணையும் துறையும் அவை.

கரும்பனூர் கிழாணை நன்னுகுநர்.

(௩௮௧)

உ௩. உறுவர் - பெரியோர். உச. அறத்துறையம்பி - தருமவோடும்.

உ௬. மகன் (உ௧) படர் கென்றேனே.

* மு. தொல். புறத்திணை. கு. ௩௦ - இளம்; ஷெ. ஷெ. கு. ௩௬-௩௭. மேற்.
 (௮ - ம்.)—1 'அறிகைவாழியோ' 2 'பிறப்பினறிருக்கொள்ளாப்'

(௩௮௨.) கடற்படை யடற்கொண்டி

¹ மண்டுற்ற மலிர்நோன்றாட்

டண்சோழ நாட்டுப் ² பொருந

னலங்குளை யணியிவுளி

௩ நலங்கிள்ளி நசைப்பொருநரேம்

பிறப்பாடிப் பெறல் ³ வேண்டே

மவற்பாடுது மவன்றாள் வாழியவென

செய்குய்ய லுனவின்ற

பலசோற்றா ⁴ னின்சுவைய

௧௦ நல்குரவின் பசித்துனபினின்

முன்னாள் விட்ட மூதறி சிறுஅரும்

௧. கொண்டி-பொருளின்மிகுதி; "கொண்டி பெருகென்றனே" புறநா. ௩௯௦: உ௩.

உ. மலிர் - நீருற்று; "மணலாடு மலிர்நிறை" ஐங்குறு. ௧௩.

௩. பொருநன்-உவமிக்கப்படுபவன்; "போர்மிகுபொருந" (௮௩௧.உ௬); "வரைத்தா முருவிப் பொருப்பிற் பொருந" (மதுரை. ௪௨); அரசனுமாம்.

௩. பொருநரேம் - பொருநராக உள்ளேம். ௬. பிறரைப்பாடி.

௭. வாழியவென அவனைப்பாடுவேம். ௯. சோற்றான் - சோற்றோடு.

(௮ - ம்.)—1 'மண்டற மறனென்றாட்', 'மண்டற மலிநொன்'
² 'பொருநன் வலங்குளை' ³ வேண்டேமயற்பாடுதும்' ⁴ 'இனஞ்சுவையநல்குரவின்
 பசித்துன்பவென்பின்'

புறநானூறு மூலமும் குறிப்புரையும். ௩௦௯

1 யானும், ஏழ்மணியங் கேழணியுத்திக்

கட்கேள்விக் கவை 2நாவி

னிறனுற்ற வராஅப்போலும்

கரு வறனொர்இ 3வழங்குவாய்ப்ப

விடுமதி யத்தை கடுமான் றேன்ற

னினதே, முநீ ருடுத்த 4விவ் வியனுல கறிய

வெனதே, 5கிடைக்கா முன்ன தெண்கண் மாக்கிணை

கண்ணகத் தியாத்த நுண்ணரிச் சிறுகோ

20 வெறிதொறு நுடங்கி யாங்குநின் பகைஞர்

கேட்டொறு நடுங்க 6 வேத்துவென்

வென்ற தேர்பிறர் வேத்தவை யானே.

3ணை - அது; துறை - கிடைநிலை.

சோழன் நலங்கிள்ளியைக் கோலூர்கிழார்.

(௩௮௨)

கஉ. ஏழ்மணி - எழுச்சியையுடையமணி. உத்தி - படப்பொறி.

கங. கட்கேள்வி - கண்ணாற் கேட்டல். கவைநா - பிளவுபட்ட நாக்கு.

கரு. வறன் - வறுமை. வழங்குவாய்ப்ப - பிறர்க்கு யாம்கொடுத்தல் கைகூடும்படி.

கச - கரு. வறுமைக்கு அராவின் விடம் உவமம்.

கசு. மதியும் அத்தையும் அசைநிலைகள். தோன்றல், விளி.

கஎ. நினதாகிய உலகறிய.

கஅ. கிடைக்காழ் - நெட்டியின் காம்பு. எனதாகிய கிணையென்க.

கஅ - கூ. கிணையினிடத்து அதனையடிக்கும் சிறுகோல் கட்டப்பட்டிருக்கும்; "நுண்கோற் சிறுகிணை" புறநா. ௩௮௩ - ௩.

உக. கேட்டொறும் - கேட்குந்தொறும்.

உஉ. வென்றதேர் - ஏனையோரை வென்ற தேரையுடைய. பிறர் - அயலரசர். வேத்தவையான் - இராசசபைக்கண்.

(கஎ) அறிய (உக) ஏத்துவென்.

(13 - ம்).—1 'யானுமெமணி' 2 'நாவிறநூநித்தவராஅப்', 'நாவிறநூநித்தவராஅப்' 3 'வயங்குவாய்ப்ப', 'வமங்குவாய்ப்ப' 4 'விலவயினுலகு' 5 'கிடைகாழன்னவென்றெண்கண்' 6 'வெந்த', 'ஒதுவென்'

கோ புறநானூறு மூலமும் குறிப்புரைபடி.

(௩௮௩) ஒண்டொறிச் சேவ லெடுப்பவெந் நெழுந்து

தண்பனி யுறைக்கும் புலரா னாங்கர்

நுண்கோற் சிறுகிணை சிலம்ப லொற்றி

நெடுங்கடை நின்று பகடுபல வாழ்த்தித்

௫ 1 தன்புக மேத்தினெ னாக ளுன்புலந்

தருங்கடி வியனகர்க் 2 குறுகல் வேண்டிக்

கூம்புவிடு மென்பிணி யனிழ்த்த வாம்பந்

றேம்பா யுள்ள தங்கமழ் மடருளப்

3 பாம்புரி யன்ன வடிவின காம்பின்

௧௦ கழைபடு சொலியி னிழையணி வாரா

வொண்பூங் கலிங்க முடிஇ நுண்பூண்

வசிந்துவாங்கு நசுப்பி னவ்வாந் குந்திக்

கற்புடை மடந்தை தற்புறம் புல்ல

வெற்பெயர்ந்த நோக்கி.....

௧௫கற்கொண்

4 டழித்துப் பிறந்தனெ னாகி யவ்வழிப்

பிறர், பாடுபுகழ் பாடிப் 5 படர்பறி யேனே

க. சேவல்-ஆண்கோழி. எடுப்ப - எழுப்ப. ஏற்றெழுந்து - துயிலுணர்ந்
தெழுந்து; "தாமலார்க்க ணேற்க துயில்" (பு - வெ. கூ: கூ - துயிலெடை
நிலை); "துயிலிடைக் கண்ட துணைநலத் தேவியை, யியல்புடை யங்க ணேற்ற
பிற் காணுது" பெருங். ச. எ: ௧௧ - உ.

உ. மு. புறநா. ௩௮௪ - ச. உறைக்கும் - துளிக்கும்.

௩. நுண்கோற் சிறுகிணை : புறநா. ௩௮௨: ௧௮ - கூ. சிலம்பொற்றி -
முழங்க அடித்து.

ச. பகடு - உழும் எருது; எருமைக்கடாவுமாம்.

க - ச. புறநா. ௩௮௫: க - உ. கூ. குறுகல் - அடைதல்.

(க) குறுகல்வேண்டி. (௫) ஏத்தினெனாக.

௧௧. கலிங்கம் - ஒருவகை நல்லாடை.

கூ - ௧௧. காம்பின் கழை படு சொலியின் - மூங்கிலாகிய கோலின்
உட்புறத்தே பெயர்த்தெடுக்கப்படும் வெள்ளிய தோல்போல. இழையணி
வாரா - நெய்யப்பட்டிள்ள இழைகளின் வரிசை கண்ணுக்குப் புலப்படாத.
சொலி, கலிங்கத்திற்கு உவமை.

௧௨. வசிந்து - தலைவனை வயமாக்கி. உந்தி - கொப்பூழ்.

௧௬. அழித்து - மீட்டும்.

௧௭. படர்பு - செல்லுதல்.

(பு - ம்.)—1 'தான் புகழ்ந்து' 2 'குறுகல்வேண்டி' 3 'பாம்பு பயனந்
தன்னவடிவின சாமபின்' 4 'அளித்துப்' 5 'படர்பறிவோனே'

புறநானூறு மூலமும் குறிப்புரையும்: 666

குறுமுலைக் கலமரும் பாலார் வெண்மறி
நரைமுக வுகமொடு கருசென.....

(13)

20¹ கன்றுபல கெழீஇய

கான்கெழு நாடன் கமிந்தே ரவியனென

வொருவனை யுடையேன் மன்னே யானே

யருனெவன் ²பரிசுகோ வெள்ளியது நிலையே.

தீணையும் துறையும் அவை.

.....மாறேக்கத்து ³ நப்பசலையார்.

(ந.அ.ந.)

கஅ. மறி - ஆட்டுக்குட்டி. 20. ஊகம் - ஒருவகைக் குரங்கு.

உக. அவியன் - ஒருபகாரி; “களிமலி கள்ளி னற்றே ரவிய, னுடிய லின மழை சூழத் தோன்றும், பழந்தூங்கு விடாகம்” அகநா. 2.எக: கஉ - ச.

உந. அருள் - மேற்கூறியதலைவன் தனதுநிலைமைகுன்றான். வெள்ளியது நிலை எவன்பரிகோ - சுக்கிரனுடைய நிலைமைக்குச் சிறிதும் வருந்தேன்; புற நா. ந.அச: 20; ந.அச: 2ச.

(பி - ம்.)— 1 ‘தன்று பலகெழீஇய காழகெழு’ 2 ‘பரி சொவெள்ளி’ 3 ‘நப்பாலையார்’

(ந.அச.) மென்பாலா னுடனணைஇ

வஞ்சிக்கோட் ¹மெற்குநாரை

² யறைக்கரும்பின் பூவருந்தும்

³ வன்பாலாற் கருங்கால்வரகி

டு

னங்கட் குறுமுயல் வெருவ வயல

கருங்கோட் டிருப்பைப் பூவுறைக் குந்து

விழவின் ⁴ரூயினு முழவர் மண்டை

யிருங்கெடிற்று மிசையொடு பூங்கள் வைகுந்து

க. மென்பால் - மருதம். உ. வஞ்சிக்கோடு - வஞ்சிமரத்தின்கிளை.

ச. வன்பால் - முல்லை.

எ. இருப்பைப்பூ உறைக்குந்து - இருப்பைப்பூ உதிரும்; “முள்ளரை யிலவத் தொள்ளினர் வான்நூ...இருநிலத் துறைக்கும்” ஐங்குறு. ந.உ0.

அ. மண்டை - ஒருவகை உண்கலம்.

க. கெடிற்றுமிசை - கெடிற்றுமீனாகியஉணவு; “அரிப்பறை வினைஞ ரல்குமிசைக் கூட்டும்” (ஐங்குறு. அக); மிசை, மிசைவெனவும் வழங்கும்; “குறவர்க் கல்குமிசை வாகும்” புறநா. 2.நசு: 2.

(பி - ம்.)— 1 ‘உறவங்குநாரை’ 2 ‘வாடைக்கரும்பின்’, ‘அடைக்கரும்பின்’ 3 ‘வனபாலாற்குக் கருங்’ 4 ‘ஆயுனுழவா’

கூஉ புறநானூறு முழுவும் குறிப்புரையும்.

க௦ துணையேம் பெரும் (13)

நெல்லென்னும் பொன்னென்னும்

1 கனற்றக்கொண்ட நறவென்னு

..... மனைபுன்னு வவைபலவும்

2 யான்றண்டவுந் தான்றண்டா

கரு னிணம்பெருத்த கொழுஞ்சோற்றிடை

மண்ணாணப் புகழ்வேட்டி

நீர்நாண நெய்வழங்கிப்

3 புரந்தோ நெனதை யாமலதொலை.....

யன்னோனை யுடையே மென்ப.....வறட்

உ௦ கியாண்டு நிற்க வெள்ளி மாண்ட

வுண்ட நன்கலம் பெய்து நுடக்கவுந்

தின்ற 4 நண்ப லூன்றோண்டவும்

வந்த வைக லல்லது

சென்ற வெல்லைச் செலவறி யேனே.

தீணையும் துறையும் அவை.

கரும்பனூர்க்கிழாணப் புறத் தீணைநன்னுகனூர்.

(ந.அ.ச)

கஉ. கனற்ற - வெதுப்ப.

கசு. யான்றண்டவும் - யான் நீங்கவும்; "தண்டாக் களிப்பி னுடுங் கூத்து" மணி. சு : கஉசு.

கஎ. "நீர்நாண நெய்வழங்கியும்" புறநா. ககசு : உக.

கக. என்ப, அசை. வறட்கு - வறட்கடக்காலத்தைத் தரும்பொருட்டு.

உ௧. வெள்ளி யாண்டு நிற்க - மழைக்கோளாகியசக்கிரன் எங்கேநின்ற லென் ? புறநா. ந.அ.ந : உச ; ந.அ.சு : உ௦ - உச.

உஉ. நண்பல் - பல்வின்றி.

(பி - ம்.)— 1 'கன்னற்கொண்ட' 2 'யானறண்டவும் தான்றண்டா' 3 'புறதெனெந்தை' 4 'நன்பலுண்டோண்டவும்'

(ந.அ.ரு.) வெள்ளி தோன்றப் புள்ளுக்குர வியம்பப்

புலரி விடியற் பகடுபல வாழ்த்தித்

தன்கடைத் தோன்றினு மிலனே பிறன்கடை

க. புள் - கோழிச்சேவல்; பறவைப்பொதுவுமாம்; "வெள்ளியு மிருவிசும் பேர்தரும் புள்ளு, முயர்சினைக் குடம்பைக் குரற்றேற் தினவே" புறநா. ந.சு.எ : க-உ.

புறநானூறு முழையும் குறிப்புரையும். இகங்

யகன்கட் டடாரிப் பாடுகேட் டருளி

ரு வறனியா னீங்கல் வேண்டி யென்னரை

1 நீனிற்ச் சிதாஅர்களைந்து

2 வெளிய துடஇயென் பசிகளைந் தோனே

3 காவிரி யணையுந் தாழ்நீர்ப் படப்பை

நெல்விளை கழனி 4 யம்பர் கிழவோ

க0 னல்லரு வந்தை வாழியர் புல்லிய

வேங்கட விறல்வரைப் பட்ட

வோங்கல் வானத் துறையினும் பலவே.

திணை - அது ; துறை - வாழ்த்தியல்.

5 அம்பர்கிழான் அருவந்தையைக் கல்லாடனார்.

(நஅரு)

ச. பாடு ஓசை. ரு. வறன் - வறுமை.

சு. நீலநிறமுள்ள கந்தையைநீக்கி. எ. வெளியது - வெள்ளாடையை.

அ. காவிரியென்றது இங்கே அரிசிலாற்றை. படப்பை - தோட்டம்.

க - க0. அம்பர் - சோழநாட்டிலுள்ளதோர் ஊர். அருவந்தை - ஓர் உபகாரி; “கற்ற நாலினன் கேட்ட செவியினன், முற்ற வுணர்ந்த மூதறி வாளன், நாகரிக நாட்டத் தாரிய னருவந்தை”, “நாடே பிறர்நாட்டிற் குவமை யாதே, காலமறிந் துதவுந் காவிரி தானே, யாடவர் திலக னம்பர் மன்ன, வீழ்சைத் தலைவ னருவந்தை”, “வருந் கங்கை வடதிசைப் பெருமையுந், தென்றிசைச் சிறுமையு நீக்கிய குறுமுனி, குண்டிகைப் பழம்புனற் காவிரிப் பெரும்பதி, யம்பர்க் கதிபதி” (தீவாகரம்) என்பவற்றிற் காவிரியும் அம்பரும் அருவந்தையும் பாராட்டப்பெற்றிருத்தல் காண்க.

(19 - ம்.)—1 ‘நீலநினைக் குறைந்தசிதாஅர்’, ‘நீலநினைசிதாஅர்’ 2 ‘வெளி துடஇக்களைந்தோனேபசி’ 3 ‘காவிரியகனையுந்’, ‘காவிரிகனையுந்’ 4 ‘அம்பல்’ 5 ‘அம்பல் கிழான வெந்தையை’

(நஅசு.) நெடுநீர 1 நிறையகயத்துப்

படுமாரித் துளிபோல

நெய்துள்ளிய வறைமுகக்கவுஞ்

சூழி கிழித்து வாடேன் மிசையவு

க. கயம் - பள்ளமாலை நீர்நிலை.

ந. வறை - வறையல் ; ஒருவகை உணவு, முகக்க - முகநுகுகொள்ள.

க - ந. சுட்டநெய்யில்வேகும் வறையின்முழக்கத்திற்குக் கயத்திலீழும் மாரித்துளியின் முழக்கம் உவமம்.

ச. சூழி - சுடப்பட்ட இறைச்சி.

(19 - ம்.)—1 ‘நிறையகயத்துப்’

இசு புறநானூறு மூலமும் குறிப்புரையும்.

௫ மூன்கொண்ட வெண்மண்டை
 யான்பயத்தான் முற்றழிப்பவும்
 வெய்துண்ட வியர்ப்பல்லது
 செய்தொழிலான் வியர்ப்பறியாமை
 யீத்தோ னெந்தை யிசைதன தாக
 ௧௦ வயலே, ¹நெல்லின் வேலி நீடிய கரும்பின்
 பாத்திப் பன்மலர்ப் ²பூத்த தும்பின
 புறவே, புல்லருந்து பல்லாயத்தான்
 வில்லிருந்த வெங்குறும்பின்று
 கடலே, காறந்த கலனெண்ணுவோர்
 ௧௫ கானற் புன்னைச் சினை ³நிலைக் குந்து
 கழியே, சிறுவென் னுப்பின் ⁴கொள்ளை சாற்றிப்
⁵பெருங்கனனாட் கிமனெலிக்குந்து
 அன்னன் னுட்டிப் பொருநம் யாமே
 பொராஅப் பொருநரேம்
 ௨௦ ⁶குணதிசை நின்று குடமுதற் செலினுங்
 குடதிசை நின்று குணமுதற் செலினும்
 வடதிசை நின்று தென்வயிற் செலினுந்
 தென்றிசை நின்று குறுகாது நீடினும்

௫. புறநா. ௩௮௪ : அ - கூ. கூ. ஆன்பயம் - பசப்பால்.

எ. உண்டமையாலுண்டான வேர்வையல்லாமல். அ. அறியாதபடி.

௧௧. ததும்பின - நிறைந்தன.

௧௦ - ௧௧. கரும்பின்பாத்தி : “கரும்பு நடுபாத்தியிற் கலித்த வாம்பல்” ஐங்குறு. ௬௫.

௧௨. புறவு-முல்லைநிலம். ஆயத்தான் - ஆயத்தொடு கூடி. ௧௩. குறும்பு- சிற்றரண்கள்.

௧௪. கால் தந்த - காற்றிற்கொண்டுவரப்பட்ட.

௧௫. சினை - கினை. நிலைக்குந்து - நிலைக்கும்.

௧௭. உமண் - உப்புலிற்சூஞ்சாதி.

௧௬ - ௭. “சில்பதவுணவின் கொள்ளை சாற்றிப், பல்லெருத் துமணர் பதிபோகு நெடுநெறி” பெரும்பாண். ௬௪ - ௫.

௧௭. பொரா - ஒப்பில்லாத. ௨௦. செலினும் - சுக்கிரன்சென்றாலும்.

(பி-ம்).—1 ‘நெல்லி வேயி னீடிய’ 2 ‘பூத்ததும்பினனுறவேபுலருந்து’ 3 ‘நிலைக்குந்து’ 4 ‘கொள்ளைச்சாற்றி’ 5 ‘பெருங்கனனாட்டு’ 6 ‘குடதிசை... செலினும் வடதிசை’

புறநா ஹது மூலமும் குறிப்புரையும். ௧௧௫

யாண்டு 1 நிற்க வெள்ளியாம்

௨௫ வேண்டிய துணர்ந்தோன் றுள்வா றியவே.

நீணையும் துறையும் அவை.

சோழன்துளற்றத்துத்துஞ்சிய கிள்ளிவளவனைக் கோலூர்க்குழார். ()

௨௪. வெள்ளி - சுக்கிரன். ௨௫. வேண்டியது - பாம் வேண்டியதை.

(பி - ம்.)— 1 'நிரகவெனறியாம்'

(௩௮௭.) வள்ளுகிர வயலாமை

1 வெள்ளுகி கண்டன்ன

வீங்குவிசிப் புதுப்போர்வைத்

2 தென்கண் மாக்கிணை யியக்கி யென்று

௫ மாறுகொண்டோர் மதிவிடறி

நீராடிய நறுங்கவுள

பூம்பொறிப் பணையருத்தின

வேறுவேறு பார்த்தியங்கி

4 வேந்துடையினை யயல்பரக்கு

௧௦ மேந்துகோட் டிரும்பிணர்த்தடக்கைத்

திருந்துதொழிற் பலபகடி

பகைப்புல மன்னர் பணிதிறை தந்தாரின்

5 னகைப்புல வாணர் நல்குர வகற்றி

மிகப்பொலியர்தன் சேவடியத்தையென்

௧௫ றியானிசைப்பி னனிநன்றெனப்

பலபிற வாழ்த்த விருந்தோ ரென்கோ.....

க. வள் - கூர்மை; "வள்ளணி வளைநாஞ்சிலவை" பரி. ௧௫; ௫௭.

௨. அகடி - வயிறு.

க - ச. கிணைப்பறை ஆமையின் அகடுபோல்வது; "ஆமை, கம்பு ளியவ ளை விசிபிணித், தென்கட் கிணையிற் பிரமும்" அகநா. ௩௫௬.

௭. எருத்து - பிடரி. கூ. மினை - காவற்காடு

௧௧. பகடு - யானை. ௧௩. நகைப்புலவாணர் - புலவர்.

௧௨ - ௩. பகைவர் அளித்ததிறையைத் தம்மைச்சுநீர்த்த இரவலர்க்குக் கொடுத்தல் அரசர்க்கியல்பு.

௧௪. தன் சேவடி மிகப்பொலிக. ௧௬. என்கோ - என்பேனோ.

(பி - ம்.)—1 'வெளககொண்டன்ன' 2 'தென்கண்' 3 'பாரதியயங்கி'

4 'வேந்துடையினை' 5 'நகைப்புல வாழ்நர்...மிகப்பொலியாத செவடிப்பொலியா ததை யென்றனியானிசைப்பி னனிநன்றெனந டுலபிறன்' 6 'என்கோ'

நிகக் புறநா னுறு மூலமும் குறிப்புரையும்.

1 மருவவினக ரகன்.....

திருந்துகழற் சேவடி குறுகல் வேண்டி.

2 வென்றிரங்கும் விறன்முரசினே

உ0 3 நென்சிறுமைமி னிழித்துநோக்கான்

றன்பெருமையின் நகவுநோக்கிக்

4 குன்றுறழ்ந்த களிநென்கோ

கொய்யுளைய மாவென்கோ

மன்றுநிறையு நிரையென்கோ

உரு 5 மனைக்களமரொடு களமென்கோ

ஆங்கவை, கனவென மருள வல்லே நனவி

6 னல்கி யோனே நசைசா றேன்ற

வாழி வாழி பூழியர் பெருமகன்

பிணர்மருப் பியானைச் செருமிகு நோன்றாட்

நு0 செல்வக் கடிங்கோ வாழி யாத

7 நென்னாத் தெவ்வ ருயர்குடை 8 பணித்திவண்

விடுவர் மாதோ நெடிதே நி.....

கௌ. மருவுதற்கு இனிய நகரம்.

கக. வென்று - போர்க்களத்தில் வஞ்சியாது பகைவர்க்கு முன்னேறின்று.

உ0. என்னை இழித்து நோக்கானாகி.

உக. தன்னுடைய மேம்பாட்டையறிந்து. உந. மா - குதிரை.

உஉ - ந. ஓகாரம் என்னுப்பொருளில் வந்ததற்கும் அதன்பின் வல்
லினம் இயல்பாயதற்கும் இவ்வடிகள் மேற்கோள்; தொல். உயிர்மயங்கு. கு.
அஅ - இளம்; ந. 7

உச. நினா - பசுக்கூட்டம்.

உசு. "கனவென மருண்டவென் நெஞ்சே மாப்ப; பொருந. ௩அ.

உ0 - உஎ. "சுரப்பான் மணிமடிவிச் சேரமான் தன்னைச் சுரப்பாடி யான்
கேட்கப் பொன்னுடொன் றீந்தான், இரப்பவ ரென்பெறினுங் கொள்வர் கொடு
ப்பவர், தாமதிவார் தன்கொடையின் சீர்" (ஒளவைபாடல்) என்னும் வெண்பா
வில் இவ்வடிகளின் பொருள் அமைந்திருத்தல் அறியற்பாலது.

உசு - எ. "கனவிற் கண்டாங்கு வருந்தாது நிற்ப, நனவி னல்கியோ
நசைசா றேன்றல்" புறநா. ௩௪௭ : கக - உ0.

நு0. இப்பாட்டுடைத்தலைவன் பெயர் இவ்வடியில் அமைந்துள்ளது.

நக. என்னு - என்று கூறுத. பணித்து - தாழ்த்தி.

(பி - ம்.)—1 'மருவ' 2 'வெனநிரககு முரசினுனெனச சிலமினிழித்து'
3 'எனசசிறுமை' 4 'குனநகழுகளி' 5 'மனைக்களமரொடுகலமென' 6 'நல்கி
யோனெனதை நகைசான்றேன்றல்' 7 'ஒன்னாததெவவர்' 8 'பணித்திவணிவிடு
வர்'

புறநா னூறு மூலமும் குறிப்புரையும். நிக்

புல்லிலை வஞ்சிப் புறமதி லலைக்குங்

கல்லென் பொருரை 1 மணலினு மாங்கட்

நடு பல்லூர் சுற்றிய கழனி

யெல்லாம் விளையு நெல்லினும் பலவே.

தீணையும் துறையும் அவை.

சோமான்சீக்கற்பள்ளித் துஞ்சிய செல்வக்கடுங்கோவாழியாதனைக்
நண்டுகட்பாலியாதன். (ந.அ.எ)

நா. வஞ்சியென்னும் மரவிசேடத்திற்கு உரிய 'புல்லிலை' என்னும் அடை
அதன் பெயரையுடையதாகிய நகருக்கும் ஆயிற்று.

நா. - ச. "ஒளிதிக முத்தி யுருகெழு நாகம்" (பரி. கஉ: ச - பரிமேல்.)
என்பதற்கு இவ்வடிகள் மேற்கோள். பொருரை - ஓராறு. இஃது ஆன்
பொருரை யென்றும் வழங்கும்.

நா. - சு. "மண்ணை வேந்தே நின்வா ணட்க, டண்ணன் பொருரை
மணலினுஞ் சிறக்க" சீலப்: உஅ: கஉரு - சு.

(பி - ம்.)—1 'மணலினுமாக்கட்'

(ந.அ.அ.) வெள்ளி தென்புலத் துறைய விளையயற்

பள்ளம் வாடிய பயனில் காலே

1 யிரும்பறைக் கிணைமகள் சென்றவன் பெரும்பெயர்

..... பொருந்தித்

நு தன்னிலை 2 யறியுந் துை வந்நிலை

க. வெள்ளிக்கோள் தென்றிசையிலெழுதல தீயநிமித்தம். இந்நிகழ்ச்சி
மழைபெய்யாமையுக்கும் வறக்கடம் உண்டாவதற்குங் காரணமென்பர் ; "மைம்
மீன் புகையிலுந் தூமந் தோன்றினுந், தென்றிசை மருங்கின் வெள்ளி யோடி
னும்" (புறநா. கக: க - உ), "வசையிலபுகழ வயங்குவெண்மீன், நிசை
திரிந்து தெற்கேகினுந், தற்பாடிய தளியுணவிற், புட்டேம்பப் புயன்மாறி,வான்
பொய்ப்பிலுந் தான்பொய்யா, மலைத்தலைய கடற்காவிரி" (பட்டின. க - சு),
"வறிது வடக்கிறைஞ்சிய சீர்சால் வெள்ளி, பயங்கெழு பொழுதோ டாநிய
நிற்ப", "நிலம்பயய பொழியச் சுடர்சின்னத் தணியப், பயங்கெழு வெள்ளி யாநிய
நிற்ப" (பதிற்.உச, சுக), "கரியவன் புகையினும் புகைக்கொடி தோன்றினும்,
விரிகதிரவெள்ளி தென்புலம் படரினும்,.....காவிரிப் புதுநீர்க் கடுவரல் வாய்த்
தலை" (சீலப். க0: க0உ - அ) என்பனவற்றால் அறியலாகும்.

நா. கிணைமகள் - கிணைப்பறை வாசிப்பவன்; கிணையன். பெரும்பெயர் -
பெரும்புகழ்.

நு. தன்னிலை - தன்னுடைய மேம்பட்டநிலை.

(பி - ம்.)—1 'இரும்பிறை கிணைமகள்' 2 'அறியினனாக'

கே.பு புறநானூறு மூலமும் குறிப்புரையும்.

யடுக்க ணிரியல் ¹போக வுடைய

கொடுத்தோ னெந்தை கொடைமேல் தோன்ற

.....²மருப்பாக

வெல்லும் வாய்மொழிப் புல்லுடைவி.....

கௌ ³பெயர்க்கும் பண்ணற் கெடடரொமககிரென

⁴வினைப்பக டேற்ற மேழி துணைத்தொடா

நாடொறும் ⁵பாடே னாயி னா

⁶மணிகளர் முன்றிற் றென்னவன் மருகன்

பிணிமுர சிரங்கும் பீடுகெழு தானே

கரு யண்ணல் ⁷யானை வழுதி

கண்மா நிலியரென் பெருங்கிளைப் புரவே.

நீனை - அது ; துறை - இயன்மொழி.

சிறுதுடிக்கூர்பண்ணனை மதுரை அளக்கர்நூழார்மகனார் மள்ள
னார். (ந.அ.அ.)

கூ. இரியல்போக - கெட. உடைய - தன்பால் உள்ளனவற்றை.

கௌ. பண்ணன் - இப்பாட்டுடைத்தலைவன்.

கக. வினைப்பகடு - உழவுத்தொழிற்சூரிய எருது ; கடா. ஏற்றம் - நீர் இறைத்தற்சூரியது ; இப்பெயர் ஏத்தமெனவும் வழங்கும்.

கங. மணி - ஆராய்ச்சிமணி ; “வாயிற் கடைமணி நடுநா நடுக்க, வாவின் கடைமணி யுருநீர் ஞெஞ்சுகடத், தான்ற, னரும்பெற்ற புதல்வனை யாழியின் மடித்தோன்” (சிலப். ௨௦ : ௫௩ - ௫) மருகன் - வழித்தோன்றல்.

கச. பிணித்தல் - கட்டுதல்.

கசு. கண்மாதிலியர் - கண்ணோட்டம் ஒழிவானை. புரவு - காத்தல்.

(பி - ம்.)—¹ ‘போத’ ² ‘பெயராகும் டண்ணகெடடரொ மககிரென’ ³ ‘வினைப்பகடுததமேனிதுணைத்தொடர்’, ‘வினைப்பகடுததமெனதுணைநதொடர்’ ⁴ ‘பாடெனாயினொகநானு’ ⁵ ‘மணிகளாமுககிடுதென்னவன்’ ⁶ ‘யானை வழுகண் மாதிலியர்’

(ந.அ.சு.) நீர்நுங்கின் ¹ கண்வலிப்பக்

கானவேம்பின் காய்திரங்கக்

கயங்கனியுங் கோடையாயினு

க. நீர்நுங்கு - நீரையுடைய பனதுங்கு. வலிப்ப - நீரின் நிவற்ற.

உ. திரங்க - உலர ; “திரங்குமர னுரிற் பொலியச் சூழ” மலைபடு ; சகக.

ங. கயம் - ஆழமான நீர்நிலை. கனியும் - நீர்வற்றிக்களியமயமாதற்சூரிய.

(பி - ம்.)—¹ ‘கைவரிதடக’

புறநானூறு முலமும் குறிப்புரையும். 106

மேலா வெண்பொன் ¹ போருறு காலே
 (நு) யெம்மு முள்ளுமோ பிள்ளையம் ² பொருந
 னென்றீத் தன்னே யிசைசா நெடுந்தகை
 யின்றுசென் றெய்தும் வழியனு மல்லன்
 செலினே காணு வழியனு மல்லன்
 புன்றலை மடப்பிடி யினையக் கன்றுதந்து
 ௧0 குன்றக நல்லூர் மன்றத்துப் பிணிக்குங்
 கல்லிழி யருவி வேங்கடங் கிழவோன்
 செல்வுழி யெழாஅ நல்லோர் முதிய
³ னாத னுங்கன் போல நீயும்
⁴ பசித்த வொக்கற் பழங்கண் வீட
 ௧௧ வீறுசா னன்கல நல்குமதி ⁵ பெரும
 வைதக லல்குன் மகளிர்
 நெய்தல்கே ளன்மார் நெடுங்கடை யானே.

தினையும் துறையும் அவை.

ஆதனுங்கனைக் கள்ளிலாத்திரையனார்.

(௩௮௬)

ச. வெண்பொன் - வெள்ளிக்கோள். போர் - மற்றைக் கோள்களோடு
 அதுசெய்யும்புத்தம். இது கிரகபுத்தமென்று சொல்லப்படும்; “தோளோடு
 தோடேய்த் தலிற்றொன்னிலர் தாங்க லாற்றாத், தாளோடு தோடேய்த் தலிற்
 மந்த தழற்பிறங்கல, வாளோடு மின்னோடு வோபோனோடு வானினோடும், கோளோடு
 கோளும் நனவொத்தடர் தார்கொதித்தார்” (கம்ப. வாலிவதை. ௩௮)
 என்பது இங்கே அறியற்பாலது.

நு. எம்முமும் உள்ளுமோ - எம்மையும் நினைப்பானோ.

எ. காட்சிக்கு எரியனுமல்லன்.

அ. காணுதற்கு அரியனுமல்லன்.

க. புன்றலை - சிவந்ததலை; “புன்றலை மகாரோடு” (மலைபடு. ௨௩௩.)
 இனைய - வகுத்த.

௧௩. ஆதனுங்கன் - இப்பாட்டுடைத்தலைவன்.

௧௪. ஒக்கல் - சுற்றம். பழங்கண் - துன்பம்.

௧௫. நெய்தல் - நெய்தற்பழை; சாப்பழை.

(பி - ம்.)—1 ‘போருறு...பொருநவென்று’ 2 ‘பொருநவென்று’ 3 ‘ஆறு
 நுகன்’, ‘ஆருநுகன்’ 4 ‘பசித்து வொங்ககற்பழன்’ 5 ‘பெருமவைததல்’

இஉ௦ புறநானூறு மூலமும் குறிப்புரையும்.

(நகூ௦.) அறவை நெஞ்சத் தாயர் வளரு

மறவை நெஞ்சத் ¹தாயி வாள்

ரரும்பலர் ²செருந்தி நெடுங்கான் மலர்க்கமழ்

.....மன்னமுற்றத்

ரு ³ தார்வலர் குறுகி னல்லது காவலர்

கனவினுங் குறுகாக் கடியுடை வியனகர்

⁴ மலைக்கணத் தன்ன மாடஞ் சிலம்பவென்

னரிக்குரற் றடாரி யிரிய வொற்றிப்

பாடி நின்ற ⁵பன்னு என்றியுஞ்

க௦ சென்ற ஞான்றைச் சென்றுபட ரிரவின்

வந்ததற் கொண்டு நெடுங்கடை நின்ற

புன்றலைப் பொருந னளியன் றுனெனத்

தன்னுழைக் குறுகல் வேண்டி யென்னரை

முதுநீர்ப் பாசி யன்ன ⁶வுடைகளைந்து

கரு திருமல ரன்ன புதுமடிக் கொளீஇ

மகிழ்தரன் மரபின் மட்டே யன்றியு

⁷ மமிழ்தன மரபி னூன்றுவை யடிசில்

வெள்ளி வெண்கலத் தூட்ட லன்றி

க. அறவையெஞ்சம் - அறத்தையுடைய நெஞ்சம்; 'அறவை யாய ரகன் நெரு வடைநதன்' (சிலப். ௨௨: ௧௧௬); 'அறவை நெஞ்சத் தாயர்' என்பதை, 'ஆகாத் தோம்பி யாப்பய னளிக்குங் கோவலர் வாழ்க்கையொர் கொடும்பா முலலை' (சிலப். ௧௫: ௧௨௦ - ௨௧) என்பது விளக்குகின்றது.

ச - ௨. புறநா. சச: ௧௧ - ந. ந. செருந்தி - ஒருபூமரம்.

ரு. ஆர்வலர் - பரிசிலர், காவலர் - அரசர். சு. கடி - காவல்.

ரு - சு. 'புலிதுஞ்ச வியன்புலத் தந்நே, வலிதுஞ்ச தடக்கை யவனுடை நாடே' புறநா. ருச: ௧௩ - ச.

எ. சிலம்ப - முழங்க; முழக்கம் இங்கே எதிரொலி.

க௦. சென்றஞான்று - முதல்நாள். க௨. அளியன் - அளிக்கத்தக்கான்.

கச. "ஊருண் கேணிப் பகட்டிலைப் பாசி, வேர்புரை சிதாஅர் நீக்கி" (புறநா. நகூ௨: ௧௩ - ச); "பாசிவேரின் மாசொடு குறைந்த, தன்னம் சிதாஅர் நீக்கி" பொருந. கருந - ச.

கரு. மலரென்றது, பகன்றைப்பூவை; புறநா. நகூ௩: ௧௭-அ.

க௭. துவை - துவையல்.

(பி - ம்.)—1 'ஆயிவிளா' 2 'செந்நெடுநகாபலாகமழு' 3 'ஆவலர்' 4 'மழைக்களத்' 5 'பன்னுளையையும்' 6 'உடைகளைந்ததிருமவானனன்' 7 'அமிர தானமரபின்'

புறநானூறு மூலமும் குறிப்புணரையும். ௫௨௧

முன்னூர்ப் பொதியிற் சேர்ந்த மென்னடை

௨௦ யிரும்பே ரொக்கல் ¹ பெரும்புலம் பகற்ற

² வகடுநனை வேங்கை வீகண் டன்ன

³ பகடுதரு செந்நெல் போரொடு நல்கிக்

கொண்டி பெறுகென் றோனே யுண்டிறை

மலையல ரணியுந் தலைநீர் நாடன்

௨௫ ⁴ கண்டாற் கொண்டிமனை திருந்தடி வாழ்த்தி

.....

வானறி யலவென் பாடுபசி போக்க

லண்ணல் யானை வேந்த

ருண்மையோ வறியல் காண்பறி யலரே.

தீணையும் துறையும் அவை.

அதியமானேடுமானஞ்சீயை ஓளவையார்.

(௩௯௦)

௧௯. முன்னூர் - ஊர்முன். பொதியில் - அம்பலம்.

௨௦. “இரும்பே ரொக்கல் பெரும்புலம் புறனும்” புறநா. ௩௯௪: ௧௬.

௨௧. அகடுநனை - உள்ளிடம் நனைந்த. வேங்கை - வேங்கைமரத்துப்பூ.

௨௨. பகடுதரு செந்நெல் - எருது முதலியவைகள் உழுதுண்டாக்கிய செவ்வியநெல்; “பகடுதரு பெருவளம் வாழ்த்தி” (புறநா. ௩௯௧: ௪); “பகடு நடந்தகூழ் பல்லாரோடு ண்க” நாலடி. ௨.

௨௩. கொண்டி - பொருளின்யிகுதி; புறநா. ௩௮௨: ௧.

௨௪. வான் - மேகம். ௨௬. அறியல் - அறியேன்.

(பி - ம்.)—1 ‘பொருமபுகற்றத்தடுகண்வேங்கை’ ² ‘தகடுகனைவேங்கை’ ³ ‘படுதருசெந்நெல்’ ⁴ ‘கண்டாக்கொண்டுமவனறிருந்தடி’

(௩௯௧.) தண்டிளி பலபொழிந் தெழிலி யிசைக்கும்

விண்டு வனைய ¹ விண்டோய் பிறங்கன்

முகடுற வுயர்ந்த² நெல்லின் மகிழ்வரப்

பகடுதரு பெருவளம் வாழ்த்திப் பெற்ற

௫ திருந்தா மூரி பரந்துபடக் கெண்டி

யரிய லார்கைய ருண்டினி துவட்கும்

௨. விண்டு - விண். பிறங்கல் - தின்; இங்கே தானியப்போர்.

௩. முகடு - உச்சி.

௪. புறநா. ௩௯௦: ௨௨ - ஆம் அடியின் குறிப்பைப் பார்க்க.

௫. கெண்டி - கிண்டி. ௬. அரியல் - கள்.

(பி - ம்.)—1 ‘விண்டெறபயிற் பிறங்கன்’ ² ‘நெல்லினகீழ்வர்’

௫௨௨ புறநானூறு முடிவும் குறிப்புரைபும்.

வேங்கட வரைப்பின் வடபுலம் பசித்தென
வீங்குவந் திறுத்தவென் னிரும்பே ரொக்க
நீர்கை விடுக்கும் ¹பண்பில முதுகுடி.

க0 நன.....வினவலின்
முன்னும் வந்தோன் மருங்கில னின்னு
மளிய னாகலிற் பொருந னிவனென
நின்னுணர்ந் தறியுந ரென்னுணர்ந்து கூறக்
காண்கு வந்திசிற் பெரும.....

கருபெருங்கழி ²துழைமீ னருந்துந்
துதைந்த தூவியம் புதாஅஞ் சேக்குந்
³ ததைந்த புனனின் செழுநகர்வரைப்பி
னெஞ்சமர் ⁴காத னின்வெய் யோளொ
டின்றுயி.....ஞ்சா

உ0 றுளிபத னறிந்து பொழிய
வேலி யாயிரம் விளைகநின் வயலே.

தீணை - அது ; துறை - கடைநீலை.

பொறையாற்றுக்கிழானைக் ⁵ கல்லாடனார். (௩௬௧)

எ. பசித்தென - பசித்ததாக.

அ. இரும்பேரொக்கல் - வறுமையாற்கிரித்த பெரியசுற்றங்கள்.

கூ. பண்பில - பண்பில்லாதன.

கக. மருங்கு - சுற்றம். கஉ. ஆகலின் இவன் அளியன்.

கஉ - ௩. 19நீது. உஅஉ - ௫.

கரு. துழைமீன் - ஒருவகை மீன்; துழைந்து செல்லுகின்ற மீனுமாம்.

கசு. புதா - ஒருவகைநாரை ; இப்பெயர் போதாவெனவும் வழங்கும் ;

“உள்ளு மூரலும் புள்ளும் புதாவும்” சீலப். க0: கக௭.

கஅ. நின்வெய் யோளொடு - நின்னூல் விரும்பப்பட்ட மனைவி யொடு.

உ0. பதனறிந்து - காலமறிந்து.

உக. ஆயிரம்விளைக - ஆயிரக்கலம் விளைக; “வேலி, யாயிரம் விளையுட்
டாகக், காவிரி புரக்கு நாடு” பொருந. உசசு - அ.

(பி - ம்.)—1 ‘பண்பின்’ ² ‘துழைமீன்’ ³ ‘ததைத்தந்த புனயானின்
செழுநகாவனப்பின்’ ⁴ ‘காதனவெய்யொடு’ ⁵ ‘காலலனார்’

(௩௬௨.) மதியேர் வெண்குடை ¹ யதியர் கோமான்

கொடும்பூ ணெழினி நெடுங்கடை நின்றியான்

க. ஏர்-ஒப்பு; “இலவம் போதே ரெழிற்றகைய சேறடிகள்” சீவக.கருஅஅ.

உ. கொடும்பூண் - வீணந்தஆபரணம் ; “விளங்குமணிக் கொடும்பூண்
விச்சிக் கோவே” புறநா. உ00: அ.

(பி - ம்.)—1 ‘உதியர்’

புறநாடனுறு பூழைம் குறிப்புரையும். ௫௨௩

பசலை நிலவின் பனிபடி விடியற்
 பொருகளிற் றடிவழி யன்ன வென்கை
 ௫ யொருகண் மாக்கிணை யொற்றுபு கொடாஅ
 வருகெழு மன்ன ராரெயில் ¹ கடந்து
 நிணம்படி ² குருதிப் பெரும்பாட் டராத்
 தணங்குடை ³ மரபி னிருங்களந் தோறும்
 வெள்வாய்க் கழுதைப் புல்லினம் ⁴ பூட்டி
 ௧௦ வெள்ளை வரகுங் கொள்ளும் வித்தும்
 வைக லுழவ ⁵ வாழிய பெரிதெனச்
 சென்றியா ⁶ னின்றனெ னாக வன்றே

௩. பசலைநிலவு - இளநிலவு. ௫. கொடா - திறைகொடாத.

ச - ௫. “பெருங்களிற் றடியிற் றேன்று மொருக, ணிரும்பறையிரவல்”
 புறநா. ௨௬௩: ௧ - ௨.

௩-௫. “இருணிலாக் கழிந்த பகல் செய் வைகறை, யொருகண் மாக்
 கிணை தெளிர்ந்த வொற்றி” புறநா. ௩௬௪: ௬ - ௭.

௭. குருதிப்பெரும்பாட்டரத்து - இரத்தப் பெருக்காலுளதாகிய ஈரத்
 தையுடைய.

அ. களம் - தானியக்கதிரை அடிக்கும்களமும் யுத்தகளமும்.

௧௦. வெள்ளைவரகு - கவடி. கொள் - குடைவேல்.

௬ - ௧௦. பகைவருடையஅரண்களையழித்துக் கழுதையேரால் உழுது அந்
 நிலத்தில் வெள்ளைவரகும் கொள்ளும்வித்துதல அரசாக்கியல்பு.

௬ - ௧௧. “வெள்வாய்க் கழுதைப் புல்லினம்பூட்டிப், பாழசெய் தனை
 யவர் நனந்தலை நல்லெயில்” (புறநா. ௧௫: ௨ - ௩), “வடதிசை மன்னர் மன்
 னெயின் முருக்கிக், கவடி வித்திய கழுதையே நுழவன்” (சீலப். ௨௭: ௨௨௫-
 ௬), “எழுதெழின் மாடத் திடனெலா தூறிக், கழுதையேர் கையொளிரவேல்
 கோலா-வுழுததற்பின், வெள்வரகு கொள்வித் திடினும் விளியாதாற, கள்விரவு
 தாரான் கதம்” (பு. வெ. ௬: ௨௬), “இடித்துவெளி செய்துநக ரெங்கணு
 னுழைந்தாங், கடுத்தமட வார்வயி தலைத்தன ரிரங்கக், கொடுத்திடு வளங்கள்
 பல கொள்ளுகொடு மண்ணி, னெடுத்துவரு வெள்வரகு கொள்ளுட னிறைத்து”
 (காஞ்சீப். நாட்டு. ௨௮) என்பவைகள் இவ்வடிகளோடு ஒப்பிடப்படலான.

௧௦-௧௨. “இன்னும் துறையென்றதனானே புறத்தோன் கவடிவித்துதலும்
 தொகைநிலைப்பாற்பட்டுழி அகத்தோர்க்குச் செல்லாமைகொள்க. அது, ‘மதி
 யேர் வெண்குடை’ என்னும் புறப்பாட்டினுள், ‘வெள்ளை வரகுங் கொள்ளும்
 வித்தும், வைக லுழவ வாழிய பெரிதெனச், சென்றியா னின்றனெனாக என
 வரும்” தோல். புறத்திணை. கு ௧௩ - ௩.

(பி - ம்.)—1 ‘கடந்த’ 2 ‘குருதிபெரும்’ 3 ‘மாயின்’ 4 ‘பூட்டி...வெள்ளை’
 5 ‘வாழியபலவென’ 6 ‘நின்றனெனாக’

/௩௨௪ புறநானூறு முலமும் குறிப்புமையும்.

யூருண் கேணிப் பகட்டிலைப் பாசி

வேர்புரை சிதாஅர் நீக்கி நேர்கரை

கரு நண்ணூற் கலிங்க முடிஇ ¹யுண்மெனத்

தேட்கடுப் பன்ன நாட்படு தேறல்

கோண்மீ னன்ன ² பொலங்கலத் தனைஇ

³ யூண்முறை யீத்த லன்றியுங் கோண்முறை

விருந்திறை நல்கி யோனே யந்தரத்

உ௦ தரும்பெற லமிழ்த மன்ன

கரும்பிவட் டந்தோன் பெரும்பிறங் கடையே.*

தினையும் துறையும் அவை.

அதியமான்மகன் பொகுட்டேழினியை ஓளவையார். (௩௬௨)

கரு. பகட்டிலை - பெரியஇலை. கசு. சிதாஅர் - கந்தைத்துணி.

கரு - ச. புறநா. ௩௬௦: கரு ; "பாசி வேரின்மொசொடு குறைந்த, துன்னம் சிதாஅர் நீக்கி" பொருந. கருந. - ச.

கசு. புறநா. ௩௬௧: கசு - ஆம் அடிக்குறிப்பைப் பார்க்க ; இவ்வடி, பொருந. கருந. - அ - ஆம் அடிகளின் உரையிலே மேற்கோளாக வந்துள்ளது.

கஎ. கோண்மீன் - கோட்களாகிய மீன்களை.

கஅ. கோள்முறை-கொள்ளும்முறை. உக. பிறங்கடை- வழித்தோன்றல்; "படிகாத்தவர், பிறங்கடைப்பெரியோய்" கம்ப. தாடகைவதை. சுரு.

உ௦ - உக. "அரும்பெறன் மரபிற் கரும்பிவட் டந்தும்" என்றார் முன்னம் ; புறநா. சுரு: உ.

* மு. இச்செய்யுள், கடைநிலையென்னுந் துறைக்கு மேற்கோளாகக் காட்டப் பட்டுள்ளது; நொல். புறத்திணை. கு. ௩௬ - ந.

(பி - ம்.)—1 'உண்ணென்' ² 'பொலங்கலத்தருள்...விடுத்தல்' ³ 'ஊனமுறை', 'ஊழமுறை'

(௩௬௩.) பதிமுதற் பழகாப் பழங்கண் வாழ்க்கைக்

குறுநெடுந் துணையொடு கூமை வீதலிற்

குடிமுறை பாடி யொய்யென வருந்தி

யாடனசை மறந்தவெங் குழிசி மலர்க்குங்

ரு கடனறி யாளர் பிறநாட் டின்மையின்

¹ வள்ளன் மையினெம் வரைவோர் யாரென

க. பழங்கண் - துன்பம். உ. துணை - மனைவி.

ச. குழிசி-சமைத்ததற்குரிய கலம் ; மலர்ச்சும் ; நிமிர்ச்செய்யும்.

சு. எம்வரைவோர் - எம்மை ஏற்றுக்கொள்வோர்.

ச - சு. குழிசி மலர்க்குங் கடனறியாளர் - அரிசி முதலியன இல்லாமை

(பி - ம்.)—1 'வள்ளன்மெனவரை'

புறநாடார்மு: மூலமும் குறிப்புகளும். ௩௨௫

- வுள்ளிய வுள்ளமொ 1 மிலைசை துணையா
 ...கவக மெல்லா மொருபாற் பட்டென
 மலர்தா ரண்ணனி னல்லிசை யுள்ளி
 க௦ யீர்ங்கை 2 மறந்தவெ னிரும்பே ரொக்கல்
 3 கூர்ந்த வெவ்வம்விடக் கொழுநிணங் கிழிப்பக்
 கோடைப் பருத்தி 4 வீடுநிறை பெய்த
 மூடைப் பண்ட மிடைநிறைந் தன்ன
 வெண்ணிண மூரி யருள நாளாற
 கரு 5 வீன்ற வரவி னொவுருக் கடுக்குமென்
 6 றொன்றுபடு சிதாஅர் துவர நீக்கிப்
 போதுவிரி பகன்றைப் புதுமல ரன்ன
 வகன்றுமடி கலிங்க முடிஇச் செல்வமுங்
 கேடின்று நல்குமதி பெரும மாசின்
 ௨௦ மதிபுரை மாக்கிணை தெளிர்ப்ப வெரற்றி

யாற் கவிழ்த்துவைக்கப்பட்டுள்ள கலத்தைச் சமைத்தத்பொருட்டு அடுப்பில்
 நிமிர்த்துவைக்கச் செய்யும் வண்மையையுடையார்; “கவிழ்த்த மண்டை மலர்க்கு
 நர் யாரொனச், சுரன்முதலிருந்த சில்வனை விநலி”, “ஞால மீயிசை வள்ளியோர்
 மாய்ந்தென, வேலாது கவிழ்த்தவென் னிரவன் மண்டை, மலர்ப்போர் யார்”
 (புறநா. க௮௩: ௩ - ௪, க௭௬: க - ௩) என்பவை இங்கே அறியற்பாலன.
 ௭. உலைசை - உலைதற்குக் காரணமான இச்சை. கூ. அண்ணல், விளி.
 க௮. ஈர்ங்கை - உண்டுபூசியகை; “ஈர்ங்கை விதிரார் கயவர்” குறள்.
 க௦௭௭.

- கக. கூர்ந்த எவ்வம் - மிக்கதுன்பம்.
 கஉ. பருத்திவிடு - பருத்தியின் சுகிர்த்த பஞ்சு.
 க௩. மூடைப்பண்டம் - பொதியாகிய பொருள்கள்; “பொதிமூடைப்
 போரேறி” (பட்டின. க௩௭.) மூடை மூட்டையென வழங்கும்.
 க௪. நிணமூரி - நிணத்தின் துண்டம்.
 கஉ - ௪. நிணத்திற்குப் பருத்திப்பஞ்சு உவமை; “பருத்திப் பெண்
 டின் பனுவ லன்ன, நெருப்புச்சினந் தணிந்த நிணந்தயங்கு கொழுங்குறை”
 புறநா. க௨௫: க - ௨.
 க௬. துவர - முற்ற; “துவரமுடித்த துகளறுமுச்சி” முருகு. ௨௬.
 க௭ - ௮. கலிங்கத்திற்குப் பகன்றைமலர் உவமை; “திருமல ரன்ன
 புதுமடிச் கொளீஇ” புறநா. ௩௯௦: க௫.
 ௨௦. கிணைப்பதைக்கு முழுமதி உவமை; “மதியத் தன்னவென் விசி
 யுறு தடாரி”; “மாகவிசும்பின் வெண்டிங்கண், மூவைந்தான் முறைமுற்றச்,
 கடனடுவட் கண்டன்னவென் னியம்” புறநா. ௩௭௧: க௭; ௪௦௦: க - ௪.
 (பி - ம்).—1 ‘உறநசை’ 2 ‘மறைந்த’ 3 ‘கூர்ந்தவேவம்விட’ 4 ‘விடுநிறை’
 5 ‘ஈன்றவாவினாருக்கடுக்கும்’ 6 ‘றொன்றுபடி’

நீஉக் புறநானூறு மூலமும் குறிப்புரையும்.

யாடுமக ளல்கு லொப்ப வாழக்

1 கோடை யாயினுங் கோடி.....

காவிரி புரக்கு நன்னாட்டுப் பொருந

வாய்வாள் 2 வளவன் வாழ்கெனப்

உரு பீடுகெழு நோன்றாள் பாடுகம் பலவே.

தீணையும் துறையும் அவை.

சோழன் துளமுற்றத்துத்துஞ்சியக்கள்ளவளவனை நல்லிறையனார். (நகூ)

உரு. “காவிரிபுரக்கும் நாடுகிழுவோனே” (பொருந. உசஅ); “காவிரி புரக்கும் நாடு கிழுவோற்கு” சீலப். உஎ : கஎக.

(பீ - ம்.)—1 ‘கொடியாயினுங்’ 2 ‘வளருவன்’

(நகூச.) 1 சிலையுலாய் நிமிர்ந்த சாந்துபடு மார்பி

2 னொலிபுனற் கழனி வெண்குடைக் கிழுவோன்

வலிதுஞ்ச தடக்கை வாய்வாட் 3 குட்டுவன்

4 வள்ளிய னாதல் வையகம் புகழினு

ரு 5 முள்ள லோம்புமி னுயர்மொழிப் புலவீர்

யானும், இருணிலாக் கழிந்த பகல்செய் வைகறை

யொருகண் மாக்கினை தெளிர்ப்ப வொற்றிப்

பாடிமிழ் முரசி னியறேர்த் தந்தை

வாடா வஞ்சி பாடினே னாக

க0 வகமனி யுவகையொ டனுகல் வேண்டிக்

க. வில் உலாவிநிமிர்ந்த மார்பு ; “சிலையுலாய் நிமிர்ந்த மார்பன்” சீவக. உகஎசு.

ந. வலிதுஞ்ச தடக்கை - வன்மை நிலைபெற்ற பெரியகையையுடைய. வாய்வாள்-குறிதப்பாதவாள். தடவென்னுமுரிச்சொல் பெருமையை யுணர்த்து மென்பதற்கு இவ்வடிமேற்கோள் ; தோல். உரி. கு. உச - சே ; ஷெ ஷெ ஷெ. உஉ - ந ; இ - வீ. உரி. கு. உஅச - உரை.

ச. வள்ளியனாதல் - பெருங் கொளடைய யுடையானாதலை.

ரு. உள்ள லோம்புமின் - நினைத்தலைத்தவிர்பின். சு. வைகறையில்.

எ. “ஒருகண் மாக்கினை யொற்றிப்” புறநா. நகூஉ : ரு.

அ. பாடி - ஒலி. தந்தை - பாட்டுடைத் தலைவன் தந்தை.

க. வஞ்சி - பகைமேற் செல்லுதலை.

(பீ - ம்.)—1 ‘சீந்தியுலாந்வாநத்’ 2 ‘ஒலிகதர்க்கழனி’ 3 ‘குடவன்’ 4 ‘வள வியமுதல்’, ‘வள்ளினியெனாதல்’ 5 ‘உள்ளமோம்புமின்’

புறநானூறு மூலம் குறிப்புரையும். ௫௨௭

கொன்றுசினந் தணியாப் புலவுநாறு மருப்பின்
 வெஞ்சின வேழ நல்கின னஞ்சி
 யானது பெயர்த்தனெ னாகத் தானது
 சிறிதென ழுணர்ந்தமை நாணிப் பிறிதுமோர்
 கடு பெருங்களிறு நல்கி யோனே ழயதற்கொண்
 டிரும்பே ரொக்கல் பெரும்புலம் புறினுந்
 தன்னரும் பரிசி றருமென
 வென்றுஞ் செல்லேனவன் குன்றுகெழு நாட்டே.*

திணையும் துறையும் அவை.

கடைநிலை யாயினவேல்லாம் பாடாண்டிணை.

சோழிய ஏனாதி திருக்குடுவனைக் ஠கோனுட்டு எறிச்சிலார் மாட
 லக் மதுரைக்குமரனார். (௩௬௪)

கக - உ. “இருங்கடறு வளைஇய குன்றத் தன்னதோர், பெருங்களிறுநல்
 கியோனே யன்னதோர், தேற்றவீகையுமுளது கொல்” புறநா. கச௦ : ௭ - க.

கங. பெயர்த்தனெனாக - பெயர்க்க. கடு. அதற்கொண்டு - அதனால்.

கசு. “இரும்பே ரொக்கல் பெரும்புலம் பகம்” புறநா. ௩௬௦ : ௨௦.

* ௧௧. இப்பாட்டிணைப் பொருநராற்றுப்படைக்கு மேற்கோளாகக்காட்டி
 னர் ; தோல். புறத்திணை. கு. ௩௦ - இளம்; டெ. டெ. டெ. ௩௬ - ந.

இப்பாட்டு, புகழாப்புகழ்ச்சியென்னும் அணியின்பாற்படும்.

† புதுக்கோட்டைக்குத் தெற்கே கோனுட்டில் எறிச்சியென்று பழைய
 யதோருருள்ளது ; அதிற் பஞ்சபாண்டவர்சனைகொன்று ஐந்து சனைகளும்
 ஒரு சிவஸ்தலமுமுள்ளன. இங்கே எறிச்சிலுரென்றது அவ்வுரென்று கருதப்
 படுகின்றது.

(பி - ம்.)— 1 ‘உணரமை’ 2 ‘பகற்கொண்டு’, ‘பதற்கொண்டு’

(௩௬௫.) மென்புலத்து வயலுழவர்
 வன்புலத்துப் பகடு விட்டுக்
 குறுமுயலின் குழைச்சூட்டொடு
 நெடுவாளைப் பல்லுவியற்

க. மென்புலம் - மருதநிலம்.

உ. வன்புலம் - முல்லைநிலம். விட்டு - மேய்த்தற்குவிட்டு.

ங. குழைச்சூடு - குழைதலையுடைய சூட்டிழைச்சி.

ச. உவியல்-அவியல் ; “சார்த விறகி னுவித்த புன்கம்” புறநா. கசுஅ : கக.

(பி - ம்.)—1 ‘காழைச்சூட்டொடு நெடுவாளைப்பல்லுவியற்’

குஉஅ புறநானூறு மூலமும் குறிப்புரையும்.

ரு பழஞ்சோற்றுப் ¹புகவருந்திப்

புதற்றளவின் பூச்சுடி

.....

.....அரியலாருந்து

மனைக் கோழிப் பைம்பயிரினனே

க0 கானக்கோழிக் கவர்குரலொடு

நீர்க்கோழிக் ² கூய்ப்பெயர்க் குந்து

வேயன்ன மென்றோளான்

மயிலன்ன ³ மென்சாயலார்

கிளிகடி யினனே

கரு யகலள்ளற் ⁴ புள்ளிரீஇயுந்து

யாங்கப், பலநல்ல புலனணியுஞ்

சீர்சான்ற விழுச்சிறப்பிற்

சிறுகண் யானைப் பெறலருந் தித்தன்

செல்லா நல்லிசை யுறந்தைக் குணது

ரு. புகவு - உணவு ; “அகனாட்டண்ணல் புகவே” (புறநா. உசக: எ); “வானிணப் புகவிற் கானவர்” (அகநா. கநஉ); இச்சொல் புகாவெனவும் வழங்கும் ; “புலிபுகா வுறுத்த புலவுநாறு கல்லனே” குறுந். உருந.

கூ. “புதன்முல்லைப் பூப்பறிக்குந்து” புறநா. நருஉ : ச.

அ. அரியல் - கள். ஆருந்து - உண்ணும்.

கக. ‘உம்’ உந்தாதற்கு இவ்வடி மேற்கோள் ; தோல். இடை. சூ. சச - இளம் ; சே ; ந ; நன். சூ. நச0 - மயிலே ; நன் - வி. சூ. நசக ; இ-வ். சூ. உசச - உரை.

கஉ. தோளான் - தோளோடு.

கந. சாயல் - மென்மை ; “களிமயிற் சாயலுங் கரந்தன ளாகி” சீலப்.

அ : அள.

கரு. இரீஇயுந்து - கெட்டு ஓடும். கசு. புலன் - இடங்கள்.

கஎ. சீர்சான்ற - தலைமையமைந்த ; “சீர்சான்ற வுயர்நெல்லினார்”

மதுரை. அள - அ.

கஅ. தித்தன் - ஒரு சோழன்.

கக. செல்லாநல்லிசை - கெடாத நல்லபுகழ் ; “செல்லா நல்லிசைப் பெய ரொடு நடக்கல்” (மலைபடு. நஅஅ-கூ.) உறந்தை - உறையூர். குணது - கிழம் நன் கண்ணுள்ளது.

கஅ - கூ. “மாவண் டித்தன் வெண்ணெல் வேலி, யுறந்தை யன்ன வரை சா, னன்கலம்” புறநா. நருஉ : கூ - க0.

(பி - ம்.)—¹ ‘புகவருந்திப்’ ² ‘கூப்பெயர்க்குந்து’ ³ ‘மென்சாயலார்’

⁴ ‘புள்ளிரீஇயுந்து’

புறநானூறு மூலமும் குறிப்புரையும். ௫௨௯

- ௨௦ ¹ நெடுங்கை வேண்மா ² னருங்கடிப் பிடவு
 ரற்பெயர்ச் சாத்தன் கிளையேம் பெரும
 முன்னா ³ ணண்பகற் சுரனுழந்து வருந்திக்
 கதிர்நனி செ.....மாலைத்
⁴ தன்கடைத் தோன்றி யென்னுற விசைத்தலிற்
 ௨௫ தீங்குரல்.....கி னரிக்குரற் றடாரியொ
 டாங்குநின்ற வெற்கணி
 சிறிதுநில்லான் பெரிதுங்கூறு
⁵ னருங்கலம் வரவே யருளினை வேண்டி
யென வுரைத்தன்றி நல்கித் தன்மனைப்
 ௩௦ பொன்போன் மடந்தையைக் காட்டி யிவனை
 யென்போற் போற்றென் றேனே யதற்கண்
 டவன்மறவ லேனே பிறருள்ள லேனே
 யகன்றாலம் பெரிதுவெம்பினு

௨௦. தோல். அகத்திணை. கு. ௩௦ - ௩. மேற்கோள். நெடுங்கைவேண்
 மானென்பது உழுவித்துண்போரில் ஒருபகாரியின் பெயர்.

௨௧. அறப்பெயர் - அறத்தாலுளதாகிய புகழ்.

௨௦ - ௨௧. பிடவூரென்பது சோழநாட்டிலுள்ளதொரு வைப்புத்தலம்.
 அதில் மாசாத்தனர் கோயில் ஒன்று உண்டு. அவர் பெயரே இப்பாட்டுடைத்
 தலைவனுக்கு அமைந்துள்ளதுபோலும்; கழறிற்றறிவார் நாயனாரால் திருக்கயி
 லாயத்தில் பரமசிவன் திருமுன்பு விண்ணப்பஞ்செய்து அரங்கேற்றிய திரு
 வுலாப்புறத்தாகக் கேட்டறிந்துவந்த மாசாத்தனர் அந்நூலை வெளிப்படுத்திய
 இடம் இவ்வூரையென்பர். இவ்வூரும் இத்தலைவன்பெயரும் பழையநூல் உரை
 களிற் காணப்படுகின்றன; "தெய்வப் புனற்கெடில வீரட்டமும் செழுந்தண்
 பிடவூரும்.....தம்முடைய காப்புக்களே", "பேருளாளன் பிடவூரன்மம்
 மானே" (தேவாரம்); "சேரர் காவலர் விண்ணப்பஞ் செய்ததேத் திருவுலாப்
 புறமன்று, சாரல் வெள்ளியங் கயிலையிற் கேட்டமா சாத்தனர் தரித்திர்தப்,
 பாரில் வேதியர் திருப்பிட வூர்தனில் வெளிப்படப் பகர்ந்தெங்கு, நார வேலைசூ
 மூலகினில் விளங்கிட நாட்டினர் நலத்தாலே" (பெரிய. வெள்ளாலை. ௫௨);
 "அவருள், உழுவித்துண்போர், மண்டிலமாக்களும் தண்டத்தலைவருமாய்ச்
 சோழநாட்டுப் பிடவூரும் அழுந்தாரும்.....முதலியோருமாய் முடியுடை
 வேந்தர்க்கு மகட்கொடைக்குரிய வேளாளராம்' தோல். அகத்திணை. கு.
 ௩௦ - ௩.

௨௨. நண்பகல் - நடுப்பகல். ௨௩. மாலை - மாலைக்காலத்தில்.

௨௪. சிறிதும் - சிறிதுநேரமும்.

(பி - ம்.)—1 'இருங்கோவெணமான' 2 'அருங்கடலப்பிடவூர்' 3 'நன்
 பகற்' 4 'நன்கடை' 5 'அயருங்கலம்'

திரு ௨ புறநானூறு மூலமும் குறிப்புரையும்.

மிகவானு ¹ ளெரிதோன்றினுங்

௩௫ குளமீனெடுந் ² தாட்புகையினும்

³ பெருஞ்செய் நெல்லின் கொக்குகிர் நிமிரல்

பசங்கட் ⁴ கருனைச் சூட்டொடு மாந்தி

விளைவொன்றோ வெள்ளங்கொள்கென

வுள்ளது மில்லது மறியா

சு௦ தாங்கமைந் தன்றால் வாழ்கவன் றுளே.

தீணையும் துறையும் அவை.

சோழநாட்டுப் பிடவூர்கிழார்மகன் பெருஞ்சாத்தின மதுரைநக்கீரர். ()

௩௪ - ௫. எரி, குளமீன், தாள் என்பன வான்மீன் விசேடங்கள். இவை முறையே தோன்றததலும் புகைதலும் உலகவறுமைக்கு ஏதுக்கள்.

௩௬. செய் - தொழில்; "பெருஞ்செய் நெல்லின் முகவைப் பாட்டும்" (சீலப். ௧௦: ௧௩௭; நீள். சூ. உஅசு - ம. 130. மேற்.) கொக்குகிர் நிமிரல் - கொக்கின் நகம்போன்ற நீட்சியையுடைய அழிற்; "கொக்குகிர் நிமிர லொக்க லார்" (புறநா. ௩௬அ: ௨௫); "கொக்குகிர் நிமிரல் வெண்சோ றாட்டுறு கறி" சீவக. ௨௯௭௨.

(13 - ம்.)—1 'எரிததொனகரினுவ்' 2 'காட்புகையினும்' 3 'பெருமபெய்' 4 'கருனைச்சுனைச்சூடகமாடுமாந்தி'

(௩௬௬.) கீழ்நீரான் மீன்வழங்குந்து

மீநீராற் கண்ணன்ன ¹ மலர்பூக்குந்து

கழிசற்றிய விளைகழனி

யரிப்பறையாற் புள்ளோப்புந்து

௫ 2 நெடுநீர் கூஉ மணற்றண்கான்

மென்பறையாற் ³ புள்ளிரியுந்து

நனைக்கள்ளின் மனைக்கோசர்

தீந்தேற னறவுமகிழ்ந்து

௧. வழங்குந்து-செல்லாநிற்கும். ௨. மேனீரிலகருங்குவளைமலர் பூக்கும்.

௪. அரிப்பறை - ஒருவகைப்பறை; அரித்தெழும் ஓசையையுடையது; "அரிப்பறை விளைஞர்" (ஐங்குறு. அக); "அரிக்கூட் டின்னியங் கறங்க வாடு மகள்" (குறிஞ்சி. ௧௯௩); "அரிப்பறை யனுங்க வாரக்கும் மேகலை", "அரிப் பறை மேகலை யாகி யார்த்தவே" சீவக. ௨௦௮௨, ௨௬௮௮.

௬. மென்பறை - மெல்லிதாகப் பறத்தலையுடைய குஞ்சு; "வெண்டலைக் குருகின் மென்பறை விளக்குரல்" ஐங்குறு. அசு.

௭. கோசர் - ஒருவகை வீரர். ௮. கள்ளின் தெளிவை உண்டு.

(13 - ம்.)—1 'மலர்ப்பூங்குந்து' 2 'உண்ணீர்கூஉறுமணற்' 3 'புள்ளிரியுந்து'

புறநானூறு மூன்றாம் குறிப்புரையும். ௫௧௧

திங்குாவைக் கொனைத்தாங்குந்து

க௦ உள்ளிலோர்க்கு வலியாகுவன்
கேளிலோர்க்குக் கேளாகுவன்
1 கமூயிய வென்வேல் வேளே
வளநீர் வாட்டாற் றெழினி யாதன்
கிணையேம் பெரும

கரு கொழுந்தடிய சூடென்கோ
வளநனையின் மட்டென்கோ
குறுமுயலி 2னிணம்பெய்தந்த
நறுநெய்ய சோறென்கோ
திறந்து 3மறந்து கூட்டுமுதன்

உ௦ முகந்துகொள்ளு முணவென்கோ
வனனவை பலபல.....

.....ருந்தய
விரும்பே 4ரொக்க விருஞ்செஞ்சிய
வழித்துவப்ப வீத்தோனெந்தை

உரு யெம்மோ 5ராக்கக் கங்குண்டே
மாரிவானத்து 6மீனாப்பண்
விரிகதிர வெண்டிங்களின்
விளங்கித் தோன்றுகவவன் கலங்கா நல்லிசை
யாமும் பிறரும் வாழ்த்த நாளும்

௩௦ நிரைசா னன்கல னல்கி
புரைசெலச் சிறக்கவவன் பாடல்சால் வளனே.

தினையும் துறையும் அவை.

வாட்டாற்றெழினியாதனை மாங்குடிக்கிழார்.

(௩௧௧)

க௦. உள் - ஊக்கம். க௩. வாட்டாறு - ஓர்நர்.

கரு. கொழுந்தடிய கரு - கொழுவிய துண்டமாகிய சூட்டிழைச்சி.

க௧. கூடு - நெல் முதலியதானியங்கள் வைத்துள்ள சேர்.

உச. உவப்ப அழித்து ஈத்தோன் - மகிழுமட்டி மீட்டுங் கொடுத்தோன்;
“அழித்துப் பிரந்தனெ னாகி” புறநா. ௩௮௩: க௮.

உரு. கங்கு - எல்லை. உள. திங்களின் - சந்திரன்போல.

உள - அ. புகழுக்குத் திங்களெமை. ௩௧. உரை செல - புகழ்பாக்க.

(பி. ம்.)—1 ‘கமூயியவெனவெலியவளநீர் வாட்டெதெழுனியாகென
கிணவெமெறையகமூயியவெனையி’ 2‘நிணம்பெய்தந்தது’ 3மறந்த’ 4‘ஒக
கெல்’ 5 ‘ஆகக்கவகண்டெ’, ‘ஆகக்கவயங் குண்டெ’ 6 ‘மீனாப்பண்’

௩௨ புறநானூறு மூலமும் குறிப்பாரையும்.

(௩௯௭.) வெள்ளியு மிருவிசும் பேர்தரும் புள்ளு
முயர்சினைக் குடம்பைக் ¹ குரற்றோற் றினவே
பொய்கையும் போதுகண் விழித்தன ²பைபயச்
சுடருஞ் சுருங்கின் றெளியே ³ பாடெழுந்

௩ ⁴ திரங்குரன் முரசமோமி வலம்புரி யார்ப்ப
வ்ரவுப் ⁵ புறங்கண்ட காலேத் தோன்றி
யெஃகிரு ளகற்று மேமப் பாசறை
வைகறை யரவங் கேளியர் பலகோட்
செய்தார் மார்ப வெழுமதி துயிலெனத்

௧௦ தெண்கண் மாக்கிணை தெளிர்ப்ப வொற்றி
நெடுங்கடைத் ⁶தோன்றி யேனே யதுநயந்
துள்ளி வந்த பரிசில னிவனென
நெய்யுறப் பொரித்த குய்யுடை நெடுஞ்சூடி
மணிக்கல னிறைந்த மணனாறு தேறல்

௧௩ பாம்புரித் தன்ன வான்பூங் கலிங்கமொடி
மாரி யன்ன ⁷வண்மையிற் சொரிந்து
வேனி லன்னவென் வெப்பு நீங்க

௧. ஏர்தரும் - எழும். ௨. குடம்பை - கூடு.

௧ - ௨. “வெள்ளி தோன்றப் புள்ளுக்குரலியம்ப”, “மதிலிலாக்கர்ப்ப வெள்ளி பேர்தார்” புறநா. ௩௮௩: ௧; ௩௯௮: ௧.

௩. கண்விழித்தன - மலர்ந்தன.

௪. சுடர் ஒளிகருங்கின்று - சந்திரன் ஒளிகுறைந்தது; புறநா. ௩௯௮: ௧.

௩. இரங்குரல் - இரங்குரல.

௬. “இரவுப் புறம் பெற்ற வேம வைகறை” புறநா. ௩௯௮: ௬.

௭. எஃகிருள் - குறைந்த இருட்டு. ஏமம் - இன்பம்.

௮. கேளியர் - கேட்க. பலகோள் - பலவகை.

௧௦. மு. புறநா. ௩௭௪: ௬. ௧௧. நயந்து - விரும்பி.

௧௩. குய் - தாளிப்பு.

௧௩. கலிக்கத்திற்குப் பாம்பின் தோல் உவமம்; “அரவுரி யன்ன வறுவை கல்கி” (பொருந. ௮௩); “சுரெயிற் றரவி னுரிவை யன்ன வானுண்டுகில்” (பாகவத. ௧௦: கோவியர்துகில். ௧); “பாழிவா யரவி னுரிநிக ராடை” (ஓலிங்க. அம்பரீட்சை. ௩௬); “அரவினுரியன்னபட்டாடை” (வாயுசங். கிரி யா. ௧௩); “பையரா வுரியி னன்ன நடைப்படாம்” திருவீளை. திருமண. ௧௪௭.

௧௩ - ௬. பொருந. ௮௨ - ௭.

(19 - ம்.)—1 ‘குரற்றோன்றினவே’ 2 ‘பைபய’ 3 ‘பாடெழுநது’ 4 ‘திரங்கு ரன்’ 5 ‘புறங்கண்ட’ 6 ‘தோன்றியோனே’ 7 ‘வண்மையிற்’

புறநானூறு மூலமும் குறிப்புரையும். ௫௩௬

வருங்கல நல்கி யோனே யென்றுஞ்
செறுவிற் பூத்த சேயிதழ்த் தாமரை
௨௦ யறுதொழி லந்தண ரதம்புரிந் தெடுத்த
தீயொடு விளங்கு நாடன் வாய்வான்
வலம்படு தீவிற் பொலம்பூண் வளவ
னெறிதிரைப் பெருங்கட லிறுதிக்கட் செலினூர்
தெறுகதூர்க் கனலி தென்றிசைத் தோன்றினு
௨௫ மென்னென் றஞ்சலம் யாமே வென்வே
லருஞ்சமங் கடக்கு மாற்றலவன்
றிருந்துகழ னோன்றாட் டண்ணிழ லேமே.

தீணை - அது ; துறை - பரிசில்வடை ; கடைநிலைவடையுமாம்.

சோழன் குளமுற்றத்துத்துஞ்சீயக்கள்ளிவளவனை * எருக்காட்டுரீத்தா
யங்கண்ணனார். (௩௬௭)

கஅ. கலம் - ஆபரணம். கக. செறு - வயல். உக. தீ - வேள்வித்தீ.
உஉ. தீவொன்றிற் பொன் உண்டாகுமென்பர் ; “பைம்பொன்வினை தீவி
னிதி தழிந்து”, “நன்பொன் வினை தீவமடைந் தஃதே” சீவக. ௧௦௬, ௫௦௩.
உ௩. இறுதி - ஊழிக்காலம். உ௪. கனலி - சூரியன்.
உ௫. “யானே பெறுகழிவன் றுணிழல் வாழ்க்கை” புறநா. ௩௭௯ : க
* திருவாரூர்க்குத் தென்மேற்கில் எருக்கங்காடென ஒருருள்ளதென்பர்.

(௩௬௮.) மதிநிலாக் கரப்ப வெள்ளி யேர்தர

வகைமா ணல்லிற்.....

பொறிமயிர் வாரணம் பொழுதறிந் தியம்பப்

பொய்கைப் பூமுகை மலரப் பாணர்

௫ கைவல் சீறியாழ் கடனறிந் தியக்க

விரவுப் புறம்பெற்ற வேம வைகறைப்

பரிசிலர் விசையெ.....

வரிசையி னிறுத்த வாய்மொழி வஞ்ச

னகைவர் குறுகி னல்லது பகைவர்க்குப்

க. புறநா. ௩௬௭ : க.

உ. வகைமாணல்லில் - கட்டுக்களால் மாட்சிமைப்பட்ட நல்ல வீடு.

௩. வாரணம் - கோழி. ௪. பூமுகை - மலரும் பருவமுள்ள அரும்பு.

அ. வரிசை - முறை. வஞ்சன் - இப்பாட்டுடைத்தலைவன் பெயர்.

க. நகைவர் - நண்பர் ; புறநா ௩௭௩ : ௩௫-ஆம் அடிக்குறிப்பைப்பார்க்க.

௩௩௪ புறநானூறு மூலமும் குறிப்புகளையும்.

க0 புலியின மடிந்த கல்லளை போலத்

1 துன்னல் போகிய பெரும்பெயர் மூதூர்

மதியத் தன்னவென் னரிக்குறற் றடாரி

யிரவுரை நெடுவா ரிப்ப வட்டித்

துள்ளி வருநர் கொள்கல நிறைப்போய்

கரு தள்ளா 2நிலையை யாகிய ரொமக்கென

வென்வர 3 வறீஇச்

சிறிதிற்குப் பெரிதுவந்து

விரும்பிய முகத்த னாகி யென்னரைத்

துரும்புபடி சிதாஅர் நீக்கித் தன்னரைப்

உ0 புகைவிரிந் தன்ன பொங்கு துகிலுடஇ

யழல்கான் றன்ன வரும்பெறன் மண்டை

நிழல்காண் டேற னிறைய வாக்கி

யானுண வருள லன்றியுந் தானுண்

4 மண்டைய கண்ட மான்வதைக் கருளை

உரு கொக்குகிர் நிமிர லொக்க லார

வரையுறழ் மார்பின் வையகம் விளக்கும்

விரவுமணி யொளிர்வரு 5மரவுற ழாரமொடு

புரையோன் மேனிப் பூத்தசல.....

முரைசெல வருளி யோனே

௩0யருவிப் பாயற் கோவே.

தினை - அது ; துறை - கடைநிலை.

சோமான்வஞ்சனைத் திருத்தாமனார்.

(௩௬௮)

கக. துன்னல்போகிய - அணுகுதற்கரிய.

க - கக. புறநா. கஎ0 : கச - எ.

க௩. புறநா. ௩௬௬ : உரு.

கரு. ஆகியர் - ஆகுக. என - என்று யான்கூற.

கசு. அறீஇ - அறிந்து.

உ0. "புகைமுகத்தன்னமாசிறுவடை" (புருகு.க௩௮.) உடஇ - உடுத்தி.

உரு. புறநா. ௩௬ரு : ௩௬ - ஆம் அடிக்குறிப்பைப் பார்க்க.

உஎ. "அரவுற ழார முகக்குவ மெனவே" புறநா. ௩௬௮ : கசு.

(பி - ம்.)—1 'துன்னலம்போகிய' 2 'நிலையை' 3 'அறிய' 4 'மண்டை'

5 'முழாவுறழாரமொடு', 'பிரைபுறழாரமொடு'

புறநானூறு மூலமும் குறிப்புரையும் ௩௩௩

(௩௬௬.) அமிமகண் முகந்த வளவா வெண்ணெற்

1 ரெழுமா ணுலக்கைப் பருஉக்குற் றரிசி

காடி வெள்ளூலேக் கொளீஇ நீழ

லோங்குசினை மாவின் றீங்கனி நறும்புளி

௩ மோட்டிரு வராஅற் கோட்டுமீன் கொழுங்குறை

செறுவின் 2வள்ளை சிறுகொடிப் பாகற்

பாதிரி யூழ்முகை யவிழ்விதித் தன்ன

மெய்களைந் தினனெடு விரைஇ.....

மூழ்ப்பப் பெய்த 3மூழுவவிழ்ப் புழுக்க

௧0 4 லழிகளிற் படுநர் களியட வைகிற்

பழஞ்சோ 5றயிந் முழங்குநீர்ப் படப்பைக்

காவிரிக் கிழவன் மாயா நல்லிசைக்

கிள்ளி வளவ னுள்ளி யவற்படர்துஞ்

செல்லேன் செல்லேன் பிறர்முக நோக்கே

௧௩ நெடுங்கழைத் தூண்டில் விடுமீ னெடுத்திக்!

கிணைமக ளட்ட பாாவற் புளிங்கூழ்

பொழுதுமறுத் துண்ணு முண்டியே னழிவுகொண்

டொருசிறை யிருந்தே நென்னே யினியே

யறவ ரறவன் மறவர் மறவன்

௨0 மள்ளர் மள்ளன் ரெல்லோர் மருக

னிசையிற் கொண்டா னசையமு துண்கென

மீப்படர்ந் திறந்து வன்கோன் மண்ணி

வள்பரிந்து கிடந்த.....மணக்க

விசிப்புறுத் தமைந்த புதுக்காழ்ப் போர்வை

உ. தொடி - பூண்.

ச. மாங்கனியின் புளி; “வண்டளிர் மாஅத்துக், கிளிபோற் காய கிளைத் துணர் வடித்துப், புளிப்பத னமைத்த புதுக்குடம்” அகநா. ௩௭.

௩. கோட்டுமீன் - சுறாமீன்; “கோட்டுமீன் குழாத்தின் மள்ள ரீண்டி னர்” (சீவக. ௨௩௨௩.) குறை - குறைக்கப்பட்டஇறைச்சி.

௧. மூழ்ப்ப - மூடும்படி; புறநா. ௩௩௬; ௩.

௧௩. ளெடுத்தி - விற்று, ௧௬. பாவல் - பரவல்.

௧௭. உண்ணவேண்டியகாலத்தில் உண்ணுதலேத்தவிர்த்துண்ணும் உண வை யுடையேனாய் வருந்துதலை அடைந்து; தன்வறுமையைத்தெரிவித்தபடி.

(பீ - ம்.)—1 ‘தொடுமாண்’ 2 ‘வாளைச்சிறுகொடி’ 3 ‘மூழுவவிநாமபுகி கலரி’ 4 ‘அரிகளற்படுநொகனி’ 5 ‘அயருமுடங்கு’ 6 ‘பாஅறபுளியநகூழ்’

௩௩௬ புறநானூறு மூலமும் குறிப்புரையும்.

உரு யலகின் மாலை யார்ப்ப வட்டித்துக்¹
 கடியு முணவென்னக் கடவுட்குந் தொடேன்
 1 கடுந்தே ரள்ளற் கசாவா நோன்சுவற்
 பகடே யத்தையான் வேண்டிவந் ததுவென
 வொன்றியான் பெட்டா வளவை யன்றே
 ௩௦ யான்று விட்டன னேத்தை விசம்பின்
 மீன்பூத் தன்ன வருவப் பன்னிரை
 யூர்தியொடு நல்கி யோனே சீர்கொள
 விழுமென விழிதரு மருவி
 வான்றே யுயர் ிமைத் தோன்றிக் கோவே.

திணை - அது; துறை - பரிசீலிப்பை.

4 தாமான்தோன்றிக்கோனை ஐயூர்டவனார்.

(௩௩௬)

உரு. புறநா. ௩௩௬: ௧௩.

உஎ. அசாவா - தளராத.

உக. ஒன்று யான் பெட்டாவளவை - ஒன்றை யான் விரும்பிக் கேட்பதற்கு முன்னே; "ஒன்றியான் பெட்டா வளவையின்" பொருந். எக.

௩௧. நிரை-பசுக் கூட்டம்; பசுக்களுக்கு விண்மீன்கள் உவமை; "காயமீனெனக் கலந்து காரிரை மேய" சீவக. சஉக.

௩௩. "இழுமென விழிதரு மருவிப், பழமுதிர்சோலை" முருகு. ௩௧௬-எ.

(19 - ம்.)—1 'கடுந்தொப்பளளறகசாவா' 2 'அத்தைய' 3 சிமையத்'

4 'தாமானதருனறிககோனை'

(௪௦௦.) மாகவிசம்பின் வெண்டிங்கண்

மூவைந்தான் முறைமுற்றக்

கடனடுவட் கண்டன்னவென்

னியமிசையா மரபேத்திக்

௫ கடைத்தோன்றிய கடைக்கங்குலாற்

பலர்நுஞ்சவுந் தான்றுஞ்சா

1 லுலகுக்காக்கு முயர்.....க்

க. மாகவிசம்பு - மாகமாகிய விசம்பு (புறநா. ௩௩௬: ௧௮); மாகமாவது பூமிக்கும் சுவர்க்கத்திற்கும் ௩௫; பரி. க: சஎ - பரிமேல்.

உ. மூவைந்து - பதினைந்துதிதி.

ச. இயம் - வாச்சியம். இசையா - இசைத்து.

க - ச. புறநா. ௩௩௬: ௨௦. ௫. கங்குலின் கடையில்.

(19 - ம்.)—1 'உலகுக்காக்கும்'

புறநானூறு மூலமும் குறிப்புரையும். நு.௩.௭

கேட்டோ நெந்தையென் மெண்கிணைக் குரலே
கேட்டதற் கொண்டும் வேட்கை தண்டாது
க௦ தொன்றுபடு ¹சிதாஅர் மருங்கு நீக்கி
மிகப்பெருஞ் சிறப்பின் வீறு.....

.....லவான
கலிங்க ²மழித்ததோட் டென்னரை நோக்கி
³நாரரி நறவி னுண்மகிழ் தூங்குந்து
கரு போதறியேன் பதிப்பழகவுந்
⁴தன்பகை கடித லன்றியுஞ் சேர்ந்தோர்
⁵பசிப்பகை கடிதலும் வல்லன் மாதோ
மறவர் மலிந்தத.....

கேள்வி மலிந்த வேள்வித் தூணத்
உ௦ திருங்கழி யிழிதரு.....கலிவங்கந்
தேறுநீர்ப் பாரப்பின் ⁶யாறுசீத் துய்த்துத்
துறைதொறும் பிணிக்கு நல்லா
ருறைவின் யாணா.....கிழவோனே.

திணை - அது; துறை - இயன்மொழி.

சோழன் நலங்கிள்ளியைக் கோலூர்க்கிரார்.

(சப 1)

அ. குரலேக் கேட்டான்.

கசு. தொல். இடை. கு. சச - சே ; ந. மேற்.

கஎ. "பசிப்பிணி மருத்துவன்" (புறநா. கஎ௩: கக) என்பதன் கீழ்க் குறிப்பைப் பார்க்க.

கக. வேள்வித்தூணம் - பூபத்தம்பம் ; புறநா. கரு: உக.

(பி-ம்.)—¹'சிதாறருங்கு' ²'அழித்ததொட்டொன்னரை' ³'நாரரித்தறவ மகிழ்ந்து' ⁴'தன்பகைக்கடிதல்' ⁵'பசிப்பகைக்கடிதல்' ⁶'யாறறசீத்துத்'

புறநானூறு மூலமும் உரைவகையும் முற்றப்பெற்றன.

—(௦)—

புறநானூற்றுப்

பாட்டு முதற்குறிப்பகராகுதி

[எண் - செய்யுளெண்.]

அகன்றலைவையத்துப்	௩௭௧	அன்னச்சேவலன்ன	௬௭
அஞ்சவருமரபின்	௨௧௧	அன்னவாகநின்னருங்கல	௧௪௬
அடலருந்துப்பின்	௩௩௩	ஆசாகெகத்தை	௩௦௭
அழிபுனைதொடுகழன்	௮௩	ஆசில்கம்மியன்	௩௩௩
அடுநையாமினும்	௩௬	ஆடியலழற்குட்டத்	௨௨௬
அடுமகண்முகந்த	௩௬௬	ஆடுநடைப்புரவி	௨௪௦
அணங்குடைநெடுங்	௩௨	ஆடுநனிமறந்த	௧௬௪
அணங்குடையவுணர்	௧௭௪	ஆர்கலியினனே	௩௩௭
அணித்தழைதுடங்க	௩௪௦	ஆர்ப்பெழுகடலினும்	௮௧
அத்தரண்ணிய	௩௧௩	ஆரந்தாழ்ந்த	௩௬
அதளெறிந்தன்ன	௧௬௩	ஆவுமானியற்பார்ப்பன	௬
அந்தோவெந்தை	௨௬௧	ஆன்முலையறுத்த	௩௪
அமரர்ப்பேணியு	௬௬	ஆனுவீகையடுபோர்	௪௨
அரிமயிர்த்திரண்	௧௧	ஆனிநங்கலித்த	௧௩௮
அருப்பம்பேணு	௨௨௪	இம்மைச்செய்தது	௧௩௪
அருவிதாழ்ந்த	௧௬௮	இமிழ்கடல்வளைஇய	௧௬
அருவியார்க்கும்	௧௬௮	இரங்குமுரசின்	௧௩௭
அருளாயாகலோ	௧௪௪	இரவல்புரவலை	௧௬௨
அரைசுதலைவரினு	௩௩௪	இருங்கடலுமித்த	௩௬௩
அலங்குகதிர்சுமந்த	௩௭௩	இருப்புமுகஞ்செறித்த	௩௬௬
அலர்பூந்தும்பை	௬௬	இரும்பனைவெண்டோடு	௪௩
அழல்புரிந்தவடர்	௨௬	இரும்பிடித்தொழுதி	௪௪
அழலவீர்வயங்கி	௨௨௨	இரும்புகஞ்சிதைய	௩௦௬
அளிதோதானேபாரி	௧௦௬	இருமுந்நீர்க்குட்டமு	௨௦
அளிதோதானேபேரிருங்	௧௧௧	இல்லடிகள்ளின்	௩௨௬
அளியதாமேசிறுவெள்	௨௪௮	இல்லாகியரோ	௨௩௨
அற்றைத்திங்கள்	௧௧௨	இவ்வே பீலியணிந்து	௬௩
அறவைநெஞ்சத்	௩௬௦	இவரியாரென்குவை	௨௦௧
அறுகுளத்துகுத்து	௧௪௨	இவற்கீத்துண்மதி	௨௬௦
அறையும்பொறையும்	௧௧௮	இவனியாரென்குவை	௧௩

பாட்டு முதற்குறிப்பகராதி.

115

இழையணிப்பொலிந்த	அசு	ஏற்றுக்வுலையே	க௭௨
இளையருமுதியரு	௨௫௪	ஏற்றுவுலனுயிரிய	௫௬
இளையோர்கூடார்	௨௪௨	ஏறுடைப்பெருநிறை	௨௫௬
இன்கடுங்கள்ளின்	௮௦	ஐயோவெனின்	௨௫௫
இன்றுசெலினுந்	க௭௧	ஒண்செங்குரலி	௨௮௩
இனிநினைந்திரக்க	௨௪1௩	ஒண்பொறிச்சேவல்	௩௩௮
ஈண்டிநின்றோர்க்குந்	க௧௪	ஒருசாரருவியார்ப்ப	௧௧௫
ஈயெனவிரத்தல்	௨௦௪	ஒருதலைப்பதலை	௧௦௩
ஈரச்செவ்வி	௨௮௬	ஒருதிசையொருவனை	௧௨௧
ஈன்றுபுறந்தரு	௩௧௨	ஒருநாட்செல்லல்	௧௦௧
உடும்புரித்தன்ன	௬௮	ஒருவனையொருவன்	௭௬
உடையனாழிணுண்ண	௩௧௫	ஒல்லுவதொல்லும்	௧௬௬
உடைவளைகடுப்ப	௬௦	ஒளிதுவாண்மன்னர்	௧௭௭
உண்டாலம்மவில்	௧௮௨	ஒன்றுநன்குடைய	௧௫௬
உண்போன்றானு	௩௪௭	ஒன்றாயானை	௧௨௬
உருகெழுஞாயிற்றெண்ண	௧௬௦	ஒங்குமலைப்பெருநிற	௫௫
உருமிசைமுரசு	௩௭௩	ஒரினெய்தல்	௧௬௪
உவவுமதியுருவி	௩	ஒரையாயத்து	௧௭௬
உழுதூர்கானை	௩௨௨	ஒவத்தன்ன	௨௫௧
உள்ளாற்றுக்கவலை	௨௧௬	கடந்திடுதானை	௧௧௦
உற்றுழியுதவியும்	௧௮௩	கடல்கிளர்ந்தன்ன	௨௬௫
உளர்க்குதுமாக்கள்	௬௪	கடல்கொளப்படாஅது	௧௨௨
உளர்நனியிறந்த	௨௬௫	கடவுளாலத்து	௧௬௬
உளர்முதுவேலி	௩௨௬	கடற்படையடற்	௩௮௨
உளனுழுணுமுனையின்	௩௮௧	கடுங்கண்ணகொல்	௧௪
எஃகுளங்கழிய	௨௮௨	கடுந்தேர்முழித்த	௧௫
எங்கோனிருந்த	௫௪	கடுப்பினடுகல்	௩௨
எந்தைவாழி	௧௭௫	கண்ணிகார்நறுங்	௧
எமக்கேகலங்க	௨௬௮	கதிர்மூக்காரல்	௨௪௬
எருதுகாலுரு	௩௨௭	கந்துமுனிந்துயிர்க்கும்	௧௭௮
எருதேயினைய	௧௦௨	கல்லறுத்தியற்றிய	௩௩௧
எருமையன்ன	௫	கலஞ்செய்.....அச்சு	௨௫௬
எழுவினிரெஞ்சு	௨௦௭	கலஞ்செய்...இருடிணிர்	௨௨௮
எறிபுணக்குறவன்	௨௩௧	கலையுணர்க்கிழிந்த	௨௩௬
என்றிறத்தவலங்	௨௫௩	கவிசெந்தாழிக்	௨௩௮
என்னைக்கூரித்த	௮௫	கவைக்கதிர்வரகி	௨௧௫
என்னை புற்கையுண்டும்	௮௪	கழிந்ததுபொழிந்தென	௨௦௩
என்னைமார்பிற	௨௮௦	களளின்வாழ்த்தி	௩௧௬
எனைப்பல்யானையும்	௬௩	களங்கனியன்ன	௧௨௭
ஏர்பரந்தவய	௩௩௮	களம்புகலோம்பு	௮௭

களர்ப்படுகுவற்	நகக	சாறுதலைக்கொண்டென	அ2
களரிபாந்து	நருசு	சிலையுலாய்நிமிர்ந்த	நகசு
களிறீணப்ப	நசுரு	சிற்றினற்றூண்	அசு
களிறுகடைய	எ	சிறப்பிற்சிதடி	2அ
களிறுநீரூடிய	ந2ரு	சிறப்புடைமரபிற்	நக
களிறுபொரக்	ந0சு	சிறுஅர் துடியர்	2சுக
களிறுபுகந்து	நசுஅ	சிறியகட்பெறினே	2நரு
கறங்குமிசையருவிய	கசஅ	சுவலமுந்த்பலகாய	கநக
கறங்குவெள்ளருவி	2ரு2	செஞ்ஞாயிற்றுச்	ந0
கன்முழையருவி	கசஎ	செந்நெலுண்ட	நசச
கன்மராயங்	2ந0	செய்குவங்கொல்லோ	2கச
காமருபழனக்	நநச	செருப்பிடைச்	2ருஎ
காய்நெல்லறுத்து	கஅச	செற்றன்றூயினுஞ்	22சு
கார்ப்பெயறலைஇய	ககசு	சேயிழைபெறுகுவை	க0ரு
காரெ திருருமின்	நகக	சேற்றுவளர் தாமரை	2எ
கால்பார்கோத்து	கஅரு	ஞாயிற்றன்ன	நக2
காலனுங்காலம்	சக	ஞாலமீயிசை	கஎசு
கானக்காக்கை	நச2	தடவுநிலைப்பலவின்	கச0
கானன்மேய்ந்து	நஎச	தண்டிளிபலபொழிந்	நகக
கானுறைவாழ்க்கை	நந	தமர்தற்றப்பின	கருஎ
கிண்கிணிகளைந்த	எஎ	தலையோர் துங்கின்	22ரு
கீழ்நீரான்	நகசு	திண்டேரிரவலர்	2சக
குய்குரன்மலிந்த	2ரு0	திண்பிணிமுரசம்	சுந
குயிலவாயன்ன	2சுசு	திரைபொருமுந்நீர்	கருச
குழனியிறப்பினு	எச	திங்கனியிரவமொடி	2அக
குறத்திமாட்டிய	க0அ	தீர்ப்பெருங்குண்டு	ககசு
குறியிறைக்குரம்பை	க2சு	துடியெறியும்புலைய	2அஎ
குன்றுதலைமணந்த	நருஎ	துங்குகையான்	22
குன்றுமலையும்	20அ	துர்ந்தகிடங்கிற்	நரு0
கூதிர்ப்பருந்தின்	கரு0	தென்கடல்வளாகம்	கஅசு
கெடிகசின்தை	2எசு	தென்குமரிவடபெரு	கஎ
கேட்டன்மாத்திரை	2கசு	தென்பரதவர்	நஎஅ
கையதுகடனிறை	சுசு	தென்பவ்வத்து	நஅ0
கையதுவேலே	க00	தேளங்கொண்ட	நரு2
கொடுங்குழைமகளிர்	ந0ச	தேளந்தீர்தொடை	எ0
கொடுவரிவழங்கு	கநரு	தொடியுடையதோண்	2நக
கொண்டைக்கூழை	சுக	தோறுதோறு	ந00
கொய்யடகுவாட	நகஅ	நகுதக்கனரே	எ2
கோட்டங்கண்ணி	2எரு	நஞ்சடைவாலெயிற்	நஎ
கோதைமார்பிற்	சஅ	நரம்பெழுந்து	2எஅ

பாட்டு முதற்குறிப்பகராதி.

ருசக

ல்லயாழாகுளி	௬௪	படைப்புப்பலபடைத்து	௧௮௮
ல்லவுந்தியவு	௧௦௬	பண்டுமபண்டும்	௧௫௧
ள்ளிவாழியோ	௧௪௬	பதிமுதற்பழகா	௩௬௩
ளிகடலிருங்	௨௬	பயங்கெழுமாமழை	௨௬௬
ளியிருமூநீர்நாவாய்	௬௬	பரலுடைமருங்கிற்	௨௬௪
ளியிருமூநீரேணி	௩௫	பருத்திப்பெண்டின்	௧௨௫
றவுந்தொடமி	௨௬௨	பருத்திவேலிச்	௨௬௬
றுவிரை துறந்த	௨௭௬	பருதிசூழ்ந்த	௩௫௮
நன்றாய்ந்தநீணியிர்	௧௬௬	பல்சான்நீ.....கயன்முள்	௧௬௫
நனிபேதையே	௨௨௭	பல்சான்நீ.....குமரி	௩௦௧
நாகத்தன்னபாகார்	௩௬௭	பல்சான்நீ.....செல்கென	௨௪௬
நாட்கள்ளுண்டு	௧௨௩	பலர்க்குநிழலாகி	௨௨௩
நாடனென்கோ	௪௬	பன்மீனிமைக்கு	௨௭௦
நாடாகொன்றோ	௧௮௭	பனிபழுனியபல்	௩௭௭
நாளன்றுபோகி	௧௨௪	பனிவரைநிவந்த	௨௦௦
நிரப்பாதுகொடுக்கும்	௧௮௦	பாசறையீரே	௨௮௫
நிலம்பிறக்கிவிடது	௩௦௩	பாடுநர்க்கீத்த	௨௨௧
நிலமிசைவாழ்நர்	௪௩	பாணர்சென்னி	௨௪௪
நிறப்படைக்கொல்காய்	௨௬௩	பாணர்தாமரை	௧௨
நின்னயந்துறைநர்க்	௧௬௩	பாணன்சூடிய	௧௪௧
நினைக்குங்காலே	௨௧௭	பாரிபாரி	௧௦௭
நீடுவாழ்கென்றி	௨௩௭	பால்கொண்டு	௩௧௦
நீண்டொலியமூவம்	௧௬௧	பாறுபடப்பறைந்த	௩௫௬
நீயே, அமர்காணின்	௧௬௭	பிற...ளபாலென	௩௪௬
நீயே, தண்புனற்காவிரி	௫௮	பிறர்வேல்போலா	௩௩௨
நீயே, பிறரோம்புற்ற	௪௦	புலவரையிறந்த	௨௧
நீயே, புறவினல்ல	௪௬	புலிப்பாறப்பட்ட	௩௨௩
நீர்துங்கின்கண்வலிப்ப	௩௮௬	புறவினல்லல்	௩௬
நீர்மிகுற்சிறையு	௫௧	பூவற்படுவிற	௩௬௬
நீர்நவறியாநில	௨௭௧	பெரிதாராச்	௩௬௦
நீருட்பட்டமாரி	௩௩௩	பெருங்களிற்றடி	௨௬௩
நீலக்கச்சைப்பூவார்	௨௭௪	பெருஞ்சோறுபயந்து	௨௨௦
துங்கோயாரென	௨௧௨	பெருநீர்மேவ	௨௬௭
துதிவேல்கொண்டு	௩௪௬	பொய்கைநாரை	௨௦௬
தும்படைசெல்லுங்	௧௬௬	பொய்யாகியரோ	௨௩௩
நெடுநீர்நிறைகயத்	௩௮௬	பொறிப்புறப்பூழின்	௩௨௧
நெல்லரியுயிருந்	௨௪	பொன்வார்ந்தன்ன	௩௦௮
நெல்லுமுயின்றே	௧௮௬	பொன்னுந்துகிரு	௨௧௮
நோகோயானே	௨௩௪	போர்க்குரைஇ	௬௭
படுமணிமருங்கின	௩௫௧	போற்றுமின்மறவீர்	௧௦௪

மட்டுவாய்திறப்பவு	ககந	மென்பாலாஹுடன்னைஇ	நஅச
மடங்கலிற்சினேஇ	எக	மென்புலத்துவயலுழவர்	நகூரு
மடத்தகைமாமயில்	கசரு	மைம்மீன்புகையினும்	கக௭
மண்கொளவரிந்த	௨அஅ	யாங்குப்பெரிதாயினு	௨சரு
மண்டமரட்ட	௨கந	யாண்டிபலவாக	ககூக
மண்டிணிந்தநிலனும்	௨	யாதுமூரே	ககூ௨
மண்முழாமறப்ப	கூரு	யாவிராயினுங்	அஅ
மணிதுணர்ந்தன்ன	௨௭௨	யாழ்ப்பத்தர்	கநகூ
மதிநிலாக்கரப்ப	நகூஅ	யாமொடுங்கொள்ளா	கூ௨
மதியேர்வெண்குடை	நகூ௨	யான்வாழுநாளும்	க௭ந
மதிவூராயில்	நருரு	யானேபெறுக	ந௭கூ
மயங்கிருங்கருவி	நகூரு	யானே தந்தமுனிமர	௨ச௭
மரைபிரித்துண்ட	க௭௦	வடாஅதுபணிபடு	கூ
மலைவாற்கொள்கென	கசந	வணங்குதொடை	௭அ
மழைக்கணஞ்	கநக	வணர்கோட்டி	கருரு
மழையணிகுன்றத்	கருந	வயலைக்கொடி	ந௦ரு
மன்பதைகாக்கு	௨க௦	வருகதில்வல்லே	௨அச
மன்றப்பலவின்	க௨அ	வருதார்தாங்கி	கூ௨
மன்றவிளவின்	கஅக	வரைபுரையு	நஅ
மன்றாவுலகத்து	ககூரு	வல்லாராயினும்	ரு௭
மனைக்குவிளக்காகிய	நகச	வலம்படுவாய்	கூக
மாகவிசம்பின்	ச௦௦	வழிபடுவோரை	க௦
மாசறவிசித்த	ரு௦	வள்ளியோர்	ச௭
மாவாராதே	௨௭ந	வள்ளுகிரவய	நஅ௭
மீன்றிகழ்விசம்பி	௨ரு	வளரத்தொடி	௨சூ௦
மீனுண்கொக்கின்	௨௭௭	வளிநடந்தன்ன	ககூ௭
மீனெடுத்தெந்நெற்	நகசந	வாடாமலை	நகூச
முட்காற்காரை	௨ருஅ	வாயிலோயே	௨௦கூ
முதிர்வாரிப்பி	ருந	வாழநாளோ	கருகூ
முந்நீர்நாப்பட்டிமிற்சுடர்	கூ௦	வாள் வலந்தா	ச
முரசுகடிப்பிசுப்ப	கருஅ	விசிபிணித்தடாரி	ந௭௨
முழங்குமுந்நீர்	கஅ	விசம்புநீத்த	ந௭கூ
முற்றியதிருவின்	௨௦ரு	வியன்புலம்	நகூகூ
முன்றின்முஞ்ஞை	ந௨௦	விழுக்கடிப்பறை	நகூகூ
முன்னுள்ளுவோனே	கந௨	விளங்குமணி	கந௦
முனைத்தெவவர்	கூஅ	விளைபதச்சீறி	ககூ௦
மூத்தோர்மூத்தோர்	௭ரு	வினைமாட்சிய	ககூ
மூதூர்வாயில்	௭கூ	வெட்சிக்கானத்	௨௦௨
மெல்லவந்தெனல்லடி	௭ந	வெடிவேய்கொள்வது	ந௦௨
மெல்லியல்விறவி	கநகூ	வெண்குடைமதி	௨கூச

பாட்டு முதற்குறிப்பகராதி.

நசுந

வண்ணெல்லரிநர்	நசுஅ	வென்வேல்	நகௌ
வப்புள்வினைந்த	கஉ0	வேட்டவேந்தனும்	நகசு
வருக்குவிடை	நஉச	வேந்தற்கேந்தி	உகஉ
வள்ளிதென்புல	நஅஅ	வேந்துகுறையுற	நசுக
வள்ளிதோன்ற	நஅரு	வேந்துடைத்தானை	நகஉ0
வள்ளியுமிருவிசும்	நகௌ	வேம்புசினை	உகசு
வள்ளிவெளயாட்டு	உஅசு	வேழம்வீழ்த்த	கருஉ
வளறினோன்காழ்	உந	வையங்காவலர்	அ

முதலில்லாதபாட்டுக்கள்:—

நஉஅ, நௌ0.

முற்றியில்லாதபாட்டுக்கள்:—

உகௌ, உகஅ.

பாட்டுக்களில்லாத பாட்டுக்கள்:—

244, 355, 361

முதலில் வந்தியில்லாத

பாட்டுக்கள்:—

282, 283, 285, 288, 306
317, 328, 333-5, 339, 340
346, 347, 352, 353, 355,
357, 361, 362, 366, 373,
377, 379, 380, 383, 384,
387, 388, 390, 391, 393,
395, 396, 398, 399, 400

இந்நூலில் வந்துள்ள திணைகளும் துறைகளும்.*

திணைகள்:—கார்தை, காஞ்சி, கைக்கிளை, தும்பை, நொச்சி, பாடாண்டிணை, பெருந்திணை, பொதுவியல், வஞ்சி, வாகை, வெட்சி.

திணையிறுத்துபோன பாட்டுக்கள்:—உசச - உரு, உசுள - அ, உஅஉ, உஅசு, ஈஉஈ - ரு, ஈருரு - ஈசுக.

துறைகள்:—அரசவாகை, ஆனந்தப்பையுள், இயன்மொழி, உடனிலை, உண்டாட்டி, உவகைக்கலுழ்ச்சி, எருமைமறம், ஏர்க்கள வருவகம், ஏழுண்டமுல்லை, கடவுள்வாழ்த்து, கடைநிலை, கடைநிலை விடை, களிற்றுடனிலை, குடிநிலையுரைத்தல், குடைமங்கலம், குதிரைமறம், குறுங்கலி, கையறுநிலை, கொற்றவள்ளை, செருமலைதல், செருவிடைவீழ்தல், செவியறிவுறுஉ, தலைத்தோற்றம், தாபதநிலை, தாபதவாகை, தானைநிலை, தானைமறம், துணைவஞ்சி, தொகைநிலை, நல்லிசைவஞ்சி, நீண்மொழி, நூழிலாட்டி, நெடுமொழி, பரிசில்கடாநிலை, பரிசில்விடை, பரிசிற்றுறை, பழிச்சதல், பாண்பாட்டி, பாணற்றுப்படை, பார்ப்பனவாகை, பிள்ளைப்பெயர்ச்சி, புலவராற்றுப்படை, பூக்கோட்காஞ்சி, பூவைநிலை, பெருங்காஞ்சி, பெருஞ்சோற்றுநிலை, பேய்க்காஞ்சி, பொருண்மொழிக்காஞ்சி, மகட்பாற்காஞ்சி, மகண்மறுத்தல், மழபுலவஞ்சி, மறக்களவழி, மறக்களவேள்வி, மனையறந்துறவறம், முதல்வஞ்சி, முதுபாலை, முதுமொழிக்காஞ்சி, மூதின்முல்லை, வஞ்சினக்காஞ்சி, வல்லாண்முல்லை, வாண்மங்கலம், வாழ்த்தியல், வாழ்த்து, விறலியாற்றுப்படை, வேத்தியல்.

துறையிறுத்தபோன பாட்டுக்கள்:—உசச - ரு, உசுள - அ, உஅஉ, உஅரு, உஅசு, ஈஉஈ - ரு, ஈருரு - ஈ, ஈசுக.

* இவற்றின் விளக்கத்தையும் இவற்றிற்குரிய புறநானூற்றுச்செய்யுளெண்ணையும் 'அரும்பதமுதலியவற்றினகராதி' என்னும் பகுதியிற் கண்டுகொள்க.

அரும்பதமுதலியவற்றின் அகராதி.

[எண் - பாட்டின் எண்.]

அகநாடு, 28. ✖
 அகம் - உள், 5.
 அகல், 269, 300.
 அகல - நீங்க, 25.
 அகலம் - மார்பு, 78.
 அகலும் - விரியும், 53, [350, 379.
 அகழி - கிடங்கு, 14, 18, 21, 37,
 அகற்பெய்குன்றி, 300.
 அகற்ற - அகலச்செய்ய, 26.
 அகன்ற - விசாலித்த, 3.
 அகிம்புகை, 337. ✖
 அகுதை - ஒருபகாரி, 233, 347.
 அகைத்த - கிளைத்த, 159.
 அங்குசம், 14.
 அங்கைகண்ணமையன், 380. ✖
 அச்சமரம், 90, 102, 256.
 அசம்பு - சேயு, 114.
 அசைஇ-இளைப்பாறி, 141; தங்கி, 67.
 அசைய - வருந்திய, 97.
 அசைநிலை, 2, 5, 6, 11 - 2, 18 - 9,
 24 - 6, 29, 35, 37- 8, 40, 41,
 53, 75, 86, 96, 98 - 9, 109,
 113, 116, 118, 126, 136, 140,
 142, 147, 153, 157, 160, 173,
 182, 193, 199, 213 - 5, 222,
 229, 236, 247, 254, 261.
 அசைநுகம்படா ஆண்டகை, 179. ✖
 அசைவிடல், 339.
 அஞ்சனவருவன் - திருமால், 174.
 அஞ்சி - அதியமான்மொனஞ்சி,
 91 - 2, 103, 206, 310, 315.
 அஞ்சுவர்த்து, 356. [41.
 அஞ்சுவர்த்தரு - அஞ்சத்தருவன,
 அஞ்சவல் - அஞ்சவேன், 83.
 அஞர் - துன்பம், 247.
 அட்ட - கொன்ற, 23.
 அட்டு - குத்தி, 227; வென்று, 10.

அடக்கமுடைமை, 30.
 அடக்கி - ஒடுக்கி, 1.
 அடகு - இலை, 140, 159.
 அடங்காதோர் - பகைவர், 35.
 அடங்கியகற்பு, 249.
 அடர் - தகடு, 29.
 அடர்தல் - நெருங்குதல், 6.
 அடர்ந்த - கம்பியாகச்செய்த, 29.
 அடார் - கல்லடார், 19. ✖
 அடி - பாதம், 10. [67.
 அடிக்கீழ் - ஒருவகை வணக்கமொழி, ✖
 அடிசில் - உணவு, 10, 160.
 அடியுறை - அடியில்வாழ்வேன், 198. ✖
 அடுக்கம் - அரைமலை, மலைச்சாரல்,
 மலைப்பக்கம், 2, 168, 200, 374.
 அடுக்கு - இரங்கற் குறிப்புத் தோன்ற
 வருதல், 51; விரைவின் கண்வரு
 தல், 195, 228, 233, 256.
 அடுதல் - கொல்லுதல், 8.
 அடுறை - கொல்லுவாய், 36.
 அடுப்பு - 164, 372.
 அடுமகள், 399.
 அடை - இலை, 266.
 அடைகரை, 342.
 அடைச்சி, 370. [283, 344-5.
 அடைநெடுங்கல்லியார் - ஒருபுலவர்,
 அண்டர் மகன்குறுவழுதி-ஒருபுலவர்,
 346.
 அண்டிரன் - ஆயென்னும் வள்ளல்,
 129, 131, 241, 374.
 அண்ணத்தல், 54.
 அண்ணந்து - தலையெடுத்து, 47.
 அண்ணப்ப, 166.
 அணங்காயினள், 349. ✖
 அணங்கு - அச்சம், 52; தெய்வம்,
 211; வருத்தம், 14, 78.
 அணங்குருத்தன்னதானை, 362.

நூல்கள் அரும்பதமுதலியவற்றின் அகராதி.

அணல் - தாடி, 83, 258, 310.
 அணிகருதிக்கூறல், 19, 167.
 அணிந்தன்று - அழகுசெய்தது, 1.
 அணியல் - அழகுசெய்தல், 1.
 அணில், 246, 307.
 அணுமை, 209, 260.
 அணைஇ - அணைத்து, 384.
 அத்தம் - அருஞ்சரம், 23.
 அத்தை - அசைநிலை, 2, 375, 399.
 அதப்படுக்கை, 310, 317.
 அதர் - சக்கை, 299; வழி, 138, 150.
 அதரிதிரித்தல் 370 - 71, 373.
 அதள்-தோல், 198, 310, 317, 320.
 அதற்கொண்டு, 394.
 அதற்பட, 159, 216, 238. [378.
 அதன் தலை - அதற்குமேலே, 191,
 *அதியமான், 101.
 அதியமான் தகடீர்பொருது (எறிந்து)
 வீழ்ந்த எழினி, 230.
 அதியமான் (அதிகமான்) நெடுமா
 னஞ்சி, 87-95, 97-101, 103 - 4,
 158, 266, 208, 231-2, 235,
 310, 315, 390.

அதியமான் நெடுமானஞ்சிமகள் பொரு
 ட்டெழினி, 96, 102, 392.
 அதியர்கோமான், 91, 392.
 அதிரல் - புனலிக்கொடி, 267, 269.
 அந்தணர், 1, 2, 6, 9, 26, 34, 93,
 122, 126, 200, 224, 361 - 2,
 367, 397.
 அந்தி - அந்திக்காலம், காலையந்தி,
 மாலையந்தி, 2, 34, 376.
 அந்தியக்கிரியை, 363.
 அந்துவஞ்சாத்தன்-ஒல்லையூர்த்தந்த பூத
 பாண்டியனுடைய நண்பருளொருவ
 ன், 71.
 அந்துவன்கீரன் - ஒருதலைவன், 359.
 அம்பர்-ஒர் (அம்பல்); பாடல்பெற்ற
 சிவஸ்தலங்களில் இப்பெயரையுடை
 யது ஒன்றுண்டு; தஞ்சாவூர்க்கல்
 வெட்டுக்களில் அம்பரென்ற ஊர்
 அழக்கடி சொல்லப்படுகின்றது;
 385. [வன், 385.
 அம்பர்கிழாஅன் அருவந்தை - ஒருதலை
 அம்பலம், 52.
 அம்பருத்தூணி, 98.
 அம்பி - ஓடம், 261, 343, 381.

* அதிகமான், அதிகன், அதிகமான், அதியமான், அதியன்: இவ்வைந்
 தும் சேரவம்சத்தைச் சேர்ந்த ஓரசனைக்குறிக்கும் ஒருபொருட் பலபெய
 ரென்று தோற்றுகின்றன. அதிகன் என்று சொல்லப்பட்ட ஓர் அரசன் புகழ்ச்
 சோழ நாயனருடன் புத்தம் செய்ததாகப் பெரியபுராணத்திலிருந்து அறிய
 லாம். சித்தூரைச்சார்ந்த போளருக்கடுத்த திருமலையென்ற சமணக்கிராமத்தி
 லுள்ள ஒரு கல்வெட்டால் அதிகைமான் அதிகன் என்று கூறப்பட்டுள்ள
 கோளதேசத்தரசனொருவன் இருந்தானென்பதும் அவனுக்கு இராசஇராச
 னென்று மஹேரு பெயருண்டென்பதும் அவன் வம்சத்தில் எழினி அல்லது
 யவநிகா என்ற ஓரசனிருந்தானென்பதும் இராசராசனுடைய குமாரனான
 விடுகாதழகியபெருமான், தகடா என்று சொல்லப்பட்ட ஊரை ஆண்டானென்
 பதும் தெரிகின்றன. வடமொழியில் தகடா என்று சொல்லப்பட்ட இந்த
 ஊர் தமிழில் தகடீர் என்று வழங்கிவந்ததாகத் தோற்றுகின்றது. மைஸூர்
 இராச்சியத்தில் தகடீர் என்று சொல்லப்பட்ட ஊர் ஒன்றிருக்கிறது; நெடுஞ்
 சடையன் என்று பெயர்பெற்ற பாண்டிய அரசனாம் கொடுக்கப்பட்டுள்ள ஒரு
 வட்டெழுத்துத் தாம்பிரப்பட்டயத்தில், அப்பாண்டியன் அதியன் என்ற
 சிற்றரசனைக் காவிரியின் வடகரையிலிருக்கும் ஆயிரவேலி, அயிரூர், புகழியூர்
 என்ற ஊர்களில் புத்தஞ்செய்து ஜயித்ததாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.
 (ராவபகதூர் வி. வெங்கையரவர்கள் எழுதியது.)

அரும்பதமுதலியவற்றின் அகராதி. ருசுள

அம்பு - பாணம், 9, 18, 19, 23, 43,
152, 168, 287.

அம்புலிகாட்டல், 160.

அம்மவென்பது கேட்பித்தர்கண் வரு
அம்மாவரிவை, 349. [தல், 44.

அமரியள், 339.

அமரும் - விரும்பும், 42. [177.

அமலை - சோற்றுத்திரினை, 33 - 4,

அமிர்தம், 182, 392.

அமிழ்து - அமிர்தம், 10.

அயர்வு - மனக்கவற்சி, 182.

அயறு - புண்வழலை, 22.

அயாவயிர்த்தல், 261.

அயிரை - ஒருமின், 67. :

அயினி - உணவு, 77.

அர்த்த நூல், 166.

அரக்கன், 378.

அரசன் (அரசன்), 18, 54, 111,
119, 127, 154, 156, 177, 186,
189, 265.

அரசர் அக்கினிகாரியஞ்செய்தல், 251.

அரசர் அடி, 7.

அரசர் அருள், 2.

அரசர் அறிவு அன்பு கண்ணோட்டமு
டையராதல்வேண்டுமென்பது, 20.

அரசர் இம்மையிற் செய்யவேண்டிய
வை, 239. [366.

அரசர் இராப்பொழுது போக்குதல்,

அரசர் இறைகொள்ளுமுறை, 184.

அரசர் இன்சொல்லும் எளியசெவ்வி
யும் உடையராதல்வேண்டுமென்
தல், 35, 40.

அரசர் உலகத்தை வலமாகவந்துபகை
வரைவெல்லுதல், 31, 225.

அரசர் ஒருபக்கம் சார்தலாகாதென்
பது, 6.

அரசர்களில் யுத்தத்திலிற்வாமாய நோ
யாலிந்தவர்கள் சுவர்க்கம்புகு
தற்கு அவர்களுடம்பைத்தருப்பை
யிற்கிடத்தி வாளாற்பிளத்தல், 93.

அரசர்களினியல்பு, 35, 55, 74.

அரசர்களுடையகுடைகள் செல்லு
அரசர்குதிரை, 299. [முறை, 31.

அரசர்கை, 7.

அரசர்கைச்செயல், 14.

அரசர்கோயில், 177.

அரசர் சிவாலயத்தை வலம்வருகை
யில் அவர்குடை தாழவேண்டு
மென்பது, 6.

அரசர் சினந்தணியவேண்டும்காலம், 6.

அரசர் செல்வம், 197. [தல், 30.

அரசர் தம்வலியை அடக்கிக்கொள்ளு
அரசர் தமக்குரிய அடையாளமாலையுட
னை புறத்தினைமாலையையுஞ் சூடு
தல், 22. [251, 252.

அரசர் துறந்துதவஞ்செய்தல், 217,

அரசர் நாகுகாத்தல், 5.

அரசர் நெறியறிந்து இறைகொள்ளவே
ண்டுமென்றல், 184. [365.

அரசர் பகற்பொழுதுபோக்கல், 69,

அரசர் பகைவரதுணரைக்கொளுத்த
லும் அவர்காவன்மரத்தைவெட்டுத
லும், 7, 23.

அரசர் பகைவரதுபிழையைப் பொறு
த்தலும் அவரையழித்தற்கு உசாவு
தலும், 2. [0த்தல், 66.

அரசர் பாணர்க்குப்பொற்றுமரைகொ
அரசர் பாவிகளோடு சேரலாகாதென்
தல், 5.

அரசர் பொதுச்சொற்பொருமை, 8.

அரசர் போரிற் சபதஞ்செய்தல், 25,

அரசர் மாப்பு, 3, 7, 29. [71 - 3.

அரசர் யாக்குச்செய்தல், 26.

அரசர்வலி, 2, 7.

அரசர்விலு, 7.

அரசர்வீரத்தைப் பாடினிபாடுதல், 11.

அரசர்வீரம், 31.

அரசருடைய காலிலுலக்கம், 29.

அரசவாகை - ஒருதுறை ; அரசனது
இயல்பைக் கூறுதல் (பு - வே.
வாகை, 3); அரசனதுவெற்றியைக்
கூறுதல் (புறநா. 43-வி); 19-23,
25, - 6, 31, 33, 37, 42 - 44,
51 - 4, 61, 66, 76 - 9, 81 - 2,
93-4, 98-100, 104, 125, 167-8,
அரசாட்சி, 6, 73, 185. [174.

அரசியலடைவு, 2.

அரசரிமை, 75.

இசஅ அரும்பதமுதலியவற்றின் அகராதி.

அரண் - 9, 17, 20, 97.
 - அரண்மனைவாயிலிற் பள்ளியெழுச்
 சிக்காலத்திற் சங்கம் ஊதப்படுதல்,
 அரம், 36. [225].
 அரலை - குற்றம், 381.
 அரவம் - பாம்பு, 211.
 அரவு, 84, 294, 329, 366, 368,
 376, 393, 398.
 அராப்புற்றம், 309.
 அராப்போலும் வறன், 382. [36].
 அரி - ஐம்மை, 11; பருக்கை, பறை,
 அரிக்குரத்தடாரி, 249, 369, 390,
 அரிக்குரத்தன்னுமை, 270. [395].
 அரிக்கூடுகிணை, 478.
 அரிகால், 322.
 அரிசி, 140, 371, 399.
 அரிசில்: இது சோழநாட்டுள்ள நதி
 களுள் ஒன் தன்பெயர்; இந்நதிக்கும்
 காவிரிக்கும் நடுவிலிருந்த நாட்டுக்கு
 உய்யக்கொண்டான் வளநாடென்ற
 பெயர்வழங்கி வந்தது, 146, 230,
 281, 285, 300, 304, 342.
 அரிசில்கிழார்-ஒருபுலவர், 146, 230,
 281, 285, 300, 342.
 அரித்த கன், 212,
 அரிநர் - அறுப்பார், 42.
 அரிப்பதை, 396.
 அரியல், 395.
 அரியல்வான் குழற்சரியல், 307.
 அரில், 381.
 அரிவாள், 348.
 அருங்கலநல்கல், 397.
 அருங்கலவெறுக்கை, 146, 378.
 அருங்குரைத்து - அருமைத்து, 5.
 அருஞ்சரம், 23.
 அருந்ததி, 122. [224].
 அருப்பம் - அரண், 17; அரிய அரண்,
 அருப்புத்தொழில், 4. [104].
 அருமை - செய்தற்கருமை, 9.
 அருவத்தை - அம்பர்கிழான் அருவந
 தை யென்போன்; கொடையாளி
 களுள் ஒருவன், 385.
 அருவி, 105, 115, 124, 126, 137,
 143, 147 - 8, 150, 152, 154,

158, 168, 198, 229, 251 - 2,
 369, 381, 398 - 9.
 அருள் - ஒன்றின்துயர்கண்டாம் கா
 ரணமினிதித் தோன்றுமிரக்கம், 5.
 அருளன்மாறு - அருளுதலால், 92.
 அரைமண் இஞ்சி, 341.
 அரைமலை, 2.
 அரையம்: இது சிற்றரையம் பேரரை
 யமென்னும் இரண்டு கூற்றினை
 யுடையதொரு பெரியநகரம், 202.
 அல்கிய - தங்கிய, 220. [வு, 353].
 அல்குபதம் - இட்டுவைத்துண்ணுமுன்
 அல்குமிசைவு, 236.
 அல்லாடியர், 232.
 அல்லி, 248.
 அல்லிப்பாவை, 33.
 அல்லியக்கூத்து, 33.
 அல்லியரிசியுணவு, 250, 280.
 அல்வழிச்சாரியை, 69, 153.
 அலகை, 282.
 அலங்குதல் - அசைதல், 2, 22.
 அலத்தல் - வறுமையுறுதல், 103.
 அலத்தலை, 323.
 அலரி, 371.
 அலை, 2.
 அலைத்து - உருட்டி, 115.
 அவ் - அவை, 95.
 அவ்வாய் - அழகியவாய், 36, 198.
 அவணது - அவ்விடத்து, 50.
 அவரை, 120, 215, 335.
 அவல் - பள்ளம், 102, 187; விளை
 அவல்வகுத்தகுடை, 352. [நிலம், 6].
 அவலைவாயிலடக்கிக் கொண்டு மடுவிற
 பாய்தல், 63.
 அவற்றோரன் - அவற்றையொத்த,
 அவிப்புழுக்கல், 363. [51].
 அவிய - அடங்க, 374.
 அவியன் - ஒருபகாரி, 383.
 அவிபுணவினோர், 377.
 அவிழ் - சோற்றுப்பருக்கை, 159,
 160, 366, 399.
 அவைப்பு - குற்றதல், 215.
 அழல் - நெருப்பு, 11.
 அழல்கான் தன்ன மண்டை, 398.

அகும்பதமுதலியவற்றின் அகராதி. ௫௪௧

அழற்குட்டம் - கார்த்திகைநாள், 229.
 அழற்பள்ளிப் பாயல், 248.
 அழால் - அழகை, 46. [125, 366.
 அழி - இரக்கம், 158; வைக்கோல்,
 அழித்து - மீட்டும், 383, 396.
 அழிதுளி, 373.
 அழிந்த - இரங்கிய, 229.
 அழிப்படுத்த, 368.
 அழிவு, 399.
 அழகை, 144.
 அழங்க - அழிய, 98.
 அழங்கல் - இரக்கம், 220.
 அழந்த - இறுக, 77.
 அழும்பில் - ஓரூர், 283.
 அழுவம் - பாப்பு, 14, 161.
 அள்ளிலை-செறிந்தஇலை, 252. [306.
 அள்ளூர் நன்முல்லையார் - ஒருபுலவர்,
 அளந்து-எண்ணி, 36; வரையறுத்து,
 அளவர், 30. [20.
 அளவுபுகலந்து, 381.
 அளவை, 367.
 அளி - அருள், 2. [கத்தக்கது, 109.
 அளிது - அளிக்கத்தக்கது, 5; இரங்
 அளிய - இரங்கத்தக்கன, 248.
 அளியார் - அளிக்கத்தக்கார், இரங்கத்
 தக்கார்; 51 - 2.
 அளியை - இரங்கத்தகுவை, 228.
 அளை - குகை, 52, 86, 398; மோர்,
 அற்றம் - துன்பம், 158. [119.
 அற்று - ஒக்கும், 22.
 அற - தெளிய, 224.
 அறச்சபை, 71. [145.
 அறஞ்செய்திமோ - அறத்தைச்செய்,
 அறஞ்செய்ய வேண்டுமென்றல், 28.
 அறத்துறையம்பி, 381.
 அறப்போர், 9, 62.
 அறம், 362.
 அறம்பொருளின்பம், 28, 31.
 அறல் - அரித்தொழுதுதல், 177.
 அறவிலைவாணிகன், 134.
 அறவு - அறுதல், 1.
 அறவை, 44, 390.
 அறிதி - அறிதி - அறிவாய், 10.
 அறிந்தியார் - அறியார், 136.

அறியலை - அறியாய், 133.
 அறியுமோன் - அறியுமவன், 137.
 அறிவாரா - அறியவாரா, 92.
 அறிவில்லாதோன், 106, 184, 197.
 அறிவுடையோன், 183 - 4, 197.
 அறுதொழிலந்தணன், 397.
 அறுபு - அற்று, 67.
 அறுமார் - நீக்கவேண்டி, 93.
 அறை - அற்றது, 175; பாதை, 118.
 அறைக்கரும்பு, 384.
 அறைநர் - அறுப்பவர், 42.
 அன்பில்லாத பார்வை, 210.
 அன்பு - தன்னைப்புரக்கப்படுவார்மேல்
 உள்ளதாகிய காதல், 5.
 அன்று - அன்றி, 124.
 அன்ன - ஒத்த, 5.
 அன்னச் சேவலு, 67, 128.
 அன்னம் மீனைஉன்னுதல், 67.
 அனந்தற்பதை, 62.
 அனுடநாள், 229. [196.
 அனேத்தாகியார் - அத்தன்மைத்தாகுக,
 அனையை - அத்தன்மையையுடைய,
 20; அத்தன்கேற்ற செய்கையையுடை
 ஆ - பசு, 9. [யை, 15.
 ஆக்குரல், 362.
 ஆகம் - மார்பு, 25.
 ஆகன்மாறு - ஆதலால், 380.
 ஆகாயத்தின்மேற்பாகத்திற்காற்றுச்
 செல்லாதென்பது, 35.
 ஆகாயம், 2, 30, 228, 270.
 ஆகியார் - ஆகவேண்டும், 122; ஆயி
 லீர், 191; ஆகுக, 90, 232.
 ஆகிலியர் - ஆகாதொழிக, 29.
 ஆகின்ற - ஆயிற்று, 1, 148, 243.
 ஆகுதிசெய்தல், 99.
 ஆகுப - ஆகுவன, 7. [221.
 ஆகுபெயர், 5, 106, 147, 152,
 ஆகுளி - சிறுபதை, 64, 69, 152, 371.
 ஆங்கு - அசை, 2; அப்படி, 24;
 அதுபோல, 35, 106. [158.
 ஆசினி - ஒருமரம்; ஈரப்பலாவுமரம்,
 ஆசு - பற்று, 235, 266.
 ஆஞ்ஞாசக்கரம், 99, 270.
 ஆட்டி - அலைத்து, 261.

௩௩௦ அரும்பதமுதலியவற்றின் அகராதி.

ஆட்டிதைச்சி, 261.
 ஆட்டினம், 54.
 ஆட்டுக்கிடாய், 33, 113, 262, 364.
 ஆட்டம் - அலைக்கும், 193.
 ஆட்போர்பு, 373. [197.
 ஆடு - அடுதல், 67; வென்றி, 21, 54,
 ஆடுதலைமாசாத்தனார் - ஒருபுலவர்,
 ஆடுதருழிசி, 371. [227.
 ஆடை, 383.
 ஆண்டிசினேர், 357.
 ஆண்புலி, 52.
 ஆண்மை, 55, 154.
 ஆண்மை தோன் தக்கடத்தல், 242.
 ஆண்யானை, 40.
 ஆத்திரம், 45, 338.
 ஆத்திரமலை, 43, 45, 81 - 2.
 ஆதன் - நெடுவேளாதன் ; இவனது
 ஊர் போந்தையென்பது, 338.
 ஆதனழிசி-ஒல்லையூர்தந்த நூதபாண்டி
 யன் நண்பருள ஒருவன், 71.
 ஆதலுக்கன் - ஒருபகாரி, 175, 389.
 ஆதனேரி-ஒரியென்னும்வள்ளல், 153.
 ஆதி - மல்லிகிழான்காரியாதி, 177.
 ஆந்தை - ஒல்லையூர்தந்த நூதபாண்டிய
 னுடைய நண்பருள் ஒருவன்; இவ
 னுடைய ஊர் எயிலென்பது, 71.
 ஆப்பி - பசுச்சாணம், 249.
 ஆப - ஆவார், 218.
 ஆபரணம், 67, 69, 88, 105, 130,
 138, 160, 171, 200, 218, 222.
 ஆம்பல், 16, 61, 70, 209, 383.
 ஆம்பல்மலரால் தழையென்னும் உடை
 செய்தல், 248.
 ஆம்பல்வள்ளித்தொடி, 352.
 ஆம்பல்லியரிசியையுண்ணல், 280.
 ஆம்பலிலை, 206.
 ஆம்பலிலையால்தவையுண்டல், 209.
 ஆம்பலினிடத்துண்டாகும் புல்லரிசி
 யைக்கைம்மைநோன்பினருண்டல்,
 ஆம்பல்கிழங்கு, 176. [248.
 ஆம்பற்குழல், 281.
 ஆம்பற்றண்டாச்செய்தவனை, 63, 352.
 ஆம்பி - காளான், 164.
 ஆமாஞ்சுழி, 319, 323.

ஆமானிரை, 117.
 ஆழர்மல்லன்: (ஆழர் - முக்காவல்
 நாட்டிலுள்ளது; ஆழர்க்கோட்டத்
 தைச்சேர்ந்த ஆழர்நாட்டில் மகா
 பரிபுரம் இருந்ததாகத் தெரிய
 வருகிறது) 80.
 ஆமை, 42, 70, 249, 379, 387.
 ஆமைமுட்டை, 176.
 ஆமையிறைச்சி, 212.
 ஆய் - ஆய், 127, 130, 375.
 ஆய் - சிறுமை, 249; துண்மை, 117;
 மென்மை, 22; வள்ளல்களுள் ஒரு
 வனாகிய ஆய்அண்டிரன், 127-36,
 240 - 41, 374 - 5. [129.
 ஆய் இரவலர்க்கு யானைகொடுத்தல்,
 ஆய்குடி-ஆயென்னும்வள்ளலின்ஊர்;
 இது பொதியின்மலைக்கு அருகே
 யுள்ளது, 132. [வண், 131.
 ஆய், சுரபுள்ளைப் பூமாலையையுடைய
 ஆயர், 390.
 ஆயர்மகள், 215, 276.
 ஆயுதக்கட்டில், 41.
 ஆயுதக்காம்பு, 95.
 ஆயுதக்கோட்டில், 95.
 ஆயுதங்களுக்கு நெய்ப்பூசிப் பீலியணி
 ந்து மாலைகுட்டுதல், 95. [180.
 ஆயுதப்பண்ணுல வடுவற்ற உடம்பு,
 ஆயுதம், 41, 95.
 ஆர் - ஆத்தி, ஆரக்கால், 283, 338.
 ஆர்கலி நறவு, 91.
 ஆர்கலியின், 337.
 ஆர்குழகுநடு, 283.
 ஆர்த்த - நிறையஉண்பிக்க, 334.
 ஆர்த்து - நிறைக்கும், 22.
 ஆர்தல - உண்ணுதல், 24.
 ஆர்த்த - உண்ட, 34.
 ஆரநார் - ஆத்திரநார், 81.
 ஆர்பதம் - உணவு, 370.
 ஆர்வலர் - பரிசிலர், 12.
 ஆர்வுற்ற - ஆசைப்பட்டு, 158.
 ஆர் - நிரம்பஉண்ண, 398.
 ஆரக்கால், 256. [14.
 ஆரணங்கு - ஆற்றுதற்கரியவருத்தம்,
 ஆரநெருப்பு, 320.

ஆரம் - முத்தாரம், 19; வண்டியின்
ஆரக்கால், 152, 256, 362, 365,
368, 372.

ஆரமுகக்குவம், 372.

ஆரல் - சிறியவடிவையுடைய ஒருவகை
மீன், 18, 249, 320.

ஆரல்மீன் முட்டை -, 342.

ஆரல்மீனின் சூட்டிமைச்சி, 212.

ஆல - ஆட, 116.

ஆலங்காளம் - தலையாலங்காளம் மென்
னும் பெயரையுடையதோரூர்; இப்
பொழுது தலையாலங்காடென்றுவழி
நகப்படுகின்ற சிவஸ்தலம்; இதிலு
ள்ளிருந்தெழுந்த இரூபெருவேந்தரை
யும் ஐம்பெருவேளிரையும் பொருது
வென்றனன், 23.

ஆலங்குடி - ஒருசிவஸ்தலம்; இப்பெ
யரையுடைய ஊரொன்று சோழ
நாட்டிலிருக்கிறது; பழைய கல்
வெட்டுக்களில் இவ்வூரின் பெயர்
இரும்பூளை என்று சொல்லப் பட்
டிருக்கிறது, 319.

ஆலங்குடிவங்கரை - ஒருபுலவர், 319.

ஆலத்தூர்கிழார் - ஒருபுலவர், 34, 36,

ஆலம்பழம், 199. [69, 225, 324.

ஆலம்மொந்து, 364.

ஆலம்வீழ், 58.

ஆலமரத்திலதெய்வயிருத்தல், 198-9.

ஆலமரம், 58, 254, 364, 370.

ஆலியார் - ஒருபுலவர், 298.

ஆலிலையின்கண்மேலிய திருமால், 198.

ஆலம் - ஒலிக்கும், 128.

ஆலை - யானைக்கூடம், 220. [323.

ஆலம் - அம்பரத்தாணி, வேலுமை, 14,

ஆலியர்கோ - பேகனென்னும்வள்ளல்,
147.

ஆலியார் - ஒருபுலவர், 298. [99.

ஆலி - ஆகுதி, 2; யாகப்புகை, 15,

ஆலர் : பாடல் பெற்ற சிவஸ்

தலங்களில் இப்பெயரையுடையது

ஒன்றுண்டு; சித்தவிநோத வளநாட்

டின் உட்பிரிவான ஆலர்க்கூற்றம்,

தஞ்சாவூர்க்கல்வெட்டுக்களில் அடிக்க

டிக்கூறப்பட்டுள்ளது; விளத்தூர்,

இரும்புதல் என்ற ஊர்கள் இக்
கூற்றத்தைச்சேர்ந்தவை; 38, 40,
44, 66, 177, 178, 196, 261,
301, 322.

ஆலர்கிழார் - ஒருபுலவர், 322.

ஆலர்மூலங்கிழார் - ஒருபுலவர், 38, 40,
166, 177 - 8, 196, 261, 301.

ஆலர்முகியார் - ஒருபுலவர், 322.

ஆலேறு, 339.

ஆழல் - ஆழ்தல், 152.

ஆழி, 338.

ஆள்வினை, 196,

ஆளழிப்படுத்த, 368.

ஆளி, 207.

ஆளுகுகடா, 370 - 1.

ஆற்றல் - வலி, 22.

ஆற்றலாற்சொல்வருவித்தல், 39, 143.

ஆற்றலை - வலியையுடைய, 33, 38,

ஆற்றார் - வலியில்லார், 26, 93. [42.

ஆற்றிடைக்குறை, 219.

ஆற்றின்கூடல், 273.

ஆற்றுகிர் - உதவுவீர், 58.

ஆற்றுகிரைமலைத்தெய்தல், 169.

ஆற்றமணலினும் ஆயுள் சிறக்கவெ

ஆற்றக்கம், 166. [என, 9, 43.

ஆறு, 9, 42, 109, 192, 273.

ஆன் - பசு, 5.

ஆன்பயம், 386.

ஆன்பொருளை - ஆன்பொருந்தமென்

ஊம்ந்தி; இது கருவூர்க்கருகில் ஓடு

வது, 11, 36, 387.

ஆன்றிசன் - அமைந்தேன், 151.

ஆன்று - அமைந்தேன், 151.

ஆனந்தப்பையன் - ஒருதுறை; ஒருகுல

மகள் தன்கணவன் மரிக்கத் துன்ப

முறுதல் (பு - வெ. சிறப்பிப்பொ

து, 13); ஒருவன் இறந்ததைப்பற்

றிச் சுற்றத்தார் இரங்கிக்கூறுதல்

(புறநா. 228-வி); 228-9, 246-7,

ஆன - அமையாத, 10, 42. [280.

ஆனது - அமையாது, 6.

ஆனலை - கோலோகம், 6.

ஆனினம், 138.

ஆனியார் - ஒருபுலவர், 298.

நடு உ அரும்பதமுதலியவற்றின் அகராதி.

ஆனெய்மதுவிற்கு உவமை, 152.
 ஆனெறு, 1.
 ஆக்கரை, 357. [205, 210, 234.
 இகழ்ச்சிக்குறிப்பு, 85, 112, 195,
 இகழ்பு - இகழ்ந்து, 40.
 இகழுநர் - மதியாதபகைவர், 21.
 இகுத்த - சொரியப்பட்ட, 143.
 இகுப்ப - அறைய, 158.
 இங்க - தங்க, 283.
 இசின்: தன்மைக்கண் வருதல், 21 ;
 படர்க்கைக் கண்வருதல், 11.
 இசைஇ, 374.
 இசைக்குத் திங்கள் உவமை, 396.
 இசைக்கேட்போர் தலையசைத்துக்கேட்
 இசைமணி, 261. [டல், 145.
 இசைமேந்தோன்றல், 158 - 9.
 இசைநிறையுமை, 159.
 இஞ்சி - மதில், 341.
 இட்டிய - சிறிய, 177.
 இடத்து நிகழ்பொருளின் தொழில்
 இடத்து மேலேறி நிற்கல், 2, 7, 22,
 109, 115, 118, 137, 263.
 இடத்துழந்தெதல், 372.
 இடபக்கொடி, 1, 56.
 இடவழுவமைதி, 41.
 இடவாய்வலவாய், 4.
 இடாஅ - குத்தி, 3. [365.
 இடி, 37, 58, 81, 126, 160, 211,
 இடிமுரசு, 17.
 இடி வெள்ளியதென்பது, 58.
 இடுபு - இட்டு, 33.
 இடுமபை - கோய், 174.
 இடுமுட்படப்பை, 197.
 இடை - இடம், 5; காலம், 54, 366;
 வழி, 3.
 இடைக்காடனார் - ஒருபுலவர், 42.
 இடைக்காடு - ஓரார், 42. [76 - 9.
 இடைக்குன்றார் - ஒருபுலவர்,
 இடைகழி(ரேழி), 175.
 இடைமதில், 343.
 இடையர் வேங்கைமரத்தின் கொம்
 பைக் கழித்தல், 224. [339, 390.
 இடையன், 54, 265, 324, 331,
 இணர் - பூங்கொத்து, 24.

இதல் - ஒருவகைப்பறவை, 319-20.
 இதழ் - கண் இமை, 164.
 இந்திரர் - தேவர், 181.
 இந்திரவில், 20.
 இந்திரன்கோயில், 241.
 இப்பி - சிப்பி, 53.
 இப்பிறப்பு, 236.
 இம்மென, 367.
 இம்மைமறுமை, 214.
 இம்மை யின்பம், 191.
 இம்மைவினைப்பயன்மறுமையில் அனு
 பவிக்கப்படுதல், 174.
 இமயம் - இமயமலை, 2, 6, 34,
 39, 67, 132, 166, 214, 369.
 இமீடும் - ஒலிக்கும், 15.
 இயக்கன் - ஒல்லையூர் தந்தபூதபாண்டி
 யனுடைய நண்பருள் ஒருவன், 71.
 இயம்ப - ஒலிப்ப, 36.
 இயர்: வியக்கோள்விசுதி, 2, 24.
 இயல் - இயல்பு, 9; தன்மை, 25.
 இயலி - நடந்து, 79, 133. [7, 14.
 இயலுதல் - இயற்றுதல், செய்தல்,
 இயவர் - வாத்தியகாரர், 336.
 இயற்கை - தன்மை, 2, 36.
 இயன்மொழி - ஒருதகை; இயல்பைக்
 கூறுதல் (புறநா. 14 - 5, 49,
 173 - வி); தலைவனெதிர் சென்
 நேறி அவன் செய்தியையும் அவன்
 குலத்தோர் செய்தியையும் அவன்
 மேலே ஏற்றிப்புகழ்தல் (தொல்.
 புறநா. 35 - ந.); இஃது இயன்
 மொழி வாழ்த்தெனவும் வழங்கும்;
 8 - 10, 12, 14 - 5, 17, 22,
 30, 32, 34, 38 - 9, 49, 50,
 67, 92, 96 - 7, 102, 106 - 8,
 122 - 4, 128 - 32, 134, 137,
 142, 149 - 51, 153, 156 - 7,
 168, 171 - 3, 175 - 7, 212,
 215 - 6, 376, 378, 380 - 81,
 388 - 90, 400.
 இரங்க - வருந்த, 21.
 இரங்கற்குறிப்புப்படுமொழி, 266. [7.
 இரங்கற்பண்ணைவாசித்தல், 144, 146-
 இரங்காழ்-இரவமரத்தின்விதை, 278.]

அரும்பதமுதலியவற்றின் அகராதி. ஓடுக

- இரட்டும் - மாறியொலிக்கும், 72.
 இரண்டாகாதவன் கூறியது, 304.
 இரத்தி - இலந்தைமரம், 34.
 இரத்திமன் மம், 325. [தல், 56.
 இரப்போர்க்கு ஆபரணங்களைக்கொடுத்
 இரப்போரியல்பு, 47.
 இரமரம், 276.
 இரமோனின் நெற்றி, 374.
 இரவமரம், 281 - 2.
 இரவல் - இரத்தல், 24.
 இரவலர், 48, 70, 119, 156, 162.
 இரவலர் ஊர்ப்பொதுவில்தங்கல், 128.
 இரவன்மாக்கள், 328, 333.
 இரவு - இரா, 7.
 இராசநீதி, 2, 3, 157.
 இராமன், 378. [கும், 135.
 இரியல்போக்கும் - சாய்த்துக்கொடுக்
 இரீஇய - இருத்திய, 18, 74.
 இருக்கை - இருப்பிடம், 3.
 இருக்கழி, 400. [201 - 2.
 இருங்கோவேள் - ஒருகுமரிஸமன்னன்,
 இருசுடர், 65, 365.
 இருடிணிந்தன்னபுகை, 228.
 இருந்திமோ, 319.
 இருப்பைப் பூ, 384.
 இருபத்தொருபாடற்றை, 152.
 இருபிறப்பாளர், 367. [143.
 இருபெயரொட்டுப் பண்புத்தொகை,
 இருபெருவேந்தர், 23.
 இரும் - இருமல், 243.
 இரும்பிராந்தை - பிராந்தையாரெ
 ன்னும புலவர், 67.
 இரும்பிடர்த்தலையார் - ஒருபுலவர், 3.
 இரும்பு, 170.
 இரும்பு செறித்த மருப்பு, 369 - 70.
 இரும்புண்டரீர், 21. .
 இரும்புபுனைந்தியற்றாததோட்டி - தோ
 ட்டிமலை, 150. [70.
 இருமருந்து - சோறும் தண்ணீரும்,
 இருமல், 243.
 இருமு, 243. [14.
 இருமை - கருமை, 44; பெருமை, 8,
 இருவாட்சி (இருள்வாசி), 342.
 இருவினை, 29, 214.
- இருள், 90, 102, 174. [329, 398.
 இல் - இல்லை, 203, 232, 373; வீடு,
 இல்லுகள், 329.
 இல்லாகியர் - இல்லையாகுக, 190,
 இல்லி - துளை, 164. [232.
 இல்லையுமல்லர், 162.
 இலக்கம் - குறி, 4, 260. [379.
 இலங்கை - வில்லியாதனுடைய ஊர்,
 இலஞ்சி - மடு, 37.
 இலந்தை மரம், 34, 325.
 இலந்தை மன் மம், 34, 325.
 இலம் - வறுமை, 155.
 இலம்பாடு, 381. [198.
 இலவந்திகைப்பள்ளி, 55, 61, 196,
 இலாஞ்சனை, 99.
 இலிற்றுதல் - சரத்தல், 68.
 இலைக்கறி, 140, 159, 197.
 இவ் - இவை, 95.
 இவனை, 381.
 இவர்தல் - படர்தல், 116.
 இவுளி - குதிரை, 4, 197, 382.
 இழிசினன் - புலைமகள், 82, 287,
 இழிசு, 82, 287, 289. [289.
 இழித்தன்று - அவமதித்தது, 77.
 இழித்துக்கூறல், 144.
 இழிபிறப்பாளன் - புலையன், 170.
 இழிவுசிறப்பும்மை, 93, 106.
 இழுக்கி - தப்பி, 71.
 இழுக்கி, 281. [325.
 இழுது - நெய், 65; நெய்யிழுது, 281,
 இழுது நணத்திற்கு உவமை, 150.
 இழுமெனமுழங்க - இழுமென்னுமோ
 சையை யுடைத்தாய்முழங்க, 3.
 இழை - ஆபரணம், 3, 11, 376, 378,
 383; கயிறு, 127; தூலிழை, 136;
 மணிக்கோவை, 79.
 இழைகளைந்தனர், 224.
 இழைகளார் தேர், 359.
 இழையணி நெடுந்தேர், 123.
 இழையணியானை, 153. [151.
 இளங்கண்மரக்கோ - ஒரு தலைவன்,
 இளங்களிறு, 103.
 இளங்குமணன் - குமணன் தம்பி, 165.
 இளந்தத்தன் - ஒருபுலவர், 47.

௫௫௪ அரும்பதமுதலியவற்றின் அகராதி.

இளம்பல்கோசர்-ஒருவகைவீரர், 169.
 இளம்பெருவழுதி, 182.
 இளமரச்சோலை, 239.
 இளமை, 46.
 இளவச்சிரக்கோ-ஒருதலைவன், 151.
 இளவிச்சிக்கோ, 151.
 இளவெளிமான் - ஒருதலைவன், 207,
 இளையபெண், 341. [237.
 இளையர் - ஏவல்செய்வோர், 191.
 இறங்குதல் - விரைதல், 98.
 இறத்தி - போகின்றாய், 8.
 இறந்த - கடந்த, 21.
 இறந்தஞாயிறு, 376.
 இறந்தபின் செய்யுங்கிரியை, 360.
 இறந்தவருடம்பைத் தருப்பையிற்குட
 த்தல், 93.
 இறந்தவீரன்பெயரைநெடுகல்லில் எழுது
 வித்தல் முதலியன, 260.
 இறந்தன்று - பிக்கது, 217.
 இறந்தோருக்குப் பலிகொடுக்குமிடம்,
 249. [240.
 இறந்தோருடம்பைச்சுடுத்தல், 231,
 இறந்தோனுக்கு மனைவிபிண்டம்பைத்
 தல், 234. [மைஅன்றென்றல், 61.
 இறப்ப இழிந்த உவமை ஆனந்தவுவ
 இறப்பின் (இறல்), 342.
 இறியர் - இறுக, கெடுவதாக, 210.
 இறுக்கல் - திறைகொடுத்தல், 97.[9.
 இறுக்கும் - தங்கும், 16; பண்ணும்,
 இறுத்த - தங்கிய, கைத்த, 19, 294.
 இறுப்பு - இற்று, 373.
 இறுப்பு - சிறுகாடு, 126.
 இறுமார் - முடித்தற்கு, 282.
 இறை - உயர்ச்சி, 17; சந்தையுடைய
 முன்கை, 32; தங்குதல், 136, 345;
 வீட்டின் இறுப்பு, 129, 315.
 இறைகொள்ளும் - தங்கும், 17.
 இறைச்சி, 14.
 இறைஞ்சிய - தாழ்ந்த, 17.
 இறைஞ்சுக - வணங்குக, 6.
 இறைத்தோள், 354.
 இறைப்புரிசை, 17.
 இறைவன் - சிவபெருமான், 166.
 இன்சொல், 40.

இன்மை - வறுமை, 3.
 இன்னு - துன்பம், 12.
 இன்னுவைகல், 363. [58.
 இன்னீர் - இத்தன்மையை யுடையீர்,
 இன்னேம் - இத்தன்மையையுடை
 யேம், 141.
 இனம் - கூட்டம், 13; நிரை, 15.
 இனி - இப்பொழுது, 52, 113, 243,
 இனிய - இனியவைகள், 12. [264.
 இனேகூஉ - வருந்திக்கூப்பிடும் கூப்
 இனேப்ப - கெடுப்ப, 23. [பீடு, 44.
 ஈகை - கொடை, 6; பொன், 98;
 வண்மை, 8, 369.
 ஈகைக்கண்ணி, 353. [127.
 ஈகையரியவிழை-மங்கலிய குத்திரம்,
 ஈங்கனம், 208.
 ஈண்டிய - திரண்ட, 17.
 ஈண்டுசெல்ல - ஓங்கிச்செல்லுதல், 25.
 ஈண்டுதல் - செறிதல், 19; விரைதல்,
 ஈத்த - வழங்கிய, 9. [161.
 ஈத்தனை - கொடுத்தாய், 91.
 ஈத்திலைக்குப்பை, 116.
 ஈந்து - ஒருமரம், 116.
 ஈப - ஈவார், 136. [டுக்கு, 231, 246.
 ஈமம்-பிணஞ்சுடுத்தற்கு அடுக்கும்விறக
 ஈமவிளக்கு, 356, 359.
 ஈயர் - வியங்கோள்விகுதி, 166.
 ஈயல் - ஈசல், 51, 119, 320.
 ஈயும் - கொடுக்கும், 22.
 ஈயெனவிரத்தலரிது, 154.
 ஈர், 136.
 ஈர்ங்கை, 258, 367, 393.
 ஈர்ந்தண்முழவு, 194.
 ஈர்ந்தூர் - ஓர்; இஃது ஈர்ந்தையெ
 னவும் வழங்கும், 180. [180.
 ஈர்ந்தூர்கிழான் தோயன் மாறன்,
 ஈர்ந்தை - ஈர்ந்தூர், 180.
 ஈர்ப்பு - இழுத்தல், 104.
 ஈரப்பலா - ஆசினி, 158.
 ஈரிதழக்கண், 124.
 ஈரைம்பதினார், 2.
 ஈற்று - ஈனுதல், 82.
 ஈன்மர் - பெறுவார், 74.
 ஈன்மஅரவு, 393.

அரும்பதமுதலியவற்றின் அகராதி. ௩௩௩

ஈன்மஞான்று, 277 - 8.

ஈனவேண்மாள், 372.

உக்கரை, 357.

உக்கிரப்பெருவழுதி, 21, 367.

உகந்து - உயரப்பறந்து, 209.

உகவை, 368.

உகள - தாவ, 15.

உகிர், 276.

உகுத்த - உதிர்த்த, 13.

உட்க - அஞ்ச, 17.

உ - கு - அச்சம், 58.

உட்கும் - அஞ்சும், 18, 39.

உட்பகை, 68.

உடலுதல் - பகைத்தல், 25, 72.

உடலுநர் - மாறுபடுவோர், 17.

உடற்றியோர் - சினப்பித்தவர், 4.

உடன்கட்டையேறல், 246.

உடன்று - கோபித்து, 17, 38, 77.

உடனிலை - ஒருதுறை; உடனிருந்த

இருவரைப் பாடுதல், 58-வி. [392.

உடஇ - உடுத்தி, 279, 383, 385,

உடுக்கை, 70.

உடுத்த - குழப்பப்பட்ட, 21, 281.

உடும்பு, 68, 152, 325 - 6, 333.

உடை, 356.

உடைந்தவனை, 90.

உடைப்புக்களையடைத்தல், 7.

உடைப்பை மீளடைத்தல், 6.

உடைமரம், 363.

உடைமுள், 324.

உண்கண், 110.

உண்கலம், 160, 235, 384.

உண்கும் - உண்பும், 125.

உண்டாட்டு-ஒருதுறை; வீரர் மதுவை

யுண்டு மனங்களித்தல் (பு. வெ.

வெட்சி. 15); 257 - 8, 262, 269,

297.

உண்டி - உணவு, 18. [மல், 14.

உண்டென்பது பொதுவினையன்றென்

உண்ணுதல், 61, 212. [189.

உண்பது சாழி உடுப்பது இரண்டு,

உண்போர் சூறமல், 178.

உண்மார் - உண்போர், 46; உண்ண

வேண்டி, 168.

உண்மென-உண்ணுமினென்று, 178,

உண்மை - உண்டாதல், 27. [392.

உணங்கல்நாழி ஓர்எயிலுக்குவமை,

உணர்த்திய-துயிலெழுப்ப, 28. [338.

உணர்ந்து - அறிந்து, 3.

உணவின் சிறப்பு, 18.

உணவின் பிண்டம் - உடம்பு, 18.

உணவு, 14, 127, 382

உணு நான்கு, 335.

உத்தரநாள், 229.

உத்தி, 382.

உதுக்காண் - இதனைப்பார், 210, 307.

உந்தி - கொப்பூழ், 383.

உப்பிலாப்புழுக்கல், 363.

உப்பு, 313, 387.

உப்புவண்டி, 60.

உப்புவாணிகர், 84, 102, 113, 116.

உப்பொயொழுக்கை, 116.

உம்உந்தாதல், 24, 137, 339, 343,

352, 367, 381, 386, 395 - 6.

உம்பல் - வழித்தோன்றினோன், 18.

உமண், 386. [307, 313.

உமணர் - உப்புவித்பார், 84, 102,

உய்த்த - செலுத்திய, 3,

உய்தல் - பிழைத்தல், 181. [34.

உய்தி - நீங்குதல் (பிராயச்சித்தம்),

உய்த்தன்று-பிழைத்தது, 25.

உயர்ந்திசினோர் - உயர்ந்தோர், 214.

உயரிய - உயர்த்திய, 56.

உயவல் - வருத்தம், 69.

உயவலவாழ்வு, 375.

உயவலுார்தி, 305.

உயவற்பெண்டிரோம், 246.

உயவு - வருத்தம், 3.

உயவும் - வருத்தம், 69.

உயிர் - ஓசை, 138.

உரல், 333.

உரவு - வலிமை, 25.

உரவோர் - வலியோர், 18.

உரற்றலைப்பன்றி, 152.

உரறிய - முழங்கிய, 23.

உரறுதல் - ஒலித்தல், 161, 174.

உரறுபுசிலைப்ப, 366.

உரன் - வலி, 206.

டுடுசு அரும்பதமுதலியவற்றின் அகராதி.

உராய் - உலாவி, 4.
 உரிஞ்சும், 379.
 உரீஇ - உரிஞ்சி, 235, 380.
 உரீஇய - உரிஞ்சிய, 7.
 உரு- தன் ஆணையாற் பிறரஞ்சும் உட்
 குடைமை, 6, 25, 50; வடிவு, 1, 3.
 உருப்ப-அழல், 25; வெய்தாக, 237.
 உரும் - இடி, 37.
 உருமிசைமுரசம், 373.
 உருமெறிமலை, 373.
 உருளி, 228.
 உருளை, 185.
 உரை - புகழ், 26, 71.
 உரைஇ - புடைபெயர்ந்துலாவி, 97.
 உரைத்திசின் - உரைப்பாய், 167.
 உலக்கை, 22, 399.
 உலகங்காக்குந்தேவர், 56.
 உலகத்துக்கு அரசன்உயிர், 186.
 உலகம்-உலகு, தேசம், 27, 165, 357.
 உலகவிடைகழி, 175.
 உலகியற்றை, 76, 194.
 உலகுபுகத்திறந்தவாயில், 234.
 உலந்துழியுலக்குந்துணை, 324.
 உலம்வருவோர் - சுழல்வோர்; உலம்
 வரலும் அலம்வரலுபோலவதோ
 ருரிச்சொல, 51, 207.
 உலை, 159, 170, 172.
 உலைக்கல், 170.
 உலைவு - தரித்திரம், 150. [377.
 உலோச்சுனர்-ஒருபுலவர், 258, 274,
 உலோபர்நட்பு ஆகாது, 190.
 உலகைக்கலுழச்சி - ஒருதுறை; வாட்
 புண்மிஞ்சுந்த உடம்பையுடைய கண்
 வளைக்கண்டு மனைவிமகிழ்ந்து கண்
 ணீர் வீழ்த்தல், 277 - 8, 295.
 உவர்க்கூவல். 331.
 உவல் - தழை, 262 - 3, 314.
 உவலை - தழை, 54, 269.
 உவவு - உவாநாள், 3.
 உவற்றியுண்ணல் - ஊற்றியுண்ணல்,
 உவா, 65. [4.
 உவித்த - அவித்த, 168.
 உவியல் - அவியல், 395.
 உழக்கி - கலக்கி, 26.

உழக்கும் - வருந்தும், 146.
 உழவர், 13, 42, 65, 109, 209,
 239, 289, 384, 395.
 உழவர்மகளிர், 33.
 உழவர்மண்டை, 384.
 உழவருழாதபயன் நான்கு, 109.
 உழவின்பெருமை, 35.
 உழாதுவித்தியதினை, 168.
 உழாநாஞ்சில் - நாஞ்சில்மலை, 139.
 உழிஞை - கொற்றான்; இது குடநாட்
 டார் வழக்கு, 50.
 உழிஞைக்கொடியைச்சுடுதல், 76-7.
 உழுஞ்சில், 370.
 உழுத்ததர், 299.
 உழுத எருமைக்கடா, 125.
 உழுதல், 120.
 உழுந்து, 299.
 உழுபடை - கலப்பை, 35.
 உழுவை - புலி, 78, 152.
 உள - ஊக்கம், 396.
 உள்ளடி, 171.
 உள்ளாற்றுக்கவலை-ஆற்றிகடக்குறை,
 உள்ளி - நினைந்து, 121. [219.
 உள்ளிடுபருக்கை, 36.
 உள்ளியது சுரக்கும் ஈகை, 323.
 உளங்குழிபடையையேந்தல், 308.
 உளமிலாளர், 190.
 உளர - அசைப்ப, 133. [260.
 உளருங்கூந்தல் - விரித்துவருமயிர்,
 உளவாகியர் - உளவாகுக, 190.
 உளை-தலை, தலையாட்டம், 222, 310.
 உளைய - வெறுப்ப, 72.
 உற்க - எரிந்துவீழ, 41.
 உற்கம் - எரிகொள்ளி (உற்கை), 41.
 உற்பாதம், 35, 41, 117, 229, 388,
 உற்றுழி, 183. [397.
 உறந்தை - உறையூர், 39, 58, 69,
 352, 395.
 உறுத்தல் - மாறுபடுதல், 22.
 உறுக்க - உறுதொழிதல் வேண்டும்,
 உறுதி - உற்றகாரியம், 61. [171.
 உறுவர் - எதிர்த்தவர், 11, 381.
 உறை - ஓராவது, நீர்த்துளி, 35, 123,
 147, 198, 257, 302, 328, 333.

உதைக்கும், 384.
உதைகழியா வேலோன், 323.
உதையுள் - உதைதல், 24, 50, 96.
உதையூர் - ஓரூர்; சோழர்களுடைய பழைய இராசதானி; உதந்தையென்றும் கோழியென்றும் வழங்கப்படும், 13, 27, 39, 45, 47, 58, 60, 67 - 9, 78, 127, 170, 202, 212, 220, 264, 321, 325, 331, 352, 395. [ஒருபுலவர், 264.
உதையூர் இளம்பொன் வாணிகளுள் - உதையூர் ஏணிச்சேரிமுடமோசியார் - ஒருபுலவர், 13, 127 - 75, 158, உதையூர்ச்சபை, 39. [241, 374-5.
உதையூர் மருத்துவன்ருமோதரனார் - ஒருபுலவர், 60, 170, 321.
உதையூர் முடவனார் - ஒருபுலவர், 228.
உதையூர் முதுகண்ணன் சாத்தனார் - ஒருபுலவர், 27 - 33, 325.
உதையூர் முது கூத்தனார் - ஒருபுலவர், 331. [வர், 331.
உதையூர் முது கூற்றனார் - ஒருபுலவர்
உதையு - உதைகின்றவன், 145.
உன்னம் - உன்னமரம், 3.
ஊக்கம் - மேற்கொள்கை, 8.
ஊக்கார் - மேற்கொள்ளார், 122.
ஊக்கி, 274.
ஊக்கும், 17.
ஊக்கங்கோல், 324.
ஊகம், 383.
ஊகம்புல், 307, 324, 383.
ஊகின்வீ, 307.
ஊங்கனோர் - முன்னுள்ளோர், 39.
ஊங்கு - முன், 76, 88, 141.
ஊங்கும், 376.
ஊசி = உதிரி - வடக்கு, 82, 229.
ஊசிவெண்டோடு, 100.
ஊண், 381.
ஊண்முறையூட்டல், 391.
ஊணார் - தழும்பனது ஊர், 348.
ஊதல், 70.
ஊதியம் - பயன், 28, 154.
ஊம் - ஊமை; எண்வகைஎச்சத்து
ஊமன், 238. [ளொன்று, 28.

ஊர், 83, 351, 379.
ஊர்காப்பவர் இடையாமத்தில் விளக்
குடன் செல்லல், 37.
ஊர்தி - ஏறப்படுவது, 1.
ஊர்ப்பொது, 128.
ஊர்பு - ஊர்ந்து, 59.
ஊர்முதுவேலி, 326.
ஊரன் - மருதநிலமுடையோன், 49.
ஊரது நிலைமையுமிது, 355.
ஊராக்குதிரை - குதிரைமலை, 168.
ஊராதேந்திய குதிரை - குதிரைமலை,
ஊருண்கேணி, 392. [158.
ஊருண்மரம், 347.
ஊரைச்சுடுதல், 70.
ஊழ் - முறைமை, 29, 125, 381.
ஊழ்க்கும், 109.
ஊழ்கோடு, 322.
ஊழ்த்து, 381.
ஊழி - வாழ்நாள், 135.
ஊற்றம், 366.
ஊறு - புண், 167.
ஊன் - தசை, 381, 384.
ஊன்சோர்றுத்திரனை, 33.
ஊன்சோறு, 113.
ஊன் பொதி பசங்குடையார் - ஒருபுல
வர், 10, 203, 370, 378.
ஊன்றடி, 64, 74.
ஊன்றும் - சென்றுதங்கும், 228.
ஊன்றுவையடிசில், 390.
எஃகம் - வேல், 275, 370.
எஃகம் நெஞ்சுவடுப்படுப்ப, 303.
எஃகம் யானைமுகத்தது, 308.
எஃகமுதத்த உடம்பு, 341.
எஃகிருள், 397.
எஃகு - வேல், 26.
எஃகு உளங்கழித்தல், 82.
எக்கம் - மணங்குன்று, 177.
எக்சுர் = ஒக்சுர் - ஓரூர்; ஆளுடை
யார்கோயிலுக்குத்தெற்கே 4-மைல்
தூரத்தில் இப்பெயருள்ள ஓரூர்
உண்டு, 248.
எக்சுர்மாசாத்தனார் - ஒருபுலவர், 248.
எச்சவும்மை, 19, 48, 163, 171,
எட்டாநாட்டிதை, 118. [264.

நீடுஅ அரும்பதமுதலியவற்றின் அகராதி.

எடுத்துவிடல், 14.
எடுப்பல் - எழுப்பல், 247, 383.
எண்ணலை - எண்ணத்தையுடையை, 138.
எண்ணாட்டிங்கள்கள்குளத்திற்கு உவமை, 118. [187, 197, 240.
எண்ணிடைச்சொல், 33, 71, 169,
எண்ணெய்துரை, 50.
எண்மை - எளிமை, 43.
எண்வகையெச்சம், 28.
எதிர்த்த - மாறுபட்ட, 6.
எதிர்த்து-ஏற்றுக்கொண்டு, 84; மாறு
எதிர்ப்பை, 333. [பட்டு, 54, 87.
எதிர்மறையினையெச்சமுற்று, 44.
எத்திரம் - பொறி, 177.
எத்தை - எந்தலைவன், 19, 381,
384, 386, 388, 400.
எம்மனோர் - எங்கார், 53. [157.
எம்மோன் - எம்முடைய தலைவன்,
எய்த - அணுக, 10,
எய்ம்மான் - எய்ப்பன்றி, 177. [118.
எய்யாதாகின்று - அறியாததாயிற்று,
*எயில் - பாண்டியநாட்டு ஊர்களு
ளொன்று, 71; மதில், 3, 6.
எயிற்றி - மதத்தி, 151, 181.
எயின்முகவை, 373.
எயின்ன - ஒருபகாரி; இவனதுஊர்
வாகை, 351.
எரி - ஒருவிண்ணின், 395.
எரிப்பூ - தாமரை, 249.
எரிபரப்பி, 344.
எருக்காட்டேர், 397..
எருக்காட்டோத் தாயங் கண்ணனார் -
ஒருபுலவர், 397.
எருக்கிய - அறைந்துகொண்ட, 237.
எருக்கு, 106.
எருத்து - கழுத்து, 4, 40.
எருது, 60, 102, 289, 327, 399.
எருதுகளிது, 370.
எருமை, 5, 297.

எருமைக்கடா, 90, 125, 366, 395.
எருமைக்குக் குண்டுக்கல் உவமை, 5.
எருமைக்கொம்பிற்குப் பயற்றுநெற்று
உவமை, 297.
எருமை மறம் - ஒருதுறை; முதுகிட்ட
தன்சேனைக்குப்பின் பகைவாசேனை
யை யஞ்சாது மிகுந்த கோபங்கொ
ண்டு நிற்றல், (பு. வெ. தும்பை.
13); 80, 274 - 5.
எருமைவெளி, 273, 303. [303.
எருமைவெளியனார் - ஒருபுலவர், 273,
எருவை - தலைவெருத்து உடல்சிவர்
திருக்கும்பருந்து; கழுகுமாம், 64,
370, 373. [16, 301.
எல் - பகற்பொழுது, 170; விளக்கம்,
எல்லரி - சல்லியெல்லும் வாத்தியம்,
எல்லி, 305. [152.
எல்லின்று, 319.
எல்லை - பகல், 7.
எலி, 190, 211, 237, 321-2, 324.
எவ்வம், 393.
எவ்வி - ஒருவேள், 24, 202, 233
எழில் - உயர்ச்சி, 13; பெருமை, 29.
எழிலி - மேகம், 391.
எழிலிய - எழில்பெற்ற, 68.
எழினி - ஒருவள்ளல்; இவனை எழினி
அதியமானென்றுங் கூறுவர், 158,
230, 392.
எழு-கணையமரம், 14, 39, 341.
எழுமரம், 90.
எழுவர், 18, 76, 99, 158, 358.
எழுஉத்தாங்கியகதவு, 97.
எள்ளிய - இகழ்ந்த, 73.
எள்ளிளங்காய், 120.
எறிச்சிலூர்-இது கோளுட்டுள்ள ஊர்
களுளொன்று; அமந்தா
குளகாப்பட்டிக்கும் மத்தியிலுள்ள
து; 54, 61, 167, 180, 197, 394.
எறித்தல் - உறைத்தல், 6.
எறிதல் - அடித்தல், 98.

* காஞ்சிநகரம், எயிற்கோட்டத்தைச் சேர்ந்திருந்ததென்று கலவெட்டுக்களி
னால் வெளிப்படுத்திவந்தது. தென்ஆர்க்காடு ஜில்லா திண்டிவனம் தாலுகாவில்
எயிலென்ற கிராமமொன்றுண்டு (ராவ்பகதூர் வேங்கையரவர்கள் குறிப்பு.)

அரும்பதமுதலியவற்றின் அகராதி. ௫௫௯

எறிந்த - அறைந்த, 15; கடைந்து செறிக்கப்பட்ட, 39.
 எறிந்து - வெட்டி, 19.
 எறிபுனம், 231.
 எறியா - முறித்து, 4.
 எறம்பு மழைக்குமுன் முட்டையுடன் மேட்டுநிலமடைதல், 173.
 எறுழ்முன்பு - மிக்கவலி, 7.
 என்ருவை-என்று வினவுவாய், 13.
 என்கோ, 387.
 என்றாழ் - கோடை, 75.
 என்றாழ்க்காலை, 161.
 என்னதூஉம் - சிறிதும், 57.
 என்னுவதுகொல், 345, 347.
 என்னை - என்னிறைவன், 78, 262, 280, 306, 309.
 எனவ - என்னுடையன, 35.
 எருஅ : எண்ணிடைச்சொல், 197.
 எனைப்பகையும் - எல்லாப்பகையும், ஏயம்-ஏவி, 341. [136.
 ஏணி - எல்லை; ஏணி, 35, 105, 137, 305, 343.
 ஏணிச்சேரி முடமோசியார், 13, 127-35, 158, 241, 374 - 5.
 ஏத்தம் (ஏற்றம்), 322.
 ஏத்தி - வாழ்த்தி, 136.
 ஏத்துகம் - புகழ்வோம், 10, 161.
 ஏதினமாக்கள் - அயலோர், 58.
 ஏந்திய - ஒங்கிய, 2.
 ஏந்துகை, 6.
 ஏமம் - காவல், 1, 3.
 ஏமவைகதை, 398.
 ஏமாந்த - ஆசைப்பட்ட, 101.
 ஏமாந்து - இன்புற்று, 198.
 ஏழுற்று - இன்பமுற்று, 84.
 ஏய்ப்ப - ஒப்ப, 33.
 ஏர் - தோற்றப்பொலிவு, 11, 338.
 ஏர்க்களவுருவகம் - ஒருதுறை; போர்க்களத்தை ஏர்க்களமாக உருவகஞ் செய்தல்; "ஏரோர் களவழி யன்றிக் களவழித், தேரோர் தோற்றிய வென்றியும்" (தோல். புறத். உக - உரை); 369, 373.
 ஏர்தல் - எழுதல், 155.

ஏரின்வாழ்நர், 375.
 ஏழ் - எழுச்சி, 382.
 ஏழிலாஞ்சனை, 99.
 ஏழுவள்ளல், 158.
 ஏழெயில், 33.
 ஏற்றம், 388.
 ஏற்றிழிவுடையதுறை, 84.
 ஏற்று - துயிலுணர்ந்து, 383.
 ஏற்றுத்தோல்முரசம், 288.
 ஏற்றை, 379.
 ஏறண்முல்லை-ஒருதுறை; எதிரிலலாத படி ஆண்மைத்தன்மை மேன்மேல் ஏறநின்ற குடியொழுக்கத்தினை உயர்த்திச்சொல்வதல் (பு. வெ. வாகை. 22); 86, 296.
 ஏறு - ஒருசார் விலங்கின் ஆண், 1, 22, 157, 202; இடி, 160; எறிதல், 43, 259, 288, 309, 339.
 ஏறை - ஏறைக்கோன்; ஒருபகாரி, ஏனல் - தினை, 28. [157.
 ஏனுகிதிருக்கிள்ளி - ஒருபகாரி, 167.
 ஏனோர் - யாவர் 342.
 ஐ - தலைவன், 78, 262.
 ஐகாரம் முன்னிலையை விளக்கிந்நல, ஐந்தலைநாகம், 37. [2, 5, 40, 137.
 ஐம்படைத்தாலி, 77.
 ஐம்புத்தம் 2.
 ஐம்பெருவேளிர், 23.
 ஐம்பொறி, 266. [296, 342, 358.
 ஐயவி - வெண்சிறுகடுகு, 98, 281, ஐயாதிச்சிறுவெண்டேரையார், 363.
 ஐயூர்கிழார், 51, 228, 314, 399, ஐயூர்முடவனார், 51, 228, 314, ஐயூர்முலங்கிழார், 21, [399.
 ஐவர் - பாண்டவர், 2.
 ஐவனம் - மலைநெல், 159, 172.
 ஒக்கல் - சுற்றம், 95, 141, 327.
 ஒக்கலை - சுற்றத்தைபுடையை, 69.
 ஒக்கூர்மாசாத்தனார் ஒருபுலவர், 248.
 ஒக்கூர்மாசாத்தியார், 279.
 ஒசிய - முறிய, 80.
 ஒட்டென்னும் அலங்காரம், 185.
 ஒடுக்கம் - ஒடுங்கியநிலை, 259.
 ஒடுங்கா - மடியாத, 8.

இசை அரும்பதமுதலியவற்றின் அகராதி.

ஒடுங்காழ்ப்படலை, 325.
 ஒடுமரம், 325.
 ஒண்மை - விளக்கம், 11.
 ஒத்தி - ஒப்பை, 8.
 ஒத்துக் கால், 4.
 ஒதுக்கு - இயங்குதல், 33; நடை,
 ஒதுங்கி - நடந்து, 159. [135].
 ஒப்ப - தக, 10.
 ஒப்பமிட்ட நீலமணி, 147. [354].
 ஒய்தல் - செலுத்தல், 70, 116, 313,
 ஒய்யென - விரைய, 98.
 ஒய்வலோ - செலுத்தச் செல்லுவே
 னை, 253.
 ஓரா - தப்பாத, 4.
 ஓராங்கு - ஒருபெற்றிப்படி, 238,
 304, 326, 370. [362].
 ஓர்இ - தப்பி, 43; நீங்கி, 29, 52, 71,
 ஒருகட்பமை, 263.
 ஒருகண்மாக்கினை, 394.
 ஒருகாழ்மலை, 291.
 ஒருகைஇரும்பினம் - யானைப்பினம்,
 ஒருசார் - ஒருபக்கம், 115. [284].
 ஒருசிமை, 399. [137].
 ஒருசிதைப்பெரியனார் - ஒருபுலவர்,
 ஒருசொன்னீர்மைப்பாடு, 24, 125.
 ஒழுக்கை, 53.
 ஒருதலைமாக்கினை, 64, 392, 394.
 ஒருமாலும், 384. [மல், 47, 78, 151].
 ஒருமைச் சொல் பன்மைக்கேற்ப நிற்
 ஒருமொழி, 366.
 ஒருவீர், 58, 45.
 ஒருஉத்தனார் - ஒருபுலவர், 275.
 ஒல்கல் - தளர்தல், 135.
 ஒல்லாய் - உடன்படாய், 31.
 ஒல்லான் - உடன்படான், 78.
 * ஒல்லையூர்கிழான்மகன் பெருஞ்சாத்
 தன், 242 - 3. [246 - 7].
 ஒல்லையூர்தந்தையாண்டியன், 71,
 ஒலிக்குந்து - தழைக்கும், 137.
 ஒலித்தல் - தழைத்தல், 50.
 ஒலிபு - தழைத்து, 120.

ஒலிமென்கூந்தல் - தழைத்த மெல்லிய
 கூந்தல், 146.
 ஒலியல் - தழைத்தல், 201 - 2.
 ஒலியர்கண்ணி - தளிர்மலை, 202.
 ஒலியன்மலை - வனையமலை, 76.
 ஒழிய - சாக, 2.
 ஒழுக்க - நடக்க, 8.
 ஒழுகை - வண்டி, 116.
 ஒளி, 309.
 ஒளித்தி - ஒளிப்பாய், 8.
 ஒளியோர், 53.
 ஒளிர்வருடம் - விளங்கும், 7.
 ஒளிமுதல் - விளங்குதல், 177.
 ஒழ்கம், 327.
 ஒழ், 373.
 ஒழி - சாய்த்து, 44, 374.
 ஒழிய - வீழ்த்த, 237.
 ஒற்றுமையின்பயன், 58.
 ஒறுத்தி - தண்டஞ்செய்வை, 10.
 ஒறுவாய், 271.
 ஒன்றது - பொருந்தாது, 5.
 ஒன்றுபட்டு - ஒருபெற்றிப்பட்டு, 17.
 ஒன்றோ - எண்ணிடைச்சொல், 187,
 239, 341, 344.
 ஒன்றோதோர் - பகைவர், 94.
 ஒன்றார் - பகைவர், 6.
 ஒன்றொருமவர், 193. [வருசல், 109].
 ஓ - அசைநிலை, 5, 345; வியப்பின்கண்
 ஒக்கிய - எடுக்கப்பட்ட, 69.
 ஒங்கல் - உயர்தல், 3.
 ஒச்சி - எடுத்து, 50.
 ஒடம், 261.
 ஒடாபூட்டகை விடலை, 295.
 ஒடை - பாணியின் நெற்றிப்பட்டம், 3,
 126, 161, 326, 333, 369.
 ஒடைப்பரிசில், 326, 333.
 ஒதம், 22.
 ஒப்புநர் - ஒட்டுவோர், 29.
 ஒம்பா - பாதுகாவாத, 8.
 ஒம்பாது, 22, 40.
 ஒம்புற்ற, 40.

* ஒல்லையூர்: இப்பெயருள்ள ஊரொன்று பட்டுக்கோட்டைத்தாலாகா
 மணன்மேற்குடியின் பக்கத்துள்ளது.

அரும்பதமுதலியவற்றின் அகராதி. ௫௬௧

- ஓய்மான் - ஒருசிறு நாட்டின் தலை நகரப்பெயர், 176, 376, 379.
 ஓய்மான் நல்லியக்கோடன், 176, 376.
 ஓய்மான்நல்லியாதன், 376.
 ஓய்மான்வல்லியாதன், 379.
 ஓர்: அசைநிலை, 5, 45, 47.
 ஓர்க்கும் - செவிதாழ்த்துக் கேட்கும், ஓர்ப்பு, 374. [68, 157, 280.
 ஓரம்போகியார் - ஒருபுலவர், 284.
 ஓரற்று - ஒருதன்மைத்து, 246.
 ஓரன்ன, 51, 183, 192.
 ஓராங்கு - ஒருபெற்றிப்படி, 16.
 ஓரி - ஒருவள்ளல்; இவனை வல்வி லோரியென்றுகூறுவர்; 152 - 3, 158; தேன்முதிர்ந்தாற்பரக்கும்நீல நிறம்; முசுக்கலையுமாம், 109, 204.
 ஓரியர் - சக்கரவாள சக்கரவர்த்திகள்; விச்சாதாரும் நாகருமென்பர், ஓரெயின்மன்னன், 338. [175.
 ஓரேருழவர் - ஒருபுலவர், 193.
 ஓரை - மகளிர்வினையாட்டு, 176.
 ஓரொக்கும், 189.
 ஓலை - குடை, 290.
 ஓவத்தன்ன இடன், 251.
 ஓவாது - ஒழியாது, 4.
 ஓளவையார், 87, 104, 140, 206, 231-2, 235, 269, 286, 290, 295, 311, 315, 367, 390, 392.
 ஓளவையார் நெல்லிப் பழம்பெற்றது, கங்கு, 95. [91.
 கங்கையாறு, 161.
 கச்சை, 274, 377.
 கசடு - அழுக்கு, 214.
 கசிந்து - இன்புற்று, 19.
 கசிபு - இரங்கி, 260. [160.
 கசிவு-இரக்கம், 161; வியர்ப்பு, 136,
 கஞல - நெருக்க, 147.
 கட்காமுறுநன், 238.
 கட்டுன்னாய், 167.
 கட்டும் - களையும், 61.
 கட்டேள்வி, 382.
 கட்சாடி, 258.
 கட்சி - காடு, 60; சேக்கை, 157; புக கட்டித்த, 224. [லிடம், 202.
 கட்டில் - அடைவு, சிங்காதனம், 6, 17, 41, 82, 286.
 கட்டிலெய்தினுன், 17.
 கட்டீர், 295.
 கடகப்பெட்டி, 33.
 கடந்து - அழித்து, 11; எதிர்நின் மழித்து, 40; எதிர்நின், 23, 80; வஞ்சியாதெதிர்நின், 8.
 கடம்பன் - ஒருவகைக் குழப்பெயர், கடம்பு - ஒருமரம், 23. [335.
 கடமானேறு, 157, 202.
 கடல், 2, 20, 30, 31, 35, 42, 49, 55, 58, 66, 122, 137, 154, 160 - 61, 204, 386.
 கடல்கண்டன்னதானை, 351.
 கடல்கிளர்ந்தன்னகட்டீர், 295.
 கடல்கீர், 198.
 கடல்பயந்தமுத்தம், 377.
 கடல்முழவு, 343.
 கடல்முள்ளிப்புழாலை, 24.
 கடலுடித்தநிலம், 363. [182.
 கடலுண்மாய்ந்த இளம்பெருவழுதி, கடலை, 120.
 கடவர், 315, 327. [303.
 கடவன்-கடப்பாடாகவுடையன், 166,
 கடவுள், 106, 399.
 கடவுள்சான்மகப்பு, 198.
 கடவுள் வாழ்த்து - ஒருதுறை; மும் மூர்த்திகளுள் ஒருவரையுயர்த்திச் கடவுளாலம், 199. [சொல்லுதல், 1.
 கடற்கரை, 17, 21, 48, 49, 60,
 கடற்குஆழியனையன், 330. [386.
 கடற்றாரம், 343.
 கடற்றுளி, 198.
 கடற்றெய்வவிழா, 9. [202, 377.
 கடறு - சுரம், 140; மலைச்சாரல்,
 கடன் - கடமை, 393; கிரியை, 2, 9.
 கடன்மணல், 198.
 கடனிறுத்த, 282.
 கடா, 370 - 71.
 கடாம் - யானைமதம், 3.
 கடாவழித்தல், 353.
 கடழ - காவல், 95; விரைவு, 9; விளக் கடழ்து - போக்கி, 17. [கம், 166.

நகை அரும்பதமுதலியவற்றின் அகராதி.

கடிப்பு - முரசுடிக்கும்குறுத்தடி, 158,
கடிமாம், 162, 336. [366, 369.
கடியகெடுவேட்டுவன் - ஒருகொடை
கடுக்கும் - ஒக்கும், 25. [யாளி, 205.
கடுக்கண்ண - வன்கண்ணமையையுடை
கடுக்கள் - அழன்ற கள், 80. [ய, 14.
கடுத்தெற்றுமூடை, 285.
கடுப்ப - ஒப்ப, 90.
கடுப்பசி - மிக்கப்பசி, 230.
கடும்பு - சுற்றம், 22, 68, 153.
கடுமான்கோதை - சேரமான்குட்டு
வன்கோதை, 54.
கடுவளி - பெருங்காற்று, 55.
கடுவன், 159, 200.
கடைஇ - முடுகி, 160.
கடைஇய - செலுத்திய, 7, 378.
கடைக்கங்குல், 400.
கடைக்குறை, 101, 173, 194.
கடைக்கொள்ளி, 108.
கடைகழிந்து, 373.
கடைசியர், 61.
கடைந்துகெடுப்பெடுத்தல், 150, 247.
கடைநிலை - ஒருதுறை; வாயிலின்கண்
நிற்கல்; 'கடைஇநிலை' என்றுபாடங்
கொண்டு வினாவிறந்தலென்று பொ
ருள் கூறுவர் ஒரு சாரார், 127,
382 - 4, 391 - 5, 398.
கடைநிலைவிடை - ஒருதுறை; ஒருபுல
வன், தலைமகன் வாயிற்கணினு
விடைகூறுதல்; விடை - விடுத்தல்
பெறுதலுமாம், 397.
கடைமடை, 42.
கடைமுகம், 331.
கடையூஉ - செலுத்தி, 303.
கண் - அகைநிலை, 109; கரும்பின்
கண்கள்பசுத்தல், 96. [கண், 35.
கண்கூடு, 294. [யிடப்பட்ட, 10.
கண்ட - மனத்தான் ஆராய்ந்தது
கண்டன்று - கண்டது, 61.
கண்டிகும் - கண்டேம், 251.
கண்டிசின் - கண்டேன், 22.
கண்மரக்கோன் - கண்மரக்கோ (கண்
முற்கோ)ப் பெருகள்ளி, 148 - 51,
158.

கண்மரம், 148.
கண்மயின்ற - கண்மறைந்து, 159.
கண்ணகனார் - ஒருபுலவர், 218.
கண்ணகி - வையாவிக்கோப்பெரும்பே
கணுக்கு உரியவன், 143 - 7.
கண்ணலைப்ப, 373.
கண்ணன், 58.
கண்ணன்னமலர், 137.
கண்ணாழைத்த கேடகம், 15.
கண்ணி - தலைமேற்சுடப்படுமாலை, 1;
மாலை, 24, 39, 76, 143 - 4,
கண்ணிலாமன், 238. [342, 353, 378.
கண்ணுக்கினிடர், 167.
கண்ணுளங்கடும்பு, 153.
கண்ணுறை - மேலீடு, 15, 61; மேலே
கண்ணேணி, 105. [தூயுவது, 140.
கண்ணோடிய - இரங்கிய, 19.
கண்பு - ஒருவகைக்கோவா, 334.
கண்போல்நென்பு, 71.
கண்மடல், 348.
கண்மாமலியர், 388.
கண்விடுதாம்பு - பெருவங்கியம், 152.
கண்வெளிதுபோக, 177.
கண்வெறிப்பு, 177.
கணநரி, 369, 373.
கணம்பதினெட்டு, 1.
கணவனிறந்தபின் மனைவி கூத்தலை நீக்
கல், 25, 238, 250, 261.
கணவனையிழந்த மனைவி ஆபரணம்
நீக்கல், 224; புலம்பல், 253 - 4.
கணவனோடு சேர்ந்திருக்கும் மகளிர்,
194.
கணிச்சி - ஓர் ஆயுதம்; குந்தாலியென்
றம் மழுமென்றுஞ்சொல்லப்படும்;
கணிதவகை, 229. [42, 56, 195.
கணிமேவந்தவர், 344. [192.
கணியன் பூங்குன்றன் - ஒருபுலவர்,
கணை - அம்பு, 13, 368.
கணைக்காற்று, 373.
கணைத்துளி, 386.
கணையம், 369.
கணையமரம், 14, 39, 61, 90, 97-8.
கணைவாளி, 371. [வர், 168.
கதப்பிள்ளை (கத்தப்பிள்ளை) - ஒருபுல

* அரும்பதமுதலியவற்றின் அகராதி. இசைநூல்

கதம் - சினம், 33.
 கதவு, 44, 341.
 கதழம் - ஓடும், 202.
 கதிர் - கிரணம், 8; சுடர், 6, 138,
 கதுவாய், 97, 353. [190].
 கதுவாய்ப்புதூர், 350.
 கதுவாய்வாளர், 345.
 கதுவாய்வேல், 347.
 கதுவம் - கவரும், 18, 37. [356].
 கதையங்கண்ணனார் - ஒருபுலவர்,
 கந்தம் - தூணம், 52.
 கந்தன்-நாஞ்சிற்பொருநன், 380.
 கந்தாரம் - மது, 258.
 கந்து - கம்பம், 22, 178; தறி, 57;
 பற்றுக்கோடு, 93, 217.
 கப்பல், 13, 26, 30, 66, 126, 238,
 கப்பற்பாய், 30. [368, 400].
 கபிலநெடுநகர், 337.
 கபிலர், 8, 14, 53, 105 - 111,
 113 - 124, 126, 143, 174,
 200 - 02, 236, 337, 347.
 கம்பலை - ஆரவாரம், 7.
 கம்பியாகச்செய்ததூல், 29.
 கம்பியன், 355 - 3.
 கம்மென, 292.
 கம்ழகடாஅம், 3. க. வி. சி. 1, 4
 கமழ - பரக்க, 50.
 கயங்களியுன்கோடை, 389.
 கயத்தன்னநகர், 378.
 கயத்துலியும்மாரித்துளி, 386.
 கயந்தலை, 303, 324 - 5.

கயம் - நீர்நிறைந்தபள்ளம், 137, 266.
 கயம்புக்கன்னன், 341.
 கயமனார் - ஒருபுலவர், 254.
 கயமுழுகிப் போர்க்குச்செல்லல், 79.
 கயல், 249, 354.
 கயன்மீன், 249.
 கயன்முள், 195.
 கரக்கினும் - மறைக்கினும், 1.
 கரகம் - குண்டுகை, 1.
 கரந்தை, 261, 269, 340.
 கரந்தைத்திணை : பகைவர் கைப்பற்
 றிய பசுக்கூட்டங்களை மீட்டல்
 (பு. வெ. கரந்தை.1); 259 - 61,
 263 - 5, 270, 287, 290 - 91,
 கரப்பு - மறைத்தல், 34. [298].
 கரம்பை, 285, 302. [சாதி, 37].
 கராம் - முதலை, 104; முதலையுள்ள
 *கரிகால்வளவன் - ஒருசோழன், 66.
 கரிகாலன், 7, 65 - 6, 224. [224].
 கரிகாற்பெருவளவன்யா கஞ்செய்தது,
 கரியமுருடு, 246.
 கரு - கருப்பம், முட்டை, 34.
 கருங்கல், 5.
 கருங்கலன், 322.
 கருங்குழலாதனார்-ஒருபுலவர், 7, 224.
 கருங்கோடு - கரிய முருட்டுக்கட்டை,
 கருடக்கொடி, 56. [246].
 கருநெய்தல், 144,
 கருப்பை, 322, 324.
 கரும்பறுப்பார், 42. [384].
 கரும்பனூர்கிழான் - ஒருபகாரி, 381,

* கரிகால்வளவன் : இப்பெயர் வடமொழியில் 'கரிகால்' என்று வழங்கியதாகத் தெரிகிறது. 'கரிகால்' என்பது யானை அல்லது யானைச் சேனைகளுக்கு நமன் என்று பொருள்படும்; கால் கறுத்திருந்ததனால் இவன் கரிகால்வளவன் என்று பெயர்பெற்றனென்று சிலர் கூறுவர் [வளவன் - சோழன்.] சோழராஜாக்களில், கரிகாலன் என்று பெயர்பெற்றவரிருவர்; முதல்வன், பட்டினப்பாலை கொண்டவன்; இரண்டாங்கரிகாலன், சிறுபிராயத்தில் வீரபாண்டியனோடு போர்செய்தவன்; இவன், தஞ்சைக்கோயிலெடுப்பித்தராஜராஜ சோழனுடையதமையன்; பொருநராற்றுப் படையில், "தாய் வயிற்றிருந்து தாயமெய்திப் பிறந்து" என்று கரிகால்வளவனைமுடத்தாமக்கண்ணியார் சிறப்பித்திருக்கிறார்; இதே விஷயம் பெரிய புராணத்தில் கோச்செங்கட்சோழநாயனார் புராணத்திற் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது (ராவ்பகதூர் வி. வெங்கையரவர்கள் எழுதியது.)

நெசு அரும்பதமுதலியவற்றின் அகராதி.

கரும்பிவட்டந்தோன், 392.
 கரும்பின்பாத்தி, 386.
 கரும்பிங்கு, 35, 384.
 கரும்பினெந்திரம், 322.
 கரும்பு, 16, 22, 24, 28, 35, 42, 137, 322, 384, 386.
 கருமை - வலிமை, 3, 21.
 கருவி - தொகுதி, 159.
 கருவிகருத்தாவாய்ந்தல், 23.
 கருவிரற்கடுவன், 200.
 கருவூர்:சேரர்களுடைய இராசதானி கருளொன்று ; வஞ்சியெனவும் வழங்கும், 11, 13, 32 - 3, 36, 78, 168, 219, 373, 380, 387.
 கருவூர்க்கதப்பிள்ளை - ஒருபுலவர், 380. [புலவர், 168.
 கருவூர்க்கதப்பிள்ளைசாத்தனார் - ஒரு கருவூர்ப்பெருஞ் சதுக்கத்துப்பூதநாதனார் (பூதனாதனார்) - ஒருபுலவர், கருனை, 395, 398. [219.
 கல், 90.
 கல்லடார் - ஒருவகைப்பொறி, 19.
 கல்லனை - கல்முழை, 86.
 கல்லறுத்தியற்றியகூவல், 331.
 கல்லாடனார் - ஒருபுலவர், 23, 25, 371, 385, 391.
 கல்லென்சுற்றம், 240.
 கல்லென்பாசறை, 301.
 கல்லெனை, 30, 351. [பன், 183.
 கல்லியில்லாதானைத் தாயும் வெறுப் கல்லியுடையோன் பெருமை, 183.
 கல்லியுடையோன்வறுமையால், கல்வியை வெறுத்தல், 68.
 கல்லிவிளக்க முடையோர், 53.
 கலக்குற்றன்று - கலக்கமுற்றது, 41.
 கலங்கல் - கலங்கியகள், 298.
 கலஞ்செய்கோ - குயவன், 256.
 கலந்தொடாமகளிர், 299.
 கலப்பை - முட்டுக்கள், வாத்தியமுதலியனவைக்கும் பை, 19, 20, 56, 206, 371. [206, 345.
 கலம்-ஆபரணம், 6; குப்பி, 56; யாழ், கலம்வளையும்திக்கிரி, 32.
 கலவம் - மயிற்சீலி, 133.

கலன் - கப்பல், 338, 386.
 கலாம் - போர், 69.
 கலாவ - கலக்க, 105.
 கலாவம், 133, 146.
 கலி - ஓசை, 52; செருக்கு, 15, 39, 55; தழைத்தல், 66.
 கலிங்கம், 383, 392- 3, 397, 400.
 கலிச்சம்மை - மிக்க ஆரவாரம், 22.
 கலித்த - செருக்கிய, 37; தழைத்த, 24; மிக்க, 138.
 கலுழந்து - கலங்கி, 144.
 கலுழறல், 325.
 கலை, 235.
 கலைமான், 116, 152, 320, 374.
 கல்வைய - எள்ளிளங்காய், 120.
 கவசம் - மெய்ப்புகு கருவி, 13.
 கவர்த்தவழி, 116.
 கவர்பு - கவர்த்து, 35; கவர்த்து, 16.
 கவரி, 131.
 கவரிமா, 132.
 கவலை - கவர்த்தவழி, 3, 116. 219.
 கவால் - மலைப்பக்கம், 151.
 கவிக்குந்தாழி, 228.
 கவிண்ணைக்கு - கையாற்கவிக்கப் பட்ட கண்ணாற்குறித்துப்பார்க்கும் பார்வை, 3.
 கவிஞளம்பு - கவிந்தகுளம்பு, 15.
 கவிகை - இடக்கவிந்தகை, 54.
 கவிர்ப்பூநெற்றிச்சேவல், 326.
 கவினிய - அழகுபெற்ற, 158.
 கவினை - ஒளியையுடையாய், 4.
 கவுள் - கன்னம், 30.
 கவைஇய-அகத்திட்ட, 19.
 கவை நா, 382.
 கவைமுள் - வேலமுள், 98.
 கழங்கு - கழற்சிக்காய், 36.
 கழஞ்சு, 11. [4, 77, 100.
 கழல்-ஒருகொடி, 97; கீரகண்டை, கழல் இருவகை, 100.
 கழல்பதைந்தன், 4.
 கழல்முள்வேலி, 306.
 கழனி - வயல், 13, 285.
 கழனிவாயில், 354. [387.
 கழனிவினையும் நெல்லினும் வாழியார்,

அரும்பதமுதலியவற்றின் அகராதி. ௫௬௫

கழாத்தலை - கழாத்தலையாரென்னும்
புலவர், 62, 65, 202, 270, 288-
9, 368.

கழாஅத்தலையர் - கழுவாத தலையை
யுடையவர், 345.

கழால்-கழுவுதல், 94; களைதல், 120.

கழாஅல்-கழுவுதல், 94, 345. [386.

கழி-காம்பு, 17, 29, 48, 98, 339,

கழிகல் மகடே - கைம்மை, 261.

கழிகல் மகளிர், 280.

கழித்தோணி, 343.

கழிப்பி - முடித்து, 152.

கழிப்பிணிப்பலகையர், 345.

கழிய - இறப்ப, 78.

கழியும் - இறக்கும், 29.

கழுகின் சேவல், 238.

கழுகு, 370.

கழுது, 369.

கழுதை, 14, 392.

கழுமிய - கலந்த, 258.

கழுவாய் - போக்குட்வழி, 34.

கழுவ - கழுவ, 19.

கழை - மூங்கில், 158, 370.

கழைக்கரும்பு, 137. [204.

கழைதின்யானையார் - ஒருபுலவர்,
கழைபடுசோலி 383.

கள், 29, 68, 80, 115, 125, 172,
212, 258, 290, 329, 348.

களி, 225, 245, 322, 356, 360,
களி நீழற்கடவுள், 260. [363.

களிமுள், 322.

களிலி, 175, 363. [175, 389.

களிலில் ஆத்திரையனார் - ஒருபுலவர்,

களின் கலங்கல், 298.

களின்சோழன், 378.

களின் தெளிவு, 24, 56, 115,
120, 170, 360, 392, 397.

களின்வாழ்த்தி, 269, 316.

களையுண்டோர்புளிச்சுவையவிரு

களங்கனி, 127, 145. [ம்பல், 177.

களங் கொள்ளுதல், 4, 62.

களம் - போர்க்களம், 2; யாகசாலை,

களம் வேட்டல், 372. [15.

களமர், 212, 387.

களர் நிலக்கிணறு, 311.

களர் நிலம், 142, 193, 225, 245,
260, 311, 362.

களரி - களர்நிலம், 225, 359, 360;

களவுப்புளி, 328. [காடு. 356.

களவேள்வி, 26, 372.

களாப்பழம், 127, 145, 177.

களாப்புளி, 177.

களி (மண்), 266.

களிக்கொள்சோறு, 328.

களிற்றடியன்னகிணை, 392.

களிற்றிரை, 237.

களிற்றுக்கோடு, 371.

களிற்றுடனிலை - ஒருதுறை; ஒருவீரன்

தன்னாற்கொல்லப்பட்ட யானையுட

ன் தாளும் வீழ்ந்து இறந்ததைக்

கூறுவது (பு. வெ. வஞ்சி. 13);

களிற்றுமுகம், 332. [307.

களிற்றுயிர் - பெருவங்கியம், 152.

களிற்றையிழந்தபாகன், 220.

களிற்றொருத்தல், 190.

களிறு - ஆண்பன்றி, 41; யானை,

9, 159, 301, 310, 325, 336,

341, 345, 359, 361, 368.

களைகோதல், 120.

களைமே - தீர்ப்பாய், 145.

கற்பகச்சோலை, 38.

கற்பு, 198, 249.

கற்புடைமடந்தையர், 383.

கற்றல் நன்றெனல், 183.

கறங்க - ஒலிப்ப, 36.

கறி - மிளகுகொடி, 14, 168.

கறிக்கும் - தின்னும், 23.

கறிமுடை, 343.

கறுழ் - குதிரையின்வாய்க்கருவி, 4.

கறை - கறுப்பு, 1.

கறையடியானை - கறைபொருந்திய அ

டியினையுடைய யானை, 39, 135.

கறையணல், 318.

கறையான், 51.

கன்மார் - கற்பார், 169.

கன்முறை, 86.

கன்மமர்கவை, 275.

கன்று, 323, 383.

டுகுக அரும்பதமுதலியவற்றின் அகராதி.

கன்னிப்போர், 79.
 கனலி - சூரியன், 35, 41, 43, 397.
 கனவு, 377, 387.
 கனந்த, 384.
 கனி, 370.
 கனை - மிகுதி, 23.
 கனைதல் - செறிதல், 15.
 கனைதுயில், 320.
 கா - சோலை, 23; தோட்சுமை, 103.
 காஅ, 345.
 காக்கை, 238, 342, 362.
 காக்கை பாடினியார் நச்சென்னையார் -
 ஒருபெண்பாற்புலவர், 278.
 காண்கு - காண்பேன், 17, 125.
 காஞ்சித்திணை - பகையரசன் போர்
 க்குவந்துவிட ஓரசன் காஞ்சிப்பூ
 வைச்சுமுடித்தன்னிடத்தைப் பாது
 காத்தல் (பு - வெ. காஞ்சி. 1);
 71 - 3, 109 - 11, 281, 293,
 336 - 54, 365 - 6.
 காஞ்சிப்பண்பாடல், 281, 296.
 காஞ்சிப்பூ, 18.
 காஞ்சிமரம், 351, 365.
 காஞ்சிமாலை, 344.
 காட்டாறு, 177.
 காட்டு - செத்தை, 316.
 காட்டுக்கோழி, 52, 320.
 காட்டுநாடு, 150.
 காட்டுப்பசு, 117.
 காட்டுப்பசுக்குழவி, 319, 323.
 காட்டுவழி, 150.
 காட்டுவாயில், 98.
 காடி, 399. [206, 257, 259, 383.
 காடு, 5, 52, 60, 144, 157, 160, 177,
 காண்குவந்திசின், 391.
 காண்பு - காட்சி, 119.
 காணுஉ - கண்டு, 377.
 காந்தத்திழங்கு, 168.
 காந்தத்திழங்கு, 157.
 காந்தன்மொட்டு, 144.
 காந்தள், 90.
 காப்பிணை - காவலையுடையை, 20.
 காப்பு - காவல், 14.
 காமர் - அழகு, 1.

காய்த்தொல், 184.
 காய்தல் - விடாய்த்தல், 258.
 காய்பசி, 150.
 காய - காவிய, தோளாற் சுமந்த, 139.
 காயம் - ஆகாயம், 20, 30, 364.
 கார் - கர்காலம், 1.
 கார்த்தொன்றை, 1.
 கர்காலமழை, 119 - 20, 147.
 கார்த்திகைமாளின் முதற்கால், 229.
 காரணக்குறி இடுகுறிமாத்திரையாய்
 காரி, 6. [நிந்தல், 54.
 காரிக்கண்ணனார் - ஒருபுலவர், 57 - 8,
 காரிக்குதிரை, 158. [169, 171, 353.
 காரிஇழார் - ஒருபுலவர், 6.
 காரிநாடு, 122.
 காரியவாசகம் ஒரு சொல்முழுவதும்
 தானாய்நிந்தல், 1. [44 - 5, 47.
 காரியாற்றுத் துஞ்சியநெடுங்கிள்ளி,
 காரியாறு - ஓராறு, 47. [141.
 காரெனெக்கல் - புல்லென் நசுந்தம்,
 காரை - ஒருசெடி, 258.
 கால் - உருளை, 185.
 கால்கழிகட்டில் - பாடை, 286.
 காலம் - முடிவு, 56.
 காலமயக்கம், 23, 138, 165.
 காலமுன்பு - காலன்போலும் வலியை
 யுடையோய், 23.
 காலன், 23, 41, 240.
 காலையெழுத்து, 149, 232, 350.
 காலை மண்டியாகச்செய்துகொள்ளல்,
 காலைமுரசம், 161. [80.
 காலையந்தி, 34.
 காலையில் மதுவையுண்ணல், 123.
 காவட்டனார் (காண்டனார்) - ஒருபுல
 வர், 359. [பெயர்], 5.
 காவல் - காக்கப்படுந் தேயம் (குரு
 காவலர் - காக்கும் அரசர், 8.
 காவற்குத்தியிடல், 172.
 காவற்சாகாடு, 185.
 காவற்பெண்டு, 85.
 காவன்மரம், 23, 36, 57, 162, 336.
 காவிய - தோளாற் சுமந்த, 139.
 காவிரி - ஒருநீர், 35, 48, 58, 68,
 166, 174, 385, 389, 399.

அரும்பதமுதலியவற்றின் அகராதி. ௫௬௭

காவிரிப்பூம் பட்டினத்துக் காரிக்கண்
ணனூர், 57 - 8, 169, 171, 353.
காவிரிப்பூம்பட்டினம்- சோழநாட்டில்
கடற்கரைக் கண் இருந்ததொரு
பழையநகரம், 57 - 8, 171, 353.
காவிரிமணலினும் நின்னூயர் சிறக்க,
காவின்னம், 206. [43.
காவுதல் - தோளாற்சுமத்தல், 139.
காழ் - கம்பம், 23 ; கம்பு, 325 ;
காம்பு, 95; காராசம், 70; முத்து
வடம், 150; விதை, 246, 276, 324.
காழகம் - ஆடை, 41.
காழெஃகம், 354.
காளாம்பி, 164.
காளை, 171, 322, 334.
காற்று, 2, 30, 41, 51.
காற்றுணவு, 43.
கான் - காடு, 5.
கானக்காக்கைச் சிறகு, 342.
கானக்கோழி, 320, 395.
*கானப்பேர்-காளையார் கோயில்; இது
பல சிற்றரங்களை யுடையதொரு
பேரரணியுடையது ; இதன் தலை
வன் வேங்கைமார்பன் ; இவனை
வென்று இதைக் கக்கொண்டான்
உக்கிரப்பெருவழுதி; இதைக் கான்
ப்பெயரென்று கூறுவர், 21, 367.
கானப்பேரையில் கடந்த (கானப்பேர்
தந்த) உக்கிரப் பெருவழுதி, 21,
கானல் - கடற்கரை, 17, 60. [367.
கிடக்கை, 35, 278.
கிடப்பி - கிடத்தி, 93.
கிடாய், 33, 113, 262, 325, 364.
கிடுகு, 98.
கிடை - நெட்டி, 75.
கிடைக்காழ், 382. •
கிண்கிணி - சதக்கை, 77, 198.

கிளை - உடுக்கை, 70; போர்ப்பறை,
76, 78 - 9, 111, 306, 319,
356, 373 - 4, 377 - 8, 382 -
3, 387, 393 - 4, 397, 400.
கிளைக்குரல், 400.
கிளைஞன், 377.
கிளைப்பறை, 392.
கிளைமகள் - விதவி, 111, 399.
கிளைமகள்-கிளையென்னும் பறையை
க்கொட்டுபவன், 379, 388.
கிளையேம், 379, 396.
கிளைவன் - கிளைமகள், 326, 379.
கிம்புரி, 97.
கிழங்குவீழ்த்தல், 109. [யோன், 13.
கிழவோன் உரித்தார்தன்மையையுடை
கிழித்த - தின்ற, 34.
கிள்ளி - ஏனாதி திருக்கிள்ளி, 167;
சோழன், 220, 399.
கிள்ளிவளவன் - சோழன் குளமுத்
தத்துத்துஞ்சிய கிள்ளிவளவன்,
கிளி, 138, 395. [69, 70.
கிளிகழகருவி, 49.
கிளியீடுவாயத்தாற்போல்வென்னும்
கிளை - இனம், 17. [வழக்கு, 138.
கிளைத்தலைமை, 378.
கிளைப்பின் - கிளநின், 176.
கிளையேம், 395. [144.
கிளையை - கிளைமையை யுடையோய்,
கீரை, 159.
கீழ்கடல்சகரால்தோண்டப் பட்ட
கீழ்காற்று, 34. [மை, 6.
கீழ்ச்சேறு, 249.
கீழ்நீர், 396.
கீழ்ப்பாலொருவன், 183.
கீழ்மடை - கடைமடை, 42.
கீழ்மரம் - அச்சுமரம், 102.
கிள்வது - உடைவது, 118.

* பாண்டிநாட்டிற் பாடல்பெற்ற சிவஸ்தலங்களிற் கானப்பேர் என்ற ஊர்
ஒன்றுண்டு ; தஞ்சாவூர்க் கல்வெட்டு ஒன்றிற் பாண்டிநாட்டைச் சேர்ந்த திருக்
கானப் பேர்க்கூற்றம் கூறப்பட்டுள்ளது. பாண்டி என்ற ஊர் இக்கூற்றத்தைச்
சேர்ந்தது. இது ஈழத்தரசன் பராக்ரமபாகு என்பவனுடைய சேனாதிபதி
யின் கைவசத்திற்சிலகாலம் இருந்ததாக மகாவம்சத்திலிருந்து தெரியவரு
கிறது (ராவ்பகதூர் வி. வெங்கையாவர்கள் எழுதியது.)

நிசுஅ அரும்பதமுதவியவற்றின் அகராதி.

குகை, 52, 152, 157-8, 174, 368.
 குச்சு - குச்சுப்புல், 257.
 குட்டம் - ஆழம், 20, 243.
 குட்டுவன் - சோழியவேனாதி நிருத்
 குட்டுவன், 343, 394.
 குட்டுவன் கிரானு - ஒருபுலவர், 240.
 குடக்கு - மேற்கு, 2, 6.
 குடகடல், 130. [தொருமலை, 166.
 குடகமலை - மேற்றிசையின்கண்ண
 குடந்தை - வளைவு, 321.
 குடநாடு, 17, 177.
 குடபுலம், 373.
 குடபுலவியனார் - ஒருபுலவர், 18- 9.
 குடம், 356.
 குடம்பை, 318, 397.
 குடர், 160, 275.
 குடர்மலை, 371.
 குடவர் - குடநாட்டார், 17.
 குடவாயில் - ஒருர், 74, 242.
 குடவாயில் நல்லாதனார் - ஒருபுலவர்,
 242. [242.
 குடவாயிற் கிரத்தனார் - ஒருபுலவர்,
 குடாது - மேற்கின்கண்ணது, 6.
 குடிகள், 35, 120, 170.
 குடிகள் நான்கு, 335.
 குடிகை - பேராந்தை, 170, 370.
 குடிதாங்கல், 58,
 குடிநிலையுரைத்தல் - ஒருதுறை; பழ
 மையிலும் வீரத்திலும் புகழ்பெற்ற
 குடியின் வரலாற்றைச் சொல்லுதல்
 (பு. வெ. கரந்தை. 14); 290.
 குடுமி - பாண்டியன் பல்யாகசாலை
 முதுகுடுமிப்பெருவழுதி, 9, 12,
 64, 77, 160, 279, 310.
 குடுமிகளைத்ததுதல், 77.
 குடுமித்து - முடிபையுடைத்து, 32.
 குடை-பனையோலையாற் செய்யப்படும்
 ஒருவகை உண்கலம், 177, 352.
 குடைமங்கலம் - ஒருதுறை ; அரசன்
 குடையைப் புகழ்ந்து சொல்லுதல்
 (பு. வெ. பாடாண். 34); 60.

குண்டு - ஆழம், 14, 116. [387.
 குண்டிகட்பாலியாதன் - ஒருபுலவர்,
 குணக்கு - கிழக்கு, 376.
 குணாது-கிழக்கின்கண்ணது, 6. [143.
 குணில் - முரசுடிக்கும் குறுத்தடி,
 குதிரை, 2, 4, 14-6, 31, 39, 43-4,
 55, 63, 97 - 8, 116, 141,
 146, 178, 197, 205, 229, 240,
 273, 303 - 4, 345, 352, 359,
 குதிரைக்கதி, 197. [377.
 குதிரைத்தொழில், 14.
 குதிரைப்பந்தி, 178.
 *குதிரைமலை, 158, 168.
 குதிரைமறம் - ஒருதுறை; ஒருவீரனு
 டையகுதிரையின் மறத்தைக்கூறு
 தல் (பு. வெ. துப்பை. 7); 273,
 299, 302 - 4.
 குந்தாலி, 42, 56, 195.
 குப்பி, 56.
 குப்பை - திரட்சி, 24, 116, 327.
 குப்பைக்கிரை, 159. [65.
 குமணன் - ஒருகொடையாளி, 158 -
 குமரி - கன்னியாறு, 6, 17, 67.
 குமரிப்படை, 294.
 குமரிமகளிர் கூந்தல், 301.
 குமிழ், 324. [382, 397.
 குய் - தாளிப்பு, 10, 127, 250,
 குய்கொள்துவை, 160.
 குய்யுடையடிசில், 127.
 குயம், 348.
 குயவன், 228, 256.
 குயில்வாய், 267, 269.
 குரங்கு, 136. [332.
 குரம்பை - சிறியமனை, 120, 129,
 குரல்- ஏழுநரம்பில் முதற்றானம், 11;
 கதிர், 138; தோகை, 168.
 குரலி-நீர்க்கொடி, 283. [129, 396.
 குரவை - குரவைக்கூத்து, 22, 24,
 குராப்பள்ளி, 58, 60, 197, 226,
 373, 386, 393, 397.
 குரால் - கோட்டான், 280.

* தென்கன்னடம்ஜில்லாவில் குதிரை மூக்குமலையென்ற ஒருமலை உண்டு
 (வி. வெங்கையரவர்கள் எழுதியது.)

அரும்பதமுதலியவற்றின் அகராதி. நிகு

குராம்பசு, 325.

குரிசில் (குருசில்) - தலைவர், 14, 16, 50, 68, 146, 161, 198, 210, 285, 290, 321, 333, 341.

குரீஇ - குருவி, 19, 225, 318.

குருடன் 73.

குருதி, 150, 345.

குருதிக்கதை, 4, 8.

குருதிப்பலி, 50, 369.

குருதிப்புனல், 227, 368.

குருந்து - ஒருமரம், 335.

குரும்பை - பன துங்கு, 24.

குருவிச்சேவல், 318.

குருவிப்பெடை, 318.

குருஉ - கனம், 32 ; திரட்சி, 97,

சுவவு - வளைவு, 11. [271.

சுவவு - திரட்சி, 24.

சுவனை - செங்கழுநீர், 42, 116; நீலம், 105, 132, 137.

சுவை - குவிவு, 25.

சுவைஇ - குவித்து, 343, 374.

சுவைஇய - திரண்ட, 118.

சுவையிருங்கூநதல், 347.

குழந்தை, 44, 188, 230.

குழவி-குழந்தை, 4, 319, 323, 379.

குழவிகொள்பவர்-குழந்தையைவளர்ப்போர், 5.

குழிசி - பாளை, 65, 168, 371, 393.

குழிசிமலர்ப்போர், 393.

குழீஇ - திரண்டு, 161.

குழுஉ=குழு - திரட்சி, 97.

குழை - தளிர், 50.

குழைப்ப - தளிர்ப்ப, 160.

குளநெல், 33.

குளம், 44, 75, 341, 386.

குளம்பாதாயனார்(குளம்பாதயானார்)-

குளம்பு, 15, 303. [ஒருபுலவர், 253.

குளமீன், 395.

குளமுற்றத்துத்துஞ்சிய கிள்ளிவளவன், 41.

குளமுற்றம், 34, 46, 69, 173.

குளவி-மலைமலலிகை, 90, 168, 380.

குளிப்ப - மேல்விழுந்து உள்புக, 6.

குற்ற - பறித்த, 42.

குற்றஞ்செய்தோர் வணங்கி நடந்தால் அரசன் அவர்களுக்கு அருள்செய்ய வேண்டுமெனல், 10.

குற்றஞ்செய்தோரை அரசன் தக்கபடி தண்டிக்கவேண்டுமென்பது, 10.

குற்றில் - கொட்டில், 95.

குற்றுதல் - நெல்லைக்குற்றுதல், 22.

குறடு, 261, 283, 290, 365.

குறத்தி, 108.

குறமகள் இளவெயினி-புலமைவாய்ந்த ஒரு பெண்பாலார், 157.

குறவர், 127, 129, 143, 157, 231, 235 - 6. [லாகாதென்பது, 35.

குறளைகூறுவோர்மொழியைக்கொள்ள குறிஞ்சி, 374.

குறித்து - கருதி, 14.

குறித்துமாமெதிர்ப்பை, 38.

குறிப்புமொழி, 36, 196, 202, 209,

குறியஅரண், 177. [211, 237.

குறியவளை, 113.

குறியெதிர்ப்பை-குறித்த எதிர்ப்பை,

குறிகி - அணுகி, 54. [163.

குறுகிநிற்றல், 100, 152, 196.

குறுகுறுநடந்து, 388.

குறுக்கலி-ஒருதுறை; வேறுமகளிரை விரும்பிய ஒருவனுடைய காதல்.

கெடும்படி சொல்லுதல் (பு - வெ.

கரணை. 14); ஒருவனால் துறக்கப்

பட்ட அவன்மனையைய அலனோடு

சேர்த்தும்பொருட்டு நீ இவள்பால்

அருள்செய்தலவேண்டுமெனவேண்

டுதல் (புறநா. 143. வி); 143-7.

குறுங்கோல, 339.

குறுங்கோழியூர் - ஓநூர்; தொண்டை

நாட்டிற் செங்கற்பட்டுக்கு மேற்

கேயுள்ளது(கருங்குழி), 17, 20, 22.

குறுங்கோழியூர் (கோளியூர்) கிழார் -

ஒருபுலவர், 17, 20, 22.

குறுந்தடி, 143, 365.

குறுந்தாளேந்தை, 379.

குறுநணி - அணிமை, 209.

குறுநரி, 359.

குறுநெடுதலை, 393.

குறுநெறி, 301.

௩௦ அரும்பதமுதலியவற்றின் அகராதி.

குதம்படு குண்டகம், 379.
 குதம்பர், 97, 293.
 குதம்பல்குதம்பு, 177.
 குதம்பலவொதுங்கி, 154.
 குதம்பபை - பேடை, 67.
 குதம்பு - அரண், 177; குதம்பர், 97; சித்திராண், 97, 386.
 குதம்புடைத்தல், 97.
 குதம்புதல், 333.
 குதம்பூழ் வேட்டுவன், 214.
 குதமகள் - மனைவி, 196, 342.
 குதமாக்கள் - சிறுபிள்ளைகள், 94, 104, 159. [389, 395 - 6.
 குதமுயல், 322, 333 - 4, 339,
 குதை - முடிக்கப்படும்பொருள், 188,
 குதைச்சூடு, 395. [364.
 குதைத்தலைப்பினம், 371.
 குதையுறல், 341.
 குன்றம், 368.
 குன்றி, 159, 300, 340.
 குன்றினும் - குதையினும், 35.
 குன்று - சிறுமலை, 17, 211; பக்க
 மலை, 150, 353, 357. [338.
 குன்றுர்கிழார்மகனார் - ஒருபுலவர்,
 கூஉ - கூவுதல், 44.
 கூஉம் - கூப்பிடும், 4; கூவும், 28.
 கூகை-கோட்டான், 238, 240, 261,
 356, 359, 362.
 கூகைக்கோழியார் - ஒருபுலவர், 364.
 கூட்டியுரைத்தல், 140.
 கூட்டுமுதல், 376, 396.
 கூடகாரம், 51. [58, 273, 347.
 கூடல்-ஆறுகளின் சேர்க்கை, மதுரை,
 கூடலூர்கிழார் - ஒருபுலவர், 229.
 கூடு - நெற்கூடு, 148, 287.
 கூத்தச்சுற்றம், 153.
 கூத்தர், 28 - 9, 164, 221.
 கூதளம் - கூதாளி, 168, 380.
 கூதிர்க்காலம், 150. [250, 302.
 கூந்தல், 67, 133, 138-9, 202, 247,
 கூந்தற்கிழவர்-கணவர், 113.
 கூந்தற்கு நீலமணியுலகம், 147.
 கூந்தற்குப் புகையூட்டல், 146.
 கூப்பீடு, 44.

கூம்பு - பாய்மரம், 30.
 கூம்புவிடும்ஆம்பல், 383.
 கூமை, 393.
 கூர் - மிகுதி, 75.
 கூரை, 22, 332.
 கூலம், 381.
 கூவல், 306, 311, 319, 331.
 கூவிளங்கண்ணி, 158.
 கூவிள விறகு, 372.
 கூவை, 275.
 கூவையிலைப்பந்தர், 29. [160.
 கூழ் - சோறு, 70; பொருள், 142,
 கூழள்ளல் - செறிந்தசேறு, 185.
 கூழை - பின்படை, 88; மயிர், 61.
 கூளி, 23. [23.
 கூளியர்-ஆறலைகள்வர், 136; மறவர்,
 கூற்றத்தன்னமுன்பு, 362.
 கூற்றம் - நாட்டின் ஒருபாகம், 24;
 யமன், 3, 210, 238, 361.
 கூற்று - யமன், 4.
 கூற்றைநோக்கிக் கூறியது, 227, 230.
 கூடிற்று - ஒருவகைமீன், 18, 384.
 கெடுவிற்று - கெடுதலில்லாமல், 39.
 கெண்டி - கிண்டி, 391.
 கெண்டைவேலுக்கு உலகம், 287.
 கேட்டிசின் - கேட்டேன், 150.
 கேட்டல் - கேட்பேன், 27.
 கேடகம், 4, 15, 16 - 7, 63, 97 - 8,
 282, 285, 345.
 கேண்மதியத்தை, 363.
 கேணி, 364, 392.
 கேழ் - நிழல், 27.
 கேழலுமுதசேறு, 176.
 கேழலுமுதபுமுதி, 168.
 கேழற்பனநி, 152, 176, 190.
 கேள்வி, 53, 72, 360, 400.
 கேள்விக்கிளியை, 167.
 கேள்விமுற்றிய அந்தணர், 361.
 கேளஸ்கேளிர் - சிறைக்கோட்டங்கால
 லர், 74.
 கேளஸம் - கேட்டறியோம், 76.
 கேளிர் - சுற்றத்தார், 42.
 கை - கோடாலியின்கை, 36; செயல்,
 59, 67, 90, 96.

அரும்பதமுதலியவற்றின் அகராதி. ௫௭

கைக்கிளைத்திணை - ஒருதலைக்காமம்; அஃது ஆண்பாற்சூற்றுக்கைக்கிளை, பெண்பாற் சூற்றுக்கைக்கிளையென இருவகைப்படும், 83 - 5.
கைகவிரும்பு, 345.
கைகவித்து, 100. — 150.
கைதுவான் - கையொழியான், 334.
கைதுவான், 334.
கைநீட்டு - ஆயுதப்பிடி, 98.
கைபிணைந்து, 243.
கைபிழிபிண்டம், 246.
கைம்மானவேட்டுவன், 320.
கைம்முற்றல்-முடியா, 53.
கைம்மை-கைம்மைநோன்பு; விதவை, 25, 62, 246, 248, 250, 260-61.
கையறவு - மிடிமை, 157.
கையறுநிலை- ஒருதுறை; அரசனிறப்பு . அவனைச் சேர்ந்தோர் அவ்விதந்து பாட்டைச்சொல்லி ஒழுக்கத்தார் தல் (பு-வே.சிதப்பிற்பொது. 14); கழிந்து போன பொருளைக்குறித்து இரங்கிக் கூறுதல் (புறநா. 243 - வி); ௧5, 112 - 20, 217 - 27, 230-43, 260-61, 263 - 5, 270.
கையிலே, 158.
கைவலம், 152.
கைவழி - யாழ்; எப்பொழுதும் கைய கத்திருத்தலால் இப்பெயர்பெற்ற கைவளைமுறி, 237. [து, 149.
கொக்கின் தூவி நகரைக்கூந்தற்கு உவம கொக்கு, 342, 395, 398. [ம், 277.
கொக்குகிர் நிரலு, 395, 398.
கொங்கர், 130.
கொங்கு, 373.
கொட்கும் - குழுவரும், 43.
கொடாமையால் வருந்திக்கு, 27.
கொடி - ஒழுங்கு, 22, 52; துவசம், 9, 38, 362.
கொடிது - தீத்தொழில், 17.
கொடிதுடங்கு யானை, 228.
கொடியணியானை, 228.
கொடியோரைத் தண்டித்தல், 29.
கொடுங்கோல், 22, 71.
கொடுஞ்சி - தேர்மொட்டு, 77, 368.

கொடுத்தோய் - வழங்கினோய், 2.
கொடுந்திரையாடை, 275.
கொடுமை - வளைவு, 39, 118.
கொடுவரி - புலி; பண்புத்தொகைப்பு ரத்துப் பிறந்த அன்மொழித்தொகை; ஆகுபெயருமாம், 135.
கொடுவான், 224.
கொடை, 131, 140, 394.
கொடைப்பெருமை, 27, 23, 39, 42, 55, 101 - 3, 134, 141, 149, 153, 171, 180, 189, 203, 366.
கொடைமடம், 142.
கொடைமேந்தோன்றல், 398.
கொடையாளியின் செல்வம் இரப்போர்க்கே யுரித்து, 199. [6.
கொண்கானங்கிழான்-ஒருபகாரி, 154-
கொண்கானம்-ஒருமலை(கொங்கணம்), 154 - 6.
கொண்டல் - கீழ்காற்று, 34.
கொண்டி - கொள்ளை, 78, 198 ; திறை, 51, 338, 382, 390.
கொண்டை, 61. [வழக்கு, 133.
கொண்டைமேற் காற்றடிக்க என்னும் கொண்பெருங் கானத்துக் கிழவன் - கொண்கானங்கிழான், 155 - 6.
கொண்பெருங்கானம் - கொண்கானம், 154 - 6.
கொண்மார் - கொள்ளல்வேண்டி, 15.
கொண்மூ, 369. [ல்லி, 152.
கொண்மென் - கொண்மினெனச்சொ கொய்குரலரிசி, 328. -
கொய்து - பறித்து, 11.
கொய்யுமோன் - கொய்வோன், 252.
கொல், ஐயப் பொருளில்வருதல், 99, 264.
கொல்லன், 36, 170, 180, 312.
கொல்லன் பணிக்களரி, 95.
கொல்லாது - கெடுக்காமல், 55.
கொல்லி - ஒருமலை, 22, 152, 158.
கொல்லிப்பாவை, 251.
கொல்லிப்பொருநன் - ஓரி, 152.
கொல்லியோர், 22.
கொல்லை, 159. [வன், 152.
கொலைவன் - கொல்லுதலைச் செய்ப

௩௭௨ அரும்பதமுதலியவற்றின் அகராதி.

கொழுவின் - கொழுவியின், 13.
 கொள், 105, 335, 392.
 கொள்ளை - விரதம், 26, 93.
 கொள்ளார் - பகைவர், 158.
 கொள்ளி, 325.
 கொள்ளோனென்பதன் உயர்வும்கொள்
 வே நென்பதன் தாழ்வும், 204.
 கொள்ளை, 78.
 கொளீஇ - கொளுத்தி, 14, 55; பெ
 ய்து, 26, 390, 399.
 கொளுத்துச்செற்றத, 150.
 கொளை - பாட்டு, 11, 396.
 கொற்றக்குடை, 367. [55].
 கொற்றம் - அரசுரிமை, வெற்றி, 21,
 கொற்றவள்ளை - ஒருதுறை; அரசுநு
 டைய கீர்த்தியைச்சொல்லி அவன்
 பகைவர் தேசம் கெடுத்தற்கு வரு
 நதுதல (பு - வெ. வஞ்சி. 8); 4,
 7, 41, 98. [171].
 கொற்றன் - பிட்டங்கொற்றன், 168,
 கொற்றனுழிஞை, 50.
 கொற்றுறைக்குற்றில், 55.
 கொன், 374.
 கொன்வரல் வாழ்க்கை, 379.
 கொன்றை, 1.
 கொன்றோர் - சிதைத்தோர், 34.
 கோ - அரசன், 22.
 கோங்கு, 341, 336.
 கோச்சேரமான் யானைக்கட்சேய் மாந
 தரஞ் சேரலிரும் பொறை, 17, 20,
 22, 53, 125, 229. [283, 396].
 கோசர் - ஒருவகைவீரர், 139, 169,
 கோட்டங்கண்ணி - வளைதலையுடைய
 மாலை, 275.
 கோட்டம், 299.
 கோட்டம்பலம், 245.
 கோட்டான், 238.
 கோட்டுமீன், 399.
 கோட்டை, 174.
 கோட்டிக்கதெங்கு, 17.
 கோடற்கண்ணிக் குதவர், 157.
 கோடாது - வளையாமல், 55.
 கோடாலி, 23, 36.
 கோடியர் - கூத்தர், 29, 368.

கோடு-கங்கு, 95; கொம்பு, 4; சேரம்,
 2; பக்கம், 35, 164; முருடு, 246;
 யாழின் ஒருறுப்பு, 127, 145, 373.
 கோடுகூடு மதியம், 67.
 கோடியரப்பு, 164. [205, 266].
 கோடை - கடிய செடுவேட்டுவன்மலை,
 கோடைக்காலம், 137, 161, 174,
 224, 237, 381, 389, 393, 395.
 கோடைபாடிய பெரும்பூதனார் - ஒரு
 கோண்டின், 392. [புலவர், 259].
 கோதமனார் - ஒருபுலவர்; இடபெயர்
 கொதமனாரெனவும் வழங்கும்,
 கோது - சக்கை, 114. [366].
 கோதை - சேரமான் கோதகோதைமார்
 பன், 18-9; சேரன், 172; மாலை,
 48. [212-7, 219 - 23].
 கோட்பெருஞ்சோழன், 67, 191,
 கோபம், 56, 72.
 கோய் - கன்முகக்கும் பாத்திரம், 300.
 கோயில - அரண்மனை, 36, 67, 241.
 கோல - கோற்றெழில், 36, 152.
 கோலகாலாக ஒதுங்கி, 159.
 கோலனை, 297.
 கோலோகம், 6.
 கோவதை முதலியவற்றை வாக்காற்
 சொல்லுமாயாகாது, 34. [339].
 கோவலர் - இடையா, 224, 265,
 கோவலர் - இது பெண்ணையாற்றின்
 கரையின் கண்ணதொருநகரம்; இத
 ன் தலைவர் மலையமான் திருமுடி
 காரிமுதலியோர்; ஒரு காலத்து
 அநியமான் நெடுமானஞ்சியால வெ
 ல்லப்பட்டது; கோவலெனவும் வழ
 ங்கும், 99.
 கோலூர்கிழார் (கோலூரடிகியார்) 31-
 3, 41, 44 - 7, 68, 70, 308,
 373, 382, 386, 400.
 கோழி - உறையூர், 28, 52, 67, 212,
 கோள் - குலை, 168. [364, 383].
 கோளி - பூவாதுகாய்க்குமரம், 58, 254.
 கோனுட்டு எறிச்சலூர்மாடலன் மது
 ரைக்குமரலூர் (கோனு - இது
 சோழநாட்டின் உள்நாடுகளொன்
 டு), 54, 61, 167, 180, 197, 394.

அரும்பதமுதலியவற்றின் அகராதி. ௫௭௩.

கோதமனார் - கோதமனார், 366.
கொளியர்-பாண்டியர், 3,
சக்கரம், 233.
சக்கரவாளசக்கரவர்த்திகர், 175.
சககமனம், 62.
சகடம், 102, 185.
சகடை, 90.
சகரர், 6. [புலவர், 360.
சங்கவருணரென் னும்நாகரியர் - ஒரு
சங்கிலி, 74.
சங்கு, 56, 225, 266, 397.
சடங்கு, 224.
சடை, 1, 56, 166, 251 - 2.
சந்தனம், 58, 108, 161, 239.
சந்தனவிதகு, 168.
சந்திரன், 6, 8, 13, 22, 25, 27,
31, 38, 55-6, 59, 60, 67, 102,
112, 160, 231, 260, 376, 396,
சந்து, 78. [400.
சந்துசெய்தல், 36.
சபை, 83.
சமம் - போர், 14.
சமைக்கப்படப்பாலை, 237.
சலலி - பறைய்சேடம், 152.
சனியின், 117.
சாஅய் - மெலிந்து, 146.
சாக்காட்டுப்பறை, 194.
சாகாடு - உருள், சகடம், வண்டி, 60,
90, 185, 256, 313.
சாடி - கட்சாடி, 297, 315. [287.
சாத்தந்தையார் - ஒருபுலவர், 80-82,
சாத்தன்-ஒலையூர்மார்மகன்பெருஞ்
சாத்தன், 242; பாண்டியன் கிரகு
சாத்தன், 178, 395.
சாந்தம் - சந்தனம், 374, 380.
சாந்து - சந்தனம், 3.
சாபம் - வில, 14, 70.
சாமரம், 50.
சாயலர் - இளைப்பபுடையர், 262.
சாயலுக்கு நீர் உவமை, 105.
சாயா - இளையாத், 3.
சாயின்று - சாய்ந்தது, 127.
சார்வு - புகலிடம், 205.
சாரல், 108.

சாரியை தோற்றம் வேண்டாததொகு
திக்கண வருதல், 155.
சாறு - வழி, 22, 82. -
சான்ற - அமைந்த, 11.
சான்றோர் - நற்குணங்காலமைந்
தோர், 34, 191, 218, 375;
சான்றோரவையம், 266. [வீரர், 63.
சிக்கற் பள்ளி, 387.
சிகரம், 135.
சிக்கம், 71.
சித்திரம், 201.
சித்திரமாடம், 59.
சிதடன் - குருடன், 73.
சிதம் - குருடு; எண்வகை யெச்சத்
துள் ஒன்று, 28.
சிதா - துளி, 105, 277.
சிதாப்புறத்தடாரி, 381.
சிதலை - கதையான், 51.
சிதலல், 114.
சிதாஅர், 385, 393, 398, 400.
சிதாஅவாபு, 376, 381.
சிதார் - சீரை, 69, 150.
சிதைய - அற, 13; சிதத, 36.
சிப்பி, 53.
சிமை - மலைபுச்சி, 120, 158.
சிலகுடிச்சிதா, 328.
சிலலவிழ, 360.
சிலலொழுக்கு, 173.
சிலவளை விதலி, 103.
சலவ்வைவரகு, 321.
சிலசொல், 360.
சலம்பு - மலை, 36, 85, 143, 341.
சிலை - வில், 61.
சிலைக்கும் - கொடும், 170.
சிலைத்தா - இறந்திரவிலபோன்றமலை,
சிலைத்து - ஒலித்து, 78. [10.
சிலவது - கோபித்து, 4.
சிலபெருமான், 1, 6, 55 - 6, 91,
சிலியின்கதை, 39. [166, 158.
சிற்றரண், 21, 97.
சிற்றரையம் - அரையமென்னும் நக
ரத்தின் ஒருபாகம், 32, 202.
சிற்றாறு, 260. [328, 330.
சிற்றூர், 143, 170, 285, 302,

ஞாச அரும்பதமுதலியவற்றின் அகராதி.

சிற்றூர் அரசர், 197, 299.
 சிறந்த - மிகுந்த, 1, 6.
 சிறந்த அரசாட்சி, 75.
 சிறந்தகுடி, 159.
 சிறந்தன்று - கனத்தது, 75.
 சிறப்பு - செல்வம், 64; தலைமை, 15, 57, 72.
 சிறப்புமமை, 19, 33, 87, 100,
 சிறுஅர், 325, 334, 384. [103, 212.
 சிறியகன், 235.
 சிறியிலையெகம், 308.
 சிறியிலை வெதிர், 109.
 சிறியோன் அரசாட்சி, 75.
 சிறுகடுகு, 281, 358.
 சிறுகாடு, 126.
 சிறுகினை, 376. [388.
 சிறுகுடி சிழான் பண்ணை, 70, 173,
 சிறுகுடல், 86, 116, 120, 129,
 சிறுகுவடு, 118. [318, 332.
 சிறுகுளம், 118.
 சிறுசின்மீன், 348.
 சிறுசெந்நா, 148, 168.
 சிறுசொல், 82.
 சிறுசோற்றுவிழா, 33.
 சிறுசோறு, 235.
 சிறுதலையாயம் - ஆட்டினம், 54.
 சிறுதி, 331.
 சிறுதிவிளக்கம், 324, 326.
 சிறுதுணி, 247, 366.
 சிறுதுறு, 177.
 சிறுநனி, 247, 376.
 சிறுநனிதமியன், 247.
 சிறுநுண்ணெறும்பு, 173.
 சிறுபதம் - தண்ணீர், 74.
 சிறுபறை, 64, 152, 371. [178, 373.
 சிறுபிள்ளைகள், 46, 61, 94, 104,
 சிறுபுல்லாளர், 292, 327.
 சிறுபேராளர் - சிறியபெரிய ஆண்மை
 யையுடையோர், 178.
 சிறுமுழா, 103.
 சிறுவர், 381.
 சிறுவெண்கடுகு, 98, 296.
 சிறுவெண்டேரையார் - 'ஒருபுலவர்,
 சிறுவெள்ளுப்பு, 386. [362.

சிறுவெள்ளென்பு, 362.
 சிறை - அரண், 51; காவல், 17;
 சிறகு, 3, 314, 3-6.
 சின்னீர், 154, 325.
 சின்னென்னுமிடைச்சொல்லால் முன்
 னிலை யொருமைவினைச்சொல் அ
 சைக்கப்பட்டுநிந்தல், 255.
 சினவின் - கொதித்தெழுமாயின், 90.
 சினை - மரக்கினை, 11.
 சினை இ - கோபித்து, 2, 71, 278.
 சினை இயோர் - சினப்பித்தோர், 41.
 சினைவினை முதல்வினையொடுமுடிதல்,
 9, 22, 67, 213.
 சீக்கும் - தூர்க்கும், 247.
 சீத்துய்த்து, 400. [378.
 சீதை ஆபரணங்களைக் கழற்றினமை,
 சீப்பு, 305.
 சீயா - துவாத, 316.
 சீர் - அளவு, 6; தலைமை, 24, 126;
 தாளம், 62; கன்மை, 11; பெருமை,
 சீர்ததி - மிகுபுகழ், 15. [1.
 சீரை - துலாம், 43.
 சீலைப்பேன், 136. [308, 316, 398.
 சீறியாழ், 144, 146, 155, 302,
 சீயூர், 324, 328, 330 - 31.
 சுக்கிரன், 117, 389.
 சுக்கிரோதயம், 385, 397.
 சுகிரர், 318, 381.
 சுகிரந்த பஞ்சு, 125.
 சுகிரபுரிநரம்பு, 109.
 சுடமன் - குறிப்பின், 32.
 சுடர் - ஒளி, 6; சூரியன், 136.
 சுடலை, 356.
 சுகோடமில் தெய்வமிருந்ததல், 247.
 சுகோட்டுப்பறவை, 238.
 சுகோடு, 225, 238, 240, 245,
 247, 250, 356, 359, 363.
 சுகிழங்கு, 225.
 சும்மை - ஆரவாரம், 22.
 சுரபுன்னை, 158.
 சுரபுன்னை பூட்டாலை, 131.
 சுரம் - அரியவழி, 47, 103, 136,
 140 - 41, 143, 152, 161, 265.
 சுரியல், 307.

அரும்பதமுதலியவற்றின் அகராதி. ௫௭௫

சருக்கி - கட்டி, 64.
 சருக்கினெம் - கட்டினெம், 206.
 சரை - உட்டுளை, 97.
 சரைக்கொடி, 116.
 சவர், 211, 373. [லோகம், 6.
 சவர்க்கத்திற்கு மேற்பட்டது கோ
 சவர்க்கம்புகுதல், 249. [நிலம், 120.
 சவல் - தோள், 139, 166; மேட்டு
 சவைக்க - உண்ண, 127.
 சளகு, 249, 321.
 சற்றம்- கிளைகள், 29, 47, 69, 362.
 சுமவு - ஒருமீன், 13.
 சுளை, 109, 116, 131 - 2. [228.
 சூட்டிய - நடாத்திய, 99; பரப்பிய,
 சூட்டிதைச்சி, 212.
 சூடு - சூட்டிதைச்சி, 34, 212; நெற்
 சூடு, 13, 366, 376, 397.
 சூதாடுகருவி, 52.
 சூர் - சூரபன்மா, 23.
 சூர்ப்பு - வினந்தகடசம், 153.
 சூரியன், 2, 4, 6, 8, 25, 30, 34 -
 5, 38, 41, 43, 55 - 6, 59, 82,
 90, 136, 160, 174, 228, 374,
 376. [376.
 சூழ்ச்சி - உசாவுதல், 2.
 சூழி, 375,
 சூளுதல், 178.
 சூளை, 228.
 செக்கர் - செந்நிறம், 16.
 செங்கழுநீர், 176. [117, 221, 230.
 சென்கோல், 20, 35, 39, 42, 55,
 சென்கோலை - சென்கோலையுடையை,
 செச்சை - கிடாய், 286. [20.
 செண்டு வெளி, 174, 220.
 செத்து - அறிந்து, 128, 271, 379.
 செதுக்கண் - ஒளிமுழங்கின கண்,
 செந்தில் - திருச்செந்தூர், 55. [261.
 செந்நாப்புவர், 107.
 செந்நீர்ப்பசும்பொன், 9. [390.
 செந்நெலுக்கு வேங்கைப்பூ உவமை,
 செம்பியர் - சோழர், 37, 228.
 செம்புதறியல், 119.
 செம்பூங்கண்ணி, 264.
 செம்மல் - தலைமை, 43, 47.

செம்மலை-தலைமையையுடையாய், 166.
 செம்மற்று - தலைமையையுடையது,
 செம்மறிக்கிடாய், 33. [33.
 செம்மறியாட்டுத்தசை, 96.
 செம்மால், 366.
 செம்மீன் - அங்காரகன்; திருவா
 திரையுமாம், 60
 செம்முகக்குரங்கு, 378.
 செம்முகமந்தி, 200.
 செம்முதுபெண்டு, 276, 280.
 செம்மை - நேர்மை, 3.
 செய் - செய்கை, 199.
 செய்தார், 397. [34; செய்வை, 12.
 செய்தி - செய்கை, 45; செய்ந்நன்றி,
 செய்திரங்காவினை, 10.
 செய்தீமோ - செய்வாயாக, 145.
 செய்யம்மே - செய்வாயாக, 46.
 செய்யுள், 53. [35.
 செய்யுள்நோக்கி அகரம் விரிக்கப்படல்,
 செயற்கை - தொழில், 35.
 செயிர் - சூற்றம், 3.
 செயிர்த்தன்று - வெகுண்டது, 226.
 செயிர்தீர்கற்பு, 3.
 செரீஇ - செருகி, 22, 281.
 செரீஇய - செருகிய, 315.
 செரு - சண்டை, 14.
 செருக்கிய - களித்த, 200.
 செருந்தி, 390.
 செருப்பறை, 279.
 செருப்பிடைசிறுபரல், 257.
 செருப்புகலவேண்டி, 345.
 செருமலைதல் - ஒருதுறை; பசுக்களைக்
 கவர்ந்தோரைக் கிட்டி அவர் அஞ்
 சத்தாக்கியிக்கபோசெய்தலை மேற்
 கொள்ளுதல் (பு. வெ. கரந்தை.
 4); 259.
 செருவிடை வீழ்தல் - ஒருதுறை; அக
 ழியையும் காவற்காட்டையுங் காட்
 து இறந்தவீரருடைய வெற்றியைச்
 சொல்லுதல் (பு. வெ. வெட்சி. 4);
 271 - 2.
 செல்சார்பு - புகலிடம், 205.
 செல்ல - பாக்க, 26.
 செல்லாமோ-போவேமல்லேமோ, 64.

நீளக் அருட்பதமுதலியவற்றின் அகராதி.

செல்வக்கநிற்கோவாழியாதவர் - செர
மாண்டிகத்தப் பள்ளித்துருசிய செல்
வக் கடுங்கோ வாழியாதன், 387.
செல்வத்தின் பாயன் கொடுத்தல், 189.
செல்வர், 188.
செல்வ - செல்வம், 70.
செல்வை - செல்வமுடையாய், 70.
செலல் - செல்லதல், 8.
செல்வரூபிணி, 30.
செலியர் - தலிக, 6.
செலியர் - போவதாக, 24.
செல்வரிளநர, 351.
செல் வழி - ஐரங்கப்பன், 144, 147;
மாலைப்பன், 146, 149
செல்வாய நீள் - அங்காரகன், 60.
செல்வாசனம் - செக்காவானம், 4, 16.
செல்வியெடுமை, 35, 40, 54.
செல்வியோர் - செல்வியெடுமையையுடையோர், 29.
செலிக்கின்றார், 167. [238.
செலிசெஞ்சேவன் - கழுதின் சேவன்,
செவியறிவல் உ - ஐந்துரை; மாச்சரியமும் கெடுதலுமிலாத பெரிய எண்ணத்தை அரசுஉக்குச் சொல் உதல் (பு. வெ. பாடாண். 33); அரசன் செய்யவேண்டும் உலகங்காட்டி முறைமையை அவனிடஞ் சொல்லி அவன் செவியறிப்புத்தி அறிவித்தல் (புறநா. 5, 6, 35 - வி); 2, 3, 5, 6, 35, 10, 55, 184.
செழியன் - பாண்டியன், 19, 25.
செந்நல்வேறு செவிர்த்த வேறு, 226.
செந்நன்று - கறுப்புகொள்ளுது, 226.
செந்நும் - செந்நுசெழிபும், 152.
செந்நை - சிறுநுது; செந்நையுமாம்,
செநல் - வெகுட்சி, 15. [326.
செறிக்குநர், 378. [30.
செறிவினை - அடக்கத்தையுடையாய்,
செறு - வயல், 61, 184, 338, 340, 369, 397.
செறுக்கும் - அடைக்கும், 7.
செறுத்த - அடக்கிய, 53.
செறுவர் - பகைவர், 100, 205.
சென்மார், 362.

சென்மே - செல்வாயாக, 133. [6.
சென்னி-சோழன், 203, 266; தலை,
சேக்கும்-உறங்கும், 24, 209, 343.
சேக்கை - கட்டில், 50.
சேட்சென்னி - சோழன் நலங்கின்னி,
27, 225. [நான், 2.
சேண் - நெடுநீரம், 174; நெடு
சேண்விளங்கும்புதழ், 10.
சேப்பு - சிவப்ப, தங்க, 127, 347.
சேமவச்சு, 102.
சேய் - அருகக்கடவர், 14.
சேயை, 381. [4].
சேர்ப்பார் - பெய்தலிலமுடையவர்,
சேர்ப்பு - க-த்கரை, 49.
சேர்பு - பொருத்தி, 22.
சேர்மின்-அடையுமின், 9. [தரை, 13.
சேரமா - அந்துவஞ்சேரலிரும் பொ
சேரமா - கடலோட்டிய வேலகெழு
குட்டுவ, 369. [14, 387.
சேரமாண்ககிங்கோ வாழியாதர், 8,
சேரமா - கீண்க்காலிரும்பொறை, 74.
சேரமா - கர - நேறிய ஒன்வாட்கோப்
பெருஞ்சேர நிரும்பொறை, 5.
சேரமா - குட்டிலுங்கோதை, 54.
சேரமா - குட்கோ இளஞ்சேரலிரும்
பொறை, 210 - 11.
சேரமா - குட்கோச் சேரலிரும்பொ
றை, 210 - 11. [ன், 62-3, 368.
சேரமா - குட்கோநெய்ச்சேரலாத
சேரமா - கோக்கோதைமார்பன், 48-9.
சேரமா - கோட்டம் பலத்துத்துஞ்சிய
மாக்கோதை, 245.
சேரமா - சிக்கற்பார்வித்துஞ்சியசெல்
வக்ககிங்கோவாழியாதர், 387.
சேரமா - செவ்வக்ககிங்கோ வாழியா
தர், 14. [லிரும்பொறை, 50.
சேரமா - தகிரெறித்தபெருஞ்சேர
சேரமா - பாமுனரெறிந்த பெய்தலன்
காணல் இளஞ்சேட்சென்னி, 10,
203. [கோ, 11, 282.
சேரமா - பாலைபாடியபெருக்ககிங்
சேரமா - பெருஞ்சேரலாதர், 65.
சேரமா - பெருஞ்சோற்றுஉதியன்சே
ரலாதர், 2.

அரும்பதமுதலியவற்றின் அகராதி. ௫௭௭

சோமான் மாந்தரஞ்சேர விரும்பொ
மை, 53, 125.

சோமான்மாரி வெண்கோ, 367.

சோமான் யானைக்கட்சேய் மாந்தரஞ்
சேரவிரும்பொமை, 20, 22.

சோமான் வஞ்சன், 398.

சோரன், 22, 39, 45, 126, 172.

சேவல், 67, 128, 238, 318. [325.

சேறு - செறிவு, 175, 225, 249,

சேறுகுத்தி - ஒருகருவி, 61.

சேறுபட்ட தசம்பு, 377.

சேறும் - செல்வதும், 113.

சேனை, 17, 37 - 8, 41 - 2, 62, 71-
2, 97 - 8, 110, 116, 122, 156,
169, 186, 197, 201, 205, 211,
226, 228, 301, 314, 351, 362,
373. [39, 90.

சோல்லிய - கனையவேண்டி; போக்க,
சொல்வருவித்தல், 3, 8, 10, 14, 17,
22, 39, 44, 143, 160.

சொலி - மூங்கிலின் உட்புறத்துள்ள
வெள்ளியதோல், 383.

சொலிப - நீக்க, 327.

சொற்பிறழ்ச்சி, 3.

சொன்றி - சோறு, 197.

சொன்னிழல், 373.

சோணட்டுப்பூஞ்சாற்றார்ப்பார்ப்
பான்கெனணியன்விண்ணந்தாயன்-
பாடப்பட்டோருள் ஒருவன், 166.

சோணட்டுமுகையலூர்ச்சிறுகருந்தம்
பியார் - ஒருபுலவர், 181, 265.

சோணடு, 166, 181, 337, 382.

சோரும் - வடிபும், 22.

சோலை, 33, 36, 338, 345.

சோழகுலத்தின்பெருமை, 35, 39.

சோழநாட்டு (சோழனுட்டு) ப்பிடஞர்
கிழார்மகன் பெருஞ்சாத்தன்-ஒருப
காரி, 395.

சோழநாடு, 13, 35, 38, 40, 61, 67-
8, 166, 174, 212, 382.

சோழன், 58, 378.

சோழன் இராசசூயம்வேட்ட பெருந்
கிள்ளி, 16, 125, 367, 377.

சோழன் இலவந்திகைப்பள்ளித் தஞ்
சிய நலங்கிள்ளி சேட்சென்னி, 61.

சோழன் உருவப்பெற்றோளஞ்சேட் செ
ன்னி, 4, 266.

சோழன்கரிகால்வளவன், 7. [6, 224.

சோழன்கரிகாற் பெருவளத்தான், 65-

சோழன்குராப்பள்ளித்துஞ்சிய கிள்ளி
வளவன், 373.

சோழன்குராப்பள்ளித்துஞ்சிய பெருந்
திருமாவளவன், 58, 60, 197.

சோழன்குளமுற்றத்துத் துஞ்சிய
கிள்ளிவளவன், 34 - 41, 46, 69,
70, 173, 226-8, 386, 393, 397.

சோழன்கோயில், 378.

*சோழன்செங்கணன், 74.

சோழன்செருப்பாழி யெறிந்த இளஞ்
சேட்சென்னி, 370, 378.

சோழன் நல்லுருத்திரன் (நல்லுத்த
ரன்), 190.

சோழன் நலங்கிள்ளி, 27-33, 43-5,
47, 68, 73, 75, 225, 382, 400.

சோழன் நலங்கிள்ளிதம்பி மாவளத்
தான், 43. [சென்னி, 10.

சோழன் நெய்தலங்கான விளஞ்சேட்

சோழன் பகைமேற்செலவு, 41.

சோழன் போர்வைக்கோப் பெருந்
கிள்ளி, 80 - 85.

* சோழன்செங்கணன்-கோச்செங்கட்சோழன்; இவன் அறுபத்துமூன்று
நாயன்மார்களில் ஒருவன்; நன்னிலம் அம்பர்முதலான ஸ்தலங்களில் எடுப்பித்த
சிவாலயங்கள் இவனால் எடுப்பிக்கப்பட்டனவென்று தேவாரத்திற் கூறப்பட்
டுள்ளன; “காவழிக்கலிதை பொய்கையுரை செய்யவுதியன், கால்வழித்தனை
யை வெட்டியரசிடுவன்” என்று கலிங்கத்துப்பரணியிற் சிறப்பிக்கப்பட்டவன்
இவனே. திருமண்கை மன்னன்பாடிய பெரிய திருமொழியில் ஆறும்பத்தில்
ஆறாம் திருமொழியிற் செங்கணன் சிறப்பிக்கப்பட்டிருக்கிறான் (ராவ்பகதூர்
வி. வேங்கையரவர்கள் எழுதியது.)

௩௭௮ அரும்பதமுதலியவற்றின் அகராதி.

சோழன் முடித்தலைக்கோப் பெருநம்
இள்ளி, 13.
சோழன் வேற்புறடக்கைப் பெருநம்
(பெருவிதம்) இள்ளி, 62 - 3, 368.
சோழனொருவன் கப்பலைச்செலுத்திக்
காற்றை ஏவல் கொண்டது, 66.
சோழியவேனாதிதிருக்குட்டுவன், 354.
சோற்றுக்கட்டிகொடுத்தல், 177.
சோற்றுத்திரை, 33.
சோறு, 172, 261.
சோறுகொடுத்தல், 362.
ஓமலி - நாய், 74.
ஓமன் - சமன்; யமன், 6.
ஓரண் - நான், 14, 55.
ஓரயில் - மதித்துட்டு, 21, 350, 355.
ஓரயிற்றெல்லை - பகல், 366.
ஓரயிற்றன்னோன், 321. [376.
ஓரயிறு-சூரியன், 2, 4, 6, 362, 374,
ஓரன்மஓரயிறு - அத்தமிழ்த் சூரியன்,
ஓரன்று, 277 - 8. [82.
ஓரன்மை, 378, 390.
ஓண்ம் - நின்ம், 177.
ஓயிறு - தேனீ, 93.
ஓமர - பாக்க, 90.
ஓழுக்குவோர்-அழுக்குவோர், 337.
ஓரேரென, 376.
ஓலிகோல், 315. [150, 247, 331.
ஓலிதி - கடைந்துகொள்ளப்பட்டதி,
ஓள்ளல் - தெரு, 15.
தகடு - புவின புறவிதம், 202.
தகடுர் - ஓரூர்; இது மைலூர் இராச்
சியத்திலுள்ளது ; விகோசமுசிய
பெருமாளென்பவனால் ஆளப்பட்
டது, 50, 230.
தகரம் - ஒருமரம், 131 - 2.
தகவு - தகுதி, 36, 44.
தகுதி - தக்கசெய்கை, 18. [தகுதி, 6.
தகை - அழகு, 59; கூறுபாடு, 38;
தகைத்த - கட்டப்பட்ட, 70.
தகைத்தல் - சுற்றுத்தல், 69.
தங்கால்-பாண்டிநாட்டிலுள்ள திருத்
தங்காலென்னுமோரூர் ; தண்கா
லெனவும் வழங்கும், 326.
தங்காற்பூட்(ருட்)கோவலனார், 326.

தச்சன், 87, 290.
தச்சன்சிறுவர், 206.
தசம்பு - குடம், 224 ; மிடா, 33,
தசை, 258. [377.
தஞ்சம் - எளியது, 73; எளியேன்,
தட்கும் - தனையாநிற்கும், 193. [34.
தட்டை - இளிகழகருவி, 49. [18.
தட்டோர் - தடைப்படச்செய்தோர்,
தட்ப - தடுப்ப, 124, 275.
தட - பெருமை, 14.
தடக்கை, 90.
தடவரல் - வளைவு, 135.
தடவு - ஓமகுண்டம், 201; சுனை,
105; பெருமை, 140, 199.
தடாரி - கிணைப்பறை, 72, 249, 368,
376, 381, 385, 390, 395.
தடாரிப்பறை, 398.
தடி - ஊன்மடி, 235; தசை, 14,
தடியும் - வெட்டும், 36. [150.
தண்காற் பூடகொல்லனார்-ஒருபுலவர்,
தண்ட - நீங்க, 384. [326.
தண்டம் - தண்டனை, 10.
தண்டா - தணியாத, 6.
தண்ணடை, 285, 287, 297 - 9.
தண்ணுமை - முழவு, 15, 89, 210,
270, 289, 293, 348. [24.
தண்மை - குளிர்ச்சி, 11; மென்மை,
தணிதி - தணிவை, 10. [194, 322.
ததும்ப - நிரம்ப, 177; மிகவொலிப்ப,
ததைய - சிதற, 53, 126, 326. *
தந்து - கொண்டு, 6.
தந்துமாதம் - ஒருதடவன், 360.
தந்தை, 340 - 41.
தந்தைகடல், 312.
தப்பல் - கொல்லல், 74.
தப்பிய - பிழைத்த, 34.
தபுதி- அழிவு, 43.
தம்மென - தாருமென, 203.
தம்மைப் பிறப்போலக் கூறல், 34.
தமக்கெனமுயலாமை, 182.
தமர் - தனக்குச்சிறந்தோர், 157.
தமர்பிழையைப்பொறுத்தல், 157.
தமித்து - தனித்து, 184. [357.
தமிழ்நாட்டரசர், 35, 109-10, 205,

அரும்பதமுதலியவற்றின் அகராதி. ௫௭௯

தமிழகம், 168.
தயிர், 215, 326.
தயிர்கடைதல், 257.
தயிர்மிடா, 33.
தரமறிதலறிதென்றல், 121.
தரீஇய - தரவேண்டி, 205.
தருப்பை, 93, 234, 360.
தருமத்தின்பெருமை, 55.
தருமநூல், 15, 34.
தருமபுத்திரன், 366.
தருமமொடுஇயல்வோள், 353.
தருஉந்து - தரும், 24.
தருஉம் - தரும், 35. [235].
தலை - அசை, 19; இடம், 3; தலைமை, தலைஇ, 192, 260, 371.
தலைஇய - தலைப்பட்ட, 2; பெய்துமாறிய, 119; மிகப்பெய்த, 361.
தலைஇயாங்கு, 159.
தலைக்கை - மூதற்கை, 24. [ண்ட, 2].
தலைக்கொண்ட - தன்னிடத்தே கொடுத்திக்கொண்டென - தொடங்கிற்றுசு, தலைகுலியாத நெற்போர், 61. [82].
தலைச்சுற்றம், 285.
தலைத்தோற்றம்-ஒருதுறை; ஒருவரன் பகைவர் பங்குபாக் கைக்கொண்டு வருதலறித்து உதவுமுதையார் மன மகிழ்தல் (பு. வெ. வெடசு. 12); தலைநீர்நாடல், 390. [262].
தலைப்பாடு - டோர்படுத்தல், 70.
தலைப்பெயர் - கழிக, 161.
தலைப்பெயர்வழிவமையணி, 60. [223].
தலைப்போகல்மை - முடிச்சுப்போகல்மை, தலைமையங்கிய - கைகலந்த, 19.
தலையாட்டம்-குதிரையின் தலையிலணியப்பட்ட மயிர், 2, 4, 15.
தலையாலக்கானத்துச் - செருவென்ற நெடுஞ்செழியன், 17 - 9, 23 - 6, 72, 76 - 9, 371 - 2.
தலையாலக்கானம் - தலையாலக் காடென்றுமுள்; இதன் வரலாற்றை 'ஐலக்கானம்' என்பதில் காண்க, 17, 19, 23, 72, 76, 371.
தலையாலாகிய அடுப்பு, 372.
தலையோர் - முன் செல்வோர், 225.

தலைவனுக்குச் சூரியன் உவமை, 4.
தவச்சிறிது, 331.
தவம், 251 - 2, 358.
தவல் - இறந்துபடுதல், 238.
தவழ - பாக்க, 38.
தவிர்ந்துவிடுபரிசில், 159.
தவிரா - ஒழியாத, 3.
ததி - தழுவி, 93; அணைத்துக் கொண்டு, 135.
ததிஇய - அணைத்துக்கொண்ட, 23.
தழும்பன் - ஒருபகாரி; இவனது ஊர் ஊரார், 348.
தழுவ, 357 - 60.
தழை - மகளிரணியும் ஒருவகையுடை, 61, 116, 248, 340 - 41.
தழைப்பந்தர், 262.
தழைமலை, 54, 269.
தள்ளாதோர் - தளையாதவர், 18.
தளம்பு - சேறுகுத்தி, 61.
தளிர், 159.
தற்குறிப்பேற்றவணி, 241.
தற்கை - மரங்களைத் தறித்தற்குரிய தொரு கருவி, 206. [தல், 72].
தன்னனை பிரவணைப் பொருளில் வருதன்னனை - தலைவன், 279.
தன்னையார், 342, 345.
தன்னையர், 350.
தா - வலி, 152.
தாக்கி - வெட்டி, 126.
தாகம், 154.
தாங்க - பிடிக்க, 14.
தாங்கா, 325.
தாங்கி - தடுத்து, 62, 125.
தாங்கிய - தடுத்து, 97.
தாழ, 83, 257 - 8.
தாடோய்தடக்கை, 50.
தாணிமூல் வாழ்க்கை, 2, 65, 379.
தாணிமூல் வாழ்க, 161 - 2.
தாணிமூலம், 397.
தாதெருமறுகு, 311.
தாபதலை - ஒருதுறை; கணவனிடம் மனைவி வைதலியமடைந்த நிலை யைச்சொல்லுதல் (பு. வெ. சிறப் பிப்போது. 4); 143, 248 - 50.

இஹ அரும்பதமுதலியவற்றின் அகராதி.

- தாபதவாகை - ஒரு துறை ; முனிவரு
டையநடையைச் கூறுவது (பு.வெ.
வாகை. 14); 251 - 2.
தாம்பல்கண்ணனார்-ஒருபுலவர், 43.
தாமரை, 246, 397.
தாமரைபூ, 27 - 8.
தாமரையில், 27. [வட, 399.
தாமான் தோண்டிக்கோள் - ஒருதலை
தாயங்கண்ணியார்-ஒருபுலவர், 250.
தாயம் - உரிமை, 17, 73.
தாயில்குழவி, 379. [டை, 15, 62.
தார் - மாலை, 1, 10, 61; முன்பு
தாரம் - பலபண்டம், 30, 343.
தாரைகீர், 361, 367.
தாலம்-உண்கலம், 120.
தாலி - ஐம்படைத்தாலி ; இளமைப்
பருவத்தில் ஆண் குழந்தைகளின்
கழுத்திலணியும்ஒருவகைஅணி, 77.
தாலில்கன்பொன், 152.
தாழி, 228, 238, 256, 364.
தாழிய பெருங்காடு, 364.
தாழை - தெங்கு, 17.
தான் - முயற்சி, 18, 34, 75, 109; ஒரு
தான்சேருவர், 361. [வின்சீன், 355.
தான்பாடல், 34.
தான்பாடுகம், 393.
தாள்வாழ்கவென்றல், 70, 101, 103,
171, 382, 386, 395.
தாளி - ஒருசெடி, 252, 328.
தாளியடித்தல் - டல்லியடி, 120.
தாளிப்பு, 127, 160, 250, 360.
தான் - சேன், 228, 327.
தானேதலை-ஒருதுறை ; இரண்டுசேனை
பும் தனதுவீரத்தைக்கொண்டாடும்
படி ஒரு வீரன் போர்க்களத்திற்
சிறப்பெய்தித்திறல் (பு. வெ. தும
பை. 23); 276.
தானைமரம் - ஒருதுறை ; போர்செய்
தற்கெதிர்த்த இருவகைச் சேனை
களும் தம்முட்பொருது மடியாத
வண்ணம் ஒருகீரன் பாதுகாத்த
ஆற்றலினது உயர்ச்சியைச்சொல்
வதல் (பு. வெ. தும்பை. 3); 87-
90, 170, 294, 300, 301.
தீகழ்தல் - விளங்குதல், 25.
திசிரி, 32. [396.
திங்கள் - சந்திரன், மாதம், 13, 87,
திங்களன்னதடாரி, 400.
திசை, 30, 41.
திசைச்சொல், 261.
திலிர்த்த - செமிந்த, 2.
தினை - குடி, 24, 27, 159, 373.
தித்தன் - ஒருசோழன், 80, 352,
திதி பதினைந்து, 400. [358, 395.
திமிரி - திமிர்ந்து; பூசி, 258.
திமில் - லீட்டடகு, 24, 60, 303.
திரங்க - உலர், 389.
திரங்கி - உலர்ந்து, 177.
திரங்கிய, 159, 160, 370.
திரியாச் சுற்றம், 2.
திரியுறும் - வேறுபடினும், 2.
திரிசர் - வேறுபட்டர், 58.
திருகி - முறுகி, 37.
திருகிய - முறுகிய, 25.
திருச்செந்துர், 55.
திருத்தாமனார் - ஒருபுலவர், 398.
திருத்தி - செவ்விறாக்கி, 17.
திருத்தாவாழ்க்கை, 265.
திருமகன், 358.
திருமனை, 379.
திருமால், 56 - 8, 174, 198.
திருவிஸ் - இந்திரவிஸ், 20.
திரைக்கும் - சுருட்டும், 97.
திரைகடிகள். 195.
தில்ல, 246.
தில்லத்தாரிர், 252.
தில்லென்பது விழைவின் கண்வருதல்,
13, 80, 166, 171, 213, 246,
தில்லை - ஒருமரம், 252. [284, 306.
தினோப்ப - வினையாடாநிதக, 253.
திறத்தல் - திறந்துவிடுக, 44.
திறம் - கூறுபாடு, 6; பக்கம், 1.
திறல் - வலி, 3, 39.
திறவோர் - கூறுபாடற்றவோர், 192 ;
சான்றோர், 221.
திறன் - பக்கம், 1.
திறை - கப்பம், 22, 97, 156, 387.
தின்மென - தின்மினென, 150.

அரும்பதமுதலியவற்றின் அகராதி. ௫௮௧

தினை, 28, 119 - 20, 143, 159,
168, 319 - 20, 328, 333, 335.

தி, 51.

திக்கடைகோல், 315.

திஞ்சாறு - இனியசாறு, 24.

திஞ்சனை - இனியசனை, 109.

திஞ்செறிதகம்பு - கட்டுடம், 239.

திட்டி - கோதி, 62.

திது - குற்றம், 93.

திநீர் - இனியஇளநீர், 24.

திநோய், 185.

திமை - கொடுமை, 10.

திய கனா, 41.

திர்ந்தல் - அறுத்தல், 3.

திர்ந்தன்று - திர்ந்தது, 42.

திவேட்டு, 251.

திற்றி - உண்பித்து, 337.

துக்கக்குறிப்பு, 144, 154.

துக்கவகை, 242.

துகிர் - பவழம், 218.

துகில்லிரி, 337.

துகிர்கொடி, 157.

துஞ்சாய் - மடியாய், 22.

* துஞ்சிய, 34, 46, 51, 58, 69,
173, 187, 373, 387.

துஞ்சுதல் - தங்குதல், 54.

துஞ்சும் - தங்கும், 20; தூங்கும், 2.

துடரிப்பழம் புளிப்புடையது, 177.

துடி, 170.

துடிய, 280.

துடியடி, 369.

துடியா, 291, 335.

துடியன், 269, 285.

துடியெறிபுலையன், 287.

துடப்பு, 26, 328, 372.

துடைக்கும் - தடவும், 38.

துணரியது, 381.

துணி - துண்டம், 35.

* துஞ்சிய (காரியாற்றுத்துஞ்சிய மெடுங்கின்ளி, சேரமான் கோட்டம் பலத்துத்துஞ்சிய மாக்கோதை, சேரமான் சிக்கற்பள்ளித்துஞ்சிய செலவக் கடுக்கோ வாழியாதன், சோழன் இலவந்திகைப்பள்ளித்துஞ்சியலங்கின்ளி செட்சென்னி, சோழன் குராப்பள்ளித் துஞ்சிய கின்ளிவளவன், சோழன் குராப்பள்ளித்துஞ்சிய பெருந்திருமாவளவன், சோழன் குளமுத்தத்துத்துஞ்சிய கின்ளிவளவன், பாண்டியன் இலவந்திகைப்பள்ளித் துஞ்சிய நன்மாதன், பாண்டியன் கூடகாரத்துத் துஞ்சிய மாதன் வருதி, பாண்டியன்சுத்திரமா டத்துத்துஞ்சிய நன்மாதன், பாண்டியன் வெள்ளியம்பலத்துத்துஞ்சிய பெரு வருதி): இவற்றிலுள்ள 'துஞ்சிய' என்பதற்கு சொல்லின் பொருள் இறந்த வெட்பதே. சீலப்பதிகாரம் மதுரைக்காண்டமுடிவில் 'அரசு கட்டிலிற்றுஞ் சிய பாண்டியன் நெடுஞ் செழியன்' என்று இளங்கோவழகன் கூறியிருத்தல் காண்க; இன்னும் ஸ்ரீ சுந்தரமூர்த்திநாயனார், திருத்தொண்டத்தொகையில், "கருவூர்த்துஞ்சிய புகழ்ச்சோழர்" என்ற எடுத்தோதியதுங்காண்க. அக்காலத்தரசர் புராட்டன்ட் கைப்படுத்தி மாற்றரசரைப் போர்க்காலத்தில் முறிய அடித்திருந்ததால் அதனைவிளக்கும் தொடர்ச்சொற்களைச் சேர்த்து, 'பாண்டியன் ஆரியப் படைத்த நெடுஞ்செழியன்' என்றும், 'பாண்டியன் தமையாலல் கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியன்' என்றும், 'பாண்டியன் கானப்போர்த்த உக்கிரப்பெருவழுதி' என்றும் அவர் பெயரைப் பிற்காலத்தார் வழங்குவதற்குபோலவே, மேலே கூறப்பட்ட இடங்களில் அவ்வவ்வரசர் இறந்த தனால் அதனையே விசேடணமாக்கி அவர்கள் பெயரைப் பிற்காலத்தார் வழங்கி வந்தார்களென்று தோற்று கின்றது (வ. கணகசைப்பி பிள்ளையவர்கள் எழுதியது); இப்படியே, அரசர்கள் இறந்த காலத்தை அவர்கள் பெயர்க்கு விசேடணமாக்கிக் கூறுதல், கோழக்கோட்டு ஸாமுத்திரி அரசரின் பரம்பரை வழக்கமென்று தெரிகிறது.

டுஅ அரும்பதமுதலியவற்றின் அகராதி.

துணியல் - தடி, 61.
 துணிவு - தெளிவு, 23, 214.
 துணைவஞ்சி-ஒருதுறை; பிறரைவெல்ல
 வாவது கொல்லவாவது துணிந்து
 நிற்கின்றனெருவனைச் சில கூறிக்
 சந்திசெயலித்தல் (புறநா. 36,
 45-6, 57-வி) 36, 45-7, 57, 213.
 துதி - துதி, 353. [380.
 துப்பு - வலி, 11, 54, 122; பலக,
 தும்பி - ஒருவகைவண்டு, 280.
 தும்பிசொகிணனார் - ஒருபுலவர், 249.
 தும்பை, 2, 96, 283, 347.
 தும்பைத்தனை - பலகவரோடு போர்
 செய்தலைனைந்து தும்பைப்புவைச்
 குடுதல், 62-3, 80, 87-90, 273-
 8, 283-4, 286, 288, 294 - 5,
 300 - 04, 307, 309 - 11.
 தும்பைமாலை, 96.
 தும்பைமாலை பொன்னாசெய்யப்படு
 தல், 2.
 துமிந்து - துண்டமாகி, 19.
 துமிய - துணிய, 211.
 துய்த்தலைமந்தி, 158.
 துயில், 320.
 துயின்மடிதல் - உறக்குதல், 126.
 துரந்து - செலுத்தி, 14.
 துரப்ப - செலுத்த, 8.
 துரியோதனன் ஒருதலியுத்தமவர், 2.
 துரும்புபடுகிறார், 398.
 துலாக்கோல்யாசாத்தந்தத்தாற் செய்
 யப்படுதல், 39.
 துலாக்கோற்றம், 43.
 துலாம், 39.
 துவ்வார் - உவ்வார், 159.
 துவர், 393.
 துவராபதி-இது பழையவெளிகளின்
 கதர்; இருங்கோவேளுகையது;
 துவரையெனவும் வழங்கும்;
 துவரையமுத்திரமென்று இப்பொ
 டுது வழங்கப்படுகின்றதென்பர்.
 'அகத்தியனார்... துவராபதிப்போ
 ற்து நிலங்கடத்தெருமுடியண்ணல்
 வழிக்கண் அரசாபதி நெண்மரை
 யும் பதினென்றடி வேளினுள்ளிட

டாரையும் அருவாளரையுங்கொண்டு
 போந்து காடுகெடுத்து நாடாக்கி'
 எனத்தோல்காப்பியப்பாயிரவுரை
 யிலும், 'மலபமாதவன் நிலங்கடந்த
 நெருமுடியண்ணலுழை நரபதியரு
 டுங்கொணர்ந்த பதினெண்வகைக்
 குடிப்பிறந்த வேளிர்க்கும்' என
 அகத்தியியல் 32 - ஆம் குத்திர
 டுரையிழந்தச்சீனர்க்கினியர் எழு
 தியிருத்தல்காணாக, 201.
 துவரை - துவராபதி, 201.
 துவை-உணவின்விசேடம், 14, 113,
 160, 250, 360, 390.
 துவைத்து - ஒலித்து, 4.
 துழந்த - துழாவிய, 26.
 துழந்து - துழாவி, 188.
 துழைம் - நுழுவரும், 174.
 துழைது - துழாவி; துழந்து, 370.
 துளங்கலசெல்லாது - தளராது, 58.
 துளங்கிய - நிலைகலங்கிய, 23.
 துளங்கின - தளர்ந்தன, 62.
 துளங்குதல் - அசைதல், 15.
 துளிரசைப்புள் - வானம்பாடி, 198.
 துறுகல் - பொற்கடக்கல், 202, 300.
 துறை, 21, 84, 166.
 துறைநணிமருதம், 344.
 துறைமுகம், 30.
 துறைமுக ஓடைகுழார், 136.
 துன்புறுவி, 161.
 துன்னம் - கையல், 136.
 துன்னம் - அனுகூலம், 23.
 துணித்தமுகம், 6.
 துடய் - துடி, 143.
 துட்கணங்குறையின்கூடு, 225.
 துட்கும், 247.
 துட்க - துடி, 62.
 துட்குதல் - செறிதல், 126.
 துட்குத்து - துடி, 24.
 துட்கெயிலெறித்த சோமம், 39.
 துண்ட, 86.
 துண்டில், 399.
 துண்ணித்தெய்வமிருத்தல், 52.
 துந்து, 284.
 தும்பு - துளை, 19.

அரும்பதமுதலியவற்றின் அகராதி. ௫௮௩

தாமக்கோள், 117.
 தாவல் - தாவலை, 24.
 தாவாக்குழவி, 379.
 தாவாத - உண்ணாத, 4.
 தாவி, 391.
 தாவுதல், 3௮1.
 தாவெள்ளறுவை, 286, 291, 311.
 தாவெறியும் - தாவளறியும், 211.
 தேங்கு, 17, 24, 29, 61.
 தெடாரி - தடாரிப்பறை (மோனை),
 தென்கண், 381. [368, 376.
 தெப்பம், 192.
 தெய்வத்திற்குரியஞ்சை, 52.
 தெய்வம், 106, 143, 158. [௨௨59.
 தெய்வம் உடம்பிலேறப்பட்ட புலமக
 தெய்வம் எல்லாப் பூக்களையும் ஏற்றுக்
 கொள்ளுமென்றல், 106.
 தெய்வலோகம், 174. [துலாக்கோல், 6.
 தெரிகோல் - பொருள்களை ஆராயும்
 தெரியல் - மாலை, 23, 29, 82.
 தெரு, 345.
 தெட்வர் - பகைவர், 6.
 தெவ்வீர் - பகைவர், 87.
 தெவிட்டும் - அசையிடும், 161.
 தெளிர்ப்ப, 397.
 தெளிவில்லாதோர், 214.
 தெற்றி-திண்ணை, 53; வேதிகை, 36.
 தெற்றிக்கிடத்தல், 97.
 தெற்றிப்பாவை, 283.
 தெறநென, 337. [251.
 தெறல் - அழித்தல், 2; வெம்மை, 20,
 தெறிக்கும் - துள்ளும், 259.
 தெறித்தல் - துள்ளல், 23.
 தெறிப்ப - முற்ற, 258.
 தெறுகதிர் - சுடுகின்றகதிர், 43.
 தெறுதல் - சுடுதல், 15; தண்டஞ்செய்
 தெறுவர், 307. [தல், 29.
 தெறுவர் - வெருட்சிதோன்ற, 50.
 தெறுழ் - காட்டி துள்ளுதொருகொடி;
 புளிமாவென்றுமுறைப்பர், 119.
 தென்பாதவர், 378.
 தென்பல்வத்துமுத்து, 380.
 தென்புலவாழ்நர் - தென்றிசைக் கண்
 வாழும் பிதிரர், 9.

தென்னம்பொருப்பு - பொதியின்மலை,
 தென்னர், 400. [33, 215.
 தென்னவர் மறவன், 380.
 தென்னவன் மருகன், 388.
 தெனாது - தெற்கின்கண்ணது, 6.
 தேட்கடுப்பன்னதேறல், 392.
 தேம் - தேயம், 6; தேள், 24.
 தேமல், 350, 352, 354.
 தேய்வைவெண்காழ், 369.
 தேர், 4, 11, 39, 45, 55, 87, 101,
 109, 123, 141, 144 - 6, 197,
 200, 296, 345, 351, 359, 368-9,
 377.
 தேர்க்கால் - குயவன் கலம்வளையுந்
 திகிரி; தேர்க்கால் போன்றிருத்த
 லின் இப்பெயர்பெற்றது, 32, 87.
 தேர்க்கொடுஞ்சி, 77.
 தேர்கொடுத்தல், 114, 121.
 தேர்வண்கிள்ளி, 27 - 33, 43-5, 47,
 68, 73, 75, 225, 382, 400.
 தேர்வண்பாரி, 118.
 தேர்வண்மலையன், 125.
 தேர்வீசிருக்கை, 69, 114.
 தேரில் மணிகட்டுதல், 200.
 தேவர், 38, 55, 62, 99.
 தேவருலகத்துள்ளகுறைவு, 38.
 தேவருலகம், 22, 228.
 தேள், 392,
 தேற்றாய் - தெளியாய், 59.
 தேறல், 397.
 தேறலை - தெளியாய், 10.
 தேள், 93. [353.
 தைஇ - செய்து, 126, 243; அணிந்து,
 தைஇய - செய்துபுனைந்த, 40; புனைந்
 துசெய்த, 33. [70.
 தைமாதத்திற் றுளங்குளிர்த்திருத்தல்,
 தையல், 136.
 தைவருத்தல் - தடலிவருத்தல், 2.
 தொகுக்கும் - திரட்டும், 13.
 தொகுத்தல், 33, 69, 92, 155.
 தொகைநிலை - ஒருதுறை; போர்க்களத்
 திலே எல்லாரும் ஒருங்குமாய்த்த
 தைச்சொல்லுதல் (பு.வே.தும்பை.
 28); 62 - 3.

நிஅச அரும்பதமுதவியவற்றின் அகராதி.

தொட்டு - செறித்து, 77; தோண்டி, 62.

தொடக்குநர், 378.

தொடர் - சங்கிலி, 74.

தொடலை, 271, 339, 341.

தொடாஅல், 371. [238; வீரவளை, 26.

தொடி - புண், 243; வயி, 24, 83,

தொடித்தலைவிழுத்தண்டினர் - ஒரு புலவர், 243.

தொடிமருப்பு, 336.

தொடிமானுலக்கை, 399. [135.

தொடுக்குவர் - வளைத்துக்கொள்வர்,

தொடுத்தல், 154, 156, 164, 327.

தொடுத்தல் - தொண்டைத், 6.

தொடுமின் - பிழிமின், 262 - 3.

தொடை - சந்து, 78; தொடுத்தல், 3; யாழ்வரம்பு, 70.

தொண்டி - இது கடங்கரையிலுள்ள தொருநகரம்; சேரருடையது, 17, 48.

தொண்டியோர், 17.

*தொண்டைமான், 95. [185.

தொண்டைமான் இளந்திரையன்,

தொய்யாவுலகம் - சவர்க்கலோகம், 214.

தொலைஇயோன் - தொலைவித்தோன், 125.

தொலைச்சி - தொலைத்து, 29, 224.

தொலைச்சிய - தொலைத்த, 150, 205,

தொழில் - செயல், 14. [325.

தொழுதி - கூட்டம், 44.

தொழுவர் - உழவர், 24, 209, 379.

தொன்று - பழமை, 217.

தொன்றுபடுகிறார், 400.

தொன்மைசுட்டியவண்மை, 330.

தொட்டி - அங்குசம், 14; ஒருமலை,

இது கண்டரக்கோப்பெரு நள்ளி யுடையது, 150.

தொடு - இதழ், 22; இலை, 120;

தொகுதி, 238.

தொண்டாது - பறியாமல், 30.

தொணி, 299, 343.

தொய்தல் - பொருந்துதல், 14.

தொல் - கேடகம், 4, 300, 311; பரி

சை, 16, 97; யானை, 7, 300,

தொள், 61. [317.

தொற்றம் - காட்சி, 31.

தொன்றல் - தலைவன், 21.

தொன்றிக்கோ, 399.

* தொண்டைமான்: (தொண்டைமானென்பதற்குப் பொருள் பெரும்பா னைற்றுப்படையுரையிற் காண்க): ஒரு சோழன் சிறப்புப்பெயராகிய ஆதொண் டையென்னும் பதத்திலிருந்துண்டான காரணப்பெயரென்று சிலர் கூறுவர். சோழர் பல்லவர்களை ஜயித்து அவர்களுடைய நாட்டைக் கைக்கொண்டபின், பல்லவ குலத்தைச் சேர்ந்த மன்னவர்கள் தொண்டைமானென்ற பட்டப்பெய ரைப்பெற்றுச் சோழராஜாக்களின் பிழிச் சிந்தரசராய்க் காஞ்சிமண்டலத்தையும் அதனைச்சூழ்ந்த நாட்டையும் ஆண்டு வந்தார்கள். கலிகத்தப்பரணி யிற் சிறப்பிக்கப்பட்ட கருணாகரத்தொண்டைமான் என்பவன் இத்தன்மையை யுடைய சிந்தரசராகளில் ஒருவன்; தஞ்சாவூரில் சாமந்தாராயண விண்ணகர் என்று ஒரு விஷ்ணுகோயில் எடுப்பித்துச் சாமந்தாராயண சதுர்வேதி மங்கல மென்று ஒரு கிராமம் உண்டாக்கி அந்தக் கிராமத்தில், வியாக்கியாதாக்கர்களா யிருந்த சதுர்வேதிப்பட்டர்கள் நூற்றுமேருக்கு விருத்திகளை நியமித்தா னென்று தஞ்சாவூர் பெரியகோயிற் கல்வெட்டுக்களுள் ஒன்றிற் கூறப்பட்டுள்ள சாமந்தாராயணத் தொண்டைமான் என்பவன் மற்றொருவன். 'சேக்கிழார் நாயனார் சகோதரருக்கு அநபாயச் சோழமகாராஜன் தொண்டைமான் என்னும் பட்டப்பெயர் கொடுத்ததாகச் சேக்கிழார் நாயனார் சரித்திரத்தால் தெரியவரு கிறது. தொண்டைமான் என்பது முற்காலத்தில் பல்லவர்கள் அரசாட்சிசெய்த நாட்டின் பெயர். இந்நாட்டுக்கு ஜயங்கொண்ட சோழமண்டலமென்று மற் றொரு பெயருண்டு (நாப்பகதூர் வி. வெங்கையரவர்கள் எழுதியது.)

அரும்பதமுதலியவற்றின் அகராதி. ௫௮௫

தோன் திமலை, 399.
 க்க - சுடுக, 57.
 கர் - கோயில், 6; நகரம், 23, 148.
 கா ஆல் - நகுஜின் திலேன், 253.
 குதக்கனர் - சிரிக்கத்தக்கார், 72.
 கை - மகிழ்ச்சி, 212.
 கைப்புலவாணர், 387.
 ச்சுவர், 360.
 ச்செள்ளை (நச்செள்ளை), 278.
 ச்சை - ஆசை, 15. [387, 398.
 ச்சைவர் - விரும்பிவந்தோர், 170, 373,
 ச்சைவேட்கை - நச்சியவிரும்பம், 3.
 நடப்பிற்குரியோர், 190.
 நட்பு, 190, 216 - 7.
 நடத்திசின் - நடப்பாயாக, 255.
 நடுக்கு - நடுக்கம், 2.
 நடுகல், 221, 223, 232, 260 - 61,
 263 - 4, 306, 314, 329, 335.
 நடுகலாயினன், 221.
 நடுக்கு - தலையசைத்துக்கொண்டாட,
 நடுகாள் யாமம், 189. [145.
 நடை, 312.
 நண்ணர் - பகைவர், 23.
 நண்பல், 384.
 நண்பு, 71.
 நண்மையன், 380.
 நணி - அணிமை, 154, 253.
 நணினணியிருந்த, 177.
 நத்தை, 261.
 நந்தினேந்தை, 266.
 நம்பி - விரும்பி, 136.
 நம்பி நெடுஞ்செழியன், 239.
 நயந்து - மகிழ்ந்து, 59; விரும்பி,
 நயம் - இன்பம், 145. [144.
 நயவ - நியாயத்தையுடையன், 58.
 நயவரு, 308.
 நயன் - ஈரம், 227.
 நகம், 5.
 நரந்தக்கோதை, 302.
 நரந்தம் - நரந்தப்பூ, 235.

நரந்தைப்புல், 131 - 2.
 நரம்பின்சுகிர், 381.
 நரம்பு, 308. [120.
 நரலுதல் - மூங்கிலிழைந்தொலித்தல்,
 நரி, 291, 359, 369, 373. [195.
 நரிவெருடத்தலையார் - ஒருபுலவர், 5,
 நரை, 195, 270.
 நரைக்கூந்தல், 276.
 நரைத்தலைத்தாயே, 270.
 நரைமூதாளர், 52.
 நரையின்மைக்குக்காரணம், 190.
 நல் - வறுமை; நல்குரவென்பது நல்
 வெனக் குறைந்து நின்றது; 196.
 நல்க - அளிக்க, 14.
 நல்கி - கொடுத்து, 6.
 நல்கிலும் - உவப்பிலும், 80.
 நலகூர்மை - வறுமை, 266.
 நலலவர் - பெண்டிர், 14.
 நல்லிசைவஞ்சி - ஒருதுறை; பகைவரு
 டைய இடங்கள்செய்தும்படி சென்று
 விட்டவீரனுடையவெற்றியைச்சொ
 ல்லுதல் (பு. வெ. வஞ்சி, 25); 23.
 நல்லியக்கோடன் - ஓய்மானல்லியக்
 நல்லில, 391. [கோடன், 176.
 நல்லிதையனர் - ஒருபுலவர், 393.
 நல்லூர் - பேகனூர், 144.
 நல்வினை, 195, 214, 367.
 நலங்கிள்ளி, 382.
 நல்வி - மாண்குட்டி, 2.
 நவி (நவியம்) பாயந்தமரம், 270.
 நவியம் - கோடாலி, 22, 36.
 நவியம்பாய்தல் - வெட்டுதல், 23, 36,
 நவிலுதல் - பயிலுதல், 1. [270.
 நள்ளி - கண்டரக்கோப்பெருநள்ளி;
 இவன் ஒருவள்ளல், 148-50, 158.
 நள்ளிரும் பொய்கை, 246.
 நள்ளென்மலை - நள்ளென்னும் ஓசை
 கையுடையமலை, 149.
 நளி - குளிர்ச்சி, 136; செறிவு, 66;
 பெருமை, 26.

* திண்டுக்கல்லுக்குத் தென்மேற்கே 20-மைலில் தான் திருக்குடியென்று
 ஒருமலையும், மேற்கே 14-மைலில் தோணிமலையென்று ஒருமலையும், கருநாடக்கு
 மேற்கே மூன்று மைலில் தான்றோன் திமலையென்று ஒரு மலையும் உண்டு.

நிஷுக அரும்பதமுதலியவற்றின் அகராதி.

நளிய - செறிவையுடைய, 150.
 நற்கு - நன்கு, 35, 121.
 நற்குணமில்லோர், 106.
 நதவின் வாழ்த்தி, 297.
 நறுநெய், 120, 246, 379.
 நறுநெய்ய சோறு, 396.
 நறுமடல் - ஒழுங்குகட்டில், 132.
 நறுமை - நன்மை, 29.
 நதைக்கொடியின் நாள், 168.
 நதைப்புகை, 281.
 நன்றியறிதல், 34, 175.
 நன்று - நலவினை, 34; தெரிது, 14, 75.
 * நன்னன் - ஒழுங்குநீரரசன்.
 நன்னன் மருகன், 151.
 நன்னுகனா - ஒழுங்குநீர், 381.
 நன்னெற்க்கண ஒழுங்குவதற்கு இல
 வாழ்க்கை தடையாம், 153.
 நனநதலை - அகல் தலிடம், 15, 57,
 168, 353.
 நனவந்தாணப்படும் உத்தாபம், 41.
 நனவு, 377, 381.
 நனைக்கள், 396.
 நனையின்மட்டு, 396.
 நா - நடு, 13, 47, 60.
 நாகம் - தேவருலகம், 367.
 நாகன் - நாகேசியோம் நாகம், 179.
 நாகிளம்பேடை, 326.
 நாகிளவளை, 266.
 நாகிளவேக்கை, 352.
 நாகு, 261.
 நாகுயினை, 157.
 நாகுசல் - கலட்டை, 19.
 நாகுசலவள்ளுவன், 137 - 40, 380.
 நாகுசுநெடுநன், 137, 140, 380.
 நாகுசின்மே, 137, 139, 140, 351,
 நாடகடவழித்த, 353. [380].
 நாட்கள்-காலையிலும் மது, 123.
 நாட்கொடி, 341.
 நாட்செருக்கத்தா, 316.

நாட்சோறு, 379.
 நாட்டம் - ஆராய்ச்சி, 35, 70.
 நாட்டை - நாட்டையுடையாய், 28.
 நாட்பலி, 329.
 நாடல் - ஆராய்தல், 15. [49].
 நாடல் - குறந்தரிலுடையோன்,
 நாடல்: ஐ, குறந்தரிலை, 5, 137.
 நாம - ஆராய்நது, 10.
 நாம, 2, 89, 240.
 நாம - குடிகை, 6.
 நாமமகிழ், 400.
 நாமன், 24.
 நாமலதலலாக்கற்பு, 196.
 நாமத்தமும்பிறப்பாடல், 200.
 நாமத்தகரோடு கூடலாகாது, 29.
 நாடபல - நடு, 13, 60.
 நாம் - அச்சம், 16. [74, 205].
 நாய - குதாங்குருவி; நாய், 33, 52,
 நாய-சூதலதாடுகும்நாய்; நாய், 11, 81, 170, 232, 370-71, 375.
 நாய்ப்புக்கொண்டதேதல், 170.
 நாரர் - கன், 304.
 நாரர்தேதல், 367.
 நாரர்தேதல், 400.
 நாரர்தேதல், 297.
 நாராசம், 70.
 நாலா, 24, 209, 351, 354, 384.
 நாலவேதம், 6, 15.
 நால - நாலு, 179.
 நாலு கிழவனாக, 179.
 நாவந்தழிப்பு, 177.
 நாவாய் - மரக்கலம், 13.
 நாழி, 189.
 நாலா - காலு, 29.
 நாலவை - நாலாலக்கம், 54.
 நாளிருக்கை, 29.
 நாளிரை, 283.
 நாளாலக்கம், 54, 123.
 நாலபல - நாலவருணம், 183.

* இவன் மீயுயர்கடாமென்றபாடமுத சிறப்பிக்கப்பட்டவன் ; இவன்
 ஆண்ட பங்குபாடககோட்டமென்ற நாடு வடஆர்க்காடு தென்ஆர்க்காடு பூல
 லாக்களில் அடங்கியிருக்கின்றது (ராவ்பகதூர் வ. வேங்கையரவர்கள்
 எழுதியது.)

அகும்பதமுதலியவற்றின் அகராதி. ௫௮௭

ஈற்றம் - மணம், 70.
 ஈற்றிசை, 121.
 ஈன்மறை முதலவர், 93.
 ஈச்சம், 360.
 ஈணக்கும் - கட்டும், 82.
 ஈணங்கிழிப்ப, 393.
 ஈணப்புழுக்கு, 152.
 ஈணம், 103, 125, 177, 258, 325.
 ஈணமூரி, 393. [6, 371, 384, 393.
 ஈமிர்தல் - மிகைத்தல், 14.
 ஈமிரல - ஈமிர்ந்தசோறு, 395, 398.
 ஈரப்படுபுணை, 376,
 ஈரயங்கொள்பவர்-நரகத்தைத் தமக்கு
 இடமாகக்கொள்பவர், 5.
 ஈரயத்தன்ன வறன், 376.
 ஈரலல்லோர், 345.
 ஈரனிதை, 19.
 ஈரை, 117.
 ஈலலன், 215.
 ஈலத்துக்கு முல் ஈ நூளது, 9.
 ஈலம் ஈலத்தாழ்வும் ஈதாதலும், 187.
 ஈலம்பெயரிடம் சொற்பெயரல, 3.
 ஈலமகள், 365.
 ஈலவன்மார், 375.
 ஈலவு - ஈலத்தல், 3.
 ஈலா, 112.
 ஈலியர் - ஈற்பாயாக, 2.
 ஈலியர் - ஈலைபெறுவாயாக, 166, 375.
 ஈல - ஈற்றல், 23, 44.
 ஈலைஇய - ஈலைபெற்ற, 20, 30, 55.
 ஈலைஇயர் - ஈலைபெறுவாயாக; ஈற்ப
 தாக, 24, 56.
 ஈலையுந்து - ஈலைகலங்கி, 36.
 ஈலையாமை, 29.
 ஈலவது - ஓங்கி, 4, 31.
 ஈவப்பு - ஓங்குதல், 6, 14.
 ஈழல், 219.
 ஈழலகாண் தேதல, 398.
 ஈழல்லாதஇடத்திலதளிமரம்பயன்
 படுதல், 119.
 ஈழற்ற - ஈழலைச்செய்ய, 3.
 ஈழற்றிய - ஈழலைச்செய்த, 189.
 ஈழற்றும் - ஈழலைச்செய்யும், 9, 51.
 ஈற்குமோர் - ஈற்போர், 297.

ஈற்பின் - ஈன்றால், 10.
 ஈற்ப்படை, 293.
 ஈறீஇ - ஈறுத்தி, 18.
 ஈறைக்குள்புதவு, 376.
 ஈறையருந்தானை, 156.
 ஈறையழிதானை, 314.
 ஈறையாவாழ்க்கை, 325.
 ஈற்கண்ணி வாழ்க, 198.
 ஈன்நாண்மீன் ஈலைத்திடுக, 24.
 ஈன்னாந்தறிமதி, 161.
 ஈன்னிழல வாழ்வோர், 102.
 ஈனவ - ஈன்னுடையசிலகாரியம், 35.
 ஈடுவாழக, 257.
 ஈடுவாழிய, 55.
 ஈணமொழி - ஓறுதுறை; ஓறுவீரன்
 டோர்க்களத்திற்கூறியசபதத்தைக்
 கூறுவது; 287, 369.
 ஈர் - தன்மை, 2, 9, 51, 137, 159.
 ஈர்க்கோழி, 395.
 ஈர்சசண்டை, 42.
 ஈர்சோறு, 246.
 ஈர்த்து - தன்மையையுடையது, 43.
 ஈர்த்துளி, 147, 160.
 ஈர்த்துறை, 84, 94, 96, 138, 204,
 ஈராரண செய்வழங்கி, 166. [243.
 ஈரராய, 283.
 ஈர்கலை, 266.
 ஈர்கலையைப் பெருக்க வேண்டுமென்
 ஈர்கிறைதபள்ளம், 137. [தல், 18.
 ஈர்வழங்கும் வாய்த்தலை, 24.
 ஈர்வழிப்படும் புணை, 192.
 ஈரனை, 263.
 ஈரடல், 243.
 ஈரிலலாத ஆறு, 261.
 ஈரின்முழுதி மணலெடுத்தல், 243.
 ஈரிடமிளியசாயல, 105.
 ஈலககசகை, 274.
 ஈலகண்டம், 1, 91.
 ஈலமணி, 56, 147, 150.
 ஈலமனியை உச்சியிற்றரித்தல், 150.
 ஈறு, 325, 332.
 ஈுகம், 102, 179.
 ஈுகும்பு, 249.
 ஈங்கு, 225, 389.

௩௮௮ அரும்பதமுதவியவற்றின் அகராதி.

துடக்க, 384.
 துண்கோற்சிறுகிணை, 383.
 துண்பல்கருமம், 104.
 துண்பல்குணங்கு, 352.
 துணங்கு - துண்மை, 211.
 துணுகி-மெலிந்து, 96.
 துதல்-சென்னி, 77; யானைமத்தகம்,
 துதி - துனி, 4, 31. [3, 12.
 தும்முன் - உன் தந்தை, 174.
 தும்மோரன்ன - தும்மைப்போலும்,
 துவல - சொல்லு, 24. [45, 47.
 துவலா துவட்சியணி, 185.
 துழைமீன், 391.
 துழைகல்லா - துழையாத, 21.
 துணையர் தொழில், 24.
 துணை - துனி, 42.
 தூல்விரித்தன்னகதுப்பு, 159.
 தூலரிமாலை, 284.
 தூலிழை, 136.
 தூழிலாட்டு - ஒருதுறை ; ஒருவீரன்
 பகைவருடைய சேனை கெடுப்படி
 தன் மார்க்கத்திற்குத் வேலைப்பறித்
 து எறிதல் (பு. வெ. தும்பை.
 16); 309, 310.
 தூறி-அறைத்துகொண்டு, 25; வெட்டி,
 நேஞ்சுமலிழ்த்த, 307. [93.
 நெட்டிமையார், 9, 12, 15.
 நெடியோன் - உயர்ந்தோன், வடிமும்
 பலம்பின் தபாண்டியன், 9, 114.
 நெடுங்கடை, 237, 392, 397.
 நெடுங்கழுத்துப் பரணர் - ஒருபுலவர்,
 291.
 நெடுங்கிள்ளி, 44 - 5, 47.
 நெடுங்கைவேண்மான், 395.
 நெடுஞ்செழியன், 17 - 9, 23-6, 72,
 76 - 9, 371 - 2.
 நெடுநிலைவாயில், 350.
 நெடும்பல்லியத்தனார், 64.
 நெடுமாவளவன்-சோழன் குளமுற்றத்
 துத்துஞ்சிய கிள்ளிவளவன், 228.
 நெடுமொனஞ்சி - அதியமான் நெடுமா
 னஞ்சி, 92, 206, 315.
 நெடுமொழி - வஞ்சினம், 54, 170,
 178, 298, 376; ஒருதுறை ;

சிறந்த அரசனுக்கு ஒருவீரன் தன்
 னுடைய மேம்பாட்டையுயர்த்திச்
 சொல்லுதல் (பு. வெ. கரந்தை.
 11); 298.
 நெடுவேள் - முருகன், 55.
 நெடுவேளாதன்-ஒருசிறந்தரசன், 338.
 நெய், 44, 65, 384.
 நெய்தல் - சாக்காட்டுப்பறை, நெய்தம்
 கொடி, 48, 61, 194, 209, 339,
 389.
 நெய்தலங்கானல் - இளஞ்சேட்சென்
 னியின் ஊர் ; இது நெய்தலங்காலை
 யெனவும் வழங்கும், 10, 203.
 நெய்தற்பறை, 194.
 நெய்தற்பூ, 209.
 நெய்துள்ளிய வறை, 386.
 நெய்நறை, 329.
 நெய்மீதி-நெய்யால் மிதித்துத் திரட்
 டப்பட்ட கள்ளம், 44, 299.
 நெய்யுலை, 261.
 நெருஞ்சிப்பூ, 155.
 நெருந்தறு, 143, 147.
 நெருநை-சேந்து, 249, 316, 319.
 நெருப்பு, 2, 41, 125.
 நெல், 24, 33, 35, 97-8, 186, 209,
 நெல்லரிஞர், 348. [384, 399.
 நெல்லரி தொழுவர், 379.
 நெல்லறுப்பார், 42, 348.
 நெல்லி, 91, 170, 314, 386.
 நெல்லிக்கனி, 91.
 நெல்லிக்காழ் - நெல்லிவிதை, 314.
 நெல்லிவேலி, 170.
 நெல்லிக்குப்பை, 171.
 நெல்லுகுத்துப் பரவுங்கடவுள், 335.
 நெளிமருங்கு - குழிந்த இடம், 18.
 நெளிய - வருந்த, 168.
 நெற்கதிர், 22, 49, 338.
 நெற்கதிர்வேய்ந்த கூரை, 22.
 நெற்கவளம், 44, 171, 184, 337.
 நெற்களம், 337.
 நெற்கூடு, 148, 287, 376, 391.
 நெற்கூடு - நெற்போர், 61.
 நெற்பொலி, 230.
 நெற்போர், 24, 61, 209, 390.

அரும்பதமுதலியவற்றின் அகராதி. ௫௮௯

ிறி - ஒழுக்கம், 2; முடக்கம், 160.
 ிறிமாணவையம், 224.
 ி - ஈரம், 3.
 ிமி - சக்கரம், 3.
 ிமியோர், 270.
 ிநத்தல் - அழித்தல், 97.
 ிநப்ப, 240.
 ிநவர - இரங்க, 146.
 ிநாச்சித்தழை, 271-2.
 ிநாச்சித்தினை - மதிலைக்காக்கும்வீரர்
 கள் குழிய போர்ப்பூவைப் புகழ்
 வது, 109 - 111, 271 - 2, 299.
 ிநாச்சிநியமங்கிழார்-ஒருபுலவர், 293.
 ிநாச்சிநியமம், 293.
 ிநாடுத்து-விற்று, 343, 399.
 ிநாடை - விலை, 352.
 ிநாதுமலாளர்-குறளைகூறுவார், 35.
 ிநோக்கின்று-நோக்கியது, 141.
 ிநோகு - நோவேன், 116, 234.
 ிநோய், 245.
 ிநோற்றிசின் - பொறுப்பாயாக, 202.
 ிநோற்றோர், 367.
 ிநோன்-வலி, 14, 75.
 ிநோன்மல் - பொறுத்தல், 157.
 ிபஃறுளியாறு - வடிம்பலம்ப ிசின்ற
 பாண்டியனா லுண்டாக்கப் பட்ட
 ிபஃறோர், 347. [தோராறு, 9.
 ிபக்குடுக்கை னன்கணியார் - ஒரு புல
 வர், 194.
 ிபகட்டிலைப்பாசி, 392.
 ிபகடு - ஏர், 35 ; கடா, 60, 90,
 366, 395, 399 ; பரப்பு, 13,
 152; வலி, 88, 96, 390.
 ிபகடுதரு பெருவளம், 390-91.
 ிபகடுபல வாழ்த்தி, 383.
 ிபகரும் - கொடுக்கும், 116.
 ிபகல்-சூரியன், 2 ; நடுவுநிலைமை, 17;
 ிபகற்பொழுது, 8; பகுத்தல், 249.
 ிபகழி - அம்பு, 152.
 ிபகன்றை - பகன்றைப்பூ, 235, 393.
 ிபகைத்தெரியல், 280, [15.
 ிபகைமேற்செல்வைப் பாடினிபாடுதல்,
 ிபகையரசர்கொடுத்ததிதைகளை அரசர்
 பரிசிலர்க்குக்கொடுத்தல், 22.

பகைவர், 6, 74, 92, 213.
 பகைவாநாட்டைச்செடும்புகையால் அரசு
 சன்மாலை வாடுகவென்றல், 6.
 பகைவாநாண்மீன் நிலலாமற் பட்டுப்
 போவதாகவென்றல், 24.
 பகைவருடையஅரணிம் கொண்டபொ
 ருள்களைப்பரிசிலர்க்குக்கொடுத்தல்,
 6, 103.
 பகைவருடைய இடங்கள் அவரிடத்தே
 யிருப்பவும் அவற்றைப் பாணர்க்குக்
 கொடுத்தல், 203.
 பகைவருடையகாவன்மரத்தில் தமது
 யானையைக்கட்டுதல், 57.
 பகைவருடையகாவன்மரத்தைவெட்டு
 வித்தல், 23, 36, 57.
 பகைவருடையநாட்டின்கணுள்ள ஊர்
 களைச்சுடுதல், 6, 7, 16, 23, 57,
 103.
 பகைவருடையநாட்டுவயலில் தமது
 குதிரைமுதலியவற்றைச் செலுத்து
 தல், 15.
 பகைவருடையநாட்டுவயலைக்கொள்ளை
 யூட்டுதல், 7, 16, 57.
 பகைவருடைய நாட்டைக்கைக்கொண்
 டு பரிசிலர்க்கு இனியனசெய்தல்,
 12.
 பகைவருடையநாட்டையும் அரண்களை
 யும்அழித்துக்கழுதையேரால் உழு
 து வரகுகொள் முதலியவற்றைவி
 தைத்தல், 15, 392.
 பகைவருடைய பொருள்களில் தாம்
 கொள்வனவற்றைக்கொண்டு பிறவ
 ற்றைச் சிதறிவிடுதல், 23.
 பகைவருடையபொருள்களைத் தம்வீர
 ராற்கொள்வித்தல், 23.
 பகைவருடையமனைமரங்களை விறகாக்
 கொள்ளுதல், 16.
 பகைவருடையமுடிப்பொன்னால் கழல்
 செய்வித்துப்புகைதல், 40.
 பகைவருடையமுரசுத்தைவெளவுதல்,
 25 - 6, 72, 179.
 பகைவருடைய யானையின்மேற்றிப்பட்
 டப்பொன்னால் தாமரைமலர்செய்வி
 த்துப் பாணர்க்குச்சூட்டுதல், 126.

கோ அரும்பதமுதலியவற்றின் அகராதி.

பகைவாரை அழிக்கத் தொடங்குகால
பசுமுதலியவற்றை நோக்கி நீர் விலகு
மினென்றல், 9.
பங்குனிமாதம், 229.
பசுநன் - செவ்வீத்தனை, 258.
பச்சை - தோலு, 164, 288.
பசுநதேவீ, 159.
பசுப்பு, 81.
பசுவை - பொன்னிதம், 155.
பசுவிலை, 392. [230, 400.
பசு, 69, 136, 141, 150, 163,
பசுதினம் - ரங்கிய, 159 - 60, 370.
பசுப்பகைக்குதல் வல்லார், 400.
பசுப்பிணிமருத்துவன், 173.
பசு, 34, 138, 259.
பசுக்கன்று, 275.
பசுத்தொழு, 171.
பசுநீரை, 224, 230, 269.
பசுப்பாலு, 386.
பசுப்புண், 100.
பசும்பொன் - ஒட்டற்றபொன், 141.
பஞ்சவர் - பாண்டவர், 58.
பஞ்சி - பஞ்சு, 116.
பஞ்சிகளையாபுஷா, 353.
பாபிலம் - தொட்டி, 62.
பட்டமாறு - பட்டையாலு, 93.
பட்டம் - பட்டா, 13, 134.
பட்டி, 371.
பட்டை - பட்டை, 23.
பட்டை - பட்டை, 24.
பட்டையு - பட்டைக்கல், 260.
பட்டை, 334.
பட்டை - பட்டை, 6, 98, 126,
166, மட்டை - பட்டை, 140, 197,
பட்டை, 326. [375.
பட்டை - பட்டை, 145. [தலு, 172.
பட்டைக்கடையா, பட்டைக்கடையா
பட்டை - பட்டை, 48.
பட்டை - பட்டை, 47, 113.
பட்டை - செவ்வீ, 383.
பட்டை, 378.
பட்டை, 319, 325.
பட்டை - பட்டை, 24.

பட்டம், 141, 145.
படியினை - படியித்தனை, 15.
படியம், 349.
படியார் - படுக, 202.
படு - மடு, 319, 332.
படுக்கும் - உண்டாக்கும், 20.
படுக்கை, 310, 317.
படுத்த - வீழ்த்த, 19.
படுத்து - செய்து, 24.
படுதல் - ஒலித்தல், 72.
படு - தோட்டத்து, 34.
படுமகங்கிடக்கை, 278.
படுமணி, 72, 351.
படுமலை - ஒருவகைப் பாலுப் பண், 135.
படை - ஆபுதம், 3, 15, 371; குதி
ரைக்கலம், 116, 135; கொளுத்து,
177, 326.
படைக்கலக் கொட்டிலு, 95.
படைக்கலம்பயில்வோர் செய்கை, 169.
படைத்திசினோர் - படைத்தவர், 18.
படைப்பு - செல்வம், 22, 82.
படைமடம் - வீரல்லாதார் மேலும்
முதுகிட்டார் மேலும் புண்பட்டார்
மேலும் முததார் இளையார் மேலும்
கொள்செய்ததற்குச் செல்வதலு, 142.
படையிறத்திலுதலார் பொருதல் ஆற
படைவார், 42. [ப்போர், 62.
படை - இராசதானி, 202.
பண், 307.
பண்டக்கோத்த மயணடி, 90.
பண்டம், 102, 393.
பண்டை - முன், 10.
பண்டை - அடைக்க, ஏற, 12.
பண்டை - சிறுபுத்தொழில்பண்ணன்,
70, 173; வல்லார்த்தொழில்பண்
பண், 181, 388.
பண்டத்தொகைப் பறத்துப் பிறந்த
அ. தொழித்தொகை, 120, 135.
பண்டபாட்டு, 6.
பணி - வலு, 17.
பணியார் - தாழக, 6.
பணை - குதிரைப்புகி, 178; பெருமை,
15, 72; மருதநிலம், 16; யானைக்
கூடம், 23.

அரும்பதமுதலியவற்றின் அகராதி. இக்க

ஜீணமருள் தாள், 371.
 ஜீணயம், 316.
 ஜதத்தை-செவ்வியையுடையாய், 40.
 ஜதம் - உணவு, 2, 23, 303; கால், 4; காலம், 4; செவ்வி, 40, 120, 124; தரம், 151.
 ஜலே - ஒருகண்மர்க்கணையென்றும் பறை, 64, 103, 152.
 ஜதம். முக, 400.
 ஜனொண்கணம், 1. [264.
 குக்கை - கந்தர்வியல, 3; துண்டை, 230, 260, 320, 324, 331.
 கயக்குறை, 188.
 யந்த - பந்த, 27.
 யம் - யன், 58.
 யம்பு - பம்பு, 17.
 யயிலை - பச்சை, 305.
 யயதம்புநெறம், 297.
 யய - பிரயோகம், 7. [பக, 134.
 ய - கருதாது கொடுக்கவேண்டியென்றும்
 யமா - மிகக்கூடுகள் ஒன்றை யத
 ய - பின்னறுகிழைக்காமலுரைக்க - மம்பு,
 யமாசரல், 370. [157 - 8.
 யிரும் - அழைக்கம், 158.
 யிரத்தல் - செந்தல், 21.
 யிரதரி - புகாந்தல், 34.
 ரகசும் - பரகம், 5.
 பரணர், 4, 63, 90, 99, 141 - 2, 144 - 5, 336, 341, 343, 348, 352, 354, 369.
 பரதலா - தென்றைக்கடல் குறுகல மன்னர், 30, 378; குடியா, 24.
 பரம் - பாரம், 30. [170.
 பரல் - பருக்கைக்கல், 264; கயை, பராறை - 347. [-, 14, 146.
 பரி - கதி, 4; குதிரைகூட, 55; செல் பரிக்கும் - தாக்கு, 75.
 பரிசம், 343. [333.
 பரிசல், 101, 145, 147, 159, 326, பரிசுல்கடாநிலை - ஒருதுறை; 'யாவரும் பரிசில் பெற்றார்; யான் பெற்றிலேன்' எனத் தனது பரிசில் பெறும் வேட்கையைப் பரிசில் கொடுப்போனிடத்தே புலப்படுத்திக் கூறு

தல் (புறநா. 11 - வ்); பரிசெனா நீக்குதலையொழிந்த மெய்து கொண்டொருகிய தலைவர்க்குப் பரிசில் வேட்டொன் தன் கருமியினது இரம்புடையதென்பன கூறித் தான்படுத்தி டொண்டையெண்ணச் செலுத்திக் காண்க (தேவல். புறநா. 35. -); 11, 101, 136, 139, 158-60, 164, 169, 196-9, பரிசுல்கடாநிலை, 47. [209-11, 266.
 பரிசுல்கடாநிலை - ஒருதுறை; பரிசுல்கடாநிலை - அதுவாய் தருவதும் தெரையாய்வும் செலுத்தியுள்ள பரிசுல்கடாநிலை (புறநா. 162 - ப); அதுவாய் புகழைக் காண்க (பரிசுல்கடாநிலை) பரிசுல்கடாநிலை - அதுவாய் தெரையாய்வும் கொடுத்தல் (பு. வெ. பாடாண். 140, 152, 162, 165, 397, 399. பாடாண் - தெரையாய் தாள், 14, 38, 121, 135, 168, 237.
 பரிசுல்கடாநிலையாய், 200.
 பரிசுல்கடாநிலை - தெரையாய், 569.
 பரிசுல்கடாநிலையாய், 140.
 பரிசுல்கடாநிலையாய், 208.
 பரிசுல்கடாநிலை, 206.
 பரிசுல்கடாநிலை - தெரையாய், பரிசுல்கடாநிலை - தெரையாய் இரம்புடையதெனச் சொல்லுதல் (பு. வெ. பாடாண். 5); 126, 135, 137, 148, 154, 161, 163, 168, 200 - 08, 379.
 பரிசுல்கடாநிலை - பரிசுல்கடாநிலை, 6.
 பரிசை, 16 - 7, 97.
 பரிசல் - ஒருதல், 97.
 பரிசு - ஒருதல், 229.
 பரிசு - இயக்கம், 30.
 பரிசு - இரம்புதல், 172.
 பரிசு - அன்பு, இரக்கம், 184.
 பரிசு - இயக்கம், 4.
 பருக்கைக்கல், 36, 246, 257, 264.
 பருகுவன்னவேட்கை, 207.
 பருத்தி, 299, 324, 393.
 பருத்திப்பெண்டு - பருத்திதாற்கும் பெண்டு, 125, 326.

கூட அரும்பதமுதலியவற்றின் அகராதி.

பருத்திவிடு, 393.
 பருத்தவேலி, 299, 324.
 பருதி, 174, 224.
 பருதிருழந்த நிலம், 358.
 பருந்தின்சிறகு, 150.
 பருந்து, 3, 43, 62, 64, 179, 269,
 271, 288, 343, 360, 370, 373.
 பருவிழை, 376.
 பருஉக்குந்தரிசி, 399.
 பஸ்காழ்க்கோதை, 302.
 பஸ்காழ்மாலை, 269.
 பஸ்கேள்வி, 360.
 பஸ்பாடு - பலபடி, 211.
 பஸ்புகழ், 160.
 பஸ்லி, 256.
 பஸ்ஸியம், 281.
 பஸ்ஸியாடுதல் - ஒருவகைஉழவு; தாளி
 யடித்தலென வழங்கும், 120.
 பலகை - கேடகம், 15, 282.
 பலராமன், 56, 58.
 பலாப்பழம், 109, 200, 235 - 6.
 பலாமரம், 109, 128- 9, 140, 150,
 158, 200, 380.
 பஸி, 52, 143, 363, 374.
 பஸிபெறுமுரசம், 362.
 பவணழிந்து, 109.
 பவர் - கொடி, 76, 109.
 பவழம், 218.
 பழங்கண்வாழ்க்கை, 393.
 பழஞ்சோறு, 395, 399.
 பழத்தின்னைபைக்கனி, 225.
 பழந்துணி, 69, 136, 138, 150, 376,
 385, 390, 392 - 3, 398, 400.
 பழம்புள் போதல் தீயந்மித்தம், 20.
 பழனம் - பொய்கை, 61; வயல், 13,
 334.
 பழி - குற்றம், 9; வசை, 227.
 பழிச்சி - வாழ்த்தி, 113.
 பழிச்சுதல் - ஒருதுறை; துதித்தல்,
 83 - 5. [107.
 பழித்ததுபோல் புகழ்தல், 12, 95,
 பழிதாரா - பழிக்கப்படாத, 157.
 பழுத்தமாத்திற் பறவைகளொலித்தல்,
 173, 370.

பழுனி - முதிர்ந்து, 113.
 பழுனிய - முதிர்ந்த, 377.
 பழையணர், 37.
 பழையசுவர், 211.
 பள்ளம், 102.
 பள்ளி - சாலை, 33. [தப்படுதல், 225.
 பள்ளியெழுச்சிக்காலத்தே சங்கம் ஊ
 பற்றலிலியர் - பற்றுகொழிக, 6.
 பற்றுக்கோட்படல், 74.
 பறந்தலை - பாசறை, 64; பாழ், 23;
 பாழ்ப்பட்டவிடம், 225, 270, 360;
 பாழிடமாகிய புறங்காடு, 240;
 போர்க்களம், 19, 35, 66, 287,
 373.
 பறம்பு - பாரியென்னும் வள்ளலு
 டையமலை, 108 - 10, 113, 158,
 176, 201, 337; அவனுடைய
 நாடு; அது முந்தாறுணர்களையுடைய
 யது, 110, 118.
 பறம்புநாடு, 110.
 பறம்புமலைச்சுனை, 176.
 பறவைக்கூடு, 397.
 பறவைநிமித்தம், 68, 124, 204.
 பறை, 68, 371.
 பறைந்த - நீங்கின, 4, 359, 376.
 பறையன், 335.
 பன்மாண் - பலபடி, 160, 365.
 பன்மையொருமைவழுவமைதி, 125.
 பன்றி, 168.
 பன்றி உழுதல், 249.
 பன்னலவேலி, 345.
 பன்னுடையாற் கள்ளைவடித்தல், 170.
 பனங்கருக்கு, 29.
 பனங்கிழங்கைச்சுட்டு உண்ணல், 225.
 பனங்குடை - பனையோலையாற் செய்ய
 யப்படுமுண்கலம், 177, 352.
 பனந்துண்டம், 33.
 பனந்தோட்டையும் வெட்சிபூவையும்
 வேங்கைப் பூவோடுசேர்த்துத்தல்
 யில் அணிதல், 100.
 பனந்தோடு, 22, 43.
 பனம்பழம், 225.
 பனம்பிசுர், 225.
 பனம் புடையல், 99.

அரும்பதமுதவியவற்றின் அகராதி. ௫௬௩

பனி, 331, 383, 392.
 பனிக்கும் - நடுங்கும், 42, 145.
 பனிச்சை - கழன்மணியின் துகளியாத்
 கூறுபடுத்துச் சுருட்டப்பட்ட கூர்
 தல்முடி, 97.
 பனிபடுவியல், 374, 392.
 பனுவல் - இசைப்பாட்டு, 127, 135;
 கேள், 237; சுதிர்ச்சுபஞ்சு, 125.
 பனை, 24, 35, 45, 61, 85, 100, 161,
 பனைக்கை, 340. [225, 297, 338.
 பனைக்கொடி, 56.
 பனை நுகும்பு, 249.
 பனை நுகு, 225, 389. [22.
 பனைப்பொழ் - பனந்தோட்டி என்பிளவு,
 பனையினடிக்குமுழா உவமை, 85, 375.
 பனையோலையால் அலங்கரித்தல், 295.
 பா - பரப்பு, 15, 72.
 பாகற்கொடி, 16, 399.
 பாகார் மண்டிலம், 367.
 பாகு - வெல்லப்பாகு, 381.
 பாசவல் - செவ்வி அவல், 63.
 பாசறை - பாடிவீடு, 22, 31, 33,
 62, 64, 69, 285, 293, 301,
 304, 309, 362, 371 - 3, 397.
 பாசறைக்குத் கடல் உவமை, 294 - 5.
 பாசறையீர், 285. [பாசி, 392.
 பாசி = பிராசி - கிழக்கு, 229; நீர்ப்
 பாசியன்ன உடை, 390.
 பாசிவேர்புரை சிதாஅர், 392.
 பாடற்றறை இருபத்தொன்று, 152.
 பாடன்மார் - பாடுதலைத் தவிர்வார், 375.
 பாடாண்டினை - ஒருவனுடைய கீர்த்
 தியும் வலியும் கொடையும் அளி
 யும் ஆகிய இவற்றைத் தெரிந்து
 சொல்லுதல், 2, 3, 5, 6, 8, 15,
 30, 32, 34 - 5, 38, 40, 48,
 50, 55 - 6, 58, 60, 64, 68,
 70, 91 - 2, 95 - 7, 101 - 3,
 105 - 8, 122 - 4, 126 - 42,
 148, 165, 168 - 9, 171 - 3,
 175 - 7, 184, 196 - 212,
 215 - 6, 266, 367, 374, 400.
 பாடாண்பாட்டு - ஒருதறை; ஒருவனு
 டைய ஒளி ஆற்றல் நகை அளி

என்னு மிவற்றை ஆராய்ந்து சொல்
 லுதல் (பு. வெ. பாடாண். 1); 260,
 பாடிற்று - கூறிற்று, 34. [283-4.
 பாடினி - பாணிச்சி; விமலி, 11, 242,
 361, 364. [மம், 197, 289.
 பாடு-ஒலி, 49; செவ்வி, 120; முறை
 பாடுகம் - பாடுவேம், 32.
 பாடுதுறை - பாடப்படும் போர்த்துறை,
 பாடுநர் - புலவர், 135. [21.
 பாடுவோர், 221.
 பாடை, 360, 363.
 பாண்கடன், 203.
 பாண்சேரி, 348.
 பாண்டரங்கண்ணனார் - ஒருபுலவர், 16.
 பாண்டவர், 2.
 பாண்டிக்குதிரைச்சாக்கையவன், 178.
 பாண்டிநாட்டிலேழரண்க ளிருந்தனம்,
 33.
 பாண்டியர், 3, 33, 55, 58 - 9, 179.
 பாண்டியர் வேம்பின் தளிர்நோடு உழி
 னையையணிதல், 76 - 7, 79.
 பாண்டியன் அறிவுடைநம்பி, 184, 188.
 பாண்டியன் ஆரியப்படைகடந்தநெடுஞ்
 செழியன், 183.
 பாண்டியன் இலவந்திகைப்பள்ளித்து
 ஞ்சிய நன்மாதன், 42, 55-7, 196,
 198. [ரும்பெயர்வழுதி, 3.
 பாண்டியன் கருங்கை யொள்வாட் பெ
 பாண்டியன் கானப்பேரகடந்த உக்கி
 ரப்பெருவழுதி, 367
 பாண்டியன் கீரஞ்சாத்தன், 178.
 பாண்டியன் கூடகாரத்துத் துஞ்சிய
 மாதன்வழுதி, 51 - 2.
 பாண்டியன் சித்திரமாடத்துத் துஞ்
 சிய நன்மாதன், 59.
 பாண்டியன் தலையாலங்கானத்துச்
 செருவென் நெடுஞ்செழியன், 17,
 23-6, 72, 76 - 9, 371 - 2.
 பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன், 18-9.
 பாண்டியன் பல்யாககாலமுதகுடுமிப்
 பெருவழுதி, 6, 9, 12, 15, 64.
 பாண்டியன் மறவன், 179.
 பாண்டியன் வெள்ளியம்பலத்துத்துஞ்
 சிய பெருவழுதி, 58,

டுகூச அரும்பதமுதலியவற்றின் அகராதி.

பாண்டில் - இன்னி, 97.
 பாண்பசிப்பகைஞன், 180.
 பாண்பாட்டு - ஒருதுறை ; பெரும்
 போர்செய்து டட்டவீர்க்குச் சாப்
 பண்ணைப் பாடிப் பாணர்தம் கடன்
 கழித்தலைக் கூறுவது (பு. வெ.
 தும்பை. 14); 260, 283-4, 311.
 பாணர், 11, 29, 34, 69 - 70, 115,
 126 - 7, 135, 141, 173, 212,
 235, 242, 244, 285, 324, 326-
 7, 334 - 5, 364, 398.
 பாணர்க்குப் பொற்றும்ரைப்புக்கொ
 டுத்தல், 11-2, 29, 69, 319, 364.
 பாணர்க்கு மதுக்கொடுத்தல், 324.
 பாணர்களை உண்பித்தல், 33 - 4.
 பாணர்சுந்தம், 212.
 பாணற்றுப்படை - ஒருதுறை ; மலையுழி
 யிற் பாணனை வழிப்படுத்துதல்
 (பு. வெ. பாடாண். 28); 68-70,
 138, 141, 155, 180.
 பாணி - ஓசை, 194; சமயம், தாடம்,
 பாத்தி, 386. [209; டட்டி, 381.
 பாதகங்கள், 34.
 பாதிரிவு, 229.
 பாதிரிமரம், 70.
 பாதிரியரும்பு, 399.
 பாம்படிக்கக் கோல, 89. [தா, 211.
 பாம்பின் தலைகொடுப்படி இடையொலித்
 பாம்பின்பை, 37, 126.
 பாம்பின் புற்று, 309.
 பாம்பு, 17, 58, 366, 382, 393, 397.
 பாம்பு தோலுரித்தல், 260.
 பாம்புரிய என் கலிக்கம், 383, 397.
 பாழுநீர் - சேரநாட்டுநீர்தோர் ,
 பாய், 246, 317. [203.
 பாய்தல் - பரத்தல், 24.
 பாய்மரம், 30.
 பாயல் - ஒருமலை, 398.
 பாயுத்து - பாயும், 24.
 பார் - முரம்புநிலம், 265; வண்டிப்
 பார், 185; வலியநிலம், 14.
 பார் கடை வெருகு, 326.
 பார்ப்பனவாகை - ஒருதுறை; கேட்கக்
 கடவண 'கேட்டுத் தலைமை பெற்ற

அந்தணனை யாகத்தால் வெற்றி
 யைப் பெருக்குதல் (பு. வெ. வா
 கை. 9); 166, 305.
 பார்ப்பார், 34, 43.
 பார்ப்பார்க்குப் பொன்னைத்தாரைவார்
 த்துக் கொடுத்தல், 367.
 பார்ப்பார்ப்படுக்க - பார்ப்பார்க்கு வாழ்
 க்கைப்படுத்த, 113.
 பார்வல் - பார்த்தற்குரிய இருக்கை, 3.
 பார்வை - பார்வையிருகம், 320.
 பார்வைமடப்பிணை, 320.
 பாரதப்போரில் ஒருசேரன் இருவகைப்
 படையையும் உண்பித்தது, 2.
 பாரதம்பாடிய பெருந்தேவனார், 1.
 பாரம் - பரிக்கப்படுஞ்சுற்றம், 145.
 பாரி - ஒருவள்ளல், 105 - 20, 158,
 176, 200-02, 236. [176, 337.
 பாரிபறம்பிற்சுனை காணுதற்கரியது,
 பாரிமகளிர், 112, 200 - 02.
 பாரி முல்லைக்கொடிக்குத்தேர்கொடுத்
 பாரிவேள், 105. [தது, 200 - 01.
 பால் - ககம், 22 ; விதி, 34, 75,
 168, 176, 236, 328.
 பாலில் உறையைத்தெறித்தல், 276.
 பாலையாடிய பெருங்கடுக்கோ - ஒரு
 பாலையாணை, 233. [புலவர், 282.
 பாலு, 399.
 பாலின்பா, 17. [11, 33, 235.
 பாவை - கண்மணிப்பாவை, பிரதிமை,
 பழம், 23, 225, 381.
 பாலூர், 132, 155.
 பாலூர்வெருகு, 155.
 பாத்பாண, 65.
 பாதிய - துணியாகிய, 150.
 பாது, 360.
 பாதுபட, 359. .
 பாதமயிர், 29, 374, 377.
 பாதமயிர்க்குநிமி, 279.
 பாதமயிர்த்தலை, 29.
 பாதை, 118.
 பாதை, 168, 257, 371.
 பிசிர - பனங்குருத்து 125; பாண்டி
 நாட்டிலுள்ளதோர், 67, 191,
 212, 215 - 6, 225.

அரும்பதமுதவியவற்றின் அகராதி. நுகுநு

பிரார்த்தை=பிரார்த்தையார் - ஒருபுல
வர், 67, 184, 191, 212, 215-7.
பிட்டன் - பிட்டன்கொற்றன், 168 -
பிட்டை, 373. [72.
பிடர் - கழுத்து, 3.
பிடஹர் - சோழநாட்டில் உழைப்பார்க்கு
கிழக்கேயுள்ளதோர், 395.
பிடி-கைநீட்டு=கைப்பிடி, 98; பெண்
பிடித்தெறிவேலு, 369. [யாழை, 308.
பிடியும் கன்றும், 181.
பிடியுயிர்ப்பு, 345.
பிண்டம் - எணவகை எச்சத்து
நொன்று; மணைபோலப் பிறப்பது,
28, 234.
பிண்டத்தபொருளா, 184, 372.
பிண்டோதகக்கிரியை, 9. [245.
பிண்டஞ்சுருதற்குக்கும் விதகு, 239,
பிண்டத்தைத்தாழியார்க்கவிததுப்புதை
த்தலு, 228, 238, 250.
பிணப்படுக்கை, 245 - 6.
பிணி - கட்டு, 25; நோய், 9.
பிணிக்கொண்ட-கட்டுதலுச்செய்த, 3.
பிணிமுகம் - மயிர்; முருகக்கடவுள்
ஏறும்பாணியுமாம், 56.
பிணிமூசு, 388.
பிணை - டெண்மான், 2, 320.
பித்தை, 371.
பிதிரா, 9.
பிரமதேவர், 194, 357.
பிரித்தமகளிரா, 194.
பிழையாத - தவறுத, 3.
பிள்ளைகா, 117, 198, 211, 250, 273.
பிள்ளைகளிலுலோ பயனையுடையாரென்
பது, 188.
பிள்ளைகளின் இளஞ்சொல், 92. [160.
பிள்ளைகளின் துயரைத் தாய் போக்கல்,
பிள்ளைப்பெயர்ச்சி - ஒருதுறை; காரி
யென்னும்புன் தங்குக்கும் அந்நிதித்
தத்திற்கு அஞ்சாமற்போய்ப் போர்
செய்த வீரனுக்கு அரசன் தண்ணளி
பிள்ளைப்பேறு, 82. [செய்தலு, 259.
பிள்ளையஞ்சிறார், 380.
பிள்ளையரவு, 242.
பிள்ளைவிறு, 342.

பிற்றைநிலை-வழிபாட்டுநிலை, 183.
பிறக்கு - பிறப்பேன், 71; பின், 15,
303, 363.
பிறங்கிய - செறிந்த, 136. [49.
பிறங்குதலு - உயர்தல், 69; மிகுதல்,
பிறர்-பகைவர், 7, 40; வேற்றரசர், 12.
பிறர்க்கு முயலுவோர், 182.
பிறர்முற்றஞ் சொல்போரைத் தேறலா
காதென்பது, 10.
பிறா வறுமையைக் காணின் நாண
வேண்டுமென்பது, 107.
பிறவினை தன்வினையாய் நின்றல், 59.
பிறை, 1, 55, 91.
பிறையன்ன சதை, 378.
பின்படை, 88.
பின்பை - பின்பு, 29.
பிடு-பெருமை, 17, 35, 76; வலி,
பிரை - பிராக்கு, 116. [225, 289.
பீலி - மரலிந்தோகை, 13.
பீலிக்கண்ணி, 274.
பீலிகுட்டலு, 232, 264.
பீலித்தார், 50.
பீலியின் இழைத்தகுடம்பை, 318.
பிள் - குலு, 120, 321.
புக்கிலு - புகலிடம், 221, 375.
புகா - யானைமத்தகத்துப்புள்ளி, 3.
புகாக்கலு - புள்ளிமார்க்கலு, 152.
புகர்முகமுகவை, 373.
புகுதலு - லிங்கம்புதலு, 17, 31, 55.
புகடி - உண்ட, 395.
புகழ் - கீர்த்தி, 10, 11, 27, 29, 31,
50, 53, 56, 123, 133, 135, 145,
148, 159 - 60, 165, 168, 202,
213, 228, 359.
புகழ்மாலு, 176. [டவன், 48.
புகழ்மேம்படுதல் - புகழைமேம்படுத்த
புகா - உண்ட, 249.
புகா - ஆற்றமுகம், 30.
புகை, 103, 108, 228.
புகைஇ - புகைத்து, 281.
புகைக்கு மங்குலு உவமை, 379.
புகைவிநிந்ததுகிலு, 398.
புட்டகை, 27 - 33, 43 - 5, 47, 68,
73, 75, 225, 382, 400.

டுகுக அரும்பதமுதலியவற்றின் அகராதி.

புட்டூசல், 291.
 புடைபெயர்தல் - கீழ்மேலாதல், 34.
 புடையல் - மாலை, 93.
 புண், 281.
 புண்ணியம், 31, 39, 55, 108, 166.
 புண்வழலை, 202.
 புணர்தல் - பொருந்துதல், 11.
 புணர்நிலை, 320.
 புணரி - அலை, 2, 31.
 புணரியோர் - கூட்டினவாகா, 18.
 புணை, 367.
 புத்தேள் - தெய்வம், 22.
 புதல், 117, 333, 352.
 புதல்வர் - பிள்ளைகள், 9, 19, 250.
 புதவு - கதவு, 24, 376.
 புதம்மாவு, 395.
 புதா - ஒருவகை நாரை, 391.
 புதிதுண்ணல், 168.
 புதுக்காழ்ப்போர்வை, 399.
 புதுப்புள வறுதல் தீகிமித்தம், 20.
 புதுமடி, 390.
 புதுவது - புதிது, 42, 76.
 புதுவாரு, 120.
 புதைக்கும்பாழி, 228, 238, 256.
 புயத்து-பிடுங்கி, 28.
 புரவலர், 329.
 புரவலை - பாது காப்பாய், 162.
 புரவி - குதிரை, 2, 299, 301, 304,
 புரவி வரையாதல், 369. [368].
 புரவி வாழ்க, 373.
 புரவு - அரசிதை, 75; வினாநிலம், 260,
 297, 330, 379.
 புரவுக்கடன், 149.
 புரி - முறுக்கு, 135.
 புரிசை - மதில், 17, 224.
 புரிதல் - ஆராய்தல், 35.
 புரிந்த - உண்டாக்கப்பட்ட, 11, 29.
 புரிந்து - விரும்பி, 145.
 புரை - குந்தம், 15, 42.
 புரைமை - உயாச்சி, 36, 210.
 புரையர் - ஒத்தவர், 343.
 புல், 116 - 7, 160, 248, 360.
 புல்லணலோன், 310.
 புல்லணற்காணை, 258.

புல்லரிசி, 245.
 புல்லால் வேயந்த சிறுமனை, 120.
 புல்லாற்றார் எயிற்றியஞர் (எயிற்றி
 யார்) - ஒருபுலவர், 213.
 புல்லி - ஒருபகாரி, 385.
 புல்லிலை வஞ்சி - கருஆர், 387.
 புலனுணக்குமிப்புதல்வன், 160,
 273. [ணர், 78, 240.
 புலுலென்கண்ணர் - புற்கென் மகண்
 புல்லென்சை - புற்கென் மகண்,
 புலுலென்மலை, 331. [252.
 புலுலென்மனை - டொலிவழிந்தாய்,
 புலுவாய் - மான், 193. [250, 261.
 புலுவேய்குரம்பை, 120. [திசை, 9.
 புலம் - அறிவு, 21; இடம், 16 ;
 புலம்பல், 232, 234 - 5, 242.
 புலம்பு - தலிமை, 147.
 புலர்தல் - உலர்தல், 3.
 புலரிவிடியல், 385.
 புலவர் - அறிவுடையோர், 12, 42,
 72, 107, 135, 235, 240. [12.
 புலவாக்குயானைபுந்தேருங்கொடுத்தல்
 புலவா வாயுயான், 282. [121.
 புலவரது தஞ்சியறிந்து கொடுத்தல்,
 புலவராற்றிடடை - ஒருதுறை; புல
 வனொருவன் இரவலனாய்வந்தா
 னொருபுலவனைநோக்கித் தலைவனது
 இயல்பையும் ஊரையும் தந்தலை
 மைதோன் மக்கறி அவ்விரவலனை
 அத்தலைவனிடத்தே செலுத்துதல்
 (புறநா. 48 - வ); மிக்க அறிவுடை
 யோனாத் தேவாகனிடத்து வழிப்ப
 டுத்துதல். (பு.வே.பாடாண். 42);
 புலவிர், 333. [48 - 9, 141.
 புலவு - புலால், 14.
 புலவுதி - வெறுத்தி, 219.
 புலன் - அறிவு, 126.
 புலனுழுதுணமா - அறிவாழுதுண
 புலா - புலவு, 69. [ஊக்கற்றோர், 46.
 புலாலம்பு, 181.
 புலாவிட்டு, 326.
 புலி, 23, 33, 42, 52, 54, 73, 78,
 80, 90, 135, 152, 170, 190,
 255, 323, 398.

அரும்பதமுதலியவற்றின் அகராதி. ௫௯௭

இடப்பக்கத்திலீழ்ந்தணவை
 ிக்கண், 269. [உண்ணுமை, 190.
 ிக்கணம், 341.
 ிக்குருளை, 42.
 கெழிமால் - இருங்கோவேள் ; ஒரு
 முனிவர் தவஞ்செய்கையிற், புல்
 யொன்று அவரைக்கொல்ல வர,
 அவர் இருங்கோவேளை நோக்கி
 'இப்புலியைக்கொல்' (ஹெய்யஸுளா)
 என் றுகட்டளையிட இவன் அதனைக்
 கொன்றமையின் இவனுக்கு இப்
 பெயர் வந்ததென்று பழையசிலாசா
 தன ஆராய்ச்சி யுடையோர் கூறுவர்,
 வித்தோல், 13, 374. [201-2.
 விதுஞ்சுமிடம், 54.
 விநிதக்கவசம், 113.
 விப்பற்றுவிச்சுரூர், 374.
 விப்புரம், 202.
 விப்பொற், 33, 58, 174.
 விப்போத்து, 157.
 விப்பொறித்த கோட்டை, 174.
 விவதன், 374. [237.
 வி யானையிறைச்சியை விரும்பல்,
 விவியேறு, 157.
 விவியை அகபட்டுத்தும் யந்திரம், 19.
 விவியொடுபொருதயானை, 100. [311.
 விவைத்தி-விவைகள், வண்ணுத்தி, 259,
 விவைமகன், 82, 360.
 விவையன் துடிக்கொட்டல், 170, 287.
 விழல் - துளை, 152.
 விழைகாலாட்டல், 266.
 விழுக்கல், 363, 399.
 விழுக்கு - இறைச்சி, 152, 212.
 விழுதி, 120.
 விழை - காட்டுவாயில், 98, 205.
 விள், 47, 49.
 விள்ளிமான்கலை, 152.
 விள்ளினத்தின் இயல்பு, 209.
 விள்ளினம் ஆலம்புழத்தை உண்ணல்,
 விளி, 246, 399. [199.
 விளிக்கல், 119.
 விளிக் கூழ், 215, 399.
 விளிச்சுவை, 177.
 விளிமிதவை - விளிக் கூழ், 215.

புற்கை - மிக்கநீரால் அடப்பட்ட உண
 புற்றத்து உடம்பு, 152. [வி, 64, 84.
 புற்று, 51, 119, 152, 309, 329.
 புறக்கொடுத்து - முதுகிட்டு, 8, 308.
 புறங்காடு, 363.
 புறங்காப்ப - பாதுகாப்ப, 42, 377.
 புறச்சமயத்தோர், 166.
 புறஞ்சிறை - வேலிப்புறம், 28, 84.
 புறத்தினை நன்குரை - ஒருபுலவர்,
 176, 376, 379, 381, 384.
 புறத்தை - முதுகையுடைய, 14.
 புறந்தருநர் - பாதுகாப்பார், 35.
 புறந்தரும்-பாதுகாக்கும், 122, 312.
 புறநிலை, 211.
 புறப்படும் முகூர்த்தம், 204.
 புறப்புண - மாபிலத்தைத்துருவினபு
 புறம்-புறக்கொடை, 11. [ண், 65-6.
 புறவாய், 352.
 புறவின் துயரத்தைச் சிபிய சன் மாற்
 தியகதை, 37, 39, 43, 46.
 புறவின்முட்டை, 34.
 புறவு, 43, 319, 327 - 8.
 புறகண் - வறுமை, 46.
 புறகம் - சோறு, 34, 168.
 புன்புலம் - புன்செய், 18, 34, 117,
 புன்மேற்பிண்டம், 234. [324, 328.
 புன்றல், 374.
 புன்றலைச்சிறுஅர், 319, 322, 334,
 புன்றலைப்பெரும்பாழ், 346. [373.
 புன்றலைப்பொருநன், 390.
 புன்றலைமடப்பிடி, 308.
 புன்னை, 24, 386.
 புன்னைமாலை, 24.
 புனங்காப்போர், 49.
 புனம், 138, 143, 159, 231.
 புனாபூசம், 229.
 புனல், 7, 11.
 புனலுக்கள், 343.
 புனலம்புதடி, 176.
 புனற்சிறை - கல்லணை, 263.
 புனற்பூசல், 42.
 புனிற்றுநீர்குழவி, 68.
 புனைதல் - அலங்கரித்தல், 12; அழகு
 செய்தல், 14; செய்தல், 11.

டுகடி அரும்பதமுதலியவற்றின் அகராதி.

பூ - கூர்மை, புகர், 165, 224; பொலிவு, 13; மலர், 11; யானைநெற்றிப்பட்டம், 12.

பூக்க - பொலிவதாக, 23.

பூக்கோட்காஞ்சி - ஒருதுறை; ஒரு வீரன் தான் போர்செய்தற்குரிய அடையாளமாக அணிந்து கொள்ளும் துணைப்பூக்க கொள்ளுதலைக் கூறுவது; பூக்கோணிலையென்றும் வழங்கும் (பு. வெ. காஞ்சி. 10);

பூக்கோள், 289, 341. [293.

பூக்கணுத்தீரையார-ஒருபுலவர், 277.

பூங்குன்றன் - ஒருதலைவன், 193.

பூசல் - ஆரவாரம், 25, 266; ஓசை, 7; கழுவல், 120 [பூர், 166.

பூஞ்சாறுதூர் - சோழநாட்டுள்ளதோ பூஞ்சோலை, 33, 116.

பூக்கை மரம், 9.

பூக்கையில்லோன் யாக்கை, 69.

பூட்டு - பிணிப்பு, 141.

பூண்கட்டியதண்டு, 243.

பூணணித்தயானை, 101.

பூணூல், 166.

பூத்ததும்பின, 386.

பூதநீர், 372. [பெண்ணை, 246 - 7.

பூதபாண்டியன்: தேவபெருங்கோடகூதம், 369.

பூநான்கு, 335.

பூம்பொற்கழல், 281.

பூமி, 2, 3, 12, 20, 58, 137, 201, 203, 213, 363.

பூமிக்குக்கீழேநீர்நிலையுண்டென்பது, பூமிக்கப்படை, 30. [6.

பூவடிவமைந்த ஆடை, 274.

பூவல் - செம்மண், 319.

பூவாராடை, 274.

பூவாலஞ்சி - கருநீர், 32.

பூவாள், 224.

பூவிலை, 32.

பூவிலைப்பெண்டு, 293.

பூவம்பொள்ளம், 367.

பூவுடைப்ப, 371.

பூவைநிலை-ஒருதுறை; தருமாலின் திருவுருவோடு உவமித்துக்கூறும் கா

யாம் பூவைப் புகழ்தல் (பு. வெ. பாடாண். 4); மனிதனைத்தேவரோடு உவமித்துக்கூறுதல் (புறநா. 56, 59-வி); 8, 56, 59, 374.

பூழி-புழுதி, 120, 168.

பூழியர்பெருமகள், 387.

பூழின்சேவல், 321.

பூனை, 23.

பெட்டாங்கு-விரும்பியபடியே, 113.

பெட்டாவளவை, 399.

பெட்டி - பேணுதல், 205.

பெண் - மனைவி, 82.

பெண்கள்மதுவைப் பொற்கலத்தேற்றி

பெண்டாட்டி, 125. [யுண்ணை, 24.

பெண்டி - மகளிரா, 9.

பெண்ணை - ஓர் ஆறு, 126; பனை, 61.

பெண்ணையம்மட்டப்பைநாடு, 126.

பெணையானை, 40, 44, 130, 151, 234, 303.

பெய்மார் - வாக்கவேண்டி, 115.

பெயாக - பெயர்வானாக, 13.

பெயாத்தம் - பின்னும், 2.

பெயாதல் - உதழ்தல், 3.

பெயர்பு - கிளர்ந்து, 22.

பெயாபுறம் - சரிந்து மீளும் புறக்கொடை, 35, 284. [3.

பெயரல் - பிழாநொழியலவேண்டும்,

பெயரிய - பெயாசூறிய, 152; பெயர்த்த, 7. [209, 221.

பெயரச்சொழிப்பு, 16, 24, 137,

பெயல் - மழை, 35, 120, 381.

பெரியகள், 235.

பெரியயாழ், 152.

பெருக்கண்ணுறை, 15.

பெருக்காஞ்சி- ஒருதுறை; நீலயானை

யைக் காஞ்சிசொல்லுதல் (பு. வெ. காஞ்சிப்பொது. 2); 194, 357,

359 - 60, 362 - 6.

பெருக்காடு - புறக்காடு, 246.

பெருக்குறும்பு, 181.

பெருக்குன்றாடுதூர் - ஒருபுலவர், 147, 210 - 11, 266, 318.

பெருக்கொடை, 320. [முன், 67.

பெருக்கோக்கிள்ளி- கோப்பெருஞ்சோ

அரும்பதமுதலியவற்றின் அகராதி. நிகுக

பெருங்கோழியாட்கன்மகள் நக்கண்ணை (நக்கண்ணையார்) - புலமைவாய்ந்த ஒருபெண்பாலார், 83 - 5.
 பெருஞ்சித்திரனார் - ஒருபுலவர், 158-63, 207 - 8, 237 - 8.
 பெருஞ்செய்யாளன், 282.
 பெருஞ்சோற்றுநிலை - ஒரு துறை; பகை வருடைய வேற்றுப்புலத்தை அழித்துத் தனக்குத் தருவரென்று மிக்க சோற்றை வீரர்கொள்ளும்படி அரசன் கொடுத்தல் (பு. வெ. வஞ்சி. 23); 292.
 பெருஞ்சோற்று மிகுபதம், 2.
 பெருஞ்சோறு, 2, 220, 235, 261.
 பெருந்தலைச்சாத்தனார், 151, 164-5, 205, 209, 214. [143 - 7.
 பெருந்திணை - பொருந்தாக்காமம், பெரும்பதுமனார் - ஒருபுலவர், 199.
 பெரும்பாட்டிரம், 120, 392.
 பெரும்பிறிது - இறந்துபடுதல், 152, பெரும்புலம்பு, 350, 394. [368.
 பெரும்புலர்வைகரை, 177.
 பெரும்பெயர், 388. [178.
 பெரும்பெயர்ச்சாத்தன் - ஒரு தலைவன், பெரும்பெயர்முதலர், 398.
 பெரும்பேது - இறந்துபாடு, 138.
 பெரும்பேதுதலு, 336.
 பெரும்பேதுதலு, 238.
 பெருமாளிலக்கை - ஒரு, 176.
 பெருமிதத்தை - செருக்கினைபுடையாய், 122.
 பெருமிதம் - மிக்க மனச்செருக்கி, பெருமுதலாரோம், 244. [90, 122.
 பெருவங்கியம் - யாதுயிர் - சீர்க்கை போலும் வடிவையுடைய ஒருவகை வாத்தியம், 152. •
 பெருவாக்கொழுநன், 248.
 பெருவிசுப்பு, 83, 291 [11.
 பெற்றிகும், 378.
 பெற்றிகள் - பெற்றன், பெற்றன், பெருவருங்குரைத்து - பெருதற்கரிது, 5.
 பேகன் - வையாலிக்காப்பெரும்பேகள்; இவன் ஒருவள்ளலு, 141-6, 158.

பேகன்மயிலுக்குப்படாங்கொடுத்தது, பேணி - பாதுகாத்து, 9. [141, 145.
 பேய், 238, 373.
 பேய்க்காஞ்சி - ஒருதுறை; போர்க்களத்திலே பட்டார்க்குப் பேய் மிகவும் அச்சமுறுத்துதல் (பு. வெ. காஞ்சி. பேய்ப்பெண்டிர், 62. [17]; 281.
 பேய்மகள், 369 - 71. [11.
 பேய்மகள் இளவெயினி (இளவினி), பேய்மகளிர், 64, 356, 359.
 பேயாயம், 238.
 பேரரையம் - அரையமென்னும் நகரத்தின் ஒருபாகம், 202.
 பேராந்தை, 170, 240, 261, 359, பேரியாழ், 152. [362, 364, 370.
 பேரிப்பெண்டு, 270.
 பேரெயில், 21. [239.
 பேரெயின் முறுவலார் - ஒருபுலவர், பேழ்வாய் - பெரியவாய், 33, 152.
 பேறு - பெற்றபொருள், 154.
 பேர், 136. [நிணம், 177.
 பைஞ்ஞினம் - செவ்வியையுடைய பைஞ்ஞினம் - தொகுதி, 62.
 பைதல் - துன்பம், 41. [174.
 பைதறுகாலை - பசுமையற்றகாலம், பைந்தடி - செவ்வித் தசை, 14.
 பைந்தோட்டிமஞ்சு, 344.
 பைபய, 397.
 பையாப்பு - துன்பம், 221.
 பையெய்மன - ஒளிமழுக்கின, 238.
 பையெய் - மெல்ல, 69, 257.
 பொகுட்டு, 335.
 பொகுட்டுவிழிக்கண் மையல், 333.
 பொகுட்டெழினி, 96, 102, 392.
 பொகுவல் - ஒருபறவை, 238.
 பொங்க - மேன்மேற்கினர், 15.
 பொடிந்த - வெறுத்த, 160.
 பொத்தவரை, 240.
 பொத்தி - பொத்தியார் - ஒருபுலவர், 212, 217, 220 - 23.
 பொத்திய - மூட்டிய, 247.
 பொத்து - புரை, 212, 364.
 பொதி - பட்டை, 253. [128, 215.
 பொதியம் - பொதியின்மலை, 2, 33,

கூறும் அரும்பதமுதலியவற்றின் அகராதி.

பொதியில் - அம்பலம், பொதியின்மலை,
52, 128, 375, 390.

*பொதியின்மலை, 233.

பொதியின்மலைச்சத்தனம், 58.

பொது - மன்று, 89.

பொதுச்சொல் - பூமி பிரவேந்தருக்கும்
பொதுவெள்ளம்வார்த்தை, 8.

பொதுநோக்கு, 121.

பொதுமகளிர், 73.

பொதுநீக்கூற்றம், 135.

பொதுமை, 189, 357.

பொதுமொழி - உறுதியில்லாத வார்த்தை,
35; சிறப்பில்லாதமொழி, 58.

பொதுவியல் - ஒறுதினை; எல்லாத்
தினைகளுக்கும் பொதுவாகியஇலக்
கணக்கனைத் தொகுத்துக்கூறுவது,
18, 24, 27 - 9, 65, 74-5, 112-
21, 182 - 3, 185 - 95, 214,
217-43, 253 - 6, 280, 362 - 4.

பொதுவினை, 14.

பொந்து, 240, 364.

பொய், 59. [397 - 8.

பொய்கை, 246, 249, 287, 351, 354,

பொய்கையார்-ஒருபலவர், 48 - 9.

பொய்யாச்செக்கா, 168.

பொர - மாறுபட, 35.

பொரித்தருடு, 397.

பொரியல், 261.

பொருண்மொழிக்காஞ்சி - ஓராதமை;
முனிவா தெளிந்த பொருளைச் சொ
ல்லுதல் (பு. வெ. காஞ்சுப்பொது,
3); உயிருக்கு இம்மமமறுமைகளில்
உறுதிதருகிற பொருளை ஒருவனக்
குக்கூறுதல் (புறநா. 5, 24 - வி),
5, 24, 75, 121, 182, 93, 195, 214.

பொருத - பொரப்பட்ட, 4.

பொருதல் - முட்டிதல், 11.

பொருது - சண்டைசெய்து, 2.

பொருத்தி - அடைந்து, 10.

பொருத்தில் - ஓர், 53.

பொருத்திலிளங்கோரை-ஒருபலவர், 53.

பொருதம், 386. [பகைவர், 58, 342.

பொருநர் - சண்டைசெய்வார், 14;

பொருநரோம், 382, 386.

பொருண் - அரசன், 58, 68; பொ
ருவான், 78; வீரன், 87, 993.

பொருளை - கருவாக்குச்சரிப்பத்தலோ
டும் ஆன்டொருந்தமென்றும் ஆறு,
11, 36, 387.

பொருக்கைமணலிலும் வாழியர், 387.

பொருள், 202.

பொருள் பன்மையாயிடும் சொல
லின் ஒருமைநோக்கி ஒருமையால்
முடிதது, 63.

பொலக்கலம், 361, 367, 392.

பொலக்காசு, 353.

பொலந்தாமரை, 361.

பொலந்தார், 343.

பொலந்தேர், 4.

பொலம் - பொன், 2, 50.

பொலம் அடக்கலிமா, 116, 359.

பொலம்பூச்சும்பை, 2.

பொலிந்த - சிறந்த, 1.

பொலியா - பொலிக, 387.

பொழிந்த - பொழிந்தேன், 203.

பொழுதமுததண்ணல், 248, 399.

பொருகம்பி, 135.

பொருகலத்தில் உண்ணல், 160.

பொருதையால் அலக்கரித்தருதினா,
சே, ம-னை, 123, 135, 177.

பொருபந்துமை, 2.

பொருநளி உழுகை, 50.

பொருநரை, 29, 126, 141, 319.

பொருதும்பை, -, 24, 97.

பொரு - இலக்கணம், 161; இலாந
சனை, 58; எந்திரம், 19; ஒளி,
161; கொழுதது, 13.

பொருச்செவ, 383.

* இம்மலை பொருதல என்றும் பொருதல என்றும் பூர்வகாலத்திற் கூறப்
பட்டுள்ளது. அவலோகிதேசுவரன் என்ற பெயர்த்தமுனி இம்மலையின்மீது
இருந்ததாகச் சொல்லுவதுண்டு (ராய்பகதூர் வி. வெங்கையசுவரர்கள்
சமுதிபத.)

அரும்பதமுதலியவற்றின் அகராதி. சுருக

பாறியிர்வாரணம், 398.
 பாறுத்தல் - தாங்குதல், 58.
 பாறை - சிறுகுவடு, 118; பாரம்,
 பாறையன் - சேரன், 53. [345.
 பாறையாற்று கிழான்-ஒருதலைவன்,
 பாறையாறு - ஓடர், 391. [391.
 பொன் - இரும்பு, 14, 15, 152,
 218, 233, 356, 384. [166.
 பொன்படு நெடுவரை மேற்குள்ளது,
 பொன்படுமால் வரை, 201.
 பொன்புனைதிகிரி, 233.
 பொன் முடியார், - ஒருபுலவர், 299,
 பொன்னந்திகிரி, 365. [310, 312.
 பொன்னரிமாலை, 91, 97, 141, 153,
 பொன்னாடு, 38. [220, 226, 352.
 பொன்னுபரணம், 76, 227.
 பொன்னுழிஞை, 50.
 போகம் - துகரும் இன்பம், 8.
 போகிய - ஒழிந்த, 10; ஓங்கிய, 237.
 போத்து, 364.
 போது கண்விழித்தன, 397. [338.
 போந்தை - ஓடர்; பனை, 85, 297,
 போந்தைமடல் - பனைமடல், 375.
 போர்க்களக்காட்சி, 63. [ளல், 53.
 போர்க்களத்தைத் தனதாக்கிக்கொள்
 போர்க்களம், 26, 35, 62, 64, 87,
 98, 227, 235, 373, 392.
 போர்செய்ய விழாவெடுத்தல், 84, 88.
 போர்ப்பறை, 76, 78, 279.
 போர்ப்புறம், 74. [369 - 71, 373.
 போர்பு - தானியப்போர், 342, 353,
 போர்வீரர் பகைவர்வரவைப்பார்த்துக்
 கொண்டோர்வலிருக்கையில் இருத்
 தல், 3.
 போர்வீரரும்யானையும்போர்ப்பறைக்கு
 முன்னர்ச்செல்லவேண்டுமென்றல்,
 போர்வு - தானியப்போர், 209. [79.
 போர்வை, 369, 399. [ள்ளல், 72.
 போரிற்பகைவரோடுமுரசைக்கைக்கொ
 போழ், 82, 370, 375.
 போழ்க - பிளக்கப்படுவதாக, 132.
 போற்றார் - பகைவர், 2.
 போன்ம் - போலும், 19.
 போன்றன் - ஒத்தன், 4.

போன்று - ஒத்து, 2.
 போளவம் - கடல், 6, 88.
 மக்கட்பேறு, 82.
 மகட்பாற்காஞ்சி - ஒருதுறை; நின்
 மகளைத்தருக வென்னும் அரசனோடு
 மாறுபட்டு நிற்கல் (பு.வே.காஞ்சி.
 மகடே, 331. [24]; 336-54, 356.
 மகண்மறுத்தல்-ஒருதுறை; ஒருவீரன்
 மணங் கோடற்குத்தம்மகளைவேண்
 டச்சிற்றரண்களிலுள்ளோர் மறுத்
 துச் சொல்லுதல் (பு.வே. நொச்சி.
 மகத்துமுகம், 164. [9]; 109-11.
 மகளிர் - பெண்டிர், 10, 34, 42, 44,
 53, 68, 96, 116 - 7, 120, 161,
 209, 229, 240, 243, 251.
 மகளிர் ஆம்பற்றண்டாற்செய்த வளை
 யை அணிந்துகொள்ளுதல், 63.
 மகளிர் கண்கள், 111, 144, 147.
 மகளிர் கணவருடனிடத்தல், 62.
 மகளிர் கூந்தல், 97.
 மகளிர் கை, 253.
 மகளிர்நடை, 133. [24, 237.
 மகளிர் மார்பிலறைந்துகொள்ளுதல்,
 மகளிர் முன்கை, 11.
 மகளிர் விரல், 144.
 மகளிர் விளையாட்டு, 176.
 மகிழ்சிறந்து - உண்டு, 24.
 மகிழ்ந்து - உண்டு, 129.
 மங்கலமகளிர், 332.
 மங்கலியகூத்திரம், 127.
 மங்குல் - 103.
 மங்கையர் - மகளிர், 11.
 மஞ்ஞை - மயில், 13, 50, 344.
 மஞ்ஞைமயிர் - பீலி, 260.
 மட்டார்மறுகு, 160. [113, 390.
 மட்டு - மது, 24; மதுவைக்கும்சாடி,
 மட்டையாகியதலை, 261.
 மடக்கண்மயில், 373.
 மடங்க - இறைஞ்சு, 40.
 மடங்கல் - யமன், 363, 366.
 மடம் - பேதைமை, 11; மென்மை,
 23, 145, 151. [370 - 71.
 மடல் - பனங்கருக்கு, 29, 348,
 மடலைமீழல், 399.

சுருட அரும்பதமுதவியவற்றின் அகராதி.

மடவர் - யாதும் அறிவில்லாதார்,
மடவரல் - மடப்பம், 89. [106, 315.
மடவோன் - அறிவில்லாதோன், 173.
மடம்போந்தை, 297.
மடியாவிழவு, 212. [லை, 29.
மடிவிலை - சோம்புதலையுடையாயல்
மடு, 37, 243.
மடுப்ப - ஊட்ட, 56. [150, 326.
மடை - ஆணி 97; கொளுத்து, 25,
மண் - அணு, 2. [மு, 6.
மண்டி - மடுத்து, 31; மிக்குச்சென்
மண்டிய - அடர்த்துச்செய்த, 62.
மண்டியாகக் காலை மடித்தல், 80.
மண்டிலம் - சூரியமண்டிலம் சந்திர
மண்டிலம், 8; பார்வட்டம், 30.
மண்டை - பாணர்கையிலுள்ள ஏற்கும்
பாத்திரம், 103, 115, 125, 179,
1235, 261, 286, 289, 352, 372,
384, 386, 398.
மண்டையை மலர்த்தல், 155.
மண்ணி - முழுது, 79.
மண்ணினை - மண்ணையுடையை, 20.
மண்ணுதல் - ஒப்பமிடுதல், 147.
மணந்த - சேர்ந்த, 118.
மணப்பதை, 194. [243, 262.
மணல், 33, 43, 53, 90, 178, 198,
மணலினும் பலகாலம் வாழ்க்வென்
- டல், 9, 55, 136, 363.
மணற்குன்று, 177.
மணற்பாவை, 11.
மணன்மலிமுற்றம், 178.
மணி - நீலமணி; யானைமணி, 50,
53, 152, 281, 305, 377, 388.
மணிக்கோவையாகிய ஆபரணம், 89.
மணித்தலை, 150.
மத்தளம், 128, 164.
மத்து, 257.
மதாணி, 378.
மதவலி - மிக்கவலி, 80, 331.
மதன் - மனவெழுச்சி, 75; மிகுதி,
213; வலி, 50.
மதி - அசைநிலை, சந்திரன், 3, 382.
மதியத்தன்ன தடாரி, 398.
மதியத்தை, 363, 382.

மதியுதழாரம், 362.
மதில், 17-8, 21, 36 - 7, 40, 44,
93, 97, 201, 224, 272, 343,
350, 355, 387.
மது, 24, 34, 56, 65, 109, 113 -
4, 120, 129, 152, 160, 212,
239, 258, 262.
மதுக்குடம், 224, 233.
மதுகை - வலி, 74.
மதுப்பிழிந்தகோதுக்கு யானையுண்ட
கவளக்கோது உவமம், 114.
மதுரை, 32, 58, 167, 180, 197,
202, 347, 349 - 351.
மதுரைஅளக்கர்ஞாழார்மகனார் மள்ள
னார் - ஒருபுலவர், 388.
மதுரைஅறுவைவாணிகள் இளவேட்ட
னார் - ஒருபுலவர், 329.
மதுரை இளங்கண்ணிக் கௌசிகனார் -
ஒருபுலவர், 309.
மதுரை ஒலைக்கடைக் கண்ணம்புகுந்
தாராயத்தனார் - ஒருபுலவர், 350.
மதுரைக்கணக்காயனார் - ஒருபுலவர்,
330. [னார்-ஒருபுலவர், 56, 189.
மதுரைக்கணக்காயனார்மகனார் நக்கீர
மதுரைக் கள்ளிக்கடையத்தன் வெண்
னுகனார் - ஒருபுலவர், 316.
மதுரைக்கூலவாணிகள் சீத்தலைச்சாத்
தனார்-ஒருபுலவர், 59. [வர், 334.
மதுரைத்தமிழ்க்குத்தனார் - ஒருபுல
மதுரைநக்கீரர் - ஒருபுலவர், 395.
மதுரைப்படைமங்கமன்னியார் - ஒரு
புலவர், 351. [276.
மதுரைப்புத்தனினாகனார்-ஒருபுலவர்,
மதுரைப்போலவாயார்- ஒருபுலவர்,
247, 262. [வர், 55, 349.
மதுரைமருதனினாகனார் - ஒருபுல
மதுரைவேளாசான், 305.
மந்தி, 128, 158, 200, 247.
மந்திரிச்சுற்றத்தினிலக்கணம், 2.
மம்மர் - மயக்கம், 53.
மயக்கி - கலந்து, 34.
மயங்கிய - கலந்த, 19.
மயில, 13, 60, 116, 127, 133, 141,
145 - 6, 252, 344, 395.

அரும்பதமுதலியவற்றின் அகராதி. ௯௦௩

யில்வாகனம், 56.
யிலின் இயலி, 133.
யிலைக்கண்ணி, 342.
யிற்கொடி முருகக்கடந்தகுரித்து, [56].
யிற்பீலிமாலை, 50, 274.
யிற்பேடை, 120.
யரத்துண்டம், 231.
யரத்தலை, 371.
யாநிழல், 219.
யாபு - தன்மை, 126 ; முறைமை, 25, 98 ; மேம்பாடு, 217.
யாரம், 106, 116, 136, 270, 273, 348 ; யாக்கலம், 238.
யாரம்படுகிறது, 349.
யாரல், 370.
யாரல்நார், 264.
யாரீஇய - மருவிய, 64.
யாரீஇயோர் - மருவியவர், 13.
யாருக - மரபினுள்ளாய், 126.
யாருகனை - மரபினுள்ளாய், 46.
யாருங்கு - பக்கம், 3, 23.
யாருங்குல் - வயிறு, 260.
யாருக்கை - வியப்பு, 217.
யாருண்டு - பயந்து, 46.
யாருத்துவன், 173.
யாருதநிலம், 16.
யாருதம் - காலேப்பண், 149.
யாருதமாரம், 52, 243, 344, 351.
யாருதனிலநாகனார் - ஒருபுலவர், 52, 351. [138 - 40].
யாருந்தில்கூற்றம், 2.
யாருந்து - பரிகாரம், 3, 42.
யாருந்துகொள்ளுமாரம், 180.
யாருப்பு - கொம்பு, யாழ்க்கோடு, 4, 242, 369 - 70.
யாருள் - எண்வகையெச்சத்தொன்றும் ; அஃது அறிவின்றி மயங்கியிருப்பது, 28 ; ஒப்பு, 56, 174, 368, 370.
யாருள் - வியப்பு, 161. [370].
யாரை - தாமரை ; மரையா, 27, 170.
யாரையா, 170, 297.
யாரையாவன்பால், 168.
யால்லல் - வளம், 18. [வீரன், 80].
யால்லன் - ஆழர் மல்லினென்னும்

மல்லி - ஓரநர் ; மல்லியமென்று ஓரநர் சோழநாட்டின் வடபாகத்துள்ளது, 177. [177].
மல்லிகிழான் காரியாதி - ஒருதலைவன், மலங்கு - ஒருவகையின், 61.
மலர்தல்-பரத்தல், 17.
மலர், 382.
மலை, 22, 42, 52, 91, 109, 111, 125, 131, 136, 138, 140, 143, 147, 152, 156 - 8, 170, 198, மலைக்குகை, 37. [211, 255].
மலைக்குவர் - மாறுபடுவோர், 61.
மலைச்சாரல், 90, 150.
மலைச்சிகரம், 105.
மலைக்குழி மஞ்ச, 103.
மலைத்தல் - மாறுபடுத்தல், 10.
மலைத்தனை - பொருதாய், 36.
மலைத்தாரம், 343.
மலைநாடு, 60.
மலைப்பக்கம், 137, 200.
மலைபயந்தமணி, 377.
மலைமல்லிகை, 168, 380.
மலைய - சூட, 12.
மலையமான் = மலையமான் திருமுடிக்காரி - ஒருதலைவன், 121 - 4, 126, 158.
மலையமான் சோழியவேனாதிதிருக்கண்ணன் - ஒருதலைவன், 174.
மலையமான் மக்கள், 46.
மலையன் - ஒருவள்ளல் ; இவன் மலையமான் திருமுடிக்காரி யென்றும் சொல்லப்படுவான், 123 - 5, 158.
மலையில தெய்வமிருத்தல், 151.
மலையிலவாழ்வோருணவு, 168.
மலையிற்பொன்னுண்டாதல், 152, 201.
மலையுச்சி, 120, 139.
மலைவழி, 135.
மழகளிறு, - இளங்கன்று, 22.
மழபுலவஞ்சி - ஒருதுறை ; பகைவருடையவேற்றுப்புலத்தைக் கொள்ளை சூட்டி அவர்கள் வீடுகள் பாழ்படக்கவார்த்தொழிலைச் சொல்லுதல் (பு. வெ. வஞ்சி. 15) ; அரசனொருவன் பகைவர் நாட்டை எரியூட்டிக்கொ

௬௦௪ அரும்ப்தமுதலியவற்றின் அகராதி.

ள்ளைகொண்டு அழித்ததனைச் சிறப்
பித்துக் கூறுதல் (புறநா. 7, 16 -
வி); 7, 16, 31.
மழலை - இளஞ்சொல், 92.
மழவர் - ஒருவகைவீரர், 88, 90.
மழித்தலை-மட்டையாகிய தலை, 261,
மழு, 56, 206. [280].
மழுகி, 377.
மழுகிய, 376.
மழுங்க - தேய், 31.
மழுங்கிய - தேய்ந்த, 4.
மழை, 82, 107, 137, 142 - 4,
159, 174, 192, 397.
மழைத்துளி, 123.
மழைத்துளியினும் பலகாலம் வாழ்க
வேனல, 34, 367, 385. [38].
மழைநீர் கடலில்வீழ்ந்து முத்தாதல்,
மழைவேண்டுங் காலத்துப் பெய்வித்
தற்கும் வேண்டாக்காலத்து ஒழித்
தற்கும் குறவர் தெய்வத்திற்குப்
பலிதாவல், 143.
மள்ளர் - வீரர், 10, 77, 219.
மற்போர், 80.
மறக்களவழி - ஒருதுறை ; அரசனை
உழும் வேளாளனாக மிகுத்துச்
சொல்லுதல் (பு - வே. வாகை.
5); 368 - 71, 373.
மறக்களவேள்வி - களவேள்வியென்
னுந் துறை ; பேய்மகள் வயிரர
உண்ணும்படி வீரன் களவேள்வி
செய்தல் (பு - வே. வாகை. 6);
372.
மறக்குழ மகளிர், 19, 277 - 9.
மறத்தி, 181.
மறப்புக்கழ், 290. [93].
மறம் - ஆண்மை, 63; வீரம், 9, 11,
மறலி - கூற்றம், 13.
மறலிய, 341. [274, 336, 369, 400].
மறவர், 43, 68, 177, 258, 270,
மறவாதிமே, 198.
மறவீர், 104.
மறவை, 44, 390.
மறி, 383.
மறுகு - தெரு, 160, 215.

மறுசுழி, 238. 1
மறுத்த - மறுத்தற்கு ஏதுவாகிய, 7.
மறுபிறப்பு, 236.
மறை - வேதம், 1, 6. [கொண்ட, 60].
மறைக்கொண்ட - மறைத்தற்குக்
மறைக்கொண்டன்றோ - மறைத்தற்குக்
கொண்டதோ, 35. [235].
மன் - நிலைபெறு, 19; மிகவும், 75,
மன் ஆக்கத்தின்கண் வருதல், 75.
மன் ஒழியிசைக்கண் வருதல், 151.
மன் கழிவின் கண் வருதல், 53, 113,
115, 125, 193, 230, 235,
238, 261.
மன்பதை-உயிர்ப்பன்மை, 210, 356.
மன்ற - தெளிவாக, 26, 59; நிச்சய
மாக, 114, 261, 298, 373.
மன்றத்தில்முழவுதூக்கப்படுதல், 89.
மன்றத்திற் பரிசிலர் தங்குதல், 135.
மன்றப்பலவு, 128, 374.
மன்றம் - செண்டு வெளி, 46, 76, 79,
181, 220, 270, 309, 325, 333-
4, 371, 373 - 4, 387, 389-90;
பொதியில் = பொதுவிடம், 34,
மன்றவிளவு, 181. [128].
மன்றவேம்பு, 76, 371.
மன்று, 322.
மன்றுநிறையும் நிரை, 387.
மன்றுள், 283. [331].
மன்னர் கடைமுகத்து உருக்கும்பலி,
மன்னனை உயிராகப் பெற்றது உலகம்
மன்னிய, 6. [186].
மன்னுக - நிலைபெறுக, 6.
மனையறம் துறவறம் - ஒருதுறை; இல்
லறம் துறவறங்களின் வேறுபாட்
டைக்கூறுதல், 358.
மனைக்குவிளக்கம், 314.
மனைக்கோழி, 395.
மனையோள், 333 - 4.
மனைவி, 222.
மனைவி, இறந்தகணவனுக்கு உணவு
கொடுத்தற்பொருட்டுச்சிறிய இடத்
தை மெழுகுதல், 249.
மா - எண்வகையெச்சத்துளொன்று;
அது விலங்குவடிவாகப் பிறப்பது,

அரும்பதமுதலியவற்றின் அகராதி. சுரு

28; ஓர் அளவு, 184; கருமை, 4, 48; குதிரை, 4, 14; திருமகள், 7; மாமைநிறம், 147.
 பாக்கள், 328, 333.
 பாக்கிணை, 378.
 பாகம் - ஆகாயம், 35, 400.
 பாகவிசம்பு, 35, 270, 400.
 பாங்கனிப்புளி, 399.
 பாங்குமிகுமார் - ஒருபுலவர், 24, 26, 313, 335, 372, 396.
 பாங்குமிகுமருதன் - ஒருபுலவர், 72.
 பாட்சி - நன்மை, 16.
 பாட்டிய - கொளுத்திய, 19; மடுத்திரிக்கப் பட்ட, 106.
 பாடம், 53, 67, 69, 378, 390.
 பாணிக்கம், 172, 318.
 பாணின், 185.
 பாதம், 87.
 பாதி மாதிரத்தனார், 386.
 மாதிரம் - திசை, 90.
 மாதோ, 330.
 மாமறுத்தமலர்மார்பு - திருமகள்பிறர் மார்பைமறுத்தற்கேதுவாகியபரந்த மார்பு, 7.
 மாய்ந்திசினோர் - மாய்ந்தோர், 26.
 மாய்ந்தென - மாய, 58.
 மாயா - மறவாத, 139.
 மாயோன், 57. [282, 325, 375.
 மார், வினையெச்சம், 15, 93, 168, மார்க்கண்டேயனார்-ஒருபுலவர், 365.
 மார்ச்சனை, 152, 164. [ணம், 68.
 மார்பிற் செம்மொறி உத்தம இலக்க மார்பு, 10, 59, 155, 157, 161, 198, 209, 211, 394.
 மாரி - மழை, 35.
 மாரிப்பேருதை, 333.
 மாரியன்ன வண்மை, 397.
 மாரியினியல்பு, 142.
 மால்பு - கண்ணேணி, 105. [269.
 மாலை, 48, 61, 95, 146, 172, 227, மாலைக்காலம், 67, 144, 149, 232.
 மாலைப்பந்து, 33. *
 மாலைபந்தி, 34. [23.
 மாலையில் இலையைச் சேர்த்துக்கட்டல்,

மாவளத்தான் - சோழன்நலங்கிள்ளியின் தம்பி, 43.
 மாவன் - ஒல்லையூர்த்தந்த பூதபாண்டியனுடைய நண்பருளொருவன்; இவனுடைய ஊர் மையலென்பது, 71. [ஊடையணர், 176.
 மாவிலங்கை - ஓய்மானல்லியக் கோட மாற்பித்தியார்-ஒருபுலவர், 251 - 2.
 மாமன் - பாண்டியன், 55, 198.
 மாறிக் கூட்டுதல், 3, 9, 18, 37, 47, மாறியுரைத்தல், 36. [125.
 மாறு-ஆல், 92, 153, 380; இதந்த பாடு, 253; ஏதுப்பொருள் படுவதோரிடைச்சொல், 4; பரிசு= மாறெதிர்ப்பை, 333. [விதம், 50.
 மாறென்னு மிடைச்சொல் ஏதுப்பொருள் பட்டுவருதல், 4, 20, 22, 92-3, 271, 380.
 மாறேக்கத்து நபச்சுலையார் - ஒருபுலவர் [மாறேக்கம் - கொற்கையைச் சூழ்ந்த நாடென்பர்; இது மாறேக்கமெனவும் வழங்கும்], 37, 39, 126, 174, 226.
 மான், 33, 90, 138, 150, 247, 374.
 மான்கலை, 23, 132, 157, 161, 320.
 மான்குட்டி, 2.
 மான்பிணை, 23, 157.
 மான்வதைக்கருணை, 398.
 மான் விளக்கொளியில் தூக்கல், 2.
 மான் தசைப்புழுக்கல், 15.
 மான்றோல, 166.
 மானதன், 166, 320.
 மானிதைச்சி, 168.
 மானுனையன்னகுடுமி, 310.
 மிச்சில் - ஒழிபொருள், 23, 327.
 மிசை - மேடு, 187; மேல், 13, 384.
 மிசைவு - உணவு, 236.
 மிஞிறு - தேனீ, 22.
 மிடற்றப்பசம்புண், 100.
 மிடறு - கழுத்து, 1.
 மிதவை - கூழ், 215; தெப்பம், 192.
 மிருகசீரிடநாள், 229.
 மிலைந்த - சூடிய, 24.
 மிலைந்து - சூடி, 77.

கூடும் அரும்பதமுதலியவற்றின் அகராதி.

* மிழலைக்கூற்றம் - இது வேள் எவ்
வியினுடையது (கூற்றம் - நாட்
முன் உட்பிரிவுக்கு ஒருபெயர்); 24.
மிளகுமொடி, 168.
மிளகுமூடை, 343. [371.
மிளிர்தல் - பிறழ்தல், 61, 139, 369,
மிளிர்த்திட்ட - மறிக்கப்பட்ட, 42.
மிளிர - பிறழ, 168, 249, 325 - 6,
மிளை - காவற்காடு, 21, 181. [387.
மிறை - வளைவு, 284.
மின், 42.
மீக்கூற்றம் - புகழ், 135.
மீரீர், 396. [30.
மீப்பாய் - மேற்பூரிக் கப் பட்டாய்,
மீப்பு - மிகுதி, 83, 104.
மீமிசை - மேல், 9, 154, 157.
மீளி - மறம், 207.
மீளியாளர், 260.
மீன் - நட்சத்திரம், 7, 13, 29, 138,
மீன்கண், 109. [396.
மீன்சடுபுகை, 52.
மீன்பூத்தன்னநிறை, 399.
மீனக்கொடி, 58.
மீனைச்சடுதல், 52.
முக்காவல்லாட்டு ஆழார்மல்லன், 80.
முக்கி - உண்டு, 63.
முகடு, 391.
முகத்தல், 368.
முகம் - இடம், 12.
முகவை, 370, 371, 373.
முகை - குகை, 374.
முகையலூர் - சோழநாட்டிலுள்ளதோ
ருர், 181, 265.
முசுக்கலை, 116, 236.
முசுண்டை, 320.
முசுறி - ஒருர், 343.

முஞ்ஞை, 197, 320, 328.
முட்டு - குறை, 139, 166.
முட்டுக்கள், 206.
முட்டை, 176, 312.
முடப்படு, 307.
முடியர் - முடிப்பானை, 171.
முண்டசம் - கடல்முள்ளி, 24. [78.
முணங்குமிர்தல் - மூரிநிமிர்தல், 52,
முத்தம், 377.
முத்தாரம், 19, 150.
முத்தி - முத்தங்கொண்டு, 41.
முத்தியின்பத்தைத்தரும் நற்செய்கை
யையறிந்துசெய்துகொள்ளல், 194.
முத்தி மூவரசர்க்குவமை, 2, 367.
முத்திவிளக்கு, 2.
முத்து, 53, 58, 218, 356, 380.
† முத்தூர்க்கூற்றம் - இது பழையவே
ளிரால் ஆளப்பட்டது; மருதநிலத்
துள்ளது; முத்தூற்றுக்கூற்ற மென
வும் வழங்கும், 24.
முதல் - அடி, 287; இடம், 60.
முதல்வஞ்சி - ஒருதுறை; பழைய வர
லாற்றினையுடைய முன்னோதுநிலை
மையைக் கூறுவது; இது முது
மொழிவஞ்சி யெனவும் வழங்கும்
(பு. வே. வஞ்சி. 13); 37.
முதலை, 37, 104, 283.
முதற்கேற்ற அடையடுத்தஆகுபெயர்,
106.
முதற்போருக்குவீரர்நீராடிச்செல்லல்,
79.
முதற்று - முதலாகவுடையது, 55.
முதாரி - முதுமை, 138.
முதியவள்கூந்தல், 169.
முதியன் - ஒருபகாரி, 389.
முதிர்வு - முதிர்ந்து, 161.

* இக்கூற்றம் தஞ்சாவூர் பெரியகோயிற் கல்வெட்டு ஒன்றிலும் திருப்
பூவணத்துத் தாம்பிரப்பட்டயத்திலும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. திருப்பெருந்
துறை, தஞ்சாவூர், தண்டலை என்ற ஊர்கள் இக்கூற்றத்தைச் சேர்ந்தவை (ராவ்
பகதூர் வீ. வெங்கையரவர்கள் எழுதியது.)

† இது திருப்பூவணத்துத் தாம்பிரப்பட்டயத்தில் அடிக்கடி கூறப்பட்
டுள்ளது. கயலூர் என்ற ஊர் இதைச் சேர்ந்தது (ராவ்பகதூர் வீ. வெங்
கையரவர்கள் எழுதியது.)

அரும்பதமுதலியவற்றின் அகராதி. சு.௦௪

ஓதிரம் - குமணனுடையமலை, 158, 160, 161, 163.

புது - பேரறிவு, 48, 180.

புதுகாடு, 356.

புதுபாலை - ஒருதுறை; காட்டில் தன் கணவனை யிழந்த மடந்தையினுடைய தனிமையைச்சொல்லுதல் (பு. வெ. சிறப்பிற்டொது. 1); 253-6.

புதுபாழ், 381.

புதுமக்கட்டாழி, 256.

புதுமரப்பொத்து, 364.

புதுமை, 159.

புதுமொழிக்காஞ்சி - ஒருதுறை; அறிவுடையோர் குற்றம் நீக்கி ஆராயும் உலகத்தியுள் முடிந்த பொருளாகிய அறம் பொருளினப்பத்தை அறியச்சொல்லுதல் (பு. வெ. காஞ்சிப்பொது. 1); அறம் பொருளினப் பென்னும் முப்பொருளினது உறுதிதரும் தன்மையைக் கூறுதல் (புறநா. 18, 74 - வி); 18, 27 - புதுவாய், 48, 319. [9, 74.

புதுவேலி, 326.

முந்துறுத்து - முன்னிட்டுக்கொண்டு,

முந்தை - முன்னமே, 10.

முந்நீர் - கடல்; ஆற்றுநீரும் ஊற்றுநீரும் மழைநீருமுடையதென்பது பொருள், 9, 13, 303, 382.

முந்நீர்விழவு, 9.

முந்தூறுர், 110.

முப்புரம் வென்றமை, 55.

முயங்கினேன் - புல்லினேன், 19.

முயல், 322, 328, 333 - 4, 339, 384, 389, 395.

முயலின் குட்டிமுறைச்சி, 34, 319.

முயலின்நிணம், 396.

முயற்சி 109, 148, 213.

முயற்சியாலீட்டிய பொருளில் நல்ல வற்றைப் பரிசிலர்க்கு வழங்கிஞ்சியவற்றை ஒருவன் உண்ணவேண்டுமென்றல், 125.

முயற்சியில்லாதவனுடம்பு அழகிழந் முரசம், 288, 366. [திருத்தல், 69. முரசு, 17, 36, 62-3, 93, 109,

112, 126, 137, 143, 158, 161, 174, 179, 197, 229, 241, 270, 288, 301, 350, 362, 363, 369, 371, 373, 387, 397.

முரசுகட்டில், 50.

முரசுகண்கிழிதல், 238.

முரசுமூன்று, 58.

[2.

முரஞ்சிபூர் முடிநாகராயர்-ஒருபுலவர், முரண் - மாறுபாடு, 37, 206.

முரணிய - மாறுபட்ட, 2.

முரவுவாய்க்குழி, 371.

முரற்கை, 376.

முரிவாய்முற்றம், 261.

முருக்கமர இலக்கம், 169. [14.

முருக்கி-கெடுத்து, 18, 80; முறித்து,

முருக்கடவுள், 14, 16, 23, 120,

முருக்கடவுள் கோயில், 299. [125.

முருக்கடவுள் திருச்செந்திலிலிருத்தல், 55.

முருக்கடவுளின் யானைவாகனம், 56.

முருகு - தெய்வம், 259.

முருடு, 246.

முல்லைக்கொடி, 117, 144, 200, 242, 335, 339, 352, 395.

முல்லைநிலம், 386.

முல்லைப்பூ, 335, 339.

முல்லைவேலி, 144.

முழவு - தண்ணுமை, மத்தளம், 15, 65, 85, 88 - 9, 103, 128, 152,

முழவுமருண்மணி, 368. [194, 236.

முழா, 103, 152.

முழாஅரைப்போந்தை, 85, 375.

முழுக்குரல் முரசம், 366.

முழுச்சொல், 325 - 6.

முழுத்த, 372.

முழுத்தகை, 219.

முழுத்தம், 204. [முழுப்பு, 116.

முழுநெறி - புறவிதமொடிக்கப்பட்ட

முழுமுதல், 58.

முழுவலி, 52.

முழுவலிழ், 399.

முள், 171, 225.

முள்ளம்பன்றி, 177, 325, 374.

முள்ளியம்புறக்காடு, 363.

சு.அ அரும்பதமுதவியவற்றின் அகராதி.

முள்ளூர் - ஓரூர்; மலையமான் திரு
முடிக்காரியின்மலை, 123, 126,
முன்னெயிறு, 361. [174, 254.
முள்வேலி, 116, 197, 301.
முளரிமருங்கின்முதியோள், 278.
முளவுமா, 325.
முளவுமான்சுறை, 374.
முனிதல் - உலர்தல், 160.
முனிபுற்கானம், 160.
முற்றம், 170, 178, 261.
முற்றழிப்பு, 386.
முற்றி - முடித்து, 15.
முற்றிய - முடித்த, 21.
முற்றுக - சூழ்வதாக, 29.
முற்றுகை, 44.
முற்றுவினைக்குறிப்பு, 6.
முறஞ்செவியானை, 339. [நீதி, 35.
முறை - அடைவு, 29 ; ஊழ், 192;
முறையினுண்ணல், 325.
முறைவேண்டல், 35.
முறைமைசெய்தல், 39.
முன்கைக்கடகம், 150, 153.
முன்ப - வலியையுடையோய், 41.
முன்படை, 88, 93. [15, 207.
முன்பு - முன்னிடம், 14; வலி, 5,
முன்பு ஒருதொழிலைச்செய்து பின்பு
பிழைக்கச் செய்தேமென்றாகருத
லாகாது, 10.
முன்மொழி நிலையல், 254. .
முன்றில், 129, 319, 388.
முன்றுறை - துறைமுன்னர், 136.
முன்னம் - மனக்குறிப்பு, 3.
முன்னமாம், 3.
முன்னரை - முன்னேறிந்பை, 169.
முன்னிலைப்பெயரும் படர்க்கைப்பெய
ரும் விராய்வந்து முன்னிலைவினை
யால் முடிதல், 9.
முன்னிலையசைச்சொல், 40, 48, 181.
முன்னர் - நிலத்திற்குமுன்னாகியநீர்,
முன்னார் - ஊர்முன், 254. [9.
முன்னார்ப்பொதியில், 390.
முனித்தலைப் புதலவர், 250.
முனிவர் - அந்தணர், 6, 43.
முனிவு - வெறுப்பு, 182.

முனை, 329, 330.
முனைது - வெறுத்து, 23, 53.
முனையின் - வெறுப்பின், 24, 381.
முங்கில், 158, 166, 168, 200, 277,
370, 395.
முங்கில்இழைந்து ஒலித்தல், 120.
முங்கில்நெல், 109.
முங்கில்முனை, 73.
முங்கிற்பட்டை, 253.
முடை, 285, 343.
முடைப்பண்டம், 393.
முதறிசிறுஅர், 382.
முதா, 323.
முதாளர் - முதியோர், 52.
முதிலாளர், 284.
முதிற்பெண்டிர் - முதியமறக்குடியிற்
பிறந்த பெண்டிர், 191, 279.
முதிர்முலை - ஒருதுறை; வீரர்க்கல்
லாமல அம்மறக்குடியிற் பிறந்த
மகளிர்க்கும் கோபமுண்டாதலை
மிகுத்துச்சொல்லுதல் (பு. வெ.
வாகை. 21); 279, 288, 306,
308, 312.
முப்புடையவன், 159, 270, 277,
முப்புடையோர்பேசுதல், 243. [278.
முரி, 391, 393.
முரிநிமிர்தல், 52, 78.
முவகையுலகமும்இன்னவென்பது, 6.
முவர், 137, 205, 357.
முவன் - ஒருபகாரி, 209.
முவர், 109, 110. [110, 111.
முவேந்தர் - சேர சோழபாண்டியர்,
மும்பத்தனர், 336.
மும்பு, 399.
மெய் - அறிவு, 10, 25.
மெய்புகுகருவி - கவசம், 13.
மெய்ம்மறந்து - அறிவுமயங்கி, 25.
மெல்லிய-மென்மையையுடையன, 14.
மெல்லியர் - அற்பகுணங்களையுடையர்,
வறுமையுற்றோர், 106.
மெல்லியன், 184.
மெலிந்துநிற்கல், 21, 77.
மெழுகடை நினத்திற்குவமை, 103.
மென்பதை - குஞ்சு, 396.

அரும்பதமுதலியவற்றின் அகராதி. சுருக

ன்பால், 384. [42, 395.
ன்புலம் - மருதமும் நெய்தலும்,
ன்புனல், 341.
ன்மை, 55.
, 14 - 5, 46, 133, 145, 198.
ங்கள் மலைபோல்தோன்றல், 161.
ம், 35, 54, 103, 131, 143,
103, 205, 266.
ட்டு நிலம், 102, 120.
ராசி, 229.
தோல், 321. [மல், 158 - 9.
தோன்றல் - மேம்பட்ட தோள்
ல்கடல் பழையகடலென்பது, 6.
லீடு - மேலேஇடப்படுவது, 61.
வலை - விரும்புதலுடையை, 7.
ழி, 388.
ற்கோள், 8. [நெருவன், 183.
ற்பாலொருவன்-மேற்குலத்துள்ளா
r-இருட்சி, 50; செம்மறியாடு, 96.
ந்து - மறம், 13; வலி, 15, 73.
ம்மீன் - சனிமீன், 117.
யல் - பாண்டிநாட்டில் மாவனென்
பவனுடையஊர், 71. [மாம், 281.
யிழுது - அஞ்சனம்; ஆட்டுநெய்யு
யுன், 261. [கிடாய், 33, 113.
விடை-ஆட்டுக்கிடாய், செம்மறிக்
மவிடை இரும்போத்து, 364.
மாக்குள், 333.
மாசித்த - தின்ற, 96.
மாட்டையாகிய தலை, 261.
மாய்த்தல், 285.
மாய்ப்ப - நெருங்க, 13.
மாழி - வார்த்தை, 10.
மாழிநல் - சொல்லுவேன், 5.
மா-முன்னிலையசை, 48, 145, 319.
மாசி - ஒருபுலவர்; இவர் உறையுர்
ஏணிச்சேரி முடமோசியாரென்றும்
சொல்லப்படுவார், 158.
மாசிகிரை - ஒருபுலவர், 50,
154-6, 186.
மாசிசாத்தரை - ஒருபுலவர், 272.
மாட்டிருவரால், 399.
மார், 159. [கள், 175.
மாரியர் - சக்கரவாள சக்கரவர்த்தி

மோவாய் - தாடி, 257.
யமன், 3, 19, 42, 56, 75, 98,
209, 226 - 7, 237 - 8, 255,
361 - 3, 366.
யமன் பாசத்தாற் கட்டுதல், 195.
யமனை வைதல், 221.
யவனர் தேமல் கொணர்தல், 56.
யா - யாவை, 15.
யாக்குநர், 378.
யாகசாலை, 15, 224.
யாகஞ்செய்வோர்கலைமானினதுஉறுப்
புத்தோலைத் தோளிலணிதல், 166.
யாகத்திற்குரிய எழுவுகைக் காட்டுப்
பசு, 166. [னுதல், 166.
யாகத்தின்முடிவில் விருந்தினரைப்பே
யாகபத்தினிகள் நெற்றியில் சாலகத்
தைச் சூழக்கொள்ளுதல், 166.
யாக:
ஏவல்செய்தல், 166.
யாகம், 15, 122, 166, 224, 400.
யாங்கனம் - எவ்வாறு, 8, 49.
யாங்காகுவன், 254.
யாங்காவதுகொல், 350.
யாங்கு - எப்படி, 191, 245.
யாணர் - புதுவருவாய், 2, 375.
யாணர்த்து - புதுவருவாயையுடைத்
யாத்த - பிணித்த, 216. [து, 42.
யாமல்கொள்பவர் - இடையாமத்து
ஊர்காப்பவர், 37.
யாமம் - இடையாமம், 33.
யாமை - ஆமை, 42, 249.
யாமைக்கூன்புறம், 379.
யாமைப்புழுக்கு, 212.
யாமை முட்டை, 176.
யாய் - தாய், 159.
யார்கொலென்பதுவியப்பிற்குத்திப்
பாய்வருதல், 77, 257.
யாராகுவர் கொல், 337.
யாரீரோ, 141. [301.
யாவனது-எவ்விடத்துள்ளது, 102,
யாவது-எங்கனமாவது, 62.
யாவிர - எப்பெற்றிப்பட்டிர், 88.
யாழ், 64-5, 69, 92, 127, 138, 144-7,
149, 152, 155, 163, 281, 285.

சூகம் அரும்பதமுதலியவற்றின் அகராதி

யாழ்த்தொடை, 70.
 யாழ்த்தோல், 308.
 யாழ் நரம்பு, 109, 135, 164, 308.
 யாழ்ப்பத்தர், 136.
 யாழ்ப்புலவர், 155.
 யாழின் கோடு, 127, 145, 155,
 யாளி, 207. [242.
 யாறு, 400.
 யான்கண்டனையர் - யான் கருதிய
 அதனையேகரு துவர், 191.
 யானை, 3, 4, 6, 13 - 7, 19, 22, 24,
 26, 30, 31, 35, 37 - 9, 42,
 44, 46, 53, 55, 63 - 4, 68-9,
 72 - 3, 79 - 81, 93 - 4, 96 - 8,
 100, 101, 104, 109, 114 - 5,
 125 - 6, 131, 137, 140 - 42,
 145, 148, 152 - 3, 159, 161 -
 2, 165, 170, 171, 177 - 8,
 184, 197, 200, 220, 228 - 9,
 233, 237 - 8, 247, 270, 275,
 287, 301, 310, 323, 333 - 6,
 339, 345, 351, 359, 368 - 71,
 377, 387, 394.
 யானை அயாவுயிர்த்தல், 261.
 யானை எருது, 361.
 யானை ஒருவன் எறிந்தகல்லைக் கவுளில்
 அடக்கிக்கொள்ளுதல், 30.
 யானைக்கட்சேய் மாந்தரஞ்சேரலிரும்
 பொறை-ஒரு சேர அரசன், 17, 20,
 22. [220.
 யானைக்கம்பம், 23, 44, 127, 178,
 யானைக்கவளம், 44, 101, 114, 184.
 யானைக்கழுத்து, 22.
 யானைக்கன்று, 369.
 யானைக்கன்றுகளை மன்றத்துப் பிணித்
 தல், 389. [தல், 181.
 யானைக்கன்று விளங்கனியையெடுத்தல்
 யானைக்காற்சுவடு தடாரிக்குவமை,
 யானைக்கூடம், 220. [368.
 யானைக்கை, 3, 22, 161.
 யானைக்கொம்பிலுண்டாகிய முத்தை
 விலையார்க்குக்கொடுத்தல், 161,
 170. [159, 287.
 யானைக்கொம்பு, 22, 39, 94, 101,

யானை கொண்முவாக, 369.
 யானை கொம்பால் மரிலைக்குத்துதல்,
 யானைச்சூல், 130. [13.
 யானைத்தலை, 22.
 யானைத்திறை, 357.
 யானைத்தொழில், 14.
 யானைதந்தவிதரு, 251.
 யானைநடை, 22.
 யானைநிற்றல், 22.
 யானைநெட்டுயிர் பூக்கொள்ளல், 261.
 யானைநெற்றிப்பட்டம், 3, 126, 161,
 யானைநோக்கு, 22. [326.
 யானைப்பரிசில், 177.
 யானைப்பாகன், 220.
 யானைப்பிணம், 284.
 யானைப்போர், 6, 13, 31. [301
 யானைப்போர்க்கு லேற்படை உரியது
 யானைமணி, 3, 22, 161, 165, 202
 யானைமத்தகம், 22. [305
 யானைமதம், 3, 22, 93-4.
 யானைமுகத்துப்புள்ளி, 119.
 யானை முழாவொலியை ஓர்த்தல், 68.
 யானை மூங்கிலேத்தின்மல், 80.
 யானைமேற்கொடி, 9, 38. [தல், 14
 யானையாற் கனையமரத்தை முறிப்பித்
 யானையாற்பகைவருடையகாவற்பொய்
 கையைக்கலக்குவித்து அதனை அட
 பொய்கையிற் படிவித்தல், 15, 23.
 யானையாற்பகைவருடைய மதிலரசன்
 கொள்ளுதல், 3, 6.
 யானையின் அடி, 22.
 யானையின் ஆபரணம், 153.
 யானையின் ஒடையைப் பரிசிலாக அளித்
 தல், 326, 333.
 யானையின் தந்தப்பூண், 97.
 யானையின் போர்த்தொழில், 3, 26.
 யானையும் கன்றும் கொடுத்தல், 135
 யானையைப் பிடிக்கும் குழி, 17.
 யானைவடிவு, 22.
 யானைவேட்டுவன், 214.
 யுத்தத்தில் இறந்தோருடைய உடம்பை
 மூடிய கற்குவை, 3.
 யுத்தத்தில் மாண்டோர் சுவர்க்கம் புரு
 தல், 62.

அரும்பதமுதலியவற்றின் அகராதி. கூகக

யுத்தத்திற் கொல்லப்பட்டார் இவரென்
பது, 9. [178, 224.

யுத்தம், 4, 62, 63, 88, 93, 139,
யூப நெடுந்தூண், 224.

யூபம் - யாகத்தூண், 15, 224, 400.

வகைமாண் நல்லில், 398.

வங்கம், 368, 400.

வச்சிரத்தடக்கை நெடியோன், 241.

வசிந்து, 383.

வசை - பழி, 10.

வஞ்சன் - ஒருசேரன், 398.

வஞ்சி - கருவூ, 11, 32, 39, 373,
387; பகைமேந்தெலவு, 15.

வஞ்சிக்கோடு, 384.

வஞ்சித்தூண் - அரசன் வஞ்சிப்பூவைத்
தழியிலேழுடப் பகைவருடைய பூமி

யைக் கைக்கொள்ளக் கருதுதல், 4,

7, 16, 36, 41, 45 - 7, 57, 98,

வஞ்சிபாட, 378. [213, 292.

வஞ்சிமுற்றம், 373.

வஞ்சினக்காஞ்சி - ஒருதுறை; அரசன்
பகைவரைத் தாழ்வித்தற் பொருட்டு

இவ்வாறு செய்வேனெனச் சொல

லிய கூறுபாட்டைச் சொல்துதல்,

(பு. வெ. காஞ்சி. 6); 71 - 73.

வடகர்-குற்றம்; பகைவர், 100.

வட்கார் - பகைவர், 100.

வட்டி - கடகம், 33.

வட்டித்து, 42, 398 - 9.

வடக்கிருத்தல், 65-6.

வடகுன்றத்துச்சாந்தம், 380.

வடபுலமன்னர், 52.

வடமநெடுத்ததனார்-ஒருபுலவர், 179.

வடமலை - இமயமலை, 67.

வடமவண்ணக்கன் தாமோதரனார்-ஒரு

புலவர், 172. [ஒருபுலவர், 125.

வடமவண்ணக்கன் பெருஞ்சாத்தனார்-

வடமவண்ணக்கன் பேரிசாத்தனார்,

வடமீன் - அருந்ததி, 122. [198.

வடமோதங்கிழார், - ஒருபுலவர், 260.

வடவடுகா, 378.

வடாஅது - வடக்கின்கண்ணது, 6.

வடி - திருத்தம், 18; வடித்தல், 23.

வடித்தல்-திருத்தமாகச்செய்தல், 312.

வடித்திசின், 180.

வடிந்த - அழகுபெற்ற, 180.

வடிம்பலம்ப நின்றபாண்டியன், 9.

வடிம்பு, 9, 378.

வடியா - திருந்தாத, 47.

வடு - தழுப்பு, 14, 368.

வடுவாழ்யாக்கை, 167.

வண்டல், 11.

வண்டற்பாவை, 243.

வண்டு, 65, 70, 105.

வண்ணீதல், 244. [டையகலவை, 32.

வண்ணம் - அழகியநிறம், 1; நிறமு

வணர் - வோடி, 155.

வணிகன், 134.

வதுவைவிழவு, 372.

வந்தனம் - வந்தேம், 10.

வந்திசை - வந்தேன், 17, 125, 369,

371, 373, 391.

வம் - வா, 180; வாரும், 221.

வம்பலியானை, 333.

வம்பப்பதுக்கை, 3.

வம்பப்பெரும்பெயல், 325.

வம்பலர் - வழிபோவார், 230.

வம்பவேந்தர், 345.

வம்பவேந்தன், 247.

வம்பு - கச்சு, 37; நிலையின்மை, 78-9;

வம்மின் - வாரர், 32. [புதுமை, 3.

வயம் - வலி, 11, 44.

வயமான் - புலி, 52.

வயல், 14, 29, 49, 52, 57, 61,

98, 117, 142, 260, 338, 354,

வயலார் கழனி, 354. [386, 396.

வயலைக்கொடி, 305.

வயவர் - வீரா, 20.

வயவு - வேட்கைநோய், 20.

வயாஅற்றமகனிரம்ணண்ணல், 20.

வயிரக்குறடு, 365.

வயிரியா - கூத்தர், 9, 164.

வயிற்றுத்தி, 74.

வயின்வயின் - முறைமுறை, 77.

வரகரிசியைப் பாலுலையிற்பெய்துசுமை

த்த அன்னத்தைத் தேனோடுகலந்

வரகின்கூல், 120. [துண்ணல், 34.

வரகின்சொன்றி, 197.

சுக்ஷ அரும்பதமுதலியவற்றின் அகராதி.

வாகின்சோறு, 34, 215.

வாகின்டீன், 321.

வாகு, 34, 120, 197, 199, 215,

321 - 2, 327 - 8, 333, 335,

வாகுகடன், 327. [384.

வரம்பு - எல்லை, 16.

வரவு, 149. [மீன், 18, 249.

வரால் - பெருத்த வடிவமுடைய ஒரு

வராலிதைச்சி, 399.

வரி - எழுத்து, 33, 372; ஒருவகைப்

பொருள், 135; வண்டல், 11.

வரிக்குடர், 160, 370.

வரிசை - சிறப்பு, 53; தம்மைப் புரப்

போரால்வருஞ்சிறப்பு, 47; தரம்,

184, 200, 207; மேம்பாடு, 121,

140, 206.

வரிசையறியாக்கலென்குற்றம், 184.

வரிசையின் நல்கு, 6.

வரிந்த, 288.

வரிவயம் - புலி, 100.

வருணம், 183.

வருதி - வருவை, 8.

வருநர் - விருந்தினர், 10.

வருபடைபோழ்த்து, 295.

வருவல் - வந்தேன், 23.

வருவிருந்து, 326.

வரை - எல்லை, 21, 114; மலை, 6.

வரைதி - கூறுபடுப்பை, 8.

வரைப்பு - எல்லை, 3.

வரையா - அளவில்லாத, 25; மிகுதி

குறைபடாமல் வழங்கும், 10.

வரையாவீகை - எப்பொருளையும் எல்

லார்க்கும் வரையாது கொடுக்கும்

வண்மை, 17.

வல் - சூதாடுகருவி, 52; வலல, 11;

விரைவு, 10, 126.

வல்சி - உணவு, 26, 190, 320.

வல்லாங்கு - சதுரப்பாடு, 163.

வல்லபடி, 47

வல்லாண்சிறுஅள், 346.

வல்லாண்முல்லை - ஒருதுறை; ஒரு

வீரஜுடைய வீட்டையும் ஊரையும்

இயல்பினையும் சொல்லி அவனாண்

மைத்தன்மையை நன்மை பெருகச்

சொல்லுதல் (பு. வே. வாகை.

23); 170, 178 - 81, 313 -

22, 326 - 35. [லாதவர், 27, 57.

வல்லார் - ஒருர், 181; வல்லமையில்

வல்லார்க்குமான் பண்ணன், 181.

வல்லாளன் - வலிய ஆண்மையையுடை

வல்லாளன், 170, 327. [யோய், 125.

வல்லாளனை - வலிய ஆண்மையை

யுடையை, 40.

வல்லினும் - அறிவேனும், 161.

வல்லுநர் - வல்லமையையுடையவர்,

வல்லுவர்க்குடவல், 331. [24, 27, 57.

வல்லென, 361.

வல்லேம் - வல்லமையில்லேம், 126.

வல்லை - வல்லமையுடையாய், 27, 59.

வல்லிவேட்டம், 152.

வல்லிலோரி, 152 - 3, 158, 204.

வலக்கும் - சூழும், 52.

வலந்த - சூழ்ந்த, 136.

வலம் - வலி, 24; வெற்றி, 4, 19,

வலம்படுத்திவு, 397. [56, 91.

வலம்வளைஇ, 225.

வலவன் - தேர்ப்பாகன், 27.

வலார - வலார், 324.

வலி, 54.

வலித்த - கருதிச்செய்யப்பட்ட, 87.

வலித்துநிறல், 6.

வலிப்ப - வந்து, 389.

வலியுறுக்கும் - இறுகப்பிடிக்கும், 190.

வலை - யாகபத்தினிகள் நெற்றியிலணி

ந்துகொள்ளுவது; இதனைச்சாலக

வலைஞர், 249. [மேன்பர், 166.

வழக்கு - வழங்குதல், 368.

வழங்க - அசைய, 22; செலுத்த, 14.

வழங்கும் - இயங்கும், 13.

வழலை, 22.

வழாஅது - பிழையாமல், 25.

வழி - சுவடு; வழிபாடு, 239, 345,

368, 392.

வழிநாள் - பின்வருநாள், 176.

வழிப்பறி பறிப்போர், 136, 161.

வழிபடுவோர் - வழிபட்டுநடப்போர்,

10.

வழிமொழிந்து - வழிபாடுசொல்லி, 8.

அரும்பதமுதலியவற்றின் அகராதி. கூகூ

வழிமொழிய - வழிபாடுகூற, 17.
 வழு - பாதகம், 34.
 வழுதி-பாண்டியன், 3, 51, 59, 388.
 வழை - சுரபுன்னை, 158.
 வழைப்பூங்கண்ணி, 131.
 வள்பு - வார், 50, 376, 381.
 வள்ளல்கள் எழுவர், 158.
 வள்ளி - வளை, 63, 316.
 வள்ளிக்கிழங்கு, 109.
 வள்ளித்தொடி, 352.
 வள்ளித்தழ, 246. [47, 376.
 வள்ளியோர்-வண்மையையுடையோர்,
 வள்ளூரம் - தசை, 219, 320.
 வள்ளைக்கொடி, 16, 399.
 வளம் - செல்வம், 71.
 வளார்த்தது தேய்தற்கும், தேய்ந்தது
 வளார்த்ததும், பிறந்தது இறத்தற்
 கும், இறத்தது பிறத்தற்கும் சந்
 திரன் உவமை, 27.
 வளவன் - சோழன், 7, 174, 226-7,
 வளாகம், 189. [393, 397.
 வளாவ, 292.
 வளி - காற்று, 2, 20, 51, 365.
 வளிமறை - வீடு, 196.
 வளை, 36, 53, 77, 83, 90, 103,
 113, 135, 239.
 வளைஇ-சூழ்ந்து, 18, 69, 225.
 வளைஇய - சூழப்பட்ட, 19.
 வளைகளின்முறி, 237.
 வளையமாலே, 76.
 வற்புலம் - மேட்டுநிலம், 173.
 வற்றல், 41.
 வற்றியகூளம், 142. [224, 370.
 வறம் - நீரில்லாமை, 197; வறகூடம்,
 வறல் - சுள்ளி, வற்றல், 75.
 வறக்கடைக்கொள்ளி, 108.
 வறன், 376, 382, 385.
 வறுமை, 68, 136, 139 - 40, 159-
 60, 164, 196, 210 - 11, 266,
 375 - 6, 393.
 வறுமையையே அனுபவித்தோர் பொ
 ருள் கண்டவிடத்து அடையும்
 வறுவியேன், 209. [மயக்கம், 378.
 வறை, 386.

வன்கண்மை - தறுகண்மை, 3.
 வன்கனி, 207. [152 - 3, 255.
 வன்பரணர், 144 - 5, 148 - 50,
 வன்புலம் - குறிஞ்சியும் முல்லையும்,
 42, 146, 321 - 2, 395.
 வன்மையுரைதோன்ற நிற்றல், 145.
 வன்னியந்தடுப்பு, 372.
 வனப்பு - அழகு, 4.
 வாக்க - வழக்க, 115.
 வாக்கல் - வழக்கப்பட்டசோறு, 215.
 வாகை - ஓசூர், 351.
 வாகைத்திணை - வாகைப்புனைவத்தலை
 யிலேசூழப்பகைவரைக்கொன்றுகூர
 வாரித்தல, 17, 19 - 23, 25 - 6,
 31, 33, 37, 42 - 4, 51-4, 61,
 66, 76-9, 81-2, 86, 93-4, 98-
 100, 104, 125, 166 - 7, 170,
 174, 178 - 81, 251 - 2, 279,
 285, 296, 305 - 6, 308, 312-
 22, 326 - 35, 368 - 73.
 வாச்செல்ல, 197. [வன், 396.
 வாட்டாந்தெழினியாதன் - ஒருதலை
 வாட்டாறு - ஓசூர், 396.
 வாட்டோர், 161.
 வாடாத்தாமரை-பொற்றாமரை, 319.
 வாடாமாலே, 364.
 வாடாயாணர்நாடு, 240.
 வாடாவஞ்சி, 39, 394.
 வாடேன்கொழுங்குறை, 328.
 வாண்மங்கலம் - ஒருதுறை; அரசனு
 டைய வாளைப் புகழ்தல் (பு. வே.
 பாடாண். 35); 95.
 வாண்மடல், 370 - 71.
 வாண்மிசைக்கிடத்தல, 270.
 வாணிகப்பரிசிலன், 208.
 வாணிகம் - ஊதியம், 208.
 வாணிகள், 134. [வருதல், 103.
 வாத்தியங்களைப்பரிசிலா காவிற்றுக்கி
 வாத்தியம், 152 - 3, 281.
 வாய்- இடம், 22; தாவி, 197; மெய்
 வாய்த்தலை, 176. [ம்மை, 166.
 வாய்மடித்தாரி, 295, 298.
 வாய்மூழ்த்தனர், 336.
 வாய்மொழி, 388.

சூகச அரும்பதமுதலியவற்றின் அகராதி.

வாய்வன்காக்கை, 238, 362.
வாய்வான் - தப்பாதவான், 91; வாய்த்
தவான், 26, 91, 131, 292,
வாயாகுதல், 346. [393 - 4.
வாயில் - வழி, 196.
வாயில்விடாது - வாயில்காவலர்க்குச்
வார், 50. [சொல்லிவிடாமல், 67.
வார்பு - வார்தல், 50.
வாரணம் - கோழி, 52.
வாராவுலகம், 341.
வாரி - விளைவு, 55.
வாரிப்புரவு, 330.
வால் - தும்பை, 1, 11; வெண்மை,
வாலியோன் - பலராமன், 56. [6.
வாலிழை - வெள்ளியமுத்தாரம், 6.
வாலுவன், 372.
வாழ்கவன்றான், 101, 103.
வாழ்த்தியல் - ஒருதுறை ; தலைவனை
வாழ்த்துதல் (புறநா. 2 - 3, 6,
13- டு); 2 - 3, 6, 13, 91, 158,
367, 375, 377, 385 - 7.
வாழ்த்து-ஒருதுறை; ஒரு தலைவனது
கொடையையும் வெற்றியையும்
எடுத்துக்கூறி அவனைப் பாராட்டு
தல், 128.
வாழ்நர் - வாழ்வோர், 9, 24, 43.
வாழிய - வாழ்வானாக, 9.
வாழியர்யான், 365.
வாழியோர், 149.
வாழைப்பு, 237.
வாழையிலையில் உண்ணல், 168.
வான், 3, 4, 6, 50, 91, 93, 97,
109, 246, 269, 345, 379.
வான் மின், 369.
வான்வடு, 167.
வான்வடுசென்னி, 321.
வான்வலத்தன், 330.
வான் வலம், 337.
வான் வீரர், 13.
வாளின்வாழ்நர், 377.
வாளோருழவன், 368.
வாளமீன், 18, 42, 97, 249, 283,
287, 322, 339, 354, 395.
வாளமீன் தடி, 61.

வான்கதிர் - வாலியுள்ளி, 150.
வான்மீகியார், - ஒருபுலவர், 358.
வான்மீனிலும்பொலிகுநுநான், 367,
வானம் - மழை, 84. [371.
வானம்பாடிப்புள், 198.
வானவரம்பன் - சேரன், 2.
வானவன் - சேரன், 126.
வானகூதி - விமானம், 27.
வகாரம், 45, 134, 149, 211.
விசசி - ஒருமல்ல, 200.
விசசிக்கோன் - ஓர் உபகாரி, 200.
விசயவெண்கொடி, 362.
விசித்த - வலித்துக்கட்டிய, 50.
விசிப்ப - விம்ம, 61.
விசிப்புறுத்தமைத்தபோர்வை, 399.
விசம்பு - ஆகாயம், 2, 8, 9.
விசம்பு முகன், 365.
விசைப்ப - துள்ள, 120.
விட்டோய் - விண்டோய், 379.
விடா - குகை, 37; மலையின் பிளப்பு,
விடர்முகை, 374. [135.
விடலை, 295.
விடியல், 369. [8, 400.
விடியற்காலம், 374, 385, 392, 397-
விடுத்தல் - விடைகொள்ளல், 150.
விடுத்தேன்-விடைகொண்டேன், 210.
விடுதும் - செலுத்தக்கடவேம், 9.
விடுநிலம், 325.
விடுரை - ஒழிவாய், 36.
விடுமதியத்தை, 382.
விடை - ஆட்டுக்கிடாய், 262, 324,
விண் - ஆகாயம், 11. [366.
விண்டு, 391.
விணமீன், 109, 129, 160, 270, 367.
விண்வீழகொள்ளி, 41.
வித்தி - விதைத்து, 206.
விதவை - கூழ், 326.
விதி, 176, 236.
விதிர்த்து - சிதறி, 188.
விதிர்ப்பு - நடுக்கம், 255.
விதுப்பு - நடுக்கம், விரைவு ; இது
விதிர்ப்பெனவும் வழங்கும், 20, 53,
விதுப்புற்று, 342. [213.
விதை, 227, 230.

அரும்பதமுதலியவற்றின் அகராதி. சுருதி

விம்மி - பொருமி, 143.

விம்மென, 372.

விமானம், 27. [197.

வியக்கப்படுமோர் - வியக்கப்படுவோர்,

வியங்கோட்பொருளவாய்நிப்பது, 190. [217.

வியத்தொறும் - வியக்குந் தோறும்,

வியந்தன்று - மதித்தது, 77.

வியப்பின்கட்குறிப்பு, 77, 257.

வியல் - அகலம், 22.

வியன்புலம் - அகன் தநிலம், 54.

விரகு - அறிவு, 227, 261.

விரிச்சிபார்த்தல், 280. [292.

விரிச்சியுந் நன்றுகுணர் - ஒருபுலவர்,

விரித்து - பரப்பி, 8.

விரிதல் - பரத்தல், 6.

விரியுந்நக்கரை - ஒருபுலவர், 332.

விருந்து, 46.

விருந்துகண்டொளிக்கும் வறுமை,

விருந்துதுத்து, 381. [266.

விரும்பியமுகத்தன், 398.

விரைஇ - கலந் ௮, 152; விரவி, 100.

விரைவினை - விரைந்து, 150.

வில், 23, 43, 77, 152, 322.

வில்லாட்கன், 168.

வில்லியாதன் - ஒருகொடையாளி,

வில்லேர்வாழ்க்கை, 331. [379.

வில்லேருழவு, 371.

விலங்கு - குறுக்கு, 3. [169, 230.

விலங்குதல் - எதிர்கின்றதுதடுத்தல்,

விலங்கல் பெண்டிர், 365.

விலைவன், 152.

விலாவென்பு, 68.

விழி - திருவிழா, 9, 22, 31, 33, 65,

82, 84, 96, 212, 372, 384.

விழவுடைநாடு, 381.

விழவுமேம்பட்ட போர், 88.

விழு - சிறப்பு, 11.

விழுக்கு, 326, 371.

விழுக்கு நிணம், 326.

விழுத்தினை, 24, 159.

விழுப்பகை, 306.

விழுப்புண் - சிறந்தபுண், 180, 233.

விழுமியம் - சிறப்புடையேம், 78.

விழுமியோர் - பெரியோர், 41.

விழுமுதல், 314, 316, 318.

விளக்கம் - ஒளி, 7, 16, 247.

விளக்கு - தீபம், 2, 280, 314.

விளங்கில் - ஒநர், 38, 53.

விளங்குதி - விளங்குவாய், 8.

விளங்குபொன் - கண்ணாடி, 15.

விளர் - வெண்மை, 246, 379.

விளர்க்காய், 120.

விளரி - இரங்கற்புண், 260.

விளரிக்கொட்பின்மரி, 291.

விளருண், 359.

விளாம்பழம், 181.

விளைந்த - முதிர்ந்த, 120.

விளைந்த கன், 13.

விளைந்து - விளைந்தேன், 203.

வித்பொறியை இமயமலையில் சேரன்

விமகு, 251. [எழுதுவித்தது, 39.

விமகுவெட்டுவோர், 70.

விதல் - வென்றி, 11, 19, 63.

விதல்வென்றி, 380.

விதலி, 280.

விதலியர், 60, 64, 70, 89, 103,

109, 111, 133, 135, 139 - 41,

152, 172, 242, 244, 247.

விதலியர்க்கு ஆபரணங்கொடுத்தல்,

11, 105.

விதலியர்க்குப் பூவிலைகொடுத்தல், 32.

விதலியர்க்கு மாலைகொடுத்தல், 364.

விதலியாற்றுப்படை - ஒருதுறை ;

அரசனுடைய கீர்த்தியைப் பாடும்

பாடினியைவழிப்படுத்தல் (பு.வெ.

பாடாண். 31); 64, 103, 105,

விதம்புகழ், 159. [133.

வினை - செய்கை, 10; போர், 6, 63.

வினைக்குறிப்பு ஆக்கம்பெற்றுவருதல்,

வினைநவிலையானை, 347. [95.

வினையெச்சக்குறிப்பு, 10.

வினையெச்சத்திரிபு, 6, 29, 50, 95 -

6, 120, 124-5, 150, 192, 258,

266. [95, 98, 203, 212, 250.

வினையெச்சமுடிபு, 8, 16, 22, 33,

வினையெச்சமுற்று, 33.

வினையெச்சவினைக்குறிப்புமுற்று, 44.

சூகச அரும்பதமுதலியவற்றின் அகராதி.

வீ - சூ, 36.

வீங்குதல் - மிகுதல், 8.

வீசிய - சிதறிய, 23. [194.

வீட்டியல்பை அறியவேண்டுமென்றல்,

வீட்டின் இறப்பு, 129, 315.

வீட்டின்பக்கத்துள்ளிரையைப் பறித்

வீட்டுக்கோழி, 395. [தல், 140.

வீட்டெலி, 211.

வீடு, 44, 160, 338.

வீதி, 338.

வியா - கெடாத, 15.

வீரக்கல், 264.

வீரக்கழல், 3 - 4, 36, 40, 76-7, 83,

99 - 100, 121 - 2, 125, 142.

வீரச்செல்வம், 91. [புனைதல், 100.

வீரத்திற்கும் வெற்றிக்கும் கழல்கள்

விரப்பாட்டுக்கூறு, 63.

விரபானம், 178, 238.

வீரம், 61.

வீரமுரசம், 3, 50, 211.

வீரமுரசம் நீராடல், 50.

வீரமேம்பட்டவார்த்தை, 178.

வீரர், 3, 24, 31, 43, 55, 57, 62,

68, 78, 84, 87, 89, 93, 98,

227, 263, 351.

வீரர் சுவர்க்கம்புகுதல், 260.

வீரர், தம்மிலும்மேம்பட்டவர்களோடு

போர் செய்தற்குப் போகையிற்

செய்து கொள்ளுவன, 41.

வீரர்தோள், 39.

வீரர்முல்லைப்பூவைச்சூடுதல், 242.

வீரர் வஞ்சினங்கூறல், 25, 71 - 3.

வீரவளை, 26, 91, 128.

வீரனது கடன், 312.

வீராவெளியறார் - ஒருபுலவர், 320.

வீழ் - ஆலம்வீழ், 58.

வீழ்தல் - விரும்புதல், 179.

வீழ்ந்தென - வீழ்ந்ததாக, 28.

வீறு - வேறு, 173.

வீறுசால்நன்கலம், 389.

வெகுணைக்கு, 324.

வெகுளி - சினம், 6.

வெங்கன், 29.

வெட்சித்திணை - வீரர் அரசனுடைய

கட்டளையைப் பெற்றேனும் பெறும்

லேனும் போய்ப் பகைவர்களுடைய

பசுக்களைக் கவர்தல், 257-8, 262,

வெட்சிப்பூ, 100, 202. [269, 297.

வெடிக்கொளல், 302.

வெடிப்பட்டு - சிதறி, 93.

வெண்காந்தள், 90.

வெண்காழ், 369.

வெண்குடை - ஓநூர், 394.

வெண்கொடி, 362.

வெண்கொற்றக்குடை, 3, 22, 31,

35, 60, 62, 75, 175, 197, 213,

229, 231, 296, 367.

வெண்ணரி, 291.

*வெண்ணி - கரிகாற்பெருவளத்தான்

சேரமான் பெருஞ் சேரலாதனை

வென்ற ஆர், 66.

வெண்ணிக் குயத்தியார் (வெண்ணிற்

குயத்தியார்) - புலமைவாய்ந்த ஒரு

வெண்ணெட்டி, 75. [பெண்பாலார், 66.

வெண்ணெல், 399.

வெண்ணெலரிஞர், 348.

வெண்புடைவை, 286, 291.

வெண்பொன் - சுக்கிரன், 389.

வெண்மண்டை, 352, 386.

வெதிர்நெல், 109.

வெதிரம் - ஒருமலை, 277.

வெந்தை - வெந்த வேவை, 246.

வெப்பர் - வெம்மை, 269.

வெப்பு - வெம்மை, 11, 397.

வெப்புள் - வெம்மை, 120.

வெம்மை - விரும்பம், 22, 56.

வெய்யோன் - விரும்புவோன், 56.

வெயிலால் வாடியகாடு, 160.

வெருக்குவிடை - காட்டுப் பூனையின்

வெருகின்பிள்ளை, 117. [ஆண், 324.

* வெண்ணிக்கூற்றம் என்பது அடிக்கடி தஞ்சாவூர்க் கல்வெட்டுக்களின் சொல்லப்படுகின்றது; பெருநன்கைமங்கலம், பூவனார் என்ற ஊர்கள் இக்கூற்றத்தைச் சேர்ந்தவை (ராவிபகதூர் வ். வெங்கையரவர்கள் எழுதியது.)

அரும்பதமுதவியவற்றின் அகராதி. கூகள்

வெருகின்பேடை, 326.
 வெருவரு - அஞ்சத்தக்க, 19.
 வெருஉம், 309.
 வெலீஇயோன்-வெல்வித்தோன், 125.
 வெள்ளரிக்காய், 246.
 வெள்ளரிவிதை, 246.
 வெள்ளறுவை - வெள்ளை ஆடை, 286,
 வெள்ளாடு, 286. [291.
 வெள்ளாம்பல், 248.
 வெள்ளி - வெண்மை, 41 ; வெள்ளி
 மீன், 11, 35, 383 - 4, 386.
 வெள்ளிக்கலம், 384.
 வெள்ளி தென்புலஞ் செல்லல் தீய
 நிமித்தம், 388.
 வெள்ளிதோன்ற, 385, 388.
 வெள்ளில் - பாடை; விளாமரம், 181,
 360, 363.
 வெள்ளி விசம்பில எழுதல், 397.
 வெள்ளிவெண்கலம், 390.
 வெள்ளெட்சாந்து, 246.
 வெள்ளெருக்கிலையார் - ஒருபுலவர்,
 வெள்ளெள், 246, 321. [233 - 4.
 வெள்ளென்னின், 129.
 வெள்ளென் - யாவர்க்குநதேரிய, 207.
 வெள்ளை, 324. [35.
 வெள்ளைக்குடிநாகனார் - ஒருபுலவர்,
 வெள்ளைமாரார் - ஒருபுலவர், 296.
 வெள்ளைவரகு - கவடி, 392.
 வெளிதுடுத்தல், 279.
 வெளிப்படை, 17, 32, 158, 168.
 வெளிமான், 162, 207, 237 - 8.
 வெளில்-யானைகட்டுங்கம்பம், 44, 127.
 வெளிறு-இளமை, 35; வெண்மை, 23.
 வெளிறுபோக, 177.
 வெறி - வெறியாடல், 22.
 வெறிப்பு, 177.
 வெறிபாடிய (வெறியாடிய) காமக்
 கண்ணியார் - புலமைவாய்ந்த ஒரு
 பெண்பாலார், 271, 302.
 வெறுக்கை - செலவம், 146, 357,
 வெறுத்த - மிக்க, 53. [378.
 வெறுப்ப - மிக, 260. [325, 342.
 வெண் - வென்றி, 19, 141, 169,
 வெண்வேல், 342, 396 - 7.

வென்று வியவாமல், 6.
 வென்றெறி முரசு, 112. .
 வேங்கடங்கிழவோன், 389.
 வேங்கடநாடன், 381. [389, 391.
 வேங்கடம் - ஒருமலை, 381, 385,
 வேங்கைச்சினை, 108.
 வேங்கைப்பு, 100, 137, 202, 265,
 வேங்கைப்புமலை, 168. [390.
 வேங்கைப்புவைச்சூடல், 100.
 வேங்கைப்புவைப் பனையோலையால்
 தொடுத்தல், 265.
 வேங்கைமரம், 108, 120, 129, 137,
 202, 224, 336, 352, 390.
 வேங்கைமார்பன், 21.
 வேங்கைமுன்றில், 129.
 வேங்கையங்கண்ணி, 168.
 வேங்கைவெற்பு, 336.
 வேட்கை - விருப்பம், 3, 50.
 வேட்கைநோய், 20. [யோர், 32.
 வேட்கோச்சிறுஅர் - குயக்குலத்தினை
 வேட்டக்குடி, 333.
 வேட்டச்சிறுஅர், 326.
 வேட்டம் - விருப்பம், 214; வேட்கை
 31 ; வேட்டை, 152.
 வேட்டு - விரும்பி, 20.
 வேட்டுவன் - வேடன் ; வேட்டைக்
 காரன், 33, 214, 252, 324.
 வேட்டை, 30, 152.
 வேடர், 33, 152, 159, 189, 202,
 205, 247, 324.
 வேண்டி - விரும்பி, 8.
 வேண் மடம், 13.
 வேண்மான், 372. [யினர், 43.
 வேணுவியோர்-முனிவரன் ஒருவனை
 வேத்தவை, 382.
 வேத்தியல் - ஒருதுறை; வீரர் அரசு
 ளது மேம்பாட்டினைக் கூறுவது;
 வேத்தியன்மலிபெனவும் வழங்கும்
 (பு. வெ. கரந்தை. 13); 286,
 வேதம், 2, 6, 15, 166, 362. [291.
 வேதிகை - திண்ணை, 53.
 வேந்தன் - அரசன், 11.
 வேந்தன்கடன், 312.
 வேந்து - அரசன், 21.

சுகு அரும்பதமுதலியவற்றின் அகராதி.

வேந்துவிடுதொழில், 319.
 வேப்பமாலை, 45. [317.
 வேம்பற்றார்க்குமரனார் - ஒருபுலவர்,
 வேம்பின்காய், 389.
 வேம்பின்மளர், 77. [338, 371.
 வேம்பு, 45, 76 - 7, 79, 281, 296,
 வேய், 395.
 வேய்க்குழல், 143, 281.
 வேய்வை, 369.
 வேர்வு, 100, 136, 160, 386.
 வேரி, 152.
 வேல, 15, 21, 25 - 6, 42, 57 - 8,
 63, 88, 97 - 9, 111, 116, 118,
 130, 157, 172, 175, 200, 249,
 275, 285, 287, 290, 301, 308,
 332, 345, 354, 362, 370, 395.
 வேல்கொண்டுறுதல்துடைத்தல், 349.
 வேல்பாய்ந்தமார்பு, 297.
 வேலியூயிரம்விளைக, 391.
 வேலின்உட்டுளை, 97.
 வேலின்உறை, 98.
 வேலினுக்குப்பீலியணிதல், 95.
 வேலை வடித்தல், 180.
 வேழம் கொணமு, 373.
 வேழமருப்பு, 374.
 வேழமுகவை, 369.
 வேள் எவ்வி, 24, 202, 233 - 4.
 வேள்பாரி, 105, 111, 115-20, 236.
 வேள்வித் தீக்குத் தாமரைப்பூஉவமை,
 397.

வேள்வித்துறை, 166, 400.
 வேள்வியந்தனர், 361.
 வேளா, 341.
 வேளாண்மை - உபகாரம், 74.
 வேளர் - குறுநிலமன்னர், 24.
 வேளர்முனிவரொருவர் ஓம்குண்டத்
 திற்தேன்றியது, 201.
 வேளை - ஒருசெடி, 23, 215, 246.
 வேளைப்பு, 215.
 வேளையிலேவேவை, 246.
 வேளைவெருதை, 246.
 வேற்றுப்புலம் - பகையிடம், 31.
 வேற்றுமையுருபுமயக்கம், 126.
 வேற்றுவினைப் பொருள்களைப் பொது
 வினையால்முடியாமற் பன்மைபற்றி
 ஒருவினையால்முடித்தல், 14.
 வேளல் - வேலில், 301, 307, 397.
 வைகம் - வைவோம், 221.
 வைகல் - நாள், 363.
 வைகறை, 393 - 4.
 வைகுறுவிடியல் - வைகுதலுற்ற விடி
 யற்காலம், 233. [42, 63.
 வைப்பு - இடம், 18; ஊர், 2, 7,
 வையத்திற்கும் தவத்திற்கு முள்ள
 வேறுபாடு, 358.
 வையம் - உலகம், 8.
 வையாவிக்கோப் பெரும்பேகன் - ஒரு
 வள்ளல், 141 - 7, 158.
 வையை - ஒருநதி, 71.
 வேளவிய - கௌவிய, 4.

பிழையும் திருத்தமும்.

பக்கம்	வரி	பிழை.	திருத்தம்.
கஉ	கக	கதைப்பயன்பு	கதைப்பயன்பு
11	15.௯	கந-ஆம் அழ	கச-ஆம் அழ
கந	௧௩	வலவாகிய	வலவாயாகிய
கச	1௩.௩	கொள்பதோடு	கொள்பவரோடு
கரு	௧௩.௪	சூகூல்	சூகூல்
1௩.௫	௧௩	நாயுறிய	நாயுறிய
௪௩	௧௩.௫	சூழலினம்	சூழலினம்
ருக	௨௬	(தொல்)	(புறநா. ௧௩)
ருக	௨௬	முள்ளூர்	முள்ளூர்
௬௮	௬௭	துறை - பொதுவியல்... காஞ்சியுமாம்	துறை - இயன்மொழி வாழ்த்து; திணை - பொது வியல்; துறை - முதமொ ழிக் காஞ்சியுமாம்
௮௪	1௩.௩	காலனை	காலனை
௬௮	௩	துஞ்சிய	ப்பள்ளித்துஞ்சிய
௬௯	௧௩.௪	பரிவாச	பரிவாச
க0௪	௨௬	துணைவஞ்சிய	துணைவஞ்சிய
ககரு	௧௩	எறிச்சுலா	எறிச்சுலா
கக௯	1௩.௪	மாத்தருங்	மாத்தருங்
கச௪	௧௨	நினைக்க	நினைக்க
கருரு	௧௩	கெடுஞ்செழி	கெடுஞ்செழி
கள௩	1௩.௪	அழல்வாய்	அழல்வாய்
க௮௩	௨௬	பொலும்	பொலும்
க௮௬	௨௬	சாயலன்	சாயலன்
க௮௮	௨௬	என்பர் சபிரமணியதேசி	என்பர்
க௮௯	௨௬	முடையர்	முடையர்
௨00	௨௬	கரு	கரு
௨௧0	௨	கழு	கழு
௨௧௬	௧௯	வண்மை	வண்மை
௨௨௪	1௩.௪	பெருக	பெருக
௨௨௬	௩	சடையினர்	சடையினர்
௨௨௮	௬	பொலிந்த	பொலிந்த
௨௩௩	௨௬	ககக	ககக
௨௩௫	1௩.௨	அகநா	அகநா

பக்கம்	வரி	பிழை.	திருத்தம்.
உருள	௭	பகடுபற்றது	பகடுபற்றது
உருள	௧௦	புகழ்	புகழ்
உருள	உரு	கைவிடு	கைவிடு
௩௦௪	௩௬	இருந்தது	இருந்தது
௩௦௪	௨௭	என்பதை	என்பதை
௩௧௨	௨௭	இவர்பா	இவர்பா
௩௧௨	௧௦	உயர்ந்தோ	உயர்ந்தோ
௩௪௧	௧௬	னிந்தோன்	னிந்தோன்
௩௪௨	௧௩	மறுத்துப்	மறுத்து
௩௪௨	௧௩	பசித்த	ப்பசித்த
௩௬௧	௧	அறிமில்	அறிமில்
௩௬௧	௧௭	வரை	வரை
௩௭௦	௧	தூக்கும்	தூக்கும்
௩௭	௧௧	புலராதே	புலராத
௩௭௭	௩௩	பொன்றம்	பொன்றம்
௪௦௦	௨	கறங்கப்	கறங்கக்
௪௦௨	௧௨	கல்லியார்	கல்வியார்
௪௦௩	௧௬	கூந்தை	கூந்தை
௪௦௪	௧௮	காலிறைத்	காலிறைத்
௪௧௨	௮	கொல்	கொல்
௪௧௩	௧௭	கல்வியார்	கல்வியார்
௪௧௬	௨	பிழைவாழ்	பிழைவாழ்
௫௧௧	௨	புகளு	புகளு
௫௧௨	௪	மன்னு	பென்னு
௫௨௧	௩௦	விண்டு - மலை, பிழைக்கல்	விண்டு - திருமான், பிழைக்கல் - மலை
௫௨௪	௧௧	அதியமான்	அதியமான் - மெய்யமான்
௫௩௩	௧௮	பெறுகுவென்	பெறுகுவென்
௫௩௫	௧௧	மயிலு	மயிலு
௫௩௬	௧௭	ஓரியர் - சக்...பர்	ஓரியர்
௫௮௦	௩௦	பல்லியடல்	பல்லியடல்
௫௯௦	௧௩	படை.....135; கொளுத்து, 177, 326.	படை.....135.